

Giới thiệu Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở

Tuổi trẻ ai cũng có những đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm, một tình yêu bỗng bật thời thanh xuân.

Cũng như bao cô gái khác vào năm 22 tuổi, thì Niệm Niệm cũng đã mê muội Đường Kỳ Sâm đến mức không thể tự kiềm chế.

Đến lúc chia tay cũng là oanh oanh liệt liệt.

Mỗi lần nhắc đến đoạn tình cảm này, Niệm Niệm đều hết sức thần nhiên tiêu sái mà nói: "Lúc còn trẻ không hiểu chuyện nên mới thích một tên cận bã."

Hơn nữa còn khẳng định chắc nịch, "Loại xúc động nhất thời ngu xuẩn này chắc chắn sẽ không có lần thứ hai!"

Năm 26 tuổi, hai người gặp lại.

Cô bị người đàn ông đã có chút men say nhắc bỗng lên, lưng áp vào tường, bị đè lại gắt gao không thể nhúc nhích.

"Không có lần thứ hai? Thế sao?"

Nhân vật chính: Đường Kỳ Sâm x Ôn Dĩ Ninh.

Cửu biệt tương phùng. Nói lại tình cũ.

Đặc điểm nhận dạng hồ: Tổng tài bá đạo, máu chó ngập trời, trong đường có giảo dao. HE.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ngày hoa nở lần nữa (2)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Việc làm này của Văn Nhã và Cao Minh Lăng quả thật là vô si, nhưng rõ ràng Ôn Dĩ Ninh không có chỗ nào để kêu oan. Cấp trên đúng là có một vị Chu tổng nữa, nhưng vị lão đại chân chính của truyền thông Nghĩa Thiên này là một nhân vật ba phải, dù tìm đến cũng đừng có hi vọng công bằng.

Ôn Dĩ Ninh hiểu.

Thế nhưng điều cô không nghĩ tới chính là, mớ hỗn loạn này lại có thể nát thành như vậy.

Cô ít ít nhận những hạng mục liên quan đến làng giải trí, nên mới bắt đầu cực kỳ trầy trật. Gạch ra mấy nhân vật then chốt để Phù Khanh Khanh đi câu thông, cô gái nhỏ mang theo ý chí chiến đấu sục sôi bước đi, nhưng cuối cùng vẫn là cúi đầu ủ rũ trở lại.

"Em chờ mất hai tiếng, mãi mãi chờ được người ta đi ra để gặp, thế nhưng nói chưa được mười câu đã đuổi khách, giọng đúng kiểu quan trên luôn."

Ôn Dĩ Ninh hỏi: "Còn vị chủ nhiệm Vương ở trung tâm tin tức thì sao?"

"Vị chủ nhiệm đó đến cả mặt em cũng không được thấy, phải ra hai trợ lý đuổi em đi." Phù Khanh Khanh rót hai cốc nước tu ừng ực, khoe miệng còn vương lại vệt nước: "Thái độ này xem chừng khó khăn đây a."

Ôn Dĩ Ninh không lên tiếng, cầm danh sách xem đi xem lại, "Nhờ cậu bạn kia của em giúp đi."

"A?"

"Xem có thể liên lạc với quản lý của An Lam không."

Cậu bạn của Phù Khanh Khanh cũng rất nhiệt tình giúp đỡ, cậu ta ở trong vòng này có chút tiếng nói, lưu lượng phát sóng những bài bình luận phim và

phòng vắng riêng các nhân vật cũng rất cao, có thể nương nhờ chút mặt mũi. Nữ hoàng điện ảnh An Lam thành danh từ lúc còn trẻ, đoàn đội khổng lồ, vị quản lý kia được hẹn nhưng không tới, miễn cưỡng chuyển hẹn sang người trợ lý.

Thời gian hẹn là mười giờ tối thứ năm, Ôn Dĩ Ninh tự mình đến buổi hẹn. Bọn họ vừa đi trên đường vừa tám chuyện, Phù Khanh Khanh còn cảm thán lần này chi tiêu sẽ lại vượt mức mất thôi.

Kết quả giữa đường nhận được điện thoại, hủy hẹn.

Cô trợ lý này giọng nói the thé, tốc độ nói lộ ra gấp gấp vội vàng: "Hiện tại có việc, không đến. Tôi cũng đoán được mấy người muốn gì, đừng cố gắng nữa, từ bỏ đi."

Tốc độ nói của Ôn Dĩ Ninh còn nhanh hơn cả cô ta, "Nói chuyện thêm một lần thôi có được không? Chúng tôi đã mang đến một phương án tốt hơn, chúng tôi có lòng thành, cũng là muốn gấp mặt nói xin lỗi và bày tỏ thiện ý đền bù."

Đối phương đang ở trường quay, quay sang nhìn vào mặt một người đứng bên cạnh, "Làm việc kiểu gì đấy! Không làm được thì rút đi!" Lúc quay sang Ôn Dĩ Ninh có thể nghe ra tính nhẫn nại đã không còn một mẩu, "Đã nói rồi, không được là không được!"

Ôn Dĩ Ninh: "Vậy tôi gửi phương án mới vào hòm thư của cô?"

Trợ lý lại rống lên: "Nghe không hiểu tiếng người phải không? Công ty của mấy người một chút tổ chức chuyên nghiệp cũng không có! Đừng có mè nheo nữa! Không có cơ hội đâu! Cảm ơn bồi thường vi phạm hợp đồng rồi rút đi!" Đối phương quên cả ngắt trò chuyện, mười mấy giây sau Ôn Dĩ Ninh còn nghe được một câu "Không có gì, cái thứ gì không biết, dai như đĩa xôi, đúng là vợ phải kẻ đàn ông đáng ghét lại khó chịu."

Phù Khanh Khanh tức điên, "Lại còn mắng người nữa!"

Ôn Dĩ Ninh ngắt điện thoại, nhấc tay day day mi tâm. Vừa mới qua bảy giờ, chút ánh nắng cuối ngày đứt gãy xuyên qua cửa sổ xe, phủ lên vai cô một lớp ráng chiều. Cô nói: "Cũng hết giờ làm rồi, đưa em về trước."

Một đường thông thuận này cả hai người họ đều trầm mặc, lên đến cầu vượt rồi cuộc gặp phải tắc đường. Phù Khanh Khanh do dự rất lâu, cuối cùng vẫn không nhận được hỏi: "Vì sao chúng ta không trực tiếp liên hệ với công ty An Lam làm đại ngôn?"

"Chuỗi sản phẩm trí tuệ này là của tập đoàn Á Hối, nếu có thể thuyết phục bọn họ thì vấn đề coi như được giải quyết rồi, đây mới chính là đầu nguồn chúng ta phải tóm lấy."

Ôn Dĩ Ninh không nói một câu, gò má vùi trong lớp nắng chiều, tựa như đang suy nghĩ lại tựa như không phải. Phù Khanh Khanh không nghe được cô trả lời. Ôn Dĩ Ninh dựa đầu về sau, một hồi nhắm hai mắt lại.

Phù Khanh Khanh kỳ quái nhìn cô, như thế này không giống tác phong làm việc của Ôn Dĩ Ninh, ngẫm nghĩ lại một chút, giống như đang trốn tránh ai đó.

Đoán mò một hồi vẫn không có kết quả.

Ngày hôm sau, một người bạn biết được chút tin tức lên lút tiết lộ cho cô, An Lam không muốn tiếp tục với phía này, tập đoàn Á Hối đồng ý, các văn kiện chính thức liên quan đến hủy hợp đồng buổi chiều sẽ đưa tới.

Trong tình thế cấp bách, Ôn Dĩ Ninh rốt cuộc không quản những chuyện kia nữa, cầm chìa khóa xe hướng thẳng về phía tòa cao ốc Thượng Hải. Tập đoàn Á Hối độc chiếm ba tầng của tòa cao ốc này, hung mãnh bá đạo. Người phụ trách của phòng tuyên truyền đang đi công tác, vậy là cô lại hù một lần nữa. Người thư ký bày ra một nụ cười đúng chuẩn mực, "Giám đốc Trần ngày kia mới về, mời cô hẹn trước."

Thái độ không thể hiện quá rõ, nhưng quá mức chuẩn mực cũng mang hàm ý, không quan tâm.

Ôn Dĩ Ninh đứng trong đại sảnh xa hoa của tập đoàn bậc nhất cả nước, ánh đèn rực rỡ đâm vào mắt, toàn bộ hơi lạnh từ nền đá xông lên xuyên thẳng vào người, bên tai thậm chí còn có ảo giác đang nghe được tiếng cười nhạo đắc ý sau khi bỏ đá xuống giếng của Văn Nhã và Cao Minh Lăng.

Ôn Dĩ Ninh xoay người, sống lưng như có hàng ngàn mũi châm phóng tới, mồ hôi lạnh trào ra, cơ thể như đang bị một áp lực nào đó lớn kinh khủng làm đè ép.

Cô cảm thấy ngày hôm nay đã đủ mệt mỏi lắm rồi, thế nhưng rõ ràng là ông trời cảm thấy còn đùa chưa đủ. Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, là Cao Minh Lăng, ông ta hẹn cô buổi tối gặp mặt, nói là có chuyện cần bàn.

Bão đi qua, gió lớn chế ngự toàn bộ tháng tám của thành phố Thượng Hải. Gió còn đi kèm với mưa, Ôn Dĩ Ninh vừa bước vào đến cửa, sau lưng truyền đến tiếng tí tách, đầu tiên là những hạt nước nhỏ, dần dần chuyển thành mưa lớn.

"Ồ đây." Cao Minh Lăng giơ tay báo vị trí, trên mặt đều là tươi cười. Đến gần mới phát hiện ông ta còn dùng keo vuốt tóc về sau, có thể nhìn ra hôm nay đặc biệt trau chuốt hơn ngày thường.

Ôn Dĩ Ninh vừa ngồi xuống liền nói: "Tôi đã thử rất nhiều cách, hợp đồng này còn muốn kéo dài thì cách duy nhất chính là đánh tiếng với phía tập đoàn Á Hối. An Lam vốn là đại ngôn sản phẩm cho công ty của bọn họ, vậy nên....."

"Đã hết giờ làm việc thì không nói công việc." Cao Minh Lăng ngắt lời cô, mấy nếp nhăn nơi khóe mắt hằn sâu, ông ra ân cần rót một chén rượu vang cho Ôn Dĩ Ninh, "Nằm thử đi, lần trước đi công tác ở bên Pháp trong lúc dạo quanh đã tìm được trang viên này."

Chất lỏng màu đỏ tràn lên thành chén, loang loáng dập dờn, như đang có một nhụy hoa hồng trôi nổi bên trong.

"Cheers." Cao Minh Lăng nhấc tay, nụ cười càng lúc càng sâu.

Nơi này có hai tầng, tầng một là để đón khách bên ngoài, thiết kế theo phong cách cổ điển Châu Âu, tinh xảo mà hào nhoáng. Tầng hai là mấy gian phòng nhỏ, trang trí theo gam màu lạnh, không dành cho khách bên ngoài, mà đều là người mình đưa tới.

"Thật ra hạng mục này để cho em làm quả thật có chút không công bằng, mất thì cũng mất rồi, dù là ai đều sẽ có lúc thất thủ. Dĩ Ninh à, từ lúc em tiến vào công ty anh đã chú ý đến em, hai năm qua em thăng tiến rất nhanh, anh cũng rất tán thưởng."

Bản hòa tấu Saxophone vang lên đúng lúc có phần vô cùng phù hợp với bầu không khí hiện tại. Ý đồ của Cao Minh Lăng càng lúc càng không giấu được, "Một cô gái như em thật sự khiến cho người ta phải yêu thích, anh vẫn luôn nghĩ phải săn sóc đề bạt thật từ tế."

Rượu đỏ không làm say lòng người, bởi say rồi sẽ chỉ khiến người ta thành một tên khốn kiếp. Cao Minh Lăng nói ra một câu ám chỉ mười phần, sau đó đặt tay lên mu bàn tay Ôn Dĩ Ninh, không nhẹ không nặng vỗ vỗ, "Chỉ cần em đồng ý, anh sẽ giúp em đá mờ rắc rối này sang cho người khác."

Từ trên tầng hai nhìn xuống, nhất định sẽ nhìn ra bầu không khí kia vô cùng hài hòa. Đặc biệt là Ôn Dĩ Ninh không giãy dụa không phản kháng, hơn nữa trên lông mày khóe mắt đều là ý cười, khiến cho bầu không khí đó lại thêm một phần ám muội.

Bên trong một căn phòng của tầng hai ẩn giấu sau dãy hành lang được chiếu sáng bằng ánh đèn vàng cam, cảm giác tồn tại cực kỳ thấp. Ván bài đã thay phiên hai vòng, trên bàn cũng thiếu người trầm trọng, vận may quả nhiên không hề tốt. Đường Kỳ Sâm dứt khoát ném bài xuống, để cho Kha Lễ xử lý phần còn lại, còn mình thì ra ngoài hít thở không khí.

Vốn là dựa lưng vào hành lang cúi đầu nhìn điện thoại, không biết vì sao sau khi tỉnh táo lên đôi chút, lại theo bản năng nghiêng đầu nhìn xuống. Vừa nhìn đến, Đường Kỳ Sâm lập tức nhú mày. Lướt liếc hai giây, anh tắt màn hình rồi xoay người, thay đổi góc độ xác nhận lại một lần.

Năm, sáu phút kể từ khi Ôn Dĩ Ninh ngồi xuống, người đàn ông ngồi cùng cô luôn miệng nói gì đó, còn thay cô rót rượu, cả khi tay hai người đặt lên nhau, cuối cùng là Ôn Dĩ Ninh ý tứ không rõ nhưng lại dịu dàng nở nụ cười -----

Tất cả một màn này đều rơi vào mắt Đường Kỳ Sâm không bỏ sót một chi tiết.

Không cần biết đầu đuôi câu chuyện thế nào, chỉ biết là một màn trước mắt này cực kỳ ám muội, nữ có tình, nam có ý.

Kha Lễ từ bên trong đi ra, một tiếng "Đường tổng" xuất hiện trước cả khi Đường Kỳ Sâm kịp nhìn sang. Anh ta theo ánh mắt của anh nhìn sang, cho là Đường Kỳ Sâm thấy người kia quen mắt, liền nhanh nhẹn giải đáp nghi vấn của anh: "Là Cao phó tổng của truyền thông Nghĩa Thiên."

Kha Lễ đi theo Đường Kỳ Sâm nhiều năm, đối với mỗi một tiếng nói cử chỉ của anh đều có thể phỏng đoán ra được mấy phần, nhưng lần này lại hiểu sai ý, hỏi: "Cần xuống chào hỏi một tiếng không ạ?"

Đường Kỳ Sâm thu hồi ánh mắt, "Vào thôi."

Hai người đi vào trong, Kha Lễ còn tiếp tục: "Kế hoạch phát triển cho quảng cáo kia chính là do truyền thông Nghĩa Thiên phụ trách, Cao phó tổng phụ trách chính. Năng lực của truyền thông Nghĩa Thiên ở trong nước vẫn tương đối vững vàng, thế nhưng lần này An Lam tức giận vì một việc rất nhỏ, lại kiên trì muốn đổi công ty."

Chuyện này không đầu vào đầu, mức độ còn không đủ để báo cáo đến chỗ của anh, Đường Kỳ Sâm cũng không để trong lòng, "Tùy cô ấy đi."

Kha Lễ đẩy cửa ra, tay phải giữ cánh cửa cho anh đi vào trước, Đường Kỳ Sâm đột nhiên hỏi: "Người nào phía truyền thông Nghĩa Thiên nhận hạng mục này?"

"Họ Văn, nhưng hình như đã đổi người, bây giờ là ai thì tạm thời không rõ." Kha Lễ cười cười, "Cao phó tổng yêu mỹ nhân, cũng là ngầm hiểu trong nội bộ rồi."

Về mặt Đường Kỳ Sâm trong nháy mắt có trầm ngâm tế nhị, lại thấp thoáng nét ngờ vực, cuối cùng khôi phục lại bình thản. Dùng cơ thể trao đổi lấy đường tắt, anh ở trong cái vòng tròn này đã gặp quá nhiều rồi.

Ôn Dĩ Ninh từ phòng rửa tay quay lại đã là năm phút sau, cô vừa dậm lại lớp trang điểm, ý cười trước sau vẫn đọng trên môi.

Phụ nữ đẹp Cao Minh Lăng gặp nhiều không đếm xuể, lâu lâu cũng chán. Khí chất của Ôn Dĩ Ninh không đặc biệt tính là dịu dàng, nhưng lại tỏa ra thứ phong thái xa cách như hoa hồng có gai. Đàn ông ấy mà, càng không chiếm được lại càng hưng phấn.

"Còn muốn uống gì không?" Ông ta nghiêng người về phía trước, thái độ trong tối nay của Ôn Dĩ Ninh khiến ông ta vui mừng không thôi.

"Uống thêm chút rượu đi." Ôn Dĩ Ninh vươn tay lên trước, cầm chai rượu tự rót cho mình một ly.

"Nếu em không thích chỗ này thì chúng ta có thể đổi."

"Đổi chỗ nào?" Rượu dâng đến nửa, vẫn còn tiếp tục.

"Nhà anh." Cao Minh Lăng trực tiếp nói ra.

Ôn Dĩ Ninh gật gù, "Ồ."

Tên đàn ông cười đến mức mắt nếp nhăn nơi khóe mắt dạt vào một chỗ, không thể chờ được thêm nữa đứng dậy, vừa đẩy ghế ra vừa nói: "Bảo bối yên tâm, rắc rối này sáng sớm mai anh sẽ lập tức giúp em đẩy đi, cũng không làm khó dễ em thêm nữa ----"

Lời còn chưa nói hết.

Ôn Dĩ Ninh nhắc ly rượu đầy ứ, sau đó khẽ thả tay, chất lỏng bên trong một đường thẳng dội lên đầu ông ta. Cao Minh Lăng phản ứng không kịp, cứ như vậy ăn trọn một ly rượu vang đầy, ông ta gào lên: "Con mẹ nó cô điên rồi sao?!"

Ôn Dĩ Ninh ném chiếc ly trống đến trước mặt ông ta, sau đó cực kỳ bình thản cầm một chiếc khăn giấy lau tay, liếc ông ta một cái rồi nói: "Trí nhớ của Cao phó tổng không được tốt cho lắm, tôi chỉ giúp ngài nhắc nhở lại một lần thôi." Nói xong xoay người muốn đi.

Cao Minh Lăng bộ dạng cực kỳ chật vật muốn đuổi theo, kết quả lại bị vấp phải chân ghế ngã chổng vó. Cú ngã này không hề nhẹ, ông ta tức giận đến mức khóe miệng cũng run run: "Giỏi, giỏi lắm, không biết điều, cô rất giỏi."

Ôn Dĩ Ninh cũng không buồn quay đầu, đẩy cửa, không khí bên ngoài tươi mát, mưa cũng đã tạnh.

Đường Kỳ Sâm ra ngoài hít thở không khí quay lại, vận may thế nhưng lại càng kém hơn. Một bàn đều là mấy tên cầm thú quần áo chỉnh tề, mỗi người thắng đến mãn nguyện, không quên trêu chọc vài tiếng đa tạ Đường đại lão bản.

Kha Lễ từ bên ngoài đi vào, có người hỏi: "Dưới lầu có tiếng gì thế?"

"Không rõ lắm, có người bị ngã, chắc là tranh chấp gì đó." Đề tài nhanh chóng được bỏ qua, Kha Lễ thấp giọng hỏi Đường Kỳ Sâm: "An Lam gọi điện tới, nói muốn tới đây."

Đường Kỳ Sâm đánh bài, vận may quỷ quái, ván này anh lại thua, một lát sau mới đáp lại: "Quá muộn."

Kha Lễ gật đầu, đi ra ngoài gọi điện cho An Lam.

Đường Kỳ Sâm hôm qua mới từ Mỹ về, lần này ở nước ngoài nửa tháng, công tác mật độ cao quá hao tâm tổn sức, hiện tại anh đang trong hai ngày nghỉ để điều chỉnh chênh lệch múi giờ.

Ngày hôm sau, tám giờ Đường Kỳ Sâm đã đến công ty, so với lệ thường là chín giờ sớm hơn một tiếng. Công việc tồn đọng không ít, Đường Kỳ Sâm ngồi xuống chiếc ghế trên cùng, các phòng ban lần lượt báo cáo công việc. Vị tổng giám đốc trẻ tuổi này đã tham gia vào hội đồng quản trị năm năm, hai năm trước được bổ nhiệm vào vị trí CEO, phụ trách toàn bộ công việc của tập đoàn. Trong vòng hai năm này, phong cách làm việc của mọi người cũng dần trở nên thống nhất, chất lượng, ngắn gọn, nói đúng trọng điểm, không được có một chút rườm rà thừa thãi.

Một vòng báo cáo kết thúc, Kha Lễ hỏi: "Các vị còn có ý kiến gì khác không?"

Sau đó dừng mấy giây, vừa muốn tuyên bố tan họp, Trần Táp lại lên tiếng: "Đường tổng, truyền thông Nghĩa Thiên muốn bàn lại với chúng ta kế hoạch tiếp tục phát triển quảng cáo của sản phẩm kế tiếp."

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu hỏi Kha Lễ: "Chuỗi sản phẩm trí tuệ?"

Kha Lễ thấp giọng: "Đúng, chính là công ty mà An Lam muốn hủy hợp đồng."

"Cô là người phụ trách, toàn bộ để cô quyết định đi." Đường Kỳ Sâm ủy quyền cho Trần Táp, không có ý muốn hỏi chi tiết.

Nhận được câu nói này, Trần Táp rất nhanh đưa ra quyết định: "Bọn họ thay đổi người phụ trách, họ Ôn, ngày hôm qua đã tới để lại hẹn trước. Tôi sẽ cho Lý chủ quản gọi điện thông báo, đồng thời gửi các tài liệu liên quan chính thức tiến hành hủy hợp đồng."

Thấy vị ngồi trên ghế đầu không nói gì, mọi người đóng lại sổ chuẩn bị đứng lên, Đường Kỳ Sâm bỗng nhiên mở miệng: "Ôn gì?"

"Dĩ Ninh, Ôn Dĩ Ninh."

Trần Táp làm việc ở tập đoàn nhiều năm, tâm tư kín đáo. Đường Kỳ Sâm tuy là làm như vô ý hỏi ra, nhưng cô ấy vẫn nghe được hàm ý nhỏ nhẻ trong lời nói của anh, bèn thử thăm dò một chút: "Hai vị mỹ nhân của Nghĩa Thiên đều đã được phái đến đây rồi, xem ra thành ý cũng không nhỏ."

Lời này nghe như tán thưởng, thế nhưng dùng đầu mà suy nghĩ, lại đặt mình vào vị trí của vị giám đốc Trần xử lý nghiệp vụ còn mạnh mẽ quyết đoán hơn cả đàn ông này, thì có thể nghe ra một chút khinh thường.

Nói xong, Trần Táp nhìn về phía Đường Kỳ Sâm, "Tôi sẽ nhanh chóng tìm kiếm công ty mới tiếp nhận hạng mục này, trước thứ tư....."

Đường Kỳ Sâm giọng nói đều đều, thái độ nhàn nhạt ngắt lời cô ấy: "Gặp trước rồi quyết định sau." Lại hỏi: "Hẹn vào lúc nào?"

Trần Táp rất nhanh đáp lại, "Ngày mai."

Đường Kỳ Sâm gật nhẹ, lúc đứng dậy khẽ đưa tay nói lỏng dây cà vạt trên cổ, lặp lại một lần: "Trần chủ quản ngày mai phải đi một chuyến xuống phía nam, người này cô đích thân gặp mặt đi."

----- tan họp."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ngày hoa nở lần nữa (3)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Ôn Di Ninh nhận được điện thoại lúc đang phát sốt, cô nằm trùm chăn một buổi tối, quần áo ướt đầm mồ hôi cũng không đỡ hơn bao nhiêu. Lúc nhận được điện thoại, đầu óc mơ màng, đối phương lặp lại lần thứ hai mới nghe được rõ ràng. Hi vọng vui sướng trong nháy mắt khiến cô quên luôn cơ thể đang không khỏe.

Giờ hẹn là mười rưỡi, văn phòng của Trần Táp ở tầng 27, lúc Ôn Di Ninh đến nơi bọn họ đang họp. Cách một lớp cửa sổ sát đất, Trần Táp trong bộ quần áo già dặn mà đỉnh đạc, hình tượng phi thường lóa mắt.

Lý lịch của vị giám đốc Trần từ tập đoàn Á Hối này giống như một truyền kỳ, có thể gọi là thuộc hàng VIP ở cái vòng xã giao trong nước này. 35 tuổi, chưa kết hôn. Từng nghe Cao Minh Lăng nhắc đến, nói Trần Táp căn bản không phải là phụ nữ, tuyệt tình máu lạnh, thật đáng tiếc cho cái khuôn mặt ngọc tỷ kia.

Ôn Di Ninh đứng bên ngoài, kính cách âm này hiệu quả rất tốt, cô không nghe thấy được gì cả. Nhưng Ôn Di Ninh có thể thấy vẻ mặt thần thái của Trần Táp, ánh mắt lạnh lùng lại tự nhiên, giữa hai hàng lông mày phong thái ngập tràn. Ôn Di Ninh chờ hai mươi phút nữa mới đợi được Trần Táp nói tan họp, trợ lý đưa Ôn Di Ninh vào phòng họp, Trần Táp giống như không muốn lãng phí thời gian, tranh thủ ngồi đó xem tài liệu, cũng không ngắt đầu lên, nói: "Muộn mười phút, thời gian này tôi sẽ bù lại cho cô, cho cô thời gian bắt đầu từ bây giờ đến mười một giờ."

Ôn Di Ninh kéo ghế ngồi xuống: "Xin chào."

Trần Táp không biểu hiện thái độ dọa dẫm khiến cô ung dung hơn và nói chuyện cũng rành mạch hơn. Toàn bộ lời khách sáo đều bị gạt sang một bên, trọng điểm toàn bộ được Ôn Di Ninh đặt trên phương án của mình, từng chút từng chút trình bày kế hoạch chi tiết bên trong.

Không đến năm phút Ôn Di Ninh đã nói xong, Trần Táp từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu đọc tài liệu, "Người khác đều hận không thể tuôn ra một bài vạn từ, cô cũng đủ đơn giản, dăm ba câu liền kết thúc."

Ôn Di Ninh nói: "Chúng tôi một mặt là vì hồ thẹn, một mặt là muốn quý trọng cơ hội lần thứ hai này. Lần này, nhiều hơn là lắng nghe, sửa chữa."

Trần Táp ngắt đầu lên, nhìn cô một cái, sau đó cười cười. Tuy là phần không có thiện cảm và khinh thường từ trước vẫn còn khá lớn, nhưng Trần Táp xem như đã đồng ý thảo luận về phương án mới này, đặt ra từng câu hỏi một cho Ôn Di Ninh.

Cô ấy dùng kinh nghiệm và kiến thức của mình từng bước ép tới, sắc bén, đâm thẳng vào điểm yếu, cực kỳ không nề mặt.

Ban đầu Ôn Di Ninh còn có thể thông dong ứng phó, nhưng vấn đề càng về sau càng xảo quyết, Trần Táp cũng càng lúc càng không khách khí: "Tự ý làm chủ, không bàn trước, không thể cân bằng quan hệ. Không chuyên nghiệp như vậy, mấy người dựa vào cái gì muốn lấy tin nhiệm lần thứ hai?"

Ôn Di Ninh không hề xảo ngôn biện minh thừa thãi, khiêm tốn thừa nhận lỗi sai, sau đó bắt đầu từ những chê trách đó, lấy mặt tốt và ưu thế của công ty ra thuyết phục. Trần Táp rút cuộc đặt tài liệu trong tay xuống, lúc này mới đặt toàn bộ sự tập trung lên người cô.

"Không trách An Lam quá khó ứng phó sao?" Trần Táp hỏi ra một vấn đề cực kỳ tế nhị.

Ôn Di Ninh đáp: "Tại kỳ vị, mưu kỳ sự."(*)

(*) Tại vị trí nào làm công việc đó

Chỉ bằng sáu chữ ngắn gọn, nhưng vừa trợn vện lại vừa tế nhị, đem thâm ý trả lại cho đối phương tự đi lĩnh ngộ.

Bên ngoài phòng hội nghị, Đường Kỳ Sâm đã đứng quan sát được một lúc lâu. Hiện tại mặt trời đã ngã về tây, một chùm sáng nhàn nhạt rơi xuống bả vai anh, có thể nhìn thấy mấy hạt bụi lướt nhẹ trong không khí, còn có thể nhìn ra những đường nét hoa văn trên chiếc áo sơ mi nhạt màu của người đàn ông.

"Đường tổng, có thể xuất phát....." Kha Lễ đi tới, vừa nhìn thấy trong phòng họp đang có người, trong phút chốc liền dừng lại. Mất mấy giây, Kha Lễ vừa kinh ngạc vừa hoài nghi hỏi: "Dĩ Ninh?"

Đường Kỳ Sâm liếc anh ta một cái, "Trí nhớ không tệ,"

Kha Lễ cân nhắc tình hình trước mắt một chút, trong lòng thực sự không có gì chắc chắn. Anh ta không dám giục, cũng không dám tiếp lời, hai người đàn ông cứ như vậy đứng bên ngoài lẳng lặng quan sát tình hình bên trong. Đường Kỳ Sâm xem đến nhập tâm, thế nhưng Kha Lễ cũng không dám làm lỡ việc quan trọng, nhẹ giọng nhắc nhở: "Thời gian sắp không còn kịp."

Đường Kỳ Sâm nhìn thêm hai phút, mới đáp lại: "Đi."

Chiếc xe Bentley đã chờ sẵn bên ngoài, ngay bên cạnh là đại lộ, từ đây có thể nhìn thấy trung tâm tài chính và tháp truyền hình Minh Châu đứng sừng sững ở phía sau. Trước khi lên xe Kha Lễ đã nhận được điện thoại của Trần Táp, người này làm việc kín kẽ không chút sơ hở, muốn Kha Lễ hỏi thăm ý tứ của Đường Kỳ Sâm một chút.

Giải quyết công việc nên bầu không khí trở nên tự nhiên hơn nhiều, Kha Lễ nói: "Giám đốc Trần đã gặp người phía Nghĩa Thiên, cô ấy cảm thấy lần này không uổng công gấp, hi vọng nghe được ý kiến từ ngài."

Đường Kỳ Sâm hơi ngửa đầu về sau, nhắm mắt muốn nghỉ ngơi, nói: "Càng về sau càng giống như là một màn khoe khoang khuếch đại."

Trước nâng lên sau hạ xuống, nhưng Kha Lễ vẫn nghe ra được ý tứ của Đường Kỳ Sâm, anh đối với năng lực cá nhân của Ôn Dĩ Ninh vẫn rất tán thưởng.

Kha Lễ cười cười, nói: "Khuyết điểm chung trong công việc, cô ấy đã làm rất tốt rồi." Lại thờ dãi một cái: "Mới chỉ mấy năm không gặp thôi, khi đó cô ấy còn đang học đại học, vừa rồi gặp được tôi còn không dám xác định. Dĩ Ninh trưởng thành rồi."

Đường Kỳ Sâm mở mắt, nghiêng đầu sang, ánh mắt vốn nhàn nhạt đột nhiên trầm xuống, anh quá mức bình tĩnh thế này thật khiến cho Kha Lễ căng thẳng một hồi.

Hậu tri hậu giác, mới phát hiện ra là mình lỡ lời.

Kha Lễ nói lảng sang chuyện khác: "Trần Táp còn đang chờ ý của ngài."

Đường Kỳ Sâm khép mắt lại tiếp tục nghỉ ngơi, cả một đoạn đường cực kỳ yên tĩnh. Xe Bentley cách âm rất tốt, cả đường thông thuận bằng phẳng, thì thoảng cũng chỉ rung lên rất nhẹ, khó có thể phát hiện. Kha Lễ chờ một hồi lâu không thấy anh trả lời thì tự giác quay đầu về, chỉ cảm thấy bầu không khí trong xe quá mức yên tĩnh cô đặc.

Xe dừng lại ở đèn đỏ thứ hai, Đường Kỳ Sâm mới lên tiếng: "Không chọn."

*

Bây giờ tối tịch từ thiện khai mạc, đây trước giờ luôn được coi là hành động tốt đẹp của những người có tiền tại Trung Quốc. Tổng số tiền từ thiện năm ngoái của tập đoàn Á Hối lên đến tám con số, Đường Kỳ Sâm vốn được mời lên đọc diễn văn khai mạc, nhưng anh đã uyển chuyển từ chối. Vị tổng giám trẻ tuổi này tính tình luôn kín kẽ như vậy, không chỉ cực kỳ hiếm khi xuất hiện trên báo chí, mà đi đến đâu cũng âm thầm lặng lẽ.

"Vị ngồi ở hàng thứ nhất, ngoài cùng bên trái là Lâm phó chủ tịch và trợ lý Nghiêm của hội Chữ thập đỏ." Đi vào hội trường, Kha Lễ vừa tóm tắt tình hình vừa nói: "Người nổi tiếng có mời An Lam, sẽ bán đấu giá một đôi bông tai phỉ thúy."

Lối vào hội trường khách khứa tấp nập, Kha Lễ đi theo sau Đường Kỳ Sâm, hướng về một phía rồi nói: "Cao phó tổng của truyền thông Nghĩa Thiên cũng tham gia."

Cao Minh Lăng một thân vest đen chỉnh tề, bên người dẫn theo Văn Nhã váy đỏ diễm lệ.

"Vị đi bên cạnh kia chính là một trong hai mỹ nhân của truyền thông Nghĩa Thiên." Kha Lễ cười nói: "Trước đây chưa từng gặp, hiện tại cũng coi như đã biết được đầy đủ khuôn mặt thật của hai vị mỹ nhân này rồi."

Kha Lễ không biết mấy ngày trước Đường Kỳ Sâm từng nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh. Ngày ấy có mưa, cô và người đàn ông kia diễn cảnh ám muội ngay trước mặt anh, thật sự là không thể tính đây là một màn gặp lại hoàn mỹ.

Đường Kỳ Sâm nhìn Cao Minh Lăng thêm hai lần, vắt chiếc áo khoác trên cánh tay, đột nhiên nói một câu: "Đáng tiếc."

Kha Lễ còn chưa kịp thấm hai chữ này, ông chủ của anh ta đã nhấc chân đi vào trong, bước đi như mang theo gió lướt qua Cao Minh Lăng. Tên đàn ông kia nhìn thấy anh thì lập tức tái mét mặt mày "Đường tổng!" Một câu còn chưa trọn vẹn, anh đã ngoảnh mặt làm ngơ, cao ngạo bước vào trong.

Trước phần đầu giá món đồ của An Lam, Kha Lễ bước đến trước mặt Đường Kỳ Sâm, hơi khom lưng nói: "Trần Táp đã thông báo với truyền thông Nghĩa Thiên, đừng hẳn hạp tác."

Người chủ trì đồng đặc giới thiệu vị khách đầu tiên, tiếng vỗ tay lập tức giống như bạo phát, vang dội cả một hội trường rộng lớn. Kéo người nổi tiếng vào có thể khiến cho sự kiện từ thiện càng nhận được nhiều sự quan tâm, mà An Lam này không thể nghi ngờ gì chính là nhân vật then chốt. An Lam bước vào mới chính là đợt thủy triều lớn nhất của tối nay.

An Lam ngày hôm nay mặc chiếc váy lễ phục màu xanh lam nhạt bó eo, mấy năm lần lộn trong giới giải trí này đã giúp An Lam có một khí chất không chê vào đâu được. Giữa hai hàng lông mày tràn đầy là tự tin, sau khi nhìn thấy Đường Kỳ Sâm, lại càng thêm rực rỡ.

Fans ở phía dưới đã kích động không chịu được, đồng thanh hô to: "An Lam! An Lam! An Lam!"

Người chủ trì nói tiếp: "Tháng trước An Lam mới nhận danh hiệu nữ hoàng điện ảnh mùa thứ bảy, nếu như tôi nhớ không nhầm, thì đã là ba lần liên tiếp rồi nha."

Đường Kỳ Sâm không ngồi lại lâu, dặn dò Kha Lễ vài câu rồi rời khỏi. Vì ngồi hơi lâu nên vạt áo âu phục của anh hơi nhăn lại, một tay rút vào túi quần, bóng lưng thẳng tắp.

Đôi bông tai phi thủy của An Lam giá khởi điểm là 80 ngàn, giá cả liên tục tăng vọt, đến tận khi vượt lên năm trăm ngàn, đám người mới ngồi im không hề rảnh.

Người chủ trì: "Năm trăm ngàn lần thứ nhất. Năm trăm ngàn lần thứ hai."

Kha Lễ giọng băng, con số tăng lên gấp đôi.

Toàn bộ hội trường ồ lên.

Phần sau là tiệc rượu, Đường Kỳ Sâm đứng ngoài sảnh nhận điện thoại, An Lam lặng lẽ tới gần, muốn thỉnh linh che mắt anh. Đường Kỳ Sâm đã sớm phát hiện ra, nghiêng người tránh đi, không dấu vết kéo ra một khoảng cách: "Có phóng viên."

Nụ cười trên mặt An Lam vẫn không đổi, "Anh sợ mất mặt hả."

Kha Lễ lên tiếng chào hỏi, nói: "Vừa rồi mới khen tiểu thư hôm nay thể hiện rất tốt."

"Nếu không phải vì hôm nay anh đến thì em cũng chẳng muốn tham gia, cả tháng đều quay phim cung đấu, ngày nào cũng đội cả đồng đồ trang sức trên người mệt muốn chết, cái cổ cũng muốn gãy đôi."

Đường Kỳ Sâm nói: "Tìm lão Tào bó xương cho em. Vào trong đi, lâu hơn sẽ có phóng viên thật đấy."

An Lam vô cùng không tình nguyện, "Vậy hôm nào anh mời em ăn cơm đi."

Thái độ Đường Kỳ Sâm ôn hòa lại lạnh nhạt, "Đi vào."

Người vừa đi, Kha Lễ tập tức lên tiếng, "Hò tổng đang đợi ngài."

Lúc đi vào đại sảnh, Kha Lễ đột nhiên bày ra bộ dạng muốn nói chuyện phiếm: "Trần Táp là gặp mặt trực tiếp thông báo, vừa nghe bị từ chối....."

Thi thoảng lại có người đi ra rồi hướng về phía bọn họ lên tiếng chào hỏi: "Đường tổng."

Đáp lại vài người, Kha Lễ mới có thể nói hết câu: "Nghe nói là khóc lóc rời khỏi."

Đường Kỳ Sâm làm như không nghe thấy, quay đầu đi về phía Hò tổng, khách sáo chào hỏi: "Chú Hò so với lần gặp trước dường như sinh khí càng thêm tràn trề, sức khỏe của ông bên ấy vẫn tốt chứ ạ?"

Đứng hàn huyên một hồi, Đường Kỳ Sâm giới xã giao, dưới ánh đèn rực rỡ lại càng tôn lên phong thái từ tốn ung dung. Hàn huyên tình hình chính trị hiện tại 7, 8 phút, Hò tổng dạt dào hứng thú chuyển đề tài, "Hạng mục đường sắt cao tốc kia tiêu tốn quá nhiều thời gian, trong và ngoài nước đều có vô số công ty tham gia đấu thầu, cũng là nhờ cháu giúp một tay."

Công trình đường sắt tại vị trí then chốt của khu Đông Nam này vốn là một dự án của nhà nước, chi phí cho hạng mục là hai trăm triệu. Hò tổng là cảm kích từ tận đáy lòng, sau khi nói qua nói lại hai câu liền nói: "Khâu tuyên truyền cũng rất quan trọng, chú không định để sau khi hạng mục này hoàn thành mới bắt đầu, mà tính toán sẽ bắt đầu ngay từ bây giờ, duy trì nhiệt độ trong công chúng."

Đường Kỳ Sâm lắng lắng lắng nghe, đợi ông ấy nói xong, chợt hỏi: "Hò tổng đã có dự tính sẽ hợp tác với công ty nào chưa?"

"Vẫn chưa."

"Vậy cháu đề cử một người." Đường Kỳ Sâm bình tĩnh nói, "Để chú tham khảo."

*

Kha Lễ nói Ôn Dĩ Ninh khóc lóc rồi đi, kỳ thực cô không hề khóc, mà người khóc là Phù Khanh Khanh. Sau khi nhận được phản hồi là lời cự tuyệt hợp tác, cô gái trẻ này vô cùng suy sụp, đến tận khi ngồi xuống bàn ăn khuya vẫn còn nước nở.

Ôn Dĩ Ninh rốt cuộc không nhịn được bật cười, đẩy thực đơn về phía cô ấy: "Một ngày rồi không được ăn đồ ngon, chọn món em thích đi."

Phù Khanh Khanh tròn mắt, "Chị không giận sao? Vẫn còn cười được nữa hả?"

Ôn Dĩ Ninh không trả lời, ánh mắt lướt qua cô ấy rồi dừng lại sau lưng Phù Khanh Khanh, "Ông chủ của quán ăn khuya này thường mở hàng đến ba giờ sáng, sau khi trở về vội vàng tắm táp một lượt rồi đi ngủ, ban ngày cũng không thể ngủ bù, sáng sớm còn phải dậy chuẩn bị rồi đưa con đi học. Lần trước chị ăn ở đây gặp một bàn toàn dân giang hồ, ăn xong không thanh toán liền phui tay bỏ đi."

Phù Khanh Khanh ngược đôi mắt to tròn sưng vu lên, mông lung nhìn cô.

"Cuộc sống không dễ dàng, ai cũng không dễ dàng." Ôn Dĩ Ninh cười cười, "Cố gắng tranh thủ, thân thiện đối mặt, còn về kết quả, em cũng đừng quá dễ trong lòng làm gì."

Phù Khanh Khanh thở hắt ra một hơi, "Hạng mục này mất rồi, Cao phó tổng và Văn Nhã nhất định sẽ lại cười nhạo chúng ta một trận, cục ức này em không thể nào nuốt trôi."

Gió đêm hè vô cùng tĩnh lặng, Ôn Dĩ Ninh làm như suy nghĩ rất lâu, lúc mở miệng trên mặt còn mang theo ý cười, "Em cứ đứng sau lưng chị là được rồi."

Phù Khanh Khanh cảm động nhìn cô. Cô ấy đi theo Ôn Dĩ Ninh hơn hai năm, Ôn Dĩ Ninh làm người khiêm tốn, năng lực cũng xuất chúng. Vì công việc nên Phù Khanh Khanh kết bạn với người bốn phương tám hướng, nhưng giống như ai cũng ít nhiều mang theo chút tính cách bộp chộp nóng nảy. Vị sếp này của cô không như vậy, không a dua, không nịnh nọt. Mà một trong những nguyên nhân Văn Nhã không ưa Ôn Dĩ Ninh cũng chính là ở điểm này, cô ta ghét bỏ cái phong thái thần tiên trên người cô, chê bai cô giả tạo, ra vẻ thanh cao. Thế nhưng Phù Khanh Khanh không thấy vậy, cô ấy còn rất sùng bái mặt này của Ôn Dĩ Ninh.

Sống theo nguyên tắc của chính mình, kiếm sống bằng chính sức lao động của bản thân, soái biết bao nhiêu.

Nghĩ tới đây, tâm trạng của Phù Khanh Khanh tốt hơn nhiều, gọi thật nhiều thịt nướng rồi sục sùi nói: "Đói chết em rồi!"

Chuyện này thất bại không hề ngoài dự liệu, chính là hợp tình hợp lý. Ôn Dĩ Ninh đã chuẩn bị xong tâm lý ăn đắng, ngày tiếp theo vừa bước chân vào đến công ty quả nhiên lập tức bị gọi vào văn phòng của Cao Minh Lăng. Không những Cao Minh Lăng, mà cả vị đứng đầu Chu tổng và Văn Nhã đều có mặt.

Cao Minh Lăng vẫn còn ghi thù tối đó bị cô dội rượu lên đầu, vừa thấy người liền lên giọng khởi binh vấn tội: "Đây là tất cả những gì cô làm được?"

Ông ta ném mạnh tập tài liệu in sẵn con dấu đỏ của tập đoàn Á Hối, bực một tiếng: "Thứ hai giao nhiệm vụ cho cô, đến thứ tư liền giao cho tôi cái kết quả này đây?"

Ngữ khí vô cùng gay gắt, thái độ cũng hung hăng. Chu tổng ngồi bên cạnh hòa giải, hỏi: "Dĩ Ninh, vì sao Á Hối lại quyết định kiên quyết như vậy? Còn chưa tới hai ngày, có phải cô không câu thông kịp thời với bọn họ hay không?"

Phù Khanh Khanh đứng sau không nhịn được lên tiếng: "Chúng tôi đã lập tức liên lạc, đến cả trợ lý của An Lam cũng đã tìm hện, chuyện này từ lúc giao cho chúng tôi đã rất tệ rồi."

Trong lúc nói chuyện, Chu tổng đi ra ngoài nhận điện thoại. Cao Minh Lăng nhắc tập tài liệu ném qua, "Không viện cớ, đây là cái gì hả!"

Có mấy tờ trong đó rơi ra, đập xuống mặt đất, gió lớn lùa qua cánh cửa sổ không khép, một giây sau mọi thứ đều loạn tung. Ôn Dĩ Ninh mím môi, không có ý muốn biện minh, cũng không phải cô sợ, mà là từ khi bắt đầu Cao Minh Lăng đã ý quyền cao chức trọng nhất định không muốn cho cô được dễ chịu.

"Thông báo cho bên nhân sự, tháng này trừ tiền lương thưởng." Cao Minh Lăng bổ sung: "Toàn bộ tổ của cô cũng chịu phạt cùng luôn đi."

Chu tổng nhận điện thoại xong quay lại, "Không cần phạt nữa."

Câu nói này không thể nghi ngờ giống như ném một viên đá xuống mặt hồ, tất cả những người có mặt đều quay về phía ông ấy.

Chu tổng không nén được hưng phấn, quơ quơ điện thoại trong tay rồi nói: "Hần Hải có ý muốn bàn chuyện hợp tác với chúng ta. Chắc mọi người đều biết bọn họ vừa mới trúng thầu hạng mục đường sắt cao tốc, đây chính là công trình trọng điểm trong năm nay của Cục đường sắt." Chu tổng cười cười rồi nói với Ôn Dĩ Ninh: "Tôi nay cô đi theo tôi một chuyến, Hồ tổng trực tiếp chỉ định người muốn bàn chuyện hợp tác là cô."

Tội thân lập công lớn, xử phạt đương nhiên hết hiệu lực. Tội đó, Ôn Dĩ Ninh đi theo Chu tổng, rốt cuộc được gặp mặt vị Hồ tổng này. Nhìn qua thì có lẽ là hơn năm mươi, nhỏ nhắn khéo ăn khéo nói. Tuy là chuyện hợp tác đến bất ngờ, nhưng đứng trước cảnh ô liu bất chợt được tung ra thế này, cũng có thể coi như là một mối duyên lành.

Hai người đi lên, Hồ tổng còn cố ý đứng lại hàn huyên với Ôn Dĩ Ninh vài câu.

"Ôn tiểu thư là người phương nào?"

"Thành phố H, một thị trấn nhỏ phía nam."

"Tôi có nghe qua, nếu có cơ hội cũng muốn đến xem một chút. Cô đã ở Thượng Hải rất lâu rồi sao?"

"Bốn năm đại học, sau khi công tác một thời gian bên ngoài thì lại quay về."

"Tuổi trẻ tài cao." Giọng nói của Hồ tổng đầy thiện ý, không giống như mấy vị sếp lớn trên người nung nính đều là mỡ khác, Ôn Dĩ Ninh không khỏi thụ sủng nhược kinh. Đi tới cửa, Hồ tổng đột nhiên nói: "Người Kỳ Sâm đề cử lúc nào cũng rất ưu tú, rất vui được gặp hai người."

Ông ấy đưa tay ra, Chu tổng nắm lấy, gật đầu: "Hi vọng sau đó có thể có cơ hội hợp tác."

Hồ tổng liếc Ôn Dĩ Ninh một cái, nở nụ cười: "Gặp lại."

Thượng Hải về đêm càng làm nổi bật lên vẻ phồn hoa và náo nhiệt, dòng xe qua lại như nêm. Lúc trở lại, Chu tổng cực kỳ cao hứng nói với cô: "Hóa ra cô còn giấu diếm một tầng quan hệ này, Dĩ Ninh, đúng là không thể khinh thường cô được."

Nói bóng nói gió một hồi, thế nhưng Ôn Dĩ Ninh trước sau vẫn giữ trầm mặc. Chu tổng có chút không nhịn được, mãi đến khi chạm mặt với một vị Trình tổng mới tạm gác chuyện đó qua một bên. Ôn Dĩ Ninh thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi đến khi bị dòng ánh sáng liên tục lưu chuyển phía dưới làm cay mắt mới chịu cúi đầu xuống không nhìn nữa, trong lòng đột nhiên yên tĩnh đến lạ kỳ.

Đó là hồi ức của rất nhiều năm về trước, khi ấy cô 21 tuổi, cũng là cái tuổi đẹp nhất khi thế nhất của một cô gái.

Không, nghiêm túc mà nói, thì đây thậm chí không thể tính là hồi ức.

Cái từ hồi ức này, bản thân nó đã mang một ý nghĩa đẹp, một ký ức đẹp để hoài niệm nhớ nhung. Nhưng đối với cô mà nói, ba chữ Đường Kỳ Sâm, chính là mỹ hảo vô duyên.

Ôn Dĩ Ninh khẽ khép mắt lại, tâm tình như bị một lớp mây mù dày đặc phủ kín, giống sau khi rơi xuống từ trên cao đã trở thành mặt nước phẳng lặng.

Bát Bát: Đột nhiên muốn thay đổi tên của bộ này thành Hẹn gặp lại nhau ngày hoa nở, mọi người thấy sao hị hị hị

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ngày hoa nở lần nữa (4)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Lần làm mới trung gian giới thiệu này đã giúp Ôn Dĩ Ninh giải quyết triệt để được cảnh khôn đốn trước mắt. Cao Minh Lăng làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, đối mặt với cô đều là khuôn mặt tươi cười ân cần hỏi han. Ôn Dĩ Ninh âm thầm khâm phục, ngoài mặt cũng nhường bộ xuống mười bước, đồng thời trở về hòa hợp êm thấm.

Hồ tổng bên kia quả nhiên nói lời giữ lời, hạng mục đường sắt cao tốc không triển khai hoạt động nhanh như vậy, nhưng một vài hạng mục nhỏ về tuyên truyền thì vẫn rót tiền đều đều. Nửa tháng trôi qua, trong buổi kiểm tra đánh giá công trạng cuối tháng nhóm của cô nghiễm nhiên có được phần tiền thưởng cao nhất công ty. Ngày phát lương, Phù Khanh Khanh nhất định muốn mời cô ăn cơm. Hai chậu lớn tôm hùm sốt cay được mang ra, cô và Phù Khanh Khanh ăn đến mức môi đỏ lên như màu máu, cổ họng cũng muốn bốc khói.

"Chị không ăn nổi nữa, phần còn lại em giải quyết nhé." Ôn Dĩ Ninh bị cay đến mức nước mắt cũng chảy ra, gấp gáp tìm nước uống.

"Ninh tử, chị như vậy không phải người tỉnh H hợp lệ nha, tỉnh H không phải là ăn rất cay à."

"Nếu tính từ khi học đại học thì chị đã ở Thượng Hải này tám năm rồi, khẩu vị đã sớm bị cải tạo." Ôn Dĩ Ninh uống một ngụm nước lớn, lại rót cho Phù Khanh Khanh một cốc.

"Ôn tử, nhà chị có đẹp không?"

"Đẹp." Cảm giác cay xộc mũi dần dịu đi, Ôn Dĩ Ninh nói: "Trước cửa nhà chị có một con sông nhỏ, mùa hè cực kỳ mát mẻ, buổi tối thậm chí còn không cần phải bật điều hòa."

"Oa! Vậy chị còn muốn quay về đó không?"

Ôn Dĩ Ninh cười cười, "Không biết."

Phù Khanh Khanh cảm thán: "Chi phí sinh hoạt ở Thượng Hải này quá đắt đỏ, tiền thuê nhà một tháng của em là hai ngàn, tiền điện nước thêm hai trăm, đi làm còn phải đổi hai tuyến tàu điện ngầm, thật sự là nghĩ mà đau lòng!"

Con tôm cuối cùng chui vào miệng Phù Khanh Khanh, cô ấy đeo găng tay nilon dùng một lần, cầm vỏ tôm trên bàn nghịch ngợm.

"Mà tiểu Uông Uông nhà em ở Vũ Hán cũng xa nữa, tiền vé máy bay cho mỗi lần anh ấy đến thăm em phải tới nghìn tám. Em không nỡ nhìn anh ấy khổ cực, nhưng em lại nhớ anh ấy, khi có đi cả đến thăm nhớ anh ấy, lúc vùi nước trong phòng hồng nhớ anh ấy, lúc bị cúp nước cũng nhớ nữa ----- ôi, lưu lạc nơi đất khách quê người thật đáng ghét."

Ôn Dĩ Ninh nghe cô ấy lải nhải một hồi, than vãn cuộc sống không dễ dàng, con đường tình yêu gian khổ, lý tưởng và thực tế quá mức chênh lệch, thế nhưng trong lòng vẫn luôn ôm ấp một mơ ước bất diệt.

Đề tài Phù Khanh Khanh kéo đến vô tận, sau đó đột nhiên hỏi: "Ôn tử, vì sao chị lại đổi nghề?"

Trong lúc vô tình cô ấy đã đọc CV của Ôn Dĩ Ninh, khoa tiếng Anh của đại học Phục Đán, chuyên ngành cấp tám, sau khi tốt nghiệp từng công tác hai năm, làm phiên dịch viên tại một công ty nước ngoài nổi tiếng, rất được lãnh đạo coi trọng. Vẫn còn có cơ hội được đề cử đi Bắc Kinh tiếp tục học lên, nhưng không hiểu sao trong khi vẫn còn đang trong giai đoạn sự nghiệp lên như điều gặp gió thì Ôn Dĩ Ninh lại chủ động xin nghỉ việc rồi trở về Thượng Hải, thay đổi công việc, bắt đầu lại từ đầu.

Phù Khanh Khanh vừa nói vừa nghịch đám vỏ tôm kia, xếp lại thành từng con, chiếm hết cả khoảng trống trên mặt bàn. Cuối cùng thành một chữ "Uông (汪)". Phù Khanh Khanh tháo găng tay ra, chấp tay trước ngực ước nguyện với đám xác tôm: "Phù hộ cho Uông Uông nhà chúng ta sớm được tăng tiền lương!"

Ôn Dĩ Ninh mỉm cười, không đáp lời cô ấy mà đứng dậy rồi nói: "Chị vào nhà vệ sinh."

Sau đó chủ động tính tiền.

Đầu tháng có phần rảnh rỗi, ngày hôm sau lại là thứ sáu, các đồng nghiệp ngồi đã thảo luận chủ nhật sẽ đi đâu chơi. Ôn Dĩ Ninh tính toán sẽ về sớm một chút, cuối cùng nhận được điện thoại của Hồ tổng, khách khí mời cô đến tham gia một buổi tiệc nhỏ. Hồ tổng là một người ôn hòa, rất thật lòng muốn tiến cử Ôn Dĩ Ninh. Muốn làm tốt trong lĩnh vực quảng cáo này thì phải có mối quan hệ rộng rãi, đi dạo một vòng, Ôn Dĩ Ninh đã thu về không ít danh thiếp.

"Lão Hồ đối với các mỹ nhân nhỏ đều đặc biệt chăm sóc nhỉ, hợp tác không lâu đã dẫn người đi dự tiệc rồi." Người lên tiếng là một thương nhân họ Tăng, xung quanh đều là những khuôn mặt tươi cười.

Hồ tổng nói: "Đâu có, mang người trẻ tuổi đi va chạm xã hội."

"Hồ tổng yêu nhân tài, có thể hiểu, có thể hiểu." Ngữ khí của vị Tăng tổng rất sáng khoái, nhưng thâm ý trong mắt lại không giấu được.

Ôn Dĩ Ninh đưa tay ra: "Tăng tổng, xin chào."

"Tốt, tốt. Ôn tiểu thư đúng là trẻ trung, ôi chà chà, chắc cũng không hơn kém con trai lão Lý là mấy?"

"Vậy có lẽ là cùng tuổi." Hồ tổng nói.

"Nhắc gì đến tôi thế? Từ xa đã nghe được tên rồi." Người trong cuộc đi tới.

"Đến rất đúng lúc, lão Lý, không phải tiểu Bác mới về nước sao? Dẫn tên nhóc đó ra ngoài nhiều một chút, làm quen với mấy cô gái dần đi thôi." Vị Tăng tổng này quả thật là bà tám chính hiệu, cầm ly rượu nhấp một chút rồi chỉ sang Ôn Dĩ Ninh: "Tôi thấy Ôn tiểu thư rất thích hợp. Sinh năm chín mấy nhỉ?"

Ôn Dĩ Ninh nói: "92."

Lý tổng viên chuyển nói: "Này có lớn hơn một chút."

"Thì có sao, gái hơn ba tuổi ôm gạch vàng, tiểu Bác cũng được nâng cao một bậc rồi."

Ngôn từ càng lúc càng mất sự đúng mực, Hồ tổng vỗ vỗ vai Tăng tổng: "Tăng Tư Minh bên đó cũng đến tuổi rồi, không thay con trai mình suy nghĩ mà lại dành tâm tư cho cho lão Lý, phải chí công vô tư chứ."

Tăng tổng vừa rồi đi mời rượu một vòng, hiện tại đầu lưỡi đã không giữ được, "Cho Tư Minh nhà này thì không được."

Âm thanh rất nhỏ, Hồ tổng cũng đã kéo ông ta xoay lưng về phía này. Nhưng Ôn Dĩ Ninh nghe được, bốn, năm người đứng xung quanh cũng đều nghe được. Nụ cười trên mặt mỗi người vẫn chưa từng tắt, giống như câu chuyện cười đã nhìn quen lắm rồi, chẳng có gì cảm thấy không thích hợp cả. Ôn Dĩ Ninh đứng trong hoàn cảnh này, tuổi trẻ lại xinh đẹp, trong mắt người khác cứ như vậy trở thành nguồn gốc của mọi tội lỗi.

Hồ tổng nói vài câu với Tăng tổng, Tăng tổng ồ lên một tiếng: "Ra vậy ra vậy, là người của Đường tổng sao?" Một nửa là kinh ngạc, một nửa là đã rõ ràng thấu suốt: "Chẳng trách."

Cũng không biết là do dây thần kinh nào trật đi, hoặc là do nụ cười trên khóe miệng của vị Tăng tổng đó quá mức đâm chọc mắt người khác, thậm chí có thể khiến cho người nhìn thấy muốn bốc cháy. Ôn Dĩ Ninh mất nửa buổi không chế cảm xúc trong đầu, thế nhưng cuối cùng, "bụp" một tiếng, đoạn dây trong cầu chì rốt cuộc đứt phụt.

Cô hỏi: "Tăng tổng, gia đình ngài không chấp nhận loại nào?"

Giọng nói không lớn, nhưng mỗi chữ phát ra đều như mang theo âm vang gõ vào tai những người đứng đây. Đám người thoáng dừng lại, quay đầu về phía này, bầu không khí trong nháy mắt yên tĩnh.

Tăng tổng mòng mị một hồi lâu, trong mắt đột nhiên sáng lên: "À hả?" Giống như khó có thể tin cô đột nhiên tích cực như vậy.

Ôn Dĩ Ninh: "Ngài nói, cho Tăng Tư Minh nhà ngài thì không được." Cô rất nghiêm túc nhìn quanh bốn phía, sau đó khẽ nghiêng đầu, "Xem ra tôi đã được gán cho một cái mác nào đó mất rồi. Như thế ----- lần đầu gặp mặt, thậm chí còn chưa đến mười phút, ngài cho rằng tôi là người thế nào vậy?"

Cô là vừa mỉm cười vừa nói ra những câu này, ý cười lan tràn đến khóe mắt đuôi lông mày, ánh mắt khẽ đảo qua, bình tĩnh mà kiên định.

Tăng tổng bị cô hỏi cho cứng họng, sắc mặt khó coi.

"Chỉ là nói đùa chút thôi, không cần coi là thật. Được rồi, tiểu Ôn....." Hồ tổng muốn lên tiếng hòa giải, nhưng câu nói còn chưa kết thúc, Ôn Dĩ Ninh đã ngắt lời, "Hồ tổng, có một chuyện này có lẽ ngài đã hiểu lầm, tôi và Đường Kỳ Sâm tiên sinh cũng không tính là quen thuộc. Tôi và anh ta mấy năm qua đến cả gặp mặt một lần cũng không có. Tôi không nghĩ sẽ nương nhờ vào con cái nhà ai cả, càng không muốn khiến ngài hiểu lầm. Ngài tin nhiệm tôi, để tôi làm việc thì tôi sẽ một lòng làm tròn trách nhiệm của mình, chỉ đơn giản là như vậy thôi."

Ôn Dĩ Ninh biết lời nói này có phần không nể tình, mà thôi, cô vốn không giới theo thậm chí trong đáy lòng còn có cảm giác bài xích những câu chuyện mang theo đề tài phiến diện như vậy. Quan niệm trọng nam khinh nữ nực cười rồi tự cho mình là chân lý, thật sự là một loại thiên vị không thể nào chấp nhận được.

Ở đây thêm cũng không có ý nghĩa gì nữa, Ôn Dĩ Ninh xoay người, đột nhiên đụng phải một người, một đôi mắt.

Quần áo hôm nay Đường Kỳ Sâm mặc trên người không tính là đặc biệt trang trọng, sơ mi trắng bên trong áo vest đen, áo khoác ngoài cùng màu với quần, vừa vặn làm nổi bật lên từng đường nét của một cơ thể như ngọc đỏ. Anh đứng dưới tầng ánh sáng rực rỡ, đôi mắt vốn mang theo ôn hòa dường như đã bị chút lạnh lạnh chiếm lấy.

Ôn Dĩ Ninh nhìn thẳng vào mắt anh, không tự ti không kiêu ngạo, cũng vạch ra một đường giới hạn rõ ràng.

Đường Kỳ Sâm đã đứng đó rất lâu, toàn bộ những lời vừa rồi của cô rơi vào tai không bỏ sót một chữ. Mỗi người nơi này đều là cáo già lão luyện, có thể tinh ý nhận ra bên trong bầu không khí có chút tức giận nhỏ bé. Giây phút giằng co ngắn ngủi qua đi, Đường Kỳ Sâm nhìn thẳng về phía trước, không nhìn cô mà đi thẳng tới chỗ mấy người đàn ông, "Vốn đang chơi bài bên trong, nghe Kha Lễ nói có người quen nên tôi xuống xem một chút."

Giọng nói của người đàn ông trầm trầm mà mạnh mẽ, rất có cảm xúc, so với trong ký ức trùng khớp không sai lệch. Ôn Dĩ Ninh còn chưa kịp phản ứng, giọng nói đều đều của Đường Kỳ Sâm đã lại truyền tới: "Đúng là không quá quen thuộc, để chú Hồ hiểu lầm rồi." Anh cười cười, "Tăng tổng còn tức giận sao? Không đáng, đừng để bụng làm gì."

Ôn Dĩ Ninh dừng chân, ngọn lửa vừa dịu xuống lại bùng lên, cô xoay người, hỏi: "Đề bụng cái gì? Đề bụng tôi làm rõ sự thật, hay đề bụng tôi giải thích cho chính mình?"

Câu hỏi này rõ ràng nhắm thẳng vào Đường Kỳ Sâm, trong khoảnh khắc, bầu không khí triệt để yên tĩnh.

Họa là từ miệng mà ra, đạo lý này không phải Ôn Dĩ Ninh không hiểu, vậy nên cô vừa nói xong liền hối hận, mượn rượu làm càn sao? Dù sao nghe thế nào thì cũng là không biết điều.

"Chú Hồ cùng qua chơi đi, cũng chỉ là mấy người bạn học cũ thôi." Đường Kỳ Sâm tiếp tục trò chuyện với bọn họ, tựa như không nghe thấy gì cả, hoặc chính là nghe được nhưng khinh thường đáp lại.

Hồ tổng cười vang: "Không quấy rầy mấy đứa, đến là được rồi." Đám đàn ông quần áo chỉnh tề đứng đó trò chuyện vui vẻ, Ôn Dĩ Ninh đứng tại chỗ, giống như có một bức tường trong suốt đang chậm chậm dựng lên, phân bọn họ thành hai thế giới.

Không quá lâu sau, Ôn Dĩ Ninh rút cuộc thoát khỏi mớ rối loạn trong đầu. Cô biết cục diện trước mặt này thực ra là đang tạo ra cho mình một cái bậc thang, bèn tiến lên phía trước nói mấy lời nhận lỗi. Đối với Hồ tổng còn chủ động nhận mình hôm nay lỡ miệng nói ra những lời không đúng mực, mang đến phiền phức cho ông. Rồi lại quay sang Tăng tổng, xin lỗi vì hôm nay mình quá kích động, nếu có mạo phạm xin ông ta đừng tính toán.

"Làm sao lại vẫn nghiêm trọng hóa lên như vậy, không sao không sao." Tăng tổng vung tay, "Tôi quen nói thẳng rồi, tiểu Ôn cũng không phải không đúng, không cần đề ý."

Hồ tổng cũng cười nói: "Nhìn chúng ta dọa sợ người trẻ đến mức này đi, sau đó nhất định phải chú ý."

Khách khí qua lại một lúc coi như giải quyết ổn thỏa. Bọn họ nói xong, dừng lại chờ cô tiếp tục.

Ba người ở đây, vị quan trọng nhất vẫn còn đứng chỗ đó. Vốn tưởng là cô sẽ nói xin lỗi với Đường Kỳ Sâm, thế nhưng đợi thêm nửa này, Ôn Dĩ Ninh cái gì cũng không nói.

Đường Kỳ Sâm cũng không kiêng kỵ, bình tĩnh nhìn sang cô.

Ôn Dĩ Ninh gật đầu với Hồ tổng rồi nói: "Vậy không quấy rầy mọi người nói chuyện nữa."

Đường Kỳ Sâm không có quá nhiều phản ứng, nâng ly rượu lên cùng ly với Hồ tổng, cuộc trò chuyện tiếp tục với những biến đổi của tỉ giá gần đây. Nói thêm vài câu, anh mới ngửa đầu nhấp một ngụm.

Bầu không khí sôi nổi vẫn còn tiếp tục, lúc Đường Kỳ Sâm nhâm nhi ly rượu trong tay, người xung quanh vẫn còn đang tán gẫu vui vẻ, bầu không khí hết sức hòa hợp. Đột nhiên, Đường Kỳ Sâm đặt ly xuống, để ly va chạm với mặt bàn tạo ra tiếng vang nho nhỏ. Động tác không nhẹ cũng không nặng, nhưng sức ảnh hưởng mang đến lại không hề nhỏ.

Anh nói: "Rượu này quá chất."

Mọi người ở đây bỗng có ảo giác bình tĩnh trước đó của anh chính là bình yên trước lúc giao mùa, tại giây phút này bọn họ đứng đây mới phát hiện ra nhiệt độ xung quanh mình đang hạ xuống vùn vụt. Chờ đến khi mọi người phản ứng lại, Đường Kỳ Sâm đã bỏ đi. Kha Lễ đứng phía xa xã giao, thấy anh bỏ đi thì cười nói với người đối diện không tiếp được nữa rồi nhanh chóng đuổi theo.

Hồ tổng cản lại anh ta, híp mắt, "Tiểu Kha, cho chú một câu nói thật."

*

Phía này ứng phó xong, Đường Kỳ Sâm không quay lại bàn chơi bài nữa, lúc Kha Lễ đuổi tới anh cũng đã ngồi lên xe, "Đường tổng, đi đâu ạ?"

"Tĩnh An."

Kha Lễ dặn dò tài xế lái xe, cân nhắc một chút rồi nói: "Tăng tổng uống một chút rượu nên mới nói không quá chú ý như vậy, Niệm Niệm cô ấy....." Kha Lễ cắn phải lưỡi, lập tức đổi giọng, "Ôn tiểu thư mới mất hứng."

Người ngồi phía sau không lên tiếng.

Kha Lễ: "Thật ra vị Tăng tổng này vẫn luôn rất có chừng mực, nhưng con người này của ông ta từ trước đến giờ vẫn vậy, một ly rượu vào là sẽ lại nói những câu không nể mặt ai. Nghe nói lần trước cũng đã khiến cho một nhân viên của công ty khóc rống tại chỗ, rượu vào lời ra, quả nhiên không còn nghĩ được tinh táo. Thế nhưng Ôn tiểu thư cũng coi như nhanh nhạy, chịu quay lại cứu chữa tình cảnh, còn nói xin lỗi với bọn họ, thật ra....." Nói được một nửa, Kha Lễ mới phát hiện ra hình như mình nói hơi nhiều rồi thì phải.

"Đường tổng, xin lỗi."

Ánh đèn rực rỡ xuyên qua cửa sổ xe chiếu vào trong, vài nhánh phân tán rơi trên khuôn mặt của người đàn ông.

Xe đi thêm một đoạn nữa, anh đột nhiên nói: "Tôi biết."

"Hả?" Kha Lễ nghiêng đầu.

Đường Kỳ Sâm nói: "Ủy khuất rồi."

Kha Lễ đi theo Đường Kỳ Sâm gần mười năm, là tâm phúc, cũng là người hiểu rõ tâm tư ông chủ nhất. Nhưng một khắc này, anh ta thật sự đoán không nổi.

Kha Lễ nghĩ tới Hồ tổng vừa rồi chặn lại mình có hỏi: "Ôn Dĩ Ninh và Đường tổng rốt cuộc là quan hệ như thế nào?"

Quan hệ như thế nào đây? Trong lòng Kha Lễ khẽ thờ dài.

Rất nhiều năm trước, hai bên đều có cảm tình tốt với nhau, cũng có khả năng bắt đầu một loại quan hệ khác, thế nhưng chỉ sau một lần ồn ào và một người thái độ quá mức quyết tuyệt, rốt cuộc không chừa lại bất kỳ một chỗ trống nào cho đối phương. Bởi vì khi đó Ôn Dĩ Ninh phát hiện ra, toàn bộ những gì cô làm hóa ra chỉ là một câu chuyện cười.

Đường Kỳ Sâm đối với cô cái gì cũng tốt, nhưng rốt cuộc là bởi vì nhìn thấy trên người cô bóng dáng của một người con gái mình từng thích mà thôi.

Thập lý hàn đường lộ, yên hoa nhất bán tình(*).

Còn có chuyện gì trên đời này so với việc nhận ra bản thân vẫn u mê một người vốn không thuộc về mình có thể tàn nhẫn hơn đây.

(*) Trích trong tác phẩm 《 Tây Hồ Xuân Hiểu 》của Ngụy Hiên

tạm dịch "Mười dặm đường hồ sương lạnh, pháo hoa vụt sáng rồi lại vụt tắt." (cái này vì không tìm được bản dịch tiếng việt nên ta tự dịch luôn, 50% đúng ý tác giả)

Còn về giải thích, bởi cái này không phải cụm từ nên nếu giải thích ra thì nó giống như 1 bài viết cảm nhận thơ hồi cấp hai đến chính ta cũng cảm thấy ghét bỏ, vậy nên là ta đã tìm và thấy trên douban có mở một topic về câu này, lọc được một bình luận ta thấy khá thú vị, không hoàn toàn khớp với bộ truyện này, nhưng nếu như cẩn thận đọc, cẩn thận ngẫm nghĩ thì sẽ thông suốt ra gì đó đấy kkkkk

"Bạn phải hiểu rõ là bạn thích anh ta, không phải anh ta thích bạn. Nếu bạn là người chủ động, tức là bạn đã chấp nhận chịu oan ức, cũng đều là những gì trong dự liệu của bạn, không trách được bất kỳ ai. Có dũng khí thích rồi theo đuổi, thì phải có dũng khí gạt đi nước mắt. Kết quả đều là tự làm tự chịu, ai kêu bạn có bản lĩnh thích anh ta mà lại không có bản lĩnh khiến anh ta thích bạn chứ!"

Bát Bát: Bởi vì lượng ủng hộ khá lớn nên ta quyết định sẽ thay tên bộ truyện này thành "**Hẹn gặp lại nhau ngày hoa nở**" hehe (Và vì có 2 người lưu luyến nên tên cũ sẽ được giữ lại như là tên gốc của bộ truyện nhé <3)

Với cả, mấy ngày trước ta nhận ra độc giả của mình có không ít người có năng khiếu thiết kế bìa truyện, nên ta tính bìa của bộ truyện này sẽ để cho mọi người thiết kế giúp ta. Mọi người có thể làm một bản nháp (thiết kế trên nền ảnh gốc của bìa cũ) và gửi cho ta (để lại cmr để lấy địa chỉ email của ta nhé), nếu như ta ưng bản nháp đó thì sẽ nói cụ thể một vài chi tiết bổ sung ta muốn có với người thiết kế và cùng nhau hoàn thiện một bìa truyện chính thức. Yêu thương và mong chờ kkk:* <3

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngày hoa nở lần nữa (5)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Đi được nửa đường thì Đường Kỳ Sâm đổi ý, chiếc xe quay đầu đi về phía ngoại thành. Đoạn đường quay về có chút xa, gần mười giờ bọn họ mới về đến nhà.

Cảnh An Dương hỏi vì sao anh về muộn như vậy, Kha Lễ đi theo sau, giải thích là do đường xá không tốt. Đường Kỳ Sâm mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, khép hờ mắt, sau đó lên tiếng: "Ba đâu ạ?"

"Trong thư phòng, đang chơi cờ với ông nội con."

Đường Kỳ Sâm đứng dậy đi lên lầu, dẫn dò Kha Lễ vào phòng ngủ của anh lấy một tập tài liệu.

Căn biệt thự Đường gia giống như một ốc đảo biệt lập bao quanh bởi nước, thiết kế theo phong cách đậm chất Trung Quốc, kết hợp hoàn hảo nét cổ điển và hiện đại, khiến cho người ta nhìn vào có một loại cảm giác thời thượng mà khiêm tốn. Đường Thư Vành tuổi tác đã cao, thời trẻ từng làm một cuộc phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, hiện tại sống cùng con trai và con dâu.

Đường Kỳ Sâm gõ cửa rồi đi vào.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, thi thoảng mới có tiếng lạch cạch của quân cờ hạ xuống. Hai phe trắng đen không phân cao thấp, Đường Thư Vành lấy một con cờ đen chặn lại đường đi của con cờ trắng. Đường Lâm hơi suy nghĩ một chút, vừa muốn nhấc tay lên, Đường Kỳ Sâm đã nhếch mép cười. Đường Lâm bắt được nét mặt đó của con trai mình, nghiêng đầu hỏi, "Cười cái gì?"

Ý cười của Đường Kỳ Sâm càng sâu hơn, "Quan kỳ bắt ngữ(*)."

(*) Quan kỳ bắt ngữ chân quân tử: người ngoài đứng xem chơi cờ không được lên tiếng (mách nước) thì mới gọi là quân tử.

Đường Lâm cũng thân nhiên: "Nói nghe thử coi, dù sao thì ván này ông nội con cũng thắng chắc rồi."

Đường Kỳ Sâm chống tay trên thắt lưng, ngón tay duỗi ra chỉ vào một chỗ, "Ở đây."

Đường Lâm cau mày, "Tự đào hố chôn mình." Lời vừa dứt, hàng lông mày của ông cũng chuyển thành hình chữ xuyên (川), vô cùng kỳ diệu, "Tự chặt đứt con đường của chính mình, đúng là có con trai cũng như không."

Đường Thư Vành liếc cháu đích tôn, hài lòng nói: "Sai một li đi một dặm, trước đây bỏ tâm huyết dạy con học cờ vậy quả nhiên không uổng phí."

Đường Thư Vành dù đã lui về ở ẩn từ năm năm trước nhưng đến nay vẫn giữ chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Á Hối. Ông đối với Đường Kỳ Sâm luôn rất nghiêm khắc, từ khi anh còn nhỏ đã coi là người trưởng thành mà dạy cho đủ thứ, thế nhưng có lẽ vì còn quá nhỏ nên sau này gần như quên hết, chỉ có cờ vậy là trở thành thói quen. Cũng không thể nói là hứng thú, Đường Kỳ Sâm chẳng qua là cảm thấy, người lùi ta tiến, quân cờ trắng trắng đen đen, tất cả sự tập trung đều rơi vào bố cục bày trận trên bàn, cũng khá thú vị.

Cuối cùng, Đường Thư Vành thắng, đứng lên vươn vai một cái rồi đi đến trước bàn đọc sách chuẩn bị đàm luận tình hình công ty gần đây. Đường Lâm tự giác rời khỏi thư phòng, đóng cửa lại.

Đường Thư Vành nói: "Ba con quá dễ dao động, luôn muốn để lại đường lui, thua là điều tất yếu."

Lời này nghe ra được có chút không được vừa ý cho lắm, Đường Kỳ Sâm cười nói: "Ba làm nghề dạy học dạy làm người, lòng dạ bao dung, phong cách hành sự ôn hòa lại có đầu cuối. Không phải ông ấy không giỏi, mà là vì ông nội quá lợi hại thôi."

Chơi cờ cũng chính là phản ánh con người, tính cách đều thể hiện qua từng nước đi trên bàn cờ. Đường Lâm từ khi còn trẻ đã không có chút hứng thú nào với kinh doanh, tính cách ôn tồn lễ độ, cuối cùng thật sự chạy đi làm giáo sư dạy tiếng Trung trong một trường đại học. Quan hệ của ông và Đường lão gia từng rơi vào chiến tranh lạnh tưởng chừng không có hồi kết, mãi đến khi Đường Kỳ Sâm được sinh ra, Đường Thư Vành mới như một lần nữa thấy được hi vọng.

Đường Kỳ Sâm trời sinh miễn cảm với con số, là một miếng ngọc thô chưa được mài dũa, cũng coi như là "cha nợ con trả." Đường Kỳ Sâm trên con đường danh lợi có thể nói là từ khi bắt đầu đã vô cùng sáng láng, con hơn cha là nhà có phúc, Đường Thư Vành vô cùng hài lòng.

Nói qua một lượt mấy kế hoạch làm việc gần đây nhất của công ty, Đường Thư Vành gật gù, "Con làm thì ông nội luôn yên tâm."

Đường Kỳ Sâm công việc bận rộn quay cuồng, số lần về nhà rất ít nên cũng không muốn nói quá nhiều đến công việc, anh thay đổi chủ đề: "Sắp sang đông rồi, ông nội phải chú ý sức khỏe."

Đường Thư Vành đột nhiên nói: "Đường Diệu về nước rồi con có biết không?"

"Đã nghe qua ạ." Đường Kỳ Sâm bình tĩnh đáp.

"Có cơ hội thì cùng nhau ăn bữa cơm đi." Đường Thư Vành nói: "Đều là một người một nhà cả, nó còn phải gọi con một tiếng anh."

Đường Kỳ Sâm không đáp, gò má được bao phủ bởi lớp ánh sáng mỏng diu diu, cũng đồng thời che đi tâm tình sâu bên trong.

Đường Kỳ Sâm ra khỏi thư phòng, Cảnh An Dương và Kha Lễ đang trò chuyện. Kha Lễ luôn khiến cho người ta cảm giác như được tắm dưới gió xuân ấm áp, hơn nữa còn là bạn chơi từ nhỏ của Đường Kỳ Sâm, nên Cảnh An Dương cũng gần như coi anh ta là một nửa con trai của mình. Không biết hai người đang nói chuyện gì mà trên mặt Cảnh An Dương đều là ý cười.

Cảnh An Dương nhìn thấy Đường Kỳ Sâm trước, lên tiếng hỏi: "Tối muộn rồi, mai rồi về."

"Sáng mai phải họp sớm, không được."

Kha Lễ cũng đứng dậy, cầm tập tài liệu vừa lấy, "Phu nhân giữ gìn sức khỏe nhé."

Cảnh An Dương không kiên trì, đưa bọn họ ra đến cửa, Đường Kỳ Sâm cười nói: "Đôi hoa tai hôm nay của mẹ rất hợp."

"An An tặng đấy, con bé sang Pháp tham dự triển lãm ảnh, chọn được trong một cửa hàng đồ cổ. Đứa nhỏ này luôn có lòng như thế." Nhắc đến An Lam, nét mặt Cảnh An Dương lại càng tươi cười hơn, "Tuần sau nói con bé đến nhà ăn cơm đi, ông nội con cũng nhớ nó rồi."

Hai tuần đầu của tháng chín thời tiết vẫn còn hanh khô, sau một cơn bão, nhiệt độ đã nhanh chóng hạ xuống.

Ôn Dĩ Ninh nghĩ đến kế hoạch công tác của tháng mười, muốn gọi Phù Khanh Khanh đi thông báo cho nhân viên trong tổ chuẩn bị mở họp. Thế nhưng vào giờ làm ba mươi phút rồi mà vẫn không thấy người đâu.

"Phù Khanh Khanh xin nghỉ sao?"

"Không có." Quản lý chăm công đáp.

Còn đang cảm thấy kỳ lạ, đã có nhân viên cùng công ty chạy vào văn phòng Ôn Dĩ Ninh, hạ thấp giọng báo cho cô biết: "Ôn tỷ, Khanh Khanh gây ra chuyện lớn rồi."

"Chuyện gì?"

"Cô ấy phá tan tành một buổi lễ khai trương, chính là cái trung tâm dạy tiếng Anh cho trẻ em kia." Đồng nghiệp này vốn có quan hệ rất tốt với Phù Khanh Khanh, cảm thấy tình hình khá nghiêm trọng nên mới chạy đi tìm Ôn Dĩ Ninh: "Trong buổi lễ khai trương vốn là phải bật một đoạn phim ngắn tuyên truyền, kết quả trên màn hình lại xuất hiện vị khách hàng lớn kia, anh ta....."

"Không sao cả, cô cứ nói đi."

"Chính là video làm tình."

Ôn Dĩ Ninh cau mày, hỏi: "Đây đâu phải là phân công việc của con bé, là ai phân việc?"

"Văn tổ trưởng nói mình không đủ người, sai cậu ấy tới chủ nhật qua giúp đỡ."

Ôn Dĩ Ninh yên lặng trong chốc lát, "Được rồi, tôi hiểu rồi."

Người nào đảm nhiệm chức vụ của người đó, Văn Nhã sai khiến người của Ôn Dĩ Ninh tuy là không theo quy củ, nhưng hiệu quả công việc là lợi ích của chung, không hề trái quy tắc. Trung tâm tiếng Anh này nằm trong một hệ thống đào tạo tiếng Anh quốc tế, mức độ phổ biến khá cao. Mà sai lầm Phù Khanh Khanh mắc phải trong buổi lễ khai trương cũng đủ kỳ quái, video làm tình kia phát lên trước mấy trăm vị khách mời, hình ảnh sếp lớn trần như nhộng lồ lộ trước bàn dân thiên hạ, chính đang lúc cười ngửa lên mây, tiếng thịt vỗ vào nhau vô cùng kịch liệt. Nhân vật nam chính đang nâng cốc trò chuyện oang oang trong phút chốc tái mét mặt, toàn hội trường ồ lên, loạn thành một đoàn.

Bộ phận cấp cao của công ty mở cuộc họp khẩn cấp, một giờ trôi qua vẫn chưa có dấu hiệu tan họp. Một trợ lý của công ty trong lúc chạy ra đụng phải Ôn Dĩ Ninh đã nói với cô: xem tình hình này, Phù Khanh Khanh khẳng định khó mà giữ miếng cơm.

Buổi sáng Ôn Dĩ Ninh không gọi được cho Phù Khanh Khanh, sau khi nhận được tin tức liền lập tức tìm đến nhà. Cô gái nhỏ vừa nhìn thấy người thì lập tức khóc rống: "Văn tổ trưởng đưa chiếc đĩa cho em, nói đúng bảy rưỡi bật lên. Em là đột nhiên bị gọi đến, còn không biết nội dung bên trong là gì nữa." Phù Khanh Khanh nước mắt nước mũi tèm lem, "Thật sự không phải là em."

Ôn Dĩ Ninh trầm mặc một chút, nói: "Lần sau cô ta còn tìm em thì thông minh lên một chút, kiếm có đũa đi."

Vành mắt Phù Khanh Khanh đỏ ửng, hỏi: "Phòng nhân sự nói ngày hôm nay cho em ở nhà nghỉ ngơi. Ôn tỷ, bao giờ em được quay lại làm việc ạ? Nghỉ ngơi kiểu này không bị trừ tiền lương chứ?"

Ôn Dĩ Ninh không trả lời câu hỏi này của cô ấy mà nói: "Em đưa phương thức liên lạc cho chị."

Nhân vật nam chính của video lần này là Cảnh Hằng, vốn dĩ có một vị hôn thê chuẩn bị bàn chuyện tổ chức đám cưới, không ngờ được giữa đường lại xảy ra loại chuyện xui xẻo này. Có người nói nhà gái làm ầm ĩ lên, muốn hủy hôn. Máu chốt để Phù Khanh Khanh vượt qua cửa ải này chính là để người trong cuộc tự mình buông tha.

"Em tới đó quỳ gối xin tha tội nhé, mắng hay đánh em cũng chịu được." Phù Khanh Khanh bày ra vẻ mặt như đưa tang.

Ôn Dĩ Ninh nhìn cô ấy: "Người đào cái hố chờ em nhảy vào này, sau khi chôn em xong rồi, mục tiêu kế tiếp sẽ là chị. Em có hiểu không?"

Phù Khanh Khanh ngăn người, "Ý chị là Văn tổ trưởng, cô ta cố ý....."

"Ngâm hiểu trong lòng là được." Ôn Dĩ Ninh thờ dãi nói: "Để chị nghĩ cách."

Nhưng thật sự là không có cách nào hay.

Cảnh Hằng này không chỉ có tiền, mà còn có chút bối cảnh, danh tiếng trong vòng phú nhị đại khá là vang dội. Ôn Dĩ Ninh dẫn theo Phù Khanh Khanh đến công ty của anh ta, nhưng mặt còn chưa thấy đã bị nhân viên lễ tân đuổi ra ngoài, chờ đợi ngoài cửa thật lâu mới thấy được xe của Cảnh Hằng nghênh ngang đi tới. Cảnh Hằng vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức muốn đẩy cửa xuống đánh, thư ký của anh ta phải vội vàng cản lại: "Còn không đi? Lát nữa tôi cản không được thì mặc kệ mấy người đấy."

Một ngày kết thúc, mặt mày ai nấy đều tối tăm, bộ dạng vô cùng chật vật.

Phù Khanh Khanh đã nhận được thông báo sa thải của phòng nhân sự, cầm điện thoại gào khóc, "Em thật vất vả mới qua được kỳ thực tập, Ủng Ủng cũng đã dồn toàn bộ tiền dành dụm được mua trung cư trả góp, em với anh ấy muốn nhanh chóng thanh toán hết số tiền còn nợ, bây giờ thì xong rồi, em phải đi đâu tìm việc bây giờ."

Ôn Dĩ Ninh yên lặng không nói lời nào, mặc cho cô ấy khóc lóc một hồi, u ám trong lòng càng lúc càng lan rộng. Mấy ngày liền này không có ngày nào được thuận buồm xuôi gió, bức bối trong lòng đã sớm đục ra một cái hố lớn, Ôn Dĩ Ninh rút cuộc bùng nổ, ngữ khí tàn nhẫn: "Cá chết lưới rách, ai cũng đừng nghĩ dễ dàng thoát được."

Phù Khanh Khanh ngẩng khuôn mặt đơng đầy nước mắt nhìn cô: "Dạ?"

"Tung lên mạng đi, làm lớn lên, náo một trận cho ra trò, khiến cho anh ta không được sống yên ổn." Ôn Dĩ Ninh nói xong, lại trầm mặc rũ mắt xuống, cuối cùng uể oải nói: "Bỏ đi, ngày mai lại tới vậy."

Phù Khanh Khanh nhỏ giọng: "Vâng."

Chuyến này rút cuộc vẫn là phải tay không đi về. Ngày hôm sau vừa vào công ty, Cao Minh Lăng đã gọi Ôn Dĩ Ninh vào văn phòng, bên trong còn có mấy vị cấp cao khác, vẻ mặt nghiêm túc như gặp phải đại địch.

Cánh cửa còn chưa đóng lại, Cao Minh Lăng đã lên tiếng: "Công ty đã có quy định nghiêm cấm dùng thủ đoạn xử lý công việc, cô bảo vệ nhân viên của mình là chuyện nên làm, nhưng không thể làm trái những quy tắc này."

Ôn Dĩ Ninh không hiểu, "Cái gì?"

"Tự cô xem đi!" Cao Minh Lăng đập bàn một cái, một người trong số đó đưa cho cô chiếc điện thoại của mình. Ôn Dĩ Ninh cầm lấy, càng xem lòng càng nhủ sâu.

"Video vừa phát ra công ty liền khẩn cấp làm quan hệ xã hội, nhưng rút cuộc là lý do gì mà tôi qua đã có người tung video lên rồi hả?"

"Tôi không biết."

"Cô không biết?" Cao Minh Lăng cười lạnh, đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, "Cô thành thật trả lời cho tôi! Cá chết lưới rách, làm lớn lên, náo một trận cho ra trò, mấy lời này có phải là cô nói ra không?"

Ôn Dĩ Ninh siết chặt tay, trong mắt có một tích tắc biến đổi, nhưng rất nhanh đã trở lại bình tĩnh, "Hôm qua tôi đi tìm Cảnh tổng muốn giải thích, nhưng kết quả không quá khả quan, tôi....."

"Cô đã nói hay chưa?" Cao Minh Lăng ép hỏi.

Ôn Dĩ Ninh thả tay, gạt đầu, "Đã nói."

Mấy vị cấp cao ngồi cạnh lập tức lên tiếng, "Tiểu Ôn, ngày thường cô làm việc thận trọng, thế nào lần này lại có thể nghĩ ra cái loại hành vi đó hả?"

"Công ty tuyệt đối không cho phép, nói thẳng ra chính là cô đang vượt ra khỏi giới hạn của quy tắc đã định sẵn trong công ty."

Ôn Dĩ Ninh giải thích: "Video này không phải tôi truyền lên mạng."

Cao Minh Lăng bật cười, "Có phải là cô hay không không quan trọng, mà điều quan trọng là cô đã nói những lời không nên nói, sau đó truyền vào tai Cao tổng, anh ta tin."

Trong mắt Ôn Dĩ Ninh có tia sáng lóe lên, bàn tay vừa mới thả lỏng lại nắm chặt. Trong lòng có một cảm giác thất vọng không thể gọi thành tên, quả nhiên là làm đến bất ngờ, làm đến mức triệt để. Cô giống như nghĩ đến gì đó, nhưng trong lòng lại cố gắng giữ lại một chút hi vọng may mắn. Cao Minh Lăng tích thù riêng với cô đã lâu, hiện tại có cơ hội lấy việc công trả thù riêng dĩ nhiên là không nghĩ sẽ nể tình.

"Cô tự cầu phúc đi, ra ngoài."

Ôn Dĩ Ninh về khu làm việc, các đồng nghiệp ngoài mặt làm như không có chuyện gì, nhưng Ôn Dĩ Ninh luôn cảm giác được có rất nhiều cặp mắt thăm dò từ sau lưng phóng tới. Phù Khanh Khanh đang ngồi tại chỗ đứng lên, cúi đầu, ánh mắt tránh né, muốn nhưng lại không dám nhìn thẳng.

Ôn Dĩ Ninh đứng trước mặt cô ấy, bởi vì sống lưng quá đối thẳng tắp, lại khiến cho bộ dạng của đối phương càng thêm hèn mọn hơn.

"Tổ trưởng." Phù Khanh Khanh nhỏ giọng gọi, ha, đến cả xưng hô cũng thay đổi rồi.

"Đã quay lại rồi đấy à." Ôn Dĩ Ninh cong môi, nở một nụ cười chuyên nghiệp.

"Ôn tỷ, em....."

"Không sao." Ôn Dĩ Ninh nhìn chằm chằm cô ấy, "Làm việc cho tốt."

Phù Khanh Khanh mới từ xấu hổ và hoang mang thoát khỏi, vừa thở một hơi, liền nghe thấy Ôn Dĩ Ninh lên tiếng, giọng nói không mang theo chút hơi ấm: "Từ giờ đừng gọi tôi là chị nữa."

Một câu nói hết sức bình lặng, lại khiến cho Phù Khanh Khanh đứng tại chỗ sững sờ thật lâu.

Thượng Hải vào lúc tám giờ tối, mặt trăng từng chút một nhích lên cao, đơn độc nổi bật giữa bầu trời đêm, rải xuống con sông Hoàng Phố một chuỗi quang ảnh thật dài. Tối nay Đường Kỳ Sâm có buổi xã giao với thứ trưởng Trần của bộ công nghiệp và công nghệ thông tin, phía này kết thúc, lại tiếp tục chuyển tới một căn phòng nhỏ khác.

Đường gia con cháu đông đúc, anh em bọn họ thi thoảng sẽ tụ tập chơi bài, hôm nay vừa tiện đường, Đường Kỳ Sâm liền qua đây chào hỏi một tiếng. Ván bài phát ra, tâm trạng Đường Kỳ Sâm đang không tệ, ngồi xuống cùng chơi với bọn họ.

Cảnh Hằng ngồi bên tay trái anh, một buổi tối điện thoại liên tục reo, nội dung anh không nghe rõ, nhưng có thể thấy sắc mặt Cảnh Hằng càng lúc càng kém.

"Không phải dây dưa với mấy loại phụ nữ không biết điều đó làm gì, cứ cho cô ta một bài học đi. Phải nói chuyện với các bậc trưởng bối thế nào tôi không cần biết, nhưng trước hết người phụ nữ này đừng hòng nghĩ được lẫn lộn trong cái vòng này nữa." Cảnh Hằng kích động đến mức khuỷu tay hất đổ cốc nước, gây ra động tĩnh không nhỏ, nhất thời càng thêm nóng nảy: "Tôi nhờ vào, con mẹ nó nghĩ mình là ai chứ. Nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ!"

Đường Kỳ Sâm hơi khó chịu, liếc sang anh ta một cái, "Kêu gào cái gì?"

Kha Lễ nhận được ánh mắt của anh, cười nói: "Chút chuyện nhỏ này thôi, lấy khăn giấy lau tạm trước." Sau đó đứng dậy gọi nhân viên phục vụ vào dọn dẹp.

"Một buổi tối không được yên ổn, không muốn chơi thì nói một câu, anh không cần chú cút về đâu." Đường Kỳ Sâm hơi ngả người về sau, thả tay trái lên lưng ghế, nói: "Nổi nóng cái gì. Uống nhầm thuốc hả?"

Cảnh Hằng không nhẫn nhịn được nữa, ào ào tuôn ra một tràng oán giận: "Cái công ty rách nát đó còn dám tự xưng là gì mà đứng đầu ngành, phá hỏng buổi lễ khai trương của em còn chưa tính, sau đó lại dám truyền video lên mạng. Chờ xem em có đánh chết cô ta hay không!"

Video hồng phấn bay đầy trời, huyền ảo đến ai ai cũng biết. Ba anh ta tức giận đến mức muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con, cũng vì chuyện này mà Cảnh An Dương phải vội vàng chạy về nhà mẹ xử lý, khuyên giải anh cả, che chở cho cháu trai mình.

Một trận nóng giận qua đi, Đường Kỳ Sâm trước sau đều không lên tiếng.

Kha Lễ đột nhiên hỏi, "Là công ty nào vậy?"

Nhắc đến là lại phát hỏa, "Truyền thông Nghĩa Thiên."

Kha Lễ hơi dừng một chút, liếc nhìn ông chủ ngồi bất động tại chỗ, lại quay đầu hỏi tiếp: "Loại sau lâm cấp thấp này đúng là không nên xuất hiện, người phụ trách là ai vậy?"

"Hình như họ Phù."

Kha Lễ khẽ thở ra một hơi, lại liếc sang Đường Kỳ Sâm một cái, bộ dạng anh vẫn hết sức bình thản tự nhiên.

"Nhưng sếp của cô ta, tên là Ôn Dĩ Ninh, lại dám uy hiếp tôi, còn dám âm thầm giờ trò sau lưng." Cảnh Hằng túm mái tóc trên đầu, tức giận chưa xả hết.

Vài giây yên tĩnh.

Kha Lễ nhất thời đoán không ra tâm tư của Đường Kỳ Sâm, anh ta không dám tự tiện tỏ thái độ, chỉ sợ một câu lỡ miệng nói ra lại chọc cho anh mất hứng. Trong lúc đang cân nhắc thiệt hơn, giọng nói trầm tĩnh từ bên cạnh đã vang lên.

"Đừng làm quá."

Ngữ điệu bình bình, mỗi chữ nói ra đều rõ ràng dễ hiểu, "Chú không muốn kết hôn với con gái của Trương gia, từ khi bắt đầu vốn đã xác định không thể ngoan ngoãn chấp nhận. Bất kể ngoài ý muốn lần này là do người khác làm thì mục đích của chú cũng đã đạt được, cuối cùng chú đều không thiệt thòi."

Cảnh Hằng ngượng ngùng nhắc khéo miệng, "Cái gì cũng không gạt được anh."

Cô vợ chưa cưới kia anh ta thật sự không thích, nhưng quan hệ lợi ích của hai nhà hoàn toàn liên kết với nhau, có quá nhiều bất đắc dĩ không thể tự quyết. Cô vợ chưa cưới kia rất thoải mái phóng khoáng, lại còn vô cùng hài lòng với Cảnh Hằng, không làm đứt khoát một chút, chỉ sợ không thể tạo ra sóng gió gì lớn. Những gia đình có tiền có quyền coi trọng nhất là thể diện, Cảnh Hằng che mắt tất cả mọi người cố ý sắp xếp một màn này, một chiêu đánh đến cùng, cũng không cần tới mặt mũi.

Đường Kỳ Sâm đã sớm nhìn ra từ lâu, một chút mưu mẹo này với anh vốn chẳng là gì cả.

"Nhưng em chính là khó chịu cái cô Ôn Dĩ Ninh này, dám áp chế em, lại còn dám đánh chủ ý lên người em, mà em thì ghét nhất là bị người ta uy hiếp." Cảnh Hằng càng nói càng hăng, tật xấu cũng càng lúc càng lộ rõ, giương nanh múa vuốt nói: "Em đã chuyển lời đi, nhất định ép cho cô ta phải mất việc. Ngày mai em cũng sẽ chào hỏi một vòng, xem còn ai dám thuê cô ta làm không, em nhất định sẽ khiến cô ta không thể sống được trong cái ngành này nữa."

"Được rồi." Đường Kỳ Sâm chê anh ta ồn ào, sắc mặt vừa nhìn liền biết đang mất hứng. Anh hơi nghiêng người về trước, tay phải đặt lên mặt bàn, ngón tay cong lại, không nhẹ không nặng gõ nhịp: "Video trên mạng anh sẽ giúp chú giải quyết." Sau đó quay sang dặn dò Kha Lễ: "Đề Trần Táp xử lý đi." Rồi lại quay sang Cảnh Hằng: "Chuyện này chấm dứt tại đây."

Cảnh Hằng không phục: "Nhưng mà -----"

"Chấm dứt tại đây."

Đem câu đó lặp lại một lần, Đường Kỳ Sâm nhìn thẳng vào anh ta, trong mắt có nghiêm túc và cảnh cáo. Cảnh Hằng bị ánh mắt của anh đốt cho không dám tiếp tục nói lời đối nghịch, không thể làm gì khác hơn là ỉu xiu ngậm miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ngày hoa nở lần nữa (6)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Trung thu và Quốc khánh đang đến gần, hai ngày lễ lớn đến cùng lúc, lượng công việc vô cùng lớn. Tuần trước Cao Minh Lăng cứ như vậy danh chính ngôn thuận giáng chức Ôn Dĩ Ninh, thế nhưng hiện tại công việc vẫn phải để cô làm. Bầu không khí trong tổ nặng nề, lòng người bất an.

Sau nữa, phía Văn Nhã nhận được một hạng mục tuyên truyền dài hạn của một tập đoàn nước ngoài tại thị trường Trung Quốc, hiện tại đang thảo luận mở rộng hơn nữa, nói là muốn tăng cường nhân lực.

Cao Minh Lăng cũng hào phóng cực kỳ, "Thời điểm này không tuyển người mới được, đành điều chỉnh bên trong nội bộ một chút thôi, phía Ôn Dĩ Ninh có vấn đề gì không?"

"Hạng mục trong tay tôi cũng rất nhiều, nếu điều đi sẽ làm lỡ tiến độ."

"Nghĩ cách khác phục đi, có thể kéo dài thì nghĩ cách kéo dài trước, cô và Văn Nhã tự điều chỉnh sao cho hài hòa với nhau." Cao Minh Lăng nói như đường đường chính chính lắm, nhưng từ tai mọi người nghe được, thì chính là Ôn Dĩ Ninh đã không còn quyền phát ngôn nữa.

Chiều hôm đó, trong tổ cô có ba người đến xin từ chức, nhưng đứng bên ngoài một hồi lâu cũng không dám vào, tôi nhìn cô, cô nhìn tôi, ngượng ngùng do dự. Máy phút giảng co, cánh cửa đột nhiên mở ra, Ôn Dĩ Ninh nhìn bọn họ.

Đùn đẩy nửa ngày, người đứng giữa mới làm liều nói: "Ôn tỷ, phía chế tác của Văn tổ trưởng thiếu kỹ thuật viên, chị ấy yêu cầu em...."

"Là cô ta yêu cầu hay tự cô muốn đi?" Ánh mắt Ôn Dĩ Ninh nhàn nhạt, trước sau không dời mắt khỏi bọn họ, "Nếu cô không muốn đi thì tôi có thể tìm Cao phó tổng thương lượng."

Người kia khẽ nuốt một ngụm nước bọt, không dám tiếp tục hé răng.

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, nhìn về phía hai người còn lại: "Hai người thì sao?"

Không một ai lên tiếng, đầu cũng cúi thấp.

"Được rồi, đưa điều lệnh ra đây, tôi ký tên." Ôn Dĩ Ninh phê chuẩn rồi trả lại, rõ ràng thấy được bọn họ khẽ thở ra một hơi.

"Ôn tỷ, đây là chỉ thị từ trên, chúng em không tiện từ chối cho lắm." Kỹ thuật viên tên tiểu Lâm khúm núm nói, giống như muốn khiến bản thân bớt cảm thấy tội lỗi: "Sau này chỉ cần chị có yêu cầu gì, em đều sẽ không nói hai lời giúp chị."

"Đi ra ngoài đi." Ôn Dĩ Ninh ngắt lời bọn họ, "Giúp tôi truyền lời, nói còn có ai muốn đi thì qua đây tìm tôi ký tên luôn đi."

Buổi chiều có thêm bốn người nữa, nhưng từ đầu đến cuối đều không gặp Phù Khanh Khanh. Ôn Dĩ Ninh dứt khoát đến tìm cô ấy, "Bây giờ tôi phải ra ngoài một chuyến, đưa điều lệnh đây."

Phù Khanh Khanh theo bản năng đứng phắt lên, vì động tác gấp gáp mà hất đổ cả ống đựng bút, âm thanh liếng xiềng ồm ồm. Bối rối lại thêm hổ thẹn, cô ấy im lặng nửa ngày, cuối cùng chỉ bật thốt ra được một câu sứt mẻ: "Em không đi."

Ôn Dĩ Ninh: "Ký tên."

"Em không đi."

Phù Khanh Khanh giương cao giọng, người xung quanh nhìn sang. Cô ấy quần bách đứng đó, đôi con ngươi hơi chuyển sang phải, lúc quay trở lại trên người Ôn Dĩ Ninh, đã phải cố gắng nhìn lại để không đỏ lên.

Yên lặng hai giây, cô ấy nghe thấy Ôn Dĩ Ninh nói: "Có đi hay không cô không làm chủ được, hiện tại là tôi không cần cô nữa."

Ngày hôm sau, cả tổ chỉ còn giữ lại một nhân viên làm việc vặt mới tuyển về. Dù như vậy thì Cao Minh Lăng vẫn không có ý định cho cô một con đường sống, Ôn Dĩ Ninh đã trở thành một người không có việc gì làm, nhưng hội nghị của công ty vẫn cho cô tham gia, đơn độc gượng gạo ngồi một chỗ khiến người ta trở nên hoảng hốt. Đây chính là chỗ đề tiện của Cao Minh Lăng, lúc người ta đã chịu đủ vẫn sẽ không ngừng cầm dao đâm tới, đau, nhưng không cho lên tiếng.

"Nghe gì chưa, toàn bộ hạng mục của Dĩ Ninh đều chuyển sang cho tổ trưởng Văn rồi, hiện tại còn là cấp dưới của người ta nữa. Vừa rồi em còn nhìn thấy cô ấy ôm một chồng lớn đi photo."

"Không thể nào, đây là cái lý gì chứ! Bàn về năng lực làm việc thì Văn Nhã còn kém xa Dĩ Ninh."

"Cũng chỉ cần một câu nói của Cao phó tổng mà thôi."

"Nói mới nhớ, tổ của cô ấy cũng ít đi xã giao nhất."

"Cái này em biết, bởi vì chính cô ấy không thích dự tiệc."

"Nhưng mấy ngày nay Văn Nhã đều đề cô ấy đi xã giao tiếp khách hàng, cuối cùng vẫn là không thể tự mình làm chủ."

Có mấy giây yên tĩnh ngắn ngủi, một người trong đó lên tiếng cảm thán: "Thật ra mấy năm qua cô ấy cũng chịu khổ thật nhiều, một cô gái trẻ từ nơi khác đến vốn đã không dễ dàng đề cô ấy đặt chân ở Thượng Hải. Aiz, cô ấy nên thuận theo Cao phó tổng một chút."

"Thuận theo cái tính phong lưu đó sao?" Mọi người che miệng cười trộm.

Một tháng qua có không ít đồng nghiệp cảm thấy bất bình thay cho Ôn Dĩ Ninh, nhưng cũng không ai dám tỏ thái độ quá rõ ràng. Thương hại cũng được, bất bình cũng được, câu chuyện của người khác chung quy cũng chỉ là một đề tài cho bọn họ tiêu khiển mà thôi. Cái từ cảm kích này, trong vòng xã hội tuân theo quy tắc mạnh ai lấy sống đã trở thành gần như là không cần thiết.

Tối thứ sáu ở đường Trung Sơn Đông có một bữa tiệc, khách hàng là giám đốc trung tâm tin tức của Đài truyền hình Đông Tinh, người mới nhậm chức không tránh được tâm trạng đắc ý, rượu hết ba tuần đã bắt đầu chọn người chơi đùa. Quảng cáo truyền truyền của truyền thông Nghĩa Thiên sang năm còn phải dựa vào vị giám đốc này, Cao Minh Lăng và Văn Nhã đương nhiên đến đây để nịnh nọt, lễ này Văn Nhã đề cho Ôn Dĩ Ninh ứng phó. Qua bốn tuần rượu, là người bình thường cũng phải tan vỡ. Rượu của ngày hôm nay còn là Mao Đài, Cao Minh Lăng từ lúc bắt đầu đã không muốn cho cô được thoải mái. Ôn Dĩ Ninh ôm theo cái dạ dày muốn bùng cháy mượn cớ vào nhà vệ sinh, tiện thể hít thở chút không khí trong lành.

Đang lúc này thì Giang Liên Tuyết gọi đến, hỏi cô vì sao quá hai tuần rồi không về, lại hỏi khi nào thì về.

Ôn Dĩ Ninh day day huyết thái dương, dựa vào cửa sổ mượn gió làm tỉnh người, "Để xem đã ạ, gần đây quá bận rộn."

Nghe ra được giọng nói của con gái không đứng lắm, Giang Liên Tuyết hỏi: "Công việc thuận lợi không?"

"Ừm."

Đã khá lâu không nói chuyện với con gái, Giang Liên Tuyết không khỏi nói nhiều lên vài câu: "Làm công việc phiên dịch lúc trước không phải tốt hơn nhiều sao, nhẹ nhàng rảnh rỗi, thể diện tốt, đâu có cần phải khổ cực như bây giờ!"

Ôn Dĩ Ninh ngắt lời bà: "Mẹ có thể đừng nhắc đến chuyện này nữa hay không."

Giang Liên Tuyết trong phút chốc nổi nóng: "Vì sao không được?"

"Thật sự không khổ, rất vui về tình nguyện."

"Tình nguyện cái gì hả, con chính là thích tự ngược, ngang bướng không chịu nghe ai khuyên. Chuyện đều đã qua lâu lắm rồi, vì sao còn không chịu buông bỏ?..... Mẹ thấy con chính là quên không được."

Ôn Dĩ Ninh yên lặng không đáp, từ cửa thổi vào từng trận gió đêm lạnh lẽo, mặt cô chỉ trong vài phút đã bị thổi trắng bệch. Hai mẹ con họ cứ yên lặng như vậy, đến bảy, tám giây sau, Giang Liên Tuyết muốn tiếp tục lên tiếng, nhưng phát hiện ra trò chuyện đã bị ngắt. Ôn Dĩ Ninh xoay người, điện thoại còn đặt bên tai, ngẩng đầu liền nhìn thấy Kha Lễ.

Kỳ thực Kha Lễ đã đứng đây được một lúc, lúc đối đầu tầm mắt rất tự nhiên, khách khí lên tiếng: "Dĩ Ninh, đã lâu không gặp."

Bốn năm? Hay là năm năm? Dù đã rất lâu nhưng cũng không có cách nào giả bộ không quen biết. Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Thư ký Kha, xin chào."

Một tiếng xưng hô ngay ngắn chín chu, Kha Lễ nghe được thì khẽ mỉm cười. Khi đó cô học năm ba hay là năm bốn đại học gì đó, là một cô gái nhỏ lúc nào cũng tươi cười rực rỡ như cánh xuân trong vườn. Đường Kỳ Sâm luôn không để cho tâm tình hiện rõ, đối với người nào cũng nhân nhậ lạnh lùng, nhưng thường xuyên mang theo Ôn Dĩ Ninh bên người, kể cả những bữa tiệc tư nhân cũng không hề kiêng kỵ.

Nhờ vậy mà Kha Lễ nhìn ra được, dù không nói rõ nhưng ông chủ mình đối với cô gái này không giống những người khác.

Dĩ Ninh khi đó thích nhất là trêu chọc anh ta, "Kha Lễ! Anh mau từ chức đi thôi."

Rồi Kha Lễ sẽ cười đáp lại, "Đường tổng sẽ không thả cho tôi đi."

Dĩ Ninh nói: "Anh từ chức đi, sau đó tôi sẽ làm thay anh."

Kha Lễ biết rõ còn hỏi: "Thư ký của Đường tổng chính là 24 giờ đợi chỉ thị. Bao gồm cả ngày lẫn đêm, có thể không?"

Trong lời nói còn mang theo ý cười, giống như đã nhìn thấu tâm tư của cô, Ôn Dĩ Ninh ho hai tiếng rồi chạy biến, trong miệng còn lẩm bẩm: "Tên quản gia thôi tha."

Vật đổi sao dời, con người rồi cũng phải thay đổi, khuôn mặt vẫn ngơ ngơ như xưa, nhưng đã sớm mất đi vẻ tươi vui ảm áp ngày đó.

Kha Lễ nhìn cô, thẳng thắn nói: "Lạ lắm quá rồi." Sau đó chỉ sang bên trái, khách khí mời: "Rảnh rồi thì vào trong ngồi một chút."

Vừa bước vào phòng bao, liền nghe thấy Phó Tây Bình gào lên: "Đến thật đúng lúc, mau qua đây giúp tôi chơi, bài hát sau là của tôi rồi, tôi phải hát."

Kha Lễ hơi nhíu mày, đi tới, "Được."

An Lam ngồi đối diện nghiêng đầu, nhìn lên màn hình, "Lại là bài này, Tây Bình, anh không biết hát bài nào khác nữa à."

Đường Kỳ Sâm đánh ra lá bài cuối cùng, đầu còn chưa nhấc.

An Lam ngồi bên cạnh, cách anh rất gần, hơi khom lưng giúp anh đếm đếm, "Không sai, Tây Bình lại thua rồi."

Kha Lễ nói: "Mười ván thì thua chín, không sao cả."

Đường Kỳ Sâm lúc này mới ngẩng đầu hỏi anh ta: "Vừa đi đâu mà lâu vậy."

"Tình cờ gặp một người quen." Kha Lễ bóc hộp bài mới, nói: "Ngài cũng biết."

An Lam thuận miệng: "Tề tổng hả? Lúc tôi đến có tình cờ chạm mặt, sau đó còn giúp tôi vào thang máy chuyên dụng."

"Không phải." Kha Lễ đảo bài, chia thành hai đặt giữa bàn, "Là Ôn tiểu thư."

Anh ta vô cùng bình tĩnh tự nhiên nói ra, ngẩng đầu, đúng lúc đụng phải đôi mắt Đường Kỳ Sâm vừa nhấc lên, trong đó rõ ràng không có tâm tình gì khác, nhưng nếu như tập trung nhìn kỹ, sẽ khiến người ta sinh ra một loại sợ hãi không tên trong lòng.

"Ôn tiểu thư nào cơ?" An Lam ngồi thẳng về, cười hỏi.

Kha Lễ không trả lời, chính xác là không dám đáp lại, cái nhìn vừa rồi của Đường Kỳ Sâm vẫn còn khiến anh ta sợ hãi, toàn bộ can đảm bay sạch. An Lam cười, lộ ra hai hàm răng trắng đều như sứ: "Họ Ôn hả, họ rất đặc biệt. À mà nè, Sâm, lúc trước không phải anh có một người bạn trung học cũng họ Ôn hả?"

Vẻ đẹp của An Lam đã tự thành một khí chất riêng, vốn đã có bối cảnh hiển hách, lại còn lăn lộn trong làng giải trí nhiều năm, hiện tại không nghi ngờ gì chính là đã đứng ở một vị trí cao vời vợi. EQ của cô ấy không hề thấp, vòng vèo hỏi một câu, cũng không biểu hiện ra quá rõ ràng.

Ngay khi Kha Lễ còn đang ngập ngừng không dám trả lời, Đường Kỳ Sâm đã chủ động đáp: "Một người từng cùng hợp tác."

"Nhân viên kinh doanh hả?"

"Ừ." Đường Kỳ Sâm thay đổi chủ đề, hỏi: "Gần đây gặp phải chuyện phiền phức gì không?"

An Lam cũng không giấu diếm, thoáng chốc trên mặt bày ra vẻ buồn phiền, "Có thể coi là có, bộ phim đầu năm tới tham gia triển lãm trong buổi khai mạc triển lãm ảnh của Cannes đã được báo tiêu chuẩn từ tổng cục. Nữ chính chậm chạp không quyết định, cạnh tranh đến sứt đầu mẻ trán."

Đường Kỳ Sâm không nói nữa, chỉ dặn dò Kha Lễ đảo bài.

Phó Tây Bình hát xong quay lại, liếc nhìn bài của mình, sau đó đề lại Kha Lễ chuẩn bị nhường chỗ: "Cậu đánh cậu đánh, vận may của cậu tốt hơn tôi nhiều."

Người trên bàn đều là người nói nhiều, bầu không khí thoải mái tự nhiên. Đường Kỳ Sâm là người ít nói nhất ở đây, ngẫu nhiên chỉ cong khóe miệng, sắc mặt cũng hờ hững trầm tĩnh vô cùng. Thêm một lúc nữa, anh nhìn đồng hồ, sau đó nói với An lam: "Không còn sớm, nói Trâu Lâm đến đón em đi."

An Lam nói: "Còn sớm mà, em chơi thêm một lúc nữa."

Kha Lễ theo ông chủ, cười nói: "Trẻ hơn chút nữa là sẽ có nhiều người hơn, ra ngoài dễ bị fans nhận ra."

An Lam kiên trì: "Tôi chỉ chơi một lúc nữa thôi."

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu nhìn cô.

Giọng nói của An Lam mềm nhũn, "Chỉ một lúc nữa thôi, được không?"

Vài giây đối đầu, sau đó Đường Kỳ Sâm dời mắt về, thuận tay chọn một lá đánh ra.

"Ừ."

Phía Ôn Di Ninh vẫn còn tiếp tục, trước đây cũng không phải chưa từng đi ăn cơm với các vị lãnh đạo trong vòng truyền thông, nhưng khi đó vẫn rất đúng mực, nói khách sáo vài câu là xong việc. Đêm nay thì khác, Cao Minh Lăng ý vào mình làm chủ, lại có thêm Văn Nhã mượn gió bẻ măng để cho Ôn Di Ninh tiếp khách, rượu xông lên đến tận não.

Đến khi không thể chịu nổi nữa, Ôn Di Ninh phải vào nhà vệ sinh nôn mửa, thân thể run rẩy vừa quay lại, liền nhìn thấy Văn Nhã đứng bên ngoài. Văn Nhã thích mặc váy đỏ, trát lên mặt một lớp trang điểm dày, hiện tại trên người cô ta cũng có mùi rượu, cười hỏi: "Nôn hả?"

Ôn Di Ninh tìm khăn giấy lau tay, liếc cô ta một cái rồi nhấc chân muốn bước qua.

Văn Nhã chặn cô lại, "Lúc trước thế nào mà tôi còn nghĩ mình nhìn nhầm, cô nhiều lắm cũng chỉ là tuyển về một đám nhân viên hỗn tạp rồi lập nên đoàn đội mà thôi. Chỉ là bây giờ nhìn lại, cảm thấy tôi cũng không có nhìn sai."

Ôn Di Ninh và cô ta đứng cách nhau rất gần, mùi nước hoa hòa với mùi rượu khiến cô phải nhin lại khó chịu dưới cổ họng, cười đến vũng vàng, "Vậy thì chúc mừng cô, ánh mắt của cô rất tốt."

Văn Nhã ghét nhất thái độ coi mọi thứ như mây gió thoảng qua này, mượn rượu nổi cáu: "Đừng có mà tỏ vẻ kiên cường với tôi. Cô cùng lắm chỉ là một người từ nơi khác tới, không bối cảnh không chỗ dựa, vậy mà lại nghĩ chính mình cao sang lắm."

Ôn Di Ninh gạt đầu, "Cô nói phải, cô có Cao phó tổng, một khi Cao phó tổng vẫn còn coi cô là một món đồ chơi thì sao tôi có thể so sánh với cô."

Đôi mắt Văn Nhã càng thêm sắc bén, thật lâu không nói, cuối cùng nở một nụ cười mỉa mai, hơi nâng tay vuốt mấy sợi tóc rối bên tai về sau "Có biết tôi ghét nhất là gì không? Chính là cái thứ khí chất kiên cường này trên người cô. Giả bộ cái gì chứ? Tranh đấu cái gì chứ? Cuối cùng vẫn là một kẻ thua cuộc."

Cuối cùng, Văn Nhã có bảy phần say mắng ra một câu không hề có chút văn nhã, rồi nghênh ngang rời đi.

Ôn Di Ninh một lúc sau mới quay lại bàn tiệc. Cô đã dậm lại phần nên nhìn rất có tinh thần, lúc ngồi xuống còn nở một nụ cười chuyên nghiệp. Cao Minh Lăng và giám đốc trung tâm tin tức đã uống say khướt, chỉ thiếu không ngay tại chỗ kết nghĩa anh em mà thôi. Ông ta say đỏ cả mặt, chỉ thẳng vào Ôn Di Ninh, lớn tiếng hỏi: "Có hiểu phép tắc không vậy, vì sao lại đi lâu như thế hả?"

Lời này vừa kết thúc, một bàn người đều nhìn sang.

Cô nói: "Vào nhà vệ sinh."

Cao Minh Lăng vô cớ nổi giận, vỗ bàn một cái, "Còn dám cãi lại!"

Bầu không khí hơi thay đổi, vị giám đốc kia cười híp mắt hòa giải: "Được rồi được rồi, chút chuyện nhỏ mà thôi, tiểu Ôn, tiểu Ôn đúng không? Cô mau mời lãnh đạo của mình một chén nhận sai đi."

Lời này ngoài miệng là lấy mặt mũi cho Cao Minh Lăng, nhưng thực tế vẫn là giúp Ôn Di Ninh giải vây. Ôn Di Ninh cũng không làm căng, thoải mái cảm bình Mao Đài lên.

Tỉnh tỉnh của Cao Minh Lăng thay đổi thất thường, thoáng chốc đã dễ chịu trở lại, cười đến mức mấy nếp nhăn trên khóe mắt xô vào nhau, "Không cần." Ngón tay chỉ về phía một vị chủ quán nhỏ phía Đài truyền hình rồi nói: "Hai người tối nay nói chuyện có vẻ rất hợp nhau đấy, hai người uống đi, cùng cố tình cảm một chút."

Tên đàn ông bị điểm tên tham gia góp vui lại vô cùng tình nguyện, "Được thôi, Cao phó tổng đã lên tiếng thì sao tôi có thể từ chối, vậy ngài muốn uống kiểu gì đây?"

Cao Minh Lăng nói: "Uống giao bôi."

Có vài giây ngắn ngủi yên tĩnh, sau đó bầu không khí như bùng nổ: "Được đó!!"

Ôn Di Ninh trước sau vẫn ngồi tại chỗ, động tác rót rượu liên tục không ngơi nghỉ, rót một chén rồi đặt trước mặt đối phương, sau đó rót một chén mới cho mình, cùng người đó uống cạn. Lại rót rượu, chén lại đầy, miễn cưỡng che lại miệng chén có vài giọt tràn ra, thành ý mời phần.

Cao Minh Lăng ngậm thuốc lá, khói thuốc lượn lờ, hai mắt híp lại vô cùng hưởng thụ. Ôn Di Ninh ngừng đầu, luôn duy trì nụ cười chuyên nghiệp với tất cả mọi người, mà nụ cười này, tươi đến mức lộ ra môi hồng răng trắng, cười đến mức rục rờ chói mắt.

Cô đứng lên, hai tay đều cầm theo chén rượu, thông dong đi về phía Cao Minh Lăng và Văn Nhã. Đến nơi, cô hơi khom lưng, môi dán vào bên tai Cao Minh Lăng, vô cùng phong tình mà nói: "Cao phó tổng, những năm này là do tôi tuổi trẻ không hiểu chuyện đắc tội ngài, hi vọng ngài không để bụng."

Trong lòng Cao Minh Lăng mềm nhũn, muốn vươn tay phải ra ôm lấy eo cô. Ôn Di Ninh hơi tránh ra, quay sang nhìn Văn Nhã, mặt mày nhu thuận, "Văn tỷ, cũng đã mang đến cho chị nhiều phiền toái rồi. Đúng như chị nói, em chỉ là một người từ nơi khác tới, đáng lẽ phải biết điều một chút, chịu khó hạ mình học tập bậc tiền bối như chị nhiều hơn nữa."

"Hai chén rượu này mời hai người, coi như bồi tội." Ôn Di Ninh ngửa đầu uống sạch, một giọt cũng không dư thừa. Rượu xông thẳng lên đầu làm tê liệt toàn bộ dây thần kinh, nhưng mặt cô vẫn không biến sắc, chén không vừa đặt xuống, bàn tay đã đặt lên vai Cao Minh Lăng, "Suýt chút nữa thì quên mất, Cao phó tổng, Văn tỷ, hai người còn có đồ để ở chỗ tôi chưa có lấy về đây."

Cao Minh Lăng kỳ quái nhìn cô, giống như bị trúng cổ(*) mà hỏi: "À. Hà? Đồ gì cơ?"

(*) cái này ai đọc nhiều truyện cung đấu hay truyện cổ đại sẽ biết, cổ là một loại sâu độc nhé, cũng là loại ta thích nhất trong cái loại độc của thời cổ đại, rất thú vị))))))

Ôn Di Ninh cười nói: "Phiền hai vị đứng lên."

Cao Minh Lăng đứng lên, Văn Nhã cũng không tiện ngồi, hai người rời khỏi ghế, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, mù mờ mà nhìn Ôn Di Ninh.

Ôn Di Ninh thu lại nụ cười trên môi, nhấc tay lên, bốp bốp hai tiếng, hai bên mặt của Cao Minh Lăng và Văn Nhã thoáng chốc hiện lên dấu năm ngón tay, mặt cũng lách sang một bên, kinh hoàng mười mấy giây mới bùng nổ -----

"Con mẹ nó cô điên rồi!"

Ôn Di Ninh xoa xoa lòng bàn tay đau rát, bình tĩnh nói: "Đồ đã trả lại, giữ cho cẩn thận."

Sau đó như một người chiến sĩ lệ khí đầy mình, trước ánh mắt sợ hãi lẫn kinh ngạc của tất cả những người chứng kiến mà nghênh ngang bước đi.

Cánh cửa vốn đã mở ra một nửa, Ôn Di Ninh bước ra ngoài rồi rẽ sang phải, thoáng thấy một bóng lưng mặc vest đen vừa biến mất ở ngã rẽ phía trước. Cô híp mắt lại, có cảm giác quen mắt kèm với bài xích, cái cảm giác này giống như phản ứng theo bản năng, ngăn cũng không ngăn nổi.

Thời tiết sắp chuyển sang thu, buổi đêm bắt đầu có sương xuống. Bên ngoài rất lạnh, váy áo mỏng manh không thể chống đỡ được nhiệt độ càng lúc càng hạ thấp. An Lam ép mũ lưỡi trai xuống thấp, còn quần chiếc khăn lụa che kín mặt, nếu nhìn thoáng qua sẽ rất khó nhận ra. Xe của bọn họ để trong khu chuyên dụng, nên vẫn tính là an toàn.

"Cô gái vừa rồi thật là có chí khí, em làm thế nào cũng không ngờ được cô ấy sẽ dám làm như vậy, đúng là dọa sợ chết rồi." Trong lúc chờ xe, An Lam tìm chuyện tán gẫu.

Phó Tây Bình dựng tai lên: "Cái gì mà dám với không dám? Con gái hả? Có đẹp không? Anh chỉ đi vệ sinh thôi mà đã bỏ lỡ cái gì rồi?"

An Lam đương cảm: "Không nói cho anh biết."

Đường Kỳ Sâm đứng phía sau bọn họ, trên người mặc chiếc áo vest đen, cúc áo không đóng lại nên có thể nhìn thấy được chiếc áo sơ mi cùng màu bên trong. Anh cũng không thấy lạnh, một tay vòng trước ngực, một tay khắc khe day mi tâm. Động tác này khiến cho cánh tay che lại một nửa bên mặt, ai cũng không thấy được tâm tình trên mặt anh hiện tại là như thế nào.

Dám?

A, sao cô lại không dám chứ.

Cô thì còn có cái gì là không dám đây.

Kha Lễ đứng phía sau anh, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn bước đến bên cạnh anh hỏi: "Lão Cao kia là người đặc biệt ghi thù, lúc tôi đi xuống đã nhìn thấy ông ta đứng gọi người."

Đường Kỳ Sâm còn đang day mi tâm, giống như gì cũng không nghe thấy.

Kha Lễ chần chờ nửa giây, tiếp tục mở miệng: "Có cần tôi đi xử lý một chút không?"

An Lam thuận miệng hỏi: "Xử lý cái gì thế?"

Bàn tay của Đường Kỳ Sâm thả xuống, quay sang cười với An Lam, nhưng nụ cười này không có chút cảm xúc: "Xe đến rồi, về nghỉ ngơi sớm đi."

An Lam được nụ cười này của anh khiến cho tâm tình thoáng chốc vui vẻ lên, vừa mừng vừa sợ, ngây ngốc ngồi lên xe. Đường Kỳ Sâm nói tài xế lái xe, mãi đến tận khi ánh đèn phía sau xe hoàn toàn biến mất, anh mới thu lại nụ cười nhạt thếch, nghiêng đầu nói với Kha Lễ: "Đi xử lý."

Kha Lễ như trút được gánh nặng, cầm điện thoại ra muốn gọi đi, Đường Kỳ Sâm lại dè xuống bàn tay đang cầm điện thoại của anh ta.

"Cậu tự mình đi."

*** Lời tác giả ***

Ta thấy những chương phía sau cũng không có ngược như vậy đâu, chua chua ngọt ngọt. Cứ xem như đây là một quá trình đi, nếu như Đường cận bã vừa xuất hiện đã là tổng giám đốc bá đạo, trong bất tôi chỉ có em, em phải là của tôi, tôi lệnh cho em phải theo tôi lên giường, bla bla..... Nếu là như vậy thì đã không phải là Đường tổng rồi.

Bát Bát: Mỗi tác giả thể hiện tình yêu với con mình một kiểu, tuy là cái từ cận bã nghe hơi.. cận bã, nhưng mà đây chính là kiểu mắng yêu của Bính Bính đó nha. Nói vậy để mn không nghiêm trọng hóa lên, chứ má ấy yêu tiểu Sâm lắm, mấy chương sau chỉ cho ngược tâm quần quai thôi chứ cũng không có gì quá cả:))))))))))

À, cái đoạn nói không có ngược như vậy đâu chắc là nói không có ngược nữa, bởi vì mấy chương sau má bắt đầu chuyển đối tượng ngược rồi kkkkk

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ngày hoa nở lần nữa (7)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Kha Lễ đi tìm lão Quan, lão Quan năm nay bốn mươi lăm tuổi, hơi trẻ vì quá ngỗ nghịch nên bị người nhà đưa đi bộ đội, nhưng dù vậy thì sau khi xuất ngũ vẫn không làm việc đảng hoàng. Ông ấy và Đường Kỳ Sâm có quan hệ rất tốt, tình như anh em, nhận được điện thoại của Kha Lễ, lập tức không nói hai lời đồng ý. Mạng lưới của ông ấy dày đặc, hỏi một chút liền biết Cao Minh Lăng là tìm nhóm người nào.

Cao Minh Lăng này quả nhiên lòng dạ ác độc, bao nhiêu tiền cũng đồng ý chỉ ra, chỉ cần đem Ôn Di Ninh dòn vào chỗ chết. Lão Quan sau đó chuyển lời xuống, nói đêm nay khí trời Thượng Hải không tốt, không nên sinh thị phi, nếu muốn phát tài thì phải làm việc tử tế.

Những người kia tính toán nặng nề, dĩ nhiên là sẽ cho lão Quan mặt mũi ----- cuộc trao đổi đêm nay của Cao tiên sinh bao nhiêu tiền cũng không nhận.

Đầu nguồn lạng lẽ ngăn chặn, Kha Lễ giải quyết nhẹ nhàng như mây gió, mười lăm phút sau đã quay về bãi đỗ xe. Chiếc xe Audi Q7 dừng ở một góc, anh khom lưng nói với người ngồi trên ghế lái: "Đã ổn thỏa."

Đường Kỳ Sâm gạt đầu, ra hiệu cho anh ta lên xe.

Kha Lễ nói: "Hôm nay ngài mệt rồi, để tôi lái đi"

Đường Kỳ Sâm phát tay một cái, "Để tôi."

Kha Lễ ngồi vào ghế lái phụ, vừa cài dây an toàn vừa nói: "Lão Quan đã lên tiếng, Dĩ Ninh sẽ không xảy ra chuyện."

Khỏe miệng Đường Kỳ Sâm vẽ ra một đường cong mơ hồ, Kha Lễ chăm chú một lúc, cảm thấy trong đó phần lớn là trào phúng. Do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: "Tôi nghe nói hai năm trước Dĩ Ninh đang làm phiên dịch ở tỉnh H thì từ chức, sau đó đến Thượng Hải, đổi nghề sang làm truyền thông quảng cáo. Cao Minh Lăng là một tên háo sắc thành tính, tình hình công ty bọn họ cũng vô cùng phức tạp."

Dừng một chút, Kha Lễ lại tiếp tục nói: "Có thể đặt chân đã là rất không dễ dàng."

Đường Kỳ Sâm đặt một tay chống trên vô lăng, ngữ khí thản nhiên: "Biết không dễ dàng còn kích động. Cậu nói xem, bao nhiêu năm qua cô ấy có tiến bộ, hay là chẳng khá hơn chút nào đây?"

Kha Lễ á khẩu không trả lời được.

Xe chạy khỏi bãi đỗ, hòa vào đường phố tấp nập, Đường Kỳ Sâm mới tiếp tục: "Cậu nói giúp cô ấy hơi nhiều rồi đấy."

Kha Lễ gãi gãi mũi, gật đầu, "Xin lỗi."

Một tiếng xin lỗi này, trong lòng Đường Kỳ Sâm rõ ràng có thể hiểu được. Kha Lễ đi theo bên cạnh anh hơn mười năm, vì anh xử lý đủ thể loại người đủ kiểu tính huống, cử chỉ hữu lễ, cũng giỏi đoán ý, nguyên nhân có lẽ bởi vì giải quyết việc công nên mới khó tránh khỏi lộ ra bạc tình. Người khác rất khó lấy được hành tung của Đường Kỳ Sâm từ miệng Kha Lễ, nhưng chỉ cần Ôn Dĩ Ninh mở miệng, anh ta đều sẽ theo bản năng mà tình nguyện khai báo.

Giống như có duyên với cô gái chừng hai mươi tuổi này, trên người Kha Lễ mới lộ ra mấy phần ôn hòa hiếm thấy. Bây giờ nghĩ lại, quan hệ của hai người khi đó đúng là vô cùng thân thiết.

Có mấy giây ngắn ngủi yên tĩnh, Đường Kỳ Sâm hơi dựa đầu về sau, "Bộ phim An Lam nhắc đến kia tên là gì?"

"《 Kiến quốc đại nghiệp 》." Kha Lễ nói. "Là bộ phim điện ảnh được tổng cục đề cử, cũng là một trong năm tác phẩm điển hình dùng làm tiêu chuẩn bình chọn cho năm tới."

Đường Kỳ Sâm nhắm mắt nghỉ ngơi, nói: "Cô ấy cần một dự án như vậy."

Đề tên tuổi trong lúc đỉnh cao càng được củng cố trong phái thực lực, thì cần phải có được một bộ phim gắn với tên tuổi như vậy.

Kha Lễ hiểu ý anh, gật đầu nói: "Được, tôi sẽ đi làm."

Tiết sương giáng(*) vừa qua, phía nam bước vào cuối thu, cái lạnh ở thị trấn nhỏ bên rìa Đào Giang(**) luôn đến sớm hơn những nơi khác. Ôn Dĩ Ninh ngồi trong xe khách, nhìn lớp sương trắng lượn lờ bên ngoài cửa xe, phía trước có một cô nhóc thích thú hà hơi lên lớp cửa kính, sau đó dùng ngón tay vẽ ra một vòng tròn.

(*) Sương giáng là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Thường bắt đầu vào khoảng ngày 23 hay 24 tháng 10 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 210°. Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại.

(**) Tác giả để quê quán của Niệm Niệm là ở thành phố H nên ta đoán là Hồ Nam, ở Hồ Nam có một huyện tên là Đào Giang, Niệm Niệm có lẽ là ở đây.

Lúc về đến nhà, Giang Liên Tuyết đang ngồi trên chiếu đại sát tứ phương, tiếng quạt chực cạch cạch chát chát, bên cạnh đặt một chiếc ghế nhựa, phía trên đặt gạt tàn và một nửa hộp thuốc lá. Bà nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh thì rất ngạc nhiên: "Ồ, về đấy à?"

Mấy người ngồi chơi bài đều là người quen, nhao nhao quay đầu lại: "Ninh Ninh đấy à, lâu lắm rồi mới về nhỉ, càng ngày càng xinh đẹp nha."

Ôn Dĩ Ninh cười cười, chào hỏi một lượt rồi mang theo vali đi vào phòng ngủ. Cánh cửa đóng lại, âm thanh ồn ào bên ngoài cũng dần tàn đi. Sau khi mấy người bạn kia đã về, Giang Liên Tuyết cầm một tập tiền lẻ vừa bước vào nhà vừa đếm: "Về sao không nói một tiếng? Trong nhà còn hết gạo, mẹ chưa kịp đi mua nữa."

Ôn Dĩ Ninh từ phòng ngủ đi ra, túm mái tóc dài lại rồi quần lên, "Tùy tiện ăn là được rồi, làm chút mì đi ạ."

Cô đi đến chiếc bàn cạnh cửa, ngón tay quét nhẹ một đường, đều là bụi, liền giặt hai tờ khăn giấy ra lau, Giang Liên Tuyết nói: "Mì cũng không có."

Động tác của Ôn Dĩ Ninh hơi dừng lại, tiếp tục: "Vậy mẹ đi mua đi, con không ăn, nhưng mẹ thế nào thì cũng phải ăn đi chứ?"

"Mẹ giảm béo." Vận may trong sáng nay của Giang Liên Tuyết không tệ, thuận tay ném đám tiền lẻ vào trong ngăn kéo, lúc quay đầu lại nhìn thấy Ôn Dĩ

Nhìn khom người tìm kiếm gì đó trong ngăn kéo bên cạnh, liền nói với cô: "À, hương cũng đốt hết rồi."

Ôn Dĩ Ninh đứng thẳng lưng, khoe mắt lộ ra mắt kiên nhẫn, "Đánh bài thì có gì tốt chứ? Ngày nào cũng thế, đến cơm cũng không ăn có đúng không?"

Giang Liên Tuyết ách một tiếng, "Mẹ ăn cơm đầy đủ lắm!"

Ôn Dĩ Ninh từ mắt kiên nhẫn dần chuyển thành bức bối, dù không tiếp lời nữa, nhưng bầu không khí đông quạnh như cốt thép được đổ xi măng, vô cùng cứng rắn. Giang Liên Tuyết biết cô đang mượn đề tài nói chuyện của mình, e hèm một cái, sau đó lấy lòng nói: "Mẹ xuống dưới lầu mua hương đi, mua nhiều một chút, thuận tiện mua ít đồ ăn, nếu con đói thì trong tủ lạnh có táo, mẹ rửa cho con, vậy được chưa?"

Đây cũng chính là ưu điểm của Giang Liên Tuyết, gặp chuyện không nhận sai, nhưng nhân lực linh hoạt, có được giãn được, thậm chí còn áp dụng đến vô cùng nhuần nhuyễn.

"Đừng đi mua, chúng ta ra ngoài ăn." Ôn Dĩ Ninh đã quen bà như vậy, bỏ đi.

Cô lấy táo từ trong tủ lạnh ra, rửa sạch sẽ rồi đặt lên mặt bàn vừa mới lau sạch, cô lùi về sau một bước, thoáng nhấc mi mắt lên.

Ngay chính giữa là một tấm ảnh đen trắng đóng trong khung gỗ, cô gái trong ảnh có một đôi mắt rất đẹp, dù trong trạng thái tỉnh cũng có thể thấy được chúng đang lấp lánh. Ôn Dĩ An rất ích khi tự chụp ảnh, cũng hiếm khi ra ngoài đi chơi. Bọn họ chọn một tấm trong đám ảnh hiếm hoi, cuối cùng chọn tấm này, là chụp khi Ôn Dĩ An học lớp 12. Tấm gốc là Ôn Dĩ An mặc chiếc váy đỏ, khuôn mặt tràn ngập vẻ thanh xuân tươi mát, khi đó Giang Liên Tuyết không đồng ý, nói chọn cho người đã mất nên dùng tấm nào đó trầm lắng một chút.

Nhưng Ôn Dĩ Ninh vẫn thay em gái mình chọn tấm ảnh này.

Tuổi mười tám đẹp đẽ, hạnh phúc cũng có thể là lấy phương thức khác để tồn tại, khi đó cô đã nghĩ như vậy.

Trước khi ra khỏi cửa, Giang Liên Tuyết dùng tốc độ nhanh nhất trang điểm qua. Cuối năm nay bà mới bước sang tuổi 45, lại thuộc vào hàng được ông trời ưu ái cho tướng mạo trẻ mãi không già, chỉ trang điểm một chút cũng đủ gây chú ý. Bà chọn đều là đồ ăn Hồ Nam, ý chỉ hùng hực gọi đến bốn năm món, sau đó mới khép lại quyển menu.

Ôn Dĩ Ninh rót một cốc nước, đặt điện thoại sang một bên.

Giang Liên Tuyết bùng cốc trà nóng lên, thổi cho nguội, mi mắt cũng không nhấc, "Hôm nay là thứ tư, sao không đi làm mà lại rảnh rỗi về nhà thế này?"

Ôn Dĩ Ninh ừm một tiếng.

Giang Liên Tuyết cũng ừm một tiếng, trong giọng nói mang theo mĩa mai: "Loại cuộc sống đô thị đất đỏ muốn chết kia thì có cái gì tốt chứ, kiếm được 20 ngàn một tháng thì thế nào, tiết kiệm cả năm cũng không mua nổi một cái nhà vệ sinh. Áp lực lớn khiến nội tiết tố mất cân bằng, cẩn thận chưa đến bốn mươi đã đến thời kỳ mãn kinh ----- từ chức cho xong."

Ôn Dĩ Ninh nghe đến bốn chữ cuối cùng, im lặng không nói.

"A," Giang Liên Tuyết không biết vì sao nhìn ra được, trong giọng nói càng thêm đậm mùi khinh thường: "Mẹ thấy con chính là đầu óc có vấn đề, đang yên đang lành làm phiên dịch viên nhân nhả lại không muốn, chạy đến Thượng Hải tự giày vò bản thân. Một chết con đi."

Lại nữa. Ôn Dĩ Ninh phẫn nộ nhất nghe chuyện này, "Mẹ có thể đừng nói mấy chuyện này không?"

"Không nói cái gì? Vì nói sai hay là vì quá trùng tim đen hả?" Bộ móng tay làm từ tuần trước của Giang Liên Tuyết đã bay màu đi một chút, đỏ tươi nhưng bớt phần diễm lệ, lại giống như tâm trạng hiện tại của bà, "Con đó, Phục Đán(*) cũng như không. Hai năm nữa là đầu ba rồi, muốn cái gì cũng không còn là vấn đề nữa, mà có lẽ sẽ khiến con bán linh lên đôi chút."

(*) Đại học Phục Đán nằm ở Thượng Hải, có lẽ mn sẽ biết Tôn Trung Sơn nhĩ, ông là người hiệu trưởng đầu tiên của trường đại học này.

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, không nói lời nào. Yên tĩnh chừng năm, sáu giây, điện thoại đột nhiên bị đoạt lấy. Giang Liên Tuyết đứng lên, tắt màn hình điện thoại của cô đi, nén giận nói: "Tự mình cân nhắc đi, bữa này mẹ trả. Tháng sau không cần phải gửi tiền về nữa, chờ con tìm được việc mới rồi nói tiếp."

Nói chung, một bữa cơm trải trải qua không được thoải mái cho lắm.

Ôn Dĩ Ninh hôm sau đi luôn, mùa này trời chậm sáng, Giang Liên Tuyết chơi mạt chược đến mức ngày đêm đảo lộn, theo lẽ dĩ nhiên không thể dậy sớm tiên cô. Chuyến tàu sắt cao tốc về Thượng Hải khởi hành lúc sáu giờ bốn mươi, Ôn Dĩ Ninh suýt chút nữa thì không đuổi kịp, đến tận khi tìm được chỗ ngồi xuống vẫn còn thờ dốc. Cô mở túi xách lấy khăn giấy, đột nhiên sùng sốt. Trong túi có một tập tiền hồng, không che không đậy, giống như ai đó hết sức tùy tiện nhét vào trong, cũng vô cùng khớp với cái tính tùy tiện của Giang Liên Tuyết.

Nhìn qua có thể đoán ra chỗ này ít nhất là hai nghìn, đoán chừng đã hi sinh toàn bộ số tiền đặt cược của tháng sau.

Xuống ga tàu, Ôn Dĩ Ninh nhận được tin nhắn của Giang Liên Tuyết: "Trường tiểu học gần nhà đang tuyển giáo viên dạy tiếng Anh, tìm không được công việc mới thì về đi. Tiền vé đi lại đất đỏ như vậy, đúng là tìm chết."

Hơn chín giờ, cảnh tượng bận rộn tấp nập trong công ty vẫn như ngày thường không hề thay đổi. Chỉ khác một chỗ, mỗi một bước đi về phía trước, từ sau lưng cô sẽ phóng tới mấy cặp mắt dò xét.

Ôn Dĩ Ninh hôm nay đến từ chức.

Tỉ mỉ tính toán một chút, cô cũng đã ở đây được hai năm, nhưng đồ đạc lại không có nhiều. Một cốc nước, một hộp khăn giấy, mấy bình vitamin, chỉ cần một cái túi nhỏ là bỏ vừa. Cửa phòng làm việc của cô mở ra, có mấy nhân viên cũ trong tổ muốn đến từ biệt, nhưng Ôn Dĩ Ninh nâng tay vung một cái, tất cả đều dừng bước không dám đi tới. Thu dọn được một nửa, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân chính tề. Ba người bảo an đi vào, theo sau là Cao Minh Lăng.

Má phải của Cao Minh Lăng vẫn còn sưng đỏ, ngày đó Ôn Dĩ Ninh thực sự là ra tay không nhẹ. Ông ta ghi hận trong lòng với cô, ngón tay trở duỗi ra chỉ về phía cô: "Vị trí trọng yếu nghỉ việc liên quan đến rất nhiều những tài liệu bảo mật của công ty, lực soát cần thận theo quy định cho tôi."

Chuyện này thật sự khiến người ta phải chán ghét, Ôn Dĩ Ninh không có công lao thì cũng có khổ lao, hưởng hờ còn vì công ty từng kiếm về được không ít những hạng mục lớn. Thế nhưng Cao Minh Lăng có thù tất báo, càng không nề tình mà giữ thể diện cho ai.

Bảo an lật đồ của cô, kiểm tra từng món đồ, đến cả ẩm giữ nhiệt cũng mở ra để kiểm tra xem bên trong có thứ gì bị nguy trang không. Đồng nghiệp đứng bên ngoài xì xào bàn tán, sau đó cau mày lắc đầu, người người cảm phần sực sôi nhưng cũng không có ai dám hé răng.

Người vây xung quanh càng lúc càng nhiều, Cao Minh Lăng cũng không can bọn họ, thậm chí có mấy phần cố ý làm như vậy. Mấy người bảo an lục soát một lượt không tìm ra được gì, nhưng không quan trọng, với Cao Minh Lăng thì đủ khiến cô nhục nhã là được rồi. Ngực khí của Cao Minh Lăng vẫn rất ôn hòa, "Tôi vẫn rất yêu quý cô, đáng tiếc hai ta không có duyên thầy trò."

Ôn Dĩ Ninh cũng không cần thiết phải giả dối như ông ta, có được cơ hội dĩ nhiên liền không muốn ông ta được thoải mái, gạt đầu rồi nói: "Nghịch duyên chỉ thêm phiền lòng, chuyện tốt, không có gì cần phải tiếc nuối."

Cô vừa nói vừa mở cánh cửa tủ bên trái ra, lấy ra mười mấy tờ giấy chứng nhận thành tích bên trong. Đây là toàn bộ thành tích chói lọi của cô trong hai năm qua, Ôn Dĩ Ninh nhét toàn bộ vào tay Cao Minh Lăng, "Tôi là nghiêm túc đến trong sạch đi, từ đầu đến cuối không thẹn với lương tâm. ----- thứ này phiền ném hộ vào thùng rác."

Sau đó để lại một bóng lưng hiên ngang phóng khoáng, cũng không quay đầu lấy một lần.

Tháng mười hai vừa mới bắt đầu, nhưng nhiệt độ đã giảm xuống chóng mặt, áo khoác dài mặc trên người có phần không ngăn được khí lạnh liên tiếp ào tới. Công việc cuối năm chồng chất, một tuần này liên tục bận bịu tổng hợp các báo cáo để nộp tư liệu hàng năm lên Ủy ban quy định chứng khoán Trung Quốc, đến hôm nay mới coi như kết thúc hoàn toàn.

Ngày hôm nay Phó Tây Bình hẹn đánh bạc ở Tân Thiên Địa(*), nhóm chơi này của bọn họ vẫn luôn duy trì rất tốt. Lúc Đường Kỳ Sâm từ Á Hối đi ra, trời vẫn còn sáng. Kha Lễ vì còn phải báo cáo công tác với anh, nên cũng ngồi ở hàng ghế sau xe.

(*) Phố Tân Thiên Địa của Thượng Hải

Báo cáo xong xuôi, Kha Lễ cẩn thận thu dọn tài liệu, thuận tiện liếc nhìn tin nhắn trong nhóm wechat, sau đó hơi bất ngờ nói: "An Lam về rồi."

Đường Kỳ Sâm hơi nhíu mày, "Không phải đang ở Hàng Châu quay phim sao?"

"Có lẽ là trở về trước thời gian dự tính." Kha Lễ nói: "Tháng sau sẽ lại không thấy được cô ấy rồi. Tuần trước tôi gặp quản lý của cô ấy, nói là《 Kiến quốc đại nghiệp 》tự đầu tư đã quyết định được tạo hình."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, không nói gì nữa.

Bên trong không gian rộng rãi của chiếc xe Bentley, mùi trầm hương nhàn nhạt lượn lờ, cũng là loại nước hoa dành cho nam anh thường dùng, phù hợp với một chút thả lỏng giữa chuỗi thời gian bận rộn. Lão Dư là tài xế người Thượng Hải gốc, hơn bốn mươi, phong độ lái xe rất trầm ổn. Ông luôn có thể lượn quanh những con đường lớn nhỏ không biết tên, chọn nơi thông thoáng nhằm tránh khỏi những đoạn đường lớn quanh năm tắc nghẽn.

Xe lái vào con phố số 70, khu dân cư nửa cũ, đến tên của khu này Đường Kỳ Sâm cũng thấy lạ lẫm. Anh nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khó tránh khỏi có chút chú tâm. Chiếc xe Bentley không nhanh không chậm đi được mấy chục mét, Đường Kỳ Sâm đột nhiên lên tiếng, "Lão Dư."

Tốc độ xe vững vàng giảm xuống, Kha Lễ theo ánh mắt của anh nhìn ra ngoài, vừa nhìn liền có chút khó tin, hai, ba giây sau vẫn còn do dự hỏi: "Đó là? Dĩ Ninh?"

Khuôn mặt Đường Kỳ Sâm tĩnh lặng, trầm ngâm đến lạ kỳ.

Nhà hàng đối diện bên kia đường đang tổ chức lễ cưới, phần đất trống bên ngoài nhà hàng cũng được tận dụng triệt để, dựng lên một cái sân khấu ngoài trời. Xem cách bố trí này thì có lẽ là theo phong cách hoàng gia châu Âu, ánh đèn theo một đường mềm mại rủ xuống. Khách mời đứng vây quanh thành

mấy vòng. Ôn Dĩ Ninh cầm mic đứng trên đài, mặc trên người chiếc váy sa tanh màu hồng nhạt không biết được phát cho hay lấy đâu ra, nhìn qua là biết mặc không vừa, sau lưng còn dùng một chiếc ghim cố định lại. Lốp trang điểm trên mặt cô cũng rất khoa trương, cách một con đường lớn còn có thể nhìn thấy đường mất nước màu tím.

"Trong giờ khắc vui mừng này, xin được giới thiệu chú rể đẹp trai phong độ nho nhã, cô dâu phong thái phiêu phiêu tựa tiên nữ trên trời. Đúng là một đôi trời sinh, trai tài gái sắc. Chúng ta hãy cùng chúc phúc, cầu chúc cho đôi bạn trẻ đời này kiếp này, vĩnh viễn bên nhau không chia không lìa."

Hiệu quả khuếch âm của dàn loa khiến cho giọng nói của cô không chút nào dễ nghe, hơn nữa âm cuối còn được cô nâng lên cao để khuấy động không khí. Nhạc nền là một bài hát ồn ào thịnh hành trên các đường phố lớn, Ôn Dĩ Ninh khuấy động bầu không khí, vừa cười vừa nhảy nhót để cho người bạn nhỏ bên cạnh đi phát những chiếc bóng bay hình trái tim.

Tám trăm đồng cho một buổi dẫn chương trình như thế này, không thể nhiều hơn nữa.

Chiếc xe vẫn tiếp tục đi về phía trước, ngăn ngời trong mười giây liền bỏ lại cảnh này sau lưng.

Mãi đến khi tài xế rẽ ra trục đường chính, Kha Lễ vẫn không dám thở ra. Kỳ thực phản ứng của Đường Kỳ Sâm hết sức bình thường, bình thường đến mức đến Kha Lễ cũng đắn đo không đoán tâm tư của anh. Nhiều năm làm thư ký kề cận không phải nói suông, chuyện gì không nên nói, anh ta chưa bao giờ dám nói lung tung. Ngay khi anh ta cho là chuyện này cứ như vậy qua đi, Đường Kỳ Sâm đột nhiên hỏi: "Cô ấy từ chức rồi?"

Kha Lễ có nửa giây ngăn ra, anh ta không ngờ Đường Kỳ Sâm thậm chí đã nghĩ đến phương diện này. Đến nơi, anh ta chậm chạp xuống xe, tiến vào cửa liền trực tiếp đi về phía hành lang.

"Này." Một giọng nói đột ngột vang lên.

Kha Lễ quay đầu lại nhìn, kinh ngạc, "Ngài còn chưa vào à."

Đường Kỳ Sâm ngồi trên một chiếc ghế sofa ngoài đại sảnh. Hai tay đặt trên tay ghế, một chân gác lên chân còn lại. Phong cách ăn mặc của người này trước giờ luôn rất xa cách, hơn nữa tính cách lạnh lùng, nhìn từ xa càng toát lên cảm giác khó gần.

Kha Lễ đi tới, vừa mới hỏi thăm tin tức xong xuôi, điện thoại nắm trong tay còn ấm, nói: "Đã từ chức, được hơn một tháng rồi. Cao Minh Lăng chào hỏi một lượt, cô ấy muốn tiếp tục làm công việc này cũng khó."

Đường Kỳ Sâm không lên tiếng.

Kha Lễ nghĩ lại liền không nhịn được cười, "Còn có thể làm người dẫn chương trình đám cưới, rất hiểu thẳng, quả nhiên không khác mấy với trước kia. A, ngài có vào trong không? Tây Bình giục chúng ta qua đó đây."

Đường Kỳ Sâm đứng lên, khí ảm từ điều hòa không khí tản ra, anh đã sớm cởi áo khoác vắt trên cánh tay phải. Đường chỉ vàng nhạt trên áo dọc xuống thành một đường, chiếc áo dài thẳng xuống đến chân, vô tình tôn lên vóc người cao ráo. Kha Lễ đi bên cạnh anh, "Trưa nay Tây Bình đã uống được một chầu, nếu đêm nay ngài chơi 4 người chia hai phe với cậu ta, nhất định sẽ thắng."

"Cao Minh Lăng thả lời xuống thế nào?" Đường Kỳ Sâm giống như tùy tiện hỏi ra, nhưng bước chân dần chậm lại, cuối cùng dừng hẳn.

"Không dễ nghe cho lắm." Kha Lễ không trực tiếp trả lời.

Đường Kỳ Sâm gật đầu, "Cậu gọi cho Trần Táp đi."

Kha Lễ rất nhanh liền nghĩ đến tình hình nhân sự trong công ty, kế hoạch bổ sung nhân lực cho năm sau đã được gửi đến, trợ lý của Trần Táp sắp nghỉ để, cộng với chính sách phúc lợi của công ty, kỳ nghỉ sinh này kéo dài một năm, như vậy chức vụ này cũng trống một năm.

Đường Kỳ Sâm không nói thẳng, nhưng ý tứ đã rõ như ban ngày. Chỉ là Kha Lễ không dám lập tức đón lấy nhiệm vụ này, khéo léo hỏi ra giống như lời nói đùa: "Nếu Trần Táp cũng nói cô ấy không muốn đắc tội Cao Minh Lăng, vậy thì phải làm sao đây?"

Đương nhiên là lời này không có ý gì khác, anh ta chỉ đứng ở góc độ của Đường Kỳ Sâm mà cân nhắc mọi loại khả năng xảy ra thay anh thôi.

"Cô ấy không phải loại người này."

Đường Kỳ Sâm quay đầu lại nhìn, trên thần thái sáng rực chính là thiên lý sáng tỏ: "----- tôi nói cô ấy dám, cô ấy liền dám."

Bát Bát: Về lịch đăng của Hẹn gặp lại nhau ngày hoa nở, ai theo ta từ lâu sẽ biết ta luôn chỉ có một bộ có lịch đăng hàng ngày, nếu nổi hứng làm thêm bộ nữa thì lịch không bao giờ đảm bảo. Bộ hiện tại theo lịch đăng hàng ngày đã là Siêu ngọt vậy nên thêm một Hẹn gặp lại là không thể.

Tuy nhiên như ta đã nói từ trước, ta sẽ theo nhiệt độ của bộ truyện mà quyết định tăng giảm tần suất đăng cũng như tung phúc lợi chương. Đọc chùa là không tốt phải không, ta cũng cần động lực để dịch truyện nữa, vậy nên nếu truyện hay thì mn tuyệt đối đừng đọc chùa mà không vote không like nhé, yêu thương nè kkk

Chương 8: Không ai có thể quay về thời niên thiếu (1)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Khoảng thời gian này của Ôn Dĩ Ninh quả thật là đủ lộn xộn.

Cô nhận đám cưới từ bên trung gian, sau đó sẽ bị phía đó giữ lại một nửa tiền. Gia đình ngày hôm nay còn rất keo kiệt, cô nhảy nhót trên đài hai tiếng đồng hồ, mãi đến khi lễ cưới kết thúc mà chủ nhà cũng không để lại cho cô một phần com, còn nói trong hợp đồng không bao gồm com ăn.

Chín, mười giờ tối, trời lại mưa, Ôn Dĩ Ninh chờ nửa ngày cũng không thấy bóng dáng một chiếc xe buýt nào. Trên người cô duy nhất một chiếc áo bông có thể mang đến ấm áp, vậy lựa mong manh chỉ cần một cơn gió thổi qua là da thịt sẽ lại đau rát. Trên mặt vẫn còn nguyên lớp trang điểm khoa trương, gió lạnh ào ào thổi tới, Ôn Dĩ Ninh đứng đó giống như một cô hồn diêm quỷ.

Ôn Dĩ Ninh đi một đôi giày cao gót, về đến nhà, đầu ngón chân đã sớm tê cứng, đúng lúc Giang Liên Tuyết gọi tới. Cũng không có màn hỏi thăm hay mở màn nào, mà trực tiếp đi vào vấn đề chính:

"Mẹ thông báo cho con một lần cuối cùng, trường học kia phỏng vấn vào thứ sáu tuần này. Bao giờ con về, thứ tư hay thứ năm?"

Ôn Dĩ Ninh nói: "Con tìm được công việc rồi, không về."

Giang Liên Tuyết ngồi trên chiếu chơi mặt chược, âm thanh cạch cạch chói tai, ngày hôm nay còn thua bài liên tiếp khiến bà càng thêm không thể nhẫn nại, bực bội gào lên, "Giỏi rồi! Với ông bố chết tiết kia của cô đều giỏi cả! Đừng có về nữa, cả đời đừng về nữa! Trả tiền lại cho tôi!"

Điện thoại nhanh chóng bị cắt đứt, yên tĩnh thoáng chốc bên tai khiến cho người ta phải choáng váng.

Giang Liên Tuyết từ khi còn trẻ tính tình đã nóng nảy, cho đến khi bước sang tuổi trung niên thì lại càng bộc lộ rõ bản tính thích làm theo ý mình. Bà mười tám tuổi sinh ra Ôn Dĩ Ninh, khi đó còn có chút tiên khí. Ôn Dĩ Ninh vẫn có thể hiểu được, một người phụ nữ có dung mạo hơn người, thế nhưng lại sống một đời như đây tỏ trong lòng sẽ khó tránh khỏi ô m oán hận, hoặc là nói, mang theo hận theo thời gian ngày một dài, chuyển thành thần thức.

Ôn Dĩ Ninh mở wechat, chuyển lại hai nghìn lần trước Giang Liên Tuyết cho cô. Vừa muốn tắt màn hình, tầm mắt dừng lại trên một cái tên trong danh sách. Dòng chat cuối cùng vẫn còn ở đó -----

"Ôn tiểu thư, vẫn hi vọng cô cân nhắc thêm, mong sớm gặp mặt."

Thái độ ngay ngắn chín chu lại chuyên nghiệp, trong câu chữ cũng có phần linh động khuyên nhủ hết lời. Ba ngày trước phòng nhân sự của tập đoàn Á Hối gọi điện tới, cô còn tưởng là lừa bịp. Sau đó người ta gọi đến lần thứ ba, cô mới tin đây là sự thật.

Tin, nhưng mờ mịt. Mờ mịt qua đi, Ôn Dĩ Ninh không chút do dự liền từ chối.

Con người của Cao Minh Lăng quá thâm độc, không có tài nguyên không có bối cảnh, cô đến cả giun dế cũng không bằng. Nói cho cùng, đành chỉ có thể mặc cho người giẫm đạp. Giá thuê ở chung cư này không rẻ, nhưng khi đó cô không có gánh nợ gì trên vai, cũng không cần nuôi gia đình, tùy tiện nghỉ, đi làm rồi sống tiết kiệm một chút thì cũng có thể ứng phó qua ngày. Chỉ đến khi thất nghiệp, phí sinh hoạt mới như cái miệng lớn nhỏ máu rùng rùng mang theo hàm răng nanh hung ác mà xông đến, điên cuồng cắn xé khiến cô chỉ có thể oằn lưng chịu đựng.

Ôn Dĩ Ninh không muốn nghĩ nhiều, tạm thời cứ vượt qua mùa đông khắc nghiệt này, chờ đến đầu xuân sang năm xem có chuyển biến tốt nào không. Còn cảnh ô-liu mà tập đoàn Á Hối treo ra kia, nếu nói thì trên đời này có một đạo lý rất đơn giản, công tư phân minh mới là sống thông minh. Nhưng trong chuyện này, Ôn Dĩ Ninh cảm thấy hồ đồ một chút là đúng.

Cảnh ô-liu được phủ một lớp đường mật này, cô nhận không nổi.

Vốn tưởng chuyện này đến đây đã chính thức đặt một dấu chấm hết, thế nhưng thứ năm, Ôn Dĩ Ninh tình cờ gặp một người không nghĩ sẽ gặp được.

Từ trong siêu thị mua ít đồ dùng hàng ngày đi ra, chợt nghe thấy có người gọi tên mình. Ôn Dĩ Ninh quay đầu nhìn lại, Kha Lễ lái một chiếc Audi màu đen, cửa sổ đang chậm chậm hạ xuống, khuôn mặt băng tuyết kia tựa như mới tan ra, nhìn cô khẽ mỉm cười. Audi là kiểu xe thương vụ được ưa chuộng hàng đầu, từ xa nhìn lại khiến Kha Lễ tạm mất đi dáng vẻ của người làm ăn, khí chất nho nhã ôn hòa nhiều năm như vậy tựa như chưa từng thay đổi,

cũng giống như một quan chức trẻ tuổi chính thống.

Anh ta chỉ chỉ phía trước, "Chờ một chút nhé, dừng xe đã."

Ôn Dĩ Ninh a một tiếng, rồi gật đầu, "Được."

Chỗ này không dễ đậu xe cho lắm, xe điện các loại đậu ngang dọc tứ tung, "Chậm một chút chậm một chút, tôi giúp anh quan sát."

Kha Lễ quay vô lăng, rất thuận thực, "Không sao."

Xe dừng lại, anh ta xuống xe, nhìn túi đồ trong tay cô, "Có nặng lắm không, đặt tạm lên xe đi, lát nữa tôi đưa cô về."

"Không nặng, chỉ có vài thứ lật vặt, khăn giấy, bàn chải kem đánh răng thôi." Ôn Dĩ Ninh không biết phải nói tiếp thế nào, lại giống như theo bản năng sinh ra đề phòng với Kha Lễ. Không thể nói rõ ràng là vì sao, nhưng giống như từ sâu trong tiềm thức, lại giống như không phải.

Kha Lễ lấy chiếc áo khoác từ hàng ghế sau xe, vừa mặc vừa nói: "Cùng ăn một bữa đi."

Ngữ khí của anh ta quá thoải tự nhiên, nghe không ra một chút ý đồ nào khác, thái độ nhưng lại có phần kiên quyết, khiến người ta không thể cự tuyệt.

Ôn Dĩ Ninh không lên tiếng.

Kha Lễ cười khề, "Niệm Niệm, đừng tỏ ra xa lạ với tôi như thế."

Một cái nhũ danh kèm theo vô số hồi ức cũ, trong mềm mại có giấu dao nhọn hướng về phía Ôn Dĩ Ninh không ngừng đâm chọc. Trợ lý Kha danh bất hư truyền đứng trước mặt cô trở nên thân thiết lại ôn hòa, nếu như còn cự tuyệt nữa ngược lại biến thành trong lòng có chủ ý khác rồi.

Ôn Dĩ Ninh vui vẻ đồng ý, "Được, anh muốn ăn gì?"

Đi theo Đường Kỳ Sâm nhiều năm, khẩu vị của Kha Lễ cũng biến thành không quá cay. Hai người vào một cửa hàng bình ản giá ăn hải sản, Kha Lễ rất thẳng thắn, trực tiếp hỏi: "Vì sao không đến Á Hối?"

Ôn Dĩ Ninh im lặng vài giây, cũng thẳng thắn đáp lại: "Không phù hợp."

Kha Lễ cười: "Chỗ nào không phù hợp?"

"Tôi không hiểu rõ Á Hối, chức vụ này yêu cầu phải cấp tốc thích nghi, tôi không được." Những lời này cũng là suy nghĩ thật lòng của Ôn Dĩ Ninh, thẳng thắn, không có gì phải giấu diếm.

Kha Lễ cũng không lập tức đáp lại, uống nửa bát canh mới nói: "Nghệp vụ đúng là có rất nhiều, nhưng cũng không khó khăn như cô nói. Cô cũng có kinh nghiệm trong lĩnh vực này rồi, có chăng là thêm một thời gian ngắn thích nghi mà thôi."

Kha Lễ lại nhìn cô một cái, cảm thấy tình cảnh này vẫn là nên nói rõ ràng ra thì hơn. Anh ta đặt bát xuống, hỏi: "Có phải là vì Đường tổng không?"

"Không phải." Ôn Dĩ Ninh lắc đầu.

Kha Lễ cười nói: "Không sao, cứ nói với tôi đi, tôi đảm bảo không tiết lộ cho bất kỳ ai hết."

Coi cô là đứa nhỏ hai tuổi sao, Ôn Dĩ Ninh cũng cười, thoải mái nói, "Thật sự không có."

Kha Lễ ừm một tiếng, ngữ điệu so với vừa rồi đã nghiêm chỉnh hơn đôi chút, "Dĩ Ninh, cơ hội không phải dùng để lãng phí."

Sau đó không tiếp tục nữa.

Đây cũng coi như là một nghệ thuật khuyên nhủ, nói thêm nữa lại mất đi tác dụng rồi. Một bữa trưa ăn trong hòa khí, Kha Lễ tán gẫu với cô, mà phạm vi nội dung cũng rất đúng mực, một chữ cũng không chạm tới cuộc sống riêng của Ôn Dĩ Ninh.

Trước đây hai người nói chuyện cũng rất hợp nhau, mà qua nhiều năm sau, Kha Lễ lại dùng phương thức của mình nói cho cô biết: không cần phải đề phòng tôi, tôi vẫn còn là người bạn đáng tin cậy trong ký ức kia.

Ăn xong, Kha Lễ đi thanh toán, Ôn Dĩ Ninh theo sau anh ta, lúc ra khỏi cửa hàng, Kha Lễ nói: "Thứ hai đến đi, khoảng mười giờ giám đốc Trần sẽ có mặt ở văn phòng. Tán gẫu với cô ấy nhiều một chút, Trần Táp là một người kinh nghiệm dày dặn, dù kết quả có ra sao thì giao lưu nhiều một chút cũng chỉ có lợi chứ không có hại."

Ôn Dĩ Ninh không tỏ thái độ, anh ta liền coi như cô đã ngầm đồng ý. Đầu mùa đông hiếm thấy có ngày thời tiết đẹp như hôm nay, bóng cây nhỏ vụn loang lổ, giọng nói của Kha Lễ cũng giống như ánh nắng mặt trời kia, ấm áp gần gũi mà chân thành.

"Gặp rồi cũng không cần phải căng thẳng, bình tĩnh đối đáp là được rồi. Thứ hai tôi phải đến Y khoa quốc tế nên không ở công ty, gặp chuyện gì khó xử thì cứ gọi điện cho tôi."

Ôn Dĩ Ninh hỏi: "Trung tâm y khoa quốc tế sao?"

"Ừ."

"Mùa đông lạnh dễ sinh bệnh, anh phải bảo trọng thân thể."

Kha Lễ cười nói: "Cảm ơn, nhưng không phải là tôi. Là đi theo Đường tổng kiểm tra lại, lần trước trong kết quả kiểm tra sức khỏe có một chỉ tiêu xét nghiệm máu không bình thường."

Ôn Dĩ Ninh nhất thời im lặng, chỉ cần nhắc đến cái tên này là bầu không khí sẽ trở nên lúng túng. Kha Lễ cầm điện thoại, cúi đầu bật màn hình lên rồi nói: "Lưu lại số của tôi vào rồi gọi qua đây đi, tôi cũng lưu lại."

Ôn Dĩ Ninh thuận miệng hỏi: "Anh đổi số rồi à."

Nói xong liền hối hận, trước đây cô vẫn có số điện thoại của Kha Lễ, sau này cũng từng đổi điện thoại mấy lần, nhưng những số trong máy cũ đều được lưu lại vào máy mới. Vốn là vô tâm hỏi ra, nhưng Kha Lễ nghe xong lại nở nụ cười, khoe miệng có một đường cong rất nhẹ, nhưng như vậy cũng đủ khiến cô cả người mất tự nhiên rồi.

"Nhiều năm như vậy, sớm phải thay đổi."

Nói chuyện thêm vài câu nữa rồi vội vàng chào tạm biệt, Ôn Dĩ Ninh về nhà ngủ trưa, rèm cửa kéo xuống che lại toàn bộ ánh sáng từ bên ngoài. Chăn đệm mềm mại, cô nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên câu nói cuối cùng kia của Kha Lễ.

Nhiều năm như vậy, sớm phải thay đổi.

Đúng là quá nhiều năm rồi, có thể không đổi sao?

Hai câu tự hỏi tự đáp liên tục tua lại trong đầu, rốt cuộc khiến Ôn Dĩ Ninh trần trọc không thể ngủ. Kha Lễ nói thứ hai không có ở công ty bởi vì phải đưa Đường Kỳ Sâm đến Y khoa quốc tế kiểm tra lại, Ôn Dĩ Ninh nghĩ nghĩ, đoán chừng vẫn là căn bệnh cũ kia.

Lúc cô học đại học, dạ dày của Đường Kỳ Sâm đã không quá tốt. Cô nhớ có một lần mời anh ăn cơm, bởi vì không có bao nhiêu tiền nên trực tiếp đưa người đến một quán ven đường, đầy đủ từ trà sữa nước ngọt đến những loại đồ ăn chiên dầu bóng mỡ, phủ bên trên một lớp bột ớt cay xè, cũng là loại mấy cô gái nhỏ đều yêu thích.

Đường Kỳ Sâm là kiểu người ôn đạm(*) không hay bộc lộ tâm tình ra bên ngoài, nhưng tiêu chuẩn yêu ghét lại dễ dàng nuông chiều theo cô. Ôn Dĩ Ninh mua đồ ăn, mỗi loại anh đều thử một chút. Ở nơi ồn ào mang theo vẻ tầm thường như thế này, có một người đàn ông luôn bên cạnh bạn, để cho bạn thỏa thích làm theo ý mình, đây chính là thứ động lòng của tuổi trẻ khó mà quên được theo năm tháng.

(*) hành động ôn nhu âm áp nhưng thể hiện ra bên ngoài lại lãnh đạm thờ ơ

Ăn xong bữa cơm ở quán ven đường, Đường Kỳ Sâm rốt cuộc không chịu được, bệnh dạ dày tái phát, tối đó phải đưa vào bệnh viện. Lần đó thật sự rất nghiêm trọng, anh thậm chí còn phải làm tiểu phẫu. Ôn Dĩ Ninh áy náy đến mức rơi nước mắt, nhiều lần bùng ca học môn chuyên ngành đến chăm sóc cho anh. Lúc xuất viện, Đường Kỳ Sâm tự mình lái xe, phía sau một đám người đi theo bảo vệ, còn đặc biệt chọn buổi tối.

Mùa hè trời tối rất muộn, gió từ bốn phía len qua cửa sổ xe hạ một nửa thổi vào trong. Đường Kỳ Sâm bình phục, tâm trạng của Ôn Dĩ Ninh cũng tốt hơn một chút, vui vẻ đưa tay ra cửa, nắm ngón tay mở ra, ánh sáng từ hoàng hôn cuối chiều rơi vào đôi mắt của cô, sáng lấp lánh.

Cô nói: "Oa, em có thể nắm chặt được gió nè!"

Tay phải của Đường Kỳ Sâm đặt lên mu bàn tay cô, giữa hai hàng lông mày đều là ý cười ôn nhu.

Anh nói: "Ừ, tôi có thể nắm chặt em."

Nói ra thì, hai người giống như không chính thức là người yêu, nhìn thấu không nói toạc đại khái chính là ở cái cảnh giới này đi. Ôn Dĩ Ninh trước khi thích Đường Kỳ Sâm, ở cái tuổi mới biết yêu bỗng nhiên có một người đàn ông xuất sắc như vậy xuất hiện, hình dung như thế nào nhỉ?

Lại như lời ngỏ ý lướt nhẹ qua tim----- sau đó triệt để cướp mất trái tim thiếu nữ.

Trong tiểu thuyết và phim ảnh có rất nhiều lời yêu chạm đến tận đáy lòng như vậy, nhưng Ôn Dĩ Ninh vẫn cảm thấy đều không bằng được một câu nói.

Nếu không nhầm thì chính là trong ngày sinh nhật 30 tuổi của Đường Kỳ Sâm, rất đông bạn bè của anh đến góp vui, cười cười nói nói, tăng bốc tán dương anh, tình anh em chân thật đến không thể chân thật hơn. Đường Kỳ Sâm có chút men say, nhân dịp mọi người nhảy múa điên cuồng một bên, ghé sát vào bên tai Ôn Dĩ Ninh rồi hỏi: "Chuẩn bị quà gì cho tôi chưa? Há?"

Âm cuối kéo dài đến là khéo, cố ý để nghe ra mấy phần tình ý sâu đậm. Trái tim Ôn Dĩ Ninh mềm xuống, tưởng là thật, nhìn thẳng vào mắt anh, nhỏ

giọng hỏi: "Anh có biết cái gì là trái tim thiếu nữ không?"

Đường Kỳ Sâm dừng một chút, hai người nhìn nhau thật sâu.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Sau khi gặp anh, em đã có rồi."

Tia sáng lấp lánh kia trong mắt cô tựa như có thể chặn lại tất cả những thanh âm và hình ảnh ồn ào náo nhiệt xung quanh. Đường Kỳ Sâm trầm mặc mấy giây, Ôn Dĩ Ninh không khỏi cong môi, giữa tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc nói lớn: "Đường Tăng thôi!"

Đường Kỳ Sâm cười vang, khoe mắt cong cong, anh hỏi: "Tôi là Đường Tăng, vậy còn em? Em là cái gì?"

Ôn Dĩ Ninh muốn trả lời, anh đã đưa ngón trỏ đặt trước môi cô, "Xuyt."

Sau đó chăm chú nhìn cô rất lâu, suy tư rất lâu, cuối cùng nơi khoe mắt tràn ra ý cười, giọng nói mang theo không đứng đắn, "Ừ, là Yêu tinh."

Một khi dung túng cho ngăn tù hời ức mở bung, sẽ giống như hiệu ứng bướm bướm, lũ lượt tràn ra không có cách nào ngăn lại được. Chỉ khẽ rút ra một mẩu ký ức đó thôi, liền như bấm phải nút kích hoạt một sơ đồ mạch điện rối tung, to to nhỏ nhỏ, mơ mơ thực thực, sáng lên, lại tắt ngấm, cuối cùng bụp một tiếng, thiêu đốt.

Một thước phim cuối cùng trước khi rơi vào hắc ám, là hình ảnh Ôn Dĩ Ninh trong thang máy khóc lóc đẩy anh ra, "Tôi tình nguyện chưa bao giờ quen biết anh!"

Những chi tiết nhỏ không quá đáng kể đã không còn nhớ rõ lắm, nhưng về mặt của Đường Kỳ Sâm khi đó, là có mấy phần đau thương cùng kiên trì.

Về mặt đó, qua nhiều năm, cô đã không được nhìn thấy lần thứ hai.

Điện thoại vang lên tiếng chuông thông báo, phá tan chút buồn ngủ cuối cùng của cô. Ôn Dĩ Ninh dứt khoát rời giường, kéo rèm cửa sổ ra, thuận tay cầm điện thoại lên. Trên màn hình hiện ra tin nhắn wechat từ người phụ trách nhân sự của tập đoàn Á Hối: "Ôn tiểu thư, thứ hai mười giờ sáng, đây là địa chỉ của công ty, vẫn hi vọng sẽ được gặp cô."

Phía dưới là định vị của công ty.

Thượng Hải. Phố Đông. Lục Gia Chủy. Trung tâm Tài chính Thế giới. (*)

(*) Đây là địa chỉ có thật ngoài đời, mn có thể tra gg thử.

Trung tâm tài chính thế giới Thượng Hải (SWFC) là tòa nhà chọc trời cao nhất Trung Quốc, thứ ba thế giới sau tòa nhà Burj Dubai (Các tiểu vương quốc Ả rập Thống nhất), và tòa nhà Taipei 101 (Đài Loan)

Ôn Dĩ Ninh suy nghĩ một chút, trả lời lại cô ấy: "Cảm ơn, tôi sẽ đứng giờ."

Bát Bát: Chương trước có một đoạn dùng từ "châm cứu" (Chính là cái đoạn "Khỏe miệng Đường Kỳ Sâm vẽ ra một đường cong mơ hồ, Kha Lễ châm cứu một lúc, cảm thấy trong đó phần lớn là trào phúng. Do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: ", có một vài bạn nhắc ta mới nhớ ra. Thật ra thì ta là kiểu người hay nói lái từ, thi thoảng sẽ không kiểm soát được haha.

Từ này hồi cấp 3 nói chuyện với đám bạn thân chế ra, chính là "ngâm cứu, nghiên cứu" đó, chứ không phải châm cứu trong y khoa đâu haha, quen từ đó đến giờ, những nơi văn phong informal hay quen tay hoặc quen miệng dùng. Cái này ta sẽ sửa, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, sợ mn không đọc lại nên viết ở đây giải thích luôn ^^!

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Không ai có thể quay về thời niên thiếu (2)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Truyền thông Nghĩa Thiên dĩ nhiên không thể so sánh với tập đoàn Á Hối, cũng chỉ có thể coi là xuất sắc trong lĩnh vực chuyên trách của mình mà thôi. Nhưng tại Á Hối, từ dưới địa phương lên tới trong và ngoài nước, nắm trong tay vô số vinh quang huy hoàng. Thuế nộp cho nhà nước và thu nhập hàng năm cũng xứng là cọc tiêu đứng đầu. Phổ trương mà nói, đã lẫn lộn vô số năm tại Thượng Hải, bối cảnh là khổng lồ mà và huyết thống cũng là chính tông.

Kha Lễ nhận cô là bạn bè, nhưng hai chữ ân tình này, người ta tạo ra là bởi vì tu dưỡng, là lễ độ. Tự mình tìm đúng vị trí mới là tự biết mình biết ta, là có đạo đức và năng lực.

Đồng ý, là đáp lại một phần thể diện cho Kha Lễ, nhưng có thể nắm bắt cơ hội đó, giữ lại cho chính mình một vị trí hay không mới là bước quan trọng nhất, là phải từ bản lĩnh của chính cô.

Lúc phỏng vấn, Ôn Dĩ Ninh không nghĩ nhiều như vậy, hỏi gì thì đáp nấy, cố gắng hết sức mình, cũng không hề căng thẳng. Trong thời gian chờ đợi, cô tranh thủ quan sát nơi này một chút. Hiện tại cô đang đứng ở tầng thứ hai trong ba tầng của tổng bộ tập đoàn Á Hối tại tòa nhà Trung tâm tài chính. Máy trăm nhân viên, hơi thở của tinh anh cường điệu lên gấp mười lần, mỗi người quản lý một chức vụ của riêng mình, vận hành có quy tắc có trật tự. Cửa sổ sát đất phía đông là một tấm thủy tinh trong suốt, mặt trời mọc đằng Đông, giống như một bức họa được phác lên ngăn ngòi trong phút chốc.

Ôn Dĩ Ninh nghĩ đến một từ, nhân gian mệnh mông.

Kết quả có được nhanh hơn trong tưởng tượng, là người phụ trách tuyển nhân sự vẫn giữ liên lạc từ trước đến giờ với cô, một cô gái trẻ mang theo đôi mắt cười, cô ấy vui vẻ thông báo với cô: "Ôn tiểu thư, chúc mừng."

Một thời gian thật lâu sau đó Ôn Dĩ Ninh mới biết, kỳ thực ý kiến của tổ sát hạch không thể lúc nào cũng thống nhất, nhưng người cuối cùng đưa ra quyết định lại là Hạ Thiên, cũng là người trợ lý sắp nghỉ sinh trước đó cô đã nghe nói. Ôn Dĩ Ninh gọi cô ấy là Hạ tỷ, Hạ tỷ vừa ý Ôn Dĩ Ninh từng làm vài hạng mục tuyên truyền rất gọn gàng chuyên nghiệp, trong lĩnh vực cũng có danh tiếng không nhỏ. Đây là sở trường của cô, cũng là công việc cô nắm rõ nhất.

"Tình hình công việc về cơ bản là như vậy, còn chỗ nào không hiểu thì bất cứ lúc nào cũng có thể hỏi chị." Ngày dự sinh của Hạ tỷ là tuần sau, nhưng tư thế trong lúc nói chuyện vẫn rất nghiêm chỉnh dầy dạn kinh nghiệm, cái bụng tròn vo được chiếc váy rộng thùng thình che đi, khiến cho khí chất của cô ấy nhu hòa đi không ít. Cô ấy nói: "Nửa cuối năm công ty thường có rất nhiều hạng mục, một phút cũng không thể thả lỏng, thời gian gấp gáp như vậy thật sự làm khó cho em rồi."

Ôn Dĩ Ninh cầm cuốn sổ ghi chép, đóng nắp bút, "Không sao, sư phụ, em có thể làm được."

Một tiếng sư phụ vô cùng tự nhiên phát ra, cũng là lời cam kết chân thành mà thẳng thắn, không a dua nịnh nọt. Hạ tỷ hiểu rõ, cũng là lạnh lợi.

Cô ấy khẽ cười, "Không dám nhận làm sư phụ của em, chị cũng chỉ là hát tay chương quỹ(*) thôi, sau này còn rất nhiều chuyện em phải tự mình học nữa."

(*) chỉ đứng đó chỉ huy, chính mình là người không làm được gì hết. Từ này mang nghĩa tiêu cực, nhưng trong trường hợp này có thể hiểu là Hạ tỷ đang khiêm tốn và muốn tỏ ra thân mật với Niệm Niệm

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Xin yên tâm."

Hạ tỷ hơi đánh cằm sang phải, hướng về phía cánh cửa gần nửa tháng không mở rồi nói: "Trần tổng mới thật sự có thể làm sư phụ của em, sau này đi theo chị ấy nhất định phải chăm chỉ học hỏi."

Một tuần sau đó, Hạ tỷ tự mình dẫn dắt Ôn Dĩ Ninh, vừa cơ bản là công tác giao thiệp khách hàng, vừa có thể coi như đưa cô vào lớp huấn luyện cường độ cao. Hạ tỷ nói: "Ngày mai giám đốc Trần từ châu Âu trở về, chị sẽ đưa em đến gặp chị ấy."

Ôn Dĩ Ninh đáp, "Được."

Thế nhưng ngày hôm sau Ôn Dĩ Ninh nhận được thông báo, nói Hạ tỷ nghỉ rồi.

Hạ Thiên cũng là một người phụ nữ kiên cường, rạng sáng vừa vỡ nước ối liền cực kỳ bình tĩnh tự mình lái xe đến bệnh viện sinh con. Bởi vì không phù hợp sinh thường nên chuyển thành sinh mổ, ca mổ bắt đầu lúc tám giờ sáng. Ôn Dĩ Ninh còn chưa kịp đi gọi điện thoại, đã bị gọi đi họp.

Cả phòng ban có hai mươi mấy người, ghế của người đứng đầu ở trên cùng, chỗ ngồi của Ôn Dĩ Ninh chính là ngay bên cạnh. Cô cũng rất khiêm tốn, để cho cảm giác tồn tại giảm xuống mức thấp nhất. Người đã đến đông đủ, Trần Táp đi vào, một thân âu phục xám nhạt tôn lên khí chất mang đậm hơi thở của người phụ nữ trẻ thành đạt. Cô ấy ngồi xuống ghế, mí mắt cũng không nhấc một cái liền nói: "Bắt đầu họp."

Vẫn là quy tắc cũ, từng người lần lượt báo cáo, người thứ nhất vừa muốn lên tiếng, Trần Táp đã lên tiếng, "Cô đi rót nước."

Tất cả ánh mắt đồng loạt phóng về một phía, Ôn Dĩ Ninh vô cùng tự nhiên đứng lên, dùng hành động đáp lại.

Trong thời gian diễn ra hội nghị, Ôn Dĩ Ninh đi rót mấy lần nước. Trước đây địa vị của Hạ tỷ vốn chỉ dưới Trần Táp, nhưng hiện tại Ôn Dĩ Ninh thay thế vị trí của cô ấy, dưới ánh mắt của mọi người lại có mấy phần giống như bị Trần Táp hờ hững lạnh nhạt.

Hơn nữa liên một tuần sau đều là tình trạng này, Ôn Dĩ Ninh vẫn luôn chạy qua chạy lại làm chút việc vặt, so với trước đây khi ở truyền thông Nghĩa

Thiên bị Cao Minh Lăng lấy công trả thù tư cũng không khá hơn là bao. Nói như thế nào nhỉ, chính là danh không chính, ngôn không thuận, ngồi đúng vị trí, nhưng lại không có chỗ cho cô phát huy tài năng. Có chút lúng túng, cũng dễ khiến cho người ta chê cười.

Cũng may quan hệ của Ôn Dĩ Ninh và đồng nghiệp không tệ. Sau khi cô căn bản trở thành một người mới thất sủng, thu lại sắc sảo, thả xuống dè dặt của mọi người, liền có người bắt đầu không nhận được tính hóm hót. Mấy ngày sau, có một đồng nghiệp lên hỏi cô: "Dĩ Ninh, em đi theo đường nào vào đây?"

Sau đó, đồng nghiệp này cười rất bất đắc dĩ: "Giám đốc Trần của chúng ta chán ghét nhất chính là những thành phần đi cửa sau."

Một câu nói, Ôn Dĩ Ninh liền hiểu.

Sau khi quãng thời gian hạ nhiệt độ lại có mưa dầm lẩn trước kết thúc, chừng mười ngày nay thời tiết Thượng Hải đột nhiên đẹp đến lạ kỳ. Ban ngày trời xanh mây trắng, đêm xuống cũng là thoáng mát trong lành, mặt trăng treo trên cao có mấy phần sáng tỏ hơn ngày thường.

Xe lái về hướng Tân Thiên Địa, Kha Lễ cười nói: "Hôm nay mặc hơi nhiều."

Lúc xuống xe, Đường Kỳ Sâm bỏ lại áo khoác trên xe, nói: "Là rất nóng."

Phó Tây Bình đã sớm phát tin tụ tập, trong phòng ồn ào náo nhiệt, còn có mấy người đứng hát hò. Gặp người dón dập chào hỏi, Đường Kỳ Sâm cũng cười cười đáp lại. Hôm nay tâm trạng anh không tệ, ngón tay khẽ nâng lên, chỉ vào màn hình rồi lại chỉ người đang cầm mic, hướng về phía Kha Lễ đi phía sau nói: "Còn hát khó nghe hơn cả cậu."

Kha Lễ áy áy hai tiếng, "Đường tổng, tôi còn chưa có bạn gái, đừng vạch khuyết điểm vậy chứ."

Đường Kỳ Sâm đi đến trước bàn đánh bài, hỏi Phó Tây Bình: "Hôm nay chơi gì vậy?"

Phó Tây Bình nói: "Chơi gì thì cũng bị anh chơi lại thôi. Sắp tới đi Bắc Kinh trong bao lâu?"

Đường Kỳ Sâm ngồi xuống, "Ba ngày."

Người đã đủ, một người trộn bài, bầu không khí thi thoảng bốc lên khói thuốc lượn lờ. Phó Tây Bình ngậm điếu thuốc lá, tìm đề tài tán dóc: "Còn gì thì làm cho xong đi, cũng đã cuối năm rồi."

Kha Lễ ngồi bên cạnh, tiếp lời, "Ừ, lịch trình năm nay phải đi công tác khá nhiều. Năm trước không cần đi lại, nhưng những hội nghị cuối năm cũng không rảnh rang."

Ngồi được mười phút, Kha Lễ ra ngoài nhận điện thoại, lúc quay lại nói với Đường Kỳ Sâm: "An Lam muốn qua đây."

Phó Tây Bình nói: "Đến đi đến đi, lâu lắm rồi không gặp, đúng lúc có chuyện muốn hỏi thăm."

Kha Lễ không đáp lại, mãi đến khi Đường Kỳ Sâm lên tiếng: "Đến đi."

Kha Lễ gật đầu, vừa muốn đi gọi điện thoại, Đường Kỳ Sâm lại gọi anh ta: "Đừng để cho lão Dư qua."

Hôm nay lão Dư lái chiếc Bentley, đúng là dễ gây chú ý, nhưng không phải nguyên nhân chính. Nguyên nhân chính là mấy tháng trước từng bị truyền thông chụp được ảnh cùng An Lam xuống xe. Hình ảnh mờ hồ không rõ mặt, nhưng ngay trong ngày liền leo lên top tìm kiếm Weibo. Tuy là đã nhanh chóng bị ập xuống, nhưng chung quy ảnh hưởng vẫn không tốt.

Ngày đó Đường Kỳ Sâm đi Mỹ tham gia một cuộc họp, lão Dư lái xe đưa anh ra sân bay, thế nào lúc về lại đụng phải An Lam. Lần đó An Lam có việc riêng đi ra ngoài nên không mang theo quản lý, lão Dư nhiệt tình vốn chỉ nghĩ tiện đường đưa về, làm thế nào cũng không ngờ được bị chụp lại, thậm chí còn bị tra ra biển số xe là từ tập đoàn Á Hối.

Lời đồn nhảm trước giờ luôn không bỏ qua một cơ hội nào, triệt để được tận dụng. Cũng vì chuyện này mà lão Dư bị Đường Kỳ Sâm khiển trách một lần.

Kha Lễ à một tiếng, suy nghĩ một chút, sau đó hỏi anh: "Không thì tôi qua đó đón nhé?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Lát nữa tiểu Hoắc cũng qua đây, cậu gọi điện kêu cậu ta vòng lại đi."

Một tiếng sau, An Lam đi vào, tiếng trêu chọc trong phòng lập tức rộ lên như ong vỡ tổ: "Áy ngời sao lớn kìa! Còn nhớ đám dân đen tại này không thế?"

Đều là bạn chơi từ nhỏ đến lớn nên không có quá nhiều kiêng kỵ, An Lam ghét bỏ nói, "Không nhớ, có gì đáng để mà nhớ? Lượn qua chỗ khác chơi đi."

Phó Tây Bình cười: "Đúng là con Át chủ bài, không thể nhắm đi đâu được."

"Để xem anh thua bao nhiêu rồi?" An Lam nói với Phó Tây Bình, nhưng lại vô cùng tự nhiên ngồi xuống cạnh Đường Kỳ Sâm, nhìn cũng không nhìn liến

tùy tiện chỉ vào một lá bài: "Ra lá này đi."

Trên tay Đường Kỳ Sâm đã chọn được một lá bài, đánh ra không được, tuy là đã sắp thẳng đến nơi nhưng anh vẫn mỉm cười đáp lại, thuận theo ý của An Lam đánh lá được chỉ định kia, thua một cách khô hời.

Phó Tây Bình chặc lưỡi, "Tật xấu."

Trái tim An Lam như hoa nở rộ đáp lại anh ta: "Anh quần sao được."

Cánh cửa lại mở ra, mộ người đàn ông vóc dáng cao lớn đi vào, áo khoác da màu đen tôn lên từng đường nét cơ thể. Đầu húi cua đơn giản thoải mái, nửa trái còn cạo một đường lưỡi câu rất có cá tính. Anh ta đi vào trong, thuận tay cởi chiếc áo khoác vắt lên chiếc ghế sofa rồi ngồi xuống, vịn một chai nước khoáng, sau đó một hơi tu hết nửa bình.

Động tác phóng khoáng liền mạch, bên trong mặc một chiếc áo ngắn tay bó sát người cũng màu đen, chiếc áo theo động tác của anh ta kéo lên một đoạn, vị trí thất lưng quần mớ hồ lộ ra đường V-live đầy nam tính, phía trên còn có một hình xăm rất gợi cảm.

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu liếc anh ta một cái, không lên tiếng. Nửa giây sau lại hơi nghiêng người qua, hỏi: "Không lạnh hả?"

Miệng Hoắc Lễ Minh ngậm đầy nước, nghe được thì đặt chai nước về bàn, không uống nữa. Thấy Đường Kỳ Sâm vẫn còn nhìn mình, liền vô cùng tự giác mặc áo khoác lên người.

Đường Kỳ Sâm lúc này mới tiếp tục đánh bài, dặn dò Kha Lễ: "Cho cậu ta cốc nước đá hạ nhiệt."

Phó Tây Bình xem đến vui vẻ, "Tiểu Hoắc chỉ nghe lời của cậu, sớm muộn tớ cũng phải quay lại một cái video gửi cho mấy tiểu đệ của cậu ta."

Hoắc Lễ Minh làm như không nghe thấy, nhắm mắt chuẩn bị đánh một giấc.

"A! Đánh lá này!" An Lam đột nhiên hét to, dọa cho Phó Tây Bình giật mình đánh rơi cả điều thuốc trên miệng, "Đại nữ hoàng điện ảnh à, em cũng đừng có chỉ huy. Nhìn thấy chiếc đồng hồ trên tay Sâm ca không? Ván này chơi lớn, nếu Sâm ca thua thì nó sẽ thuộc về tay anh đây đây."

An Lam trừng anh ta, Phó Tây Bình sững muốn điên rồi. Tâm trạng hôm nay của Đường Kỳ Sâm có vẻ rất tốt, cũng tình nguyện chiều theo một màn hài kịch này, theo ý An Lam đánh ra lá bài kia.

Có thể không thua sao.

Phó Tây Bình đập bàn: "Đồng hồ! Đồng hồ! Đồng hồ!"

Đường Kỳ Sâm nhấc tay phải lên, ống tay áo theo đà rơi xuống một đoạn ngắn, động tác lưu loát tháo chiếc đồng hồ bạch kim trên cổ tay xuống. Khớp xương thanh thoát, ngón tay hơi cong được ánh sáng lạnh lạnh từ mặt đồng hồ chiếu tới, giống như trưng bày một tác phẩm nghệ thuật làm bằng sứ. Đường Kỳ Sâm không nói hai lời ném chiếc đồng hồ lên mặt bàn, sau đó cơ thể khẽ dựa về sau, cánh tay trái khoát trên lưng ghế tựa, khuôn mặt bình thản.

An Lam cắn không kịp, "Ai! Anh lại cho anh ta thật à!"

Phó Tây Bình cũng không ngờ anh nói là làm như vậy, còn thiếu chưa chấp tay đập đầu lay dưới chân anh thôi: "Thôi, có đưa em cũng không dám nhận, anh đeo lại về đi."

Chiếc đồng hồ này không phải món đồ gì quá thời thượng hay mới mẻ, nhưng mỗi một thứ đồ vật một khi đi theo chủ nhân đủ lâu sẽ mang theo một chút linh khí. Ban đầu sẽ cảm thấy bình thường không có gì mới lạ thậm chí là có chút không theo kịp thời đại, nhưng đặt trên người Đường Kỳ Sâm, lại tựa như phản chiếu ra một loại cảm giác cao cấp khó cưỡng.

Đường Kỳ Sâm hiếm khi có dịp đùa giỡn, cười đến mức khóe mắt cũng cong lên, như thể đây là chuyện đương nhiên.

"Đừng để ý đến anh ta, em đeo lại cho anh." An Lam cầm chiếc đồng hồ lên, rất tự nhiên muốn cầm lấy cổ tay Đường Kỳ Sâm.

Giọng điệu thân thiết, giống như phản ứng theo bản năng vậy. Nhưng một lần dịu dàng lấy lòng này lại bị động tác thu tay về của Đường Kỳ Sâm cắt đứt.

Chỉ khẽ xoay cổ tay, nhấc lên, lại khiến cho cả một bàn rơi vào tĩnh lặng. Bầu không khí yên tĩnh đến bối rối này khiến cho An Lam lúng túng. Vậy là có ý gì?

Có ý gì có lẽ ai có mặt ở đây đều nhìn ra rồi, chính là Đường Kỳ Sâm không đồng ý mà thôi.

Giữa chừng nghỉ ngơi, Đường Kỳ Sâm vào nhà vệ sinh một chuyến. Phó Tây Bình và Hoắc Lễ Minh cũng một trước một sau nhanh chân đi theo. Bao nhiêu năm giao tình, không cần phải hỏi cặn kẽ cũng đã có thể mập mờ đoán ra. Mấy người đàn ông ngoài ba mươi, đều đã sớm trải qua mấy phen tình cảm gãy vỡ. Phó Tây Bình không phải kiểu người thích xen vào chuyện tình cảm của người khác, chỉ là mắt sớm nhìn thấu sự đời, muốn lấy ra lập trường của một người anh em nhắc nhở Đường Kỳ Sâm: "Hành động của anh ngày hôm nay rất không thân sĩ."

Đường Kỳ Sâm vịn vòi rửa tay, tiếng nước chảy rào rào.

Phó Tây Bình dựa lưng bên cạnh hút thuốc, "Đều là chơi cùng nhau từ nhỏ đến lớn, anh có dung túng một chút cũng không mất đi miếng thịt nào. Có nhìn thấy An An tức giận không, từ nhỏ đã coi trọng sĩ diện, lần này thì có bao nhiêu quãng đi tiết, cần gì chứ, còn là ở trước mặt nhiều người như vậy."

Đường Kỳ Sâm nói: "Anh tự có tính toán."

Phó Tây Bình dụi tàn thuốc, "Vây là được."

Tuy là bạn bè, nhưng mỗi người có một cuộc sống riêng. Suy nghĩ của Đường Kỳ Sâm anh ta có thể hiểu được bảy, tám phần. Có phần tình nghĩa, cũng có vì theo đuổi lợi ích, nói nhiều lại thành người không thông minh rồi. Phó Tây Bình liếc Hoắc Lễ Minh đứng bên cạnh anh, bộ dạng đặc biệt bao đồng: "Nói nghe thử coi, cậu thấy hành động tối nay của anh ấy có phải là rất không đàn ông không?"

Hoắc Lễ Minh có một nét soái theo kiểu chàng trai sáu múi được các cô gái hiện đại săn đón, trên mặt có nét bình thản quanh năm túc trực, anh ta nói: "Anh của tôi không phải người kích động, anh ấy có lý do của mình."

Có hỏi cũng như không, với Hoắc Lễ Minh, tất cả quyết định của Đường Kỳ Sâm anh ta đều sẽ ủng hộ vô điều kiện. Chỉ là Phó Tây Bình bỗng nhiên ngừng lại cột nhà, trên mặt mang theo ý cười, cũng mang theo mấy phần nghiêm túc.

Anh ta nói: "Anh ấy không kích động? A, đó là vì cậu chưa thấy anh ấy ném âu phục đi rồi đánh nhau với người ta, còn cả bộ dạng cầm chai thủy tinh đập liên tiếp lên đầu bọn chúng nữa."

Hoắc Lễ Minh hơi dừng lại: "Hả?"

Phó Tây Bình nhú mày, "----- Đủ bạo."

12 giờ đêm, tàn cuộc.

Con của lão Dư sốt hai ngày nay không giảm nên Kha Lễ đã để cho ông ấy về trước. Đường Kỳ Sâm ngồi trên chiếc xe Audi của Kha Lễ, A8 không nhỏ, nhưng nếu so với Bentley thì vẫn có vẻ chật chội hơn.

Kha Lễ hỏi: "Đường tổng, ngài muốn về đâu?"

Đường Kỳ Sâm ngày hôm nay ngồi trên ghế phụ, cũng không nhắm mắt giải lao mà quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Kha Lễ có thể cảm giác được ánh mắt ấy không hề có tiêu cực.

"Lượn quanh vài vòng đi." Anh nói: "Đề tôi hóng gió một chút."

Kha Lễ cho xe quay đầu ở cột đèn đỏ sau đó, rồi cho xe chạy về phía Trung tâm tài chính. Tuy đã về đêm nhưng lượng xe qua lại trên đường không hề giảm, tốc độ không nhanh không chậm, duy trì ở ngưỡng 50km/h. Gặp đèn đỏ, Đường Kỳ Sâm nhìn mấy ô sáng đèn của tòa cao ốc bên tay trái, Kha Lễ cũng nhìn theo, chắc một tiếng. "Vừa rồi tôi đọc tin nhắn trên wechat, Lý chủ quản phát tin nhắn trong nhóm bạn bè, nói ngày hôm nay toàn bộ phòng ban của Trần Tập tăng ca."

Kha Lễ suy nghĩ một chút, nói: "Gần đây hình như bọn họ không có hạng mục cần gấp nào."

"Triển lãm Á Hội." Đường Kỳ Sâm nhàn nhạt nói, "Tuần sau."

"A, vâng." Kha Lễ đáp lời, cũng không còn đoạn sau nữa. Đúng lúc đèn xanh bật lên, xe đi về phía trước, Đường Kỳ Sâm đột nhiên nói: "Phía trước rẽ đi."

Thành phố đã sắp đi vào giấc ngủ, ánh đèn yếu ớt lộ ra vẻ trống vắng xa xôi, Kha Lễ trong nháy mắt hiểu ý.

Đường Kỳ Sâm lấy chiếc đồng hồ ra, một lần nữa đeo lên cổ tay, âm thanh lạnh lạnh của kim loại vang lên, anh nói: "Đi lên nhìn một chút."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Không ai có thể quay về thời niên thiếu (3)

Đêm đã khuya, bên trong bãi đỗ xe trống không, Kha Lễ không dừng ngay ở bên ngoài mà cho xe chạy vào nơi chuyên dụng. Lúc xuống xe, anh ta đột nhiên nhú mày. Đường Kỳ Sâm chú ý được, "Sao vậy?"

Kha Lễ khó xử nói, "Tôi quên mang thẻ rồi."

Thang máy của tòa nhà này có phân chia, hiện tại đã qua 12 giờ đêm, cần phải quét thẻ. Đường Kỳ Sâm nói: "Không sao, đi thôi."

Khu vực thang máy công cộng, Kha Lễ ấn xuống, nút lệnh liền sáng lên. Đợi một vài phút ngắn ngủi, cánh cửa thang máy mở ra, Kha Lễ và Đường Kỳ Sâm vừa tán gẫu vừa tiến vào thang máy.

"Tin tức về người phía Bộ công thương kia đầu năm sau sẽ công bố, lần này bộ trưởng Khang lên đài đã có vô số người không ngờ tới, tin tức cũng được giấu kín." Kha Lễ nhắc đến chuyện này, không khỏi cảm khái nói: "Tình hình của vị bộ trưởng Khang này, độ kiên nhẫn luôn ở mức người thường không thể làm được."

Đường Kỳ Sâm nói: "Cậu nói với ông ta, nằm gai nếm mật, từng ấy năm đủ để ông ta lộ diện rồi."

Kha Lễ đưa tay ấn nút tầng trệt, "Ừm, tôi sẽ chuyển lời."

Cửa thang máy đóng được một nửa ----- "Ồi ời này! Chờ chút!"

Kha Lễ đứng bên phải, từ góc này có thể nhìn thấy bóng người đang chạy đến kia, bèn nhanh tay đè lại nút ấn, cánh cửa chỉ còn lại một khe nhỏ lại từ từ mở ra. Ôn Dĩ Ninh thở hồng hộc, tay trái và tay phải đều xách theo túi lớn túi nhỏ đồ ăn mua từ bên ngoài, tiếng ma sát loạt xoạt. Cô đến cả áo khoác cũng không mặc, chỉ mặc một chiếc áo len nhìn đến là đơn bạc.

"Cám ơn!" Ôn Dĩ Ninh như trút được gánh nặng, vừa nói vừa ngẩng đầu, sau khi thấy rõ ràng người đứng trước mắt thì hơi sững sốt một chút.

Về mặt và ngữ khí của Kha Lễ đều rất tự nhiên, "Dĩ Ninh."

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Trợ lý Kha."

"Mua gì mà nhiều vậy?" Kha Lễ đưa tay qua, "Tôi giúp cô."

Ôn Dĩ Ninh hơi nghiêng người chặn lại, một động tác từ chối rất nhỏ, nói: "Phòng ban tăng ca, tôi mua chút đồ ăn khuya."

Kha Lễ vẫn kiên trì, "Đưa cho tôi đi."

Ôn Dĩ Ninh cười cười, "Không được, không tiện."

Về công hay về tư đều là không tiện. Kha Lễ là thân phận gì chứ, xách theo đồ ăn của cô xuất hiện nhất định sẽ kéo theo bàn tán. Ôn Dĩ Ninh kiên quyết nhất là ở điểm ấy, coi sự lễ độ của người khác là chuyện thường tình cô không làm được, cũng không thích hợp.

Kha Lễ không miễn cưỡng nữa, cười cười coi như thôi.

Văn phòng của bọn họ ở tầng thứ 30, muốn đi lên đến nơi cũng cần chút thời gian. Ôn Dĩ Ninh chào hỏi xong với Kha Lễ thì đứng sang bên cạnh. Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, ba người đứng bên trong một không gian khép kín, không ai lên tiếng. Người khác suy nghĩ như thế nào Ôn Dĩ Ninh không biết, cô chỉ là không có ý định tiếp tục lên tiếng nữa thôi.

Đây là thái độ của cô, lạnh nhạt, giống như bản chất vốn có, tưởng chừng không câu nệ tiểu tiết, nhưng kỳ thực vẫn tỉ mỉ mài ra một chiếc mũi kim vừa nhọn lại vừa dài, dù đã cất giấu hay cố gắng che đi, nhưng là vẫn như mơ hồ còn đó. Lại nhìn sang Đường Kỳ Sâm, phong thái ung dung, giữa hai hàng lông mày vầng chãi không thể nhìn ra một chút tâm tình.

"Chiều ngày mai ở tổng cục có một cuộc họp, ngài có đi không?" Kha Lễ lên tiếng, rất thức thời điều hòa bầu không khí đang dần loãng ra.

Đề tài của bọn họ từ từ mở rộng, giống như một cái vòng bảo hộ vừa đủ chặn lại lúng túng dè dặt, cũng cẩn thận từng li từng tí bảo vệ bầu không khí hòa hợp nhỏ bé đến đáng thương này.

Đến nơi, Ôn Dĩ Ninh xách theo túi lớn túi bé thức ăn đi ra ngoài. Kha Lễ nhìn theo bóng lưng cô, không biết là đáng tiếc hay bất đắc dĩ, "Hơn nửa tháng chạy lên chạy xuống, phong cách dẫn người của Trần Táp đúng là vẫn rất có lực uy hiếp."

Đường Kỳ Sâm đi ra khỏi thang máy, liếc nhìn về phía cái bóng lưng đã sớm biến mất không còn tăm tích kia, không nói gì.

Kha Lễ cũng không dám thay ông chủ phát biểu ý kiến, một người đàn ông có thể đi tới địa vị này, cần lý chí có lý chí, cần kiến thức có kiến thức, kiên nhẫn sớm đã thấm chìm định lực, cũng thừa sức dè dặt muốn xuống tận đáy lòng. Lại nói, anh và Ôn Dĩ Ninh lúc trước ở bên nhau, dù chưa danh chính ngôn thuận, nhưng chung quy vẫn là không vui vẻ gì.

Đường Kỳ Sâm đứng bên ngoài quan sát tình hình bên trong, nhìn nhân viên chăm chú với công việc trước mặt, lại nhìn Trần Táp ngồi trước bàn thì thoáng giao công việc cho người này người kia, cuối cùng nhìn đến Ôn Dĩ Ninh bận rộn đi qua đi lại, tóc tuột ra vài sợi, đang tập trung phát đồ ăn cho từng người. Cách một lớp cửa sổ và ánh đèn sáng trưng, cảm giác này nói như thế nào đây. Giống như viên ngọc mỹ lệ trôi dạt giữa cỏi trần tục bị dòng đời tập nập che đi ánh sáng chói lòa của nó.

Một lúc lâu sau, Đường Kỳ Sâm mới cụp mắt, sau đó nói với Kha Lễ: "Không vào nữa."

Kha Lễ hỏi: "Tôi đưa ngài về nhà nhé?"

"Về phòng làm việc."

Nửa tiếng nữa là kết thúc tăng ca. Mọi người tụ tập lại ăn khuya, tuy đều đã mệt mỏi nhưng vẫn trò chuyện rôm rả. Người thì khen đùi gà ngon, người nói trần châu trong trà sữa ngày hôm nay thật lớn, sau đó sẽ quay sang tỏ ý cảm tạ vô ngần với Ôn Dĩ Ninh, nói cô vất vả rồi. Ôn Dĩ Ninh nói việc nhỏ việc nhỏ, rồi lại nói muốn ăn gì nữa cô sẽ lại đi mua, thái độ chân thành có thừa, hảo cảm thu về càng lúc càng lớn.

Cô đưa một phần sushi cho Trần Táp, "Giám đốc Trần, ngài ăn chứ ạ?"

Trần Táp nhìn biểu đồ trên màn hình, không ngẩng đầu, "Cảm ơn, không ăn."

Ôn Dĩ Ninh không nói nữa, một lúc sau lại đưa đến một chén nước, âm thanh rất nhẹ: "Còn ấm."

Trần Táp hơi nghiêng đầu, nhìn thẳng về phía cô, mấy giây sau, đưa tay ra nhận.

Đồ ăn Ôn Dĩ Ninh mua về khá phong phú, mấy món thanh đạm đều đã bị chọn hết, còn thừa lại đều là món cay, xem ra mấy người trẻ ngồi lâu trong văn phòng cũng đã bắt đầu chú trọng sức khỏe rồi. Ôn Dĩ Ninh lưỡng lự một lúc, nhìn thấy những thứ như hành gừng dầu ớt cũng có chút chùn bước.

"Ôn Dĩ Ninh." Trần Táp đột nhiên gọi cô.

"A vâng?" Ôn Dĩ Ninh đáp.

Tay phải Trần Táp cầm điện thoại, từ bên tai thả xuống, hỏi: "Còn gì ăn không?"

"Còn ạ."

"Vậy cô mang lên tầng trên đi."

"Hả?" Ôn Dĩ Ninh không hiểu, "Tầng trên?"

Sắc mặt của Trần Táp còn thâm sâu hơn cả màn đêm bên ngoài, cô ấy nói: "Văn phòng CEO, ra khỏi thang máy rồi đi thẳng đến gian lớn nhất."

Ôn Dĩ Ninh xách theo phần cơm khuya còn lại bước vào thang máy, đến nơi, bước ra, ngay lập tức nhìn thấy cánh cửa khép hờ kia. Tình huống này phát sinh quá đột ngột, cách nhau một tầng, nếu nói phải lập tức có tâm tư bách chuyển thiên hồi(*) thì thật sự là không thực tế.

(*) thiên hồi bách chuyển: tái hợp sau nhiều năm, đây dựa phức tạp

Ôn Dĩ Ninh gõ hai lần lên cánh cửa, nghe được bên trong vọng ra một giọng nói: "Mời vào."

Nền nhà của văn phòng trải thảm màu xám đậm, vật trang trí đặt trong phòng có khá nhiều, ánh đèn mờ mờ hui quạnh tựa như khoác một lớp lụa mỏng, càng không có cái gì gọi là mùi thức ăn.

Đường Kỳ Sâm quay lưng về phía cửa, ngồi trên ghế da, lưng ghế che mất hơn nửa bóng người, từ ngoài nhìn vào cũng chỉ có thể thấy được chiếc áo khoác dài màu đen phủ trên lưng ghế và khuỷu tay trái trong lớp áo len dệt cùng màu.

Kha Lễ không có ở đây, không gian rộng lớn tựa như máy bơm hút chân không rút không khí vào trong, mạnh mẽ đè ép không sao thở nổi.

Trước khi bước vào đúng là trong lòng đã có chút chập chờn không rõ, nhưng hiện tại tiến đến không hiểu sao lại bình tĩnh vô cùng. Ôn Dĩ Ninh đặt đồ ăn khuya lên một chiếc bàn nhỏ, tiếng động rất khẽ, sau đó nói: "Boss, mời qua ăn."

Chiếc ghế da xoay lại, Đường Kỳ Sâm nhìn cô, cứ như vậy nhìn thẳng.

Nên hình dung ánh mắt này như thế nào nhỉ ----- lịch sự cùng tận, những gì nên đem ẩn giấu đều đã giấu đi sạch. Giống như người không thể nhìn ra cái gì, nhưng lại như là có gì đó.

Ôn Dĩ Ninh đối mặt với anh cũng không hề rụt rè, giọng điệu ngày thường báo cáo công việc thế nào hiện tại liền y như vậy: "Đã hơi nguội, cần hâm nóng không ạ?"

Giữa hai hàng lông mày của Đường Kỳ Sâm cũng không nhìn ra chút tâm tình dao động hay biến đổi, nói: "Không cần."

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Được, vậy tôi xin phép ra ngoài trước."

Xoay người được một nửa, lại nghe được Đường Kỳ Sâm nói: "Trần Táp là người có năng lực, đi theo cô ấy sẽ học hỏi được rất nhiều."

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng quay đầu lại nhìn anh. Tầm mắt đối đầu nhau, một nhẹ giương, một không chút chuẩn bị thụ động tiếp nhận. Vì quá đột ngột, đột ngột đến mức khiến cho Đường Kỳ Sâm ngừng lại nửa giây mới nhớ ra phải nói cho xong hai chữ còn lại: "..... Học đi."

Ôn Dĩ Ninh à một tiếng, đáp, "Sẽ, cái đó, cảm ơn lãnh đạo đã quan tâm."

Giọng điệu này quá tự nhiên, không có thận trọng cũng không hề sợ hãi, càng không có phản ứng bối rối với hàm ý mơ hồ đứt gãy một nửa. Tôi là lãnh đạo của em, em liền thật sự chỉ coi tôi là lãnh đạo. Lãnh đạo nói gì, tôi sẽ nghe theo anh làm như vậy.

Còn cả ánh mắt trong khoảnh khắc quay đầu ngăn ngừi kia nữa, dường như đã viết rất rõ ràng:

Không còn gì khác.

Kha Lễ đi rửa tay trở về, nhìn thấy cánh này thì cũng sững sờ, nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ mặt tự nhiên thân thiết: "Dĩ Ninh."

Ôn Dĩ Ninh cười với anh ta, "Trợ lý Kha, đồ ăn khuya kia đã mang đến, mọi người ăn gần hết mất rồi nên cũng không còn nhiều."

"À, không sao." Kha Lễ cũng cười đáp lại, "Chúng tôi chỉ tùy tiện lấp đầy cái bụng thôi. Phòng ban của mọi người còn đang tăng ca sao?"

"Ừm, sắp hết giờ rồi."

Ôn Dĩ Ninh đi ra ngoài, đóng cửa lại, động tác có cũng như không, cánh cửa khép hờ so với vừa rồi cô đi vào giống như đút. Nhiệt độ của máy điều hòa trong phòng ổn định, nhưng lại quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng gió rất nhẹ thổi qua. Kha Lễ liếc hộp đồ ăn khuya, lại nhìn Đường Kỳ Sâm, "Nếu ngài đói thì tôi nói nhà bếp chuẩn bị chút cháo."

Đường Kỳ Sâm xoay ghế da hướng về phía cửa sổ sát đất, tay trái khẽ ngắt mi tâm, tay phải đặt trên tay vịn, ngón tay như có như không gõ nhẹ nhẹ.

Kha Lễ nói: "Đồ ăn trong này quá cay, ngài phải chú ý."

"Lấy ra đi." Đường Kỳ Sâm nói.

Kha Lễ ngó ra, một giây sau vẫn kiên trì can ngăn: "Bác sĩ nói ngài cần chú ý ăn uống."

Đường Kỳ Sâm không nói thêm lời dư thừa, ngồi thẳng lưng, "Cùng ăn luôn."

Kha Lễ là người có nhãn lực, cũng hiểu tính cách của anh, nói nhẹ, nói ít, thậm chí là thời điểm cực tuyệt, dù chỉ là thêm vài chữ nữa Đường Kỳ Sâm cũng keo kiệt cực kỳ. Nhưng là mấy chữ này cũng đủ rồi, Kha Lễ đã biết không có cách nào khuyên anh.

Lo lắng nhưng lại không dám đối nghịch, cuối cùng Kha Lễ chỉ có thể tranh thủ trong lúc ăn nhanh tay gấp những thứ có đặc biệt nhiều ớt cay bỏ vào bát mình. Anh ta cũng không phải người có thể ăn cay, lần này đúng là tự đẩy dọa bản thân đến đường giới hạn.

Đường Kỳ Sâm liếc anh một cái, "Buổi tối ăn không no?"

Kha Lễ cuống quýt uống nước, một tay thu lại thành nắm đấm chặn trước miệng, ho hai tiếng rồi nói: "Cũng không được nhiều lắm."

Tăng ca đến rạng sáng, nhưng ngày hôm sau mọi người vẫn đến làm từ sớm, trời vừa sáng liền vội vàng làm cho xong phần công việc của đêm qua. Đây là hạng mục quảng bá tập đoàn hợp tác với phía đài truyền hình, liên quan đến một lễ trao giải cuối năm của giới giải trí. Ôn Dĩ Ninh không tham gia vào chi tiết mà chỉ làm chút việc vặt, photo tài liệu này kia, từ đầu đến cuối đóng vai một chân chạy tiêu muội.

Đến trưa thì mọi việc hoàn tất, các đồng nghiệp xoa bả vai, mệt nhưng hào hứng. Ôn Dĩ Ninh nghe bọn họ tán gẫu, thi thoảng cũng xen vào đôi ba câu. Đồng nghiệp phía sau đột nhiên gọi cô: "Dĩ Ninh."

"A, vâng vâng, ở đây." Ôn Dĩ Ninh men theo nơi phát ra âm thanh quay đầu lại.

"Giám đốc Trần nói cô vào văn phòng một chuyến, ngay bây giờ, nhanh lên nhé."

"Được, vào ngay đây."

Đoán chừng lại là photo tài liệu, Ôn Dĩ Ninh gõ cửa rồi đi vào, tầm mắt Trần Táp dừng trên màn hình máy tính, cũng không ngẩng đầu, "Cô đi theo tôi ra ngoài một chuyến, năm phút sau xuất phát."

Ôn Dĩ Ninh hơi bất ngờ, "Vâng."

Con người Trần Táp này quan điểm thời gian quá mạnh, nói năm phút sau liền tuyệt đối không đến muộn một giây. Vóc dáng cô ấy cao gầy, bảo đường đầy đủ, trang phục và trang điểm thích hợp, không cố gắng để khiến cho mình trẻ trung hơn. Đậm một khí chất phụ nữ hơn ba mươi nên có, chân thật, thuận tai thuận mắt.

Trần Táp không dùng xe của công ty, xe riêng của cô ấy là Porsche Panamera, vừa ngồi vào, chiếc túi màu bạch kim lập tức bị ném về hàng ghế sau. Toàn bộ hành trình cô ấy đều không có ý định lên tiếng trò chuyện với Ôn Dĩ Ninh, radio phát ra mấy giai điệu du dương, vẫn ổn, cũng không có cảm giác lúng túng.

Lên đến cầu vượt, Trần Táp mới nói: "Lát nữa cô vào siêu thị mua chút đồ."

Ôn Dĩ Ninh cẩn thận hỏi, "Mua gì ạ?"

"Sữa bò, thực phẩm dinh dưỡng, Nao bạch kim(*), hoặc là tổ yến cũng được." Trần Táp đeo kính, tay đặt trên vô lăng, thuần thục vòng tay lái. Cô ấy nói: "Nao bạch kim đi."

(*) tên một loại thực phẩm chăm sóc sức khỏe

Ôn Dĩ Ninh hơi dừng lại, "Thứ đó để bổ não."

Trần Táp cũng hơi ngừng lại, "Vậy thì đừng mua, mua cái gì đó đắt một chút, viết hóa đơn rồi báo lên phòng tài chính." Cô ấy lại nói: "CEO bị bệnh."

Xung hô nghiêm chỉnh ngay ngắn như vậy, Ôn Dĩ Ninh mất mấy giây mới phản ứng cô ấy là đang nói đến Đường Kỳ Sâm.

Bệnh cũ, viêm loét dạ dày. Đường Kỳ Sâm đã bắt đầu đau từ đêm qua, đau cả một ngày không thể ra ngoài. Kha Lễ từ đêm qua đã giúp anh gọi lão Trần đến, lão Trần tốt nghiệp Y khoa Harvard, không vào làm ở bệnh viện mà tự mình thành lập một đoàn bác sĩ chữa bệnh và chăm sóc tư nhân. Anh ta đã quá quen thuộc với tình trạng của Đường Kỳ Sâm, dùng thuốc vô cùng nhanh và chính xác, đến hiện tại đã không còn dấu hiệu đau lên nữa rồi.

Căn nhà ở Thang Thần Nhất Phẩm là nơi ở lâu dài của Đường Kỳ Sâm, đã được mấy năm. Ôn Dĩ Ninh đứng ở nơi này, trong đầu giống như có vài giấy trở nên mòng mị. Trần Táp đã tới hai, ba lần nhưng không tính là đặc biệt quen thuộc, đứng trước thang máy chia làm tòa A và B do dự mất vài giây.

Ôn Dĩ Ninh không lên tiếng, nhưng đôi mắt lại nhìn chăm chăm phía A ở bên phải.

Trần Táp gọi điện cho Kha Lễ, hướng về bên phải rồi nói: "Đi thôi."

Lúc bọn họ đến Kha Lễ đang báo cáo công việc với Đường Kỳ Sâm, dáng vẻ của anh cũng không có gì khác thường, lười biếng ngả lưng trên chiếc ghế sofa, trên bụng đắp một cái chăn mỏng. Trần Táp bước vào, Đường Kỳ Sâm nhẹ giọng mời cô ấy ngồi xuống. Đã làm việc với nhau nhiều năm nên cũng không cần mấy câu khách sáo, vốn là căn bệnh này của anh không phải ngày một ngày hai, đoán chừng nếu không có chuyện muốn bàn với anh thì Trần Táp cũng sẽ không đến.

Bầu không khí giữa Đường Kỳ Sâm và Trần Táp khá là tự nhiên hòa hợp.

Từ lúc Ôn Dĩ Ninh vào cửa đều yên lặng đứng ở một bên.

Kha Lễ cười nói: "Dĩ Ninh, ngồi đi."

Cô không ngồi.

Trần Táp đang nói chuyện đột nhiên nghiêng đầu, "Ngồi."

Cô giống như đang thất thần, không biết là có nghe thấy hay không.

Mãi đến khi Đường Kỳ Sâm lên tiếng, "Đều ngồi cả đi."

Kha Lễ đang đứng ngồi xuống, Ôn Dĩ Ninh mới cùng ngồi xuống ghế sofa.

"Phía nhà đài đều đã nhất trí với quyết định của ngài, chọn địa điểm tổ chức cho Đêm liên hoan chào năm mới tại Thâm Quyển, Logo sẽ xuất hiện trong phòng nền sau lưng người điều hành buổi lễ....." Trần Táp lần lượt liệt kê, hầu hết thời gian đều là cô ấy nói Đường Kỳ Sâm nghe, mười phút đầu anh đều không hề lên tiếng ngắt lời cô ấy. Anh và Trần Táp ngồi đối diện nhau, từ phía này dù là nhìn thế nào thì ánh mắt vẫn đều có thể quét đến Ôn Dĩ Ninh.

Ngày hôm nay Ôn Dĩ Ninh mặc một chiếc áo khoác dạ dài màu trắng, tầm mắt mờ hồ mắt tập trung. Một thân trang phục nhạt màu chín chu, nổi bật lên phong thái lãnh đạm của cô. Phong thái này dù nói thế nào thì so với trong ký ức vẫn sẽ có những điểm trùng hợp.

Ôn Dĩ Ninh nhẹ giương mắt, tầm mắt của Đường Kỳ Sâm bình thản không động thanh sắc dời đi, nhìn Trần Táp: "Ừ, tôi sẽ gọi điện cho bên đó."

Gần năm giờ, Kha Lễ chọn một khoảng trống của cuộc nói chuyện để lên tiếng: "Đến giờ cơm rồi, vừa ăn vừa nói chuyện đi."

Trần Táp không có ý kiến gì, chỉ hỏi: "Đường tổng có thể ăn không?"

Kha Lễ hỏi Đường Kỳ Sâm, "Ngài ăn cháo nhé?"

Người đàn ông gật đầu, "Nói lão Dư đưa qua nhiều một chút."

"Tôi biết rồi." Kha Lễ muốn đi gọi điện thoại, Ôn Dĩ Ninh đã lên tiếng: "Thật ngại quá, tối nay tôi còn có việc." Cô nhìn về phía Trần Táp, nhẹ nhàng nói: "Giám đốc Trần, tôi có thể đi trước không? Chờ chị xong bên này tôi sẽ quay lại."

Giọng điệu hỏi xin ý kiến lãnh đạo hết sức bình thường. Trần Táp đáp: "Cô có việc thì cứ đi trước đi, không cần quay lại nữa, về sớm nghỉ ngơi."

Người trong phòng đều không có ai bày tỏ thái độ đặc biệt, ra khỏi cửa, Ôn Dĩ Ninh cảm thấy không khí bên ngoài vẫn là trong lành mới mẻ hơn rất nhiều. Trong lúc chờ thang máy, Kha Lễ cũng đã đuổi theo đến nơi.

"Dĩ Ninh."

Ôn Dĩ Ninh nhìn anh ta, "À?"

Kha Lễ: "Tôi xuống lấy tập tài liệu trong xe."

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Ừm."

Kha Lễ hỏi: "Công việc đã quen chưa?"

"Rất tốt."

"Vậy thì tốt." Kha Lễ nói: "Trần Táp là một người cực kỳ có năng lực, không cần vì thái độ của cô ấy mà sợ hãi, sau này rồi sẽ hiểu thôi."

Hồi hột tán gẫu, Ôn Dĩ Ninh hầu như chỉ nghe.

Kha Lễ cũng không phải người thích vòng vèo, khéo léo nói: "Dĩ Ninh, nếu như cảm thấy kiên kỷ thì tôi có thể nói với Trần Táp, có thể tránh thì tránh."

Kha Lễ đã để ý phản ứng của Ôn Dĩ Ninh từ tối qua đến giờ, cảm thấy trong lòng cô nhất định là vẫn còn vướng mắc. Một cô gái trẻ đã sống không dễ dàng rồi, lại còn phải gắng kiềm nén trong lòng có vẻ cũng không tốt lắm. Ấn tượng của Kha Lễ với cô vẫn rất tốt, coi cô như bạn bè, hi vọng cô có thể sống vui vẻ hơn.

Kha Lễ tránh nặng tìm nhẹ nói ra, nhưng ý tứ chung quy vẫn là như vậy.

Lời vừa dứt, bầu không khí chìm trong yên tĩnh, thứ yên tĩnh này khiến anh ta cảm thấy có chút hồi hộp. Thang máy đến, mở ra, nhưng Ôn Dĩ Ninh lại không bước vào. Vài giây sau, cửa thang máy đóng lại, đèn tín hiệu báo tiếp tục đi xuống.

Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên khẽ cười, "Lễ ca."

Kha Lễ ngó ra, danh xưng này đã rất lâu rồi không nghe thấy, lại kết hợp với ý cười nhàn nhạt nơi khóe miệng Ôn Dĩ Ninh, anh ta dĩ nhiên không tránh được có chút căng thẳng.

"Không cần thăm dò tôi như vậy, thật đấy, không cần đâu. Tôi biết anh nghĩ gì, anh cảm thấy tôi sẽ không bước qua được trở ngại trong lòng, sợ tôi nghĩ lung tung. Nhưng thật sự là không có, cũng đã qua mấy năm rồi, sớm qua cái tuổi nông nổi không biết suy nghĩ. Tôi cũng không biết phải nói về cuộc gặp gỡ này như thế nào, nhưng hiện tại trong lòng tôi, tôi đã không thể nghĩ nổi anh ta có gì đáng cho tôi phải nói cảm ơn."

Ôn Dĩ Ninh vẫn cười, cười đến vô cùng tự nhiên, "Còn chuyện công việc, xem ra tôi phải dừng lại câu nói trước đó của anh "Cơ hội không phải để lãng phí." Không những vậy, tôi còn cần ăn cơm, cần lương, cần sinh tồn ở cuộc sống thành thị này. Anh cảm thấy tôi bị làm khó dễ? Không hề. Tôi nói nhiều như vậy cũng hoàn toàn không phải để thị uy, khi đó tình cờ gặp được hai người thái độ của tôi đúng là không quá tốt, anh đừng để bụng. Tôi chỉ là, chỉ là....."

Dừng lại, bầu không khí đã có chút thay đổi.

Ôn Dĩ Ninh hít một hơi, sau đó lại thở mạnh ra, nhanh chóng kết thúc phần tình cảm thốn thứa ngắn ngủi này.

Cô nhắm mắt lại, sau đó mở ra, nói cho hết phần còn lại: "..... Tôi chỉ là có chút khó chịu."

Miệng lưỡi Kha Lễ vốn khéo léo, có thể dễ dàng cân bằng hay gỡ rối mọi mâu thuẫn, thế nhưng giờ phút này lại không biết phải mở miệng làm sao.

Bởi vì những lời này thật sự khiến cho lòng người chua xót.

Cách đó chừng ba mét, Đường Kỳ Sâm đứng nấp sau một cánh cửa, ánh mắt trong bóng tối không đọc ra được là loại tâm tình gì. Anh không mặc áo khoác, trên người chỉ có một chiếc áo len mỏng, sống lưng rõ ràng là trắng tấp, thế nhưng trong khoảnh khắc lao đảo, con đau dạ dày cũng giống như lại tái phát, sắp đứng không nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Không ai có thể quay về thời niên thiếu (4)

Dịch: CP88

Lúc Kha Lễ quay lại nhìn thấy Đường Kỳ Sâm, quả tim đánh cái thịch.

Đường Kỳ Sâm đưa tay muốn bắt lấy một điểm bám, nhưng cánh cửa vẫn cách anh một khoảng, bắt hụt, bước chân lung lay.

Kha Lễ vội vàng chạy tới đỡ anh, "Đường tổng, ngài không sao chứ?"

Anh ta muốn gọi điện cho lão Trần, lại bị Đường Kỳ Sâm ngăn cản, "Không sao."

Kha Lễ bộ dạng muốn nói lại thôi, sau đó nghe thấy anh nói: "Cậu theo Trần Táp ra ngoài ăn cơm đi, để lão Dư không cần tới nữa. Tôi ở nhà nghỉ ngơi một lát, cậu ăn cơm xong thì quay lại đây một chuyến."

Trần Táp lúc này mới từ trong nhà đi ra, chiếc túi treo trên cổ tay, khom lưng thay giày rồi nói: "Kha Lễ ở lại đi, cơm không cần ăn nữa. Chi tiết cụ thể tối nay tôi sẽ sắp xếp lại tài liệu rồi gửi cho cậu, có vấn đề gì có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào."

Phong cách nói chuyện công của cô ấy chính là như vậy, nhanh nhẹn quyết đoán, trên căn bản nói ra câu này là khách sáo thông báo, có đồng ý hay không vẫn là do bản thân cô ấy quyết định. Trần Táp đi lên, nhìn Đường Kỳ Sâm rồi nói: "Y học hiện nay tuy là rất phát triển, nhưng mấy loại nghiên cứu liên quan đến thay dạ dày này có vẻ vẫn rất hiếm nhĩ."

Kha Lễ nghe xong thì nở nụ cười, "Hôm nào hỏi lão Trần một chút."

Hai câu nói đùa kết thúc cuộc trò chuyện, mối liên kết của bọn họ trong vòng tranh đấu giành thiên hạ này vốn đã chặt chẽ vững vàng, ai cũng không cần phải lầy lòng ai. Đường Kỳ Sâm xem ra đã khá hơn một chút, đứng thẳng lưng, biểu hiện thư thái, Kha Lễ cũng thoáng yên tâm. Trần Táp đi rồi, hai người một trước một sau đi vào nhà. Chỉ là không ngờ cửa vừa đóng lại, Đường Kỳ Sâm lập tức như mất đi hơn nửa sức lực, trực tiếp ngã xuống ghế sofa.

Động tĩnh không hề nhỏ, Kha Lễ cũng bị hù dọa, "Trời, này! Đường tổng!"

Một tay Đường Kỳ Sâm ôm bụng, một bên mặt áp xuống lớp đệm mềm của chiếc ghế sofa, một tay còn lại hướng về phía Kha Lễ vẫy vẫy. Con đau theo từng đợt chậm chạp không chịu dừng này khiến Đường Kỳ Sâm có chút khó thở, anh ngẩng đầu lên nói: "Gọi điện cho lão Trần, hỏi xem phải uống thuốc gì?"

Ngữ khí nghe trầm ổn, nhưng thấp thoáng có tia tức giận, Kha Lễ có thể nhìn ra tâm trạng hiện tại của Đường Kỳ Sâm cực kỳ tồi tệ. Anh ta không lên tiếng, lấy một chiếc chăn mỏng từ trong tủ quần áo rồi đưa cho Đường Kỳ Sâm. Trời mùa đông cực kỳ nhanh tới, vừa mới qua năm giờ nhưng bầu trời đã không còn chút tia sáng. Trong phòng lò mờ, nhưng Kha Lễ không dám đi bật đèn. Đường Kỳ Sâm khép mắt lại, giống như đã ngủ thiếp đi.

Lại đợi thêm một chút nữa, Kha Lễ mới đứng dậy bật một chiếc đèn nhỏ, sau đó ngồi trên ghế sofa bên cạnh đọc sách.

Mắt lướt qua rất nhanh, nhưng lại không vào đầu được một chữ. Tâm không tĩnh.

Tình cảnh hôm nay như một đoạn băng chạy liên tiếp không ngừng nghỉ, lại giống như chiếc bóng đèn nhấp nháy không yên, làm đau mắt khiến anh ta không có cách nào tập trung sự chú ý. Lại nhìn sang ông chủ của mình, người đàn ông có lẽ cũng không ngủ được sâu, có mấy sợi tóc hơi loạn, nháy đi một chút kiêu ngạo khi đứng trước mặt người khác, lại có thêm một chút phong trần mệt mỏi. Đại loại là cuộc nói chuyện của anh ta và Ôn Dĩ Ninh một giờ trước đã bị anh nghe được toàn bộ đi.

Ôn Dĩ Ninh nói chỉ là bản thân có chút khó chịu, Kha Lễ hiểu. Lời này nghe tuy yếu đuối, nhưng ngoại nhu nội cương, là một loại thái độ bằng phẳng thẳng thắn. Con người đều là như thế, lời nói ra không có một chút kẽ hở, là cảnh thái bình tự dựng lên. Nhưng tốt xấu không che không đậy, mới là nghiêm túc lại phóng khoáng.

Tình huống năm đó, Kha Lễ cũng biết được đại khái.

Không bàn đến tuổi tác, bởi dù là khi 34 hay là khi 24 tuổi thì tính tình Đường Kỳ Sâm vẫn luôn lạnh nhạt như vậy, từ trên người khó mà nhìn ra thứ tình cảm mãnh liệt nhiệt tình. Nhưng chỉ cần anh cảm thấy thích hợp, sẽ không tiếc ôn nhu cần thận đi chăm sóc người đó.

Lấy lời của Phó Tây Bình, thì Đường Kỳ Sâm chỗ nào cũng tốt, chỉ có một điểm, chính là quá thâm tình.

Sau khi Đường Kỳ Sâm tốt nghiệp về nước, Đường gia cũng đang trong cuộn cuộn sóng ngầm, loạn trong gác ngoài, vô cùng nhạy cảm. Đường lão gia từ không muốn Đường Kỳ Sâm tranh đoạt trong vùng nước đục này, trực tiếp sắp xếp cho anh đến một tập đoàn của tỉnh khác rèn luyện.

Một mạch đi liền sáu năm.

Từ ngây ngô đến thành thực, từ thành thực đến bày mưu tính kế, năm tháng cần phải nỗ lực nhất của một người đàn ông có thể nói là đã được anh kết thúc hoàn mỹ.

Cũng là trong sáu năm này, anh dẫn dắt một cô gái tên Nghênh Thần từ ngây ngô non nớt đến khi trở thành người phụ nữ hoàn toàn có đủ năng lực tự mình chống đỡ một phương. Nghênh Thần là một cô gái tốt, Đường Kỳ Sâm dĩ nhiên không tránh khỏi động tâm. Nhưng chuyện tình cảm không phải lúc nào cũng có thể là anh có tình tôi có ý, Nghênh Thần cũng là một người thẳng thắn vô tư, không thích chính là không thích, không chơi mấy trò chơi đùa ám muội, đừng đưa trước mặt không đi, chỉ một lòng trân trọng phần theo đuổi nâng đỡ này, không phụ lòng dạy dỗ.

Cô ấy từng nói với Đường Kỳ Sâm "Đời người có mấy chục năm, nói dài cũng không dài lắm, nếu là tình cờ gặp, vậy thì rất ngắn. Khoảng thời gian ngắn ngủi này nếu có ai đó tiến vào sinh mệnh của anh, đó là do ông trời an bài. Nhưng sau khi tiến vào sinh mệnh rồi, nắm giữ vị trí gì thì lại là do chính người đó quyết định. Vô cùng cảm ơn anh, bởi vì anh đã dạy cho em rất nhiều điều, anh khiến em trở nên hoàn thiện hơn, trưởng thành hơn. Nhưng nếu như hỏi có tâm tư gì khác nữa không, thật sự, sẽ không có."

Đường Kỳ Sâm lúc đó không giận mà cười, một tay bồi dưỡng lên, cuối cùng không ngờ còn bồi dưỡng thêm cả một cái miệng lạnh lợi không ngừng hướng về phía lòng anh mà đâm tới.

Chuyện cũ dừng lại ở bốn năm trước, cô nương gả cho người, chồng là mối tình đầu năm mười tám tuổi, lĩnh đặc chủng thẳng thắn cương trực. Thời điểm đó trong lòng Đường Kỳ Sâm đã không còn để tâm, bình thần xem tấm ảnh cưới cô gửi trong vòng bạn bè với dòng chú thích: Gả rồi!!

Lại thêm một năm nữa, trong vòng bạn bè có thêm một tấm ảnh trẻ con kèm theo dòng chú thích: Sinh rồi!!

Đây chính là quá trình chậm rãi thả xuống. Về sau Đường Kỳ Sâm trở lại Thượng Hải tập trung phát triển tập đoàn Á Hối, sau đó nữa thì triệt để bỏ lại quá khứ về sau rồi.

Gặp Ôn Di Ninh, anh coi đó là duyên đến trong một cái chớp mắt. Cô gái trước khi động lòng xuân, tươi mới rực rỡ như đóa hoa đẹp nhất trong cánh xuân kia. Đường Kỳ Sâm chính là thích cái cảm giác đi cùng cô.

Thế nhưng người xung quanh lại không tin, xem ra thì chính là ----- đều khoảng hai mươi tuổi, xinh đẹp lạnh lợi, tính cách cũng có một số điểm trùng hợp.

Phó Tây Bình bình thường hay trêu chọc anh, hôm đó dồn dập hỏi: "Kỳ thực em thấy cũng không quá giống đâu, mắt hả? Hay là mũi? Có chỗ nào giống sao?"

Đường Kỳ Sâm liếc anh ta một cái, đến nói cũng chẳng buồn nói.

Khi đó thói quen thường xuyên nhất chính là mang theo cô đi khắp nẻo đường Thượng Hải ăn cơm. Ăn bốn, năm lần còn có thể hiểu được, nhưng hết lần này đến lần khác, không ngừng không nghỉ thì có ai lại không có những suy nghĩ khác được chứ? Ôn Di Ninh cũng không phải người có thể kiềm nén bút rứt trong lòng, một lần vừa ngồi lên xe liền lên tiếng, "Anh lại mang em đi ăn cơm?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Ừ."

"Này này." Ôn Di Ninh vừa nói vừa mở hai vạt áo khoác ra, nhéo eo mình một cái, "Anh xem đi, mỡ cũng dày thêm nửa mét rồi."

Ngày hôm đó cô mặc bên trong một chiếc áo len hồng nhạt, mềm mại bó sát người tôn lên từng đường cong trên cơ thể đầy sức sống của tuổi trẻ. Ánh mắt của Đường Kỳ Sâm rơi trên tay cô, tiếp đến là eo, mảnh mai tinh tế, nói chung là rất ưa nhìn.

Khoa trương rồi.

Anh cười hỏi: "Thật không muốn ăn? Vậy tôi quay lại công ty tặng ca đây."

Đôi con ngươi của cô xoay một vòng, cong miệng: "Ăn chứ."

Khoảng thời gian đó, toàn bộ những nhà hàng quán ăn lớn nhỏ trên đất Thượng Hải đều lưu lại dấu chân của bọn họ. Ôn Di Ninh cũng không có ý định giấu tâm tư, chung quy vẫn muốn một cái lý do, trực tiếp hỏi ra khỏi miệng lại không làm được, ngập ngừng do dự thật lâu. Khéo léo thăm dò, thế nhưng bởi vì tuổi còn trẻ không giỏi mấy chiêu trò vòng vo tam quốc, có thăm dò cũng không thu về được thông tin giá trị.

Dùng phương thức đó qua lại một tháng, định nghĩa rõ ràng nhất Đường Kỳ Sâm cho cô chính là một câu: "Niệm Niệm, hai chúng ta là có duyên."

Khi đó tính khí Ôn Di Ninh không trầm ổn được như bây giờ, tức giận giậm chân, nóng nảy lên thì sẽ không thể khống chế được tâm tình. Cô và Đường Kỳ Sâm lâm vào tình thế ngọt ngát, hai người ngồi trong xe, bầu không khí tựa như sắp bốc hỏa.

Ôn Di Ninh rốt cuộc không nhịn được thêm, đang là tối muộn nhưng một mực đòi xuống xe. Lão Dư lái xe, không có sự đồng ý của Đường Kỳ Sâm dĩ nhiên ngàn vạn lần không dám tự mình quyết định. Sau đó xe vẫn phải ngừng, bóng dáng lẻ loi cô đơn của Ôn Di Ninh lao vào màn đêm gió rét, thân hình gầy gò yếu ớt lại càng khiến người ta nhìn thấy sinh lòng chua xót.

Lão Dư nhìn tình hình trước mắt, nếu thẳng thắn mà nói thì chính là ý sủng sinh kiều. Theo mức độ thấu hiểu ông chủ của ông, đoán được quá nửa anh sẽ không chiều theo. Thế nhưng người đàn ông đã im lặng thật lâu bỗng đột nhiên lên tiếng: "Lão Dư, dừng lại ở phía trước. Đi theo sau cô ấy, đưa về đến trường học."

Lão Dư nói: "Tôi thấy cô gái nhỏ kia hẳn là tức giận thật rồi, tám phần sẽ không chịu lên xe."

Đường Kỳ Sâm nói: "Tôi xuống xe."

Lão Dư khiếp sợ không thôi, vội nói: "Đường tổng, vậy không được. Bên ngoài còn có mưa nhỏ, gió Tây thổi mạnh, quá lạnh."

Đường Kỳ Sâm nói: "Dừng đi, tôi bắt taxi."

Lão Dư rút cuộc vẫn phải nghe theo, đuổi kịp Ôn Dĩ Ninh. Dù sao cũng là bậc trưởng bối nên lời nói vẫn có phân lượng, ông nói công ty có việc gấp phải xử lý nên Đường tổng ngồi xe trợ lý Kha đi trước rồi. Gió rét căm căm thấm vào da thịt, Ôn Dĩ Ninh sắp đông thành băng mới chịu lên xe. Trong xe, mùi hương thoang thoang của người kia tựa như vẫn còn phảng phất xung quanh, xông vào mũi lại có chút phiền muộn.

Sau đêm đó Đường Kỳ Sâm bị cảm lạnh, bệnh tới nhanh đến mức khiến người không kịp chuẩn bị. Giữa hai người một thời gian ngắn không ai gọi cho ai, rốt cuộc sau khi anh khỏe lại vẫn là người chủ động gọi cho cô trước. Ôn Dĩ Ninh vừa nhận máy liền nói luôn: "Em sẽ không đi ăn cơm với anh, anh khỏi cần đến đón. Cơm của anh ăn không ngon gì hết!"

Đường Kỳ Sâm nghe được thì không khỏi bật cười, cười đến mức khóe mắt cũng cong cong. Anh lên tiếng, ngữ khí nhàn nhạt khẽ mỉm: "..... Nhóc con không có lương tâm."

Sau đó biết được anh bị bệnh, Ôn Dĩ Ninh không biết là do bản thân hồ thẹn hay là vì quá muốn gặp anh, cuối cùng vẫn không nhịn được mò tới thăm dò. Người đàn ông ba mươi tuổi khẳng định không thể để một cô gái phải cảm thấy lúng túng, bao dung có thừa. Em không đến thì tôi gọi điện cho em, em đến rồi, vậy tôi cũng không tiếc nói lời cảm ơn, nói tôi rất vui vẻ.

Ôn Dĩ Ninh nấu cơm cho anh, Đường Kỳ Sâm cầm điện thoại tựa lưng ở bên cạnh quay cô. Ôn Dĩ Ninh quay đầu lại nhìn, giờ chiếc dao thái rau rồi liến thoắng: "Anh quay em làm cái gì!"

Bộ dạng kia, hùng hổ thị uy, Đường Kỳ Sâm nhìn thấy thì khẽ nở nụ cười: "Dao không thể vung loạn, cẩn thận làm tay bị thương. Em cứ nấu cơm đi, tôi quay lại, sau này cũng có thể bắt chước làm theo."

Ôn Dĩ Ninh không tin, "Anh nấu cơm? Anh mà nấu được cơm thì em theo họ anh luôn."

Đường Kỳ Sâm không nói gì, nhưng nụ cười nhàn nhạt trên mặt chưa từng tan đi. Anh quay lại phòng khách, vừa ngồi xuống ghế thì điện thoại của Ôn Dĩ Ninh đặt trên bàn vang lên không ngừng. Nội dung của tin nhắn cũng tự động hiện ra, Đường Kỳ Sâm liếc một cái, cười cười sau đó hướng vào nhà bếp nói: "Em còn bán hàng trên wechat?"

Ôn Dĩ Ninh vọt tới, vẻ mặt chờ mong cầm điện thoại lên: "A? À. Đúng thế."

"Bán gì vậy?"

"A giao(*), tổ yến." Ôn Dĩ Ninh đặt điện thoại về, sau đó lại vui vẻ tiến vào nhà bếp.

(*) là một sản phẩm cổ truyền cao cấp bồi bổ sức khỏe, thu từ da lừa sau đó được sao và nấu lên, cuối cùng cô đặc lại thành thể rắn. A giao được sản xuất tại một số tỉnh ven biển của Trung Quốc: Giang Tô, Chiết Giang, Sơn Đông, là thánh dược bổ huyết, vị ngọt vừa phải, uống lâu dài có thể trắng đẹp dưỡng nhan, ngăn ngừa lão hóa, chống mệt mỏi, tăng cường sức đề kháng...

Đường Kỳ Sâm nghĩ một chút, cầm điện thoại gửi tin nhắn cho cô em họ của mình. Gần mười phút sau, Ôn Dĩ Ninh cực kỳ kích động lao ra, "Khách hàng lớn! Vừa mới add em, còn mua 15 hộp lận."

Đường Kỳ Sâm giương mắt nhìn cô, nghiêm túc hỏi một câu: "Như vậy lãi được bao nhiêu?"

"Một hộp 75, 20 hộp sẽ là....." Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu, chỉ còn thiếu chưa xòe tay ra đếm thôi.

Đường Kỳ Sâm cười nói cho cô biết: "1500."

"Đúng đúng." Đôi mắt Ôn Dĩ Ninh tràn ra ý cười, long lanh như sao sáng, "Anh lợi hại chết mất thôi!"

Ở tại thời điểm tuổi trẻ đó khó mà giấu được tâm tình, càng không che được tình ý, từng mẩu tâm tư như ngọn lửa nhỏ, từng tắc từng tắc cháy lan ra toàn bộ đồng cỏ lớn.

Đường Kỳ Sâm bị cô nhìn chăm chú, nhưng vẫn rất bình tĩnh đáp lại: "Đương nhiên, dù sao tôi cũng tốt nghiệp từ Thanh Hoa ra."

Ôn Dĩ Ninh cười đến mức không đứng dậy nổi, "Ghê ghê, Phục Đán(*) đúng là không sánh bằng rồi."

(*) Phục Đán là trường đại học của Niệm Niệm, cái này hình như lúc trước nhắc đến rồi

Cũng đủ kỳ lạ, nhiều năm như vậy trôi qua, nhưng ký ức ngày đó lại từ đầu đến cuối luôn có thể hiện lên rõ ràng. Nói như thế nào nhỉ, cũng không phải quá đổi sâu sắc, càng không phải luôn cố gắng từng ngày hoài niệm, nhưng chính là trong một thời khắc nào đó, hoặc là như khi ngủ trưa dậy thấy cả căn phòng được trải một lớp ánh sáng rực rỡ, hoặc là nhìn thấy một cô gái trẻ với mái tóc dài tung bay vút qua nơi ven đường ----- cứ như vậy trong khoảnh khắc, bất ngờ không báo trước ghé thăm.

Chuyện sau đó, Kha Lễ biết.

Phó Tây Bình ngồi nói chuyện phiếm với Đường Kỳ Sâm, nói qua nói lại, cuối cùng đề tài lại vòng tới trên người Ôn Dĩ Ninh. Con người này, nói làm nhảm thành tính, dáng vẻ cũng vô cùng cà lơ phơ phất, "Em đột nhiên phát hiện ra Niệm Niệm và tiểu Thần rất giống nhau!"

Đường Kỳ Sâm nói: "Bạn có thể cầm miệng không?"

Phó Tây Bình khích anh, "Góc nghiêng! Khí chất!"

Đường Kỳ Sâm vốn giỏi kiềm chế rồi cuộc nhẹn không được mắng ra một câu thô tục, thái độ không vui, không quá chú ý nói: "Bạn nói giống thì là giống đi, được chưa? Anh chính là thích kiểu này đây, trước đây thích, hiện tại thích, sau này cũng thích. Hải lòng chưa? Sau này đừng có hỏi nữa, okay?"

Là anh em thân thiết thì lẽ ra không nên che giấu nhau điều gì, nhưng chỉ riêng vấn đề này thái độ của Đường Kỳ Sâm lại đặc biệt thận trọng, thái độ trước sau luôn cố gắng không để chính mình thể hiện quá rõ ràng.

Nhưng không may cho anh là đúng lúc đó Ôn Dĩ Ninh đứng bên ngoài, cánh cửa không khóa lại mà để chừa ra một cái khe. Bên ngoài tối, trong phòng sáng, giống như cây đao cắt ra một vết thương dài, máu chảy đầm đìa. Sau đó không biết có một cơn gió từ đâu thổi tới, cánh cửa mở ra.

Đường Kỳ Sâm và Ôn Dĩ Ninh đối đầu tầm mắt, ánh mắt đó cứ như vậy dập tắt toàn bộ nhiệt huyết vừa mới sinh sôi của cô gái nhỏ, mỗi một giây trôi qua lại sẽ cảm thấy như có thêm một thứ gì đó tan thành mây khói, từng chút từng chút một cháy lên ngọn lửa nhỏ, thiêu bỏng đôi mắt Đường Kỳ Sâm.

Giận dữ của tuổi trẻ là kiêu ngạo, chỉ tin lỗ tai và con mắt của mình. Không phải không nhận được lời giải thích, nhưng đối với những gì mắt mình nhìn thấy sẽ trở nên bất lực thiếu niềm tin. Khoảnh khắc ly biệt cuối cùng chính là oanh oanh liệt liệt như vậy, một khóc, một dỗ dành, một hận, một lặng yên. Đường Kỳ Sâm cuối cùng cũng phải mệt mỏi, day nhẹ mi tâm, khẽ thở một hơi dài, bên tai đều là tiếng ong ong nhức nhối.

Ngày Ôn Dĩ Ninh rời đi, rất đột nhiên.

Thông tin của chuyến tàu được Kha Lễ đi thăm dò mang về, hai giờ chiều. Bởi vì nghĩ còn sớm nên Đường Kỳ Sâm nhanh chóng rời khỏi cuộc họp hội đồng quản trị rồi phóng xe về nhà. Tính toán thật tốt thời gian tàu chạy, sau đó xách theo bình giữ nhiệt, trên mu bàn tay còn có vết đao cắt phải trong lúc nấu nướng.

Anh ôm theo hi vọng tràn đầy đứng đợi, cuối cùng bị thông tin chuyến tàu giả khiến cho hoàn toàn nguội lạnh.

Kha Lễ đi theo Đường Kỳ Sâm một thời gian dài, đã nhìn thấy dáng vẻ tinh anh lúc đàm phán, thấy khi anh trò chuyện thoải mái vui vẻ, cũng đã thấy được sức uy hiếp lúc anh nổi giận, nhưng ấn tượng sâu nhất vẫn là bóng lưng cuối cùng kia, khi ông chủ xách trên tay phần cơm nguội ngắt đứng giữa đoàn người qua lại trong ga tàu sắt cao tốc đông đúc ngày đó.

Kha Lễ cũng từng muốn mò mẫm tâm tư của Đường Kỳ Sâm----- Thích rồi sao? Hối hận sao? Đã quên rồi? Hay là.....

Có thể lại tiếp tục không?

Trong lòng Kha Lễ dường như đã có đáp án, nhưng anh ta không dám nói ra.

Đường Kỳ Sâm nằm trên ghế khểnh nhìn mình, chiếc chăn mỏng đắp trên người rơi xuống một nửa. Kha Lễ tỉnh táo lại, đặt cuốn sách chưa đọc được mấy dòng trong tay xuống. Vốn định đi tới đắp lại cho anh, thế nhưng vừa ngẩng đầu lại phát hiện Đường Kỳ Sâm đã tỉnh.

Trong phòng chỉ bật một chiếc bóng đèn nhỏ, từ vị trí này của Kha Lễ thì Đường Kỳ Sâm nằm trong bóng tối, tiểu cự trong cặp đồng tử kia dường như vẫn chưa hoàn toàn tập trung lại một chỗ. Đôi mắt đẹp để lại mơ hồ đó giống như một thước phim quay chậm, khiến người nhìn có cảm giác bị kéo theo lạc vào ảo cảnh.

Kha Lễ nhẹ giọng: "Đường tổng, còn muốn ngủ thêm một chút không?"

Trên trán Đường Kỳ Sâm lấm tấm có mồ hôi, nét mặt hơi khác lạ. Anh nhú mày nói: "Vừa nằm mơ." Sau đó khẽ nuốt xuống, nhưng bởi vì cổ họng khô khốc mà giọng nói càng thêm vô lực: "Nói lão Trần mang thuốc qua đây."

Kha Lễ nhất thời căng thẳng, bộ dạng như gặp phải đại địch, "Đường tổng, ngài như vậy vẫn là nên đi bệnh viện thôi."

Đường Kỳ Sâm lắc đầu, giọng nói rất nhẹ, tựa như còn chưa thoát ra khỏi cơn mơ, "Không sao, tôi chỉ là, chỉ là..... có chút khó chịu."

*** Lời tác giả ***

Đường tổng nói hần rất khó chịu, hần đã quyết định sẽ mua thủy quân.....

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Không ai có thể quay về thời niên thiếu (5)

Dịch: CP88

Tháng mười hai trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã đến cuối tháng. Ngày hôm qua Ôn Dĩ Ninh lấy lương, vì chưa thành nhân viên chính thức nên cũng không nhiều, nhưng nghĩ tới mấy ngàn đồng trong thẻ cũng có cảm giác an toàn hơn. Cô gửi cho Giang Liên Tuyết hai ngàn, đầu kia nhận, cũng không đáp lại một câu.

Đúng lúc tiền nhà đến hạn, bởi vì quá đắt đỏ nên cô cảm thấy không thuê nổi nữa, hay ngày nay đã dọn đi, dời vào một căn thuê chung với một cô bé đã thỏa thuận tốt. Cô bé đó sang năm thi tốt nghiệp, rất thanh tú, tên cũng dễ nhớ, gọi là Đinh Đang.

Gần đây hiếm khi gặp bóng dáng Trần Táp, bay qua bay lại giữa hai nơi Bắc Kinh và Thượng Hải, sắp xếp chu toàn những công việc liên quan. Ôn Dĩ Ninh ở lại văn phòng, những người nhân viên văn phòng đều thích nói chuyện phiếm trong lúc rảnh rỗi. Chiếc túi xách đẹp này mua ở đâu, nhà hàng nào ăn ngon, chủ đề gì cũng có, sau đó cũng nghe được không ít tin bất quái trong công ty.

Tán gẫu con đường phát tài của tập toàn Á Hối, tán gẫu sóng ngầm lúc nào cũng trực phun trào trong cục diện phức tạp của tầng quản lý cao cấp mỗi khi mở họp, tán gẫu ai về phe ai. Tán gẫu về Kha Lễ, nói trợ lý Kha 31 tuổi vẫn còn độc thân mỗi tháng sẽ được lĩnh một khoản phúc lợi của công ty, coi như là an ủi độc thân cầu.

Ôn Dĩ Ninh nghe được thì bật cười, phúc lợi kiểu này cũng đủ đặc biệt, "Độc thân đều sẽ có số tiền kia hả?"

"Cũng không phải ai cũng có, Đường tổng không có đây."

Mấy người cười ầm lên. Càng nói chủ đề lại càng đi xa hơn.

"Ôi chao, mấy người nói xem, Đường tổng độc thân thật hả?"

"Đúng không? Chưa từng nghe nói là có."

"Còn non lắm." Một người nhủ mảy nói: "Lúc trước từng lên hot search đấy, đã đọc chưa? Là xe của Đường tổng, chính là cái Bentley kia."

"Há! Chị nói An Lam phải không?" Một người khác kích động. "Mọi người nhất định là không biết rồi, cô ấy bạn từ thuở ấu thơ của Đường tổng, cùng nhau lớn lên. Hai nhà nhất định là còn có lợi ích liên kết với nhau, hình như bác của An Lam cũng hay xuất hiện trên thời sự nữa cơ."

"Xuyt! Đừng nói nữa!" Không biết là ai nhận ra trước, vội vàng ngắt ngang câu chuyện. Trần Táp từ bao giờ đã lặng yên không một tiếng động đứng giữa khu làm việc.

Một ánh mắt đảo qua, mọi người lập tức cúi đầu tìm việc làm.

Trần Táp cứ đứng như vậy chừng mười giây, nhưng chỉ mười giây đó cũng đã đủ ép xuống một lực uy hiếp đủ lớn. Cuối cùng, cô ấy hướng về bên trái, nói với Ôn Dĩ Ninh: "Cô đi theo tôi."

Ôn Dĩ Ninh đứng dậy, theo sau Trần Táp. Trần Táp đẩy cửa phòng làm việc, đặt túi xách lên ghế sofa, sau đó cầm điện thoại bàn gọi đi. Điện thoại đặt giữa gò má và vai, bàn tay tự do lật giờ tài liệu.

Năm phút sau cô ấy mới đặt điện thoại xuống, không ngần đầu nói: "Cô chuẩn bị công tác tiếp đón đi, ngày mai có một công ty nước ngoài đến khảo sát."

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Vâng."

Trần Táp ký xong một tập văn kiện, mới ngẩng đầu nhìn cô, "Mời tiệc để cho Kim Mậu làm, Tần phó tổng và Lâm phó tổng tiếp khách. Cô sắp xếp vị trí, đừng làm ra sai lầm về thứ tự."

Dặn dò xong trọng điểm, Trần Táp lại nói: "Làm cho tốt."

Tuy vẫn là làm việc vặt, nhưng phân lượng và tính chất công việc đã không giống nhau. Phần công việc này đối với Ôn Dĩ Ninh không tính là xa lạ, trước đây mấy công việc như vậy ở truyền thông Nghĩa Thiên đều làm đến mức quen thuộc.

Nhân sinh người nói không được, cách nói mười hai năm một vòng tuần hoàn này cũng không thể tính, gập ghềnh lên xuống, dù là giai đoạn nào cũng đều có thể là một khởi đầu mới.

Trần Táp bận rộn kêu gọi đầu tư, cũng xem xét mấy chương trình giải trí có vốn đầu tư lớn trong năm sau của mấy nhà đài, sàng lọc để chọn nhà đầu tư chủ chốt. Ôn Dĩ Ninh nhìn thấy tên công ty ngày mai tới khảo sát, kinh ngạc trong chốc lát. Khó trách Trần Táp lại tỏ ra nghiêm túc như vậy.

Tuy là thời gian gấp rút, nhưng phần công việc của Ôn Dĩ Ninh vẫn chu toàn đầu vào đấy. Ngày hôm sau, Trần Táp nói: "Cô đi cùng tôi."

Âu phục trang trọng, môi đánh son đỏ, cực kỳ có phong thái. Ôn Dĩ Ninh nhìn cô ấy, như thấy được bóng dáng của một vị lãnh đạo xinh đẹp cường thịnh của nền kinh tế nước nhà. Trong vòng xã giao dùng mưu trí tranh đấu này, năng lực có thừa, hàng thật giá thật danh bất hư truyền.

Đoàn khảo sát có khoảng mười người, Ôn Dĩ Ninh đi ngay phía sau Trần Táp, âm thầm đánh mắt quan sát một vòng. Trong đoàn có một người đàn ông Nhật Bản đi cuối cùng, tuổi tác hẳn đã lớn, tóc còn có vài sợi điểm bạc. Trần Táp dùng tiếng Anh báo cáo, người kia lật giờ tư liệu, thi thoảng lại nhủu mày liếc mắt Trần Táp đứng trên đài. Ôn Dĩ Ninh đứng gần cửa, hôm nay vẫn là làm nhiệm vụ chạy vật, bụng nước rót trà. Cô chú ý đến vị này, sau đó tra thử danh sách trong tay một chút, tuổi tác, quốc tịch, sở thích đặc biệt. Những thông tin này đã sớm chuẩn bị xong, chỉ có chức vị của người này là để trống.

Trên đài, Trần Táp đang giới thiệu kế hoạch phát triển lĩnh vực thông minh của tập đoàn Á Hối, sự thiết lập đầy triển vọng của trung tâm đã mở rộng sang cả chiến lược tận dụng tài nguyên phong phú của khu vực. Những thuật ngữ chuyên ngành này đều cực kỳ khó hiểu, người kia cũng càng lúc nhủu mày càng sâu. Ôn Dĩ Ninh đi lên trước, hơi gấp eo, dùng tiếng Nhật nhỏ giọng bắt chuyện: "Cần giúp đỡ không ạ?"

Đối phương lập tức vui vẻ nhìn sang cô, Ôn Dĩ Ninh liền duy trì tư thế kính cẩn lễ phép này đem toàn bộ những lời Trần Táp nói dùng tiếng Nhật thuật lại một lần. Tốc độ và ngữ cảm vô cùng trôi chảy, gần như là song song phiên dịch.

Ánh mắt của Trần Táp giống như vô tình rơi xuống người cô, thời gian hội nghị còn khá dài, tiến hành được đến phút thứ mười thì cửa phòng họp bị đẩy ra, Kha Lễ từ bên ngoài đi vào. Động tác của anh ta rất nhẹ nhàng, cũng là chọn lúc trên màn chiếu đang cho chạy tư liệu bằng hình ảnh, bởi vậy nên có cực ít người phát hiện ra.

Kha Lễ đặt tay trên lưng ghế tựa phía sau Ôn Dĩ Ninh, một tay kia vỗ nhẹ vai cô. Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu, trong mắt thoáng nét kinh ngạc. Kha Lễ làm động tác xuyết, cười với cô rồi đi ra ngoài.

Bao quanh phòng hội nghị đều là cửa sổ kính sát đất, Ôn Dĩ Ninh đưa mắt nhìn theo, thấy Kha Lễ đi theo sau Đường Kỳ Sâm. Hai người đều mặc âu phục, màu sắc tương đồng, bóng lưng thẳng tắp, đến cả bước đi cũng mang theo gió.

Một ngày đón tiếp thuận lợi kết thúc, Ôn Dĩ Ninh đi theo tiễn đoàn khảo sát, trước khi ngồi vào xe vị nam sĩ kia còn đặc biệt giơ ngón tay cái tỏ ý tán thưởng với Ôn Dĩ Ninh. Cũng là sau này mới biết vị lão nhân này lại chính là giám đốc phụ trách khu vực Châu Á - Thái Bình Dương của công ty đối phương.

Bởi vì chuyện này mà Trần Táp đã khiển trách cả phòng ban một trận, công đoạn điều tra nghiên cứu trước không cẩn thận nên mới bỏ sót thông tin của một nhân vật quan trọng như vậy. Thời điểm cô ấy dạy dỗ người, đuôi lông mày và đáy mắt đều toát lên nghiêm khắc, giọng nói âm trầm, Ôn Dĩ Ninh thậm chí còn thoáng nhìn thấy trên trán của vị chủ quản đứng bên cạnh lấm tấm mồ hôi.

Mãi đến giờ tan tầm bầu không khí mới dần hòa hoãn lại. Ôn Dĩ Ninh thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về, Trần Táp từ trong văn phòng đi ra, lúc đi qua chỗ ngồi của cô đột nhiên nói: "Hết giờ làm phải về nhà?"

Ôn Dĩ Ninh hơi sững sốt, "Vâng."

"Đi thôi, ngồi xe tôi." Trần Táp bỏ lại một câu nói đó, cũng không chờ cô trả lời đã đi trước.

Nơi ở mới của Ôn Dĩ Ninh có chút xa, từ Phố Đông lái về đó cũng phải mất một giờ, lại còn là giờ cao điểm, hai người cứ như vậy bị chặn lại ngay dưới chân cầu vượt. Trần Táp chờ đến mất bình tĩnh, sờ soạn bao thuốc lá trong túi xách, kẹp một điếu giữa hai ngón tay, cửa sổ cũng được mở ra để thông gió.

Hỏi cô: "Một điếu?"

Ôn Dĩ Ninh nói: "Tôi không hút."

Trần Táp chậm rãi thối ra một hơi, tay trái gác lên bệ cửa sổ rồi nói: "Tôi cũng không nghiện."

Hỏi đáp hỏi hột, người hỏi ta đáp kết thúc cũng không còn biết tiếp tục thế nào nữa rồi. Hết một điếu thuốc, Trần Táp tìm viên kẹo thả vào miệng rồi mới tiếp tục nói: "Tôi đã xem qua CV, chuyên ngành học là tiếng Anh, vì sao còn biết cả tiếng Nhật?"

"Khi còn đi học rảnh rỗi, mỗi thứ sẽ học một chút."

Lời này nghe ra nghiêm túc, tựa như chuồn chuồn lướt nước lại tựa như gió thổi qua, nhưng quan sát biểu hiện ngày hôm nay của cô thì không thể đơn giản coi là "một chút" như vậy rồi. Học đến thành thạo, năng lực phản ứng nhanh, tính toán một chút cũng phải là người đã học tới bốn, năm năm. Còn có thể có một phần bản lĩnh này, không dễ dàng.

Nhưng Trần Táp cũng không tiếp lời cô, chỉ hỏi: "Vì sao muốn đổi nghề?"

Ôn Dĩ Ninh bình tĩnh đáp: "Nhân lúc tuổi còn trẻ trải nghiệm những loại công việc khác nhau."

Lại hàn huyên thêm vài câu, Trần Táp hỏi cô: "Trong những người tôi dẫn dắt cũng không thiếu người trẻ tuổi, làm việc năng nổ nhiệt tình. Đây là ưu điểm, nhưng cũng sẽ dễ nổi tính bốc đồng, làm ầm lên chỉ vì những chuyện không đâu. Ở trong cùng một nhóm với nhau, cái gì có thể bàn tán, cái gì không, không nên là người không biết chừng mực, dễ dàng đắc ý. Cô vừa tới, nhất định có rất nhiều chuyện còn chưa hiểu, tâm sự nhiều với bọn họ hơn

một chút cũng tốt."

Lời này ngoài mặt là như mây trôi gió thoảng, nhưng Ôn Dĩ Ninh nghe ra được, âm thầm ám chỉ, thâm tàng bất lộ.

Yên lặng vài giây, cô nói với Trần Táp: "Tôi biết cái nhìn hiện tại của giám đốc về tôi."

Câu nói đầu tiên đã trực tiếp vạch trần thăm dò ẩn giấu tìm tòi, Trần Táp thu hồi ý cười, trở về biểu hiện trầm ổn vốn có.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Tôi là từ truyền thông Nghĩa Thiên bị đẩy ra, có thể đến Á Hối đúng là nhờ sự khuyến khích của trợ lý Kha. Nhưng không phải do tôi nể tình hay nể mặt ai cả, cũng chưa từng nghĩ sẽ y vào ai ôm theo may mắn trong lòng. Tôi chỉ làm công việc của mình, cầm một phần tiền lương, làm một phần công việc, những chuyện khác tôi không dám nói, nhưng tôi thật sự không cần đi cửa sau. Kể cả trước đây, hiện tại hay là sau này, không cần biết sẽ ở lại công ty thêm bao lâu, tôi sẽ không thẹn với lòng."

Phương thức này có thể coi là vẫn rất non nớt, nhưng Ôn Dĩ Ninh cảm thấy bất kỳ một đoạn duyên gặp gỡ nào cũng đều như vậy, có thể hợp thì cũng có thể tan, không có thứ gì gọi là số mệnh định sẵn cả. Nếu đã vậy, cô không cần thiết phải gánh phần hiểu lầm oan ức này, tin hay không, ít nhất đã có thể làm rõ lập trường.

Bộ dạng nói chuyện chân thành thật thà này không khỏi khiến cho Trần Táp nhìn cô bằng một ánh mắt khác, "Cô không oán giận sao?"

Ôn Dĩ Ninh cẩn thận nghĩ một lúc, thừa nhận: "Cũng có đi. Lúc trước còn không phải vì chuyện đại ngôn của An Lam mà tôi phải sút đầu mẻ trán một hồi sao. Kỳ thực tôi vô cùng không thích loại tiếp đón này."

Trần Táp ngắt lời: "Loại nào?"

"À, chính là không làm theo điều khoản trong hợp đồng." Ôn Dĩ Ninh cười cười, "Chỉ vì một chiếc váy dự tiệc mà nhất định muốn làm ầm lên thành như vậy, thật ra không đáng chút nào. Nhưng tôi đâu còn cách nào khác, đã là công việc thì bắt buộc phải làm thôi. Tôi còn tốn không ít công sức mới nhờ được người liên hệ với quản lý của vị minh tinh đó, sau lại không gặp được. Sau đó mới biết cũng chỉ là ở cấp bậc trợ lý thấp nhất, nhưng khí thế lại không hề nhỏ. Tôi đã hạ mình nài nỉ như vậy rồi, người ta đã không nể mặt thì thôi, còn nói tôi là kẻ đàn độn đáng ghét lại khó chịu, nói tôi rút đi."

Khóe miệng Trần Táp hơi giương lên, ẩn giấu một đường cong cực kỳ nhỏ.

Ôn Dĩ Ninh bậm môi, "Không nói nữa, ở trước mặt giám đốc giống như tiểu vu kiến đại vu vậy(*). Tóm lại, có thể tôi không có năng lực gì, nhưng giám đốc nhìn thấy tôi thế nào thì tôi chính là như vậy."

(*) gặp sư phụ; phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn; người có năng lực kém gặp người có năng lực tốt

Trần Táp bật cười, giống như những lời vừa rồi của đối phương cũng chỉ là học thuộc lòng trong sách đọc ra, thường thường không có gì lạ, không đủ để phải suy nghĩ sâu xa. Giữa hai hàng lông mày chậm rãi hạ xuống, nhàn nhạt thả lại một câu -----

"Cô không nói thật với tôi."

Tiếng còi từ bốn phía xung quanh ầm ĩ không ngừng, đèn xe lần lượt bật lên, con đường phía trước cũng đã thông. Trần Táp đánh tay lái, "Tháng sau tôi phải đến đài truyền hình bàn bạc công tác cho mùa quảng cáo của năm sau."

Xe rẽ sang phải, con đường này so với vừa rồi đã thông thoáng hơn nhiều, cô ấy lại nói: "Lần này cô đi cùng tôi."

Đưa Ôn Dĩ Ninh về đến nhà, Trần Táp lại quay về Á Hối.

Cửa phòng làm việc của tổng giám đốc mở rộng, Kha Lễ và Đường Kỳ Sâm ngồi trên chiếc ghế sofa dùng để tiếp khách. Thấy Trần Táp đi vào, Kha Lễ ngồi nhích sang một bên, sau đó lịch sự mời cô ấy ngồi xuống.

Đường Kỳ Sâm bắt chéo chân, trong văn phòng bật máy sưởi, nhiệt độ thích hợp. Anh chỉ mặc một cái áo len, bên trong là sơ mi trắng, hàng cúc trắng tắp bắt đầu từ yết hầu dọc xuống, làm nổi bật lên đường nét quyến rũ của chiếc cổ.

Anh đưa tập tài liệu cho Trần Táp: "Xem một chút đi."

Trần Táp lướt qua qua vài hàng, nụ cười nhanh chóng xuất hiện, "Nhanh như vậy sao?"

Yêu cầu quan trọng từ kế hoạch mở rộng tuyên truyền ra nước ngoài trong năm tới của tập đoàn Á Hối chính là cần có kênh dẫn, trải qua mấy lần đàm phán, cuối cùng thì cũng lấy về được rồi.

"Trong lúc bọn họ mở họp nội bộ, Yamamoto Tuyền Lang tiền sinh là người đầu tiên bỏ phiếu tán thành." Kha Lễ nói: "Giám đốc Trần, chúc mừng."

Về mặt vui sướng của Trần Táp vẫn được khắc chế rất đúng mực, gạt đầu rồi nói với Đường Kỳ Sâm: "Tôi sẽ lập tức bắt đầu triển khai công việc, ngài yên tâm."

Cô ấy cũng không phải người keo kiệt trong việc tán dương người khác, thuật lại tình hình khi đó, sau đó nói: "Biểu hiện ngày hôm nay của Ôn Dĩ Ninh quả thực không tệ."

Kha Lễ giống như tỉnh ngộ cười cười, cùng Trần Táp hết sức ăn ý mà đem tầm mắt chuyển về phía Đường Kỳ Sâm.

Đường Kỳ Sâm lúc đầu không để ý, một giây, hai giây, ba giây, bị hai người này dùng ánh mắt như tạo áp lực lại như ăn phải gan hùm nhìn chăm chú thật lâu rốt cuộc không thể tiếp tục vờ như không thấy nữa. Một tay Đường Kỳ Sâm đặt lên tay ghế sofa, ngón trỏ hơi cuộn lại, nhàn nhạt tiếp lời:

"Ừ, giỏi."

Sau một câu này của anh, chủ đề cũng tự động kết thúc. Câu chuyện tiếp tục với chuyện này chuyện kia, hầu hết đều là Kha Lễ và Trần Táp nói chuyện. Cuối cùng tán gẫu đến công nhân viên, Trần Táp đem ưu điểm của mấy người xuất sắc trong phòng ban mình ra nói một lượt, lúc nhắc đến Ôn Dĩ Ninh, Trần Táp kể lại cuộc nói chuyện vừa rồi khi ngồi trên xe của cô ấy và Ôn Dĩ Ninh, nói tới chuyện của Ôn Dĩ Ninh khi còn ở truyền thông Nghĩa Thiên.

"Khi đó cô ấy từng vì vụ ồn ào của An Lam mà tốn không ít công sức. À đúng rồi, quản lý của An Lam tên là gì?" Trần Táp hỏi Kha Lễ.

Kha Lễ đáp: "Trâu Lâm"

Trần Táp nhún mày, một chút biến hóa này không đủ rõ ràng nhưng cũng không quá mờ nhạt, ngữ khí không mặn không nhạt: "Tôi còn tưởng là Triệu Chí Kỳ đây."

"Đó là một trợ lý nhỏ trong đoàn đội của cô ấy." Mọi thông tin về đoàn đội đó Kha Lễ đều nắm rõ trong lòng bàn tay, anh ta hỏi: "Làm sao vậy?"

Trần Táp liền cứ như vậy mang chuyện Ôn Dĩ Ninh bị cô trợ lý đó nắn chỉnh kể ra, toàn bộ nguyên văn đều không sai một từ. Nói xong, Trần Táp cười cười, "Hóa ra hiện tại người bên cạnh mình tính đều có trọng lượng như vậy, là tôi không theo kịp thời thế rồi."

Tìm Kha Lễ đánh thịch một cái, nhanh chóng cảm thấy bầu không khí có chỗ nào không đúng, nhưng ngoài miệng vẫn hiền hòa hữu lễ: "Ý thế hiệp người đâu đâu cũng có, vòng tròn nào cũng đều như nhau."

Mà từ đầu đến cuối, Đường Kỳ Sâm đều không nói một câu.

Lại thêm hơn nửa tiếng nữa, Kha Lễ đưa Trần Táp ra cửa, sau đó xoay người đóng cửa lại. Đường Kỳ Sâm đã đi tới đứng cạnh cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía này, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Kha Lễ định hỏi anh đã muốn về nhà chưa, nhưng trong nháy mắt lại cảm giác như có gió chặn lại nơi cuống họng, đột nhiên không thể nói thành lời.

"Kha Lễ." Đường Kỳ Sâm lên tiếng, giọng nói so với bóng đêm bên ngoài càng âm trầm hơn. Anh không quay đầu lại, hơi hột nhả ra một câu: "Tìm cách đuổi người này đi."

Linh cảm quả nhiên vẫn chuẩn xác cực kỳ. Trong lòng Kha Lễ vốn cũng đã có lòng riêng, nhưng anh ta biết mình không thể xử sự theo cảm tính, cân nhắc thiệt hơn rồi nói: "Dù sao cũng là người của An Lam, nếu không thì....."

"Đuổi cô ta đi." Đường Kỳ Sâm ngắt lời anh ta, xoay người, trong mắt có tia không vui cực kỳ rõ ràng, "Đừng để bên cạnh An Lam có người không sạch sẽ như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Không ai có thể quay về thời niên thiếu (6)

Dịch: CP88

Cuối năm chính là thời gian tất bật nhất của Trần Táp. Các hạng mục quảng cáo trên tạp chí còn khá ổn, những người đứng đầu đều có giao tình với nhau, cần đăng thế nào thì cứ như vậy mà đăng. Chỉ là với loại chương trình truyền hình kết hợp truyền thông quảng cáo này(*) của đài truyền hình, Trần Táp buộc phải hao tốn tâm tư.

(*) cái chương trình này tiếng Việt gọi là như thế nào ta có hơi bối rối hơ hơ, đại loại giống như Sing China chẳng hạn, có Oppo làm tài trợ chính, cũng là dùng show đó để quảng cáo cho tên tuổi của Oppo. Nếu để ý thì mn sẽ thấy các hãng điện thoại bên Trung đều có chương trình truyền hình pr cho tên tuổi của mình. Đó, kiểu đó...

Gần nửa tháng, hai người bay qua bay lại giữa Hồng Kông và đại lục, máy bay vừa hạ cánh sẽ phải lập tức đi mở họp. Ban ngày ngồi trên bàn đàm phán tranh cãi không ngừng, tối lại tham gia tiệc. Dưới ánh sáng lung linh rực rỡ đều là những khuôn mặt tươi cười, nhìn ai cũng đều là bạn chí cốt thân thuộc, nhưng trên thương trường danh lợi lại có ai không phải giang hồ lão luyện chứ. Mỗi cái cụng chén cụng ly đều mang theo sóng ngầm cuộn trào.

Từ lượng của Trần Táp cực kỳ tốt, nhưng vì mấy ngày liên tiếp mệt nhọc quá độ nên phong độ trong tối nay chênh lệch rõ rệt. Ôn Dĩ Ninh dịu cô ấy về khách sạn, Trần Táp nằm xuống ghế sofa, không ngừng day mi tâm, sau đó vung tay, "Cố đi nghỉ ngơi đi."

Ôn Dĩ Ninh giúp cô ấy đặt túi xách sang một bên rồi đứng lên. Trần Táp còn đang mơ mơ màng màng, vốn tưởng người đã đi rồi, không ngờ mấy phút sau Ôn Dĩ Ninh lại nửa ngồi nửa quỳ xuống bên cạnh cô ấy: "Giám đốc, uống chút trà ấm đi. Nước tôi cũng đã chuẩn bị rồi, tắm qua, đừng để cảm lạnh."

Trần Táp nhìn cô, gật đầu, "Cảm ơn."

Sau đó ngồi lên, cầm chén trà uống hai ngụm đầu óc mới coi như tỉnh táo hơn một chút. Ôn Dĩ Ninh vẫn chưa đi, Trần Táp nổi hứng tán gẫu chuyện công việc với cô, hỏi quan điểm của cô thế nào, ý kiến ra sao, có kế sách gì muốn đề xuất không. Còn chưa nói được mấy câu, điện thoại đột nhiên vang lên. Trần Táp vừa nhìn thấy dãy số trên màn hình điện thoại, lập tức ngồi thẳng lưng, nhanh chóng ấn nghe.

"Lâm lão sư..... không đến trường? Được, được, cảm ơn, tôi biết rồi." Trần Táp kết thúc cuộc điện thoại này, đứng lên, hai hàng lông mày vẫn còn nhíu chặt. Sau đó, cô ấy lại nhanh chóng gọi vào một dãy số khác.

"Lại không thấy nữa rồi, hiện tại tôi ở Hồng Kông không về được, cậu giúp tôi đi tìm thử." Trần Táp giống như đã quá quen với tình huống này, trôi chảy xử lý, quen đường tìm người, nhưng Ôn Dĩ Ninh có thể nhìn ra trên khuôn mặt mệt mỏi đó vẫn có thêm mấy phần lo lắng. Không lâu sau, điện thoại báo có cuộc gọi tới. Trong mắt Trần Táp có sóng cuộn cuộn, đầu kia không biết nói gì, sóng trào trong mắt phút chốc thôi bùng thành ngọn lửa giận dữ, "Còn tiếp tục đối nghịch với mẹ như vậy nữa thì ngày mai dọn hành lý cút sang Mỹ đi!"

Chiếc điện thoại bị ném mạnh lên ghế sofa, Trần Táp uể oải ngồi xuống, thở dài một hơi. Tay phải đặt trên trán không ngừng day day thái dương, lộ ra vẻ mệt mỏi hiếm thấy.

Ôn Dĩ Ninh yên lặng ngồi một bên, từ đầu đến cuối không hề hé răng.

Một lát sau Trần Táp mới lên tiếng, giọng nói khàn khàn: "Dọa đến cô rồi?"

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu: "Không."

"Lúc nào cũng làm người khác lo lắng." Trần Táp thờ dãi, thấp thoáng nét bất đắc dĩ, cô ấy nói: "Là con trai tôi."

Ôn Dĩ Ninh ngó ra.

Trần Táp nhàn nhạt nói: "Qua năm nay 17 tuổi rồi, một tên tiểu tử thôi."

Năm nay Trần Táp đã 35 tuổi, Ôn Dĩ Ninh cũng không ngờ cô ấy còn có một đứa con trai. Nhưng trong tình huống này dù nói gì cũng quá lúng túng, cô cũng chỉ có thể nhẹ giọng an ủi: "Con trai bao giờ cũng nghịch ngợm, nổi giận chỉ tổn hại sức khỏe, chỉ bằng nói ba của cậu bé đi nói chuyện, giữa những người đàn ông với nhau hiểu quả có lẽ sẽ tốt hơn một chút."

Trần Táp không chớp mắt lấy một cái, lông mày hơi nhíu, sau đó nói: "Được rồi, cô về phòng nghỉ ngơi đi."

Cũng không biết có phải do ảo giác hay không, Ôn Dĩ Ninh luôn cảm thấy trong thần sắc vừa rồi của cô ấy có thêm mấy phần thất vọng.

Ba ngày nghỉ Tết dương lịch, thời tiết hiếm thấy đẹp lạ thường, mùa đông nhưng không hề lạnh, tần suất xuất hiện khung cảnh trời xanh đầy nắng cũng càng lúc càng nhiều. Tám giờ tối, trong một quán bar mới mở bên sông Hoàng Phố, ông chủ là bạn học cũ của Phó Tây Bình và Đường Kỳ Sâm, dù thế nào cũng phải chơi một trận cho thật đã.

Lúc Đường Kỳ Sâm đến, mọi người đã bắt đầu, đám thanh niên thì rủ nhau hát karaoke uống rượu, phía bên này bày ra hai bàn dài chơi bài. Phó Tây Bình vừa thấy anh đi vào, oang oang la lối: "Anh cười rùa đi tối đây đó à?"

Kha Lễ thay anh đáp: "Đường tổng về thăm lão thái thái, lại gặp hôm nay đúng vào ngày 15. Ăn chay tụng kinh niệm Phật, Đường Kỳ Sâm cùng lão thái thái hoàn thành xong một lượt mới ra về."

Vị lão thái thái này là bà nội của Đường Kỳ Sâm, năm nay đã hơn tám mươi tuổi, chút tin ngưỡng ấy cũng là ngày có ngày không, Đường Kỳ Sâm hiểu thuận bà. Lão thái thái đối với đám con cháu này rất cưng chiều, Phó Tây Bình à à hai tiếng, "Em cũng nhớ bà, tuần sau sẽ đến thăm."

Hoắc Lễ Minh ngồi xôm một góc ăn trái cây, ánh đèn trong căn phòng này có chút mờ ảo, lúc ẩn lúc hiện. Đường Kỳ Sâm mất một hồi lâu mới nhìn rõ người, đường đường một vị đại ca hung mãnh cao một mét tám bảy, tay trái xăm trổ, thế nhưng lại có một sở thích hết sức trẻ con là ăn trái cây.

Lúc đi qua, Đường Kỳ Sâm đưa tay vỗ đầu cậu ta mấy cái, "Không ai tranh với cậu." Rồi ngồi xuống bàn bên cạnh, nói với Kha Lễ: "Gọi người mang tới cho cậu ta thêm hai khay nữa."

Ham thích của đám người này cũng vô cùng nhạt nhẽo, có lẽ là vì ở cái tuổi này rồi, đối với mấy thứ mới mẻ thời thượng đều không hằng hái nỏ. Mấy người bạn chí cốt tụ lại một chỗ, hết sức ăn ý không nói chuyện công việc, bầu không khí trong ván bài cũng hết sức thoải mái.

Đám Đường Kỳ Sâm có bốn người, chơi bài tú lơ khơ, Phó Tây Bình hỏi anh: "Sức khỏe anh sao rồi?"

"Không sao." Đường Kỳ Sâm đáp: "Bệnh cũ."

Cái này Phó Tây Bình biết, thật ra cũng không tính là nghiêm trọng. Những năm này anh đã hoàn toàn không dính tới thuốc lá, chỉ cần ăn uống hợp lý thì khó mà tái phát bệnh.

Còn chưa chơi hết một ván, cửa đã mở ra. Bồi bàn dẫn một người đi vào, Phó Tây Bình nhắc mắt nhìn, "A, An An này."

Bộ phim dân quốc của An Lam trong tuần này đều quay ngay tại Thượng Hải, thời gian rảnh rỗi cũng có nhiều. Ngày hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo khoác đen dày, đeo khẩu trang đen, cả khuôn mặt chỉ lộ ra đôi mắt. Đường Kỳ Sâm đưa lưng về phía cửa, cũng không quay đầu lại, tập trung chơi bài.

An Lam kéo ghế bên cạnh anh ra rồi ngồi xuống, tháo khẩu trang, ngó đầu vào nhìn mấy lá bài trên tay Đường Kỳ Sâm. Mọi người ở đây nhìn đã thành quen, giống như một cái đuôi nhỏ, thì thoảng sẽ lên tiếng reu chọc. Phó Tây Bình thường nói An Lam chính là mù chỉ huy, Đường Kỳ Sâm là mù dung túng.

Nhưng thái độ ngày hôm nay của An Lam có hơi khác thường, nói thể nào nhỉ, chính là rất trầm mặc. Vận may ngày hôm nay của Đường Kỳ Sâm không quá tốt, đã thua liên tiếp mấy ván. Cuối cùng cũng có một ván coi như đẹp một chút, An Lam đột nhiên chỉ tay: "Đánh cái này."

Phó Tây Bình đắc ý, nhất định là sẽ thua.

Nhưng lần này Đường Kỳ Sâm không nghe, tiếp tục đánh theo ý mình.

An Lam mất hứng, thật ra bắt đầu từ khi vào cửa An Lam đã không hề vui vẻ gì rồi. "Tùy anh muốn đánh sao thì đánh."

Giọng điệu trầm xuống, có chỗ khác thường.

Phó Tây Bình hí hóp mắt, "Đây là làm sao hả?"

An Lam: "Anh dựa vào cái gì và đuổi người của em đi?"

Cô trợ lý nhỏ này tên là Triệu Chí Kỳ, đánh chó phải nể mặt chủ, nhưng cô ta đi ba ngày rồi An Lam mới biết.

Đường Kỳ Sâm nói: "Ai đuổi?"

"Kha Lễ truyền lời lẽ nào không phải là ý của anh?" An Lam tức giận, tính tình cô ta luôn kiêu căng phách lối như vậy, trong ngoài vòng đều có người nâng đỡ che chở, đã bao giờ phải chịu oan ức như thế này.

Kha Lễ bị điểm tên rất tự giác nói: "Chuyện này là tôi không đúng, không liên quan gì đến Đường tổng hết."

An Lam lạnh lùng a một tiếng: "Vì sao vậy?"

Kha Lễ đã chuẩn bị phương án dự trù từ lâu, nhưng anh ta còn chưa kịp mở miệng, Đường Kỳ Sâm đã trực tiếp nói: "Nịnh trên nạt dưới, người như vậy làm việc cho em không sớm thì muộn cũng rước theo phiền phức."

An Lam mềm không được cứng cũng không xong, trong phút chốc bùng nổ, "Em hiểu rõ! Nhưng là ai chuyện bé xé ra to chứ?"

Phó Tây Bình cau mày: "An An, nói chuyện kiểu gì đấy?"

An Lam giậm chân bỏ đi, bước chân mang theo gió, đến cả khẩu trang còn chưa kịp đeo đã muốn mở cửa. Phó Tây Bình khề chữi thề: "Làm cái gì đấy, còn muốn mang theo bộ dạng đó đi ra ngoài!"

Cũng không phải là lo bị đám chó săn chụp được, mà là lo cho an toàn của An Lam. Một ngôi sao lớn đang nổi đi ra ngoài lại không mang theo vệ sĩ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm? Đường Kỳ Sâm đặt bài xuống, hai hàng lông mày nhíu chặt, quay đầu ra hiệu cho Hoắc Lễ Minh.

Hoắc Lễ Minh đuổi theo đến hành lang, chặn An Lam lại, ngữ khí cứng rắn: "Quay lại đội, gọi quản lý tới."

Người đi ra không theo ý muốn, An Lam càng thêm khó chịu, "Tránh ra."

Nhưng người còn chưa đi được vài bước thì đã bị Hoắc Lễ Minh ôm ngang người, dễ dàng vác lên bả vai. An Lam hoàn toàn đổi giọng: "Bỏ ra cái đồ lỗ mãng nhà anh!!"

Hoắc Lễ Minh mặt không chút biến sắc: "Cô cứ việc tiếp tục ồn ào, mặt mũi của tôi thế nào cũng không quan trọng, dù sao tôi cũng chẳng lẫn lộn trong cái vòng của mấy người. Nhưng đại minh tinh như cô lại bị một người đàn ông vác trên vai, người qua người lại, cô nói xem ai sẽ tổn thất nhiều hơn?"

An Lam tuy vẫn còn bốc hỏa, nhưng xem ra đã ngoan ngoãn hơn. Hoắc Lễ Minh ném An Lam vào một phòng bao riêng, mãi đến tận khi quản lý mang theo bộ dạng như gặp phải đại địch tới đưa người đi anh ta mới quay về.

Một trận náo loạn nháo nhào, bao nhiêu hứng thú cũng bay sạch, bầu không khí càng thêm loãng hơn. Chưa tới mười giờ Đường Kỳ Sâm đã muốn về, Kha Lễ có chút việc nên không về cùng anh. Đường Kỳ Sâm cũng không muốn về nhà quá sớm, bèn lái xe quay lại công ty.

Chủ nhật, đại sảnh không một bóng người, dù cho ánh sáng vẫn rực rỡ trong suốt thì cũng không thể lẫn át được mấy phần yên bình hiếm thấy. Đường Kỳ Sâm từ thang máy đi ra mới phát hiện vừa rồi mình ấn sai số tầng. Văn phòng tổng giám đốc ở tầng trên, lúc quay lại thang máy, lại theo bản năng liếc mắt về khu làm việc.

Đèn hành lang không bật, chỉ có chút ánh sáng ít ỏi hắt ra từ một phía nào đó, có lẽ là nhân viên tăng ca. Tăng ca ngày cuối tuần, hiếm thấy. Đường Kỳ Sâm đi về phía trước vài bước, sau khi xác định rõ vị trí, bước chân rõ ràng hơi chậm lại.

Nhưng chỉ sau một giây do dự, anh lại tiếp tục đi về phía trước, đứng tựa vào khung cửa, đem chính mình hoàn toàn ẩn nấp trong bóng tối.

Ôn Dĩ Ninh chiều nay mới cùng Trần Táp từ Hàng Châu bay về, chuyến bay khá muộn, Trần Táp lại sốt cao. Thế nhưng thứ hai phải mở họp, tài liệu dù thế nào cũng phải chuẩn bị, vậy là Ôn Dĩ Ninh đến hành lý còn chưa kịp về cất đã phải vội vàng vàng chạy đến công ty tăng ca.

Cô cởi áo khoác treo ở một bên, trên người chỉ còn lại một chiếc hoodie màu đen, trên đầu dùng một chiếc bút tùy ý cố định lại mái tóc dài. Trên bàn trải ra mấy tập tài liệu, văn bản word đã viết được đến trang thứ mười lăm. Một thời gian rất lâu sau, Ôn Dĩ Ninh đã mệt đến mức không thẳng nổi lưng, hết dùng tay trái chống đầu, lại chuyển sang tay phải đỡ trán. Cuối cùng đột nhiên ngẩng đầu -----

Chỉ một động tác đột ngột này, Đường Kỳ Sâm đứng trong bóng tối cũng gần như là phản ứng lại cùng lúc, hướng sang bên cạnh trốn đi.

Sau một cái ngẩng đầu đầy khoa trương kia, tiếp theo đó là lắc đầu thật mạnh, lắc đến nỗi chiếc bút bi cũng rơi xuống, tóc tản ra, đuôi tóc trượt xuống, giống như một chiếc quạt lông vũ nhẹ nhàng tỏa ra trên bà vai. Phong thái dịu dàng xinh đẹp, thấp thoáng có rất nhiều nét tương đồng với bóng dáng của nhiều năm về trước.

Đường Kỳ Sâm đứng bên ngoài ngã rẽ, thật lâu không hề di chuyển bước chân, ánh mắt nhìn về phía cô so với bóng đêm còn ôn đậm hơn rất nhiều.

Ôn Dĩ Ninh gạt mấy sợi tóc rơi loạn về sau tai, gò má được phủ lên một lớp ánh sáng nhu hòa, nhanh chóng khiến cho bóng dáng kia bay biến đến khi không còn lại một mẩu. Cũng không biết có thể tính là trái ngược hai không, nhưng là, Đường Kỳ Sâm vẫn hơi cau mày.

Báo cáo chỉ còn lại một phần kết, cũng là phần khó viết nhất. Ôn Dĩ Ninh nhất thời không có cảm hứng viết, thân thể con người vốn đã không phải làm bằng sắt, sau mấy ngày công tác cường độ cao, hiện tại đúng là giống như đang dựa vào chút hơi tàn cuối cùng. Cô thở dài, tùy tiện tìm trong đám giấy tờ một tập tài liệu, lại tùy tiện đọc lên bằng tiếng Anh.

Thanh âm êm tai, ngữ cảm cũng chuẩn tông, giống như con mưa ngọc trai rơi trên mâm ngọc, thậm chí còn nghe ra được mấy phần ý thơ.

Đường Kỳ Sâm từ rất xa khẽ cong môi, cứ như vậy không tự chủ được nở nụ cười.

Học đại học cũng có những lúc như vậy, trước ngày thi của những môn thi cực kỳ quan trọng Ôn Dĩ Ninh đều sẽ mất tập trung trong lúc ăn cơm. Đường Kỳ Sâm để cho cô gọi món ăn, cô mở thực đơn ra, sau đó đọc từ đồ uống của trang đầu đến món tráng miệng của trang cuối. Khẩu ngữ kia khi đó không quá thuần thực, Đường Kỳ Sâm sau đó hỏi cô: "Có ý gì?"

Cô nói: "Sắp phải thi rồi, em căng thẳng."

A! Cũng chưa từng gặp ai dùng cách thức này để thả lỏng. Giữa hai người mặc dù chưa từng thảo luận về những chủ đề gì quá chính thức, ví như tương lai, dự định nghề nghiệp, hay là triết lý sống. Nhưng Đường Kỳ Sâm có thể nhìn ra cô đối với chuyên ngành học của mình một lòng nhiệt tình, giống như ngọn bắc bèn bi cháy, dùng thiên phú duy trì.

Thất thần mất một hồi lâu, lúc định thần lại, Đường Kỳ Sâm đột nhiên sững sờ.

Chỉ vài phút không tập trung, chỗ ngồi đằng kia đã trống không, Ôn Dĩ Ninh chẳng biết đã đi đâu rồi.

Đường Kỳ Sâm còn chưa kịp phản ứng, sau lưng đột nhiên bị đập mạnh. Sức lực này cực kỳ lớn, là hướng thẳng về phía anh mà đập tới. Bước chân Đường Kỳ Sâm hơi lảo đảo, đầu đến mức hít vào một ngụm khí lạnh, kêu lên thành tiếng, sau đó bùng bùng lửa giận quay đầu lại.

Trên tay Ôn Dĩ Ninh là hai cuốn sách dày, loại bìa cứng như đá kia nếu như vừa rồi đập tới thật thì chưa biết chừng có vỡ đầu cũng chẳng hề nói chơi.

Nói đến Ôn Dĩ Ninh, là từ năm phút trước giác quan thứ sáu của cô đã nhìn ra bầu không khí khác lạ xung quanh.

Đêm đến đèn điện đều tắt hết, ngày hôm nay còn là chủ nhật, trung tâm tài chính rộng lớn giống như một cái tòa lâu đài của quý. Cô gái nhỏ bị nỗi sợ hãi lấn áp lý trí, không dám nhìn người phía trước là ai, cũng không dám để lộ ra mình đang run rẩy, cầm theo món đồ đi từng bước về phía này. Mà vị trí của hai người vừa vặn hoàn mỹ, một không chút ánh sáng, một chỉ có thể thấy bóng lưng, khiến cho Ôn Dĩ Ninh không thể nhìn thấy rõ người.

Chờ đến khi Ôn Dĩ Ninh phát hiện ra có người, liền không chút nghĩ ngợi cầm cuốn sách cứng như đá đập tới. Sau khi bốn mắt chạm nhau, một tức giận bốc hỏa, một toàn bộ tập trung vào bàn tay quên thu lại.

Ôn Dĩ Ninh nhắm tịt mắt muốn tiếp tục đập tới. Đường Kỳ Sâm theo bản năng bắt lấy cổ tay cô, cơ thể suýt bị đánh lún nhả lùi về, đụng phải chiếc ghế xoay đằng sau. Chiếc ghế không chịu được sức mạnh lớn như vậy chạy sang một bên, hai người đè lên nhau, eo Đường Kỳ Sâm đập phải mép bàn bên cạnh, mồ hôi lạnh túa ra.

Ôn Dĩ Ninh nhìn rõ là ai rồi, trong mắt thoáng sững sờ. Cách nhau gần như vậy, cổ tay còn bị anh siết chặt. Đường Kỳ Sâm rũ mi mắt nhìn cô, sức mạnh

quá chênh lệch, tư thế đối diện nhau này thật sự khiến cô khó chịu. Một tay tự do còn lại không một giây rảnh rỗi, vừa rồi phải đánh thế nào thì bây giờ tiếp tục làm như vậy.

Hành động cố tình này khiến cho Đường Kỳ Sâm càng thêm bức bối, sức lực ở cổ tay tăng lên, càng không thả tay Ôn Dĩ Ninh ra.

Động tác của hai người không lớn, nhưng âm thầm phân cao thấp, không ai chịu thua ai. Trong bóng tối, ánh mắt của Đường Kỳ Sâm cuộn cuộn mang theo tâm tình phun trào, mà ánh mắt của Ôn Dĩ Ninh cũng như lưỡi dao sắc bén, trong một giây thậm chí còn lóe lên tia bùng binh.

Ôn Dĩ Ninh vững vàng nhìn anh, "Boss, trước khi ngài làm gì đó chưa từng cân nhắc xem hành động của mình có làm khó nhân viên không sao?"

Lúc cô nói câu này Đường Kỳ Sâm đã hơi nói lỏng tay, nhưng tay của Ôn Dĩ Ninh lại không dừng, nhanh như chớp cầm cuốn sách dày kia đập về phía Đường Kỳ Sâm. Sức lực lần này cũng không nhỏ, là đánh cho khoe miệng anh bật máu. Đường Kỳ Sâm trầm mặc rồi lại trầm mặc, thật lâu sau mới hoàn toàn buông tay cô ra.

Đường Kỳ Sâm nhìn cô, bị đánh đến mức giọng nói cũng có chút khàn khàn, "Em nghĩ là tôi sẽ không khó chịu sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Không ai có thể quay về thời niên thiếu (7)

Dịch: CP88

Hai người, hai tiếng khó chịu.

Bầu không khí càng lúc càng loãng, cuối cùng trầm trọng ngưng đọng. Nếu có người thứ ba đứng một bên chứng kiến, nhất định có thể nhìn ra được trong mắt họ, đều có không cam lòng và phẫn nộ.

Một đêm gió lạnh, nhiệt độ bên ngoài liên tiếp hạ xuống, tựa như mấy ngày trời quang mang theo cánh sắc tươi đẹp đầy ý xuân vừa qua chỉ là một hồi mộng, phong tuyết tại bốn mùa hóa ra chưa bao giờ vắng mặt.

Ngày hôm sau Đường Kỳ Sâm không đến công ty, nói ra bên ngoài là sức khỏe không tốt, đến tận ngày thứ ba mới xuất hiện. Âu phục phẳng phiu, tuấn lãng sinh phong, so với ngày thường không có chỗ nào khác biệt, chỉ có người đứng thật gần mới có thể mơ hồ phát hiện ra khoe miệng anh có một vết thương cực kỳ nhỏ. Kha Lễ giúp anh truyền lời cho những hạng mục quan trọng, những người khác không có nhiệm vụ đều không được phép đến gần văn phòng CEO. Sáng sớm Kha Lễ đã thử hỏi vì sao anh bị thương, nhưng Đường Kỳ Sâm đến cả qua loa tìm một lý do để đối phó cũng không có, trực tiếp lựa chọn trầm mặc.

Phía Trần Táp, cuối cùng thì trong vòng một tuần đã sắp xếp ổn thỏa những phần công việc cho chương trình truyền hình kết hợp truyền thông quảng cáo cho quý đầu tiên của năm tới kia. Tổng hợp có ba chương trình, tất cả đều lấy đại vệ tinh và chiếu mạng làm trọng tâm. Tổng chi phí vượt qua một tỉ, nhưng cũng không tính là chọn giờ vàng đưa lên.

Ôn Dĩ Ninh từ một trợ lý hữu danh vô thực, cuối cùng cũng trở thành trợ lý đắc lực chân chính. Trần Táp mang theo cô xông vào vòng phong vũ thương đao này, bất kỳ là trường hợp nào đều có thể thấy được sự hữu dụng của cô. Trong lần gọi thầu của đài truyền hình H, bọn họ trong dự định gặp phải Cao Minh Lăng và Văn Nhã. Vị trí cũng vô cùng tài tình, bọn họ ngồi hàng thứ hai, Ôn Dĩ Ninh đi theo Trần Táp ngồi vào hàng thứ nhất, trong lúc ngoảnh đầu có thể ngẫu nhiên chạm mặt.

Phân ân oán tình thù này của bọn họ Trần Táp cũng biết rõ, chút lễ nghi xã giao thông thường kết thúc, muốn nhiều hơn nữa cô ấy cũng không thể cho. Nhưng Trần Táp vẫn âm thầm lưu ý biểu hiện của Ôn Dĩ Ninh, theo lý thuyết thì hẳn là sẽ vờ như không quen biết.

Không ngờ được chính là, Ôn Dĩ Ninh cực kỳ chủ động, hết sức tự nhiên chào hỏi hai người bọn họ. Khóe mắt đuôi lông mày đều là ý cười vừa đủ, không có nửa điểm e ngại trốn tránh, tựa như ân oán trước đó đã hóa bụi trần tan theo gió.

Kết thúc gọi thầu, Trần Táp hỏi cô, đã không còn thành kiến với Cao Minh Lăng rồi hả?

Ôn Dĩ Ninh nghe xong xua xua tay, cười tươi khoe ra hàm răng trắng đều tăm tắp như sứ, "Nào dám có thành kiến, em còn phải kiểm com trong cái vòng này dài dài đây."

Lời này không phải luôn cúi, cũng không phải vì e sợ ai. Mà đây là điều căn bản nhất nếu muốn kiếm sống bản thân, hòa thuận tất sẽ phát tài. Ôn Dĩ Ninh không sợ phiền phức, nhưng cũng không cần phải đi gây thù chuốc oán. Chuyện này không liên quan đến việc cô có hay không có người đằng sau chống lưng, đơn thuần chỉ là vì tự cô nghĩ thông suốt, nghĩ thoáng ra.

Trần Táp nghe hiểu ý cô, cũng mỉm cười, "Nếu hẳn không được nữa thì khỏi cần cố, trong công việc cố gắng hơn coi như bù đắp là được. Cây đại thụ là tôi đây cũng có khả năng cho cô ôm một chút."

Đại khái là bởi vì thuận lợi hoàn thành công việc, kết quả hoàn hảo tốt đẹp nên tâm trạng mấy ngày nay của vị ngự tử này không tệ. Ôn Dĩ Ninh ngờ ngợ thấy được từ biểu cảm của cô ấy một phần thật lòng không chút giả dối.

Từ sau khi tốt nghiệp đại học, năm tháng trôi qua không vội vã thì cũng cuống cuống, Ôn Dĩ Ninh nhận ra mình hóa ra chưa từng quay đầu nhìn lại một lần. Cũng trong một khoảnh khắc này, Ôn Dĩ Ninh đột nhiên phát hiện, học cách co được dẫn được để chính thức trở thành một con người hoàn thiện hình như cũng không quá khó khăn như trong tưởng tượng.

Quy tắc cũ của Trần Táp, kết thúc một năm công việc hoàn thành tốt đẹp sẽ có tiệc chúc mừng. Nhân viên trong phòng ban sẽ tụ tập cùng đi ăn một bữa cơm, đến cả đi làm dọn dẹp vệ sinh cũng được đảm bảo có phần đãi ngộ ngày. Đường Kỳ Sâm hàng năm đều tham gia, năm nay cũng vậy.

Ôn Dĩ Ninh không ngồi cùng bàn với anh, cấp bậc không đủ. Hai người ngồi cách nhau cũng không xa, chất lượng phục vụ và bày biện không gian của nơi này là đỉnh cấp. Chùm đèn pha lê xa hoa trên đầu phát ra thứ ánh sáng lung linh, bầu không khí ồn ào huyền ảo. Ôn Dĩ Ninh tức cảnh sinh tình nghĩ tới một cụm từ, cách xa muôn trùng.

Đường Kỳ Sâm cũng không lạnh nhạt như trong tưởng tượng của cô. Anh không uống rượu, nhưng vẫn sẽ dùng một cốc nước ấm khiêm nhường đáp lại. Mà cũng trong một giây xuất thần này, Đường Kỳ Sâm đột nhiên quay đầu nhìn lại. Không kịp trốn, liền khỏi trốn đi. Ôn Dĩ Ninh thờ ơ lấy lại tiêu điểm trên người anh, lại giống như đang nhìn một thứ đồ vật trang trí trong phòng.

Bữa tiệc kết thúc, từng tốp từng tốp đến xin cáo từ. Đường Kỳ Sâm và Trần Táp đi sau cùng, tốc độ rất chậm, đều là nói về chuyện công việc. Ôn Dĩ Ninh được Trần Táp giao cho đi thanh toán, xong xuôi đầu đầy mới trở lại đoàn người.

Kha Lễ gọi cô, cười nói: "Đợi chút đi, Trần Táp và cô tiện đường, lát nữa xin đi nhờ xe chị ấy."

Ôn Dĩ Ninh a một tiếng, gật đầu rồi hỏi anh ta: "Buổi tối ăn no chưa?"

"Không quá no, còn bận rộn tiếp chuyện." Kha Lễ nói: "Nhưng đã ăn thử vài miếng tôm, mùi vị không tệ."

"Tôi cũng thích tôm kia, hương vị phomat đủ đậm đà." Ôn Dĩ Ninh cũng rất dễ bắt chuyện.

Tiếp tục câu được câu chăng như vậy đến tận khi gần với nơi đỗ xe, Trần Táp đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại. Còn chưa nghe được vài câu, sắc mặt cô ấy đã đại biến, "Ồ đâu?"

Đầu bên kia lặp lại một lần, lần thứ hai này rõ ràng nói rõ ràng chi tiết hơn.

Trần Táp giữ điện thoại bên tai, càng lúc ngón tay càng siết chặt, đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch. Sau khi ngắt trò chuyện, về mặt cô ấy cực kỳ lo lắng, "Đường tổng, xin lỗi. Tôi đi trước một bước."

"Có việc?" Đường Kỳ Sâm tinh mắt nhận ra được trạng thái khác thường của cô ấy.

Trần Táp nói: "Từ Du xảy ra chuyện rồi."

Đường Kỳ Sâm cau mày, "Nói."

"Nó đánh nhau với người ta, bị tạm giam." Trần Táp cực kỳ phiền lòng, một ngày tâm trạng tốt đẹp thoáng chốc mất ráo.

Tình cảnh của cô ấy Đường Kỳ Sâm cũng rõ ràng, Trần Từ Du này chính là một cậu nhóc ngỗ nghịch, không chịu chăm chỉ học hành mà cả ngày chỉ chăm chăm đối nghịch với mẹ mình. Nhưng hầu hết đều là trẻ con đùa nghịch, trầy da một chút là xong.

Đường Kỳ Sâm nói với Kha Lễ: "Cùng đi một chuyến, cậu lái xe, trạng thái tinh thần này của cô ấy không tự lái được. Còn nữa, gọi điện cho tiểu Hoắc."

Đều có thể coi là bạn bè lâu năm, Trần Táp cũng không khách khí từ chối. Một chiếc xe, Đường Kỳ Sâm đương nhiên là sẽ ngồi phía sau xe. Trần Táp ngồi ở ghế lái phụ, Ôn Dĩ Ninh được xếp ngồi vào bên cạnh anh. Không gian tuy lớn nhưng khoảng cách của hai người vẫn rất gần, Ôn Dĩ Ninh thậm chí có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt phát ra từ cơ thể anh. Kể từ sau đêm đó, hai người vốn đã không có mấy cơ hội chạm mặt lại càng ít đến mức đáng thương. Ánh đèn nê ông bên ngoài cửa xe lướt qua vun vút, lúc sáng lúc tối, một người quay mặt sang trái, một người nhìn sang phải, ai cũng không thấy được rõ ràng vẻ mặt của đối phương.

Lúc Trần Táp đến nơi, Trần Từ Du vẫn còn bị giam bên trong, ngồi xồm trên đất, mặt không cảm xúc. Ôn Dĩ Ninh là lần đầu tiên nhìn thấy vị tiểu ma vương này, có chút ngạc nhiên vì tướng mạo thanh tú của cậu ta, càng ngạc nhiên hơn là khuôn mặt toát ra khí chất thiếu niên sạch sẽ.

Nhìn thế nào cũng không thấy được đây chính là tổ tông thích chọc cho người ta phải căm ghét.

Kha Lễ đi vào sau, vừa rồi anh ta ở bên ngoài đã gọi điện nhờ quan hệ thu xếp. Không đến năm phút, một cảnh sát trong ca trực thông báo người nhà đến làm thủ tục, sau đó thả người. Trần Táp vẫn giữ trầm mặc, đến tận khi thả người vẫn không mở miệng mắng mỏ lấy một câu. Trần Từ Du cũng giống như một người không liên quan, còn cực kỳ lễ phép chào hỏi Đường Kỳ Sâm và Kha Lễ. Vừa nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh, trên miệng lập tức như được bôi thêm lớp mặt: "Ôi chị gái xinh đẹp!"

Từ đầu đến cuối không gọi Trần Táp một tiếng mẹ.

Xe đi trên đường lớn được khoảng năm, sáu cây số, Trần Táp đột nhiên mở miệng: "Dừng xe."

Kha Lễ nhìn gương chiếu hậu, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn tấp xe vào lề. Trần Táp lạnh mặt đẩy cửa xe đi xuống, trực tiếp lôi cổ Trần Từ Du ngồi ở hàng ghế sau xe theo ra. Trần Từ Du giãy dụa, ý đồ muốn chạy.

Trần Táp không để cậu ta đạt được ý định: "Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Mọi người không có sức lực điên rồ cùng con đâu. Con trốn học còn chưa tính, bây giờ lại dám đánh nhau? Hả? Đầu óc con để chỗ nào? Nếu đã tự làm thì cũng tự chịu đi, đừng có gọi điện cho mẹ!"

Trần Từ Du gào lên: "Không phải con gọi! Là chú cảnh sát gọi! Mẹ mắng con làm gì, đi mà mắng bọn họ ấy!"

Yo, còn dám lý sự.

Ôn Dĩ Ninh nghe được thì khẽ cười, cuối cùng vẫn chỉ là một đứa nhỏ, dù gân cổ lên vẫn cứ thật là đáng yêu.

Gió mùa đông sắc như dao, thổi đến mức làm đau mắt Trần Táp. Cô ấy khẽ rử mắt, lúc nâng lên rõ ràng con mắt đã đỏ ửng. Trần Từ Du nhìn thấy phản ứng này của cô ấy, vẻ mặt vẫn còn như con mèo nhỏ xù lông, nhưng rõ ràng khí thế giận dữ đã giảm xuống không ít.

Trần Táp nói: "Con còn gây chuyện nữa, mẹ liền ném con qua Mỹ."

Trần Từ Du giống như bị ai bứt một sợi lông, tâm tình đột nhiên kích động: "Nói đi nói lại cũng chỉ biết nói có một câu này, mẹ thật sự quan tâm con sao? Mẹ có biết hôm nay là ngày gì không?"

Trần Táp cười khẩy, lạnh lùng đáp: "Ngày gì vậy? Một ngày tốt đẹp của mẹ đều bị con phá hỏng hết cả rồi."

Trần Từ Du xoay người muốn chạy qua đường, Ôn Dĩ Ninh cách gần cậu ta nhất, theo bản năng túm lấy cổ tay cậu ta. Tiếng phanh chói tai, theo đó là tiếng còi xe liên tiếp, tài xế giận dữ chửi bới.

Vừa rồi bởi vì Ôn Dĩ Ninh dùng sức mạnh quá lớn để lôi Trần Từ Du về, kết quả hai người cùng ngã xuống. Trần Từ Du cao gần một mét tám, cứ như vậy đè lên người Ôn Dĩ Ninh. Cả nửa người trên của Ôn Dĩ Ninh đều bị đè nặng, hô hấp tắc lại ở ngực nửa ngày không thoát ra được. Trước mắt xoay vòng vòng.

Tất cả mọi người đều bị tình huống bất ngờ vừa rồi hù dọa, nếu không nhờ có Ôn Dĩ Ninh kéo lại, khẳng định Trần Từ Du đã bị bánh xe cán chết rồi.

"Xin lỗi nhé. Chị không sao chứ?" Trần Từ Du bối rối bò lên, vội vàng muốn dìu cô đứng dậy.

Đường Kỳ Sâm đột nhiên lên tiếng: "Đừng có chạm vào cô ấy."

Trần Từ Du giật mình rút tay về, vẻ mặt luống cuống không biết phải làm sao.

Đường Kỳ Sâm ngồi xuống bên cạnh cô, cảm thấy độ cao còn chưa đủ, khom lưng xuống, "Không sao chứ?"

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu.

Kha Lễ nói: "Thử tự mình đứng lên thật chậm xem có chỗ nào bị đau không? Sợ là vừa rồi tay đập xuống động tới xương cốt, nếu vậy thì tuyệt đối không thể tùy tiện di chuyển."

Đường Kỳ Sâm cũng là có ý này, nên vừa rồi mới không cho Trần Từ Du làm liều.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Tôi thật sự không sao." Sau đó đứng lên. Nhưng rốt cuộc vừa rồi ngã đau như vậy, nói không có chỗ nào bị va chạm là không thể nào. Sức lực không đủ, cô nhanh chóng phải quỳ một chân xuống thở hổn hển. Đường Kỳ Sâm thấy cô sắp ngồi phịch xuống đất một lần nữa, liền nhanh tay đỡ lấy cô.

Cánh tay của người đàn ông rất mạnh mẽ, khẽ nắm lấy cổ tay cô, dùng sức để cô không bị ngã xuống. Ôn Dĩ Ninh theo bản năng muốn tránh ra, Đường Kỳ Sâm nói: "Tôi dìu em."

Hai người cách nhau rất gần, một có thể nghe thấy tiếng tim đập bất thường của đối phương, một có thể nhìn thấy trong mắt đối phương lóe lên tia do dự. Cuối cùng Ôn Dĩ Ninh vẫn nói: "Cảm ơn."

Đứng lên được rồi, Đường Kỳ Sâm cũng không vội thả tay, mà chờ đến khi cô thích ứng mới hoàn toàn tách ra.

Toàn bộ áy náy và khiếp sợ của Trần Táp nhanh chóng hóa thành giận dữ, đưa tay lên muốn đánh về phía Trần Từ Du. Cậu ta không tránh né, chỉ hơi giật mình, nhìn chằm chằm cô ấy rồi nói: "Hôm nay là sinh nhật con."

Một cái tát kia trong giây phút dừng lại, nhanh chóng biến đổi thành thứ cảm xúc không thể nói rõ đọng lại trên khuôn mặt Trần Táp.

Đêm đông gió lạnh gào thét, xen lẫn còn có âm thanh của lá khô trên đất bị gió quét qua phát ra tiếng ào ào. Bầu không khí trong phút chốc đông cứng.

"Cậu, qua đây." Đường Kỳ Sâm ngoắc tay gọi Trần Tử Du, sau đó vòng hai tay trước ngực.

Bộ dạng Trần Tử Du kia vẫn như cũ không hề có chút sợ hãi, có lẽ cho rằng bọn họ là vừa hòa nhau một trận, về mặt ngạo mạn lại một lần nữa quay về. Cậu ta mang theo bộ dạng bất cần đi tới, mắt cũng không chớp lấy một cái. Đường Kỳ Sâm nói: "Xin lỗi."

Anh đứng chắn phía trước Ôn Dĩ Ninh, giọng nói trầm thấp nặng nề, "Cô ấy với cậu không quen không biết, không có cái nghĩa vụ phải cùng cậu coi rẻ mạng sống."

Trần Tử Du gật đầu, thẳng thắn nhận sai, "Xin lỗi chị."

Ôn Dĩ Ninh mím môi, vừa rồi hoàn toàn là phản ứng theo bản năng. Tuy là rất nguy hiểm, nhưng cô hoàn toàn không cảm thấy hối hận.

Đường Kỳ Sâm đánh cảm về phía Trần Táp, "Nói xin lỗi với mẹ cậu."

Lần này Trần Tử Du không làm, khuôn mặt bướng bỉnh, một mực cho rằng bản thân không sai.

Đường Kỳ Sâm hỏi: "Có xin lỗi không?"

Trong đêm tối, giọng nói của anh vẫn rất ôn đạm, nhưng nếu như tập trung cảm nhận sẽ thấy hơi thở phát ra từ trên người anh đang chậm rãi tự động lên thành một hàng rào mũi dao bén nhọn, còn tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo. Tuy là trong lòng Trần Tử Du đã âm thầm run rẩy, nhưng bộ dạng vẫn thà chết cũng không cúi đầu.

Đường Kỳ Sâm đi lên mấy bước, không nói một câu, nhắc chân đạp mạnh vào đầu gối cậu ta ----- "Nói xin lỗi mẹ cậu!"

Trần Tử Du mềm nhũn như sợi mì quỳ xuống, bộp một tiếng, đầu gối cũng sắp dập nát. Đôi mắt cậu ta đỏ lên, cắn răng không phục.

Đường Kỳ Sâm ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt cậu ta, "Dù mẹ cậu có nhiều khuyết điểm hơn nữa thì cũng không thể trở thành lý do để cậu làm tổn thương cô ấy. Ngày hôm nay là sinh nhật của cậu phải không? Sinh nhật thì làm sao hả? Vĩ đại lắm sao? Ghê gớm lắm sao? Mẹ cậu cực nhọc lăn lộn trong cái xã hội toàn là những kẻ ăn thịt, người sống ta chết, cho cậu tất cả, cho cậu vui sướng sống đến ngày này giờ này để mà cố tình làm bậy. Mẹ cậu không sung sướng gì, cậu càng không có tư cách trách móc cô ấy."

Lúc nói ra lời này, Đường Kỳ Sâm vẫn hết sức bình tĩnh, không mang theo suy nghĩ cá nhân, phảng phất như mỗi chữ đều là chân lý, khiến cho người ta nghe được không thể không tin phục(*). Trần Táp đứng một bên, sau một hồi trầm mặc, nước mắt rốt cuộc không kiềm được rơi xuống.

(*) tin tưởng và nghe theo

Đường Kỳ Sâm cũng đã nói hết lời, anh không có ý định nói lời dịu dàng với cậu ta. Nếu không phải vì biết đôi chút về cuộc sống riêng của Trần Táp, anh cũng sẽ không cất công đi một chuyến đến chứng kiến cảnh hỗn loạn này. Phần sau bọn họ không quản được nữa, liền mang theo Kha Lễ rời đi.

Lúc đi qua Ôn Dĩ Ninh, Kha Lễ nói: "Đi thôi Dĩ Ninh, đưa cô về nhà."

Đến bên cạnh xe, Đường Kỳ Sâm không ngồi vào ngay, mà mở cốp sau xe rồi lấy ra tủ thuốc cá nhân. Lên xe, anh đưa tủ thuốc đó cho Ôn Dĩ Ninh, một câu cũng không nói.

Vừa rồi lúc ngã xuống, phần cánh tay ma sát với mặt đường của cô đã bị rách da, không quá sâu nên chính cô cũng không chú ý tới. Kha Lễ khởi động xe, nhưng không cho xe chạy luôn mà nói: "Dĩ Ninh, khử trùng vết thương trước đi. Lái xe sẽ bị rung, chờ cô xử lý xong rồi chúng ta đi."

Ôn Dĩ Ninh trầm mặc mở tủ thuốc ra, lấy tấm bông thấm vào cồn i-ốt. Hai bên cánh tay đều có vết xước, tay phải còn khá thuận tiện, đến khi chuyển sang trái thì rõ ràng đã hơi ngượng tay.

Có lẽ Kha Lễ cũng sợ cô lúng túng, rất tự nhiên tìm chuyện tán gẫu, "Hôm trước tôi lái xe đi bàn chuyện công việc, nhìn thấy một con đường phía đông thành phố đang được tu sửa lại. Hóa ra đến bây giờ Thượng Hải vẫn có nơi chưa nâng cấp đường."

Ôn Dĩ Ninh nói: "Mấy ngày trước tôi có đi ngang qua trường cũ, cũng suýt chút nữa thì không nhận ra."

Kha Lễ nói: "Gần đây có một quán cay Tứ Xuyên mới mở, nghe nói cũng không tệ lắm. Lúc nào rảnh rồi cùng đi đi."

Cảm giác thân thiết nhất chính là ở nơi đất khách gặp được món ăn quê mình. Những năm tháng này Ôn Dĩ Ninh đều là một mình ở nơi đất khách quê người, từ xuân đến đông, một mình chịu đựng nỗi cô đơn, một chút hương vị của quê hương cũng có thể đặc biệt khiến cho cô xúc động.

Liền cực kỳ vui vẻ nói: "Được! Bao giờ?"

Kha Lễ cũng cười, "Ngày mai, sau giờ tan tầm đi."

Lịch trình tuần sau sắp xếp khá thư thái, hiếm khi có khoảng thời gian nhàn nhã. Kha Lễ ngồi ở chức vị này, rất ít khi có được kỳ nghỉ, khoảng thời gian thả lỏng bình thường cũng đều là chút giây phút ngắn ngủi sau khi kết thúc công việc.

Đúng lúc này, Đường Kỳ Sâm vốn đang một mực trầm mặc đột nhiên lên tiếng: "Ngày mai cậu không tặng ca?"

Kha Lễ nói: "Ngày mai không có nhiều việc lắm. Hai cuộc họp của ngài đều là vào ban ngày, buổi tối cũng không có xã giao."

Đường Kỳ Sâm bình tĩnh nhìn anh ta, ngữ khí như là đang nói chuyện đương nhiên, "Ngày mai cậu phải tặng ca."

Bởi vì Kha Lễ và Ôn Dĩ Ninh nói chuyện đời thường bên ngoài, bầu không khí mới trở nên thoải mái tự nhiên, anh ta cũng vì thế mà thả lỏng tinh thần, không hướng về sâu hơn suy nghĩ. Hiện tại phản ứng lại, mới nhận ra mình quên mất việc cân nhắc đến tâm tư của ông chủ, rốt cuộc vẫn là không dám đối nghịch, nhanh chóng gật đầu, "..... Đúng, Đường tổng, ngày mai tôi phải tặng ca."

Rồi hướng về phía Ôn Dĩ Ninh xin lỗi: "Ngày khác đi, lần hẹn đầu tiên đành phải xù nợ rồi."

Ôn Dĩ Ninh cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói rõ ra được là chỗ nào. Mà Đường Kỳ Sâm đã dựa đầu về sau nhắm mắt dưỡng thần, dáng vẻ thông dong bình tĩnh, cử chỉ nhẹ nhàng như người ngoài cuộc, hoàn toàn quên mất chính mình là kẻ đầu sỏ vừa mới đoạt mất cuộc vui của người ta.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Không phải ngôi sao đêm qua (1)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Ngay sau khi chuyện đó xảy ra, ngày hôm sau Trần Táp không đến công ty. Sáng sớm cô ấy gọi điện cho Ôn Dĩ Ninh nói mình đã xin phép công ty nghỉ một tuần, dặn dò Ôn Dĩ Ninh những phần công việc còn lại cần hoàn thành. Bận rộn gọi thầu qua đi, sẽ đến sự kiện họp hàng năm của công ty được tổ chức trước dịp Tết âm lịch. Trước khi cúp máy, Trần Táp nói: "Thứ năm cô thay tôi đến Thâm Quyển một chuyến, chi tiết cụ thể sẽ có người liên hệ với cô."

Ở trong nước Á Hối cũng có vài công ty con, quy định bất thành văn là hàng năm sẽ cùng tập hợp lại tổ chức lễ tổng kết. Người của tổng bộ cũng sẽ đến tham dự, khen thưởng, cũng là khích lệ. Á Hối bắt đầu công việc kinh doanh từ Hồng Kông, một số thủ tục vẫn rất có cảm giác nghi thức. Ôn Dĩ Ninh cũng phải đến thứ tư mới biết được bản thân là thay Trần Táp đến tham gia buổi lễ truyền thống này của công ty tại Thâm Quyển. Chuyến đi có hơn mười người, quản lý cấp cao có bốn, Đường Kỳ Sâm đương nhiên không thể vắng tên.

Nhiệt độ trong vòng một tháng nay tại Thâm Quyển vẫn luôn ở mức vừa vặn ấm áp. Mấy ngày nay trời quang mây tạnh, buổi trưa nhiệt độ rơi vào tầm hai mươi độ. Sau khi máy bay hạ xuống, Ôn Dĩ Ninh đi cuối cùng đoàn người. Kha Lễ cố ý đứng lại đợi cô, sau đó chỉ chỉ vali hành lý của cô nói: "Đề tôi giúp đi."

Ôn Dĩ Ninh không từ chối, Kha Lễ hỏi cô: "Đã đến Thâm Quyển bao giờ chưa?"

"Năm ngoái có đến." Ôn Dĩ Ninh đáp: "Bạn cùng phòng kết hôn, đến uống rượu mừng."

Kha Lễ cười cười, "Có thích thành phố này không?"

"Cũng không tệ lắm." Ôn Dĩ Ninh cũng cười, "Nhưng không ăn thử được bao nhiêu quán."

Khẩu vị của nơi này khá nhạt, mà cô lại là người gốc từ tỉnh H, dù đã đến Thượng Hải nhiều năm nhưng khẩu vị vẫn không quá đổi khác nhiều. Nói đến đây, Kha Lễ chợt nghĩ đến mấy ngày trước hủy hẹn với cô, liền liếc mắt về phía Đường Kỳ Sâm, sau đó đề thấp giọng nói với Ôn Dĩ Ninh: "Tuần sau không phải tặng ca, món nợ lần trước nhất định sẽ đền bù."

Ôn Dĩ Ninh cười, hai mắt sáng lấp lánh, "Tôi sẽ nhớ kỹ, đừng có quên nợ đó."

"Kha Lễ."

Đường Kỳ Sâm xoay người nhìn lại, đập vào mắt là cảnh hai người đi cuối cùng tươi cười trò chuyện. Kha Lễ đối đầu với tầm mắt của ông chủ, theo bản năng thu lại khóe miệng, phi thường tự giác đi tới.

Lễ chúc mừng tổ chức vào lúc tám giờ tối, đây cũng là lần đầu tiên Ôn Dĩ Ninh được chứng kiến hiệu ứng lãnh đạo của Đường Kỳ Sâm trong tập đoàn. Anh là người rất biết co dãn, trong ngày thường lấy bộ mặt ôn đạm gặp gỡ, nhưng khi thật sự ở trong những tình huống liên quan đến công tác, lễ nghĩa cần có đều sẽ không keo kiệt.

Đến rượu cũng không cự tuyệt, chuyện trò vui vẻ.

Đường Kỳ Sâm năm nay 34 tuổi, qua hết năm lại thêm mấy tháng nữa sẽ là 35. Những người đàn ông bình thường một khi đã đến tầm tuổi này thường là cuộc sống đã có tám chín phần định tính, khả năng trở mình rất nhỏ. Nhưng Đường Kỳ Sâm không giống vậy, từ xa xa nhìn tới, phong thái nổi bật, không có chút cảm giác nào là số mệnh com canh đậm bạc -----

Từ trên người anh có thể nhìn ra vô số loại khả năng, cũng đại khái là loại ánh mắt từng trải tạo ra mị lực lớn nhất cho người đàn ông.

Dạ dày anh không tốt, nhân viên lâu đời ở đây đều biết. Tuy trong tay nâng ly rượu, nhưng hầu hết chỉ là nhấp nhẹ môi rồi thôi, để cho hương rượu lưu lại cánh môi, không thật sự uống vào. Tiệc tối tiến hành đến phần tiếp theo, là phần phát biểu và biểu dương đối với công nhân viên của Đường Kỳ Sâm.

Lúc anh lên đài, tiếng vỗ tay cũng tự giác vang lên, kéo dài tựa như không có điểm kết thúc. Hơi thở trầm ổn vẫn lượn lờ quanh thân Đường Kỳ Sâm, cách nói chuyện của anh cũng có chất riêng. Không cảm thấy máy móc đọc, cũng không nói ra những lời phô trương màu mè khiến người ta chán ngấy. Càng sẽ không thao thao bất tuyệt chiếm dụng thời gian, bài phát biểu của anh chỉ điểm sơ qua những nhân tài được bồi dưỡng, nhấn mạnh luôn lấy hệ thống niềm tin đi kèm với chất lượng trong sản phẩm kinh doanh làm tôn chỉ, đánh trúng trọng tâm, từng chữ phát ra như châu như ngọc.

Cuối cùng, anh nói: "Á Hối chưa bao giờ keo kiệt trong việc mở rộng cơ chế thăng chức, cũng không ngăn cản nhiệt tình đối với việc học tập đổi mới của bất kỳ một công nhân viên nào, lại càng không chiếm công đoạt tên. Ngày hôm nay đứng ở đây, tôi tuyên bố khen thưởng của năm nay được tổng bộ quyết định là tăng 20% lương. Khen ngợi chi nhánh tại Thẩm Quyến tiếp tục giữ vững thành tích kinh doanh xuất sắc của năm ngoái, trình độ cao lại càng cao, nỗ lực phấn đấu, tiến xa hơn một bước ----- vinh quang là của mọi người, chúc mừng."

Lời vừa dứt, bầu không khí trong phút chốc như vỡ òa, mấy người nhân viên trẻ tuổi phía dưới còn lên lút lau nước mắt. Ôn Dĩ Ninh ngồi vị trí của Trần Táp, góc độ này vừa đúng đối diện với Đường Kỳ Sâm. Khách quan mà nói, có được một vị đứng đầu như vậy, không khó hiểu vì sao tập đoàn Á Hối sau lần đổi mới của bốn năm trước đã có thể nhanh chóng vượt lên đứng đầu như thế. Dù là trong thị trường bao quanh là nguy cơ trùng trùng vẫn như cũ dù vinh dù nhục cũng không sợ hãi mà lùi bước, hoàn thành bước chuyển mình đồng thời phát triển không ngừng.

Tiếng vỗ tay kéo dài vài phút, một người công nhân già không kìm nén được kích động cầm chén rượu đến trước mặt Đường Kỳ Sâm, "Đường tổng, tôi từ đội vận tải. Trương Quốc Khánh, là chủ quản đội vận tải Lương Hồ, đã công tác tại Á Hối hai mươi năm. Chỉ cần Á Hối còn muốn tôi, tôi sẽ không về hưu, tôi sẽ vẫn dốc sức cho công ty, đến khi nào xương cốt bất động mới thôi."

Người nhân viên nói đến mức khuôn mặt cũng đỏ lên vì kích động, bàn tay nắm chặt ly rượu run run. Đường Kỳ Sâm hơi cúi người, đỡ lấy tay ông ấy rồi nói, "Ông đã vất vả rồi, chỉ cần tiêu chuẩn sức khỏe còn trong phạm vi cho phép thì bất cứ yêu cầu gì cũng có thể liên hệ với Thái tổng. Ông là công thần, lấy hợp pháp hợp quy làm điều kiện tiên quyết, công ty tôn trọng ý nguyện của mọi người, cũng sẽ không quên mọi người."

Thái tổng là người phụ trách của công ty chi nhánh, vội vàng đáp: "Yên tâm đi Đường tổng"

Những nhân viên kỳ cựu cực kỳ phấn chấn, cùng nhau nâng chén nói: "Đường tổng, tôi, tôi mời ngài." Sau đó ngửa mặt uống cạn.

Đường Kỳ Sâm cũng sáng khoái tiếp, "Nào, chúc các vị thân thể khỏe mạnh."

"Đường tổng"

"Vâng, Đường tổng!"

Mấy vị phó tổng đi theo anh vội vàng cản lại, khuôn mặt Kha Lễ cũng lộ ra vẻ lo lắng, thấp giọng khuyên nhủ: "Rượu để rất có hại với dạ dày, ngài đổi sang nước uống khác đi."

Đường Kỳ Sâm xua tay, không ai dám tiếp tục khuyên nữa. Chén rượu khẽ chạm với mấy người đó, sau đó dứt khoát không kém khí thế của họ uống cạn chén của chính mình.

Sau đó chính là phần gọi tên nhận thưởng, về cơ bản đã không còn chuyện gì để làm nữa rồi. Ôn Dĩ Ninh tỏ ra rất hứng thú với người dẫn chương trình kia, có nét giống với Ngô Ngạn Tổ thời trẻ. Ánh mắt Ôn Dĩ Ninh dán theo anh ta đi khắp cả hội trường, cô cũng giống những người khác, cấp ba từng mê mẩn một mình tinh tên là Ngô Ngạn Tổ, bởi phù hợp khiếu thẩm mỹ của cô.

Ánh mắt chăm chú một hồi lâu, Kha Lễ đột nhiên gọi điện cho cô, hỏi cô có thể giúp anh ta một chuyện hay không.

Sau khi uống cạn một chén rượu kia, Đường Kỳ Sâm có chút không thoải mái. Cuối năm nội bộ công ty còn rất nhiều công tác đang chờ xử lý, anh không dám lơ là, đang muốn tìm chỗ nào đó nằm một lúc. Tiệc rượu còn chưa kết thúc, Kha Lễ và anh không thể cùng rời khỏi. Tuy là Đường Kỳ Sâm đã nói không sao, nhưng Kha Lễ thật sự không dám để cho anh ở một mình.

Anh gọi điện cho Ôn Dĩ Ninh, giải thích cặn kẽ nguyên nhân, "Dĩ Ninh, làm phiền cô rồi."

Đây cũng có thể coi là trong phạm vi công việc, đối phương đã thẳng thắn nói ra tình huống như vậy, Ôn Dĩ Ninh thế nào cũng không tiện từ chối.

Đường Kỳ Sâm tìm đến một cửa sổ không có người, lưng dựa vào tường, cúi đầu day day mi tâm. Ngẩng đầu ngoài dự kiến nhìn thấy có người, trong nháy mắt hơi nhũn mày.

Về mặt này bị Ôn Dĩ Ninh bắt được, đâm đau mắt cô, Ôn Dĩ Ninh bình tĩnh nói: "Trợ lý Kha nói tôi tới."

Đường Kỳ Sâm uống rượu vào, sắc mặt vẫn bình thường, nhưng môi mỏng đã hơi tái, "Em quay lại chơi đi, không cần miễn cưỡng chính mình."

Ôn Dĩ Ninh mặt không đổi sắc đến gần, "Không miễn cưỡng."

Đường Kỳ Sâm nhìn cô, ánh mắt thâm sâu.

"Cầm một phần lương, làm một phần việc. Ông chủ, ngài có thể tự mình đi không? Hay là muốn tôi đi?"

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm trở lại nhàn nhạt, ngữ khí cũng không thể nói rõ là tâm tình gì, "Tự tôi đi được, không có yếu ớt đến vậy."

Nếu là có người ngoài ở đây, hẳn sẽ nghe ra được tức giận phảng phất bên trong, không đau không ngứa nhưng là trong lòng có kim, cũng chẳng hề thoải mái gì.

Tòa C khách sạn, đi qua đại sảnh vào tới một tòa nhà. Ôn Dĩ Ninh đi sau anh, ai cũng không nói với ai một lời, dù sao mối quan hệ của bọn họ vẫn quá lúng túng. Tiến vào thang máy, Đường Kỳ Sâm tựa như rút cuộc không thể chịu nổi dựa vào vách tường, lực va không phải nhỏ. Ôn Dĩ Ninh bị dọa, càng lúc càng cảm thấy vẻ mặt của anh không đúng cho lắm.

Đường Kỳ Sâm nhắm mắt lại, cảm hơi nâng lên, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Ôn Dĩ Ninh do dự nửa giây, "Anh không sao chứ?"

Đường Kỳ Sâm không mở mắt, trong lời nói như có như không yếu đi một phần, "Gọi Đường tổng."

Trong mắt Ôn Dĩ Ninh nổi lên hai ngọn lửa nhỏ, giọng nói cũng lớn hơn, "Đường tổng, có cần phải gọi xe cứu thương không ạ?"

Đường Kỳ Sâm một chữ cũng không đáp lại.

Tầng cao nhất của tòa khách sạn này có mấy gian phòng, Đường Kỳ Sâm đi vào một cánh cửa, Ôn Dĩ Ninh đứng bên ngoài nói: "Vậy anh nghỉ đi."

Cô muốn nhanh chóng đi ra khỏi đây, thế nhưng trong nháy mắt xoay người lại nhìn thấy Đường Kỳ Sâm rất khó sở ồm một tiếng. Hơi thở mỏng manh, khiến cho bước chân của Ôn Dĩ Ninh không thể nào bước tiếp. Cô thật sự muốn nhanh chóng đi ra khỏi đây, nhưng đắn đo do dự một hồi, cuối cùng vẫn đi vào. Cô đi tới bên người Đường Kỳ Sâm, nói: "Đề tôi gọi Kha Lễ lên."

Đường Kỳ Sâm lắc đầu, "Phiền phức, giúp tôi lấy cốc nước ấm."

Dáng vẻ của anh không giống giả vờ, Ôn Dĩ Ninh gạt đầu, lấy nước nóng, lại tìm cho anh một chiếc chăn mỏng. Đường Kỳ Sâm ngồi trên ghế sofa, sống lưng không thẳng tắp như bộ dạng hăng hái khi ở bữa tiệc, thế nhưng là vẫn rất có phong thái.

Ôn Dĩ Ninh đưa nước cho anh, "Anh có thuốc không? Để ở đâu? Không thì để tôi lấy cho anh đi."

Đường Kỳ Sâm nhìn sang, ánh mắt thẳng tắp mang theo nhiệt độ nóng bỏng. Anh thỉnh thoảng thay đổi đề tài, hỏi: "Vì sao lại đến Thượng Hải?"

Ôn Dĩ Ninh ngần ra.

Anh hỏi ra câu hỏi này nhất định là vì trong lòng đã có suy đoán. Ôn Dĩ Ninh không nhìn lại anh mà cúi đầu, không nhẹ không nặng thanh minh: "Không phải vì anh."

Câu này đơn thuần là phản ứng theo bản năng, nếu đã qua rồi, cô nhất định không nghĩ đến sẽ tiếp tục dây dưa. Đó cũng là lý do cô không đến Á Hối, là bởi vì đã thật sự thả xuống quá khứ. Lại nói đoạn tình cảm này cũng không đáng gắn cái mác là quá khứ, tất cả những quá khứ của tám năm về trước đều không có tư cách trở thành trở ngại hạn chế cuộc sống của cô.

Phụ nữ không phải chỉ có thể có tình yêu, mà còn phải có cả những mục tiêu khác nữa.

Một câu này của cô là muốn làm rõ, không tình cũ, không suy nghĩ, không luyến lưu. Kỳ thực vẫn là một phương thức bộc bạch, chỉ là kết hợp với tình cảnh này vẫn sẽ có phần lúng túng.

Đường Kỳ Sâm rất hồ hởi đáp lại một câu: "Tôi cũng không nghĩ đến phương diện này."

Vậy là tốt nhất, anh vui tôi vui, đều được vui vẻ.

Sau khi Ôn Dĩ Ninh rời đi, suy nghĩ một chút vẫn là gọi điện cho Kha Lễ. Lúc Kha Lễ chạy tới, cửa phòng Đường Kỳ Sâm vẫn còn mở, Đường Kỳ Sâm nhìn thấy bộ dạng thờ dốt của anh ta thì vô cùng không hài lòng, "Chạy cái gì mà chạy?"

Kha Lễ nhìn người ngồi trên ghế sofa, trong lòng không quá chắc chắn. Bởi vì nhìn bên ngoài Đường Kỳ Sâm rất bình thường, không có chút nào suy yếu như Ôn Dĩ Ninh miêu tả.

"Đường, Đường tổng, ngài không sao chứ?"

Đường Kỳ Sâm vừa rồi đã cởi áo khoác ra, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng tôn dáng, cổ áo gấp lên một bậc, lộ ra cổ tay trắng trẻo. Trắng nhưng không yếu ớt, dáng người kết hợp khí chất vô cùng xuất chúng. Anh để Kha Lễ ngồi xuống rồi mới đáp: "Không sao."

Trên bàn đặt một cốc nước đã nguội một nửa, còn sót lại hơi ấm.

Kha Lễ không thể tưởng tượng nổi, nhưng hồi tưởng lại một chút rồi cuộc đã mơ hồ đoán ra. Vừa rồi ở hội trường Đường Kỳ Sâm cũng coi như bình thường, dáng vẻ của anh khi bệnh dạ dày tái phát trong tích tắc không phải Kha Lễ chưa từng thấy, sao có thể đứng thẳng nói chuyện chứ, sắc mặt có khi còn trực tiếp trắng đi mấy độ.

Đường Kỳ Sâm hỏi: "Bên kia kết thúc rồi?"

"À, không, vẫn chưa đâu."

"Vậy cậu lên đây làm gì?"

"Dĩ Ninh gọi điện thoại cho tôi." Kha Lễ đáp: "Nói là trạng thái của ngài không tốt lắm, tôi sợ xảy ra chuyện nên vội chạy lên đây."

Đường Kỳ Sâm nghe đến đó, tâm trạng vẫn tỉnh là vững vàng, thuận miệng hỏi: "Cô ấy nói như thế nào?"

Kha Lễ lộ vẻ mặt khó xử.

Đường Kỳ Sâm nhìn sang, tuy là không nói gì, nhưng ánh mắt mang theo áp lực khủng bố.

Yên lặng vài giây, Kha Lễ rồi cuộc không chống đỡ được, đành phải khai thật, "..... Nói là ngài sắp chết rồi."

Về mặt Đường Kỳ Sâm vô cùng, vô cùng khó coi, khó coi đến mức Kha Lễ cũng không biết phải tìm từ nào để hình dung. Cứ yên tĩnh như vậy vài giây, bầu không khí rơi vào trầm mặc, như gió thu không giữ được phiến lá khô lưu lạc, để nó xoay một vòng rồi rơi xuống đất, cuối cùng bị người đi ngang qua không chút lưu tình đạp lên, nát bươm.

Kha Lễ đột nhiên nhớ ra một chuyện, "Phó Tây Bình gọi điện cho tôi."

Hơi thở xung quanh Đường Kỳ Sâm cuối cùng cũng coi như tăng lại nhiệt độ, "Cậu ta nói cái gì?"

"Anh ta....." Kha Lễ có hơi ngập ngừng, "..... không biết lấy đâu ra tin tức Ôn Dĩ Ninh đến tập đoàn Á Hối làm việc. Hỏi tôi có phải thật không, sau đó có nói một câu."

Đường Kỳ Sâm gật đầu, "Nói."

Kha Lễ hít sâu một hơi, Đường Kỳ Sâm tức khắc đoán được không phải lời hay, dù sao như vậy mới phù hợp với cái tên Phó Tây Bình cả lơ phơ phát ruột thẳng như ngựa đố. Anh không đoán sai, quả thực là sau khi nhận được câu trả lời xác nhận, một câu "Đường Kỳ Sâm, em *** tên đại gia anh, đến cùng anh muốn làm gì hả, ***!" cứ như vậy bật thốt lên. (*)

(*) tác giả để *** như vậy, không phải ta tránh đâu haha

Đường Kỳ Sâm nghe xong, cơ thể vừa mới ấm lên triệt để bị sương lạnh vây lấy. Sau khi bị mắng chửi hai lần, dạ dày vốn khỏe mạnh hình như bắt đầu mơ hồ đau thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Không phải ngôi sao đêm qua (2)

Dịch: CP88

Họp thường niên kết thúc, bọn họ đón chuyến bay muộn nhất quay về Thượng Hải.

Sáng ngày hôm sau Đường Kỳ Sâm còn có một cuộc họp Hội đồng Quản trị, không thể vắng mặt. Về đến Thượng Hải đã là đêm muộn, con của lão Dư học đại học ở phía Bắc, hôm nay là ngày đầu tiên về nhà, Đường Kỳ Sâm biết gia đình bọn họ sum vầy nên không gọi ông ấy tới đón. Hoắc Lễ Minh đã

đội rất lâu rồi, vừa nhìn thấy bọn họ liền vẫy tay báo vị trí của mình, sau đó lại dứt hai tay về túi, bộ dạng lãnh đạm thờ ơ.

Đây là lần đầu tiên Ôn Dĩ Ninh nhìn thấy Hoắc Lễ Minh, đôi mắt không khỏi sáng lên.

Người này nhìn qua liền biết còn trẻ tuổi, vóc dáng cao lớn, phong thái còn mang theo vẻ lãnh khốc. Nhưng lại không phải loại đàn ông đi đến đâu phóng ra hormone thu hút ong bướm tới đó, kiểm soát vừa đủ, gợi cảm vô cùng.

Kha Lễ chú ý thấy cô âm thầm đánh giá anh ta, lên tiếng giải thích: "Đây là tiểu Hoắc, à, hai người không biết ai lớn hơn nhỉ? Có vẻ như cũng không chênh lệch nhiều lắm."

Ôn Dĩ Ninh hỏi: "Anh ta cũng là tài xế của công ty?"

"Không phải." Kha Lễ nói: "Cậu ta theo Đường tổng nhiều năm rồi, mười bảy mười tám tuổi đã làm việc bên người ngài ấy."

Không phải là nhân viên công ty, nhưng cũng là kiểu người từng trải, khí chất là từ trong xương tủy phát ra, không thể ngụy trang được. Nói như vậy, Đường Kỳ Sâm có thể bước lên đến vị trí này không phải hoàn toàn dựa vào chế độ cũ hay lẽ thói đã lạc hậu, cũng có rất nhiều chuyện không thể đưa ra ngoài sáng cần người âm thầm xử lý.

Kha Lễ là cánh tay trái ngoài sáng mạnh mẽ quyết đoán, mà Hoắc Lễ Minh này đại khái chính là cánh tay phải ngoan tuyệt dứt khoát ẩn nấp trong bóng tối đi.

Đều là tâm phúc.

Xe dừng lại bên ngoài, Ôn Dĩ Ninh không chút biến sắc ngồi vào ghế phụ, nhường lại cho Kha Lễ ngồi hàng ghế sau. Toàn bộ hành trình Đường Kỳ Sâm đều im lặng đến đáng sợ, anh không nói lời nào, nhưng khí áp lại vô cùng lớn. Đến cả Kha Lễ giỏi điều hòa bầu không khí như vậy cũng không dám tự tiện thăm dò, chỉ sợ lỡ lời một chút thôi, khi trở về sẽ vô duyên vô cớ bị ép đi tăng ca.

Một tuần mới bắt đầu, cả thành phố Thượng Hải được bao phủ bởi một tầng cảnh sắc ảm áp hiếm thấy giữa mùa đông lạnh giá. Trần Táp đã kết thúc kỳ nghỉ phép, đáng vẻ hăng hái, tinh thần giống như vừa qua một hồi tỉnh lộc. Hội nghị thường kỳ của công ty kết thúc, cô ấy gọi Ôn Dĩ Ninh vào văn phòng, tiện tay đưa cho cô một chiếc túi nhỏ.

"Trần Từ Du tặng quà cho cô."

Quà là một chiếc hộp vuông vắn, đặt trên tay có thể ước lượng ra được trọng lượng của đồ vật bên trong. Món quà này đối với Ôn Dĩ Ninh cũng không tính là đột ngột, bởi sau cái lần thuận tay kéo lại Trần Từ Du đó, thuận tiện kéo về cho cậu ta một cái mạng, hảo cảm của tiểu ma vương này đối với cô tăng vùn vụt, hồi Trần Táp wechat của cô, sau đó cả ngày luyên thuyên chuyện nhân sinh.

Năm nay Trần Từ Du học lớp 12, theo cậu ta thì độ tuổi này vẫn tính là nhỏ. Sau đó cậu ta vênh vao nói với Ôn Dĩ Ninh, "Trước kia em là học bá, hồi học trung học cơ sở còn nhảy hai lớp."

Ôn Dĩ Ninh trả lời: "Mấy năm qua xảy ra chuyện gì mà tính tình cậu lại thay đổi chóng mặt như vậy?"

Bên kia dương dương trực tiếp gửi tới một tin nhắn thoại, dùng giọng điệu hát hí khúc không đứng đắn rống lên một câu: "Người không ngừng cuồng uống thời niên thiếu nha a a a ~" âm cuối kéo dài, nghe vô cùng quý dị.

Bên trong con người của cái cậu Trần Từ Du này, dung tục mà miêu tả thì chính là do phát dục không hoàn thiện nên mới biến thành loại tính cách điên khùng. Giữa người với người một khi có loại giao tình liên quan đến sinh mệnh, loại cảm giác thân thiết kia hẳn sẽ khó mà giải thích, giống như tự nhiên đã vậy rồi.

Ôn Dĩ Ninh mở hộp quà ra xem, bên trong là một vỏ ốc biển hình thù kỳ quái.

Trần Táp liếc mắt, bật cười, "Chẳng trách ngày hôm đó muộn như vậy rồi mà nó còn ra biển, tôi còn tưởng là nó đi bơi."

Sau cái đêm Trần Từ Du bị Đường Kỳ Sâm đập một cước quỵ xuống mặt đất, Trần Táp liền xách theo cậu ta lên máy bay. Hai mẹ con âm ỉ suốt chặng đường, lái xe âm ỉ, đăng ký âm ỉ, đến Maldives lại tiếp tục âm ỉ. Trần Táp bị con trai làm cho phát cáu, không thể kìm nén lửa giận thêm nữa, trực tiếp đá cậu ta xuống biển rồi gào lên: "Cá mập ở đâu mau ra đây!"

Bất kỳ một mối quan hệ đối đầu nào cũng cần thời gian để chữa lành, một người từ khi bắt đầu có thể còn khó chịu, ban đầu còn không cam tâm tình nguyện cùng nhau khởi hành, một người còn ghét bỏ đối phương, ban đầu lại vẫn nghĩ đến khả năng bắt tay hòa giải.

Rất nhanh đã đến giờ tan ca, Trần Táp hỏi Ôn Dĩ Ninh: "Buổi tối có việc gì không?"

"À, không ạ, về nhà thôi."

"Vậy cùng tôi ăn một bữa đi." Trần Táp nói: "Trần Từ Du sợ cô không đến nên nhờ tôi chuyển lời. Trẻ nhỏ thích ồn ào, cô muốn đi thì đi, không đi cũng không sao cả."

Ôn Dĩ Ninh cảm thấy cậu nhóc này cũng thú vị, cười nói: "Được, vậy tôi ăn chục một bữa cơm của hai mẹ con đi."

Tư duy của Trần Từ Du này không giống người thường cho lắm, mời người ăn cơm lại định vị trí ở một quán ăn bên đường. Dùng bát đồ dựng lên thành một cái lều lớn hình tròn, không gian bên trong chỉ đủ xếp bốn, năm cái bàn. Ôn Dĩ Ninh bước vào trong mới phát hiện ra, người được mời không chỉ có một mình cô.

Kha Lễ ngồi thẳng dậy, nhìn thấy người thì nhanh nhẹn vẫy tay ra hiệu, "Ở đây."

Đường Kỳ Sâm đang đưa lưng về phía này, theo giọng nói đó quay đầu lại, tầm mắt thẳng tắp dừng lại trên mặt Ôn Dĩ Ninh. Trốn không được, liền nhẹ nhàng gạt đầu một cái xem như chào hỏi, sau đó quay đầu về.

Trần Táp nói: "Nếu cô không quen thì đổi sang nhà hàng cơm Tây."

Trên bàn đặt một đĩa lạc và một đĩa dưa chua, bát và thìa của Đường Kỳ Sâm và Kha Lễ đều đã lấy ra, bộ dạng không giống như khách lạ, phỏng chừng là địa điểm bọn họ thường đến ăn. Ôn Dĩ Ninh cũng không quá kén chọn, "Không sao, dù sao cũng đã đến rồi, tôi ăn cay cũng rất giỏi."

Trần Từ Du xen vào, "Chị, em và chị thật là có duyên, em cũng có thể ăn cay."

Kha Lễ cười nói: "Thôi đi, nghĩ ai cũng tham ăn như cậu ấy."

Ông chủ của quán ăn này vẫn còn rất trẻ, đi tới vỗ vỗ vai Kha Lễ rồi hỏi Trần Táp: "Vẫn quy tắc cũ chứ?" Rồi hướng sang Đường Kỳ Sâm cười cười, "Lại lấy cho ngài một bát cháo dinh dưỡng nhé."

Trần Từ Du la ó: "Của cháu với chị ấy làm cay thật cay vào."

Chờ đến khi mọi người đều đã ngồi xuống, người phục vụ mới mang tới hai chai rượu. Trần Táp uống đã thành thói quen, thậm chí là có chút nghiện, nhanh chóng rót cho mình một chén rồi hỏi Ôn Dĩ Ninh: "Uống được không?"

Ôn Dĩ Ninh nói: "Được, theo giám đốc."

Kha Lễ nhìn cô mấy lần, bộ dạng muốn nói lại thôi vô cùng rõ ràng. Trần Táp hất lông mày, "Tư lượng của cô ấy đã được tôi mang đi huấn luyện rồi, không cần lo lắng."

Bữa cơm này là lấy tên Trần Từ Du mời, cũng đều là người quen cả. Đường Kỳ Sâm và Kha Lễ vốn không định đến, nhưng quan hệ của mẹ con tiểu ma vương và đại ma vương mới phá vỡ tầng băng, Trần Táp ở bên ngoài làm công tác có thể coi là phong quang ngời ngời, nhưng phàm là những ai hiểu rõ những gì cô ấy đã phải trải qua, đều biết cuộc sống của cô ấy cũng không dễ dàng gì. Cuộc sống không dễ dàng, đối với phụ nữ lại càng khắc nghiệt hơn một phần. Về công việc tư, lấy ra giao tình này của bọn họ, Đường Kỳ Sâm nghiêm nhiên sẽ đồng ý lời mời của cô ấy.

Sức ăn của anh không lớn, mấy năm qua cũng đặc biệt chú ý, vậy nên căn bản là không động đũa. Mãi đến khi bát cháo dinh dưỡng được mang lên, anh mới coi như là bắt đầu bữa ăn này. Trần Từ Du tính tình hoạt bát, giống như một vị đại nhân nhỏ vậy. Cách dùng từ không quá hợp lý, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe vẫn sẽ ra được đạo lý.

Ôn Dĩ Ninh buồn cười nhìn cậu ta, tuổi còn trẻ nên nhìn từ góc nào cũng thấy như dân giang hồ, mà điểm này lại có thấp thoáng bóng dáng của Trần Táp.

Nói là tẻ ngắt thì cũng không đến nỗi, bởi Kha Lễ và Trần Táp tìm được chủ đề nào liền nói chủ đề đó. Kha Lễ kể chuyện hài hước thật sự đáng được thêm điểm mị lực, kiến thức về du lịch, đoán tính cách người, đề xuất cách ăn mặc, Kha Lễ đều có thể nói đến vô cùng đặc sắc. Trên bàn ít nói nhất có lẽ chính là Đường Kỳ Sâm và Ôn Dĩ Ninh.

Một trăm mặc ăn cháo, một trăm mặc ăn lạc, thậm chí có những lúc động tác bỏ vào miệng giống nhau như đúc, tần suất thống nhất. Khiến cho người có lòng giữ nhiệt độ cho bầu không khí sau khi thấy bọn họ như vậy lại đột nhiên có cảm giác tắc nghẽn.

Bầu không khí có vài giây yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Cuối cùng vẫn là Trần Từ Du phá vỡ lúng túng, tán gẫu đến tỷ lệ nam nữ của trường mình, Kha Lễ nghe được thì nở nụ cười, hỏi cậu ta: "Đã có bạn gái chưa?"

Trần Táp giúp cậu ta trả lời: "Tôi biết, đã đổi qua ba người."

"Là bốn." Trần Từ Du bất mãn sửa lại.

"Cứ như chuyện đáng tự hào lắm." Trần Táp lườm cậu ta.

Trần Từ Du đột nhiên nhìn về phía Ôn Dĩ Ninh: "Chị, chị có bạn trai không?"

Ôn Dĩ Ninh rất tự nhiên cười cười: "Không có."

Trần Từ Du lại hỏi: "Vậy chị đã từng có chưa?" Không đợi cô trả lời, vỗ tay cái đốp, sau đó vỗ bộp bộp lên mặt mình, "Xem em hỏi câu ngu ngốc chưa kìa."

Còn không phải sao, tuổi không còn nhỏ, lại xinh đẹp dễ nhìn, không có bao giờ mới là lạ đó.

Đường Kỳ Sâm liếc cô một cái, dường như cũng có hứng thú với câu hỏi này. Không phải hiếu kỳ cũng không phải dị ứng, nhưng Trần Từ Du làm cho câu hỏi đó dừng chân trước bờ vực, sau đó sống chết mặc bay càng làm cho Đường Kỳ Sâm sinh ra cảm giác đứt gánh giữa đường trong lòng.

Ôn Dĩ Ninh không thừa nhận cũng không phủ nhận, Trần Từ Du đã tiếp tục, hai mắt còn híp lại lấy dáng, "Chị, chị thích kiểu như thế nào?"

Ôn Dĩ Ninh đang cầm xiên thịt nướng ăn, cay xè, liên tục ho khù khụ.

"Ví như chú Kha," Cậu ta chỉ sang Kha Lễ, Kha Lễ lập tức gầy nẩy, "Chú cái gì mà chú, tôi cũng chỉ lớn hơn cậu gần chục tuổi thôi."

Trần Từ Du mặt không biến sắc nói: "Chú ấy thích kiểu khí chất giống như Trương Mạn Ngọc (*), thích phụ nữ mặc sườn xám. Chú Kha của em nhìn có vẻ đạo mạo đấy, thật ra lại rất ***. Lại ví như mẹ em, mẹ em....."

(*) nữ diễn viên Hồng Kông thập niên 1980 và 1990

Trần Từ Du quay đầu liếc nhìn Trần Táp, vô cùng thức thời ngậm miệng lại, biểu cảm một lời khó nói hết cảm thán: "Bỏ đi, mắt nhìn người của mẹ em không được tốt cho lắm."

Mọi người nghe được đều nở nụ cười.

Vị tổ tông này, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, "Chị, nói nghe thử một chút tiêu chuẩn kén chồng của chị đi."

Bầu không khí vốn là đang thoải mái không câu nệ, ăn thịt nướng, nói chuyện trời nam đất bắc, bất kể là ai đều có thể bị Trần Từ Du dùng loại giọng điệu không kiêng dè không chịu trách nhiệm đến trêu chọc, ngay cả mẹ đẻ cũng không buông tha. Nếu đột nhiên né tránh, vậy lại biến thành cô tình phá hỏng bầu không khí tốt đẹp này rồi. Lại nói, Ôn Dĩ Ninh cũng không nghĩ phải tránh né, tiêu chuẩn chọn chồng có ai mà không có? Đề là đặt trong đáy lòng, gặp hay không gặp được là một chuyện, sau này tìm cho chính mình một người không phải như vậy lại là một chuyện khác.

Ôn Dĩ Ninh đặt đũa xuống, hai chân bắt chéo. Cô có một thói quen rất tốt, đó là bất kể đang ở đâu, đang trong bầu không khí nào thì sống lưng đều thẳng tắp. Tư thế ngồi mà đẹp, khí chất sẽ tự động nâng lên bảy, tám phần, ôn ôn đạm đạm, rất khiến người khác ấn tượng.

"Trước đây còn ép mình vào một khuôn sáo cứng nhắc, thích kiểu gì thì nhất định phải tìm bằng được kiểu đó. Sau đó chị suy xét cẩn thận lại, phát hiện ra tất cả những quy chuẩn này đều là theo một người vẽ ra."

Trần Từ Du lấy tinh thần, "Ai vậy?"

Một thoáng dừng này, Kha Lễ và Trần Táp đều nhìn lại, vẻ mặt chờ đợi kèm theo cực kỳ hứng thú. Đường Kỳ Sâm vẫn kiểm soát vẻ mặt rất tốt, chỉ là động tác xúc cháo rõ ràng đã chậm lại.

Ôn Dĩ Ninh cong môi nói: "Ngô Ngạn Tổ(*)."

(*) nam diễn viên điện ảnh, đạo diễn, kiêm nhà sản xuất phim người Mỹ gốc Hoa của điện ảnh Hồng Kông

Tựa như mũi tên chưa kịp kéo căng trong phút chốc đã nói lỏng, mũi tên đồng loạt rơi xuống đất, không thể nói ra là mất mát hay vui mừng. Đường Kỳ Sâm cúi đầu, sống mũi đối diện với bát cháo, nhìn không ra tâm tình là như thế nào.

"Năm ngoái tôi có gặp cậu ta trong một lễ trao giải, còn chụp ảnh chung, lại xin chữ ký." Trần Táp nói: "Nếu cô thích, tôi sẽ về tìm lại thử xem."

"Không cần, tôi cũng không quá chú ý cái này." Ý cười Ôn Dĩ Ninh càng sâu hơn. Đuổi theo thần tượng là của giới trẻ, cô cũng không phải là kiểu người thích giữ một tấm hình rồi nhớ nhung tưởng niệm, nói thẳng ra, thì là đặt trong lòng thôi. Vì những năm tháng tuổi trẻ kia, vì quãng thời gian thiếu nữ của chính mình.

Trở lại đề tài chính, Ôn Dĩ Ninh nói với Trần Từ Du: "Chị không nói được lý do là vì sao. Nhưng là chị cảm thấy ở cùng nhau vui vẻ là được. Nhiều tiền hay không cũng không phải là mấu chốt, cuộc sống mà, nhiều tiền hay thiếu tiền rồi tất sẽ có cách tương ứng nào đó để sống qua ngày thôi."

"Chị, chị cũng quá không kén chọn rồi." Trần Từ Du kinh ngạc thốt lên, "Với yêu cầu này của chị, ra ngoài đường tùy tiện tóm lấy một người là thỏa mãn."

Ôn Dĩ Ninh cười, mắt nhìn ra xa, "Không phải không kén chọn, mà là bởi vì rất lâu trước đây từng tưởng rằng mình đã gặp được người tốt nhất trên thế giới này, sau đó toàn tâm toàn ý hướng về người ta, còn thật sự rơi vào cái hố đó. Về sau mới phát hiện bản thân thật lòng một hồi lại biến thành trò cười cho thiên hạ. Rất đáng xấu hổ. Bây giờ quả thật không dám nghĩ lại."

Giọng nói rất nhẹ nhàng, sau đó hơi xúc động lắc đầu, giống như chú chó nhỏ rơi xuống nước khổ sở thật lâu mới leo lên đến bờ. Sợ, mệt mỏi, không muốn tiếp tục mạo hiểm nữa rồi.

"Nếu thật sự phải có yêu cầu....." Ôn Dĩ Ninh suy nghĩ một chút, "Vậy có một. Đối xử với chị chân thành một chút. Có hợp có tan là chuyện rất bình thường, chỉ hi vọng trong lúc bên nhau có thể là chính mình."

Lời nói này không mang theo bén nhon, chỉ là giọng nói êm tai có một loại cảm giác theo năm tháng trở nên thê lương. Trần Tử Du nghe xong có chút mộng mị, nhưng lại thính mũi ngửi thấy mùi chuyện cũ trên người vị tỷ tỷ xinh đẹp này. Cậu ta rất thích thám hiểm, càng là chỗ nguy hiểm thì lại càng sấn tới, một khi đã nổi hứng lên thì đến mẹ ruột cũng không thể tránh mũi sào. Liên gan to hỏi: "Chị, chị chị chị, người chị thích trước đây bộ dạng như thế nào?"

Ôn Dĩ Ninh vẫn ngồi thẳng lưng, ngón trỏ chỉ về phía cậu ta, khuôn mặt bày ra vẻ không thích. Dĩ nhiên là giả bộ vậy thôi, ai cũng có thể nhìn ra. Cô rất thân nhiên, nhàn nhạt nói: "Người lúc trước chị thích đã từng ở chung với chị, bởi vì hai nhà cách nhau rất gần. Người đó không tính là đẹp trai, nhưng chơi bóng rổ rất giỏi, còn có thể khắc tượng gỗ."

Bầu không khí trong nháy mắt yên tĩnh, không thể so với những lần trước, bởi lần này thậm chí đến người thường còn có thể cảm thấy có chút ngột ngạt.

Câu chuyện này quá chung chung, có vẻ khó mà hình dung ra được cụ thể. Trần Tử Du vẫn chưa hết bát quái, bắt được Kha Lễ liền hỏi: "Chú Lễ, chú làm gì mà bày ra cái vẻ mặt khổ đại cừu thâm(*) thế? Nào, qua đây nhận phong vấn đi, người lúc trước chú thích là người như thế nào?"

(*) ý chỉ đã nhận hết cái khổ bóc lột chèn ép rồi, lại còn thêm cừu hận vô cùng lớn nữa

Kha Lễ ách một tiếng, nói với Trần Táp: "Con trai chị thật sự quá ghê gớm, là người làm được việc lớn."

Trần Táp không nhìn được lườm anh ta một cái, đầy mặt coi thường.

"Đừng có đánh trống lảng, ai cũng sẽ được đến lượt. Nào, từng người nói một."

Vốn là chơi đùa, hơn nữa cũng không có người ngoài ở đây. Chủ yếu là bởi vì câu trả lời vừa rồi của Ôn Dĩ Ninh có chút thâm sâu nên bầu không khí mới trở nên đông cứng như vậy, Kha Lễ nghĩ thế, liền thật thà tiếp chiêu, mục đích là để hòa hoãn bầu không khí, "Bạn từ thời đại học, sau đó đi nơi khác làm việc, không thể yêu xa nên chia tay. Cô ấy kết hôn rất sớm, hiện tại đã là mẹ hai con. Ừ thì..... sống rất tốt."

Trần Tử Du lơ mơ, quay sang nói với Trần Táp, "Ôi ôi, xem ra hôm nay sẽ là ngày bóc trần những câu chuyện thương tâm của mấy người đàn ông lớn tuổi đây. Người tiếp theo, người tiếp theo....."

Ai là người tiếp theo?

Còn có ai không nhỉ?

Trần Tử Du nhìn Đường Kỳ Sâm, Đường Kỳ Sâm cũng nhìn cậu ta, bốn mắt nhìn nhau, lạnh lẽo như đứng trong hầm băng, lại giống như một giây sau chính mình sẽ hóa thành khối băng. Trần Tử Du nuốt ực một cái, khiếp vía, cả người cũng mềm nhũn, toàn bộ khí thế bay biến sạch, không dám lại lớn tiếng nữa rồi.

Nhưng Đường Kỳ Sâm đột nhiên lên tiếng, rất thanh lịch phối hợp, đồng thời mơ hồ thấp thoáng vẻ vờ không thể kiềm nén. Cổ họng tuy đã được cháo ầm áp thấm qua, nhưng giọng nói ngược lại càng trở nên trầm thấp mà lạnh lẽo.

Đường Kỳ Sâm lạnh nhạt nói: "Người tôi thích trước đây, thích nói dối."

Lúc anh nói lời này, mi mắt cũng nhấc lên theo, ánh mắt như có như không mang theo quyết liệt mạnh mẽ rơi vào một nơi nào đó, lên một người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Phiên ngoại chuyện xưa 1

Dịch: CP88

Bát Bát: Phiên ngoại này rút từ 1 bộ truyện trước đó của tác giả Giảo Xuân Bình, gồm có 4 phần. Có lẽ vì khi đó chưa rõ ràng lắm nội dung bộ sau mình muốn viết nên có vài chỗ và vài sự kiện hơi lệch với bản trong "Hẹn gặp lại nhau mùa hoa nở", nhưng về cơ bản là giống. Tóm lại vì trong này chỉ tiết hơn về chuyện xưa của hai người nên ta cứ dịch cho mn đọc, để hiểu được mỗi tình trước đây của 2 người là như thế nào, có cái gì lệch thì mn cứ hiểu là vì khi trước Bình Bình chưa nghĩ vậy và sau này muốn đổi lại là được ^^!

"Triệu ca, mueri két bia đặt đây nhé, anh có muốn kiểm lại lần nữa không?" Ôn Dĩ Ninh xắn áo đến khuỷu tay, vì nóng mà trên trán bốc lên một tầng mồ hôi mỏng.

"Khỏi đi, tin em." Người đàn ông được gọi là Triệu ca đang ghi sổ, cũng không ngừng đầu lên một cái: "Lão Lưu, trả tiền công."

Chuyến hàng một buổi trưa, 80 đồng.

Ôn Dĩ Ninh đếm hai lần mới nhét vào ví tiền, vừa mới thở ra một hơi, bạn cùng phòng tiểu Chiêu đã gọi điện thoại đến.

"Bạn đang ở đâu?"

"Chỗ Triệu ca, vừa mới chuyển hàng xong." Ôn Dĩ Ninh vừa nói vừa đi ra ngoài, đúng lúc một cơn gió vụt qua, cô bị lạnh vội rút hai vai lại.

"Muốn sang đây làm thêm không? Sáu tiếng, 400." Tiểu Chiêu nói: "Phía bên này của mình vẫn chưa xong, nhiều việc sắp không theo kịp rồi."

Ôn Dĩ Ninh sáng khoái đồng ý: "Đến!"

Kết thúc trò chuyện, cô khoác túi lên rồi chen lấn vào xe bus.

Từ vị trí này của cô đến nơi đó đi qua bốn điểm dừng, giờ này đường không quá đông nên rất nhanh đã đến nơi rồi. Dò theo tên quán bar tìm tới, phát hiện ra vị trí rất đẹp, ngay cạnh bờ sông, quang cảnh thoáng đãng.

Đại sảnh, một hàng các cô gái xinh đẹp mặc sườn xám dài đến đầu gối, làn váy xê tà mơ hồ lộ ra bắp đùi trắng trẻo, đi giày cao gót mà vẫn như chân trần trên đất bằng, trên khuôn mặt mỗi người đều là nét xinh đẹp mà không vướng bụi trần.

"Mỗi người phụ trách một phòng, khách gọi rượu nhất định phải lập tức đưa vào. Tuyệt đối không được phạm sai lầm, nghe rõ chưa?"

Năm, sáu cô gái trẻ đồng loạt vâng dạ, diện mạo non nớt, nhìn nhau vài cái mới rụt rè đến chỗ người quản lý lấy đồng phục. Ôn Dĩ Ninh được phân đến căn phòng cuối cùng của dãy hành lang, dưới chân là tấm thảm dày, khiến cho cô có cảm giác không chân thực như đang đạp trên mây.

Cửa phòng bao còn mở, bên trong thấp thoáng truyền ra tiếng ồn ào nói chuyện.

Ôn Dĩ Ninh vừa đứng sang một bên cửa, tiếng cười của một người đàn ông vang lên, trầm ồm dày dạn, tựa như giữa ngọn núi mệnh mệnh âm u đột nhiên vang lên một hồi chuông trầm vọng.

Khóe miệng anh vẫn còn thấp thoáng ý cười, trên tay là mấy lá bài, lên tiếng: "Một ván nữa?"

Qua cánh cửa khép hờ, thoáng qua trước mắt là gò má của một người đàn ông.

Ánh đèn sáng tối chiếu trên sống mũi cao thẳng của anh, như sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ sâu, chỉ cần một lần thoáng nhìn cũng đủ quấy cho mắt người không rõ là mơ hay tỉnh.

Đây là lần đầu tiên Ôn Dĩ Ninh gặp Đường Kỳ Sâm.

Tối nay vận may của Đường Kỳ Sâm đủ lớn, thắng lợi liên tiếp. Phó Tây Bình đã thua liền ba cái bật lửa, ách một tiếng: "Phục rồi phục rồi, đúng là vận may cũng không thể ép được anh."

Đường Kỳ Sâm cười, "Lại thêm ván nữa?"

"Thu đi." Phó Tây Bình vẫy tay một cái, người bên cạnh liền giúp bọn họ thu dọn mấy lá bài.

Đường Kỳ Sâm dựa lưng về sau ghế, đáng vẻ lười biếng, cánh tay vắt trên ghế tựa. Anh và Phó Tây Bình nói chuyện phiếm, thần sắc ung dung, thi thoảng lại cười cười.

Ôn Dĩ Ninh quan sát anh một hồi lâu, sau đó, anh cười, khóe miệng cô cũng sẽ khẽ cong.

"Mang rượu ra đi." Phó Tây Bình đầu cũng không nhấc, trực tiếp hạ lệnh.

Ôn Dĩ Ninh nhìn đến thất thần, gọi đến lần thứ hai mới phản ứng lại, vội vàng đi vào.

"Làm sao vậy?" Phó Tây Bình khẽ nâng cằm, không vui quay đầu lại, chỉ là vừa nhìn một cái lông mày liền hơi nhíu, một giây sau lại khôi phục về bình thường.

"Ồ, mới đến?"

Khuôn mặt nhỏ của Ôn Dĩ Ninh mang theo tươi cười đối lập, "Thật ngại quá ông chủ, làm lỡ thời gian của ngài."

Phó Tây Bình là cậu ấm có tiếng trong vòng này, quần áo là lượt quen rồi, thấy mỹ nhân sẽ lại thuận miệng trêu chọc hai câu: "Sao người đẹp biết anh là ông chủ?"

Ôn Dĩ Ninh nói: "Những người là ông chủ đều mặc âu phục, tôi thấy ngài là ăn mặc đẹp đẽ nhất."

Đường Kỳ Sâm vốn đang nhìn điện thoại, nghe được câu nói này, mặt liền không chút biến sắc nhìn sang.

Ôn Dĩ Ninh phát hiện ra, cũng đáp lại anh một cái ánh mắt, hai người bình thần đối đầu nửa giây, Đường Kỳ Sâm dời mắt trước.

Phó Tây Bình tâm tư tế nhị, không tiếp tục nói gì nữa, chỉ là tối nay mua liền ba chai rượu vang của Ôn Dĩ Ninh, gộp lại cũng là năm con số, rất có tâm vì ai đó mà cố vũ.

Giờ làm việc của Ôn Dĩ Ninh kết thúc, lúc cô thay xong quần áo đi ra, vừa vận dụng phải vị công tử bột Phó Tây Bình này.

Bên cạnh có bạn gái đi theo, trên người có chút men say, tiếng cười cũng dương cao. Bóng người của bọn họ dưới ánh sáng đỏ mà tan ra, không chân thực như thể đang trôi dạt ở một thế giới khác.

Phó Tây Bình đã sớm nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh, anh ta theo bản năng quay đầu lại nhìn Đường Kỳ Sâm, phát hiện ánh mắt của anh cũng vừa lúc thu về từ trên người cô gái kia.

Phó Tây Bình đẩy người phụ nữ nhõng nhẽo bên cạnh ra, đột nhiên ném chìa khóa xe qua, cười lưu manh:

"Kỳ Sâm, đêm nay anh làm tài xế đi."

Hiện tại đã là rạng sáng, tàu điện ngầm dừng chạy, nơi này cũng khó mà thuê xe. Ôn Dĩ Ninh lỡ mất mấy chiếc xe, bóng dáng thon gầy đứng trong gió rét, cái bóng tựa như cũng đung đưa theo mấy cành cây trên cao.

Cuối cùng cô cũng chờ được một chiếc "taxi" chủ động ngừng.

Phó Tây Bình ngồi bên trong chiếc xe Land Rover, cách một lớp cửa sổ xe hướng về phía cô huyết sắc: "Em gái, có muốn quá giang không?"

Ôn Dĩ Ninh đưa hai tay lên bên miệng thổi phù phù, chỉ để lộ ra một đôi mắt đen láy to tròn lại ngọt ngào. Cô không từ chối, bởi vì cô nhìn thấy người lái xe là Đường Kỳ Sâm.

Đây là chiếc xe taxi xịn nhất mà đời này Ôn Dĩ Ninh được ngồi.

Rất lâu sau đó, Đường Kỳ Sâm hỏi cô: "Lần đầu tiên gặp đã dám ngồi xe tôi, không sợ gặp chuyện không may hả?"

Ôn Dĩ Ninh đáp: "Lần đầu tiên nhìn thấy, chỉ cảm thấy anh là người tốt."

Sau đó, Phó Tây Bình nửa đường xuống xe, trước khi đi còn có ý quay đầu lại nói với cô: "Hẹn gặp lại."

Bớt đi một cái miệng bôi dầu, không khí trong xe quả nhiên yên tĩnh hẳn.

Đường Kỳ Sâm là chúa ít nói, một đường đi thẳng về phía trước. Xe đi được mười phút mới trầm trầm hỏi: "Em đi đâu?"

Ôn Dĩ Ninh xoa xoa tay, nói tên trường mình.

Đường Kỳ Sâm đi đến giao lộ tiếp theo thì cho xe quay đầu lại, toàn bộ đoạn đường không nói thêm một câu nào, nửa giờ sau, anh cho xe dừng lại trước cổng trường.

"Cảm ơn." Ôn Dĩ Ninh đưa tay qua, trên ngón tay kẹp ba tờ tiền.

Đường Kỳ Sâm rút cuộc cũng có phản ứng, nghiêng mặt qua, ánh mắt nhàn nhạt.

Ôn Dĩ Ninh cong môi, cười đến rạng rỡ: "Trả tiền xe cho anh đó."

Nói đến đây, nếu như nhất định phải tìm một cái nguyên do ngọn nguồn, thì chuyện cũ của bọn họ chính là bắt đầu từ ba tờ tiền mà Đường Kỳ Sâm nhận lấy.

Một ngày sau khi anh cầm ba tờ tiền, Ôn Dĩ Ninh trong lúc ngồi trên lớp học môn chuyên ngành nhận được tin nhắn từ một dãy số xa lạ:

"Tôi ở chỗ dừng xe ngày hôm qua."

Nửa câu nói, không rõ hàm ý, nhưng trực giác của Ôn Dĩ Ninh mách bảo, anh đang chờ cô.

Ngày hôm nay Đường Kỳ Sâm mặc một chiếc áo khoác dài màu kem, màu này rất kén người mặc, phải là người có nước da trắng như anh mới mặc được. Một điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay, trong nháy mắt cúi đầu châm lửa kia, ánh lửa cùng lúc phản chiếu sống mũi cao lại thẳng tắp của anh. Ôn Dĩ Ninh từ xa đi tới, đập vào mắt chính là một hình ảnh như vậy. Không phải chỉ là rất hợp, hình ảnh này còn khiến cô nhớ đến phái cổ mộ.

Mỗi lần Đường Kỳ Sâm đến đón cô, không phải đi ăn cơm thì sẽ là đến chỗ nào đó chơi, cứ như vậy mang theo người đi lung tung trong thành phố. Ôn Dĩ Ninh ban đầu tán gẫu với anh còn có vài phần câu nệ, lần thứ hai nhấp nhòm không yên, từ lần thứ ba thì tập mãi cũng thành quen.

Đường Kỳ Sâm là một người đàn ông rất thiếu lửa nhiệt tình, anh cũng rất có tiền, bởi vì Ôn Dĩ Ninh đếm thữ, trong một tháng này anh đã thay ba chiếc xe khác nhau. Anh cũng rất có đẳng cấp, ví dụ như nói chuyện ăn cơm, vậy thì sẽ tìm một nhà hàng đẳng hoàng sang trọng, lại ví dụ như nói muốn cùng đi dạo, vậy thì sẽ lái xe đi dạo một vòng quanh Thượng Hải.

Chưa bao giờ vượt qua khuôn phép, cũng chưa bao giờ sinh thị phi.

Anh là cậu ấm của tầng lớp trên cao, bề ngoài đẹp mắt, nhân cách cũng cao quý.

Ôn Dĩ Ninh vô cùng vô cùng thích anh.

Bạn cùng phòng tiểu Chiêu từng có một lần hỏi cô: "Niệm Niệm, có phải cậu đang yêu không?"

Thần sắc cô vui vẻ, đáp lại cô ấy một nụ cười xinh đẹp điên đảo chứng sinh.

Tĩnh tĩnh tiểu Chiêu thẳng như ruột ngựa, lại hỏi: "Thế là có hay không?"

Ý cười trên khóe miệng Ôn Dĩ Ninh dần tan đi, cúi đầu rầu rĩ nói: "Cũng không thể tính là có."

"Vậy bình thường anh ta đưa cậu ra ngoài làm cái gì?" Hai hàng lông mày của Tiểu Chiêu càng nhíu sâu hơn, đứng bật dậy, "Không phải là hai người, hai người....."

Ôn Dĩ Ninh cũng nghiêm túc: "Nói vớ vẩn cái gì đấy!"

Tiểu Chiêu khề thờ ra một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng vẫn quyết định phải thẳng thắn nói cho cô biết: "Cậu có biết thân phận của anh ta là gì không?"

"Hoàng Thái Tử sắp thừa kế ngôi vua?" Ôn Dĩ Ninh hỏi đùa.

Tiểu Chiêu ném lại bốn chữ: "Tập đoàn Đường Minh."

Trên mặt Ôn Dĩ Ninh không chút biểu cảm, ồ một tiếng.

Tiểu Chiêu chỉ tiếc không mài sắt thành kim, "Ồ cái gì mà ồ, mình đã nhắc nhở cậu rồi đó, đừng có ném chính mình vào đó. Bọn họ chính là loại người có tiền, chiêu trò chơi đùa thông thạo, có loại phụ nữ nào mà không thể bị xoay quanh."

Ôn Dĩ Ninh bình tĩnh ngắt lời cô ấy: "Nếu loại phụ nữ nào cũng có thể về tay, thì anh ấy còn tìm tới mình làm gì?"

Tiểu Chiêu bị hỏi có chút nghẹn lời.

Cũng đúng, dù Ôn Dĩ Ninh đúng là có xinh đẹp, nhưng là không đến mức nghiêng ngược nghiêng thành. Cô ấy nhất thời không đáp được, nhưng lại cảm thấy trong lòng cổ quái không thôi, buồn bực đáp: "Cậu thích thì nghe không thích thì thôi, sau này có bị tổn thương thì cũng đừng đừng trước mặt mình khóc nhè!"

Ôn Dĩ Ninh không khóc, bởi vì cô không những nghe mà còn đặt lời đó trong lòng. Tìm một cơ hội, nhân lúc tâm trạng của Đường Kỳ Sâm đang rất tốt liền hỏi: "Em nên gọi anh là gì?"

Ngày hôm nay Đường Kỳ Sâm ký được một hợp đồng lớn, vui vẻ viết rõ ràng trên mặt, cười nói: "Em muốn gọi thế nào thì gọi thế đó."

Ôn Dĩ Ninh liền hỏi: "Em có thể gọi anh là Sâm không?"

Khuôn mặt Đường Kỳ Sâm hơi cứng lại, thái độ vẫn ôn hòa, giọng nói nhàn nhạt: "Không lễ phép. Tôi lớn hơn em bảy tuổi."

Ôn Dĩ Ninh tìm một chỗ sơ hở, "Vậy anh dẫn em theo làm gì?"

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm thâm sâu, anh quay sang nhìn cô, giống như bóng đêm càng lúc càng dày, mơ hồ còn mang theo sương lạnh.

Ôn Dĩ Ninh cười, "Làm em gái hả?"

Anh không nói lời nào.

"Hay là tình nhân?" Giọng điệu được Ôn Dĩ Ninh thả xuống hết sức nhẹ, "Như Phó Tây Bình một tuần đổi bạn gái một lần đó? Vậy thì vận may của em có vẻ tốt, một tháng vẫn chưa bị đổi."

"Không được nói như vậy." Đường Kỳ Sâm nhíu mày, giọng nói có chút hung dữ.

Phản hung dữ này so với hình tượng ôn hòa trước nay của anh không nghi ngờ gì chính là một thanh kiếm sắc nhọn, hung hăng bổ vào trái tim Ôn Dĩ Ninh.

"Vậy nên, em đến cả tư cách làm tình nhân cũng không có, đúng không?" Ôn Dĩ Ninh không khống chế được tâm tình, thái độ trở nên sắc bén, nhưng

vẫn quý thần xui khiến thế nào để lại thời gian giải thích cho anh.

Đường Kỳ Sâm một câu cũng không nói, cực kỳ im lặng.

Trong lòng Ôn Dĩ Ninh dâng lên cảm giác ảm ức không tên, thật ra nếu soát lại một lượt thì đúng là anh chưa từng làm bất kỳ cử chỉ ám muội nào. Cư xử hào hoa phong nhã, tôn trọng cô, nhưng càng là như vậy, lại càng khiến lòng người bất an lo sợ.

Ôn Dĩ Ninh như một con báo nhỏ nổi giận, hung hăng đập mạnh lên chiếc giày da nhẵn bóng kia của anh -----

"Tên đàn ông cặn bã đáng bị sét đánh!"

Đường Kỳ Sâm sững sờ, đến lúc phản ứng lại thì bóng dáng cô gái nhỏ cũng đã chạy xa.

Anh đứng tại chỗ, nghĩ đến câu mắng kia của Ôn Dĩ Ninh lại nhin không được, cong môi nở nụ cười.

Qua một thời gian, Phó Tây Bình cũng đã nhìn ra bất thường.

"Gần đây không thấy anh mang nha đầu kia đi lang thang nữa nhỉ?"

Đường Kỳ Sâm ngả người trên ghế da, hai chân bắt chéo, nhàn nhã xem báo cáo mới đưa lên, không mặn không nhạt ừm một tiếng.

"Chơi chán rồi?"

"Anh không chơi."

"Ôi ôi, không thể nào, là thật lòng sao?"

"Nhẫn nhỏ."

Phó Tây Bình cũng không mấy ngạc nhiên, chợt nói: "Cũng không quá giống, nhưng mà mặt mũi đúng là có đôi chút thấp thoáng."

Đường Kỳ Sâm đặt tập tài liệu xuống, không nhẹ không nặng nói: "Đi ra ngoài."

Phó Tây Bình vui vẻ: "Bao nhiêu năm rồi không thấy anh nổi nóng, ngày hôm nay đúng là vinh hạnh của em!" Trước khi đi còn ngoái đầu lại, cười híp mắt nói: "Tối nay vẫn ở chỗ cũ nhé."

Bốn tháng trước Đường Kỳ Sâm mới về Thượng Hải, Đường gia từ trên xuống dưới đều là bầu không khí vui vẻ. Đứa cháu đích tôn cuối cùng cũng hồi tâm chuyển ý, thế lực và của cải lớn như vậy, thật sự là cần người lên quản lý rồi. Đại khái thì người biết được chuyện riêng của anh không có nhiều, Phó Tây Bình là người duy nhất.

Người đàn ông này, làm việc quyết đoán mạnh mẽ, một khi đã làm thì sẽ làm đến cùng, khiến cho người ta không biết phải bới móc chỗ nào để mà chỉ trích.

Chỉ có một điểm duy nhất không được, là quá thâm tình.

Chín giờ tối, quán bar nhỏ bên bờ sông Hoàng Phố, địa bàn của Phó Tây Bình.

Người đã đến đông đủ, ván bài còn chưa bắt đầu.

Kiểu phòng riêng cao cấp đặt trước này nếu là đến sát giờ khăng định không còn chỗ. Phó Tây Bình trên đường đến trùng hợp gặp được mấy vị đối tác kinh doanh, có qua có lại, bỏ lại người ta cũng không phải phép, liền sắp xếp bọn họ vào trong này.

Phòng riêng Phó Tây Bình đặc biệt chuẩn bị cho những buổi tụ tập của bọn họ dĩ nhiên là lớn nhất nơi này, dù có thêm sáu, bảy người vào nữa cũng không vấn đề.

Đường gia tại Thượng Hải là tượng đài, nhìn thấy Đường Kỳ Sâm bên trong ai cũng thụ sủng nhược kinh, dồn dập chào hỏi. Đường Kỳ Sâm hồ hững đáp lễ, khách khí nói với bọn họ hai câu liền tìm một góc ngồi xuống. Bộ dạng chờ ai lại gần.

Người trong vòng này ai cũng biết tính cách của Đường công tử, không ai dám tiến lên quấy rầy.

Xung quanh Phó Tây Bình ngược lại vô cùng náo nhiệt, năm, sáu người vây quanh. Giám đốc của quán bar biết rõ trong phòng này có hai vị Thái tuế gia góp mặt, lạnh chanh muốn lấy lòng, liền đưa lên một món lễ lớn.

Sau khi hai bài hát kết thúc, mấy ly rượu xuống bụng, thì có một đội mỹ nữ mặc đồng phục thể thao đi vào. Người nào vòng eo cũng tinh tế, chân dài đến nách, váy ngắn tôn lên vóc dáng yếu điệu.

Đủ thứ mùi nước hoa tràn vào không khí, tràn đến tận vị trí góc phòng, khiến cho Đường Kỳ Sâm đang nghịch điện thoại không nhận được cau mày.

Giám đốc bộ dạng nịnh nọt nói, "Phó tiểu gia, chỉ cần là người ngài thấy thuận mắt thì cứ giữ lại, mấy cô gái này của chúng tôi có thể uống cũng có thể hát, vườn hồng đủ mọi màu sắc, rượu cũng cứ uống cho thoải mái."

Phó Tây Bình được nịnh hót có chút lâng lâng, nhưng vẫn không ngẩng đầu nhìn, mà ánh mắt chìm trong ly rượu, hào phóng nói: "Được thôi, nhường các vị chọn trước."

Anh ta cũng chỉ là khách khí nói vậy thôi, người nào biết điều đều hiểu rõ ai mới là chủ nơi này ----- sao dám chứ.

Thế nhưng trong này lại có một khuôn mặt mới, điển hình cho loại nhà giàu mới nổi bụng bía ưỡn thẳng, tửu lượng còn không tốt. Ông ta loạng choạng đứng lên, hướng về phía cửa mà chỉ:

"Đây, cô em đó tôi, tôi thích....."

Dứt lời, ông ta loạng choạng đi qua đó.

Phó Tây Bình nhìn theo, vừa nhìn một cái, liền nuốt chút nữa kêu lên thành tiếng.

Thiên a! Vì sao lại là cô ấy?!

Đường Kỳ Sâm cũng bị giọng nói kia quấy nhiễu, bực bội ngẩng lên, trong nháy mắt sùng sốt.

Ôn Di Ninh lạnh mặt đứng trong đám người đã bị tên nhà giàu mới nổi đó bắt lấy cánh tay.

"Khà khà khà, thật xinh đẹp, thật xinh đẹp, giống như minh tinh điện ảnh vậy." Tên nhà giàu mới nổi này hẳn đã uống nhiều rồi, bắt đầu nói luyên thuyên: "Gọi là gì ấy nhỉ, Thần Tiên tỷ tỷ ha ha ha!"

Ngày hôm nay Ôn Di Ninh thật sự là xui xẻo không còn gì để nói, lại đi tin lời của quản lý nói một cô công chúa(*) ngày hôm nay bị đau bụng không thể đến, hứa cô đến chỉ để cho đủ số lượng, sau đó sẽ cho cô 100.

(*) cách gọi đặc biệt thôi:))

"Lát nữa xếp em ở ngoài cùng luôn, sẽ không bị chọn, yên tâm yên tâm."

Quản lý đã nói toàn bộ tính phẩm sẽ đều tập trung ở giữa, Ôn Di Ninh nhìn thấy ai ai trong số họ cũng như vừa trở về từ Hàn Quốc, xinh đẹp tựa thiên tiên. Lại nghĩ đến 100 kia, liền đồng ý.

Cơ hội kiếm tiền tốt không thể tốt hơn, liền như con thiêu thân lao vào lửa.

Từ sau khi bước vào phòng bao này, khoảnh khắc nhìn thấy Đường Kỳ Sâm, cô liền biết mình xong đời rồi.

Tên nhà giàu mới nổi rất khỏe, Ôn Di Ninh lao đảo mấy bước, bị ông ta kéo ra khỏi hàng người.

"A. Đây!" Cô hoang mang nhìn giám đốc, "Tôi không phải, tôi là người thay....."

"Có quy củ gì không hả!" Giám đốc không dám đắc tội Phó Tây Bình, vội vàng quát to: "Bảo cô làm gì thì làm cái đó đi!" Lớn tiếng giáo huấn một câu, liền quay sang phía mấy người Phó Tây Bình, bộ dạng chân chó nói: "Phó tiểu gia, nha đầu này còn trẻ không hiểu chuyện, ngài tuyệt đối đừng để bụng."

"Không sao không sao." Tên nhà giàu mới nổi đoạt lời ông ta, hào hứng nói: "Tôi chính là thích kiểu mạnh mẽ này."

Ôn Di Ninh cuống lên thật rồi, vội đẩy tay người này ra. Động tác đó vô hình chung đã chọc giận giám đốc và tên nhà giàu mới nổi, vừa muốn tiếp tục giáo huấn -----

"Cô ấy là tôi muốn."

Đường Kỳ Sâm đi tới, yên tĩnh lạnh nhạt đứng bên cạnh Ôn Di Ninh.

Tên nhà giàu mới nổi này không phải người ở đây, không nhìn ra thân phận của anh, còn tưởng là kẻ giữa đường nhảy ra phá đám. Hai mắt ông ta bốc hỏa, cái miệng đầy mùi rượu hướng về phía Đường Kỳ Sâm mà gào lên: "Mày là ai hả! Có hiểu thế nào là trước sau không?!"

Một câu chửi con mẹ nó Phó Tây Bình còn chưa kịp bật ra, đã nhìn thấy Đường Kỳ Sâm ung dung thong thả cầm lên một chai rượu rỗng, sau đó nhanh như chớp đập lên đầu tên nhà giàu mới nổi.(*)

(*) trước đó Phó Tây Bình từng nhắc đến vụ này rồi nè

Chai rượu vỡ thành bốn mảnh, tiếng kêu gào đau đớn liên tiếp không ngừng.

Đường Kỳ Sâm gỡ xuống về ôn hòa, mặt không chút biến sắc nói ra lời tàn nhẫn chết chóc.

"Ở nơi này của tôi không có ai trước ai sau, chỉ có tôi muốn, hoặc là không muốn."

Phó Tây Bình đánh mắt ra hiệu, trợ lý lập tức hiểu ý đưa lên một chiếc khay đựng khăn tay màu trắng. Đường Kỳ Sâm sắp khăn vào chậu nước ấm, chậm rãi lau mấy giọt rượu bắn lên mu bàn tay.

Lau xong, anh bình tĩnh nói với Phó Tây Bình: "Đề lão ta xéo đi."

Sau đó ném mạnh chiếc khăn lên bàn, đẩy Ôn Dĩ Ninh nãy giờ im lặng không nói một lời ra ngoài.

Đêm đông gió lớn, hai người đứng trước cửa lớn, Đường Kỳ Sâm lần mò bao thuốc, rút ra một điều muốn châm lửa, nhưng mấy lần đều bị gió thổi bay. Anh không hút nữa, nhét điều thuốc về hộp thuốc lá, giọng nói nhàn nhạt hỏi: "Em học trường đại học tốt nhất của Thượng Hải, là vì muốn đến đây làm việc?"

Ôn Dĩ Ninh quay đầu đi: "Tự kiếm tiền nuôi sống chính mình, không thẹn với lòng."

Đường Kỳ Sâm: "Lương bao nhiêu?"

Ôn Dĩ Ninh đáp: "100."

Đường Kỳ Sâm nghe được con số này, bàn tay run lên, sau đó đột nhiên bật cười, "Vậy nên em trốn tránh không gặp tôi, là bởi vì tôi không trả lương cho em sao?"

Ôn Dĩ Ninh không nói lời nào, mắt mở lớn nhìn anh.

Từ vị trí đứng của cô, vừa vặn được ánh đèn màu cam bên trong chiếu lên người, lượng sáng vừa phải, lấy bóng đêm làm nền, nổi bật vẻ đẹp phong tình của những cô gái Hồng Kông ngày trước.

Đường Kỳ Sâm nhìn vài giây, thoáng thất thần.

Ôn Dĩ Ninh nhân cơ hội đó muốn chạy, lúc suýt qua vai, đột nhiên bị anh bắt lấy cổ tay.

Cô gái nhỏ giãy dụa.

Người đàn ông giữ càng chặt.

Cảm giác túi thân không tên trong lòng một lần nữa lại trào lên, động tác của Ôn Dĩ Ninh càng thêm mạnh bạo, dần dần biến thành dây dưa không dứt. Nắm đấm không chút sức lực liên tiếp rơi vào ngực Đường Kỳ Sâm, nhưng lại không có lấy một câu phát tiết.

Đánh xong rồi, Ôn Dĩ Ninh mất hứng dừng lại, cúi thấp đầu, cực kỳ ủ rũ.

Đường Kỳ Sâm lúc này mới lên tiếng, vừa mở miệng liền gọi ra nữ danh của cô: "Niệm Niệm."

Ôn Dĩ Ninh ngẩn ra.

Sau đó nghe thấy anh nói: "Xin lỗi."

Cô ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt trầm ổn thâm thúy của người đàn ông.

"Lời nói lần trước của tôi, em hiểu lầm."

Đó là khi Ôn Dĩ Ninh chán vấn anh, một câu hỏi vô ích, có phải đến cả tư cách tình nhân cô cũng không có.

Đường Kỳ Sâm trả lời chính là, không được nói như vậy.

Lúc đó Ôn Dĩ Ninh tức giận đến mức giậm chân, còn mắng anh là tên đàn ông cặn bã đáng bị sét đánh.

"Nói như vậy không dễ nghe, không phải là lời một cô gái nhỏ nên nói." Đường Kỳ Sâm ngừng lại một chút, giọng nói nhàn nhạt: "Tôi cũng sẽ không bị sét đánh."

*** Lời tác giả ***

Viết phiên ngoại của Đường công tử mất khoảng ba ngày. Viết đi viết lại, Đường công tử xem như là lão tổng tài xịn xò mà chính thức nhất tôi từng viết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Phiên ngoại chuyện xưa 2

Dịch: CP88

Nhũ danh của Ôn Dĩ Ninh là Niệm Niệm.

Quê cô ở một thành phố nhỏ phía Nam, năm tư đại học, qua năm nay sẽ phải tìm nơi thực tập. Điều kiện gia đình không được tốt lắm, mẹ sinh bệnh, dựa cả vào người bố để duy trì kế sinh nhai. Đúng rồi, còn có một cô em gái, nhũ danh cũng có chút thú vị, gọi là Tường Tường.

Hai chị em ghép lại, là tường niệm(*).

(*) Bản gốc là Niệm Tường, phù hợp chị trước em sau, nhưng để tiếng việt nên đổi cấu trúc một chút ^^!

Ba mẹ họ tường niệm cuộc sống, tường niệm tương lai, hoặc cũng có thể là tường niệm những thứ khác.

Đại khái là có chút chuyện bi thương. Không trải qua, còn cho rằng đang xem phim truyền hình.

"Mẹ của cô ấy bệnh cũng khá nặng đấy, tốn kém không ít tiền. Nhưng tiểu nha đầu này cũng rất hiểu chuyện, vẫn luôn chăm chỉ làm thêm, còn tự mình giành được học bổng, nghe lão Hứa nói học phí đều là tự cô ấy tích cóp." Phó Tây Bình hiếm khi cảm thán: "Thật không dễ dàng gì mà."

Đường Kỳ Sâm nghe xong, hồi lâu không lên tiếng, nhưng khi mở miệng thì nội dung lại lệch khỏi trọng tâm nghiêm trọng: "Ai cần cậu lắm chuyện như vậy?"

Phó Tây Bình cười tươi rói, "Em quan tâm anh đó. Ôi, đừng nói là anh không muốn biết gia cảnh của cô ấy đó nhé."

Đường Kỳ Sâm bày ra cái vẻ mặt cậu nghĩ nhiều rồi.

Phó Tây Bình chăm chú quan sát anh một hồi lâu: "Kỳ Sâm, em cảm thấy anh rất giống tên Đường Tăng mặt trắng."

Anh ta lờ đi cái nhìn cảnh cáo của Đường Kỳ Sâm, huyết sáo một cái, "Nhưng em thấy, Niệm Niệm cũng không giống yêu tinh nha."

- - - - -

Từ sau đêm đó, số lần Đường Kỳ Sâm đón Ôn Dĩ Ninh ra ngoài càng nhiều hơn. Vẫn xoay quanh ba hình thức, đón người, đưa cô đi ăn cơm, đi dạo sông Hoàng Phố hoặc là lái xe đi vòng quanh Minh Châu Phương Đông(*).

(*) là một tháp truyền hình ở Thượng Hải, Trung Quốc.

Lần này là lái Jaguar, lần tới đổi sang Land Rover, lần sau nữa lại là X6.

Ôn Dĩ Ninh hỏi: "Rốt cuộc anh có bao nhiêu cái xe?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Không có bao nhiêu, đều là mượn bạn bè."

Ôn Dĩ Ninh nhìn anh chăm chú: "Mũi anh dài ra kìa."

"Hả?"

"Anh chưa nghe bao giờ hả? Nói dối mũi sẽ dài ra."

Đường Kỳ Sâm cười đến mức các cơ mặt đều giãn ra, "Thật hả? Có gương không, cho tôi xem một chút."

Ôn Dĩ Ninh lườm anh một cái, "Chỉ có kính chiếu yêu thôi."

Khóe miệng Đường Kỳ Sâm càng giương cao hơn, nói: "Muốn ăn gì?"

Cũng đã mười giờ rồi, "Không ăn."

"Tôi muốn ăn." Đường Kỳ Sâm nói: "Cùng tôi đi ăn đi."

Quen nhau được một thời gian, Ôn Dĩ Ninh cũng nắm được thói quen của anh, ví như thích uống cà phê, thích chơi bài, thích lái xe lung tung không có mục đích, một ngày ba bữa không quá đúng giờ, thường là lúc đói bụng mới đi tìm đồ ăn. Sớm muộn đều không phân biệt được, thói quen quá không lành mạnh.

Ôn Dĩ Ninh đột nhiên nảy ra một ý tưởng, nói với anh: "Em dẫn anh đến chỗ này."

Gần siêu thị cô làm thêm có một con đường mọc đầy những quán ăn vỉa hè.

Cả một con đường tràn ngập trong khói cay từ nhà bếp xông ra, bọn họ từ bên ngoài đi vào, giống như từ mùa đông bước vào không gian của mùa hạ.

Đường Kỳ Sâm với một thân âu phục hoàn toàn lệch tông với nơi này, nếu đổi lại là ngày thường, nhất định anh sẽ không đến đây. Nhưng ngày hôm nay cũng không biết vì sao, nhìn thấy cô gái nhỏ nhiệt tình hơn hờ, bèn thuận theo ý cô.

Bọn họ ngồi vào một quán bún cá, Ôn Dĩ Ninh thuận thực thu dọn bát đũa của những người khách trước ngồi đây.

"Chờ em nha!" Chỉ để lại một câu nói này, liền như một làn khói chạy ra ngoài.

Đường Kỳ Sâm nhìn mặt bàn đầy mỡ, lông mày không nhói nhú chặt, anh rút mấy tờ khăn giấy, lau chùi lại một lần nữa.

Lúc Ôn Dĩ Ninh trở về, trên bàn xách theo hai chiếc túi nhựa, bên trong là nạc thăn, đậu phụ chao dầu thái miếng, tay trái cầm máy xiên thịt nướng, ngón tay út còn móc một chiếc túi đựng hai cốc trà sữa trân châu.

Đường Kỳ Sâm thấy cô như ngựa chạy đường quen, khẽ hỏi: "Bình thường em đều ăn mấy thứ này?"

Ôn Dĩ Ninh không chút suy nghĩ đáp: "Đương nhiên là không, lấy đâu ra tiền mà ngày nào cũng chơi sang như vậy chứ."

Lời vừa dứt, cô đã ngó ra, nhanh chóng ngậm miệng.

Đường Kỳ Sâm cũng không nói tiếp, nhìn cô một hồi lâu, bình tĩnh nói: "Ăn thôi."

Kết quả là xảy ra chuyện ngay sau đó.

Một giờ sau, trong khi đang lái xe đưa cô về trường, bệnh viêm dạ dày của Đường Kỳ Sâm tái phát, mặt mày tái mét, đau đến mức bàn tay điều khiển vô lăng cũng run rẩy. Ôn Dĩ Ninh bị anh dọa sợ, nhưng vẫn nhớ ra cầm điện thoại gọi 120.

Đường Kỳ Sâm đề tay cô xuống, giọng nói suy yếu: "Gọi cho Phó Tây Bình."

Rất lâu sau đó, Ôn Dĩ Ninh mới biết vì sao anh không cho gọi xe cấp cứu.

Đến bệnh viện nhất định sẽ phải đăng ký thông tin, Đường gia trong thành phố này là nhân vật gì chứ, sau đó khẳng định sẽ không giấu được. Đường Kỳ Sâm sợ phiền phức, những lúc cảm vật đều không về Đường gia, bởi vì anh họ khan một cái thôi cũng có thể khiến bác sĩ gia đình căng thẳng lo lắng.

Cũng là sau lần nằm viện này Ôn Dĩ Ninh mới biết, hóa ra dạ dày của Đường Kỳ Sâm không được tốt cho lắm.

Mang theo cảm giác tội lỗi đầy mình, Ôn Dĩ Ninh ngồi bên giường giúp anh trông bình truyền nước: "Vì sao anh không nói trước chứ, em không nên mang anh đi ăn mấy thứ kia."

Đường Kỳ Sâm cười nhẹ: "Tôi không sao."

Ôn Dĩ Ninh nhỏ giọng: "Là tại em"

"Không sao cả." Đường Kỳ Sâm trước sau vẫn một dạng ôn hòa, nằm đó giống như một bệnh nhân nam đẹp đẽ: "Chờ tôi tốt lên sẽ lại đưa em đi chơi."

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu: "Không dám nữa."

Đường Kỳ Sâm nói: "Cũng được, những thứ kia sau này ăn ít đi, nếu là đi ăn cơm thì theo tôi, tôi mang em đi ăn những thứ tốt cho sức khỏe."

Hàng mi dài của Ôn Dĩ Ninh được ánh sáng từ ngọn đèn nhỏ trên đầu giường chiếu lên, mơ hồ hiện ra mấy hạt châu long lanh.

Sau một đêm nằm trong phòng cấp cứu, sáng hôm sau Đường Kỳ Sâm ra viện. Anh vẫn thực hiện đúng lời hứa, chỉ cần không tăng ca là sẽ đến đón Ôn Dĩ Ninh đi ăn cơm. Ôn Dĩ Ninh cũng không có địa điểm làm thêm cố định, năm tư đại học cô rất ít khi ở trường, mỗi lần đổi địa điểm làm thêm sẽ lại báo cho anh.

Chuyển đồ trong siêu thị, bán mì ăn liền, phát tờ rơi cho công ty nào đó, thậm chí có khi còn đứng đầu đường bán mấy chiếc vòng hoa đội đầu nhỏ.

Đường Kỳ Sâm thấy cô tập trung toàn bộ sự chú ý trong chiếc điện thoại dùng mãi không đổi kia, hỏi: "Làm gì thế?"

Ôn Dĩ Ninh cũng không ngẩng đầu lên, ngón tay đặt trên màn hình gõ chữ với tốc độ khủng khiếp: "Làm kinh doanh nhỏ."

"....."

Nếu như có giải đấu thập hạng toàn năng(*), cô rất có khả năng đoạt giải nhất.

(*) thực tế là có giải thi đấu thể thao như thế này, gọi là cuộc thi mười môn: chạy, nhảy, ném đĩa, bla bla... Trong trường hợp này thì có lẽ là muốn nói Niệm Niệm cái gì cũng biết làm, cô gái đa năng đó...

Khoảng thời gian Ôn Dĩ Ninh đi theo Đường Kỳ Sâm, hầu hết những nhà hàng lớn nhỏ của Thượng Hải đều đã in lại dấu chân của hai người.

Có một ngày, Ôn Dĩ Ninh kết thúc giờ làm từ rất sớm, Đường Kỳ Sâm gửi tin nhắn cho cô, nói mình còn đang mở hộp, bảo cô chờ thêm nửa tiếng nữa. Kết quả sau khi tan hộp mới biết sau đó còn một bữa tiệc không thể vắng mặt, Đường Kỳ Sâm bèn gọi điện bảo cô qua đó luôn.

Ôn Dĩ Ninh nói không cần.

Đường Kỳ Sâm nói, tôi đã nói tài xế đến đón rồi, đồ ăn ở đây rất ngon đấy.

Trong ấn tượng của Ôn Dĩ Ninh, đây có thể coi như là lần đầu tiên Đường Kỳ Sâm đưa cô xuất hiện công khai.

Không phải cái vòng bạn bè của Phó Tây Bình, cũng không phải đi cùng trợ lý thân tín của anh, mà là trong vòng xã giao đúng chất ngoại giao thương mại.

Vàng son lộng lẫy khiến người ta lóa mắt, từ đây có thể quan sát ánh trăng trên dòng sông Hoàng Phố, mà đây cũng là lần đầu tiên Ôn Dĩ Ninh được nhìn thấy một mặt khác của Đường Kỳ Sâm-----

Chạm ly không ngừng, trò chuyện vui vẻ, khí độ bất phàm. Những tình anh giàu có đang ngồi kia, ai ai cũng coi anh như Bò Tát mà quần quýt lấy lòng.

Ôn Dĩ Ninh ngồi bên cạnh anh đầu dấm lên tiếng, dĩ nhiên Đường Kỳ Sâm cũng không cần cô phải làm gì. Mấy người đàn ông tán gẫu về cổ phiếu trong nước, về những tin tức mới trong giới kinh doanh, tán gẫu kỳ hạn quyền chọn(*), mỗi khi có món mới được đưa lên, Đường Kỳ Sâm đều không chút biến sắc là người gấp đưa đầu tiên, vừng vàng đặt trong đĩa cô.

(*) Quyền chọn là một dạng hợp đồng chứng khoán phái sinh cho phép người nắm giữ nó có quyền mua hoặc bán một khối lượng hàng hóa cơ sở nhất định với một mức giá xác định vào một thời điểm đã định trước. Có hai loại quyền chọn cơ bản: quyền chọn mua và quyền chọn bán.

Anh nói dẫn cô đi ăn đồ ăn ngon, anh đã nói là sẽ làm được.

Tiệc tan, nhưng đoàn người còn chưa có giải tán, lại rủ nhau lên tầng trên hát hò.

Mỗi người của đôi phương đều mang theo bạn gái, trong phòng bao cái gì cũng có, có người bắt đầu đi chọn bài hát, có bàn đưa bài lơ khơ lên, đàn ông có chuyện của đàn ông, một người phụ nữ trong số đó liên lên tiếng đề nghị: "Không thì chúng ta cũng đi dạo đi."

Ôn Dĩ Ninh là người Đường Kỳ Sâm mang theo bên người, theo lẽ tự nhiên trở thành tâm điểm bị vây quanh.

Bọn họ đi xuống trung tâm thương mại ở tầng dưới, túi hàng hiệu, những bộ lễ phục xa xỉ, đồ trang sức lấp lánh, giá cả đều không nhỏ. Những cô gái xinh đẹp trẻ tuổi kia ra tay cũng không hề kiêng dè, mới đi dạo một tầng mà trên tay đã xách theo túi lớn túi bé.

Chỉ có trên tay Ôn Dĩ Ninh là trống trơn.

Người có tiền mang theo bạn gái đi xã giao, đều có một thứ đã ngầm hiểu. Anh tình tôi nguyện, thỏa mãn nhu cầu đôi bên. Thêm vào đó, những người phụ nữ này khi tụ lại một chỗ, tinh thần háo thắng tranh đua là không thể tránh được.

"Em gái, sao em không mua gì thế?"

Ôn Dĩ Ninh chỉ cười cười, không lên tiếng.

Một người phụ nữ khác nói: "Em không cần phải tiết kiệm cho người ta đâu, em cứ mặc đẹp vào, có khi còn khiến bọn họ vui vẻ hơn ấy chứ."

"Nhưng nói thật là, vị kim chủ kia của em đúng là hàng hiếm nha."

Nhắc đến đàn ông, mọi người đồng loạt che miệng cười.

Ôn Dĩ Ninh đột nhiên lên tiếng: "Anh ấy chưa từng cho tôi tiền!"

Bầu không khí nhất thời lâm vào trầm mặc, cũng không biết sau đó có ai dùng giọng nói quái gở nói: "Ồi chao, hóa ra là yêu thật hả."

Không đến một giờ sau, bọn họ quay về phòng bao.

Lúc đoàn người đi vào, Đường Kỳ Sâm theo bản năng giương mắt, nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh đi cuối cùng thì ánh mắt không khỏi trầm xuống.

Đám oanh oanh yến yến đều là thắng lợi trở về, chỉ có cô.

Trong lòng Đường Kỳ Sâm không biết vì sao dâng lên cảm giác bức bối khó chịu, liếc mắt ra hiệu, trợ lý ngồi bên cạnh liền đón lấy mấy lá bài của anh.

Anh cũng không nói nhiều lời, chỉ đi đến cửa sổ gọi đi một cuộc điện thoại. Rất nhanh đã quay lại bàn, khách khí cười: "Khiến các vị đợi lâu rồi."

Mười phút sau, cửa phòng bao bị đẩy ra, ánh mắt của mọi người đồng loạt nhấc lên. Chỉ thấy ba người mặc đồng phục đen của trung tâm thương mại đi tới. Đi đầu là giám đốc, phía sau có hai người đàn ông cao to xách năm, sáu chiếc túi lớn nhỏ tinh xảo.

"Đường tiên sinh, đồ vật đều mang đến theo dặn dò của ngài."

Đường Kỳ Sâm thu lại ánh mắt, rút ra bốn tờ trong ví đưa cho ông ta, "Cảm." Sau đó trầm thấp gọi tên Ôn Dĩ Ninh: "Niệm Niệm."

Giám đốc trung tâm thương mại nghe được lập tức hiểu ý, đi đến trước mặt Ôn Dĩ Ninh, nhiệt tình cười nói: "Nếu như mặc không vừa, hoặc cần đổi cỡ nhỏ hơn, tiểu thư cứ việc gọi tôi, tôi ở ngay ngoài cửa."

Đến cả logo trên chiếc túi giấy cũng vô cùng tinh xảo xa hoa, tất cả đều là những món đồ vừa rồi ở tầng dưới Ôn Dĩ Ninh dừng lại nhìn quá năm giây.

Mà những cô bạn gái đi cùng kia, hiện tại đều đã bị chặn họng không thể nói gì, kiểu căng đắt ý bị tiêu diệt không còn một mống. Cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, trong mắt đều là ghen ghét đố kỵ.

Một người đàn ông lãnh đạm biết cách kiểm soát như Đường Kỳ Sâm, phương thức cưng chiều người phụ nữ của mình cũng rất riêng, một mình một phương trời.

Nhưng nhìn qua tâm tình của Ôn Dĩ Ninh lại không hề tốt, trầm xuống như nước triều rút.

Mười rưỡi, Đường Kỳ Sâm lái xe đưa cô về trường học. Hai người ngồi hàng ghế sau xe, bầu không khí trầm mặc đến đáng sợ.

Đường Kỳ Sâm bởi vì uống rượu nên giọng nói có chút khàn khàn, "Làm sao vậy?"

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, giống như hỏi, lại giống như khẳng định hơn: "Bọn họ đều được bao nuôi."

Đường Kỳ Sâm hơi dừng lại.

"Còn em là cái gì?" Ôn Dĩ Ninh tự hỏi tự đáp: "Anh cũng đâu có cho em tiền."

Đường Kỳ Sâm nhàu mày, trầm giọng: "Đừng nghe người ta nói bậy."

"Vậy em là bạn gái anh?" Ôn Dĩ Ninh lại muốn truy hỏi đến cùng, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía anh, khiến anh không thể nào trốn tránh.

Anh dùng trầm mặc thay cho câu trả lời.

Ôn Dĩ Ninh quay đầu về, khuôn mặt hờ hững: "Em muốn xuống xe."

Đường Kỳ Sâm nhẹ nhàng nói: "Tôi đưa em về."

"Em muốn xuống xe."

"Tôi đưa em về."

"Em muốn xuống xe!"

Bầu không khí biến thành hàng vạn lưỡi dao sắc bén, Đường Kỳ Sâm cũng nổi giận, hạ thấp giọng: "Đừng nháo."

Ôn Dĩ Ninh mới không sợ, trừng mắt lại: "Vậy thân phận bây giờ của anh tính là cái gì? Bạn trai? Kim chủ? Tuyệt đối đừng nói với em là anh đang theo đuổi em."

Đường Kỳ Sâm bị mấy tiếng xưng hô này quấy nhiễu lợi hại, giọng nói kiềm chế, "Tôi đang giúp em."

Ôn Dĩ Ninh bật cười, cười nghiêng ngả một hồi, sắc mặt đột nhiên đanh lại: "Tôi cần anh giúp cái rắm ấy! Dừng xe!"

Sợ cô tức giận mất lý trí, Đường Kỳ Sâm đành phải lạnh giọng nói với tài xế: "Dừng."

Ôn Dĩ Ninh đẩy cửa xe đi xuống, cũng không quay đầu lại lấy một cái, giống như quả pháo nhỏ, bóng lưng mang theo lửa cháy hừng hực.

Đường Kỳ Sâm nhìn sang, lại thu tầm mắt về. Động tác này lặp đi lặp lại nhiều lần, phiền lòng muốn phát hỏa, huyết thái dương căng đau. Đau đớn này một đường từ trên đầu đi xuống, toàn bộ tụ lại ở dạ dày.

Đường Kỳ Sâm dùng sức day mi tâm, sau đó lạnh nhạt dặn dò: "Lái xe theo cô ấy, đừng để cô ấy xảy ra chuyện."

Tài xế khó xử: "Đường tiên sinh, hiện tại đã muộn rồi, ngày hôm nay ngài còn uống rượu nữa, nên đi nghỉ sớm."

Đường Kỳ Sâm bỏ lại một câu kinh thiên động địa dọa đến cả quỷ thần -----

"Tôi gọi xe taxi."

Ôn Dĩ Ninh vừa đi vừa rơi nước mắt, cô cũng không biết vì sao mình lại khóc.

Thích người đàn ông này rồi sao? Hình như cũng không phải là đặc biệt thích, giống như đại sư ca phái cổ mộ, lạnh lạnh lùng lùng, một chút thú vị cũng không có.

Vậy vì sao cô lại khóc?

Ôn Dĩ Ninh nghiêm túc suy xét vấn đề này thật lâu, cuối cùng kết luận nguyên nhân là vì đã ở nơi đắt khách học đại học bốn năm, bốn ba vì sinh hoạt phí và học phí mà phát sầu, cũng chưa từng có một người nào đối xử tốt với cô như vậy.

Bởi vì suy nghĩ quá nhập tâm, nên một hồi lâu sau mới phát hiện ra phía sau có xe đi theo.

Cô thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn thấy biển số xe quen thuộc, toàn bộ tâm hồn hóa thành hỏa khí bùng cháy mãnh liệt.

"Anh đi xuống đây, ai cho anh theo dõi tôi hả!"

Cửa sổ xe trượt xuống, lộ ra khuôn mặt một lời khó nói hết của tài xế: "Ôn tiểu thư, Đường tiên sinh không ở trên xe. Ngài ấy nói tôi đi theo cô, hiện tại đã là đêm muộn rồi, ngài ấy sợ cô gái nhỏ đi một mình ngoài đường sẽ xảy ra chuyện."

Ôn Dĩ Ninh sững sờ.

Do dự một ngày, cuối cùng cô vẫn quyết định ngày mai sẽ đến thăm bệnh cái người đàn ông yếu đuối này.

Thông qua Phó Tây Bình lấy được địa chỉ, cô xách theo một túi đầy đồ đạc linh kinh gõ cửa.

Đường Kỳ Sâm mất rất lâu mới đi ra mở cửa, tóc tai lộn xộn, trên người mặc bộ đồ ngủ màu lam đậm. Đôi mắt đầy mệt mỏi sau khi nhìn thấy người đến là ai toàn bộ đều hóa thành kinh ngạc.

Ôn Dĩ Ninh mím môi, cứng rắn nói: "Đến giúp anh nhật xác."

Đường Kỳ Sâm cười, "Thật ngại quá, tôi còn phải chờ thêm một chút thời gian nữa mới có thể hóa thi, em vào ngồi chờ đi, khỏi cần lại phải đến một chuyến nữa."

Ôn Dĩ Ninh không nhịn được, bật cười.

Quan hệ của hai người từ ngày đó, bắt đầu từ băng tuyết dần dần tan ra.

Căn hộ của Đường Kỳ Sâm rất lớn, từ trang trí đến bày biện đều toát lên vẻ tinh anh.

Ôn Dĩ Ninh nhìn thấy trên bàn đặt đủ loại thuốc, thuốc đau dạ dày, thuốc kháng sinh, thuốc cảm, trong lòng lại có chút hồ thẹn. Phó Tây Bình nói đêm đó anh phải xã giao một vòng vốn đã không thoải mái, sau đó lại phải đứng đón xe giữa trời đông gió rét, bị cảm lạnh làm cho sụp đổ.

"Chưa ăn cơm phải không?" Đường Kỳ Sâm ngồi trên ghế sofa, thuận tay cầm một chiếc chăn mỏng đắp lên bụng, "Đợi một chút, lát nữa tôi đưa em ra ngoài ăn cơm."

Ôn Dĩ Ninh liếc anh một cái, "Anh như vậy còn có thể đi ra ngoài hả?"

Đường Kỳ Sâm cười: "Có thể, mặc nhiều chút là được."

Ôn Dĩ Ninh tức giận, đứng dậy: "Khỏi đi!"

Đường Kỳ Sâm nhiu mày: "Vậy ăn cơm thì sao?"

"----- Em làm!"

Kéo cái túi qua, bên trong đều là nguyên liệu nấu ăn Ôn Dĩ Ninh mua trong siêu thị.

Cô là người nhanh nhẹn tháo vát, năm nay mới chừng hai mươi tuổi, làm việc trong nhà bếp cũng rất ngay ngắn có trật tự. Thái lát, cắt sợi, hầm canh, sử dụng dao thành thạo, thuần thục ngay ngắn.

Đường Kỳ Sâm dựa vào khung cửa nhìn rất lâu, một hồi sau mới lên tiếng: "Rất cừ."

Ôn Dĩ Ninh đắc ý: "Đương nhiên, học năm hai em làm thêm ở nhà hàng một năm, nghỉ hè cũng không về quê, toàn bộ các món ăn trong menu đều do

một tay em làm."

Đường Kỳ Sâm: "Không sợ ảnh hưởng đến việc học hả?"

Ôn Dĩ Ninh nói: "Em rất thông minh đó, năm nào cũng nhận được học bổng."

Đường Kỳ Sâm cười dịu dàng: "Rất thông minh."

"Anh tốt nghiệp từ trường nào?" Ôn Dĩ Ninh thái gừng thành sợi nhỏ rồi bỏ vào đĩa, tiếp tục đập tỏi.

"Em hỏi hệ chính quy hay là thạc sĩ?"

"Hệ chính quy."

"Thanh Hoa."

Ôn Dĩ Ninh oa một tiếng, đôi mắt lấp lánh nhìn sang anh.

Đường Kỳ Sâm cười: "Không giống?"

"Em cứ nghĩ anh phải giống với người ta, ra nước ngoài học từ nhỏ cơ."

"Sau khi tốt nghiệp ở Thanh Hoa mới sang Mỹ." Đường Kỳ Sâm nói: "Cũng coi như là nửa rùa biển(*)."

(*) có ai đọc Mãi mãi là bao xa không, Lăng Lăng từng mắng giáo sư Dương là con rùa biển bơi về từ MIT đó kkk

Đại loại là nói những người đi học hoặc đi làm từ nước ngoài trở về, dựa theo hiện tượng đồng âm giữa 海归 [hǎi] [guī] (hải quy - từ hải ngoại/nước ngoài về) và 海龟 [hǎiguī] (hải quy - rùa biển), đại loại là vậy ^^!

Ôn Dĩ Ninh xì một tiếng: "Anh cũng đừng có sĩ nhục lũ rùa biển, tụi nó không có hoan nghênh anh đâu. Gia tộc của chúng nó đều sống lâu trăm tuổi, không có con nào bị cái bệnh dạ dày nhỏ nhắn quần riết như anh."

Đường Kỳ Sâm hoàn toàn thả lỏng tinh thần, tâm trạng rất tốt, "Xin lỗi, là tại hạ cản trở rồi."

Ôn Dĩ Ninh lẩm bẩm: "Biết là tốt, được rồi được rồi, đi ra ngoài đi, đừng ở chỗ này vướng tay vướng chân."

Đường Kỳ Sâm đi thật, nhưng lại quay về, trên người đã có thêm một chiếc áo khoác len nhưng xám nhạt, dáng vẻ lười biếng, hai tay vòng trước ngực, đứng dựa cửa nhìn cô nấu cơm.

Ôn Dĩ Ninh lười không buồn chấp, tùy anh.

Sườn bò hầm củ mài, bí đỏ hấp, lại thêm một bát canh củ sen, đều là những món ăn có lợi cho dạ dày. Cô không thêm nhiều da vị lắm, ít dầu ít muối, trở lại phương pháp cơ bản nhất lại thành món ngon tuyệt hảo của nhân gian.

Đường Kỳ Sâm được mùi thơm này xóa bỏ mọi buồn bực, trong lòng thoải mái hiếm thấy, thậm chí còn ăn hết gần nửa bát cơm.

"Đề tôi rửa bát." Hai người ăn xong, anh liền đứng dậy.

"Ngồi đi ngồi đi." Ôn Dĩ Ninh ghét bỏ nói: "Tôi thật sự không dám dẫn vật cái cơ thể mỏng manh này của quý ngài đâu."

Đường Kỳ Sâm cũng không cật mạnh, ngoan ngoãn làm một vị công tử bột ăn không ngồi rồi, trong lúc đang cười vui vẻ như chợt nhớ ra cái gì đó: "Cơ thể mỏng manh? Hai chúng ta ai mỏng manh hơn đây?"

Ôn Dĩ Ninh ngẩn ra.

Đường Kỳ Sâm cũng sùng sốt.

Rất nhanh, anh ho hai tiếng rồi giải thích: "Ngày đó em nói xuống xe liền xuống xe thật, dễ tức giận như vậy không phải mỏng manh thì là gì."

Cũng thật kỳ lạ, ngày đó ồn ào rồi tách ra trong không vui, ai cũng một bụng khí. Vốn tưởng rằng sẽ cứ như vậy âm thầm tích tụ lại thành khúc mắc trong lòng cả hai, không ngờ rằng bây giờ khi vô thức bật thốt ra lại không có thứ cảm giác lúng túng như trong dự liệu.

Ôn Dĩ Ninh cười hề hề: "Em không mỏng manh, em là viên đạn nhỏ có thể phát nổ."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, "Bất được ai nổ kẻ đó."

Ôn Dĩ Ninh đi rửa bát, giữa tiếng nước ào ào còn có thể nghe thấy cô đang ngâm nga một bài hát nào đó. Chỉ là không hề tập trung rửa bát, rửa một lúc lại liếc sang điện thoại, mở xem thông báo trên wechat.

Không lâu sau, Đường Kỳ Sâm nghe được tiếng reo từ trong vọng ra -----

"Oa!!"

Ôn Dĩ Ninh đến bát cũng chưa rửa xong, đã hưng phấn chạy ra, đôi mắt như có ngàn sao lấp lánh: "Em gặp được đại kim chủ rồi!"

Đường Kỳ Sâm giả vờ không rõ: "Hả?"

Đôi mắt Ôn Dĩ Ninh cong cong: "Cô ấy muốn mua của em 20 bọc a giao(*)."

(*) đoạn này trong truyện có rồi nè, Niệm Niệm bán a giao và tổ yến, a giao là gì ta cũng giải thích rồi nè ^^

Đường Kỳ Sâm ngồi tựa lưng trên ghế sofa xem thời sự, tấm chăn nhưng đắp bụng, hỏi: "Thế hả? Vậy em có thể kiếm được bao nhiêu?"

Ôn Dĩ Ninh nói: "300 đồng."

Đường Kỳ Sâm không hỏi nữa, tay với chiếc điện thoại trên tay vịn rồi gửi đi một tin nhắn ngắn gọn.

Năm phút sau, Ôn Dĩ Ninh dụi dụi mắt, "Không thể nào, lại mua thêm 50 bọc nữa?"

Giọng nói của Đường Kỳ Sâm nhẹ như mây gió: "Không tệ đâu, vừa chán luôn, em kiếm được 1000 rồi."

Trên mặt Ôn Dĩ Ninh là vui mừng khó nén, sắc mặt rạng rỡ, đôi mắt lấp lánh sinh động, cuối cùng thật lòng nói: "Anh giỏi toán thật đấy, nhanh như vậy đã tính ra rồi."

Đường Kỳ Sâm cúi đầu, tiếng cười trầm thấp, "..... Đó là đương nhiên, dù sao tôi cũng tốt nghiệp từ Thanh Hoa."

*** Lời tác giả ***

Đường tổng mà yêu Niệm Niệm ngay thì sẽ không phù hợp với tính tình của hắn, ngày ngày ở chung, tích từng chút từng chút một cảm động mới là căn cơ vững chắc làm tròn bấy thúc đấy. Niệm Niệm có thiện cảm với Đường tổng là theo lẽ tự nhiên, đổi lại là ta 22 tuổi gặp được một chàng trai tinh tế như vậy, ta cũng sẽ nổi tâm tư, đáng tiếc ta đụng phải chính là Lý Tiểu Cường = =!

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Phiên ngoại chuyện xưa 3

Dịch: CP88

Thời gian này Ôn Dĩ Ninh đều đến nấu cơm cho Đường Kỳ Sâm. Đổi lại thành toàn bộ những món ăn có lợi cho dạ dày, Đường Kỳ Sâm đứng là bị cô nuôi càng ngày càng giống Đường Tăng mặt trắng rồi. Ngày chủ nhật, Ôn Dĩ Ninh nấu cháo gà nắm hương cho anh, vừa ăn vừa nói: "Mai em không đến được."

Đường Kỳ Sâm đã đưa thìa đến bên miệng, động tác trong thoáng chốc dừng lại: "Có việc?"

Ôn Dĩ Ninh nói: "Em phải đi tìm công ty để thực tập."

Đường Kỳ Sâm: "Trường học không sắp xếp sao?"

"Có, nhưng hầu hết là những doanh nghiệp ở nơi khác, hơi xa."

"Vậy em muốn thế nào?"

"Hoặc là gần nhà một chút, hoặc là ở ngay Thượng Hải đi." Ôn Dĩ Ninh cúi đầu ăn cháo, đôi đồng tử xoay một vòng, trong câu nói để lại chỗ trống.

Đường Kỳ Sâm nghe xong không nói gì.

"Anh nhớ phải ăn đúng giờ." Ôn Dĩ Ninh nhẹ giọng dặn dò.

Đường Kỳ Sâm đặt bát xuống, "Em phải tự chăm sóc lấy mình."

Ôn Dĩ Ninh rất có khí thế của nữ hiệp giang hồ, "Em là một viên gạch của Xã hội Chủ nghĩa, nơi nào cần sẽ lăn xả không tiếc mình(*)."

(*) Từ một câu nói của Mao chủ tịch

Đường Kỳ Sâm cười, lại hỏi: "Em là con một hả?"

"Còn có một cô em gái, học lớp mười." Ôn Dĩ Ninh cười hi hi: "Kết quả học tập tốt hơn em, có thể sau này sẽ trở thành học muội của anh."

Nói đến người thân, ánh mắt của cô trở nên rạng rỡ đầy sức sống.

Đường Kỳ Sâm lại hỏi: "Em làm thêm nhiều như vậy, không thấy mệt hả?"

Hớn hờ trên khuôn mặt nhỏ của Ôn Dĩ Ninh dần thu lại, cup mắt, nhu thuận nói: "Em gánh vác được."

Có vài phút im lặng, sau đó Đường Kỳ Sâm nhẹ giọng nói: "Vẫn là cô gái nhỏ, đối xử tốt với mình một chút."

Câu nói này, khiến nước mắt Ôn Dĩ Ninh không kiềm chế được chảy ra.

Cô nắm chặt chiếc thìa trên tay, Đường Kỳ Sâm là một người đàn ông tỉ mỉ, toàn bộ những đồ dùng trong bếp trước khi Ôn Dĩ Ninh đến đều mới tinh, đến cả thìa và đôi đũa đều làm bằng bạc.

Ánh sáng bạc từ chiếc thìa dần biến thành vệt nước mắt mờ mờ.

Ôn Dĩ Ninh nghẹn ngào: "Ừm"

Đôi con ngươi nhân nhật của Đường Kỳ Sâm nhìn cô chăm chú, nhìn cô gái trước mặt gắt gao kìm nén lại nước nớc. Cô không còn dư lại nhiều dũng khí để giả cớ cho trái tim vốn đã muốn dang rộng cánh bay đi. Cô có thể chịu được hiện thực khổ sở, mệt nhọc khổ cực, nhưng lại không thể chống đỡ được một người đàn ông ít nói lời ôn nhu.

Đường Kỳ Sâm im lặng đưa khăn giấy cho cô, để cho cô một phần không gian riêng, mà hành động nhỏ này đã triệt để chọc thủng tầng chắn cuối cùng vốn đang chặn lại dòng cảm xúc.

Đầu tiên là nghẹn ngào, sau đó trở thành nước nớc, cuối cùng lệ rơi đầy mặt.

Trên mặt Đường Kỳ Sâm ba phần là thương xót, năm phần trầm mặc, còn hai phần nữa là thứ cảm tình đến chính anh cũng không thể nói rõ.

"Nếu có phiền phức gì thì có thể đến tìm tôi, bất cứ lúc nào."

Có thể khiến cho Đường Kỳ Sâm mở miệng nói ra lời vàng ý ngọc không phải dễ dàng, chưa bao giờ dễ dàng hứa hẹn, lần này thật sự là tâm bất do kỷ(*).

(*) không thể kiểm soát lý trí, hành động không xuất phát từ ý định ban đầu

Lời vừa dứt, Ôn Dĩ Ninh đã nhào vào lòng ngực anh.

Trên người cô gái có mùi hương thanh đậm, cô bắt đầu khóc nước nớc.

Nước mắt làm ướt đầm tầng vải mỏng, giống như còn thấm cả vào da thịt anh. Không biết có phải do ảo giác của chính mình hay không, Đường Kỳ Sâm còn cảm giác được ấm áp và xúc động.

Lát sau, anh thở nhẹ một hơi, bàn tay đặt trên lưng cô vỗ nhẹ nhẹ: "Niệm Niệm, ngoan nào."

Ôn Dĩ Ninh ôm thắt lưng anh, giống như đứa bé trôi dạt thật lâu cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng từ ngọn đèn hải đăng.

Đường Kỳ Sâm kiên nhẫn vỗ lưng cô, lại giống như vỗ về an ủi.

Ôn Dĩ Ninh càng khóc dữ hơn: "Vì sao lại tốt với em như vậy?"

Đường Kỳ Sâm im lặng, lúc mở miệng giọng nói đã khàn khàn, "Hai ta có duyên."

Sau câu nói đó, Ôn Dĩ Ninh đã cho rằng quan hệ của hai người tiến thêm một bước nữa.

Cô bắt đầu chạy đôn chạy đáo tìm công ty thực tập, tối tầm mắt mũi chọn lựa, lại bận rộn gửi CV đi, nhưng chỉ cần có thời gian thì nhất định sẽ đến làm com cho Đường Kỳ Sâm. Cô gái này hầu hết thời gian trong ngày đều là vui vẻ nhiệt huyết, xinh đẹp rực rỡ, đứng trước mắt giống như một mặt trời nhỏ.

Dạ dày Đường Kỳ Sâm đã hoàn toàn khỏe lại, nhưng chỉ cần cô gửi tin nhắn thì đều về nhà ăn com.

Ngày hôm đó, về nhà hơi sớm.

Ôn Dĩ Ninh đang ở trong phòng bếp rán cá, điện thoại đặt bên cạnh chính âm lượng lớn nhất, từ chiếc điện thoại phát ra một giọng hát nam: "Vẫn còn nhớ, em nói trên thế gian này có vô vàn điều tươi đẹp, chỉ là rất dễ dàng biến thành một cái thoáng qua....."

Năm giờ hơn, bầu trời ngoài cửa sổ chậm rãi chuyển mình, ánh nắng chiều phủ lên toàn bộ khung cảnh từng vòng ánh sáng nhàn nhạt dịu dàng.

Mà bóng lưng xinh đẹp của Ôn Dĩ Ninh chính là đóa hoa xinh đẹp nhất bên trong tầng tầng lớp lớp vòng sáng kia.

Đường Kỳ Sâm đứng ngoài cửa rất lâu, điện thoại trong tay giờ lên.

Ôn Dĩ Ninh quay đầu lại, bị anh dọa giật nảy mình. "Sao anh không lên tiếng gì vậy! ----- Này này, quay cái gì thế?"

Đường Kỳ Sâm cười cười, cúi đầu lưu video lại, cũng không giấu diếm: "Quay em nấu ăn."

"Có cái gì hay mà quay." Ôn Dĩ Ninh lấy cá ra đĩa.

"Lưu lại coi như sách dạy nấu ăn, sau này không có em ở đây thì cũng có thể tự mình học rồi làm theo."

Ôn Dĩ Ninh xi một cái, "Anh mà xuống bếp em cũng theo họ anh luôn." Cô đột nhiên dừng lại động tác trong tay, nghiêng đầu nhìn anh: "Em có thể nấu cơm cho anh thật lâu nữa."

Đường Kỳ Sâm không kịp nghĩ nhiều, cười hỏi: "Bao lâu hả?"

"Đến khi nào anh ăn chán mới thôi." Ôn Dĩ Ninh nghiêm túc đáp, không chút biến sắc quăng vấn đề lại cho anh.

Đường Kỳ Sâm hiểu được, nụ cười bên ngoài vẫn nhàn nhạt, nhưng sóng lòng bên trong đã cuộn trào.

Ôn Dĩ Ninh rửa sạch tay, sau đó đi đến trước mặt anh, "Anh sẽ chán chứ?"

Đường Kỳ Sâm còn chưa trả lời, cô gái đã kiễng chân, đặt lên má anh một cái hôn thật nhẹ.

"Mùi vị như vậy, anh sẽ chán chứ?"

Xét về phương diện tình cảm, Đường Kỳ Sâm là một người đàn ông rất vô vị, qua 31 cái xuân xanh, chính thức yêu đương cũng chỉ có một lần là khi đi học ở Mỹ, từng hẹn hò với một cô gái da trắng, nhưng chưa đến hai tháng thì kết thúc một cách chóng vánh. Bởi trường học cách nhau quá xa, việc học của mỗi người đều bận rộn. Đến tận bây giờ Đường Kỳ Sâm cũng không nhớ rõ số lần bọn họ nắm tay, đã xem được bao nhiêu bộ phim, thậm chí ngay cả một chút ấn tượng về một cái hôn môi nào đó cũng không có.

Ít đến đáng thương.

Nhưng đêm nay, tại thời khắc này, anh không thể không thừa nhận bản thân có một cái nháy mắt muốn chạy trốn chết.

Cảm giác rung động đã rất lâu không gặp tựa như mũi tên đã lấp vào cung, lại sợ hãi không dám thả tay.

- - - - -

Ôn Dĩ Ninh bận rộn tìm nơi thực tập, Đường Kỳ Sâm bắt đầu bận rộn hạng mục đầu thầu của công ty, bận rộn khai thông các mối quan hệ, toàn bộ nhân viên trong công ty đều ở trạng thái cực kỳ căng thẳng.

Suốt một tháng, số lần anh về nhà có thể đếm trên đầu ngón tay, nhiều lần dạ dày đau không chịu được cũng chỉ có thể vùi người trên ghế sofa nhắm mắt giải lao. Trợ lý thật sự không dám lơ là tình trạng sức khỏe của anh, báo cáo với hai vị trưởng bối của Đường gia, ngay ngày hôm sau mẹ Đường liền dẫn theo bác sĩ gia đình, lực lượng cực kỳ hoành tráng tiến vào tòa cao ốc Từ Gia Hối(*).

(*) Tòa nhà này có khu mua sắm Từ Á Hối, nằm tại Thượng Hải

Hiện tại tòa nhà đặt trụ sở của Á Hối là Trung tâm Tài chính Thượng Hải, hoặc khi trước là Từ Gia Hối, hoặc là khi đó Bình Bình vốn muốn để vậy..

Mẹ Đường một thân phong thái khoan thai cao quý, rất có nét khí phách của vị Thái hậu thời cổ đại, sau khi giám sát con trai uống xong canh mới dòi mắt đi, nói: "Đừng làm mình cực khổ quá, có khó khăn gì thì cứ nói với ba con."

Đường Kỳ Sâm đắp một chiếc khăn nhung trên bụng, mệt mỏi nói: "Gần xong rồi, đợt kết thúc sẽ về nhà ăn cơm với ông bà nội."

Mẹ Đường nói: "Không cần đợi, liền hôm nay luôn đi. Hôm nay đám con cháu đều về, con về Thượng Hải lâu như vậy rồi, còn vắng chỗ nữa sẽ khó ăn nói."

Đường Kỳ Sâm đẩy người lên, mở lịch trình của ngày hôm nay ra, xóa một cái xã giao, thuận theo bà.

Đường gia là một gia tộc lớn, anh chị em đông đảo, lĩnh vực nào cũng có vài người làm to. Gia đình tự hợp xác định địa điểm là tại Đông Giang phủ,

Đường Kỳ Sâm khoác chiếc áo bành tô, là người đến cuối cùng. Vừa vào, hai tay liền ôm quyền tạ lỗi, "Xin lỗi nhé, đến muộn rồi."

Một cô em họ xinh đẹp cười rộ lên: "Vậy thì nhận phạt ba chén rượu."

Người anh họ lớn hơn một chút ngồi cạnh cô ấy nói: "Em dám rót rượu cho anh ấy? Không sợ bác gái lườm chết sao?"

Trợ lý cũng đã quen thuộc với bọn họ, cản lại: "Rượu của Đường tổng để tôi uống thay ngài ấy đi."

"Khoan đã." Đường Kỳ Sâm lên tiếng: "Người mình không cần làm cái này." Sau đó giả vờ nghiêm mặt lại, đáp lời cô em họ: "Hôm qua anh còn ăn com với lão tổng của em đấy, nếu em muốn đến núi tuyết chụp ảnh mùa hạ thì anh nói với vị ấy một tiếng là được rồi."

Cô em họ á một tiếng, "Đường ca ca lại bắt nạt kẻ yếu. Không uống rượu thì cũng phải uống nước trái cây đi chứ."

Sau phần mở màn náo nhiệt, tiệc tối bắt đầu.

Ăn được một nửa, trợ lý từ nhà vệ sinh trở về ghé vào tai anh nói: "Đường tổng, tôi nhìn thấy Ôn tiểu thư."

Đường Kỳ Sâm tiếp tục uống hai thìa canh, sau đó mới đặt thìa xuống.

Bởi vì tối nay nhàn rỗi nên Ôn Dĩ Ninh qua đây làm mấy công việc vặt vãnh, đi loay quanh trong nhà bếp. Một tay xách thùng nước, mùa đông lạnh tê tái chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay.

Lúc Đường Kỳ Sâm gọi Niệm Niệm, Ôn Dĩ Ninh hơi ngẩng ra, sau đó mặt mày rạng rỡ, cười tươi rồi đáp lại anh:

"Đường lão bản!"(*)

(*) Thật ra Đường lão bản chính là Đường tổng haha, chỉ là cảm thấy lão bản thân thiết hơn một chút nên trong cái phiên ngoại này ta để vậy. Trong truyện có một lần Sâm ca bắt Niệm Niệm gọi Đường tổng, có thể thật sự là vì muốn Niệm Niệm gọi cái danh Đường lão bản thân thiết này, hoặc có thể không phải, ta cũng không biết nữa hahaha

Đường Kỳ Sâm hơi nhú mày, hỏi: "Em ăn com chưa?"

Ôn Dĩ Ninh cười hì hì.

Yên lặng trong chốc lát, Đường Kỳ Sâm vẫy tay gọi cô qua: "Lại đây."

Gia đình tụ tập không tiện dẫn người vào, anh đưa Ôn Dĩ Ninh vào một phòng bao khác rồi nói: "Ăn com."

Ôn Dĩ Ninh: "VẬY CÒN ANH?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Tôi còn chưa rời đi được."

Ôn Dĩ Ninh hiểu: "Phiếu com dài hạn."

Đường Kỳ Sâm cười cười, "Ăn đi." Rồi rời đi.

Đám con cháu thích náo nhiệt, tụ tập lại càng thêm ồn ào huyên náo, Đường Kỳ Sâm thì thoải mái nâng cốc tay nhìn thời gian. Trợ lý đứng bên cạnh, nhẹ giọng thăm dò: "Đường tổng?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Cậu lái xe của tôi đi đưa Ôn tiểu thư về trường trước đi."

Trợ lý tuân lệnh, yên lặng rời khỏi căn phòng. Chỉ là không bao lâu đã thấy quay lại, thấp giọng báo cáo: "Đường tổng, Ôn tiểu thư đã về trước rồi."

Đường Kỳ Sâm không để ý lắm, ừm một tiếng coi như đã nghe thấy. Lại cùng đám con cháu chơi một lúc nữa, mười giờ tối đoàn người mới tập nập ra về.

Hai cô con gái nhỏ của bác hai trong nhà Đường Kỳ Sâm là đại minh tinh, công ty sắp xếp cho quản lý và vệ sĩ đi theo. Đường Kỳ Sâm đi cuối cùng, mọi người ai cũng đều biết anh không thích lộ mặt trên báo. Mười lăm phút sau, cả đoàn lớn chỉ còn lại mấy người chị em có quan hệ tốt, vừa nói vừa cười chào tạm biệt.

Trợ lý đứng cạnh Đường Kỳ Sâm đột nhiên thốt lên: "Ồ? Là Ôn tiểu thư."

Đường Kỳ Sâm nâng mắt lên nhìn, thấy được Ôn Dĩ Ninh đứng bên kia đường chờ xe bus.

Trợ lý cao giọng gọi: "Ôn tiểu thư."

Mấy người khác còn chưa về nghe được thì đồng loạt nhìn sang, Ôn Dĩ Ninh cũng ngẩng ra, bị bọn họ nhìn có chút bối rối.

"Đường ca ca, không định giới thiệu một chút sao?" Có người nói.

Đường Kỳ Sâm: "Niệm Niệm, qua đây."

Chờ khi Ôn Dĩ Ninh đến gần, anh rất tự nhiên giới thiệu: "Cô ấy là Ôn Dĩ Ninh."

Cô em họ vừa lên tiếng oa một tiếng, trong mắt lộ ra kinh ngạc, sau đó cười hi hi đưa tay ra: "Xin chào! Mình là Phù Quả."

Tuổi tác hai người xấp xỉ nhau, nhưng Ôn Dĩ Ninh vẫn không tự chủ được đứng về sau Đường Kỳ Sâm.

Phù Quả tươi cười nói, "A giao lần trước đăng ấy gửi dùng rất tốt đó!"

Ôn Dĩ Ninh lại ngần ra, phản ứng lại: "Bạn là Quả Quả?" Người đặt hàng siêu tốc độ.

Phù Quả cười ha ha, "Trúng phóc."

Vậy là, Ôn Dĩ Ninh cái gì cũng đã hiểu.

Sau khi mọi người đều ra về, cô mới xoay người, trừng mắt nhìn Đường Kỳ Sâm.

Đường Kỳ Sâm rất bình tĩnh đón lấy ánh mắt của cô, "Người quen mà, giúp đỡ chuyện làm ăn."

Vừa dứt lời, Ôn Dĩ Ninh đột nhiên nhào tới.

Đường Kỳ Sâm đứng không vững, theo bản năng ôm lấy eo cô.

Trái tim và cả cơ thể, giống như trong khoảnh khắc được lấp đầy.

Bát Bát: Thay mặt team cái bang sau Tết cảm ơn Tholonganh muối muối đã ủng hộ tiền cho Bát mua chương và tặng quà tác giả, chương truyện này coi như phần đáp lễ nho nhỏ hehe, yêu thương rất nhiều nè:~::~~::~~

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phiên ngoại chuyện xưa 4

Dịch: CP88

Trước khi cái ôm này khiến trái tim Đường Kỳ Sâm nhảy nhót lâu hơn nữa, anh nhanh chóng buông người trong lòng ra.

Ôn Dĩ Ninh nhắc môi: "Em thích anh, anh không cảm giác được sao?"

Trái tim Đường Kỳ Sâm chìm xuống, một lúc sau mới nói: "Tôi đưa em về trường."

"Anh cũng không phải là bạn trai em, vì sao phải đưa em về trường?"

Đường Kỳ Sâm lại vô cùng tỉnh táo, "Tôi mà là bạn trai em thì đã không đưa em về trường."

Nhịp tim Ôn Dĩ Ninh không ngừng tăng tốc, đồng thời nét mặt trở nên gượng gạo.

Người đàn ông này giống như anh túc, thần bí lại khiến người ta nghiện. Trái tim thiếu nữ của Ôn Dĩ Ninh sao có thể chống lại ôn nhu đó. Sự thật là, lời này của Đường Kỳ Sâm nghe qua như lưu manh bại hoại, nhưng cẩn thận mà nghĩ, chính là tuyệt tình và kiên quyết.

Ôn Dĩ Ninh nhìn anh: "Nếu anh không thích em, thì vì sao lại đối xử tốt với em như vậy?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Hợp ý."

Ôn Dĩ Ninh không buông tha: "Nhưng không lẽ anh không nhìn ra, em đối với anh đặc biệt đặc biệt tốt sao?"

Đường Kỳ Sâm ngần ra, lại không có cách nào phản bác.

"Em không muốn anh đưa em về, anh cho em hi vọng như vậy khiến em mơ mộng, cũng vô cùng thống khổ." Ôn Dĩ Ninh chán nản cúi đầu, hai tay nắm lấy nhau, "Anh biết trái tim thiếu nữ là gì không?"

Đường Kỳ Sâm trong chốc lát không lên tiếng, Ôn Dĩ Ninh liền nói: "Gặp anh, em đã hiểu được."

Đêm đó, cô để lại cho Đường Kỳ Sâm một bóng lưng quật cường, dưới ánh đèn đường đỏ ra một cái bóng thật dài, có lưu luyến, nhưng lại cương quyết không quay đầu.

Lại giống như bánh lái tàu thủy trật khỏi tuyến đường đi, muốn về đường cũ lại phát hiện ra có sóng to gió lớn, bị chặn mất đường lùi rồi.

Cực kỳ giống trong lòng Đường Kỳ Sâm tại thời khắc này.

Từ đó, hai người có một quãng thời gian rất dài không tìm gặp nhau.

Hắn là vì Phó Tây Bình cảm thấy cô gái này không quá quan trọng trong lòng Đường Kỳ Sâm, nên khi tán gẫu nhắc đến cũng rất không kiêng dè, "Anh là có ý đồ kia với Niệm Niệm, đừng tưởng rằng em không nhìn ra nhé."

Đường Kỳ Sâm cúi đầu đọc tài liệu, "Cậu nhìn ra cái gì?"

"Lúc anh và tiểu Thần của Nghênh gia gặp nhau, cô ấy cũng tầm tuổi Niệm Niệm bây giờ phải không?" Phó Tây Bình nhún mày.

Đường Kỳ Sâm hạ bút ký tên, sau đó nhấc mắt lên, không vui nói: "Anh giống người nhảm chán như vậy sao?"

Phó Tây Bình: "Không nhảm chán, chỉ là có chút cố chấp."

Đường Kỳ Sâm hiếm khi vắng tục: "Chú thì biết cái rắm gì."

Phó Tây Bình ách một tiếng, tư thế liêu chết cũng phải hỏi cho ra lẽ: "Anh thật sự không có một giây thoáng qua nào như thế? Lần đầu tiên ở quán bar đó em lại thấy được rõ ràng, nếu không sao em có khả năng chiếu cố đặc biệt đến Niệm Niệm, mua từ tay cô ấy bốn chai rượu vang chứ?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Cậu nhiều tiền như vậy, tiêu vào những chỗ nên tiêu, tích đức cho con cháu."

"Hé?" Phó Tây Bình ngữ khí vui vẻ, "Thật trông chờ cô bé này làm anh tổn thương thêm lần nữa."

Nói giỡn hai câu, Phó Tây Bình thu lại ý cười, nghiêm túc nói: "Thật ra cũng không phải là giống. Em đã gặp tiểu Thần rồi, Niệm Niệm và cô ấy không cùng một kiểu."

Bộp một tiếng.

Là Đường Kỳ Sâm đã hết sạch kiên nhẫn phang tập tài liệu lên đầu anh ta.

"Phó Tây Bình, gần đây cậu đến đây hơi nhiều rồi đấy."

"Còn không phải vì em quan tâm anh sao."

"Đã quan tâm thì quan tâm cho ra dáng, đừng có làm mấy trò có hay không nhảm nhí."

"Là vậy à." Âm cuối được Phó Tây Bình kéo ra thật dài, cuối cùng cười hề hề: "Vậy đến cùng là có, hay không có?"

Đường Kỳ Sâm phi một cây bút về phía anh ta, giống như cái phi tiêu nhỏ không lệch một li đâm thẳng vào chóp mũi anh ta.

"Á!!!" Phó Tây Bình bưng mũi, miệng gào to: "Anh đây chính là thẹn quá hóa giận, có ai báo thù như anh không hả!"

Giọng Đường Kỳ Sâm lạnh buốt: "Có."

Bầu không khí hơi tan rã, ai cũng không chú ý đến bên ngoài cửa phòng làm việc không đóng, mãi cho đến khi bóng người Ôn Dĩ Ninh hoàn toàn lộ ra.

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm trầm xuống, nhìn đến nét mặt của cô, cả người đều nguội lạnh.

Phó Tây Bình thàn than không ổn, gấp gấp đứng dậy hòa giải bầu không khí: "A, Niệm Niệm đến đây à, cái tên trợ lý này làm gì mà lại không vào thông báo một tiếng chứ. Đã ăn cơm chưa? Phó ca ca dẫn em đi..... Ấy? Đây! Sao lại chạy thế!"

Ôn Dĩ Ninh xoay người chạy, sau một giây, Đường Kỳ Sâm xuất phát từ bản năng lập tức đuổi theo.

Khuôn mặt Ôn Dĩ Ninh giàn dụa đều là nước mắt, đúng lúc thang máy đến, cô chạy vào, dùng sức ấn nút đóng cửa. Đường Kỳ Sâm cuống lên, trong một tích tắc cửa sắp đóng lại liền mạng đưa tay ra, cửa thang máy nặng nề kẹp vào bàn tay anh.

"Đau ----" Anh đau đến mức phải hít vào một ngụm khí lạnh.

Đường Kỳ Sâm cuối cùng vẫn len được vào thang máy, "Niệm Niệm."

Ôn Dĩ Ninh vùng nắm đầm về phía Đường Kỳ Sâm, nhưng không trúng. "Đừng có gọi tôi là Niệm Niệm!"

Cô quật cường bức nước mắt vào trong, nghẹn ngào nói: "Nếu hợp ý của anh đối với tôi là dùng phương thức như vậy bắt đầu, thì tôi tình nguyện không có."

Cô đã nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của Đường Kỳ Sâm và Phó Tây Bình.

Con gái thích nghe theo cảm tính, một mực bắt lấy những từ then chốt, sau đó suy diễn linh tinh.

Đường Kỳ Sâm nói: "Em bình tĩnh lại trước đã."

"Bình tĩnh?" Ôn Dĩ Ninh nói: "Anh coi tôi là con khi mà đùa giỡn, tìm kiếm bóng dáng của người khác thông qua tôi làm phương thức an ủi cho chính mình, anh còn muốn tôi bình tĩnh?"

"Tôi coi em là thể thân?" Đường Kỳ Sâm nhủ chặt hai hàng lông mày: "Em không cần nghe lung tung rồi suy đoán bậy bạ."

Bầu không khí này, cảm xúc của hai người đều vô cùng bất ổn.

Ôn Dĩ Ninh hể oan ức là sẽ nổi quạu, giống như khẩu pháo con đã hung hăng trở lại: "Tên đàn ông cặn bã!"

Đường Kỳ Sâm trầm mặt: "Dùng ngôn từ cho cẩn thận."

"Tôi nói anh chính là tên đàn ông cặn bã!"

Đúng lúc này cửa thang máy mở ra, vài người nhân viên hành chính của tầng mười đứng ngoài cửa, nghe được câu nói kia thì hoang mang nhìn ông chủ của mình. Người này đẩy người kia, đùn đẩy lẫn nhau, không ai dám đi vào.

Đường Kỳ Sâm cúi kính đá mạnh vào cửa thang máy, "Đóng lại!"

Nhân viên vội vàng ấn nút đóng, khuôn mặt nom nớp lo sợ.

Bên trong tiếp tục dây dưa.

Lòng ngực Đường Kỳ Sâm có một cỗ lửa đang không ngừng thiêu đốt: "Nếu tôi thật sự là tên đàn ông cặn bã, em nghĩ mình còn có thể đứng chỗ này sao?"

Cuối cùng vẫn là do cái tính công tử đã ngấm sâu vào máu, ngông cuồng bạo liệt. Lời này không có ác ý, nhưng trong tình cảnh này để cho Ôn Dĩ Ninh nghe được, vô tình đã vạch ra giữa hai người tầng ranh giới vĩnh viễn không thể lờ đi.

Nước mắt kìm nén khổ sở trong phút chốc trào ra, bởi Ôn Dĩ Ninh cắn môi thật chặt để không phát ra âm thanh, cứ như vậy khóc trong yên lặng.

Đường Kỳ Sâm không chịu được nước mắt của cô, cô khóc, huyết thái dương của anh cũng căng chặt, đau chết rồi.

Một lát sau anh rút cuộc đầu hàng, dịu giọng nói: "Niệm Niệm, chỉ cần em đồng ý nghe, tôi có thể giải thích với em. Nếu đó là người phụ nữ tôi thật muốn mong nhớ, thì còn có thể đi tìm thể thân sao?"

Nhưng Ôn Dĩ Ninh đã bịt kín hai tai, bộ dạng khó mà lay chuyển. Đúng lúc thang máy xuống đến tầng một, cửa thang máy mở ra, cô liền liều mạng mà chạy.

Đường Kỳ Sâm tức giận đến mức máu xông lên não, âm ỉ kiểu này thật sự còn căng thẳng hơn cả ngồi trên bàn đàm phán. Dạ dày đau như vừa mới bị ai đó dùng sức vặn mấy vòng, mồ hôi lạnh lớn bằng hạt đậu trong chớp mắt phủ kín trán, anh muốn đuổi theo, nhưng đã hoàn toàn lực bất tòng tâm.

Phó Tây Bình từ một bên thang máy khác đi ra, bị bộ dạng của anh dọa cho tái mét mặt mày: "Kỳ Sâm, không sao chứ?!"

Đường Kỳ Sâm ngăn lại động tác muốn rút điện thoại ra của anh ta, giọng nói suy yếu nói: "Gọi người, đi theo Niệm Niệm, chạy nhanh như vậy, còn, còn sợ tôi đuổi kịp sao?"

"Tổ tông à anh đừng nói nữa, em đi làm ngay đây." Phó Tây Bình nhanh chóng gọi điện sắp xếp mọi chuyện, rồi hỏi: "Yên tâm rồi chứ?"

Đường Kỳ Sâm dựa lưng vào tường, thân thể hơi rũ xuống, đầu cũng cúi thấp, mơ mơ hồ hồ ừm một tiếng. "Sau này qua đây ít thôi."

"Phải đến chứ, không đến sao được." Phó Tây Bình đứng là vẫn hơi hồ thẹn: "Không thì em đi giải thích với cô ấy nhé?"

Nếu không phải vì anh ta bói lên cái chủ đề chó má này thì sau đó đã không sinh ra nhiều phiền toái như vậy.

Đường Kỳ Sâm dập tắt ý định này của anh ta: "Chú bớt gây họa đi cho anh."

Phó Tây Bình: "Kỳ thực như vậy cũng tốt, anh tự mình nghĩ lại cho rõ ràng xem tâm tư của mình đối với cô gái này rốt cuộc là gì. Nếu là thích, thì mau mau khiến cô ấy thành người của mình, nếu không phải thì nhanh kết thúc đi."

Đừng làm chậm trễ người ta.

Đường Kỳ Sâm nghe xong, thật lâu sau không hé răng, nét mặt cũng âm trầm. Cũng không biết là do bị con đau dạ dày hành hạ, hay là vì bị những lời nói kia làm chọc giận. Gần đây Phó Tây Bình càng lúc càng khó mò ra tâm tư của vị Đường công tử này rồi.

"Xe đã đến," Phó Tây Bình kết thúc trò chuyện, "Nào, khoác lên vai em đi, đưa anh đi kiểm tra."

Đường Kỳ Sâm bỗng thốt lên một câu, lại giống như là tự lẩm bẩm với chính mình hơn, Phó Tây Bình hoàn toàn không nghe rõ.

"Tôi không có xấu xa như vậy, chẳng lẽ em không thể..... cho tôi thêm một chút thời gian sao."

- - - - -

Anh nghĩ không thông.

Không phải bởi vì hoài nghi động cơ của mình, mà là không phân biệt được tình cảm đối với Niệm Niệm đến cùng là loại nào.

Nhưng một câu nói kia của Phó Tây Bình rất đúng, trước tiên phải nghĩ rõ ràng, sau đó mới đưa ra quyết định.

Đường Kỳ Sâm không đi tìm Ôn Dĩ Ninh nữa. Ôn Dĩ Ninh là một cô gái tự lực tự cường, dĩ nhiên cũng sẽ không cúi mình lấy lòng. Mãi đến khi qua Tết xuân, Đường Kỳ Sâm mới phát hiện ra sau đó hai người trở thành hai đường thẳng song song rồi.

Sau đó nữa, trong một buổi tiệc từ thiện, trùng hợp gặp được một vị chủ nhiệm khoa của đại học Phục Đán. Trong lúc nói chuyện phiếm vô tình nhắc đến đề tài tình trạng sinh viên tìm việc làm sau khi tốt nghiệp. Ngoại tình chiếm đa số, hơn nữa đều là những công ty nhỏ mới thành lập, đối với phía bắc rộng rãi cũng có người xin được việc làm, nhưng đãi ngộ trong thời gian thực tập so với những kỳ trước có cùng trình độ vẫn kém hơn đôi chút.

Đại khái là, tình hình không quá lạc quan.

Toàn bộ hành trình đều có trợ lý đi cùng, phát hiện ra đây là đề tài mẫn cảm, vẫn luôn dè dặt cẩn thận quan sát phản ứng của ông chủ. Thế nhưng Đường Kỳ Sâm cũng chỉ hờ hững nghe, nhân nhợt cười, thi thoảng tiếp lời, đến nhíu mày một cái cũng không có.

Trợ lý còn đang cho là tiểu nha đầu kia đã hoàn toàn trở thành quá khứ, kết quả trên đường trở về sau khi tiệc tối kết thúc, Đường Kỳ Sâm đang nhắm mắt dưỡng thần chợt nói: "Kha Lễ, đi tìm Từ tổng đánh tiếng."

Đó là một doanh nghiệp danh tiếng làm về thương mại trong tòa nhà Từ Gia Hối, xét về quy mô hệ thống, nghiệp vụ liên quan đều là khổng lồ, nhưng cũng bởi vì là dòng chính thống ổn định nên không dễ dàng nhận người từ bên ngoài.

Trợ lý hiểu ý của Đường Kỳ Sâm, gật đầu đáp: "Được, tôi đi làm."

Mấy ngày sau, trợ lý báo cáo với anh: "Đường tổng, nhiệm vụ không hoàn thành."

Đường Kỳ Sâm cau mày: "Từ tổng không đồng ý?" Vừa nói vừa lấy điện thoại ra: "Để tôi tự mình nói chuyện."

"Không phải." Trợ lý khó xử: "Phía trường học nói Ôn tiểu thư đã ký tên thực tập tại một công ty khác rồi."

"Công ty nào?"

"Doanh nghiệp Vạn Hâm."

Đường Kỳ Sâm nhíu mày, trong não bộ nhanh chóng rà soát một lượt.

"Đường tổng, công ty này không ở Thượng Hải." Trợ lý nói: "Ồ quê Ôn tiểu thư."

Bàn tay cầm cốc nước ấm của Đường Kỳ Sâm hơi run lên, nước bên trong sánh ra, nửa cốc nước đều đổ xuống mặt bàn, thấm ướt một tờ báo cáo và một bản hợp đồng.

Anh nhớ Ôn Dĩ Ninh từng nói nơi cô muốn ở lại nhất vẫn là Thượng Hải, nhưng hiện tại lại hạ quyết tâm trở về quê nhà.

Cái cảm giác này, từ kỳ lạ chuyển thành mất mát đã lâu không gặp. Trong một khoảnh khắc kích động, anh đã muốn xông ra chạy đi tìm cô.

Nhưng cảm giác kích động này lại bình tĩnh lại nhanh chóng đến mức dị thường. Đường Kỳ Sâm đuổi trợ lý ra ngoài, ngã người trên chiếc ghế da, bàn tay không ngừng day mi tâm, ngăn ra một hồi lâu. Anh lấy điện thoại gọi cho Ôn Dĩ Ninh, bên kia thông báo không thể kết nối, tiếp tục đổi sang số máy bàn, vẫn không thể kết nối.

Tin tức cuối cùng trợ lý báo cáo trước khi rời đi chính là: "Bạn cùng phòng của cô ấy nói, Ôn tiểu thư đã mua vé tàu sắt cao tốc đi chiều nay, về H thành."

Đường Kỳ Sâm đầu tiên là mở wechat ra, gửi cho Ôn Dĩ Ninh một tin nhắn,

"Ông trời có mắt, nếu tôi lừa em, vậy sẽ phạt tôi cô độc đến cuối đời."

Sau đó gọi điện thoại cho trợ lý: "Đi hỏi bạn cùng phòng của cô ấy số tàu và thời gian cụ thể." Vừa nói, vừa lấy chìa khóa xe rồi bước nhanh ra ngoài.

Chiếc xe hòa vào dòng xe cộ đông đúc trên đường lớn, trợ lý trả lời anh: "G1256, 15:10, Thượng Hải Nam"

Còn bốn giờ nữa.

Đường Kỳ Sâm phi xe về nhà, đến giày cũng không thay mà đi thẳng vào mở tủ lạnh, lại đem toàn bộ nguyên liệu nấu ăn không còn dư bao nhiêu ra. Sau đó lần lượt tìm thớt, dao thái rau, chậu nồi bát đĩa, tay chân luống cuống đi qua đi lại.

Chiếc điện thoại đặt cạnh kệ bếp đang phát video, là bản lưu lại trước đó.

Trong video là hình ảnh Ôn Dĩ Ninh trước đây làm thức ăn cho anh.

Lúc trước khi bệnh đau dạ dày của anh tái phát đã nhận được mười ngày chăm sóc đặc biệt của nha đầu này, những món ăn đơn giản nhưng đầy đủ dinh dưỡng, hấp lược hãm, mỗi một món đều là tâm ý.

Hiện tại, một mình Đường Kỳ Sâm cũng không biết lấy đâu ra động lực, tự mình tìm cho mình tích cực, còn có giận hờn trong lòng ngày càng lớn mà học theo từng bước trong video kia, tay chân vụng về nấu ăn.

Một món mặn một món canh không nhìn ra hình dạng hoàn thành, anh cẩn thận đặt vào bình giữ nhiệt, sau đó vội vàng đi ra cửa.

Đến ga tàu đã là một tiếng sau, Đường Kỳ Sâm đứng trước bảng điện tử tìm thông tin chuyến tàu, cách giờ kiểm phiếu còn nửa tiếng nữa. Cảm thấy thời gian vừa đủ, liền đứng trước cửa an ninh, xách theo bình giữ nhiệt ôm cây đợi thỏ.

Mười phút.

Hai mươi phút.

Giọng nói của nhân viên nhà ga từ loa phát thanh vang lên -----

"Các vị khách đi chuyến tàu G1256 xin chú ý, đoàn tàu xuất phát từ Thượng Hải Nam đã bắt đầu kiểm phiếu."

Đường Kỳ Sâm nhìn chằm chằm cửa vào nhà ga, ngón tay vô thức gõ trên thành bình. Trước mắt là đoàn người nối liền không có điểm cuối, cặp tình nhân phải chia xa ôm ấp cùng rơi lệ, những vị khách sắp lỡ chuyến tàu gấp gáp đi nhanh.....

Nhà ga, giống như mặt kính chứng kiến những cảnh vui buồn li hợp.

Thức ăn trong bình giữ nhiệt đã nguội, Đường Kỳ Sâm vẫn không đợi được tiểu nha đầu kia.

Bởi vì thời gian đứng ở đây quá lâu, rất nhiều nhân viên đã bắt đầu chú ý tới, dòn dập liếc mắt sang

Điện thoại trong túi áo rung lên, mãi cho đến hồi thứ hai Đường Kỳ Sâm mới chậm chạp ấn nghe: "Ừ."

Giọng nói của trợ lý bên kia lại vô cùng căng thẳng: "Đường tổng, thật ra Ôn tiểu thư đã đi từ sáng, bạn cùng phòng nói Ôn tiểu thư đã nhờ bọn họ từ trước đó, nói nếu có người hỏi thì cứ theo thời gian giả này chuyển lời. Xin lỗi, là tôi làm việc không đến nơi đến chốn. Còn nữa, điện thoại của Ôn tiểu thư ngày hôm qua đã bị trộm."

Đường Kỳ Sâm không nói một lời, nghe xong liền ngắt máy.

Sắc mặt anh hết sức bình tĩnh, đi mấy bước thì dừng lại, thuận tay đem bình giữ nhiệt trên tay lặng yên không một tiếng động đặt xuống. Bóng lưng rộng lớn của người đàn ông cô quạnh như nước dưới hồ sâu, là dòng chảy ngược trong đám người hối hả, vẽ ra một cái kết đau nhói lòng.

Từ bây giờ, anh đứng là một mình rồi.

Tối đó, trợ lý mang điện thoại của Ôn Dĩ Ninh đến văn phòng Đường Kỳ Sâm, "Đường tổng, có cần tôi xử lý một chút không?"

Đường Kỳ Sâm cầm điện thoại mở ra, tin nhắn ngày hôm nay anh gửi đi vẫn còn đó -----

"Ông trời có mắt, nếu tôi lừa em, vậy sẽ phạt tôi cô độc đến cuối đời."

Mỗi chữ đều mang theo mắt mắt và tiếc nuối vô tận. Đường Kỳ Sâm a một tiếng, sau đó trầm giọng nói: "Ông trời không có mắt."

Trợ lý lo lắng nhìn anh: "Đường tổng?"

Đường Kỳ Sâm đặt điện thoại lên mặt bàn, mũi chân đẩy một cái, chiếc ghế da xoay nửa vòng, dừng lại trước cửa sổ sát đất. Từ đây nhìn ra là Minh Châu Phương Đông, trong màn đêm vẫn một mực sáng rực rỡ.

Anh như hạ quyết tâm gì đó, dần lòng nói: "Bỏ đi. Cứ vậy đi."

Cách nhau một tấm kính, cảnh sắc bên ngoài dường như không thể chen vào bên trong, giống như trong giờ khắc này, hết thấy mắt mắt của nhân gian đều ủa đến tụ lại trên bờ vai của người đàn ông.

Trợ lý khẽ thở dài, "Vâng. Đường tổng, có việc gì thì gọi cho tôi."

Trong văn phòng to lớn, gò má Đường Kỳ Sâm theo ánh đèn bên ngoài khi sáng khi tối, anh khẽ tựa đầu về sau ghế tựa, nhắm mắt lại.

Đó là khi quan hệ của bọn họ vẫn còn hòa hợp, Đường Kỳ Sâm cầm điện thoại quay lại lúc cô làm cơm, Ôn Dĩ Ninh hỏi anh đang làm gì?

"Quay em nấu ăn."

"Có cái gì hay mà quay."

"Lưu lại coi như sách dạy nấu ăn, sau này không có em ở đây thì cũng có thể tự mình học rồi làm theo."

Ôn Dĩ Ninh cười anh, nửa thật nửa giả nói ra một câu -----

"Anh mà xuống bếp em cũng theo họ anh luôn."

Mà ngày hôm nay xách theo bình giữ nhiệt đứng chờ trong ga tàu cao tốc, xem như là lời nguyên cho một cuộc cáo biệt đáng làm trò cười thiên hạ. Lúc Đường Kỳ Sâm mở mắt ra, đã thu lại mấy phần âm u sâu trong nội tâm. Được rồi.

Cô đối với anh chính là hợp ý từ cái nhìn đầu tiên, câu nói hai ta có duyên kia cũng là thành thật không chút giả dối. Thế nhưng xét từ duyên phận đến tình cảm, đều là chín muộn.

Đường Kỳ Sâm cất điện thoại của Ôn Dĩ Ninh vào ngăn kéo, sau đó đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Bóng người cô đơn, phảng phất đã hòa cùng một thể với cảnh sông đêm trắng ngoài cửa sổ.

Mặt trăng treo trên cao, quan sát nhân gian chìm nổi.

Bầu trời của nhân gian, đều chạy không thoát trăng có đầy voi mò tò.

- ----- phiên ngoại hoàn -----

*** Lời tác giả ***

Theo ta lý giải thì, trong thời gian ngắn như vậy tình cảm của Đường Kỳ Sâm phát triển được thành thể này là hợp tình hợp lý nhất, không có vòng hào quang của nam chính, lập tức tâm vô tạp niệm mà yêu một người khác. Bắt đầu từ nhân duyên, sau đó là từ tính cách sinh ra hảo cảm, để cảm giác yêu thích mơ hồ vừa mới nhen nhóm quy về điểm xuất phát. Về phần Niệm Niệm, mối quan hệ không rõ ràng mới chính là thứ làm tổn thương cô ấy nhất. Không có cảm giác an toàn che chở, tường thành dù có kiên cố đến mấy cũng có lúc phải sụp đổ...

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Không phải ngôi sao đêm qua (3)

Dịch: CP88

Trần Từ Du vốn nghĩ tình yêu hiếm lạ cổ quái gì bản thân cũng đã từng thấy qua, đột nhiên cảm thấy đêm nay đúng là mờ mang tầm mắt. Cậu ta bày ra bộ dạng sùng bái rồi nói với Đường Kỳ Sâm, "Khẩu vị của chú đúng là đủ đặc biệt!"

Đường Kỳ Sâm thoát cái hơi hợt cười, nói: "Đừng tin."

Hóa ra là trêu chọc cậu ta à. Trần Từ Du tụt hứng, cũng không nghĩ sâu hơn, làm ra vẻ gian khổ vui dầu ăn mấy xiên thịt nướng.

Ôn Dĩ Ninh cầm đĩa đâm đâm mấy hạt lạc trong bát, đâm trái đâm phải, cuối cùng một tiếng cách lạnh vang lên, hạt lạc bay ra, không thiên không lệch lẫn đúng tới tay Đường Kỳ Sâm. Một cái chạm rất nhẹ, nhưng anh cảm thấy nóng bỏng như chạm phải thanh sắt nung, bỏng đến tim, nặng trĩu trĩu.

Bữa cơm kết thúc, Trần Táp tiện đường đưa Ôn Dĩ Ninh về nhà. Trần Táp bên ngoài nhận điện thoại, Ôn Dĩ Ninh và Trần Tử Du ngồi trong xe, cậu nhóc bên cạnh đột ngột lấy ra một hộp socola, "Cho chị."

Nhãn hiệu này rất đắt, Ôn Dĩ Ninh cầm lấy, rút một thanh rồi trả lại. Cô hỏi: "Tuần trước đi cùng mẹ chơi ở đâu vậy?"

"Mã Đại, nơi dành cho đám đàn bà con gái, em không thích." Giọng điệu của Trần Tử Du không tốt cho lắm, nghe có vẻ vẫn rất oán giận với chuyến du lịch lần này.

"Tự biết trân trọng đi, có thể cùng ba mẹ cậu đi du lịch, cơ hội như vậy dùng một lần sẽ ít đi một lần."

"Chỉ có em và bà ấy đi thôi." Trần Tử Du chỉnh lại.

Ôn Dĩ Ninh nhìn về phía cậu ta, "Ba cậu không đi hả?"

"Ba em?" Cậu nhóc nhếch mép, chỉnh ghế ngã xuống, hai tay vòng về sau gáy, cả giọng điệu và vẻ mặt đều không nghiêm chỉnh.

"Em không có ba."

Ôn Dĩ Ninh không tin, "Cậu từ tảng đá nhảy ra?"

"Em đúng là không có ba." Trần Tử Du lột thanh socola, bẻ một miếng rồi ném vào miệng, phồng mang trợn má mà nhai, "Từ khi em sinh ra đã không biết mặt mũi lão ta ra sao. Trần đại lão tổng là bà mẹ đơn thân, thời thượng biết bao, dẫn đầu thời thế, tính cách độc nhất vô nhị, sùng bái biết bao."

Ôn Dĩ Ninh hồi lâu không lên tiếng, thông tin này cứ như vậy đảo loạn trong đầu cô, quá đột nhiên nên không kịp chuẩn bị.

"Nhiều năm như vậy rồi mà em chưa từng thấy bà ấy nói chuyện yêu đương với ai. Đúng rồi, không phải chị là trợ lý đi theo bà ấy sao? Nói nhỏ cho em biết đi, bà ấy có phải đúng là già trước tuổi không?" Cái miệng của Trần Tử Du nói nhăng nói cuội quen rồi, tính tình từ nhỏ đã ngông cuồng không e dè. Cậu ta khá giống mấy đứa nhóc được tiếp thu nền giáo dục kiểu Mỹ, có lúc thẳng thắn đến mức lời nói ra nghe khó mà êm tai, nhưng khả năng bao dung và năng lực tiếp nhận quả nhiên là đáng vỗ tay khen ngợi.

Ôn Dĩ Ninh cong ngón trỏ, cốc vào trán cậu ta một cái, "Không được nói mẹ cậu như vậy."

Trần Tử Du nhe răng, xuýt xoa, "Rồi rồi, không nói thì không nói. Vậy chúng ta nói đến người khác, liền nói Đường tổng đi, chị nhìn đi, đều là đàn ông nhưng em cũng không thể hiểu được vì sao đến tuổi này rồi mà chú ấy còn chưa kết hôn. Ba mươi lẻ bốn rồi đó, với cái xuất thân như thái tử hoàng gia đó, sau đó lại thừa kế vương vị đã mấy năm, lẽ ra phải con cháu đầy đàn, thiên luân chi nhạc(*) từ lâu."

(*) chỉ niềm lạc thú của gia đình, sự đoàn tụ của mọi người trong nhà

Ôn Dĩ Ninh trầm mặc nghe, mỗi chữ của Trần Tử Du như khối đá thô cứng đập vào màng nhĩ.

"Này này, chị, sao chị không nói gì?" Trần Tử Du quay đầu, cảm giác như bản thân đang tự diễn tuồng cho mình xem.

Ôn Dĩ Ninh chậm chậm thở ra một hơi, đáng vẻ như muốn dẹp bỏ những tâm tình không nên có đang quấy phá trong lòng, cô bình thản nói: "Tôi không thích nghe bất kỳ một câu chuyện gì về mấy người đàn ông trung niên."

- ----

Một tuần trước Tết âm lịch, công việc của công ty bắt đầu vui vẻ, bận rộn cũng gần kề kết thúc.

Thứ ba, Kha Lễ giúp Đường Kỳ Sâm từ chối toàn bộ những xã giao trong lịch trình tối. Vừa qua sáu giờ, ánh đèn trên cây cầu vượt đã sáng rực cả một khoảng không, mây ngày nay về đêm đều có sương, mây nhẹ sương mờ âm thầm tiếp thêm cái lạnh cho bầu không khí.

Xe của bọn họ bị chặn lại bởi đoạn đường tắc phía trước ngay khi vừa đến gần Công viên Thế Kỷ, Kha Lễ thì thoảng lại nhìn đồng hồ, "Đường tổng, hay là tôi gọi điện về báo cho phu nhân đi, có lẽ sẽ không kịp đâu."

Đổi lại là những buổi tụ tập bình thường Kha Lễ cũng không cần gấp gáp, nhưng đêm nay không giống, Kha Lễ thật sự không dám sơ suất.

Đường Kỳ Sâm nói: "Không vội."

Kha Lễ ngập ngừng hồi lâu, vẫn cực kỳ cẩn trọng khuyên: "Hôm nay đám con cháu đều có mặt, mấy vị chú bác của ngài cũng tới. Đám em họ của ngài sẽ không trách móc gì, nhưng những người trưởng bối thì khác. Tuy nói hầu hết người trong số họ đều thân thiết với ngài, nhưng những vị làm mồm làm miệng khác khó tránh khỏi tùm năm tùm ba chê trách, móc mĩa."

Đường Kỳ Sâm vẫn không có phản ứng gì lớn, không chút nào bị lời của anh ta làm lung lay, "Tuổi của ông nội lớn rồi nên mới thích thích loại diễn tuồng

đoàn viên này. Tối nay ông là người chủ trì, mấy người kia không đến nỗi ngu xuẩn đi làm phật lòng ông. Một buổi tụ họp mà thôi, tôi đồng ý là cho ông biết thái độ của mình."

Ý là, cũng sẽ không có nhiều hơn.

Kha Lê gật đầu, biểu thị đã hiểu, "Lần này Đường Diệu trở về hẳn là không dự định sẽ lại đi. Thế nhưng lại khiến lão gia tử(*) phải giống trống khua chiêng như vậy, tôi khinh thường."

(*)ông nội của Sâm ca

"Cậu ta sẽ không đi." Đường Kỳ Sâm cho anh ta một câu khẳng định, "Minh Diệu bắt đầu từ ba năm trước đã bắt đầu tìm cách chuyển công tác của tổng bộ mới đến Bắc Kinh, thì phần từ đội nghiên cứu và phát triển nòng cốt của cậu ta đều tập trung về quốc nội. Tính tình của ông nội cậu còn không hiểu sao? Nhiều con nhiều phúc, sự nghiệp của Đường Diệu càng ngày càng khuếch trương, mỗi một hạng mục đều được ông nội coi trọng. Có chuẩn bị mà đến, làm vui lòng, cũng xứng đáng với lần giống trống khua chiêng này."

Đương gia xem như là gia tộc lớn, các lĩnh vực ngành nghề đều có thể điểm tên ra nhân tài kiệt xuất, cũng chỉ có Đường Diệu này là một trường hợp hy hữu.

Mọi người đều biết đứa con lớn nhất của Đường lão gia tử, cũng chính là ba của Đường Kỳ Sâm, Đường Lãm. Giáo sư Trung văn nho nhã ôn hòa, trong vòng học thuật cũng có chút danh tiếng. Trên thực tế, Đường lão gia tử còn có một đứa con trai nữa tên Đường Liệt, hai người này là anh em ruột nhưng lại khác nhau vô cùng. Đường Liệt chính là một Nhị thế tử(*) hàng thật giá thật, khi còn trẻ là một người khéo đưa đẩy, văn dốt võ nát, là vị công tử đào hoa mọi người đều biết trong chốn phong hoa tuyết nguyệt. Kéo phụ nữ lên giường, mê cờ bạc, thân mang bệnh phong lưu. Lão gia tử đối với đứa con trai này vô cùng đau đầu nhức óc, có lần còn muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con.

(*) nếu giải thích theo chữ thì là ông tổ của thế hệ thứ hai. Nhị thế tử, chỉ những người có ba mẹ quyền thế tiền nhiều, đến thế hệ của họ chỉ việc dùng tiền đó mà hưởng lạc phóng túng

Lời ác độc có buông ra bao nhiêu, kỳ thực phía sau vẫn âm thầm bảo vệ, cũng không nở nhần tâm đến cùng.

Nhưng Đường Liệt này cũng không lấy đó làm cảm động, càng ngày càng không có điểm dừng. Uống rượu chơi gái đánh cược thì thôi đi, sau đó còn cường hiếp một vị tiểu thư. Cô gái đó hãm sâu trong chốn hồng trần, lại có tính cách trinh liệt(*), thế sẽ khiến cho người này trả một cái giá thật lớn. Vừa vặn gặp được bộ chính sách cửa khẩu vàng, trong lửa lấy than, Đường lão gia tử mạnh mẽ dùng thủ đoạn, miễn cưỡng mạo hiểm đề xuống chuyện lần này. Cô tiểu thư kia cảm tiền chạy trốn, chuyện này đến đó ngỡ rằng đã kết thúc, nhưng mấy tháng sau cô ta lại có dấu hiệu mang thai, người đến tìm gặp, liền bị ném cho một tờ khám nghiệm DNA từ nước ối.

Đôi trai gái này, một mặt dạn dày, một không có mặt. Cô gái khóc lóc lẩn lộn, nói nếu như Đường gia không thành toàn cho bọn họ thì ngày hôm sau sẽ kiện lên cấp trung ương.

Ba mươi năm trước Đường gia còn chưa có căn cơ bằng ổn như hiện tại, Đường lão gia tử cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng để cho hai người họ rút ra nước ngoài kết hôn.

Đường Diệu là kết quả của đoạn tình bị khinh miệt này, bởi vì là nhân vật không được mong đợi, hận và ghét cay ghét đắng, chính bản thân anh ta đã là bụi trần ai. Nhưng khác cái người này thông minh lại có chí hướng, tự mình gây dựng sự nghiệp, nhanh chóng trở nên giàu có, tạo ra những thành tích vẻ vang ngay tại thị trường Mỹ, một bước trở thành người dẫn đầu trong lĩnh vực trí năng.

Toàn bộ mặt mặt của lão gia tử khi trước coi như đều được anh ta kiểm lại về. Hiện tại mang theo vinh quang trở về quê nhà, rất có điều bộ nhận tổ quy tông. Đường Thư Vành có được mặt mũi, bỗng nhiên giữa đường nhặt được một đứa cháu trai này, dĩ nhiên sẽ không nén nổi vui mừng.

Củi này đốt hết, lửa kia vẫn truyền, gió thổi cỏ lại mọc lên.

Cái thứ gọi là số mệnh này, nhân quả tuần hoàn, hồng trần vô độ(*), ai có thể nói chính xác được đây.

(*) nếu đã sa vào chốn hồng trần thì đừng nghĩ tới thoát khỏi, chỉ có thể đối mặt với hỗn loạn nơi nhân gian

Bát Bát: Một phút nổi hứng, haha, đại loại là như vậy đấy~~

Về đến nhà, cảnh tượng quả nhiên náo nhiệt như trong dự đoán.

Đường Kỳ Sâm đứng trước cửa vẫn là một dáng vẻ lạnh nhạt trầm trầm, bảo mẫu vừa mở cửa, thấy được anh thì vui vẻ reo lên: "Phu nhân, đại thiếu gia về rồi!"

Nơi như Đường gia, đến cả một bảo mẫu cũng sẽ biết tùy mặt gửi lời, dĩ Trần là người mẹ anh mang đến, đã ở đây được hơn ba mươi năm, đối với Đường Kỳ Sâm luôn hết mực che chở thương yêu. Ngày thường bà sẽ gọi anh là Kỳ Sâm, nhưng ngày hôm nay một tiếng "Đại thiếu gia" này ý tứ mười phần, là nhắc nhở một chút những người ở đây, ai mới là chủ nhân bọn họ cần tôn thờ.

Đường Kỳ Sâm hơi nhấc mày, nét mặt phong thái trong nháy mắt thay đổi. Anh ân cần, khách khí lần lượt chào hỏi từng người, cuối cùng nhìn thấy Đường Diệu, ý cười của anh càng sâu. Đường Kỳ Sâm vô cùng tự nhiên đi đến bên cạnh anh ta, tay bắt tay, một tay kia đặt trên vai anh ta vỗ mạnh, "Trên đường đến đây gặp tắc nghẽn nghiêm trọng, đến muộn rồi. Về nước từ bao giờ? Chúng ta đều là người một nhà, tuy không thường xuyên gặp mặt

nhưng anh cũng là huynh trưởng của chú, sau này tuyệt đối không cần tỏ ra xa lạ, ở trong nước gặp khó khăn gì cứ mở miệng."

Đàn ông Đường gia đều đẹp trai khí phách, phong độ bất phàm, Đường Diệu năm nay 31 tuổi, khí chất của hai người có đôi nét khá giống nhau, đứng chung một chỗ khó mà không khiến người ta thốt lên một câu: độc nhất vô nhị.

Đường Diệu mỉm cười đáp lại, cũng vỗ mạnh lên vai Đường Kỳ Sâm, "Là em vội vàng hấp tấp rồi, nhắc với ông nội khiến anh phải chạy lại đây một chuyến. Ông nội thích long trọng, em cũng không ngờ lại có nhiều người như vậy, mấy đứa nhỏ bên kia em đều không nhận ra. Ở nước ngoài cũng quen một mình rồi, không quá thích ứng với bầu không khí náo nhiệt như thế này, lần tới xin mời riêng anh ăn một bữa, anh cũng mang em đi dạo quanh Thượng Hải một vòng nhé."

Đường Kỳ Sâm đáp: "Tốt."

Đường Diệu sinh ra và lớn lên ở Mỹ, nhưng tiếng Trung lại nói rõ ràng rành mạch, âm cuối còn có đôi chỗ vút lên như giọng Bắc Kinh, rất có nét ấn tượng riêng. Hai người tán gẫu, anh đến tới đi, vui cười hòa thuận. Lão gia tử Đường Thư Vành nhìn thấy phụ tử từ từ hiểu(*), tình đồng thủ túc(**) thì vui mừng không thôi, cả tối trên mặt đều là nét cười thỏa mãn.

(*) cha hiền con thảo

(**) anh em như tay chân

Đường Kỳ Sâm chu đáo nhiệt tình diễn cho trọn một màn đêm nay, mười giờ mới rời khỏi.

Cả năm vất vả bôn ba, Cảnh An Dương cũng không gặp mặt được con trai mấy lần. Trước khi anh rời khỏi còn cố ý gọi ra đại sảnh dặn dò một hồi, đơn giản chỉ là trời lạnh thì mặc thêm áo, chú ý ăn uống, kiểm tra sức khỏe định kỳ. Lại dặn dò Kha Lễ cái gì không quá quan trọng thì không cần đề anh đi xã giao, cũng nhất định không được để anh dính vào một giọt rượu.

Kha Lễ vô cùng biết điều đáp, "Phu nhân yên tâm, tôi vẫn nhớ kỹ."

Cảnh An Dương liếc mắt sang phòng khách, trên khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt có nét trào phúng lướt qua, "Ông nội con đúng là bị hồ đồ che mắt, khi trước một mực biệt đãi, bây giờ lại lù lù trở về, nói phải yên tâm thể nào chứ."

Đường Kỳ Sâm hơi nhắc mắt, "Quá lời rồi."

Cảnh An Dương gật đầu, "Con biết chừng mực là tốt rồi. Ở nhà mẹ sẽ giúp con thu xếp. Còn có, đừng lúc nào cũng bận rộn công tác, rảnh rồi thì mang An An về nhà dùng cơm, ông nội con vẫn luôn nhớ chuyện của hai đứa đây."

"Nhớ thứ không nên nhớ." Đường Kỳ Sâm không nhẹ không nặng nói ra câu đó, Cảnh An Dương một hồi lâu mới đáp lại, không quá vui vẻ, "An An rất tốt, cũng có thể phụ con một tay. Mẹ không cần biết con định độc thân bao lâu, nhưng con không thể không kết hôn, hai đứa từ nhỏ đã cùng lớn lên, biết rõ gốc rễ của nhau, không có ai phù hợp hơn con bé nữa."

Đường Kỳ Sâm ngắt lời bà, giọng nói bình tĩnh, nhưng kiên trì như tiết tấu bị rối loạn, anh nói: "Sau này mẹ bớt đốt ngọn lửa này trước mặt ông nội đi."

- - - - -

Xe chạy trên đường lớn, một ngọn lại một ngọn đèn đường bị bỏ lại sau lưng, hòa với dãy đèn phía sau tạo thành cái đuôi sáng rực rỡ mà diêm lệ, lại tựa như bỏ thêm chút nhiệt độ cho đêm đông rét buốt. Đường Kỳ Sâm vừa ngồi lên xe liền trở nên ít nói, nhắm mắt dưỡng thần, môi mím hơi mím, càng nổi bật lên sống mũi lạnh tanh.

Kha Lễ nói: "Những năm này cuộc sống của Đường Diệu khá là khiêm tốn, tôi cho người đi thăm dò, nhưng đều không tìm được tin tức quan trọng gì."

Đường Kỳ Sâm đột nhiên mở mắt, chiếc Bentley vừa lúc lái vào đường hầm, ánh đèn biến hóa kỳ ảo, giấu nửa người anh trong bóng tối. Đường Kỳ Sâm hừ lạnh một tiếng, giọng nói bỗng nhiên mang theo tức giận: "Sài lang đã báo, không phải thứ tốt đẹp."

Ngày hôm sau đến công ty, người của phòng nhân sự mang lên bảng biểu về các loại tiền thưởng cuối năm và khen thưởng hạng mục cho Đường Kỳ Sâm xem, mỗi năm đều có các thực thể kinh tế rơi xuống như sung rụng, mà tập đoàn Á Hối mỗi năm đều vui vẻ hát vang. Đường Kỳ Sâm xem qua một lượt, lại lật về mấy trang.

Ánh mắt của anh dừng lại ở một chỗ nào đó, người phụ trách phòng nhân sự tinh mắt, liếc một cái đến dòng chữ kia, nhanh nhẹn giải thích: "Tiền thưởng của Ôn Dĩ Ninh sở dĩ lớn hơn những người cùng cấp bậc là vì giám đốc Trần tự hạ bút khen thưởng cho cô ấy."

Đường Kỳ Sâm nâng mắt, "Lấy danh nghĩa là gì?"

"Không có danh nghĩa." Người phụ trách lộ ra vẻ mặt khó xử: "Giám đốc Trần nói, đây là tiền thưởng an ủi Ôn Dĩ Ninh độc thân."

Phong cách của Trần Táp người này luôn là như vậy, có thể ngay trên cuộc họp hội đồng quản trị đập bàn tranh cãi với phe cổ hủ, cũng có thể ở trước mặt Đường Kỳ Sâm đưa ra ý kiến phản bác. Kỳ thực phần tiền thưởng này không hợp quy định, nhưng cô ấy vẫn kiên trì, "Nếu có hỏi và nhất định cần có lý do, thì cứ nói là an ủi cầu độc thân đi."

Đường Kỳ Sâm khẽ nhủ mày.

Người phụ trách phòng nhân sự tùy cơ ứng biến, vội nói: "Tôi sẽ câu thông với giám đốc Trần, hủy bỏ phần tiền thưởng này, theo đúng quy định của công ty mà làm việc ạ."

"Không cần." Đường Kỳ Sâm ném tập tài liệu về mặt bàn, dựa người về ghế tựa, bình tĩnh nói: "Thông qua đi, danh xứng với thực."

Kỳ nghỉ Tết dài hạn sắp tới, công việc đều đã đi đến đoạn kết, mà đây cũng là thời gian nhàn hạ hiếm thấy trong năm của công ty. Ngày hôm qua phát tiền thưởng xuống, Ôn Dĩ Ninh tính toán số tiền không đúng cho lắm, quá bảy ngàn rồi. Liên đặc biệt đến phòng nhân sự hỏi, người phụ trách kéo cô sang một bên, thì thầm kể với cô toàn bộ sự thật.

Nhìn lại gần nửa năm này, mất đi, lại có được, để tâm, thả xuống, thử sức, nỗ lực, hiện tại nghĩ lại đều là đáng giá. Không có thứ gì so với chính giá trị của bản thân có thể có ý nghĩa hơn rồi. Ôn Dĩ Ninh vốn muốn phát lì xì cho Trần Tử Du thay lời cảm ơn, nhưng lại cảm thấy có chút dung tục, liền dành chút thời gian đi mua về một phong bao lì xì làm từ giấy thép vàng. Tấm phong bao này vô cùng tinh xảo, ở giữa còn in nổi họa tiết, tinh xảo lại hiện ra đẳng cấp.

Trần Táp không chút khách khí thay Trần Tử Du nhận lấy, sau đó hỏi cô: "Ngày bao nhiêu về nhà?"

"Vé khó mua, chỉ mua được giao thừa." Ôn Dĩ Ninh nói: "Cũng là chuyến cuối cùng rồi."

Trần Táp gật đầu, "Có việc gì thì gọi cho tôi. Hành lý nhiều không? Tôi giúp cô gọi xe nhé?"

"Không cần đâu ạ, gọi taxi thì đơn giản thôi." Ôn Dĩ Ninh lại hỏi: "Giám đốc Trần, Tết này chị ở tại Thượng Hải ạ?"

"Không, đi Venice, Trần Tử Du đã kêu gào muốn đi cả năm nay rồi." Nói chuyện phiếm mấy câu, Ôn Dĩ Ninh muốn đi, Trần Táp gọi giật lại, "Dĩ Ninh."

"A, vâng." Cô đứng lại, ngoài đầu.

Trần Táp nhìn cô, ánh mắt chân thành lại có cả mong đợi: "Làm việc cho tốt."

Ôn Dĩ Ninh cười nói: "Nhất định. Chúc sếp năm mới vui vẻ trước ạ."

Ngày 28 âm lịch bắt đầu kỳ nghỉ, từ ngày hôm qua mọi người đã rục rịch trở về. Vé của Ôn Dĩ Ninh là ngày 29, tiếp tục ở lại công ty. Năm cũ vừa qua năm mới lại đến, không khí của năm mới đã rất rõ ràng trên các nẻo đường, cái gọi là cảm giác hưng khởi vào lúc này lại đặc biệt trở nên rõ ràng hơn. Cửa phòng làm việc của tổng giám đốc những ngày này đều đóng kín, Đường Kỳ Sâm và Kha Lễ đều không xuất hiện, Ôn Dĩ Ninh thì thoáng nhìn cánh cửa kia, không nhìn được nhìn rất lâu, trong lòng một mảnh trống trải, lại không có sa sút.

Buổi chiều ngày cuối cùng, cô tính toán thu dọn xong văn phòng rồi tan ca sớm, nhưng chỉ là không ngờ thỉnh thoảng lại kéo đến một chuyện không thể coi là nhỏ.

Ba giờ chiều, một tài khoản weibo đăng ký ba ngày trước đăng lên bài đăng không dưới một vạn chữ, nội dung cực kỳ ác khẩu. Lấy đối thoại trực tiếp của người trong cuộc làm mở đầu, sau đó trở về câu chuyện thực tế của bản thân, cuối cùng dùng giọng điệu úp mở chài chuốt ra phần tổng kết, có tình có lý, đầy đủ bằng chứng, trật tự ngay ngắn -----

《Là sắc biến thành cạm bẫy, hay tiền quyền trở thành Chúa Tể, nói "Không" với quy tắc ngầm》

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Không phải ngôi sao đêm qua (4)

Dịch: CP88

Người trong cuộc vạch trần cuộc sống riêng hỗn loạn của một vị tổng giám đốc nào đó, lạm dụng quan hệ, thường lấy quyền cao chức trọng rồi tự cho mình là đúng, nhìn qua tưởng là tinh anh ở bậc cao, kỳ thực là loại mặt người dạ thú, tại vòng danh lợi huênh hoang ngất ngưỡng, trong đám phụ nữ lạc thú chưa từng dừng. Thường lấy cường bức đe dọa để thỏa mãn dục vọng của mình. Càng khủng khiếp hơn, người này rất biến thái, đối với bạn gái không hề ôn nhu, đôi khi còn thích chơi nhiều người. Những đối tượng anh ta quan hệ thậm chí còn có cả học sinh.

Vai nam chính bị bóc mẽ trong đó ám chỉ rõ là vị họ Đường nào đó. Thêm vài chi tiết nhỏ miêu tả, kẻ có mắt đều đoán được ra là đang nói đến ai.

Tiêu đề đủ mạnh bạo, nội dung càng có độ trọng tâm, đính kèm cuộc đối thoại của người trong cuộc càng khiến người ta phải tin phục. Tập đoàn Á Hối có mức độ phổ biến thế nào chứ, một mình ăn dưa lại không có gì vui, cứ như vậy, chưa đầy một tiếng lướt chia sẻ đã phá vỡ một van.

Ôn Dĩ Ninh mở danh sách những người chia sẻ, tìm kiếm mấy người có bài chia sẻ đứng hàng top, có vài tài khoản là bán hàng đa cấp thích đồ thêm dầu vào lửa, những người có danh tiếng, có người hâm mộ của riêng mình tạm thời đều không tham dự, hoặc là không dám tham dự.

Giờ này Trần Táp đã ở trên máy bay, điện thoại không thể liên lạc. Nhân viên của công ty đều đã nghỉ lễ, chọn thời gian này đăng lên quả nhiên rất thông minh. Trần Táp phụ trách tuyên truyền quảng cáo và quan hệ xã hội của công ty, đây là trong phạm vi chức trách của cô ấy. Người tâm phúc không có ở đây, nhưng chuyện này không thể tiếp tục trì hoãn. Trần Táp là người chu đáo, có quan hệ rất tốt với hầu hết những công ty truyền thông trong nước, muốn bọn họ nể mặt nhất định không khó. Ôn Dĩ Ninh cấp tốc liên lạc với nền tảng Weibo lấy địa chỉ IP của người đăng bài, biết được là từ khu vực Quý Châu.

Đây cũng không phải tin tức quan trọng gì, Ôn Dĩ Ninh đọc lại tên khu vực này mấy lần, luôn cảm thấy có chỗ nào đó quen thuộc nhưng trong nhất thời lại không thể nhớ ra.

Đến tối, Trần Táp gọi điện thoại về, Ôn Dĩ Ninh báo cáo với cô ấy: "Tài khoản bán hàng đa cấp và phía truyền thông tôi đều đã liên hệ, lượt chia sẻ bài đăng kia vẫn tăng lên, nhưng tôi không yêu cầu phía Weibo xóa đi, bởi vì như vậy đồng nghĩa với việc chưa đánh đã khai, tình thế đối với chúng ta càng thêm bất lợi. Còn có, tài khoản của tập đoàn đang có rất nhiều thủy quân nhảy vào bình luận."

Tin hiệu bên kia đôi khi hơi kém, nhưng giọng nói của Trần Táp vẫn rất vững vàng, "Đã liên lạc xóa bình luận chưa?"

"Không xóa một bình luận nào cả." Ôn Dĩ Ninh bình tĩnh nói: "Nhưng tôi đã đề phía chịu trách nhiệm pháp vụ lưu lại thông tin, bảo lưu chứng cứ."

Trần Táp nói: "Làm rất tốt. Được rồi, trước tiên không cần làm gì nữa, làn sóng này rồi sẽ sớm ẹp xuống thôi. Thật là, cuối năm rồi mà còn ai bày trò xúi quẩy nữa không biết."

Nhưng so với dự đoán của Trần Táp, thực tế lệch xa nhau, làn sóng này căn bản là không thể ẹp xuống.

Đến tối muộn, tình thế trở nên vượt tầm kiểm soát, một nữ minh tinh tuyến 18 khiến cho lượt chia sẻ kia chính thức phá 3 vạn. Nạn này chưa yên, nạn khác đã ập đến, cư dân mạng bùng nổ, bài đăng mới này rất chi tiết, lấy cuộc sống riêng hỗn loạn của vị họ Đường và nữ minh tinh làm chủ đề chính.

Giao thừa và mừng một Đường Kỳ Sâm đều sẽ phải ở nhà, tối qua anh đi công tác về liền ở lại căn nhà tại con đường số 9. Cảnh An Dương cũng coi như từng trải qua sóng gió, loại tiết mục này không có mấy ngạc nhiên, nhưng trong lòng vẫn không khỏi có lo lắng, cuối cùng hỏi con trai: "Thật không sao chứ?"

Đường Kỳ Sâm trấn an bà, "Yên tâm." Sau đó trở về thư phòng gọi điện cho Trần Táp, nói cô ấy cứ chơi Tết cho vui đi, chuyện này không cần quan tâm nữa.

Trần Táp lại nói: "Không cần, đã giải quyết xong rồi."

Đường Kỳ Sâm không hiểu ra làm sao, nhưng cũng không có ý định lên xem bình luận. Chiều tối ngày hôm sau, vừa ăn xong cơm tối, Kha Lễ gọi điện thoại tới, nói: "Đường tổng, hiện tại ngài có thể lên mạng xem rồi."

Chưa đến 4 tiếng đăng lên, 80% các tài khoản bán hàng đa cấp đều đăng bài xin lỗi. Người xin lỗi đầu tiên chính là kẻ đã đăng bài viết bịa đặt. Khóc lóc kể lể, ân hận thừa nhận mình đã gạt toàn bộ những cư dân mạng, nói rằng bởi vì bản thân mắc phải bệnh trầm cảm, muốn được quan tâm nên mới nghĩ đến phương thức cực đoan này. Sau đó lại hướng về phía người bị hại là Đường Kỳ Sâm và tập đoàn Á Hối trình trọng tạ lỗi, hướng về phía cư dân mạng trình trọng tạ lỗi. Nói đã yêu cầu lên xóa tài khoản, xem như để cho bản thân thời gian suy nghĩ lại sai lầm của chính mình.

Còn vị nữ minh tinh tuyến 18 kia, sau đó cũng nhanh chóng đăng bài viết mới, nói sau này sẽ chỉ tập trung đóng phim, không dám nghĩ đến muốn đi đường tắt nữa. Ý chỉ, bản thân vừa rồi đã lợi dụng tin đồn tự tạo scandal cho mình, cố ý dát vàng lên mặt.

Bình luận của cư dân mạng cũng dần nghiêng về phía bị hại: "Đây xem như lần bị nhục nhã nhất của bệnh trầm cảm rồi, tha cho căn bệnh trầm cảm đáng thương ấy đi."

"Mấy kẻ bán hàng đa cấp thích hùa theo kia đâu rồi, nhục mặt chưa."

"Nghĩ xóa tài khoản đi là xong sao? Chúc mừng chủ thót nhé, lần này đá phải tám sắt rồi."

"Ồi chu chọa, vị CEO này cũng quá đẹp trai đi."

Trong thời khắc cháy nhà ra mặt chuột này, tài khoản của tập đoàn Á Hối từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc ần ần lần đầu lên tiếng, kèm theo là một văn kiện từ luật sư, nghiêm chỉnh tuyên bố sẽ tích cực liên hệ với các cơ quan công quyền, quyết không nhân nhượng cho những kẻ bịa đặt tung tin đồn nhảm. Bình luận tán dương như nước lũ ào ào tới, một mũi tên trúng hai con chim, vừa hay tuyên truyền cho hình tượng của công ty.

Trong một đêm, trời xoay đất chuyển, trắng đen phải trái được vạch rõ, nhanh chóng quyết đoán giải quyết tốt đẹp.

Kha Lễ còn chưa cúp điện thoại, nói: "Người gây sự có lẽ ngài có ấn tượng đấy."

Đường Kỳ Sâm: "Nói."

"Triệu Chí Kỳ." Kha Lễ nói ra một cái tên.

Là cô trợ lý nhỏ từng mắng chửi Ôn Dĩ Ninh, sau đó bị Đường Kỳ Sâm âm thầm khai trừ. Lần khai trừ kia vốn dĩ chưa phải là phạm vi rộng, nhưng giữa các vòng tròn đều sẽ có những phần chung, tuy Đường Kỳ Sâm không ở trong làng giải trí, nhưng bối cảnh của anh vẫn là một truyền thuyết, lại có Trần Táp làm trợ thủ đắc lực, người có giao thiệp trong giới truyền thông không ít. Triệu Chí Kỳ coi như sau lần này chính thức nhận một dấu chấm hết cho vòng nghề của mình. Thêm một điểm nữa, sau sự kiện cuối năm, đồng thời cũng xác nhận một câu nói khi đó của Đường Kỳ Sâm -----

Kẻ không sạch sẽ, giữ lại bên người đều là tai họa.

"Đúng rồi Đường tổng," Kha Lễ lại nói: "Ngài hiện tại nếu rảnh rỗi thì có thể xem tin tức một chút."

Đường Kỳ Sâm ngắt trò chuyện, ra khỏi thư phòng đi xuống lầu, đúng lúc ba mẹ anh đang ngồi trước ghế sofa xem tivi. Cảnh An Dương nghe được tiếng bước chân, nghiêng đầu nói: "Đứng lúc lâu, công ty của con này."

Màn hình tivi rõ ràng rộng rãi, đang phát đi buổi họp báo của tập đoàn Á Hối. Hội trường hơn trăm ghế không còn một chỗ trống, Đường Lâm nở nụ cười, "Người của truyền thông cả năm không nghỉ ngơi, thật xứng đáng với danh hiệu chiến sĩ thi đua. Ngày hôm nay giao thừa, bọn họ xem như ăn Tết sớm rồi."

Đường Kỳ Sâm ngồi bên cạnh ba mình không lên tiếng, ánh mắt thẳng tắp dừng trên màn hình.

Ôn Dĩ Ninh mặc chiếc váy ngắn màu trắng theo đúng phong cách nhân viên văn phòng, ngay ngắn chỉnh tề, rất có phong thái. Tuổi cô còn trẻ, màu trắng càng làm tôn lên da trắng nõn, hoa sen giữa hồ nước trong dù là trước ống kính tâm thường cũng toát lên xinh đẹp, hai mắt Cảnh An Dương tỏa sáng, "Thủ hạ của Trần Táp?"

Đường Kỳ Sâm không dời mắt, ừm một tiếng.

"Khí chất rất dễ chịu." Cảnh An Dương hiếm thấy mở lời khen ngợi.

Ôn Dĩ Ninh đại diện cho Á Hối đưa ra lời giải thích cho phong ba lần này. Bản nháp trước đều là cô tự mình chuẩn bị. Cân nhắc từng từ, văn phong tài tình, trật tự cẩn thận, gần như không có kẽ hở. Tuy là Ôn Dĩ Ninh đôi nghề vượt giới, nhưng ít nhiều cô cũng xuất thân từ chuyên ngành ngôn ngữ Anh, ngồi trên ghế đại học đã sớm luyện thành chuyên nghiệp, ngữ cảm và độ nặng nhẹ vẫn chưa quên.

Bởi vì phong thái quá mức ổn định này của cô mà rất nhiều phóng viên trực tiếp hướng ống kính về phía cô chụp ảnh, cùng tốc độ đó trên internet cũng đồng loạt nổi lên các từ khóa hot: "#Vị mỹ nữ là người phát ngôn của tập đoàn Á Hối#", "#Ngài boss có gốc mới phải ra ngoài tìm phụ nữ#", vân vân... Chủ đề trước là thật lòng ca ngợi, chủ đề sau là từ sự kiện vừa rồi thêm ý trào phúng có thiện ý.

Gần cuối cùng tin tức, có phóng viên hỏi: "Tập đoàn Á Hối năm nay đã công bố bảng báo cáo tài vụ, lợi nhuận so với năm trước hình như đã giảm xuống, xin hỏi có phải sẽ giống như xx khó có thể có tiến bộ kéo dài, nhanh chóng đi trên con đường lùi hay không?"

Ôn Dĩ Ninh còn không hiểu mấy trò vật này của bọn họ sao, một câu chuyện bình bình sẽ không có nhiệt độ, bởi mớ mới là bản năng nghề nghiệp. Những chuyện này không liên quan gì đến cô, cũng không đến phiên cô bày tỏ thái độ, nhưng trong tình cảnh này không nói câu nào cũng không thích hợp cho lắm.

Suy nghĩ một chút, cô đáp: "Một con số so sánh không thể đại diện cho cụ thể, tập toàn Á Hối năm nay tại lĩnh vực trí tuệ nhân tạo bao gồm y tế, giao thông, hàng không và hệ thống tín dụng cho công chúng đều có những khoản đầu tư khổng lồ. Mục tiêu phát triển của tập đoàn chúng tôi vẫn luôn như vậy, kiên trì tìm kiếm những lĩnh vực mới, đồng thời tận sức vì chức nghiệp, vì xã hội, cũng là vì quốc gia cống hiến. Tôi kiến nghị vị đây đầu tiên hãy dành chút thời gian tìm hiểu những báo cáo định kỳ trong các lĩnh vực này, lại đi đọc một lượt những bản báo cáo công tác hàng năm của chúng tôi, nhất định sẽ mau chóng hiểu được toàn bộ. Cảm ơn."

Người phóng viên kia giật nhẹ khóe miệng, không còn biết nói gì ngồi về chỗ cũ.

Một người khác lại đứng lên, hỏi: "Sự kiện lần này tuy là bịa đặt, nhưng theo chúng tôi được biết thì Đường tiên sinh và An nữ hoàng điện ảnh có quan hệ gì đó rất mật thiết. Xin hỏi quan hệ của hai người họ là gì? Bạn bè? Có phải là sẽ sớm phát triển thành một thứ quan hệ khác hay không?"

Ôn Dĩ Ninh nhìn thẳng về phía người đặt câu hỏi, ánh mắt bình tĩnh, không có bất kỳ biến hóa gì trên nét mặt, đáp: "Xin lỗi, tôi chưa bao giờ xem phim, không biết vị nữ hoàng điện ảnh này." Sau đó ánh mắt ngay ngắn thu về, trực tiếp ra hiệu cho người kế tiếp.

Trong phòng có người không nhận được, tiếng cười mơ hồ phát ra.

Câu hỏi cuối cùng, "Xin chào, cô giống chúng tôi cũng không phải người trong cuộc, đối với những chi tiết nhỏ chính mình có lẽ cũng không đặc biệt hiểu rõ. Bởi cô là nhân viên của tập đoàn Á Hối, nhất định là sẽ duy trì quyền lợi của bản thân, như vậy, có phải ở một vài phương diện khác lời của cô sẽ có phần thiên vị hay không?"

Câu hỏi này vừa phát ra, cả căn phòng yên tĩnh.

Một câu chuyện khi đã đi đến kết thúc tốt đẹp hoàn mỹ, điều đáng sợ nhất chính là tiếp tục nhận nghi vấn từ điểm xuất phát. Dù chuyện này ai đúng ai sai đã rõ ràng, nhưng bởi vì anh quyền cao chức trọng, vậy nên đương nhiên anh sẽ phải có đôi chút tật xấu và mặt đạo đức thối nát.

Dù cho anh mới chính là người bị hại kia.

Ôn Dĩ Ninh chuyển tầm mắt về phía người phóng viên này, sau đó chậm rãi đi xuống. Cô cup mắt, hàng lông mày cũng hơi thu lại, so với phong thái trầm ổn vừa rồi có chút khác biệt. Một giây dừng lại này, phảng phất như mang theo quá trình nghiệm chứng thật lòng tính chân thực của vấn đề.

Trước màn hình tivi, ba mẹ Đường im lặng, Đường Kỳ Sâm cũng trầm mặc. Anh đắm đắm nhìn bóng dáng trước mắt, không bỏ qua bất kỳ một động tác vể mặt nhỏ bé nào của cô. Vài giây sau, Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu lên, hướng về phía ống kính nở một nụ cười xinh đẹp, nụ cười này, tựa như trong khoảnh khắc toàn bộ những nụ hoa trong vườn xuân đồng loạt nở rộ.

Cô nói: "Bất kỳ là ai trước khi đi đến thành công đều sẽ phải bỏ ra mồ hôi công sức tương ứng để đạt được thành công đó, dù khởi điểm của ngài ấy cao hơn hẳn mọi người, nhưng cũng vì vậy mà sứ mệnh ngài ấy phải gánh vác thêm trọng đại. Mấy năm qua năng lực đưa ra quyết sách, năng lực lãnh đạo và phương thức đối nhân xử thế của Đường tiên sinh như thế nào, các vị không có quyền phát ngôn, chỉ có nhân viên của Á Hối mới có tư cách phán xét."

Phóng viên nghe vậy, đành tự đặt cho mình bậc thang mà leo xuống: "Vậy đối với cô thì sao?"

Ánh mắt của Ôn Dĩ Ninh chân thành mà vững vàng, nói: "Ngài ấy là một người lãnh đạo xuất sắc, lại khoan dung, chính trực ngay thẳng, bất kể là trước đây, hiện tại hay là sau này, ngài ấy cũng là một người như vậy."

Khách quan công chính, dùng lý tính mà nhận xét, Ôn Dĩ Ninh không mang theo bất kỳ một thành kiến cảm tính nào -----

Anh sẽ là người như vậy.

Bởi vì chính anh đã là người như vậy.

Hợp báo kết thúc, chuyển đến phần quảng cáo, Cảnh An Dương rất hứng thú, "Biểu hiện không tệ, họ Ôn hả? Chức vụ là gì?"

Bà hỏi Đường Kỳ Sâm, lúc quay sang lại phát hiện ra con trai vẫn còn đang thất thần, cũng không biết vừa rồi có nghe thấy bà hỏi hay không. Điện thoại của Trần Táp đến ngay sau đó, bên kia đang là giữa trưa, trong giọng nói cũng mang theo vui vẻ, "Đường tổng."

Đường Kỳ Sâm đáp một tiếng cực kỳ nhẹ: "Ừ."

"Tôi đang muốn đề cập một yêu cầu với ngài."

"Nói đi."

"Để Ôn Dĩ Ninh sớm chuyển sang nhân viên chính thức." Trần Táp nói: "Ý kiến và thái độ của công chúng đối với năng lực ứng biến xử lý của cô ấy đã rõ như ban ngày, không chỉ là lần này, cô ấy còn trợ giúp cho tôi xử lý qua đủ loại công tác khác nhau. Cô gái này có thể vuông cũng có thể tròn, có được gần được, ổn trọng thành thực."

Trò chuyện vài câu ngắn gọn, Trần Táp nhanh chóng muốn kết thúc: "Không nói nữa, tôi còn phải thử liên lạc xem có xe về thành phố H không."

"Làm sao vậy?" Đường Kỳ Sâm hỏi.

"Ôn Dĩ Ninh." Trần Táp nói: "Sự việc lần này đều là cô ấy bận rộn từ đầu đến cuối, bây giờ còn bỏ lỡ mất giờ tàu chạy. Ngày hôm nay là giao thừa, cũng không thể cô gái nhỏ người ta ở lại Thượng Hải không thể về nhà ăn Tết được."

Đường Kỳ Sâm nghe được thì đứng lên, điện thoại chưa ngắt anh đã đánh mắt ra hiệu cho bảo mẫu đứng gần đó. Bảo mẫu nhanh nhẹn hiểu ý lập tức mang áo khoác đến cho anh, Đường Kỳ Sâm xỏ vào tay trái trước, sau đó đổi điện thoại sang tay trái, ung dung mặc lại chỉnh tề.

Đường Kỳ Sâm khẽ xoay cổ, giọng nói nhàn nhạt: "Không cần tìm nữa, chỗ này của tôi vừa vặn có một."

- -----

Ôn Dĩ Ninh về đến căn hộ thuê trọ, bạn cùng phòng đã về nhà nghỉ Tết từ lâu, trong phòng được thu dọn sạch sẽ, vali đặt bên cạnh ghế sofa. Cô ngồi khoanh chân trên chiếc ghế, đang nghe Giang Liên Tuyết đầu bên kia điện thoại cần nhân.

Giang Liên Tuyết oán giận tuôn một tràng, "Đã nói con đừng có đi Thượng Hải, giờ thì xong rồi, ăn Tết cũng không về! Con tốt nhất là đừng có về nữa!"

Ôn Dĩ Ninh nhẫn nại giải thích: "Không phải là không về, con đang giành giật vé đây, để xem có thể cướp được vé chuyến mấy giờ."

Giang Liên Tuyết bận chơi mạt chược, không rảnh lãng phí thời gian với cô, vừa mới ngắt, lại có số khác gọi đến. Là số lạ, đuôi cuối cùng còn là hai số tám. Ôn Dĩ Ninh ấn nghe, bên kia vừa lên tiếng liền sững sờ.

Một giây sau, cô đến cả giày cũng không đi, chân trần bước nhanh ra cửa sổ. Rèm cửa được vén lên, giữa màn đêm mông lung nổi bật những chiếc đèn lồng đỏ mang theo không khí vui vẻ của năm mới. Một chiếc Land Rover dừng lại ở vệ đường, Đường Kỳ Sâm đứng tựa người trước cửa xe, quần áo một màu đen khiến dáng người của anh càng thêm rắn rỏi kiên cường, thần thái anh tuấn. Giống với cô cũng dùng tay trái giữ điện thoại đặt bên tai, ngừng đầu tìm kiếm.

Giọng nói trầm trầm của người đàn ông vang lên từ đầu kia điện thoại: "Xuống dưới đi, tôi đưa em về."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Không phải ngôi sao đêm qua (5)

Dịch: CP88

Ôn Dĩ Ninh từ chối.

Ngày gia đình đoàn viên, đêm giao thừa tiền năm cũ đón năm mới, ai đưa ai về cũng không thích hợp. Cô tìm lý do, nói là đã kiếm được vé.

Chất lượng không khí mấy ngày nay tại Thượng Hải không được tốt cho lắm, sương mù phủ kín, ẩm ướt còn lạnh lẽo. Con đường từ công viên thể kỷ đến nơi này có chút xa, bởi vì trong nhà bật máy sưởi nên không biết ngoài này lại lạnh đến vậy, lúc đi ra ngoài mới phát hiện ra lỡ mặc ít rồi. Phóng chừng là bị lạnh, dạ dày Đường Kỳ Sâm nặng trĩu, khó chịu.

Một khi anh khó chịu thì sẽ có chút mất nhẫn nại, trong điện thoại chỉ lặp lại một câu: "Xuống dưới, nơi này gió lớn."

Ôn Dĩ Ninh yên lặng không nói, đem toàn bộ những gì đã chuẩn bị sẵn nuốt xuống cuồng hòng.

Lúc cô xuống dưới, Đường Kỳ Sâm đã ngồi về xe. Xe là chiếc anh thường hay dùng khi một mình đi lại, hai người đứng cách nhau một tấm kính chắn gió, đối diện nhau mấy giây, Ôn Dĩ Ninh mỉm cười khách khí với anh. Cửa sổ xe hạ xuống, khóa cũng được mở ra, Đường Kỳ Sâm không nói lời nào, ngồi tại chỗ chờ.

Chuyện mà người ta không phải là thật lòng thật dạ muốn làm, từ trên điệu bộ của anh là có thể nhìn ra. Anh giống như một vị Phật, ít lời, nhưng cô chấp cường ngạnh tuyệt không thiếu một phần. Còn vịn ép nữa lại thành ra mình không có ý tứ rồi, Ôn Dĩ Ninh bỏ vali vào cốp sau xe, sau đó mở cửa hàng ghế phía sau định ngồi vào.

Đường Kỳ Sâm nói: "Em ngồi phía trước đi, lát nữa lấy giúp tôi chút đồ."

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Được." Tuy là không biết lấy cái gì, nhưng cuối cùng cô vẫn ngồi vào ghế lái phụ.

"Tìm đường đi." Đường Kỳ Sâm ấn nút ngay trên vô lăng, mở ra màn hình hướng dẫn, sau đó đưa điện thoại của mình cho cô. Xe này có định vị, app dẫn đường được anh cài trong điện thoại của mình. Ôn Dĩ Ninh cảm thấy, điện thoại đã bị khóa màn hình, Ôn Dĩ Ninh đưa lại đến trước mặt anh, "Cần mật khẩu."

Đường Kỳ Sâm đã điều khiển cho xe chạy đi, tay đặt trên vô lăng đang cho xe quay đầu. Anh nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp đọc ra mấy con số, không giấu không diếm. Ôn Dĩ Ninh mất một giây ngỡ ngàng, có lẽ là do nhiệt độ từ điều hòa quá cao nên cũng hun nóng cô rồi.

Hơn 300 km, không kẹt xe cũng mất tới bốn tiếng.

Bọn họ xuất phát từ vòng xuyên phía trước, đi theo con đường trên cao Thượng Hải - cửa Nam sau đó chuyển vào đường cao tốc Thượng Hải - Côn Minh. Ngày cuối năm, đường rộng xe thưa, một đường thông suốt. Trong xe yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh phát ra từ ứng dụng chỉ đường cũng không còn gì khác.

Ôn Dĩ Ninh quay đầu nhìn ra cửa sổ, bờ sông chợt có pháo hoa bùng lên, giữa không gian mờ mịt lại càng khiến nó trở nên không chân thực. Đường Kỳ Sâm xác định phương hướng tốt, cũng nhớ đường, không lâu sau liền tắt hướng dẫn. Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu liếc mắt nhìn anh, anh nói: "Quá ồn ào."

Tiếng động duy nhất không còn, chỉ còn lại chút ánh sáng từ đồng hồ đo tốc độ thi thoảng nhảy lên. Thật ra trước đây Đường Kỳ Sâm rất thích lái xe đưa cô đi loanh quanh, đến nơi nào, làm những gì Ôn Dĩ Ninh đã không còn nhớ rõ chi tiết. Ấn tượng sâu nhất chính là anh thích đổi xe, khi đó cô không ít lần chế nhạo anh là tên tư bản đại gia đại ác, cười anh không biết người ở trần gian sống khó khăn đến thế nào. Cũng cười hỏi, vì sao người khác lại sợ anh như vậy?

Đường Kỳ Sâm đuôi lông mày yên tĩnh ánh mắt cũng nhàn nhạt, khóe môi ngâm ý cười hỏi ngược lại: "Em nói xem"

"Là bởi vì anh già hả?"

"Cho em lặp lại một lần nữa."

"Bởi vì mọi người sợ chọc phải lão nhân gia anh."

Ôn Dĩ Ninh tươi cười hơn hờ, trong lòng lại có mấy phần đắc ý. Khi đó tuổi còn trẻ nên mới cho rằng người đàn ông đối tốt với mình chỉ có thể là vì yêu.

Hiện tại nghĩ lại, liền cảm thấy tình yêu chính là giấc mộng Hoàng Lương(*), với không tới, ngủ không tỉnh, u mê ngẩn ngơ nhạt thành khói mây.

(*) đẹp nhưng ngắn ngủi

Ôn Dĩ Ninh lúc trước cảm thấy đáng vẻ lái xe của anh là đẹp trai nhất, ung dung thoải mái, thông dong lười biếng, ngón tay đặt trên vô lăng, trong lúc chờ đèn đỏ như có như không gõ xuống, mu bàn tay hiện ra đường gân xanh dài mảnh, vô cùng gợi cảm.

Nghĩ đến đây, Ôn Dĩ Ninh theo bản năng nhìn về phía Đường Kỳ Sâm, khí ẩm đưa hương, dây tơ quấn lòng. Cũng không biết có phải vì mùi hương này quá phá hay không, mà khi nhìn người đàn ông trước mắt này lại có điểm trùng khớp với người trong hồi ức. Hơn ba mươi tuổi nói cho cùng không thể so sánh với khi còn trẻ, tướng mạo trở nên vô cùng anh tuấn, khí chất cũng càng mê người, chỉ là nét mặt kia lại mang theo cảm giác thâm lương do tháng năm gửi tặng.

Ôn Dĩ Ninh chột cùi đầu, tâm trạng không biết vì sao trở nên nặng nề, mãi đến khi nghe thấy tiếng động từ bên cạnh.

Đường Kỳ Sâm một tay điều khiển vô lăng, tay trái mở hộp chứa đồ trong xe tìm tòi cái gì đó, tiếng loảng xoảng va chạm vào nhau. Lúc anh thu tay về, cảm trong tay một chiếc hộp sắt nhỏ sẫm màu.

Ôn Dĩ Ninh biết anh có bệnh cũ, tưởng là bệnh dạ dày kia lại tái phát, phản ứng tự nhiên cầm bình nước vặn nắp ra, đưa tới: "Nước đây."

Đường Kỳ Sâm liếc cô một cái, nói: "Tôi không uống thuốc, đây là kẹo ngậm."

Bàn tay Ôn Dĩ Ninh run lên, đang trong lúc lúng túng Đường Kỳ Sâm lại nhận lấy chai nước này, uống một ngụm rồi trả cho cô, thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Ôn Dĩ Ninh đóng nắp, "Người nói cảm ơn là tôi mới đúng, cảm ơn anh đã đưa tôi về."

Cảm ơn tới cảm ơn lui, bầu không khí dần trở nên đông cứng. Đường Kỳ Sâm cảm thấy vô vị đến cực độ, liền hạ cửa xe xuống, chừa ra một cái khe cho gió thổi vào. Sau đó anh tăng tốc độ, Ôn Dĩ Ninh nhìn qua tốc độ xe, đã vượt 140. Cô hơi căng thẳng, theo bản năng với tay sang vô lăng bên trái.

Đường Kỳ Sâm không lên tiếng, mắt cũng không động, lại không chút biến sắc cho tốc độ chậm lại.

Trên đường đi, Đường Kỳ Sâm nhận được hai cuộc gọi. Ôn Dĩ Ninh nghe giọng nói của anh trầm ấm, không giống như khi nói với người lạ, ngữ khí thả xuống chậm rãi, thái độ cũng trở nên kính nhường. "Ra ngoài có chút việc..... Con biết, mẹ giúp con nói lời xin lỗi với ông nội..... Hôm nay không cùng mọi người thức đón đêm giao thừa được, vâng vâng, đã nhớ rồi..... Vậy, cảm ơn mẹ, chúc mẹ năm mới cát tường."

Kết thúc cuộc gọi, Đường Kỳ Sâm nói lỏng cả vạt, thở nhẹ một hơi.

Đưa Ôn Dĩ Ninh về đến nhà đã là mười rưỡi. Nơi này là một thị trấn nhỏ, giao thừa vô cùng náo nhiệt, bởi vì sắp đến 0h nên mấy đứa nhỏ trong trấn đều cầm theo cây pháo bông chạy ra ngoài, như mấy cây kem đứng trên đất, pháo bông nổ ra trở thành những cây thông nhỏ.

Đường Kỳ Sâm lái xe len lỏi giữa đám trẻ nhỏ, ánh sáng từ cây pháo bông chớp loáng chiếu lên khuôn mặt, sáng, rồi lại tối, rực rỡ sắc màu.

"Nơi này?" Anh dừng lại trước một đám người già trẻ.

"Đúng." Ôn Dĩ Ninh nói: "Đến rồi." Sau đó đẩy cửa xuống xe, Đường Kỳ Sâm cũng xuống theo. Hai người đi về sau xe, anh giúp cô lấy va li ra, "Còn gì nữa không?"

"Hết rồi." Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu, "Cảm ơn tổng giám đốc."

Đường Kỳ Sâm nhìn đủ một đường, hiện tại giống như tìm được đường ra, anh nhìn cô rồi nói: "Không phải ngày làm việc, danh xưng này có thể miễn rồi."

Một đường gian nan vất vả bình an về đến nhà, lại còn sắp đến đêm giao thừa, lòng người trở nên dễ xúc động. Ôn Dĩ Ninh không nghĩ nhiều, lo lắng hỏi anh: "Không gọi như vậy thì phải gọi như thế nào? Chú hả? Anh so với mẹ tôi cũng chỉ nhỏ hơn mấy tuổi thôi, đừng có chiếm tiện nghi chứ."

Lúc cô nói câu này trên mặt còn mang theo ý cười, cười nói xong liền lập tức hối hận đến mức muốn cắn phải lưỡi, vội vàng xin lỗi: "Ách, xin lỗi nhé, tôi không phải nói anh đã già, anh đừng hiểu lầm."

Nét mặt Đường Kỳ Sâm vốn còn bình tĩnh, chỉ là câu giải thích này càng giống như giấu đầu hở đuôi. Bốn mắt giao nhau, trong con ngươi của mỗi người đều là hình bóng đối phương, tựa như tần số thống nhất trên đường truyền, hai người đồng thời nở nụ cười.

Nụ cười này, mất một hồi lại khiến cho hai người lúng túng, cũng làm cho họ tỉnh lại, nhớ đến đoạn đường vừa rồi có bao nhiêu đáng vẻ ngay ngắn xa cách với đối phương.

Đường Kỳ Sâm hơi hást cảm, "Ở chỗ này?"

"Ừm. Chính là căn nhà sáng đèn kia." Ôn Dĩ Ninh chỉ, anh theo hướng tay cô nhìn sang, tầng bốn.

"Đi lên ngồi một chút chứ?" Ôn Dĩ Ninh lễ phép lại khách khí hỏi.

"Tay không, không thích hợp." Đường Kỳ Sâm gật đầu với cô một cái, "Đi đây."

Anh tính toán sẽ lập tức lái xe về Thượng Hải, tuy là giờ này rồi thì khó mà lái kịp về đón giao thừa. Đường lão gia từ tuổi đã lớn, đối với những truyền thống này có đôi chút chú trọng lễ nghi. Mà quy tắc cũ mấy chục năm nay của Đường gia chính là trưởng tử trưởng tôn giao thừa và mừng một điều phải ở nhà. Đường Kỳ Sâm vừa rồi đi vội vàng, đi khỏi cũng không nói với Đường Thư Vành một tiếng khiến lão nhân gia cực kỳ không vừa lòng, vừa rồi Cảnh An Dương gọi đến cũng là vì chuyện này.

Đường Kỳ Sâm ngồi vào, hạ cửa xe xuống, gật đầu với cô rồi cho xe chạy vụt đi.

Ôn Dĩ Ninh kéo vali đi lên, Giang Liên Tuyết đang điên cuồng chiến đấu trên bàn mặt chược, nhìn thấy cô thì gật nảy mình, "Không phải là không mua được vé à? Sao lại về rồi?"

Ôn Dĩ Ninh chào từng người một, nụ cười mệt mỏi, không trả lời bà mà kéo vali đi thẳng vào phòng mình. Cửa đóng lại, tiếng mặt chược canh cách vẫn một mực truyền tới, thì thoảng còn có vài tiếng tranh luận lúc tính tiền của các cô bác đi. Ôn Dĩ Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, pháo hoa trên bầu trời ngày một nhiều, lượt này nói tiếp lượt kia, năm mới vậy là sắp đến rồi.

Thu dọn xong đầu đấy, Ôn Dĩ Ninh lấy tiền mặt đã chuẩn bị sẵn ra, đếm đủ năm ngàn rồi bỏ vào một phong bao lì xì. Đợi đến khi âm thanh ồn ào bên ngoài dần nhỏ lại cô mới mở cửa đi ra, nói với Giang Liên Tuyết: "Mẹ chơi bài ít thôi, đi khám mà sỏi thận lại có nữa thì đừng có gọi điện cho con."

Giang Liên Tuyết bủn rủn không vui, "Cuối năm rồi đấy, con có thể nói câu gì đó hay ho chút được không?"

Ôn Dĩ Ninh liền lấy phong bao lì xì ra đưa cho bà, "Đều là muốn tốt cho mẹ thôi."

Ước lượng độ dày một chút, Giang Liên Tuyết lập tức vui vẻ ra mặt, cái gì cũng không nói nữa. Tivi chiếu chương trình cuối năm nhưng cũng không có ai xem, trên màn hình có người vừa hát vừa nhảy, hình như chính là bài hát 《Đêm khó quên》, một năm nữa lại chính thức bắt đầu.

Giang Liên Tuyết vừa dọn bàn vừa nói: "Hôm trước mẹ tình cờ gặp Lượng Lượng, thằng bé này vậy mà đã là giáo viên dạy bóng rổ rồi, vóc dáng cũng cao lớn hơn. Không biết có phải vì lâu quá không gặp hay không mà mẹ cảm thấy cậu ta dễ nhìn ra không ít nha."

Ôn Dĩ Ninh vừa nghe bà thân thương mà gọi Lượng Lượng, có hai giây không kịp phản ứng, lúc hoàn hồn lại mới bình tĩnh nói: "Chỉ cần là con trai thì mẹ đều thấy dễ nhìn."

"Cậu ta còn hỏi thăm con đấy, hỏi con làm việc ở đâu, mẹ không có chút nào là không biết xấu hổ mà nói con bị đuổi việc rồi đâu nhé."

"Mẹ nói chuyện cái kiểu gì thế." Ôn Dĩ Ninh vừa cầm hạt dưa lên, mắt hững hờ về, "Chỗ lì xì con vừa đưa mẹ là nhặt được trong khe đá chắc?"

Giang Liên Tuyết khinh thường nói: "Năm vừa rồi là mẹ không muốn nói với con mà thôi, nếu không phải vì con tự hành hạ chính mình thì đã kết hôn với Lượng Lượng từ lâu rồi."

Ôn Dĩ Ninh nghe bà nói vậy cũng không có mấy biến hóa, chỉ là không thích cái kiểu tổng kết sự việc này của bà. "Dù con có ở nhà thì cũng sẽ không lấy cậu ấy."

Giang Liên Tuyết thả đám mặt chược vào trong rổ, âm thanh lách cách xáo động, "Vậy thì chị xuống tóc đi làm ni cô đi!"

Lượng Lượng là nữ danh, tên thật là Lý Tiểu Lượng, đơn giản dễ đọc, tên ra sao người như vậy.

Lý Tiểu Lượng theo đuổi cô rất lâu, từ khi còn là bạn học chung cấp ba đã thầm mến, thi đại học một Nam một Bắc không hề quên. Sau khi tốt nghiệp đại học gặp lại, Lý Tiểu Lượng càng theo đuổi dữ dội hơn, tuy là một người con trai tốt, nhưng Ôn Dĩ Ninh lại từ chối. Vậy mà thầy giáo Tiểu Lượng lại không từ bỏ, còn nói với cô, không sao cả, chỉ là tớ muốn đối xử tốt với cậu mà thôi, cậu không cần phải áp lực, nên thế nào thì cứ như thế ấy, bữa sáng tớ mang đến cậu không thích có thể ném, hoa tớ mang tặng cậu không thích có thể đặt lại ở luống hoa bên đường, nhưng xin cậu đừng cướp đoạt quyền lấy lòng cậu của tớ, trừ chơi bóng rổ, tớ cũng chỉ có một sở thích đó nữa thôi.

Lúc anh ta nói những lời này, đuôi mắt cong cong, tay ôm quả bóng rổ đứng trên sân, ánh mắt đặc biệt chân thành.

Đại khái là theo đuổi một năm rưỡi thì Ôn Dĩ Ninh đồng ý. Nói như thế nào đây, bởi vì thời gian quen biết đã đủ dài, biết gốc biết rễ, trong phần tình cảm đã có nhiều hơn phần tình bạn bè. Có một số thứ chính là như vậy, sau khi thử mới biết được tư vị trong đó, Lý Tiểu Lượng đoán chừng đã cảm nhận được tư vị này, làm người yêu nửa năm thì quyết định chia tay. Không khóc cũng không nháo, không nói đến chuyện sống chết lại càng không ai nỡ khiến ai phải trình diễn một đoạn bi thương xé ruột xé gan trên trời nào đó cho đôi phương xem.

Ngày chia tay, bầu không khí trò chuyện khá hòa hợp, hai người còn cùng nhau đến quán lẩu dê ăn một bữa say sưa. Lúc đi, trong khoang miệng còn lưu lại vị cay xè, môi cũng đỏ lựng lựng. Lý Tiểu Lượng cao một mét chín, hơi khom lưng xoa xoa đầu Ôn Dĩ Ninh, sau đó cười nói: "Này gì đó ới, đi nhé."

Ôn Dĩ Ninh cũng vỗ vỗ mặt anh ta, "Đi thôi đi thôi."

Thầy giáo Tiểu Lượng còn không quên dặn dò: "Sau này một mình rồi, không được bỏ bữa sáng, tuyệt đối đừng có quên."

Ôn Dĩ Ninh thoải mái đáp ứng: "Đã nhớ kỹ."

Quay đầu một cái liền quên mất, hai năm đến Thượng Hải, cô không còn ăn được những bữa sáng quen thuộc. Lý Tiểu Lượng vẫn ở lại quê nhà dạy bóng rổ tại một trường học, thị trấn nhỏ nhỏ quanh đi quẩn lại chỉ có từng ấy người, thi thoảng sẽ tình cờ gặp được Giang Liên Tuyết. Nhiệt tình chào hỏi, giúp xách đồ vật, nếu có lái theo một chiếc xe thì sẽ đưa bà một đoạn đường. Tình cờ cũng sẽ nhắc đến Ôn Dĩ Ninh, Giang Liên Tuyết chút nhân lực này vẫn có, không ở trước mặt người ngoài tự làm xấu mặt người mình.

Thầy giáo Tiểu Lượng vừa nghe vừa cười, cười đến mức khoe mắt cong cong, trên mặt đều là dịu dàng, "Sống tốt là được rồi, ngày nào lên Thượng Hải có thể xin một bữa cơm của cô ấy."

Chỉ là nói đùa một câu, vậy mà lần này lại thành thật.

Giang Liên Tuyết thu dọn mặt chước xong xuôi, bỏ vào ngăn kéo, sau đó ngồi xuống ghế: "Con cũng biết mẹ của Lượng Lượng xương sống không tốt, nghe nói mừng mười tiểu tử này sẽ đưa bà ấy lên Thượng Hải khám bệnh. Lần trước cậu ấy còn giữ mẹ lại nhờ hỏi con xem nơi đó có khách sạn nào tốt một chút có thể ở hay không."

Ôn Dĩ Ninh nói: "Tất nhiên là có rồi. Mừng mười cậu ấy đến Thượng Hải hả? Mừng tám con cũng quay lại làm rồi, bệnh viện nào ạ? Mẹ nhớ hỏi lại, cái gì có thể giúp con nhất định sẽ giúp."

Ba mẹ của Lý Tiểu Lượng đều là công chức đã về hưu, mẹ anh ta khi đó cực kỳ thích Ôn Dĩ Ninh, sau khi chia tay bọn họ còn mất một thời gian dài không dám nói với hai người họ. Sau khi biết được, mẹ Lý Tiểu Lượng lên lút lau nước mắt, cho rằng nhất định là con trai mình không biết nâng niu Ôn Dĩ Ninh nên cô gái nhỏ mới không cần anh ta nữa.

Hàng xóm láng giềng quen biết đã lâu, Giang Liên Tuyết cũng cảm thấy có thể giúp thì giúp, bầu không khí nói chuyện của hai mẹ con ban đầu còn không thoải mái cho lắm, hiện tại rốt cuộc đã êm dịu lại. Việc của ai người này làm, hòa hòa hợp hợp, lúc này mới có bầu không khí cần có của ngày Tết.

- - - - -

Kỳ nghỉ Tết âm lịch kết thúc.

Tuy là nói ngày mừng tám bắt đầu đi làm, nhưng cũng chỉ là đến gặp mặt nhau, sau đó mỗi người nhận một phong bao lì xì trở về. Đến mừng chín, toàn bộ tập đoàn Á Hối mới coi như chính thức bắt tay vào công việc.

Liên lúc mở ba cuộc họp, buổi chiều Đường Kỳ Sâm mới có thời gian rảnh rỗi. Phó Tây Bình căn thời gian chạy tới, quan hệ của anh ta và Đường Kỳ Sâm đủ tốt, không cần quá nhiều quy củ. Trước khi vào còn trêu chọc mấy người đẹp bên ngoài một hồi, sau đó mới mang theo khuôn mặt tằm gió xuân bước vào văn phòng.

Kha Lễ đang báo cáo lại lịch trình trong tuần này cho Đường Kỳ Sâm, anh lên tiếng, nói đẩy đi hai bữa tiệc xã giao, để cho tối thứ năm trông lịch. Sau khi sắp xếp lại đầu vào đấy, Kha Lễ mới ngẩng đầu chào hỏi Phó Tây Bình: "Đến rồi đấy à."

"Hai người cứ tiếp tục đi." Phó Tây Bình nâng tay xoay lòng bàn tay xuống dưới, sau đó tự mình ngồi xuống bàn tiếp khách.

Gần mười phút sau Đường Kỳ Sâm mới đi ra, ngồi xuống ghế sofa rồi chậm rãi xoa bóp cổ, "Đến đúng lúc lắm, anh nhớ ngày mai là sinh nhật của ba chú, có chuẩn bị chút quà. Ngày mai anh còn phải tham gia một buổi họp của hội đồng quản trị, không thể đích thân đến."

Phó Tây Bình bắt chéo chân, châm một điếu thuốc, sau đó ném hộp quẹt lên bàn, hít một hơi: "Anh quả nhiên có lòng, so với đứa con trai máu mủ này còn được lão già ấy thích hơn nhiều."

Đường Kỳ Sâm liếc anh ta một cái, "Ba chú có đuổi chú ra khỏi nhà anh cũng không thấy lạ đâu."

Phó Tây Bình gầy gầy tàn thuốc, anh ta vốn là tiện đường nên vào đây xem thử, hiện tại nhìn thấy người, xem ra lại có chuyện mà nói rồi. "Chuyện xảy ra cuối năm vừa rồi là sao vậy? Vậy mà lại dám đắc tội với anh, anh *** hay là giết người xả hận rồi?"

Kha Lễ đứng cạnh đáp: "Một cô trợ lý nhỏ bị khai trừ, đã giải quyết xong."

Phó Tây Bình hừ một tiếng, ý tứ sâu xa, "Dĩ Ninh so với trước đây càng xinh đẹp."

Đường Kỳ Sâm lườm anh ta một cái, rất mờ nhạt.

"Anh đừng có nhìn em như thế, ý tứ của em là gì anh hẳn là hiểu." Giọng điệu của Phó Tây Bình vẫn bình bình, "Buổi họp báo kia ai cũng xem được, lúc em nhìn thấy người, liền cảm thấy anh thế là xong."

Đường Kỳ Sâm khụ một tiếng, lông mày hơi nhíu lại, giọng hơi khàn nói: "Đừng có bám theo anh nói xong hay chưa xong, chuyện bao nhiêu năm rồi có ai còn nhớ nữa? Cũng chỉ có chú thôi."

Phó Tây Bình tựa lưng về sau, hai tay đặt trên tay vịn, sắc mặt không mặn không nhạt, "Trong lòng anh hiểu rõ là được. Nếu anh thật muốn có cái gì, nên giải quyết liền giải quyết cho xong, nên chấm dứt thì chấm dứt đi."

Lời này người khác không hiểu, Kha Lễ hiểu. Anh ta không tiện phát biểu, cũng không dám nói.

Phó Tây Bình đột nhiên nổi ác ý, cố ý quay đầu hỏi Kha Lễ: "Cậu cảm thấy anh ấy có cái gì không?"

Kha Lễ lắc đầu một cái, thật thà nói: "Tôi không biết."

Phó Tây Bình cười ha hả, đánh hòa một trận với Đường Kỳ Sâm có thứ cảm giác thỏa mãn không thể nào nói được thành lời. Đường Kỳ Sâm quét mắt sang Kha Lễ, trầm mà đánh thép, mang theo cảnh cáo và không vui. Kha Lễ hơi cúi đầu, tránh đi ánh mắt đó.

Đúng lúc tiếng gõ cửa vang lên, Trần Táp đẩy cửa đi vào, "Đường tổng."

Đường Kỳ Sâm gật đầu với cô ấy, Trần Táp đi vào trong, lúc này mới nhìn thấy Phó Tây Bình, "A, Phó tổng."

Hai người đã có quen biết, Phó Tây Bình phát tay chào một cái coi như đã nghe thấy, sau đó lại không cần mặt mũi tiếp tục trêu chọc Đường Kỳ Sâm. Trần Táp đã thường thấy mặt phong đăng lại hạ lưu này của anh ta, cũng không có gì quá bất ngờ.

Đường Kỳ Sâm nghiêm mặt không để ý, ra hiệu cho Trần Táp lên tiếng. Trần Táp bắt đầu báo cáo: "Người tham gia hội nghị ngày mai có chút thay đổi, tôi sẽ mang theo Tôn chủ quản cùng đến."

Đường Kỳ Sâm ngẩng đầu, "Sao lại đổi?"

"Ôn Dĩ Ninh xin tôi cho nghỉ phép một ngày mai." Trần Táp qua loa giải thích: "Bạn trai của cô ấy đến đây."

Căn phòng trong chớp mắt yên tĩnh.

Kha Lễ trợn mắt, Phó Tây Bình cũng run rẩy. Sau mấy giây, như là màn hình đột nhiên dừng lại tiếp tục truyền tin, nhưng là từ bầu không khí ôn hòa đùa giỡn đột ngột chuyển cảnh thành gió nổi mây vần.

Đường Kỳ Sâm đột ngột đứng lên, cầm tập tài liệu trong tay đập lên người Phó Tây Bình, "Chú mặc cái thứ rách nát gì trên người đây, quá khó coi. Sau này còn mặc như vậy thì đừng có đến phòng làm việc của anh nữa!"

Kha Lễ và Trần Táp hai mặt nhìn nhau. Người trước một lời khó nói hết, người sau đơn thuần là nhìn, nhẹ như mây gió.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Không phải ngôi sao đêm qua (6)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Lý Tiểu Lượng theo mẹ đến Thượng Hải khám bác sĩ, buổi chiều đến ga tàu sắt trên cao Thượng Hải Nam, Ôn Dĩ Ninh đã xin Trần Táp về từ một giờ để đi đón bọn họ. Lý Tiểu Lượng đẩy vali hành lý, còn khoác hai chiếc balo đen trên vai. Từ xa nhìn thấy người liền lập tức vẫy tay gọi, cười tươi đến mức sức sống tràn trề.

Tha hương gặp cố nhân, tha hương cũng đã thành cố hương.

Ôn Dĩ Ninh trước tiên chào hỏi với mẹ Lý: "Dì, đã lâu không gặp, nhìn dì thật trẻ trung nha!"

Mẹ Lý cười ha ha: "Tốt, tốt."

Ôn Dĩ Ninh lại nhìn sang Lý Tiểu Lượng, khoa trương nói: "Thầy giáo Tiểu Lượng, đẹp trai lên nhiều lắm rồi."

Lý Tiểu Lượng chỉ chỉ cô, "Đừng, tuyệt đối đừng, tớ vẫn tự mình biết mình lắm, lời này nói ra thật khó mà dám nhận."

Ôn Dĩ Ninh bật cười, "Đẹp trai lắm, thật đấy. Đưa một chiếc balo cho mình đi, mình giúp cậu xách."

Ba người ngồi lên một chiếc xe taxi, Ôn Dĩ Ninh đã giúp bọn họ tìm sẵn khách sạn, cách bệnh viện rất gần. Lúc làm thủ tục lấy phòng, Lý Tiểu Lượng

cướp lấy thẻ trên tay cô, "Đề tở."

Ôn Dĩ Ninh tránh đi, nói với anh ta: "Không sao, để mình."

Kỳ thực cũng không cần đến cô bỏ tiền ra, chiều hôm qua khi Trần Táp hỏi cô lý do xin nghỉ, Ôn Dĩ Ninh đã nói bạn học cũ đưa mẹ đến Thượng Hải khám bệnh nên cô muốn đi giúp một tay. Trần Táp sau đó tìm hai tấm thẻ trong ngăn tủ rồi đưa cho cô, nói là sẽ được miễn phí ở, không dùng sẽ nhanh hết hạn mất. Công việc này của bọn họ thường hay có loại phúc lợi tặng phiếu voucher này. Ôn Dĩ Ninh nhận lấy, nói cảm ơn.

Sau đó Trần Táp lại hỏi: "Bạn học nam hay nữ?"

"Nam, từ trung học phổ thông."

Trần Táp là người nhanh trí, sau mấy giây nhìn cô liền như sáng tỏ mà nở nụ cười, "Bạn trai?"

Ôn Dĩ Ninh cũng rất thẳng thắn, "À. Cũng không hẳn, bạn trai cũ thôi ạ."

Trần Táp nhún mày, ra hiệu cho cô chờ một chút, tìm một tấm thẻ rồi đưa cho cô: "Cái này cũng sắp hết hạn rồi, là nhà hàng chuyên về hải sản, mang bạn của cô đi đi."

Nhưng Lý Tiểu Lượng vẫn không đồng ý, rất cường ngạnh thu lại tấm thẻ VIP của cô, sau đó tự đưa thẻ của mình lên trước quầy. Ôn Dĩ Ninh tức giận mà cười, "Sao cậu lại cứ cứng nhắc vậy chứ, đúng là miễn phí mà."

"Miễn phí cũng không cần, đều là ân tình. Không phải tớ sợ nợ ân tình của cậu, mà là sợ cậu nợ ân tình người khác. Hai chúng ta không nói trước chuyện này, có thể tự giải quyết thì không cần phiền toái." Sau đó Lý Tiểu Lượng dứt khoát chặn lại cô ở phía sau.

Năm ngày một ngàn tệ, Lý Tiểu Lượng cứ như vậy mí mắt cũng không chớp một cái trực tiếp chọn ở lại bốn đêm. Ôn Dĩ Ninh không cần được, làm nghề giáo viên thì có thể có bao nhiêu tiền chứ, không đáng. Như là nhìn ra lo lắng của cô, Lý Tiểu Lượng hạ giọng nói: "Không sao, trước khi đưa mẹ đến đây tớ đã nghĩ phải cho bà điều kiện sống tốt một chút. Chỉ cần bà thích thì đều đáng giá."

Ngày hôm sau bọn họ phải đi tìm bác sĩ, Ôn Dĩ Ninh không đi theo, cô xin nghỉ với Trần Táp tuy là đúng vì lý do này, nhưng thật ra là có chút việc riêng muốn đi làm. Đến giữa trưa, gọi điện hỏi tình hình bên kia, Lý Tiểu Lượng nói: "Vẫn còn đứng xếp hàng, còn khoảng bảy, tám người nữa. Chỗ này tín hiệu không tốt lắm, không nói nữa. Đúng rồi Ninh nhi, bữa cơm tối nay nhớ không được quên đâu đấy."

Thầy giáo Tiểu Lượng chính là người như vậy, giản dị chân thành, có sao nói đó, không thích quanh co lòng vòng, khiến người ở chung cảm thấy thoải mái. Năm tháng thay đổi đất trời, tính toán thời gian hai người sau khi chia tay cũng không hề có một lần gặp nhau, hai năm, thế nhưng không có khoảng cách, không có xa lạ, bạn bè trở thành người yêu, người yêu quay lại thành thành bạn bè, bạn bè thành bạn chí cốt. Cũng coi như là chút ấm áp hiếm hoi an ủi cho cuộc sống lạnh nhạt này.

- -----

Buổi trưa, Kha Lễ giúp Đường Kỳ Sâm sắp xếp đầy thời gian các công việc trong lịch trình của ngày lên trước, đầy chuyến thị sát hạng mục tại một nhà xưởng lên, mười hai giờ rưỡi đã kết thúc, cơm trưa cũng vì vậy mà giải quyết ngay tại văn phòng. Cơm trưa là thư ký mang lên, dù đã được dặn dò trước phải chuẩn bị những món ít dầu mỡ thì vẫn là không bằng được cơm nhà, Đường Kỳ Sâm ăn có chút chán, gấp hai đĩa rồi không động nữa.

Kha Lễ đặt đĩa xuống, nói: "Hay là tôi đi mua cho ngài một suất khác? Tự tôi đi mua."

Đường Kỳ Sâm nói: "Không cần." Sau đó cầm đĩa lên, không động tới mấy món ăn mà ráng ăn cho xong chỗ cơm trắng.

Kha Lễ nhắc cổ tay nhìn đồng hồ, "Đường tổng, một giờ mở họp, còn 15 phút nữa."

Tay trái tay phải Đường Kỳ Sâm đều cầm một tập tài liệu, so sánh đối chiếu, thi thoảng lại khoanh tròn một chỗ nào đó, sau đó đưa cho Kha Lễ: "Không chể cho thời gian hội nghị trong vòng 1 giờ, nghỉ 10 phút rồi mở cuộc họp thứ hai. Cậu nhắc nhở trước nhân viên cái gì cần báo cáo thì báo cáo, không quan trọng thì khỏi cần nói."

Kha Lễ đáp: "Vâng."

Tập đoàn Á Hối từ khi mở rộng quy mô phát triển đến nay đã có một hệ thống hoạt động tương đối hoàn thiện, lượng công việc mấy năm qua của Đường Kỳ Sâm cũng có giảm xuống, nhưng thời gian làm việc vẫn rất bận rộn. Ngày hôm nay để thời gian gấp gấp như vậy là vì muốn để trống thời gian buổi tối.

Lịch trình Kha Lễ sắp xếp cho anh vừa vận kết thúc vào lúc 5 giờ chiều, Đường Kỳ Sâm từ tập đoàn đi ra không dùng tài xế mà cho Kha Lễ lái xe mình chở đi, hai người đi ra bến Thượng Hải.

Vì hôm nay là 12 âm lịch, sinh nhật của An Lam.

An Lam gia nhập làng giải trí từ năm bảy tuổi, bộ phim làm nổi danh tên tuổi là một tác phẩm xuất sắc của đạo diễn danh tiếng Trương Tề Thạch. Tuy tuổi còn trẻ, nhưng kinh nghiệm lăn lộn trong vòng cũng đủ để được coi là bậc tiền bối. An gia vốn là danh môn, kết hợp với đoàn đội quản lý vững mạnh tình nhuệ được An Lam mạnh tay vun vén nuôi dưỡng, những tài nguyên chất lượng tốt vẫn luôn được duy trì cho đến giờ. Sinh nhật đặt trên Baidu vốn

bị cố ý làm cho sai đi, để cho những người hâm mộ cuồng nhiệt có ngày để chúc mừng vậy thôi, ngày sinh nhật thật phải là hôm nay, để cho bạn bè người thân đến chung vui.

Lúc Đường Kỳ Sâm đến nơi, mọi người đã có mặt đầy đủ, ngoại trừ quản lý Trâu Lâm của An Lam cũng không có ai khác trong nghề. Kha Lễ đưa qua tới, "Tháng trước đến nước Pháp công tác Đường tổng đã tự tay chọn đây, An An, sinh nhật vui về."

An Lam vui vẻ ra mặt, ôm hộp quà nâng niu trong ngực. Người xung quanh lập tức ồn ào muốn mở quà ngay tại chỗ.

An Lam dĩ nhiên không muốn, "Mấy người sao xúng được nhìn?"

Ai ai ở đây cũng biết rõ tâm tư của An Lam đối với Đường Kỳ Sâm, nhưng cũng không dám quá suồng sã, bởi vì Đường Kỳ Sâm đối với việc này chưa từng có một thái độ rõ ràng. An Lam đi đến bên cạnh anh, cười xinh đẹp, sau đó áp tới gần hơn, nói: "Em còn tưởng anh không đến."

Đường Kỳ Sâm ôn hòa nói: "Sẽ không."

Nhiệt độ trong phòng vừa đủ, sau khi thích ứng, Đường Kỳ Sâm cởi áo khoác đặt ở một bên, trên người chỉ còn một chiếc áo len cao cổ, chất vải trơn mềm, làm nổi bật lên màu da của anh. Sau khi Đường Kỳ Sâm ngồi xuống, bầu không khí dần dần cũng náo nhiệt lên. Có mấy người thích náo nhiệt đương nhiên sẽ không ngồi yên, uống rượu như uống nước lã, lời nói ra cũng càng lúc càng không kiểm soát được. Tinh An Lam hoạt bát, mọi người ở đây đều là những người bạn lâu năm, An Lam có tư lượng rất tốt, cũng không ngại ngần mỗi khi được mời rượu.

Chỉ là đêm nay Phó Tây Bình ngồi ở bên kia lại đặc biệt kiềm chế, không giống với bộ dạng vô liêm sỉ thường ngày của anh ta. Tuy không thể thể hiện ý kiến qua lời nói, nhưng đôi mắt lại dừng trên người Đường Kỳ Sâm không rời. Tinh cò bị Đường Kỳ Sâm mang theo ánh mắt nghi ngờ nhìn sang, Phó Tây Bình mới làm bộ lơ đãng mà rời đi, như cười như không nhắc khéo miệng.

Sau một vòng rượu mọi người gần như đã chuyển sang trạng thái nửa cảm thú, nhảy nhót như bệnh nhân tâm thần. Đường Kỳ Sâm không hòa hợp nổi với bầu không khí này, anh và mấy người khác bày bài ra chơi, thế nhưng ghế còn chưa ngồi nóng Phó Tây Bình từ phía sau đã chọc chọc vai anh, huyết sáo, ngón tay ngoắc ngoắc ra hiệu cho anh cùng ra ngoài với mình.

"Tối nay mắt chú bị rút gân à? Nhìn chằm chằm anh làm cái gì?" Hai người đi ra hành lang, Đường Kỳ Sâm đã sớm khó chịu muốn chết lập tức lên tiếng.

Phó Tây Bình đang cúi đầu châm thuốc, nhưng vì gió thổi nên mắt một lúc không châm được, cuối cùng phải dùng một tay che lại mới xong. Anh ta nói: "Đừng tưởng em không biết gì, vì chuyện của cô trợ lý nhỏ đó mà anh đã có thái độ với An An."

Đường Kỳ Sâm rừ mi mắt, không phủ nhận.

"Đều không mù, chỉ là em vẫn phải ở trước mặt anh nhắc nhở vài câu."

Thời gian trước đó, đám người bọn họ hẹn nhau mừng ba sẽ đến Đường gia chúc Tết. Lễ thôi mấy chục năm rồi, trở thành ngầm hiểu. Nhưng năm nay An Lam lại không xuất hiện, Phó Tây Bình gọi điện hỏi: "Vì sao không đi?"

An Lam bên kia oa oa nói, "Anh Tây Bình, em còn phải đóng phim."

"Anh không cần lý do này." Phó Tây Bình nói thẳng.

Yên lặng một hồi lâu, giọng nói bên kia đã thay đổi, mang theo ảm ức, "Anh Kỳ Sâm không cho em đi."

Ý của Đường Kỳ Sâm rất rõ ràng, chính là vì chuyện Triệu Chí Kỳ ném cho anh xô nước đục đó. Cái ngày mà bài đăng kia đại bạo trên weibo, An Lam thật ra đã tức tốc gọi cho anh, nhưng Đường Kỳ Sâm chỉ nhàn nhạt nói: "Tạm thời đừng liên hệ."

An Lam lập tức cuống lên: "Em lập tức đăng weibo giúp anh làm sáng tỏ."

Đường Kỳ Sâm thật lâu không lên tiếng, cuối cùng chỉ trả lời một câu: "Sau này quản người của mình cho tốt."

Ý tứ, đừng tiếp tục thêm phiền phức cho anh.

Đường Kỳ Sâm dù có tức giận cũng không để lộ ra ngoài, nhưng lại như mũi dao nhọn trong bông, kiên quyết dứt khoát đâm vào lòng người.

An Lam cũng được nâng niu từ nhỏ đến lớn, nhưng nếu không phải dựa vào phần tình cảm này thì rực rỡ sáng chói như An Lam cũng sẽ không cảm thấy đặc biệt khó chịu như thế.

Sau một khoảng trầm mặc, Phó Tây Bình đi điều thuốc xuống, dụi tắt nửa điều thuốc còn lại trong lòng bàn tay. Anh ta hỏi Đường Kỳ Sâm: "Hai năm trước anh đã nói với em, nếu như sau đó còn có khả năng thì anh sẽ vẫn đồng ý thử một lần với An An. Những năm này anh giúp em ấy, bảo vệ em ấy, dung túng cho em ấy, nhìn thì có vẻ không có gì khác biệt với tội này, nhưng nếu nói là bạn bè thì đã là một thứ giao tình không có lời nào để nói rõ. Người khác không thấy được, nhưng em hiểu. Trừ mối lợi ích giữa hai nhà, chính anh cũng đang tự thuyết phục bản thân, để cho chính mình đi thử."

Đường Kỳ Sâm vẫn là tư thế ban đầu, một tay đút túi, sống lưng thẳng tắp, không lên tiếng.

Giữa hai hàng lông mày của Phó Tây Bình đã hơi giãn ra, ít đi mấy phần tra hỏi, "An An có đôi khi đúng là hơi kiêu căng, nhưng tình cảm dành cho anh

không có chỗ nào để chê trách cả. Anh là anh của tụi này, em sẽ không hỏi anh quá nhiều -----

Chỉ muốn lấy một câu nói của anh."

*

Bóng đêm tan rã, khi đi ra đã là mười giờ tối, thành phố đắm mình trong hơi nước mù mịt ẩm ướt lại lạnh lẽo. Kha Lễ cũng không dám cho xe chạy nhanh, khí ẩm thổi lên kính đọng thành hơi nước. Đường Kỳ Sâm ngồi ghế lái phụ, đến đây an toàn cũng không buồn cãi, bộ dạng uể oải không thể tả, ngón tay đặt trên mi tâm không ngừng day.

Sinh nhật An Lam đoán chừng phải đến rạng sáng mới coi như kết thúc, Đường Kỳ Sâm sau khi nói với quản lý mọi chi phí đều ghi cho anh mới rời đi. Lúc anh nói phải đi, An Lam ngồi trên ghế sofa, thần sắc lạnh nhạt, khiến cho người xung quanh chỉ dám đưa mắt nhìn nhau. Đường Kỳ Sâm khi đó cũng không buồn để ý nữa, dẫn theo Kha Lễ nhanh chóng đi mất.

Bầu không khí trên xe ấm áp, Kha Lễ hỏi: "Ngài muốn về đâu?"

Bàn tay day mi tâm của Đường Kỳ Sâm lại chuyển đến sống mũi, dùng sức ngắt, hòa hoãn lại cảm xúc mới nói: "Đến chỗ lão Lý đi, đói rồi, ăn chút gì đó."

Kha Lễ hiểu ý, đánh tay lái, ở giao lộ phía trước quay đầu.

Lão Lý là chủ của quán ăn lần trước Trần Tử Du mời khách, kỳ thực người này không già chút nào, nhưng bởi vì là người làm ăn nên mới muốn khiến cho bản thân mang vẻ giang hồ một chút. Đường Kỳ Sâm khá quen thuộc với anh ta, cái tên thân thiết đó cũng là do anh tự đặt.

Vẫn là cái lều khum tròn đỏ kia, đêm đến chính là thời điểm làm ăn tốt nhất. Kha Lễ đã gọi điện đến từ sớm, lúc đến nơi, liếc mắt liền thấy lão Lý ngồi ở một cái bàn đang cười ha hả tán gẫu với người ngồi đó.

Lại nhìn lại, phát hiện người bên cạnh kia không thể quen thuộc hơn nữa. Kha Lễ cẩn thận nhìn sang ông chủ, lại cẩn thận nói: "Dĩ Ninh ở đây."

Kỳ thực trước khi Ôn Dĩ Ninh và Lý Tiểu Lượng đến đây đã ăn trước một chập, đây coi như là bữa ăn khuya. Lão Lý rất có khiếu hài hước, Lý Tiểu Lượng cũng là người hòa đồng, đều họ Lý, dăm ba câu đã trở nên thân quen.

Một bàn đầy món ăn, bên cạnh còn có mấy chai bia rỗng, sắc mặt Ôn Dĩ Ninh hồng hồng, cười lên như một đóa hoa nở rộ. Lão Lý nhìn thấy Kha Lễ, đi tới chào hỏi, "Đến rồi đấy à, mau vào trong ngồi. Đã chuẩn bị xong xuôi cháo dinh dưỡng cho cậu rồi."

Ôn Dĩ Ninh theo âm thanh nhìn sang, trên mặt cô vẫn còn đọng lại nụ cười tươi tắn, bàn tay nâng cốc bia đặt bên môi. Có lẽ là đã uống không ít, rượu làm tăng thêm can đảm, hoặc là vì căn bản không nhận ra là ai đến, nụ cười này tươi mát đến mức trong trẻo không chút vẩn đục, cười đến mức trong mắt đều là tinh linh, cứ như vậy đâm vào mắt Đường Kỳ Sâm.

Đường Kỳ Sâm bị một chiêu này của cô hạ gục, nhưng vẫn theo bản năng đứng thẳng lưng ngẩng cao đầu. Thế nhưng vừa mới kịp lấy lại phong độ, Ôn Dĩ Ninh đã quay đầu về, phản ứng gì cũng không có, tiếp tục vừa nói vừa cười với người đàn ông ngồi đối diện.

Lão Lý còn chưa nhận ra khác thường, ở bên cạnh tiếp tục bày tỏ hảo tâm: "Cho vào tào chút tào đồ và câu kỷ nhé? Sẽ không ngọt quá đâu, tôi cho thêm chút thiên ma vào trong, cái này bổ não bổ tinh khí."

Đường Kỳ Sâm ngắt lời anh ta: "Ai nói tôi muốn ăn cháo?"

Lão Lý sững sốt, "A. Không ăn hả, nhưng không phải trước giờ vẫn vậy sao?"

Kha Lễ vỗ vai anh ta, ra hiệu không cần nói nữa, sau đó thấp giọng thì thầm: "Mặc kệ đi, hôm nay boss có chút mệt."

Đường Kỳ Sâm đi lên mấy bước, đột nhiên dừng lại rồi nói với Kha Lễ: "Ngồi bên ngoài, hóng gió một chút."

Cách một bàn, Đường Kỳ Sâm tìm vị trí ngay ở bên trái sát với tường ngồi xuống. Từ góc này có thể nhìn đến trực diện khuôn mặt của người đàn ông kia và góc nghiêng mặt của Ôn Dĩ Ninh. Kha Lễ nhớ đến ngày hôm qua Trần Táp nói cô xin nghỉ, hiện tại không khó đoán lắm vị bạn trai kia chính là người này rồi.

Anh ta cẩn thận từng li từng tí đánh giá Đường Kỳ Sâm, nói như thế nào đây, nhìn không ra tâm tình, cũng không ra được thần sắc, anh mặc một thân âu phục nổi bật lên khí chất ngồi đó, không quá ăn khớp với khung cảnh nơi này, lạnh lẽo rét buốt, không có chút hơi ấm nào của thế gian.

Ôn Dĩ Ninh và Lý Tiểu Lượng hàn huyên cả đêm. Tán gẫu đến trước đây đi học, lại hỏi thăm công tác của nhau, tán gẫu đến cuộc sống trong mấy năm qua. Cái tên Ôn Dĩ Ninh lẽ ra sẽ phải xứng với năm tháng tĩnh lặng yên bình, nhưng những kinh nghiệm giúp trưởng thành lại đủ cay đắng. Người khác không biết, Lý Tiểu Lượng đều biết. Những phiền toái này Ôn Dĩ Ninh không kể với người khác, thậm chí là Giang Liên Tuyết cũng tránh, nhưng đối với Lý Tiểu Lượng đều nói ra hết cả.

Cuộc sống gian khổ không dễ dàng, đắng cay khổ sở của những năm này, theo dòng chất lỏng lạnh lẽo cay xốc chạy xuống bụng toàn bộ trút ra.

Thầy giáo Tiểu Lượng là người ôn nhu lại bao dung, yên tĩnh lắng nghe, cũng không thiếu kiên nhẫn. Liều mình uống theo cô, Ôn Dĩ Ninh uống một chai,

anh ta liền uống hai. Hiện tại đã đến bình cuối, hai mươi mấy bình lăn lóc, có lẽ chúng cũng say hết rồi.

Ôn Dĩ Ninh lại cầm thêm một bình nữa, Lý Tiểu Lượng ôi ôi ngăn lại: "Bà cô của tôi ơi, không uống được không uống được nữa rồi."

Ôn Dĩ Ninh không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn anh. Đôi mắt long lanh, vừa nhu nhược vừa đáng thương, trực tiếp hạ gục thầy giáo Tiểu Lượng. Anh ta bắt đầu dĩ chí có thể gật đầu như gà mổ thóc: "Được rồi được rồi, uống!"

Thái độ của Ôn Dĩ Ninh lập tức xoay 180 độ, vui vẻ hơn hờ, thật ra là trước mắt đã nhìn không rõ ràng. Tầm nhìn mơ mơ hồ hồ, người trước mắt cũng giống như cái bóng lác lác. Đột nhiên lòng bàn tay trống rỗng, chai bia bị người ta lấy đi. Đường Kỳ Sâm đứng bên cạnh cô, chai bia kia nằm gọn trong tay anh.

"Em không uống được nữa." Anh đặt lại chai bia lên mặt bàn, sau đó túm lấy cánh tay Ôn Dĩ Ninh.

Lý Tiểu Lượng lập tức đứng lên, "Làm cái gì đấy?"

Kha Lễ đứng lúc ngăn lại, khách khí nói: "Chúng tôi là đồng nghiệp."

Hai người này đứng đó, từ đầu đến chân đều toát ra hơi thờ tỉnh anh, đúng là không giống như người xấu. Lão Lý đi tới, cười híp mắt hòa giải, "Bọn họ làm cùng một công ty."

Nấm đám của Lý Tiểu Lượng lúc này mới thả lỏng, nhưng vẫn cẩn thận hỏi Ôn Dĩ Ninh: "Ninh nhi, quen thật hả?"

Ôn Dĩ Ninh bị Đường Kỳ Sâm ôm lấy, quay đầu lại nhìn, say đến mức khóe miệng còn vương lại bọt bia cũng không nhớ ra lau đi, nhìn một lúc, cô trình trọng gật đầu, "Là ông chủ của mình, phát tiền lương."

Đường Kỳ Sâm nhũn mảy, cánh tay ôm lấy cô gia tăng thêm sức mạnh, "Xem em uống thành cái dạng gì đi, Trần Táp ngày thường chính là dẫn dắt em thế này sao?"

Ôn Dĩ Ninh quay đầu, nâng tay, sau đó nói với Lý Tiểu Lượng: "Thầy, Thầy giáo Tiểu, Tiểu Lượng, gặp lại nhé, tài, tài xé của mình đến rồi."

(*) mn nhớ lần đầu gặp nhau năm năm trước không, Niệm Niệm hiểu nhầm Sâm ca là tài xé đó kkk

Đường Kỳ Sâm đành mặt lại, dứt khoát kéo người đi về phía chiếc.

Lúc ngồi ghế còn không cảm thấy gì, đột ngột đứng lên đầu liền như đồ chì, suýt chút nữa thì ngã dúm dụi. Đường Kỳ Sâm lại tăng thêm sức mạnh, ôm chặt người hơn một chút. Kha Lễ ngồi vào hàng ghế sau xe, Đường Kỳ Sâm ngồi xuống ghế lái, sau đó nhét Ôn Dĩ Ninh vào ghế lái phụ, qua loa cài dây an toàn, dây bị lật lại cũng không buồn để ý.

Đôi mắt Ôn Dĩ Ninh khép hờ, nửa mê nửa tỉnh.

Kha Lễ có chút hối hận vì đã lên xe.

Đường Kỳ Sâm tăng tốc, lớp xe ma sát với mặt đất vang lên âm thanh chói tai, cho xe quay đầu. Nơi ở của cô là lần trước anh hỏi được từ Trần Táp, đi một lần rồi quen đường.

Xe dừng lại ở ven đường, tay Kha Lễ còn chưa chạm đến cửa xe, Đường Kỳ Sâm đã nói: "Chờ ở đây."

Sau đó xuống xe, vòng sang trái kéo Ôn Dĩ Ninh ra ngoài. Đường Kỳ Sâm ban đầu là dùng một tay đỡ, đi mấy bước mới phát hiện ra còn thiếu rất nhiều sức. Ôn Dĩ Ninh nhìn cao gầy, nhưng thực ra là vì xương nhỏ, da thịt lại chắc nịch. Bạn cùng phòng thuê của cô đi ra mở cửa, nhìn thấy bộ dạng này của cô thì bị dọa đến mức phải lùi về sau một bước.

Trọng lượng toàn bộ cơ thể của Ôn Dĩ Ninh đều đặt trên người Đường Kỳ Sâm, một mạch năm tầng, lại không có thang máy, Đường Kỳ Sâm suýt chút thì hụt hơi.

Bạn cùng phòng giúp anh đỡ một bên đưa Ôn Dĩ Ninh vào phòng ngủ, rót hai cốc nước ấm rồi tự giác trở về phòng mình.

Cửa không đóng hẳn, ánh sáng từ phòng khách có cơ hội len lỏi qua khe cửa chui vào trong, từ tối đến nhạt, đến chỗ bọn họ chỉ còn sót lại một tầng mỏng. Ôn Dĩ Ninh ngồi bên giường, chôn đầu, một đường cong từ cổ đến vai tạo nên hình cung xinh đẹp. Cô cúi đầu, lưng cũng cong lại, mái tóc dài che mắt gò má, bóng người nhỏ nhỏ hắt lên đến vách tường càng khiến cho khung cảnh trở nên u ám tiêu điều.

Đường Kỳ Sâm cầm cái ghế qua rồi ngồi xuống bên cạnh cô, bởi vì thở gấp mà cả người cũng nóng lên, liền bực bội giật ra nói lỏng chiếc cà vạt, hầu kết khê lẩn. Anh hít sâu một hơi, ngoảnh đầu nhìn người bên cạnh, trong giây phút sững sờ.

Ôn Dĩ Ninh chẳng biết đã ngẩng đầu lên từ bao giờ, dường như đã nhìn anh được hồi lâu. Đôi mắt của người phụ nữ trước mặt hẹp dài mà ấm nóng, không biết do men say hay say thật, đáy mắt hiện lên tia hồng bất thường, tuy đã bị Đường Kỳ Sâm nhận ra nhưng vẫn không chút kiêng dè mà tiếp tục nhìn chăm chăm.

Ánh mắt này, mang theo ngây thơ vô tội, lại như thấp thoáng nét giận dữ không cam tâm. Ôn Dĩ Ninh khàn khàn nói: "Anh không phải người tốt."

Trong mắt cô mơ hồ ngẩn lệ, trái tim Đường Kỳ Sâm bị đánh về này của cô biến thành cây châm nhỏ nhấn mềm mại đâm một cái. Một cái đâm này, liền gọi lại câu nói của Phó Tây Bình trong bữa tiệc sinh nhật của An Lam, "Anh là anh của tụi này, em sẽ không hỏi anh quá nhiều, chỉ muốn lấy một câu nói của anh."

- ----- "Anh còn thích Dĩ Ninh không?"

Khuôn mặt Đường Kỳ Sâm khi đó như mặt trăng tĩnh lặng, không trả lời.

Ôn Dĩ Ninh vẫn còn nhìn anh không chớp mắt, nhưng tầm mắt càng lúc càng mơ hồ. Mi mắt chớp xuống, nước mắt liền không còn chỗ ẩn thân, thấm ướt viền mắt.

Đáy mắt Đường Kỳ Sâm sâu như biển, bàn tay hơi run, cuối cùng vẫn không nhìn được.

Nhấc tay lên, nhẹ nhàng chạm đến mặt cô, sau đó lướt lên trên, lòng bàn tay ấm áp lau đi giọt lệ khế vương.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Một chút xuân lành trong gió mỏng (1)

Dịch: CP88

Buổi tối hôm nay kết thúc tại đây, không còn gì để mà tiếp tục nữa.

Ôn Dĩ Ninh thật sự uống nhiều rồi, quơ tay loạn cả lên đẩy tay anh ra, sau đó ngửa mặt, nằm thẳng đơ, cuối cùng là ngủ thiếp đi. Đường Kỳ Sâm đứng lên, đi ra ngoài nói một tiếng với bạn cùng phòng của cô, cô gái nhỏ là một người rất sẵn lòng giúp đỡ, giúp cô lau rửa qua một lượt, đắp chăn rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Đường Kỳ Sâm đi xuống, bóng dáng cô độc tiêu sái xuyên qua màn đêm. Đến cạnh xe, phát tay với Kha Lễ một cái rồi nói, "Cậu lái."

Kha Lễ đáp lời, cẩn thận nhìn sắc mặt của anh.

Đường Kỳ Sâm day day huyết thái dương lạnh lẽo, nói: "Về công ty."

Đã nửa đêm mà còn về công ty, quá nửa là lại làm việc suốt đêm. Mấy năm vừa rồi Đường Kỳ Sâm rất ít khi thức đêm, một khi tình trạng này xuất hiện Kha Lễ liền hiểu, trong lòng anh nhất định là có chuyện cần sắp xếp.

Lý Tiểu Lượng ở lại Thượng Hải năm ngày, kết quả kiểm tra của mẹ anh ta đều đã có, cũng xác định được phương pháp trị liệu, tháng sau sẽ quay lại bắt đầu liệu trình. Vé đường sắt cao tốc là vào buổi tối, buổi trưa Lý Tiểu Lượng gọi điện cho cô, giọng nói trong điện thoại vẫn hết sức dịu dàng: "Ninh nhi, xuống đây được không?"

Ôn Dĩ Ninh vừa mở hộp xong, động tác thu dọn tài liệu hơi chậm lại, "Xuống đâu cơ?"

Tiếng cười của Lý Tiểu Lượng nghe đến là hiền: "Tớ ở dưới tòa nhà công ty cậu đây."

Ôn Dĩ Ninh nhất thời cũng vui vẻ, "Cậu vậy mà lại tìm được thật, chờ một chút nha."

Một giờ cô còn có phải đi tiếp đón đoàn tới khảo sát, Lý Tiểu Lượng cũng không định làm mất nhiều thời gian của cô, chỉ là muốn đến nhìn một cái. "Tập đoàn lớn nha, tớ biết cậu nhất định rất có tiền đồ."

Ôn Dĩ Ninh nói: "Cái gì mà tiền đồ với không tiền đồ, đều là vì miếng cơm thôi."

Lý Tiểu Lượng nhìn tòa cao tầng một lượt, trong mắt cũng không có mấy lưu luyến, "Tớ sống yên tĩnh quen rồi, hiện tại ở đây đúng là không biết phải làm gì. Tới nay tớ sẽ đi, chỉ qua đây ghé thăm cậu một chút, thấy nơi làm việc của cậu tốt thế này tớ cũng có thể yên tâm."

Ôn Dĩ Ninh không nhìn được trêu chọc: "Thầy giáo Tiểu Lượng như tấm gương sáng cho người ta học tập rồi, biết quan tâm bạn bè nhất."

"Cũng là vì quan tâm cậu." Lý Tiểu Lượng tính tình bộc trực, có sao nói vậy. Vẫn giống hệt như trước đây, ngay thẳng ấm áp.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Bạn rộng chút thôi mà, quen rồi thì cũng thấy bình thường."

Hàn huyền gần mười phút, Ôn Dĩ Ninh muốn đi lên. Lý Tiểu Lượng ơ một tiếng, "Cậu không đi ăn trưa à?"

"Không kịp nữa, mình còn phải đi gặp khách hàng đây." Ôn Dĩ Ninh phát tay với anh ta một cái, "Không tiễn cậu được, trên đường cậu và dì nhớ chú ý an toàn, về đến nơi thì gửi tin nhắn cho mình."

Lý Tiểu Lượng lúc đó không nói gì, thoải mái nói lời từ biệt. Khoảng nửa giờ sau, lúc Ôn Dĩ Ninh đang bận rộn thì nhận được tin nhắn của Lý Tiểu Lượng: "Gọi cho cậu bữa trưa đặc biệt rồi, chắc là sắp đến đây, không ăn là không được đâu. À còn, tớ đặt qua mạng cho cậu hai bọc yến mạch, rất thuận tiện nhé, chỉ cần đổ nước nóng vào là có thể uống, cậu giữ lại làm bữa sáng đi."

Không lâu sau thức ăn ngoài được đưa đến, là món gà hầm nấm yêu thích của cô. Ôn Dĩ Ninh tham lam hít mùi thơm lẩn trong không khí, cảm động muốn rơi nước mắt.

Hết bận cũng đã hơn bốn giờ, sau khi tiễn đoàn nhân viên cấp cao của công ty đối tác đi, Trần Táp không cho mọi người chút thời gian nghỉ ngơi, lập tức mở cuộc họp khẩn.

"Buổi lễ kỷ niệm 20 năm thành lập của công ty giải trí Đông Hoàng đã phát thư mời đến, tuần này tôi không có ở công ty, Dao Dao, cô thay tôi đến dự."

Người được gọi tên là chủ quản của tổ nghiệp vụ, đi theo Trần Táp có hơn năm, trong công việc cũng coi như có chút danh tiếng. Người cô của cô ấy làm việc ngay trong Tổng cục điện ảnh, phụ trách thẩm tra những bộ phim điện ảnh, có quan hệ có bối cảnh, thay thế Trần Táp là hợp tình hợp lý.

Tan họp, Ôn Dĩ Ninh đi vào văn phòng của Trần Táp, Trần Táp hỏi: "Có việc?"

"Giám đốc Trần, tôi có thể tham gia lễ kỷ niệm của Đông Hoàng không?"

Trần Táp ngẩng đầu, "Lý do."

Ôn Dĩ Ninh mặt không đổi sắc: "Tôi muốn đi theo học thêm kinh nghiệm, va chạm xã hội."

"Không cần thiết." Trần Táp trực tiếp cự tuyệt, sau đó nói: "Loại tình huống này cô không tham gia được."

Ôn Dĩ Ninh nói: "Tôi đi theo Dao Dao, sẽ không nói lung tung."

"Vậy cũng không được." Trần Táp không hề bị lung lay.

Ôn Dĩ Ninh muốn nói lại thôi, môi mấp máy, cuối cùng bị ánh mắt lạnh lẽo của Trần Táp bức cho lui.

Ngày hôm sau Trần Táp bắt đầu chuyến công tác, đầu tiên bay đến Hàng Châu, sau đó là Trường Sa, Bắc Kinh, cuối cùng sẽ về Thượng Hải. Chiều tối, Kha Lễ gọi cho Ôn Dĩ Ninh, hỏi cô có thời gian không, buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Ôn Dĩ Ninh do dự hai giây, Kha Lễ cười nói: "Yên tâm, chỉ có tôi và cô. Quán đồ cay Tứ Xuyên lúc trước đã hẹn nhau, hôm nay là thật không cần phải làm thêm."

Khổ công anh ta vẫn còn nhớ mãi việc này, Ôn Dĩ Ninh cũng nghĩ thoáng hơn, "Được, vậy tôi cũng không khách khí nữa."

Kha Lễ đã sớm đặt được chỗ, tuy tan tầm mới lái xe đi gặp tắc đường kẹt cứng, nhưng vừa đến liền lập tức có món ăn được mang lên. Quán đồ cay Tứ Xuyên này làm ăn khá tốt, khách khứa tấp nập, vừa đi vào liền ngửi thấy mùi thơm cay xè. Kha Lễ trong lúc làm việc cần trọng tỉ mỉ, nhưng thời gian riêng tư lại rất thả lỏng, một thân âu phục đặt riêng cũng không mấy quan tâm, tùy tiện được anh ta cởi ra rồi vắt trên chiếc ghế bên cạnh.

Ôn Dĩ Ninh liếc mắt nhìn anh ta: "Mặc áo sơ mi trắng ăn lẩu, không đau lòng à?"

Kha Lễ không buồn để ý, "Không sao, đám quần áo này tôi mua liền lúc mười mấy bộ, tính giá si."

Ôn Dĩ Ninh cười không ngừng lại được, tóc buộc về sau, vui đầu ăn.

Kha Lễ hẳn là vẫn còn áy náy với lần bỏ bom cô trước đây, "Thật sự quá bận rộn, bữa này nợ lâu như vậy giờ mới bù được. Mấy ngày trước phải chuẩn bị tài liệu cho buổi họp hội đồng quản trị, nếu không tôi đã mời cô và bạn trai cùng nhau ăn bữa cơm rồi."

Ôn Dĩ Ninh nghe xong, nhận ra anh ta đã hiểu lầm gì đó, "Anh nói thầy giáo Tiểu Lượng?"

"À, người ngày đó còn ăn khuya cùng cô đó."

"Bây giờ không phải bạn trai nữa rồi, là bạn học cấp ba, lần này đưa mẹ đến khám bệnh." Ôn Dĩ Ninh giải thích, sau đó đề tài cứ như vậy tán gẫu, liền thuận tiện nói cảm ơn Kha Lễ: "Ngày đó thật phiền anh quá, uống hơi nhiều, để anh phải đưa tôi về."

Kha Lễ đang gấp thịt, nghe vậy thì động tác hơi dừng lại, "Tôi?"

Ôn Dĩ Ninh nở nụ cười xán lạn, "Cô nhóc ở cùng nói với tôi rồi."

Đường Kỳ Sâm và Kha Lễ tuổi tác xấp xỉ nhau, vóc người cũng tương tự, đoán chừng là cô đã hiểu lầm. Kha Lễ nghĩ nghĩ, cũng không nói thêm, chỉ nói

một câu: "Sau này vẫn là đừng uống rượu thì hơn."

"Hả?" Ôn Dĩ Ninh ăn phải hạt tiêu, đầu lưỡi tê cứng.

Kha Lễ cười ôn hòa, "Cô uống rượu vào rất dễ quên."

Một bữa lẩu thoải mái dễ chịu. Hai người câu được câu chẳng tán gẫu, có lúc sẽ đá nhẹ đến cuộc sống cá nhân. Kha Lễ đã ngoài ba mươi, tuổi cũng không tính là nhỏ, tuy công việc có bận rộn hơn thế nào đi chăng nữa thì lấy điều kiện này của anh ta cũng không phải người khó tìm bạn gái.

Ôn Dĩ Ninh lấy chuyện này trêu chọc anh ta, anh ta cũng không ngại đem nó ra làm chuyện cười, trả lời vô cùng có bài bản, "Lúc trước lão gia tử từng tính bắt tụi cho hai người, nói tôi không thể kết hôn trước Đường tổng. Xưng khác."

Ôn Dĩ Ninh cười đến mức ho sù sụ.

"Cười đi cười đi, tôi biết ngay mà." Kha Lễ giật một tờ khăn giấy lau miệng, "Thế nhưng Đường lão gia tử lại tin, tuy sau đó Đường tổng vừa quay đầu liền nói tôi không cần để ý, tôi muốn làm gì thì cứ làm. Nhưng tôi ở vậy cũng quen rồi, dù sao mỗi ngày đều bận rộn công tác, muốn nói chuyện yêu đương cũng khó. Cô có biết sinh nhật mỗi năm của mình tôi ước cái gì không?"

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu, "Không biết."

"Hàng năm đều đúng một điều ước ----- hi vọng ông chủ kết hôn ngay đi."

Nói xong, Kha Lễ tự mình không cười nổi nữa. Nồi lẩu này quá cay, anh ta ăn nhiều có chút không chịu nổi. Ôn Dĩ Ninh gọi cho anh ta một đĩa trái cây, Kha Lễ nói tiếp: "Thật ra làm trợ lý cho Đường tổng vẫn rất thoải mái. Ngồi ấy không nhiều lời, đối với người khác lãnh đạm nhưng trong thời khắc quyết định đều đi tận vào tâm. Tiểu Hoắc, lần trước cô đã gặp rồi đấy. Cậu ta từ 17 tuổi đã đi theo Đường tổng, trước đây cũng là lưu manh, sau đó Đường tổng đưa cậu ta về trường tiếp tục học, kéo người từ con đường băng môn trở về."

Ôn Dĩ Ninh cầm đũa đâm chọc đĩa tương ớt, sền sệt dính dính, giống như tâm tình vào giờ khắc này của cô. Cô nhẹ giọng nói: "Anh ta đối với ai cũng tốt, chỉ có đối với tôi mới không tốt thôi."

Chỉ một câu nói đã thành công chặn lại Kha Lễ.

Ôn Dĩ Ninh đã có thể thân nhiên nói ra những lời này, rất nhanh như người không liên quan nói sang chuyện khác, "Đúng rồi, Lễ ca, muốn anh giúp một chuyện."

"Nói đi."

"Ngày mai công ty giải trí Đông Hoàng có một lễ kỷ niệm."

Phạm vi công việc này vốn dĩ là do Trần Táp chịu trách nhiệm, Kha Lễ làm bên hành chính, mới chỉ nghe nói qua, "Làm sao vậy?"

"Tôi cũng muốn tham gia." Ôn Dĩ Ninh chấp tay trước ngực, "Có rất nhiều minh tinh nổi tiếng đó."

Kha Lễ nhớ mang máng cô có thích một nam minh tinh nào đó, phỏng chừng là theo đuổi ngôi sao đây. Cuối cùng vẫn là một cô gái nhỏ, vẫn giữ lại sở thích từ thời đi học. Kha Lễ cười cười, vui vẻ đáp: "Chuyện nhỏ, trở về tôi sẽ nói giúp một câu."

Giải trí Đông Hoàng là một tập đoàn điện ảnh, truyền hình và truyền thông trong nước, phát triển không ngừng, nghệ sĩ đang hot có vô số, trong tay nắm giữ nửa số tài nguyên của làng giải trí. Lễ kỷ niệm 20 năm này được tổ chức long trọng vô cùng, trong hoa viên được trải thảm cỏ có ban nhạc diễn tấu ngay tại chỗ, các món ngon không thiếu món nào. Lúc Dao Dao cầm tay Ôn Dĩ Ninh tiến vào còn rất vui vẻ, "Quá tốt rồi, một mình tôi buồn chết đi được."

Ôn Dĩ Ninh nói: "Tôi đi cùng cô là để học tập."

"Có gì mà phải học tập, đến thì chơi cho thỏa sức thôi. Táp tỷ và lão tổng của bọn họ quan hệ rất tốt, bắt mí cho cô biết chuyện này nhé, trước đây anh ta còn từng theo đuổi Táp tỷ đấy."

"Giám đốc Trần rất ưu tú, tôi là phụ nữ mà còn thích chị ấy."

Tiếng cười của Dao Dao như tiếng chuông trong gió, bọn họ hàn huyên vài câu cô ấy mới hơi thu lại sắc mặt, có lòng tốt nhắc nhở vài câu: "Cô đến đây tìm thân tượng phải không, vậy thì cứ ăn uống thoải mái rồi xem biểu diễn đi nhé, tôi còn có nhiệm vụ Táp tỷ giao cho, lát nữa không thể đi cùng với cô rồi. Tự mình chăm sóc bản thân, bữa tiệc kết thúc chúng ta lại cùng về."

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Được."

Dao Dao hoạt bát năng nổ, tính tình trời sinh lạc quan, lại thì thăm hỏi Ôn Dĩ Ninh, "Cô thích minh tinh nào?"

Ôn Dĩ Ninh cầm danh sách khách mời trong tay, bình tĩnh nói: "Đều thích cả"

Bữa tiệc bắt đầu, Dao Dao vừa xuất hiện đã bị một đám người vây quanh đẩy đi xa. Ôn Dĩ Ninh còn lại một mình, cầm trên tay ly rượu không có mục đích đi về phía trước, không xem nào nhiệt mà đánh mất một vòng, tựa như đang tìm ai đó.

Bỗng nhiên bà vai nặng xuống, Ôn Dĩ Ninh quay đầu lại, chỉ thấy khuôn mặt cười như không cười của Cao Minh Lăng hiện ra trước mắt. Có lẽ là để ăn nhập với hoàn cảnh, Cao Minh Lăng kết hợp bộ âu phục màu xám chuốt với chiếc áo sơ mi vải sa tanh bên trong. Thế nhưng trước mắt Ôn Dĩ Ninh, kiểu lễ phục này chỉ càng làm nổi bật thêm mấy phần chán ghét của ông ta.

Cao Minh Lăng hơi hất lông mày, "Không hổ là đồ đệ của Trần Táp, trường hợp này mà cũng có thể cho cô đến."

Ôn Dĩ Ninh biết ý tứ trong lời nói của ông ta, ở nơi có máu mặt như thế này đâu ra vị trí cho người không thân phận không bối cảnh như cô. Phấn trào phúng và xem thường toàn bộ viết trên mặt, lúc đối mặt riêng với nhau, Cao Minh Lăng căn bản không có ý định cho cô mặt mũi.

Ôn Dĩ Ninh không phản ứng lại ông ta, vừa muốn đi qua, Cao Minh Lăng đã đưa tay cản lại, sau đó âm trầm nở nụ cười quỷ dị. Còn chưa để cho cô kịp phản ứng, ông ta đã quay đầu giương cao giọng: "Lão Tàn, tôi đây một chút đi, đây chính là mỹ nữ phát ngôn viên không lâu trước đây ngài nhắc tới đây."

Cách đó khoảng hai, ba mét, mấy người đàn ông theo giọng nói của ông ta quay đầu lại. Mỗi người đều là một thân âu phục, đi giày tây, ra vẻ đạo mạo. Trong số đó có một người có vóc người hơi mập mạp, tôi muốn còn đeo một đôi kính đôi màu, nghe nói là sản phẩm mới nhất của một nhãn hiệu nổi tiếng nào đó ở Pháp.

Người này họ Tàn, tên đầy đủ là Tàn Quân, mọi người thường gọi ông ta là Tàn quân tử. Tuổi bốn mươi có lẽ, tuy mỗi tháng đều làm liệu trình dưỡng nhan, thế nhưng đã ở cái tuổi trung niên, đáng vẻ đã chịu không ít nét gầy vò của thời gian. Nhìn qua đây sức sống, nhưng tinh tế tỉ mỉ, như một cái khuôn mặt đắp lên một lớp mặt nạ để dàng thay đổi.

Ông ta ở công ty giải trí Đông Hoàng có ít cổ phần, chủ yếu là bởi có quan hệ tốt với những người trong giới. Vì lẽ đó khoác lác lắm trò, kiêu căng bừa bãi. Vợ và con cái lại quanh năm sống ở Hồng Kông, ông ta càng được đà ở trong chốn phong hoa tuyết nguyệt trở thành khách quen lâu năm, so với một chữ "Quân" kia trong cái tên của ông ta thật sự một chút cũng không xứng.

"Sự kiện lần trước tại tập đoàn Á Hối cũng là nhờ có cô ta đấy. Tàn quân tử, nào nào, hôm nay được diện kiến chân nhân rồi, sao, so với trên tivi có phải là xinh đẹp hơn không?" Cao Minh Lăng cười sang sảng, nếp nhăn ở khóe mắt đồng loạt xô lại thành một đám, giọng điệu nghe mà muốn đánh cho một trận toi bởi hoa lá.

Ôn Dĩ Ninh bị ông ta chặn đường nên cũng không tiện lùi về sau. Tàn Quân nheo mắt, đi đến gần, quét mắt từ trên xuống dưới cô một lượt, cuối cùng dừng lại trên eo cô hai giây, cười cười đưa ly rượu qua, "Người của Trần Táp ai ai cũng là mỹ nhân, không tệ không tệ. Ôn tiểu thư, cùng uống một ly chứ?"

Ôn Dĩ Ninh khách khí đáp lại, dụng ý thật nhẹ, sau đó nhấp một ngụm, "Chào ngài, Tàn tổng."

Cao Minh Lăng đặt tay lên bà vai cô, sau đó liền rất nhanh thả xuống, trong lời nói mang theo ngả ngón cực điểm, "Dĩ Ninh cũng từng làm việc cho tôi, chỉ là hết cách rồi, ao nhỏ không giữ được, nhảy đi biển lớn. Nhưng kể ra thì, như vậy xem ra ánh mắt của tôi cũng không tệ lắm."

Có người ồn ào: "Không giữ được, Cao tổng không được rồi, không thể làm cho mỹ nữ thỏa mãn."

Cao Minh Lăng giả bộ khiêm tốn, ôi ôi hai tiếng, "Mấy cô gái bây giờ ấy à, ham muốn quá lớn, khó mà lập tức lấp đầy."

Tiếng cười quái gở dị hợm vang lên từ bốn phía, trong ánh mắt nhìn về phía Ôn Dĩ Ninh có mang theo chế nhạo, có xem thường, coi rẻ, chế giễu, còn có không hề ngạc nhiên, tôn trọng đã ít lại càng ít.

Mà vẻ mặt của Ôn Dĩ Ninh trước sau vẫn mang theo ý cười, mặt mày lãnh đạm, hợp tình hợp lý, mặc kệ cho bọn họ thỏa sức ám chỉ cũng không lộ ra lung lay.

Cao Minh Lăng chỉ vào Tàn Quân: "Tàn quân tử đối với cô chính là nhất kiến chung tình, à không, là cách bình chung tình(*), buổi họp báo cô mở vì tin tức của Đường tổng ngày đó ngài ấy cứ mãi nhìn không thôi, xem trọn vẹn từ đầu đến cuối luôn nha. Lát nữa nhớ thêm wechat, đừng phụ tình cảm của Tàn tổng. Đúng rồi, Trần Táp đã nói với cô chưa?"

(*) chắc ý là cách cái màn hình tivi đó hờ hờ

Ôn Dĩ Ninh lúc này mới có phản ứng, ngẩng đầu lên.

Tàn Quân cười híp mắt tiếp lời: "Trước đây có ký vài phần thỏa thuận bổ sung với Á Hối của cô, đúng lúc, cô tiện ở đây thì mang về luôn đi. Cô không cần hỏi nhiều, cái này bảo mật, Trần tổng của các cô biết là được. À, túi của tôi đặt trên xe Cao tổng, cô đi cùng Cao tổng ra đó lấy đi."

Ôn Dĩ Ninh đại diện Á Hối đến đây, tuy lúc đó Trần Táp không trực tiếp đồng ý, nhưng đến thì cũng đến rồi, còn là chuyện công, cô không thể không ứng phó. Dù gì cũng chỉ là lấy một tập tài liệu, Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Được, ngài yên tâm, tôi sẽ đưa tận tay giám đốc."

Đôi mắt Cao Minh Lăng lấp lánh, ho hai tiếng rồi nghiêm mặt nói: "Đi thôi, xe của tôi ở bãi đỗ xe."

- ----

Qua mười giờ Đường Kỳ Sâm mới từ trong phòng hội nghị đi ra. Bận rộn cả ngày, hội nghị họp qua video vào buổi tối cũng không khiến người ta nhẹ nhõm được bao nhiêu. Kha Lễ đứng phía sau, còn đang tóm tắt những điểm chính báo cáo lại cho anh. Đường Kỳ Sâm chôn người trong ghế da, ngón tay thon dài không ngừng day mi tâm, hai mắt nhắm lại, nghe được một nửa thì làm động tác ra hiệu cho Kha Lễ tạm dừng lại.

Đường Kỳ Sâm nói: "Những chuyện lật vật này tự cậu quyết định đi."

Kha Lễ gật đầu, "Được."

"Bao giờ Trần Táp về?"

"Đón chuyến máy bay cuối cùng của ngày hôm nay, lão Dư đến sân bay đón."

"Sáng mai cô ấy đến thì nói vào phòng làm việc của tôi."

Đường Kỳ Sâm dặn dò xong, hơi đẩy ghế da về sau, người cũng hoàn toàn vùi vào ghế tựa, tiếp tục nhắm mắt lại, động tác day mi tâm vẫn chưa dừng.

Kha Lễ lo lắng nói: "Đường tổng, có chỗ nào không thoải mái sao?"

Đường Kỳ Sâm lắc đầu, nhưng trên mặt có một mối khó dấu, anh đứng dậy rồi nói: "Tan ca đi."

Người còn chưa ra khỏi bàn làm việc, điện thoại đặt trên bàn đã reo lên. Đường Kỳ Sâm liếc nhìn, là Trần Táp. Chuông vang lên ba tiếng anh mới ấn nghe, cuộc gọi vừa thông, giọng nói lo lắng của Trần Táp đã truyền đến: "Đường tổng, Kha Lễ đâu?"

Kha Lễ nghe được không khỏi cảm thấy kỳ lạ, rút chiếc điện thoại từ trong túi quần ra, vừa hồi hộp đặt chế độ yên lặng quên không chỉnh lại, trên màn hình hiện ra năm cuộc gọi nhỡ.

Trần Táp sốt ruột, "Ôn Dĩ Ninh không liên lạc được rồi."

Đường Kỳ Sâm hơi nhíu mày.

"Có phải Kha Lễ cho cô ấy đến buổi kỷ niệm của Đông Hoàng không? Điện thoại của cô ấy không gọi được, Dao Dao cũng không tìm thấy người! Cô ấy còn đi ra ngoài với Cao Minh Lăng." Lúc Trần Táp nhận được báo cáo từ Dao Dao, đã lập tức gọi cho Cao Minh Lăng, nhưng điện thoại của con chuột chết tiệt đó cũng tắt máy.

Trần Táp nói: "Tôi lập tức lên máy bay, trở về sẽ tìm Kha Lễ tính sổ! Ôn Dĩ Ninh đã hỏi xin tôi hai lần nhưng tôi đều không phê chuẩn cho cô ấy tham gia buổi tiệc mừng này. Kha Lễ thì giỏi rồi, trực tiếp qua mặt tôi sắp xếp gọn gàng."

Đường Kỳ Sâm tăng nhanh bước chân đi ra ngoài, chìa khóa trong tay khẽ siết lại, trực tiếp ngắt điện thoại.

Kha Lễ nghĩ mà sợ, "Đường tổng."

Đường Kỳ Sâm một chữ cũng không nói, gọi điện cho tổng giám đốc của công ty giải trí Đông Hoàng. Bên kia rất nhanh liền bắt máy, Đường Kỳ Sâm cũng không có thời gian hàn huyên, tuy là ngữ khí ôn hòa nhã nhặn, nhưng bên trong không giấu được cấp bách, câu đầu tiên anh nói ra chính là: "Trình tổng, anh phải giúp tôi giải quyết khó khăn này."

Anh đem toàn bộ sự việc thuật qua một lượt, giọng điệu như là một chuyện vô cùng bình thường, nhưng Trình Lập Nam khôn khéo đến thế nào chứ, lập tức nghe ra được chút khác biệt tinh tế trong đó, anh ta vô cùng hứng thú hỏi: "Đường lão đệ, rốt cuộc là ai mà có thể khiến cho chú lo lắng thành như vậy?"

Đường Kỳ Sâm lạnh nhạt nói: "Đồ đệ của Trần Táp."

Trình Lập Nam và Trần Táp cũng coi như từng có chút tình cảm dây dưa, tuy chỉ là chuyện cũ từ năm xưa, nhưng tình cảm vẫn còn ở đó, Đường Kỳ Sâm đã cố ý nói như vậy, đối phương cũng thuận theo anh, lập tức đáp ứng: "Được, năm phút sau cho chú tin tức."

Kha Lễ đứng là trong đời chưa từng cảm thấy có năm phút nào lại khổ sở như vậy.

Đường Kỳ Sâm ngồi trên ghế lái, tay đặt trên vô lăng, ngón tay không ngừng gõ xuống. Ánh mắt anh vô cùng bình tĩnh, nhưng bởi vì quá mức bình tĩnh nên càng khiến lòng người khiếp sợ. Kha Lễ ngồi ghế lái phụ, vốn định giải thích một chút chuyện mình tự chủ trương cho Ôn Dĩ Ninh tham gia buổi lễ kỷ niệm này.

Đường Kỳ Sâm như là đọc được suy nghĩ của anh ta, trực tiếp nói: "Món nợ của cậu sẽ có Trần Táp tính."

Kha Lễ trầm mặc, tuyệt nhiên không dám hé răng nữa.

Phía Trình tổng rất nhanh có tin tức, nói với anh, người không sao.

Đường Kỳ Sâm để Kha Lễ xuống xe, tự mình lái tới đường Đông Xương. Lúc anh đi đến nơi, nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh đang đứng trước một chiếc xe

Cadillac, người ngồi trong xe là Tần Quân, hai người đang vừa cười vừa nói chuyện gì đó.

Cadillac lái đi, Ôn Dĩ Ninh trong nháy mắt thu lại tươi cười, đứng ở đó nửa ngày không nhúc nhích. Chờ đến khi cô xoay người, chiếc Audi đen đã im lìm dừng lại ven đường. Từ một khoảng cách không xa có thể nhìn thấy gương mặt sau tấm kính chắn gió kia cũng đang không hề động đậy nhìn chằm chằm cô.

Bất thành linh, toàn bộ đèn xe sáng lên, ánh sáng chói lóa đột ngột khiến cho Ôn Dĩ Ninh theo bản năng nâng tay che mắt.

Chiếc xe lái đến gần, cửa sổ xe trượt xuống một nửa, Đường Kỳ Sâm cực kỳ lạnh nhạt nói: "Lên xe."

Đây là nơi phố xá sầm uất, Ôn Dĩ Ninh cũng có chút sợ hãi, ngoan ngoãn ngồi vào ghế lái phụ. Vừa đóng cửa, Đường Kỳ Sâm liền tắt toàn bộ đèn xe, anh nhủ chặt lông mày, trầm giọng hỏi: "Tần Quân là người như thế nào em có biết không? Đi ra ngoài hẹn hò với ông ta, rốt cuộc em có mấy cái lá gan vậy hả?"

Lời này có chút nặng nề, tuy là không vặn vẹo nhưng lại mang theo đao nhọn không chút lưu tình đâm vào lòng người. Ôn Dĩ Ninh quay sang, mặt đối mặt với anh, "Liên quan gì đến anh?"

Đường Kỳ Sâm cười lạnh một tiếng, "Lớn tuổi như vậy mà em cũng thích?"

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Cũng không phải là lần đầu tôi thích đàn ông lớn tuổi, anh phải là người rõ nhất mới đúng. Đúng, mấy tên đàn ông lớn tuổi đều khôn ngoan như nhau, tổng giám đốc, tôi nhớ kỹ lời của anh rồi. Đa tạ đã giáo huấn."

Sắc mặt Đường Kỳ Sâm trong nháy mắt khó coi, đến môi cũng so với ngày thường trắng hơn. Anh không nói nữa, bàn tay đặt trên vô lăng hơi siết lại, rồi lại siết chặt hơn một chút. Một ngày công việc quay cuồng đã khiến anh mệt không chịu được, tối nay còn nháo ra cái trò này, trái tim như bị người ta hung hăng rút máu đi, hết rồi lại đây, đây rồi lại trống rỗng.

Đường Kỳ Sâm cong lưng, gục trên vô lăng, đầu vùi xuống, một tay ôm bụng, một tay cạy tủ chứa đồ bên cạnh tìm kiếm gì đó.

Ôn Dĩ Ninh nhận ra dáng vẻ khác thường của anh, "Này."

Đường Kỳ Sâm tìm được hộp thuốc, dùng sức vặn nắp.

Ôn Dĩ Ninh hơi sững sốt, ngón tay đâm vào vai anh, "Anh không sao chứ?"

Đường Kỳ Sâm uể oải để tay cô xuống, vùi đầu trong cánh tay, giọng nói khàn khàn: "Em đừng có xía vào."

Chỗ thông cảm này Ôn Dĩ Ninh khó khăn lắm mới tìm về trong thoáng chốc không còn một mẩu, giọng cô cũng lạnh xuống: "Thật không cần xía vào? Vậy được thôi, anh mở khóa cửa xe đi, tôi tự gọi taxi."

Yên tĩnh chốc lát.

Đường Kỳ Sâm thở hỗn hển, cổ tay run rẩy, cuối cùng đặt bình thuốc trong tay xuống rồi yếu ớt nói: "Màu đỏ ba viên, màu vàng hai viên..... tôi muốn uống nước ấm."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Một chút xuân lành trong gió mỏng (2)

Dịch: CP88

Trạng thái của Đường Kỳ Sâm xem ra không được tốt lắm. Tay trái ôm bụng, tay phải cầm bình thuốc, nói xong câu đó liền gục đầu trên vô lăng không nhúc nhích. Ôn Dĩ Ninh nhận lấy lọ thuốc, theo yêu cầu của anh phân chia liều lượng rồi đưa tới, "Nước nóng khó tìm, anh uống tạm nước lạnh đi."

Đường Kỳ Sâm nuốt xuống, uống thêm hai ngụm nước rồi tựa đầu về sau, khép mắt lại nghỉ ngơi. Nhiệt độ trong xe dần ấm lên, mùa đông đã kết thúc, không có gió thổi ban đêm, cũng đã có thể cảm nhận được một chút ấm áp của mùa xuân rồi. Đường Kỳ Sâm mở mắt ra, đẩy cửa xuống xe rồi nói: "Em lái."

Hai người thay đổi vị trí, Ôn Dĩ Ninh ngồi vào ghế lái, Đường Kỳ Sâm mở dẫn đường rồi nghiêng người về phía cửa xe, im lặng không nói nữa, một độ nghiêng rất nhỏ nhưng đủ phác họa lên đường nét của bóng lưng.

Một đường không ai nói gì, chỉ có tiếng chỉ dẫn từ hệ thống dẫn đường, rẽ sang trái, rẽ sang phải, xe đi chậm lại chờ đèn đỏ, sau đó lại tăng tốc. Ánh chiều tà dần lùi về sau, sau đó hoàn toàn khuất khỏi mắt người. Lúc Ôn Dĩ Ninh lái xe tình cờ sẽ nghe được Đường Kỳ Sâm ho khan hai tiếng, bầu

không khí đè nén, kiềm nén không được nữa giữa hai hàng lông mày của người đàn ông bắt đầu nhúu chặt, vặn lại thành hình chữ xuyên(川). Ôn Dĩ Ninh nghe được, trong lòng không khỏi cảm khái.

Xem ra mấy năm này bệnh cũ của anh cũng không có chỗ nào dễ chịu.

Nghe Kha Lễ nói, trước đây Đường Kỳ Sâm cũng là người chăm chỉ điều dưỡng sức khỏe, chăm chỉ luyện tập, hàng năm khám sức khỏe các chỉ tiêu cơ thể đều rất tốt, chỉ trừ đau dạ dày.

Loại bệnh này phải dưỡng, không chỉ ăn uống mà còn phải kết hợp làm việc nghỉ ngơi hợp lý, thả lỏng đầu óc. Nhưng đối với Đường Kỳ Sâm, loại điều kiện này gần như là không thể làm theo. Số ngày nghỉ trong vòng một năm của anh thậm chí không vượt quá một tháng, từ sáng đến tối liên tục di chuyển, thêm chuyện Hội đồng quản trị từ ba năm trước liên tục rối ren hỗn loạn. Những người cùng thời với Đường lão gia tử còn lưu lại tự coi mình là người từng trải, tự cao tự đại, không ưa phương thức đổi mới của những người trẻ, sau lưng Đường Kỳ Sâm âm thầm gây ra không ít chuyện vướng chân vướng tay, khi đó mỗi lần muốn tiến hành một hạng mục mới đều vô cùng khó khăn. Đường Kỳ Sâm thức ngày thức đêm, bay qua bay lại giữa các địa điểm trong và ngoài nước, dạ dày cũng sớm bị ném qua một bên, sống chết mặc bay.

Công bằng mà nói, Ôn Dĩ Ninh là người rất thấu hiểu được khổ cực của những người có bệnh lâu năm quấy phá. Mẹ cô khi khám ra có sỏi thận, lúc phát bệnh đau đến mức lăn lộn trên đất không thể đứng lên, ngày thường miệng lưỡi bén nhọn quật cường là thế, đến khi đó cũng yếu như cây bông, khó mà miêu tả thành lời. Nhân sinh bất tận tương đồng(*), nhưng đôi khi cũng có thể thay người cảm động.

(*) cuộc đời mỗi người không hoàn toàn giống nhau

Nghĩ đến đây, Ôn Dĩ Ninh buột miệng hỏi: "Anh không đi trị liệu thử sao?"

Đường Kỳ Sâm vẫn nhắm mắt, nói: "Cần dưỡng, tôi không có thời gian."

Đây là lời thật lòng, có ai mà không muốn được sống khỏe mạnh chứ, người nghèo có cay đắng bần cùng của người nghèo, anh ở vị trí này, cũng có những lúc lực bất tòng tâm không biết làm sao. Ôn Dĩ Ninh giảm tốc độ xuống một chút, nói: "Yêu tiền đến mức không muốn sống rồi hả?"

Đường Kỳ Sâm mở mắt, giữa hàng lông mày có phảng phất nét giận dữ, "Em nói chuyện nhất định phải đảm chộc vậy mới được hả?"

Ôn Dĩ Ninh lạnh giọng cười, "Như vậy đã đau rồi?"

Đáy mắt Đường Kỳ Sâm một mảnh u ám, nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng cũng coi như khắc chế một đường xuống bụng, "Trần Táp đã không cho em đến đó rồi, vì sao nhất định phải đến?"

Ôn Dĩ Ninh không lên tiếng.

Đường Kỳ Sâm cũng không muốn nói nhiều, anh ngồi thẳng lưng, tâm tình đã khôi phục bình tĩnh, cả người lại bao phủ một loại trạng thái nhàn nhạt mà lạnh lạnh. Anh nói "Tần Quân và lãnh đạo trước của em có quan hệ tốt, mấy trò hề kẻ xướng người họa em chưa được xem nhiều, lần thứ nhất sẽ không làm gì em, nhưng lần thứ ba lần thứ tư em đừng nghĩ có thể chạy thoát."

Đường Kỳ Sâm lấy góc độ lý tính mà xem xét vấn đề, khó tránh khỏi khiến người khác cảm thấy mình bị sự ưu việt của anh chèn ép. Ôn Dĩ Ninh lạnh mặt: "Ngài yên tâm, tôi đã ngã một lần thì sẽ không nghĩ dẫm lên vết xe đổ lần thứ hai."

Cô lo lắng tiếp tục chấp nhứt với quá khứ sẽ khiến bản thân thêm khó chịu thậm chí là tổn thương, tình cảm lần đầu khiến trái tim rung động nhưng vì thực tế tàn nhẫn mà phải kết liễu nó, có lẽ đó cũng là một quá trình hình thành quan điểm tình yêu của một người phụ nữ. Đường Kỳ Sâm mang đến cho cô tổn thương, trải qua nẩy nẩy năm, dù cho cô từng có tình yêu, từng có cuộc sống mới, nhưng sâu trong tận đáy lòng vẫn khó chấp nhận.

Đặt vào vị trí của nhau, lại đơn giản mà nói, chính là đều hận không thể hướng về lòng đối phương đảm chộc.

Lần trầm mặc này cực kỳ lâu.

Đường Kỳ Sâm chậm rãi quay đầu, giọng nói bình tĩnh đến mức nghe ra có chút tuyệt tình, "Nếu em đã không bỏ xuống được như vậy, thì lúc trước có thể không đến Á Hối."

Đúng lúc gặp đèn đỏ, chiếc xe chậm chậm dừng lại. Ôn Dĩ Ninh cũng bình tĩnh không kém, hỏi lại: "Nếu anh đã ngầm đồng ý cho tôi một cơ hội đến Á Hối, vậy thì lẽ ra phải thả xuống rồi chứ?"

Nói xong câu đó mới quay đầu sang, ánh mắt không chút vắn đục nhìn về phía Đường Kỳ Sâm khiến anh đột nhiên nổi lên phiền lòng. Chuyện này anh vốn không muốn nhắc đến, duyên phận không phải đều như vậy sao, bên nhau không vui thì chia tay, dù lúc trước có tiếc nuối, có hiểu lầm, có tâm tư trong lòng, nhưng tan chính là tan. Một không đủ thẳng thắn, một thiếu đi lý tính, cái thứ gọi là tình cảm này vốn chính là một bàn tay chẳng thể vỗ thành tiếng. Ai cũng có lỗi, ai cũng không đúng, có ai chưa từng vì yêu mà có những lúc nói dối đâu.

Trong cuộc đời mỗi người, người gặp thoáng qua vô số, nhưng một lần nữa tương phùng gặp gỡ có thể có bao nhiêu đây. Đường Kỳ Sâm muốn chấm dứt chuyện này tại đây, chỉ nói công việc, không nói tư tình. Nhưng chỉ khi thật sự bắt tay vào làm, thật sự một ngày nhìn thấy người anh mới hiểu được những thứ tưởng chừng chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể kia, những ký ức đã cũ kia, con mẹ nó anh căn bản là không quên được!

Đường Kỳ Sâm kiềm nén lại từng trận sóng cuộn cuộn trong lòng, nói: "Em nhất định muốn làm tôi tức chết mới cam lòng phải không? Tôi nói cái gì em

cũng không muốn nghe vào phải không? Bất kể là trước đây hay là hiện tại, em cứ một mực làm theo ý mình, đập không chết cái tính không chịu nghe giải thích, lúc nào cũng tự cho mình là đúng, em định sống như vậy đến bao giờ hả?"

Lời này xem như đã triệt để đem vết nứt hai người tránh né từ lâu xé toạc ra. Đường Kỳ Sâm hỏi: "Em thà tin tưởng mấy câu nói bông đùa nghe được khi đứng ngoài cửa cũng không chịu nghe lời giải thích của tôi. Năm đó là tôi đối xử tệ bạc với em hay là lừa em lên giường hả? Em nguyên tin một câu nói cũng không chịu tin tôi. Vậy em thì phải tính là gì? Không lẽ cứ cộp cho tôi cái mác có tiền liền nhận định tôi đang đùa giỡn tình cảm của em? Quy cho tôi cái tội danh đối xử tốt với em đều là diễn xuất lừa bịp? Cho rằng tôi cả ngày không có việc gì làm, đón em, chiều theo em, đi cùng em, tất cả đều là hư tình giả ý? Em nói đi liền đi, không nói trước một tiếng, đến cả cơ hội giải thích cũng không cho, cứ như vậy liền phán cho tôi tội chết? Không lẽ không có chút quy tắc nào như em mới là đúng sao? Há?"

Từng câu từng chữ của Đường Kỳ Sâm tựa như cầm chiếc chùy đánh chuông, sau một lần dứt khoát, dư âm liền không có vật cản cứ như vậy đánh vào màng nhĩ, trong lòng, thậm chí là toàn bộ các tế bào trên cơ thể của Ôn Dĩ Ninh. Anh không hề bình thản, không hề thông suốt, cũng có không cam lòng và không muốn. Có một số chuyện chính là như vậy, khi trước dù có ngàn vạn nút thắt, nhưng vật đổi sao dời, con người vẫn phải nhìn về phía trước. Mà Đường Kỳ Sâm sau khi nói xong những câu này cũng nghĩ ra, anh vốn cho là những quá khứ kia hiển nhiên chưa bao giờ là quá khứ.

Hai người rơi vào trầm mặc, đèn tín hiệu phía trước đã chuyển xanh. Ôn Dĩ Ninh chậm chạp không cho xe chạy đi, những chiếc xe đi sau mất kiên nhẫn bấm còi inh ỏi. Đường Kỳ Sâm liếc cô một cái, nói: "Nếu em vẫn chưa nghĩ thông, vậy để tôi lái."

Ôn Dĩ Ninh không nói một câu tháo dây an toàn, sau đó đẩy cửa đi xuống.

Tiếng còi càng đinh tai nhức óc hơn, Đường Kỳ Sâm đành mặt lại, từ ghế lái phụ ngồi sang ghế lái, đánh vô lăng sang phải. Tốc độ xe quá nhanh, lớp xe ma sát với đường đi phát ra âm thanh chói tai, Đường Kỳ Sâm thắng gấp, đầu xe của chiếc Land Rover trị giá hơn ba triệu suýt chút nữa đâm phải lan can. Xe ngừng lại, anh từ trong xe đi ra, đến cửa xe cũng không buồn đóng, trực tiếp đuổi theo Ôn Dĩ Ninh.

Đường Kỳ Sâm bắt được cánh tay cô, Ôn Dĩ Ninh hướng mặt về phía trước, quật cường không quay lại nhìn anh.

Sức lực từ bàn tay anh lớn như tường đồng vách sắt, đầu còn nữa điểm giống bộ dạng của bệnh nhân đang phải đối mặt với cơn đau dạ dày tái phát. "Đi vào trong." Ngữ khí cứng rắn.

Ôn Dĩ Ninh bị anh dùng sức kéo về sau, đến lúc không thể kháng cự mới quay đầu lại. Cô nhìn anh, trong mắt phủ một tầng lệ, rõ ràng là đã khóc.

Đường Kỳ Sâm nhìn vào đôi mắt này, trong lòng bỗng nhiên yên tĩnh lại, nhưng vẫn không buông tay cô ra mà trực tiếp ôm ngang người quay về xe. Khung xương của Ôn Dĩ Ninh rất nhỏ, ôm trong tay như một cục bông mềm mại, Đường Kỳ Sâm không cảm giác được một chút áp lực nào từ da thịt cô.

Cửa xe vẫn mở, anh đẩy người ngồi vào ghế lái, sau đó khom lưng, nửa người tiến vào kéo dây an toàn từ trái qua phải, "Lạch cạch" một tiếng, cô định cô lại chỗ ngồi.

"Em lái xe về đi, sáng mai lái tới công ty rồi đưa chìa khóa cho Kha Lễ." Giọng nói của Đường Kỳ Sâm trầm trầm, nghe ra được thấp thoáng mệt mỏi. Dứt lời, anh lùi người về sau, bàn tay đặt trên cửa xe muốn đóng lại.

Cơ thể phát lạnh của Ôn Dĩ Ninh hơi ấm áp trở lại, cô bỗng nhiên mở miệng, đem thứ vướng mắc từ lâu trong đáy lòng, chấp niệm thật sâu ấy hỏi ra miệng. "Đường Kỳ Sâm, năm đó anh đối xử tốt với tôi có phải là vì tôi giống với người phụ nữ anh từng thích không?"

Rõ ràng là nơi phổ xá sầm uất, nhưng lại mơ hồ nghe được tiếng gió từ nơi hoang vu của núi rừng truyền tới, cuối cùng chuyển thành một mảnh bi thương. Đường Kỳ Sâm bình tĩnh đến đáng sợ, lòng bàn tay đặt trên cửa xe nắm rồi lại thả ra, thả rồi lại nắm, cuối cùng một môi trượt xuống, vóc dáng cao lớn một môi rũ rượi đứng một bên. Anh hỏi ngược lại: "Còn quan trọng sao?"

Ôn Dĩ Ninh không hề rằng.

"Tôi nói không phải, em có tin không?"

Vẫn chỉ có trầm mặc.

Nơi khóe miệng Đường Kỳ Sâm vương lại nụ cười nhàn nhạt, khóe mắt vẽ lên một đường cong rất nhỏ, anh nói: "Niệm Niệm, tôi đã nghĩ muốn chính thức bắt đầu với em, thế nhưng thông tin chuyến tàu năm đó em cho Kha Lễ lại là giả. Kỳ thực ngày đó tôi cũng đã đến ga tàu, chỉ cần em quay đầu lại nhìn tôi một cái thôi, em sẽ thấy được đáp án."

Đường Kỳ Sâm đóng cửa xe, xoay người bước vào dòng xe cộ tấp nập, bóng người dần khuất sau bóng đêm, không quay đầu lại.

- - - - -

Chủ nhật, Đường Kỳ Sâm về nhà ở đường Phương Điện ăn cơm.

Cảnh An Dương từ hai ngày trước đã gọi điện cho anh, luôn miệng dặn dò anh hôm nay phải về nhà. Thật ra bà không nói Đường Kỳ Sâm cũng nhớ được ngày hôm nay là sinh nhật của Cảnh An Dương. Cảnh An Dương không phải người địa phương nơi này, nhà mẹ đẻ ở Nam Kinh, ông ngoại của Đường Kỳ Sâm trước kia ở trong quân khu, những năm này cũng đã lui về, ba đứa con trai tiếp tục ở lại giữ những chức vụ trọng yếu trong giới chính trị, chỉ chờ lý lịch hoàn thiện, tiền đồ sau này liền không đếm xuể. Cảnh An Dương là đứa con gái nhỏ nhất, cuộc sống cũng coi như thuận buồm xuôi gió,

không phải thương nhân cũng không theo nghiệp làm chính trị, từ sau khi gả cho ba của Đường Kỳ Sâm vẫn luôn lo liệu việc trong nhà, không ít là âm thầm chuẩn bị thay cho Đường Kỳ Sâm.

Lúc Đường Kỳ Sâm về đến nhà, An Lam đang ngồi với Cảnh An Dương vừa nói vừa cười. Thấy anh về, Cảnh An Dương càng tươi cười vui vẻ, vỗ nhẹ lên mu bàn tay của An Lam rồi nói: "An An thật có lòng, lịch trình bận rộn như vậy nhưng vẫn sắp xếp thời gian về chúc sinh nhật bác."

An Lam lên tiếng chào: "Anh Kỳ Sâm." Sau đó cười nói: "Có gì đâu ạ, lần này con quay phim gần Thượng Hải, xin đạo diễn Trần hai tiếng để về đây."

Đường Kỳ Sâm tháo gang tay rồi vắt lên lưng ghế, xong xuôi đầu đầy mới đặt hộp quà lên bàn, "Mẹ, sinh nhật vui vẻ."

Sinh nhật của Cảnh An Dương chưa bao giờ tổ chức linh đình, bà không thích lắm mấy nơi nhiều lời hỗn tạp, một buổi tiệc nhỏ trong nhà cũng đủ vui mừng rồi. An Lam và Đường Kỳ Sâm ngồi cùng một ghế, thế nhưng trò chuyện với nhau vui vẻ cũng chỉ có An Lam và mẹ anh. Ăn xong, Cảnh An Dương để cho hai người ngồi với nhau, còn mình vào bếp làm món tráng miệng.

Đường Kỳ Sâm nhìn chằm chằm bề cá cảnh của ba anh, thi thoảng thả xuống mấy hạt thức ăn cho cá. Trong đó có mấy con cá phượng hoàng ngũ sắc, kéo dài như dải lụa, có một con có cái tên mang theo không khí vui mừng là Bất Hủ Kim Thân, là tình cảm chân thành của ba anh.

An Lam đi đến, cũng nhặt mấy viên thức ăn cho cá vào trong, "Anh vẫn còn tức giận chuyện lần trước hả?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Không phải."

An Lam nhìn anh, "Nhưng nhìn anh rõ ràng không vui."

"Không có." Đường Kỳ Sâm đặt hộp thức ăn lên bàn, ngón tay nhúm một ít rồi thả xuống, cuối cùng quay người đi về phía ghế sofa, "Gần đây đóng phim có thuận lợi không?"

"Vẫn vậy thôi." An Lam ngồi xuống với anh, nói: "Mang theo hai người mới đi cạo xát, phim cổ trang, chỉ có phiền phức duy nhất là hóa trang quá lâu."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, không nói gì nữa.

An Lam nhếch môi, khuôn mặt tươi cười, "Tuần sau anh có thời gian rảnh không?"

"Hả?"

"Tuần sau bộ phim của em bước vào giai đoạn làm hậu kỳ rồi, chúng ta đi Thụy Sĩ trượt tuyết đi." An Lam nhìn thẳng vào mắt anh, vẻ mặt chờ mong.

Đường Kỳ Sâm suy nghĩ một chút, nói: "Đi chơi vui, tuần sau anh không đi được."

An Lam xì mặt, "Anh không thú vị gì hết."

"Mấy hạng mục cần chuẩn bị đưa lên Hội đồng quản trị, bạn." Đường Kỳ Sâm nói: "Nếu em thật sự cần người đi cùng thì tìm Phó Tây Bình."

An Lam không có hứng, "Nói sau đi. Lần trước em tổ chức sinh nhật anh cũng về sớm, ở đâu ra cái chuyện đó chứ."

Đường Kỳ Sâm nghe vậy thì cười cười, "Anh đi thì sao, em cũng đâu có dừng tổ chức luôn? Tính trẻ con."

An Lam lẩm bẩm: "Sang năm không cho anh đến nữa."

Đường Kỳ Sâm cúi đầu, vẻ mặt ôn hòa, nhưng từ đầu đến cuối đều không trả lời. Những chuyện không biết chắc từ trước anh chưa bao giờ dễ dàng đồng ý. An Lam cũng biết chừng mực, không tiếp tục truy đến cùng, liền chuyển đề tài: "Đúng rồi, người lần trước mở hộp báo giải thích cho anh chính là thủ hạ của Trần Táp?"

Đường Kỳ Sâm nhắc mắt, "Có chuyện?"

"Không, hỏi vậy thôi." Ngày hôm nay An Lam chỉ trang điểm nhẹ nhàng, đồ trang sức cũng mực đích tôn lên khí chất tranh nhã, chính là kiểu mà các trưởng bối yêu thích. An Lam nhiu mày, không nhịn được hỏi thăm: "Cô ấy họ Ôn hả, họ đặc biệt nhì. Phụ trách công việc gì thế?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Đi theo Trần Táp học nghiệp vụ."

An Lam nhắc cằm, "Rất lợi hại, cô ấy còn nói không quen em."

Chính là trong buổi họp báo có phóng viên hỏi đến quan hệ của Đường Kỳ Sâm và An Lam, thử moi chút manh mối nào đó từ trong miệng Ôn Dĩ Ninh, nghĩ sẽ lấy đó xào xào viết thành cái tin bát quái có thể bạo hỏa. Nhưng khi đó Ôn Dĩ Ninh rất dứt khoát trả lời, nói mình không xem phim, không biết cũng không quen vị An nữ hoàng điện ảnh này, từ đó đem đến một trận cười cho mọi người.

Nghe giọng điệu này của An Lam, đoán chừng là không thoải mái.

Đường Kỳ Sâm nhìn An Lam hai giây, hai chân bắt chéo, cơ thể hơi dựa về sau, ý cười nơi khóe mắt vừa đủ, vừa nhìn, đuôi lông mày đúng là có chút

phong thái của công tử phong lưu. Anh nói: "Người không thích xem phim có nhiều lắm, không biết em là rất bình thường, có vậy thôi cũng muốn tính toán?"

An Lam thoát cái bày ra vẻ mặt không vui, "Anh còn nói giúp cô ấy."

Đường Kỳ Sâm không muốn cùng An Lam nói sâu về chủ đề này, giữa hàng lông mày nhàn nhạt, cứ như vậy nhìn thẳng về phía đó. An Lam quay mặt đi, bầu không khí triệt để lạnh xuống.

Cảnh An Dương từ trong bếp đi ra, nhiệt tình bắt chuyện: "An An, đến nếm thử này, tổ yến lần này chất lượng rất tốt, bồi bổ khí sắc."

An Lam đứng lên, "Cám ơn dì, dì và anh Kỳ Sâm ăn đi, con phải chạy về đóng phim rồi."

Ngồi khì và vẻ mặt đều là nhìn mà yêu, cầm túi lên rồi rời đi. Cảnh An Dương tiễn người đi xong xuôi, lúc trở lại không quá vui vẻ nói với Đường Kỳ Sâm: "Con vậy mà lại không đưa con bé về."

Đường Kỳ Sâm cau mày, "Mẹ."

"Mẹ biết tâm tư của con rồi, không muốn bị chụp ảnh chứ gì." Cảnh An Dương ôm một bụng oán khí ngồi phịch xuống ghế sofa, nói: "Mẹ thấy cũng chẳng có gì cả, chụp thì cứ chụp thôi, thừa nhận là xong."

Đường Kỳ Sâm thỉnh thoảng đứng bật dậy, áo khoác vắt cánh tay, chìa khóa cầm trong tay, tư thế muốn đi. Cảnh An Dương không giữ được người, cũng không dám tiếp tục nói thêm, tâm tình cực kỳ phiền muộn. Bà nhớ đến lúc trước Đường lão gia tử tính toán bất tự, nói Đường Kỳ Sâm mệnh đại hải thủy, loại hướng về thuần khiết phối hợp đến vừa vặn, vận thế và tài vận đều rất tốt. Duy chỉ có một điều chính là, người tuổi quý hợi đường tình duyên thăng trầm, vất vả lận đận.

Cảnh An Dương khẽ thở một hơi thật dài, ba mươi có lẽ, quanh năm cô độc nhìn cũng đau lòng.

- - - - -

Ngày tháng sau Tết âm lịch trôi qua nhanh, thời tiết cũng có biến hóa rõ rệt. Vừa bước qua tháng ba, đi ra khỏi tập đoàn Á Hối có thể nhìn thấy mấy cây hoa quế hai bên đường bắt đầu đâm chồi non. Ngày hôm nay mở xong một cuộc họp, Trần Táp ở lại tiếp tục đàm luận, liên quan đến việc điều chỉnh con đường mở rộng sản phẩm trong quý hai, Đường Kỳ Sâm hầu như là ngồi nghe, thi thoảng sẽ đưa ra ý kiến.

Sau khi kết thúc một phần, Kha Lễ đột nhiên nhớ ra gì đó, "Vì sao gần đây ít khi nhìn thấy Ôn Di Ninh thế?"

Trần Táp hơi hốt đáp: "Tôi cho cô ấy đi làm việc vặt rồi."

Chính là vì chuyện lần trước cô tự chủ trương đến buổi lễ kỷ niệm của công ty giải trí Đông Hoàng. Trần Táp công tư phân minh, vô cùng nguyên tắc, dù có là học trò yêu quý cũng đối xử bình đẳng.

Kha Lễ trong chuyện này cũng đuối lý, đương nhiên sẽ không ngốc mà đi chạm vào lưỡi thương. Đường Kỳ Sâm làm như không nghe thấy, sống lưng thẳng tắp ngồi đó, áo khoác ngoài cởi ra vắt ở một bên. Thời tiết ẩm ẩm hơn, lớp áo bên trong cũng được anh đổi thành sơ mi mỏng, sắc màu âm áp hiếm thấy làm nổi bật lên một mặt trẻ trung đầy sức sống của anh.

Trần Táp nói: "Đúng rồi, tối nay không đi ăn cơm cùng hai người được, Trần Tử Du chờ tôi ở văn phòng."

Đường Kỳ Sâm: "Có thể mang theo cậu ta."

"Quá ồn ào, ăn một bữa cơm còn mất sức chặn lại cái miệng đó của nó." Giọng điệu của Trần Táp đều là ghét bỏ.

Kha Lễ cười cười, "Dù sao cũng không phải người ngoài. Cứ mang cậu ta tới đi, tránh hai mẹ con ở riêng lại cãi nhau."

Trần Táp đúng là cũng không quá muốn đi theo Trần Tử Du đến cái chỗ nhà ăn người máy gì đó, tên tiểu tử này chính là thích mấy nơi mới mẻ để mà dằn vặt lung tung. Liên gật đầu đồng ý, "Vậy được."

Chỗ cũ, quán ăn của lão Lý.

Trần Tử Du vừa nhìn thấy Đường Kỳ Sâm, vô cùng khoa trương mà bật ngón tay cái lên: "Lão bản chủ thật là đẹp trai nha."

Đường Kỳ Sâm vỗ xuống mái tóc dựng thẳng đứng của cậu ta, trong giọng nói mang theo ý cười, "Có ngày nào không đẹp trai hả?"

"Cả mùa đông đều mặc đồ sẫm màu, từ áo khoác lông, quần, rồi thì giày da, ôi dà, có phải đến cả quần sịp cũng là màu đen không vậy?" Trần Tử Du bám lấy không tha, con người cậu ta cũng là hiếm có, tư tưởng tiên phong, cũng không có được cái quan niệm kính già yêu trẻ, "Chủ tuyệt đối đừng có mặc sịp đen đó nhé, cái này cháu có kinh nghiệm, màu đen làm gãy đi. Giới thiệu cho mọi người bằng màu gần đây cháu rất mê mẩn, rất có kiểu dáng, tôn đường cong cơ thể lắm đấy."

Kha Lễ cười đến mức phải dùng đến hai tay giữ vô lăng.

Trần Táp búng mạnh lên trán con trai, "Đầu óc hết chỗ dùng rồi phải không?"

Trần Tử Du nghe kêu đau, vội cách mẹ mình một khoảng xa, người dán chặt vào cửa xe, sau đó vừa vò tóc vừa hỏi, "À, vì sao không thấy tiểu tỷ tỷ của con vậy?"

Tiểu tỷ tỷ chính là gọi thân mật Ôn Di Ninh, Trần Tử Du ngày thường quấy rầy wechat của cô không ít, đi trên đường thấy hai con chó đánh nhau cũng phải quay video lại gửi cho cô. Cảm giác thân thiết tự nhiên mà đến này chính là không có cách nào nói rõ nguyên nhân.

Kha Lễ cười hỏi: "Có ấn tượng tốt với cô ấy?"

"Không chỉ là ấn tượng tốt." Trần Tử Du vuốt mấy lần kiểu tóc cực cool của mình, lộ ra hai hàng lông mày rậm và đôi mắt to, khí chất thiếu niên cực kỳ sạch sẽ. Cậu ta vui vẻ huýt sáo, khoanh tay gác cằm lên phần tựa của chiếc ghế phía trước nhìn về phía Kha Lễ: "Thực không dám giấu, cháu đang chuẩn bị theo đuổi chị ấy."

Lời vừa dứt, Trần Táp lại muốn đánh về phía gáy cậu ta, "Nói những nói cuộc cái gì đấy?"

Trần Tử Du tránh được, đứng đung như không: "Thích thì theo đuổi thôi. Nam chưa cưới vợ nữ chưa gả chồng, có vấn đề gì đâu."

Kha Lễ cười thành tiếng, "Tử Du, sau này lúc tôi lái xe cậu ráng kìm nén một chút, dọa tài xế là không an toàn đâu."

Trần Tử Du nhìn sang mẹ mình, thấy được vẻ mặt đăm đăm không nói như có thù sâu đại hận thì không khỏi hồi hộp lên, "Nữ hơn ba ôm gạch vàng, nếu chị ấy và con thật sự ở bên nhau thì chính là ôm ba cục gạch vàng về đây. Nhưng nếu như nam lớn hơn nữ quá nhiều thì lại không giống. Ví như lão bản đây đi, nếu chú ấy và Ninh tỷ ở bên nhau, hơn kém nhau mười tuổi, thiên a, ánh tà dương đẹp nhất nha!"

Trần Táp lạnh mặt, giấu cọt một tiếng.

Đường Kỳ Sâm ngồi ghế phụ, bật ra vài chữ như là từ cổ họng móc ra, trầm đến không thể trầm hơn: "Tám tuổi."

Trần Tử Du quay sang anh, giống như có chục dấu hỏi xuất hiện trên đỉnh đầu, "Vậy có gì khác nhau sao?"

Trần Táp không nhìn được ngắt lời cắt bộ dạng tự biên tự diễn của cậu ta, "Cho mẹ yên tĩnh một chút đi, nếu con có thể đem tâm tư này dồn vào việc học, mỗi tháng mẹ cho con ba vạn tiền tiêu vặt."

Trần Tử Du không hề gì nói, "Vì sao con không thể theo đuổi chị ấy chứ, theo con được biết thì chị ấy vẫn còn độc thân nha. Chú Kha, hay là chú đang theo đuổi chị ấy?"

Kha Lễ ách một tiếng: "Chú cái gì mà chú."

Trần Tử Du quay đầu lại hỏi Đường Kỳ Sâm: "Lão bản, vậy là chú theo đuổi à?"

Đường Kỳ Sâm hơi nhíu mày, ý không vui viết rõ ràng trên mặt, anh nói với Kha Lễ: "Dừng xe." Sau đó quay đầu sang nói với Trần Tử Du: "Hiện tại cho cậu 3 vạn tiền tiêu vặt, cậu, xuống xe."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Một chút xuân lạnh trong gió mỏng (3)

Dịch: CP88

Trần Tử Du không hề bị lung lay, nằm bò trên lưng ghế phụ sau đó thò đầu ra, "Ba vạn muốn mua đứt con đường theo đuổi của cháu, không đời nào."

Trong mắt Đường Kỳ Sâm, cậu ta cùng lắm cũng chỉ là một tên nhóc ranh thích phản nghịch, hành vi cử chỉ hay lời nói không đâu vào đâu cũng có thể thông cảm được. Nhưng lần này anh thật sự cảm thấy Trần Tử Du quá phiền phức, ý nghĩ muốn đá cậu ta xuống xe ngay lập tức cũng là thật.

"Không chọc giận chú nữa, chú nhớ phát tiền lương cho mẹ." Trần Tử Du ngửa cổ tựa về sau, cầm điện thoại nghịch. Mấy tên bạn xấu của cậu ta gửi tin nhắn thoại đến, nói rằng rồi thì ngày mai cùng đi trượt băng.

Trần Tử Du quay điện thoại đến trước miệng rồi nói: "Không đi, thử bảy anh đây phải học bỏ tức."

Đề tài đến đây thì tự động thay đổi, tất cả mọi người đều coi như vừa rồi chỉ là một tiết mục ngắn điều tiết không khí mà thôi. Kha Lễ nghe cậu ta nói lời này thì có chút ngạc nhiên, "O, tiểu ma vương đổi nét rồi à?"

Trần Táp nói: "Tôi tìm Di Ninh đến giúp nó học tiếng Anh, mỗi tuần nửa ngày, tính vào mục công tác."

Kha Lễ cười, "Ra vậy."

Trần Từ Du đeo tai nghe nghe nhạc, sau đó điên cuồng lắc lư theo nhịp.

Tiểu tử này cũng là ngoài miệng nói vui vậy thôi, cậu ta đúng là thích Ôn Di Ninh, nhưng chỉ là cảm giác mắt nhìn duyên mà thôi, nếu thật muốn thứ gì gọi là tình yêu nam nữ thì thực sự khó mà thành. Trần Táp muốn Ôn Di Ninh đến dạy tiếng Anh cho cậu ta là bởi vì đứa con trai này của cô ấy chỉ nghe lời cô, có học được cái gì hay không không quan trọng, chủ yếu là để Trần Từ Du ngoan ngoãn ở nhà, không tiếp tục ra ngoài gây rắc rối là được.

Nhưng kế hoạch này còn chưa kéo dài được đến hai tuần, số lần tăng ca của tập đoàn đã tăng lên, còn là đều sắp xếp vào thứ bảy, một chút thời gian rảnh cũng không có.

Trần Từ Du không có chút ý đồ không an phận nào với Ôn Di Ninh, nhưng có người muốn lấy lòng cô là thật. Sau buổi lễ kỷ niệm ở Đông Hoàng kia, Tần Quân liên tục dây dưa với Ôn Di Ninh. Người này tuổi bốn mươi có lẽ, có thói ỷ mình giao thiệp rộng rãi với những người trong làng giải trí. Ông ta thích mỹ nhân, mỗi lần dự tiệc đều mang theo những cô bạn gái khác nhau. Một vài quy tắc ngầm trong vòng này vẫn luôn tồn tại, muốn tài nguyên, vùng vẫy tìm lối thoát, giấc mơ sớm đã không còn được gọi là giấc mơ, bị dẫm tâm nhồi nhét tư tưởng, cái gì gọi là phẩm chất đáng quý đều không giữ lại được rồi.

Tần Quân thêm wechat của Ôn Di Ninh, ban đầu còn dè dặt nói chuyện công việc, nhưng chưa quá hai ngày mặt nạ đã lột xuống. Sau khi hẹn ăn cơm, xem phim đều bị từ chối, liền dứt khoát gửi đến tập đoàn Á Hối mỗi ngày một bó hoa hồng. Ôn Di Ninh nói vô số lần, nhưng hiệu quả vô cùng thấp, sau này công việc qua lại khó tránh khỏi chạm mặt, cự tuyệt thẳng thừng cũng không thích hợp cho lắm. Thái độ của cô chỉ có thể dừng lại ở đó, người ta quá đáng hơn cô cũng không buồn quản nữa. Hoa mỗi ngày đưa đến đều bị cô đặt ở cầu thang, chờ di dọn vệ sinh đến lấy đi.

Trần Táp lạnh nhạt với cô hơn nửa tháng, công việc gì cũng không cho cô tham gia, mãi cho đến chiều đó gọi người vào văn phòng, để cho Ôn Di Ninh đứng đó năm phút mới ngẩng đầu hỏi: "Biết sai chưa?"

Ôn Di Ninh gật đầu, "Rồi ạ."

Trần Táp dẫn dắt cô nửa năm, coi là quan hệ thầy trò cũng không hề nói quá. Giữa hai người không cần nhiều lời, bởi đã quá đủ hiểu nhau. Trần Táp sau lần này là muốn cho cô biết việc nào có thể việc nào không thể làm, việc gì không thể làm thì tuyệt sẽ không mặc cho cô tùy tiện làm loạn.

"Bắt đầu từ ngày mai không cần photo tài liệu nữa, trở về tổ nghiệp vụ đi, tháng sau cùng Triệu chủ quản đến cuộc họp tại triển lãm Bắc Kinh."

Ôn Di Ninh gật đầu, ra hiệu đã biết.

Trần Táp vừa nói vừa phê duyệt tài liệu, duy trì tư thế từ đầu đến cuối không chút dịch chuyển, nói tiếp: "Mấy ngày nay không có việc gì thì ở lại công ty tăng ca đi, buổi tối tôi đều ở đây, tan tầm sẽ đưa cô về. Còn có, hoa kia sau đó trực tiếp ném vào thùng rác, tôi người thấy mùi hoa liền đi ưm."

Xem ra Trần Táp cũng đã biết chuyện Tần Quân đưa hoa đến, Ôn Di Ninh gật đầu, tỏ ý xin lỗi: "Xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý."

"Được theo đuổi là chuyện tốt." Trần Táp hơi hột nói, "Nhưng tự mình cân nhắc, đừng bị đôi ba câu làm cho mê muội, không đáng. Với tên Tần Quân già khom đó, còn không bằng Đường tổng. Tuổi tác lớn hơn một chút không sao, nhưng dù muốn tìm người già thì cũng phải tìm người tốt hơn lão ta. Được rồi, cô đi ra ngoài đi."

Ôn Di Ninh ra khỏi văn phòng, nửa phần trò chuyện sau đó giống như tảng đá đặt trên vai, thật lâu mới tan đi.

Trần Táp yêu cầu cô tuần này ở lại công ty tăng ca, thật ra công việc của cô cũng không có nhiều, hơn nữa là giúp Trần Táp chỉnh sửa chút tài liệu, làm vài cái bảng báo cáo. Tần Quân theo đuổi người không thành hết giận dữ lại chán ngán, nhiều lần nói sẽ đến đón cô tan ca. Ôn Di Ninh lúc này mới hiểu được tâm ý của Trần Táp, mỗi ngày đều tự giác ở lại tăng ca, lịch sự từ chối, cũng khiến đối phương không có cách nào bắt bẻ. Mấy ngày trôi qua, Tần Quân tâm dần nguội lạnh, rốt cuộc cũng chịu yên tĩnh.

Mười giờ tối, Trần Táp còn đang đàm thoại với một vị chủ nhiệm trung tâm tin tức của Đài truyền hình. Giữa hai hàng lông mày nổi lên phong thái sáng loáng, có tiền có lùi, có thể mềm cũng có thể dẻo, điều chỉnh bầu không khí luôn vui vẻ thoải mái, tiếng cười không ngừng. Trong đàm luận mua bán duy trì được hòa khí chính là phương thức ngửi ra tin vui của người làm ăn.

Ôn Di Ninh rót cho cô ấy một chén trà, nhẹ nhàng đặt trước mặt, Trần Táp kết thúc cuộc gọi, nói cảm ơn.

Ôn Di Ninh nhấp máy môi, cũng đáp lại hai chữ này: "Trần tổng, cảm ơn chị."

Trần Táp cúi đầu thổi cho nước trà bớt nóng, uống một hớp nhỏ rồi đặt chiếc chén xuống, "Lý do tôi không cho cô đến buổi lễ kỷ niệm kia cũng là bởi vì những chuyện rối rắm phức tạp này. Nửa cái làng giải trí, loại đầu trâu mặt ngựa gì cũng có. Tôi biết Cao Minh Lăng sẽ đi, trong vòng truyền thông lão ta vẫn có đủ tư cách, hoặc nói nơi đó chính là sân nhà của lão. Cô không bối cảnh lại không chỗ dựa, đến đó chỉ có thể trở mặt cho người ta bắt nạt. Dao Dao không thể ra mặt giúp cô, dù có thật sự xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ không có ai đứng ra giúp cô."

Trần Táp nói thẳng thắn đến mức có chút tổn thương, nhưng đây chính là đạo lý ở đời, cô ấy nói: "Kiên nhẫn một chút, con đường này tuy đúng là có đường tắt, nhưng tôi hi vọng cô bước chậm mà chắc, như vậy mới có thể dài lâu."

Ôn Dĩ Ninh cảm kích nhìn cô ấy, "Su phụ, tôi hiểu rồi."

Trần Táp đối với xưng hô này hiểu ý nữ nư cười, cũng có đôi chút ngạc nhiên, nhưng vẫn rất hưởng thụ. Cô ấy đặt tập tài liệu xuống, bụng cốc nước nóng uống một ngụm nữa, "Đêm đó cô và Tần Quân đi ra ngoài, Dao Dao sau đó không tìm được người liên gọi điện thoại cho tôi. Bởi vì vị trí không thuận lợi, nên tôi nói chuyện này cho Đường tổng."

Dừng một chút, Trần Táp nhìn cô: "Cuối cùng là Đường tổng đến đón cô sao?"

Trầm mặc mấy giây, Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Vâng."

Khóe miệng Trần Táp cong cong, thấy bàn tay cô nắm chặt, đáng về hoàn toàn là không biết phải làm sao, liền nhẹ giọng nói một câu: "Không cần quá đề tâm, thả xuống được thì tốt, không thả xuống được thì cũng không cần phải miễn cưỡng chính mình. Nhưng cô có thể đến Á Hối, tôi cảm thấy cô đã nghĩ thông suốt rồi. Có ai mà không có quá khứ chứ, vì tương lai mà thả xuống mới là đúng đắn. Đường tổng là người lãnh đạo tốt, tôi tin tưởng năng lực của ngài ấy, nhưng lại không tin tưởng mắt nhìn phụ nữ của ngài ấy cho lắm."

Trần Táp là người thẳng thắn, giao tình nhiều năm, cái gì có thể nói liền không ngần ngại. Cuối cùng cực kỳ khinh thường nói một câu, "Tôi không thích cái vị mình tinh thanh mai trúc mã kia của ngài ấy."

Trần Táp chính là ám chỉ An Lam, giữa hai người đúng là có quan hệ, nhưng dăm ba câu khó mà nói ra hết. Nhìn giọng điệu và thái độ này của cô ấy, Ôn Dĩ Ninh liền biết mâu thuẫn cũng không hề nhỏ.

"Chẳng qua sau khi nhìn thấy cô, tôi cảm thấy ánh mắt của ngài ấy vẫn là có lúc dễ chịu." Trần Táp đóng lại tập tài liệu, đẩy ghế về sau, cầm chùm chìa khóa rồi đứng dậy: "Được rồi, tan tâm đi."

Thứ tư, Thi Diêm từ bên ngoài về công ty, vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng đồng nghiệp xì xào nghị luận. Tiểu Trương kéo cô qua một bên, "Ôi, Dĩ Ninh muốn tìm giám đốc Trần à?"

"Vâng, chỗ em có văn kiện cần chị ấy ký tên." Ôn Dĩ Ninh quơ quơ túi văn kiện trong tay.

"Tạm thời em đừng vào, Trần tổng đang giáo huấn người đó." Tiểu Trương có lòng tốt nhắc nhở.

Ôn Dĩ Ninh nhìn một vòng, trong văn phòng thiếu đi hai người, cô hỏi: "Lý chủ quản hả?"

"Đúng, chính là chuỗi sản phẩm thông minh mà công ty dồn toàn lực đẩy, người đại ngôn của năm ngoái vẫn là An Lam. Mọi chuyện đều rất thuận lợi, Trần tổng cũng đã cho người đến bàn bạc công việc hợp tác của năm sau. Thật ra cũng vẫn chỉ là tham gia một vài chương trình, sẽ không có thay đổi gì lớn, nhưng hình như không bàn được xong xuôi." Đồng nghiệp nhỏ giọng nói, mắt vẫn nhìn về phía cửa văn phòng của Trần Táp, "Nghe nói đã có một công ty khác chen chân vào."

Chỉ một lát sau, thư ký đến truyền lời, gọi Ôn Dĩ Ninh vào văn phòng của Trần Táp.

Ôn Dĩ Ninh gõ cửa đi vào, Trần Táp đứng trước cửa sổ sát đất, hai tay vòng trước ngực, nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại, chỉ vào chiếc ghế ra hiệu cho Ôn Dĩ Ninh ngồi xuống, bản thân cũng quay lại trước bàn làm việc.

Trần Táp nói: "Ứng dụng thông minh chỉ dẫn đường đi cài đặt trên ô tô là sản phẩm công ty vẫn luôn đặt vào hàng hạng mục trọng điểm, năm ngoái An Lam làm đại ngôn, cường độ và hiệu quả quảng bá rất tốt. Đầu năm Hội đồng quản trị cũng đã thông qua xét duyệt hàng mục, yêu cầu tiếp tục sử dụng phương án quảng bá này. Tôi tìm người đi hẹn ngày gặp mặt, bị cự tuyệt."

Ôn Dĩ Ninh cũng mới chỉ nghe qua, không trực tiếp phụ trách. Nhưng ở trên sẽ có tổng kết các hạng mục đã làm, cũng nhắc kéo nhiệm vụ và nhân viên cấp cao liên quan phụ trách lại thành chỉ tiêu sát hạch. Trần Táp làm việc cẩn thận không qua quýt, là người vô cùng có trách nhiệm. Ôn Dĩ Ninh đối với sự vụ lần này không tính là rõ ràng, nên cũng không tiện tiếp lời: "Giám đốc đừng nóng vội, đây mới chỉ là kết quả của bước đầu câu thông, khi trước nếu đã hợp tác vui vẻ thì theo kinh nghiệm của tôi đối phương cũng sẽ không dễ dàng lựa chọn từ bỏ. Chúng ta có thể kiên nhẫn liên lạc thêm vài lần nữa, sau đó tìm ra điểm then chốt."

Trần Táp nói: "Then chốt là cô."

Ôn Dĩ Ninh kinh ngạc, "Tôi?"

Trần Táp nhìn cô một cái, gật đầu, "An Lam chỉ đích danh muốn cô qua đó đàm luận."

Về công hay về tư, Ôn Dĩ Ninh đều phải tiếp nhận cú khai lang nóng bỏng tay này. Đối thành người khác thì thôi cũng được, nhưng An Lam không giống, chạm tay có thể bỏng, thực lực và lưu lượng đều không tầm thường, đoàn đội dũng mãnh thiện chiến, từ lúc xuất đạo cho tới nay các loại tài nguyên vẫn luôn duy trì ở cấp độ cao nhất. Là đại ngôn của vài nhãn hàng xa xỉ của Trung Quốc đại lục, giá trị bản thân dĩ nhiên đã đủ để khẳng định, hơn nữa, các công ty có thực lực trong và ngoài nước không phải không thiếu.

Lần này là một công ty điều chế nước hoa bên Pháp đang có dự định mang sản phẩm về Trung Quốc. Công việc của An Lam đã xếp đến ba năm sau, năm mới này cũng chỉ còn trống một chỗ cho một nhà. Ôn Dĩ Ninh tìm hiểu thông tin đầy đủ, cuối cùng hẹn ngày đến phòng làm việc của An Lam.

Thứ năm, Ôn Dĩ Ninh một mình tìm đến, ngày hôm nay cô cố ý mặc một chiếc váy công sở nhạt màu, khoác một chiếc áo khoác bò, trang điểm cũng

nhân nhật. Phòng làm việc của An Lam ở khu Tỉnh An, không tính là khoa trương, so với thế giới xô bồ bên ngoài thì trong này quả thật tĩnh lặng yên ả hiếm thấy. Vốn tưởng rằng loại hiệp đàm thuộc về thương vụ này cũng chỉ cần gặp người phụ trách có liên quan, khi đến nơi mới phát hiện ra An Lam cũng đã có mặt.

An Lam vừa chọn xong lễ phục để ngày hôm sau đến tham gia một hoạt động, hiện tại đang ngồi trước gương trang điểm, phía sau lưng là ba hàng váy chuyên để tham gia sự kiện, rực rỡ muôn màu. Máy hộp trang điểm đặt trên bàn đều đã mở ra, da mặt mịn màng tươi sáng, giống như bảng màu với những màu sắc xán lạn. Nhà tạo mẫu tóc và chuyên gia trang điểm mỗi người đều có công việc của mình, thi thoảng lại dò hỏi ý kiến của An Lam.

Ôn Dĩ Ninh ngồi rất lâu, kiên nhẫn chờ đợi.

Trang điểm xong, An Lam rút cuộc cũng có thời gian rảnh để nói chuyện, cô ấy cười cười, mặt không quay qua, nhưng ấn tượng đầu tiên cũng không tệ.

"Cô là Ôn Dĩ Ninh?" Cô ấy hỏi.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Vâng, xin chào."

"Lát nữa có thời gian chứ?" An Lam không nói chuyện công việc, ngữ khí hòa nhã thân thiện, vẽ xong lông mày mới hơi nghiêng đầu, cười nói: "Cùng trợ lý của tôi đến tham dự một buổi tiệc, có được không?"

Ôn Dĩ Ninh chỉ cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng đã đến nước này rồi, yêu cầu quá đáng hơn nữa cũng không thể từ chối. Trong lòng cô rõ ràng, An Lam chỉ đích danh cô tới đây, không thân không quen, thì chính là Hồng Môn Yến. Ôn Dĩ Ninh đầu tiên nghĩ đến Triệu Chí Kỳ, tuy cô ta từng làm việc cho An Lam, nhưng dù sao cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé, không đáng cho một vị đại nữ hoàng điện ảnh phải mất công như vậy. Không đến nổi là lấy công trả thù tư.

Vị trợ lý của An Lam họ Chung, bề ngoài hòa nhã khách khí, nhưng nói được mấy câu cũng đã cảm nhận được tính tình cao ngạo tại thượng của anh ta, Ôn Dĩ Ninh khách khí gọi anh ta là Chung tổng. Trên đường đi, Trần Táp gửi tin nhắn cho cô, chỉ hỏi hai chữ: "Thuận không?"

Ôn Dĩ Ninh trả lời: Đi ăn tối, thuận.

Nơi ăn cơm là một hội sở cao cấp, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ vào phòng bao. Ở vị trí chủ vị còn có một vị khách nữ khác, tóc ngắn, một thân hàng hiệu, nhìn khôn khéo. Vừa ngồi xuống liền bắt đầu, qua một lúc, Ôn Dĩ Ninh coi như đã nhìn ra tình thế.

Ba chén vào bụng, cô nghĩ tới khéo léo từ chối, nhưng vị Chung tổng kia bỗng dè tay cô xuống, trên mặt vẫn mang theo ý cười, kẻ sát, giọng nói bình tĩnh nói với cô: "Ôn tiểu thư, uống rượu là được rồi, không nên nói chuyện."

Ôn Dĩ Ninh đặt chén rượu đã cạn lên mặt bàn, tay đặt trên đùi tựa như không có một chút do dự lại nhắc lên tiếp lấy chiếc cốc mới đã rót đầy. Vị Chung tổng này tuy không nói rõ ra có ý làm khó dễ cô, nhưng cứ được hai ba câu lại cùng nhau nâng chén, dù là ai cũng không chịu nổi.

Từ lượng Ôn Dĩ Ninh đến mức nào trong lòng cô rõ nhất, được nửa thời gian phải chạy vào nhà vệ sinh mót ra hơn nửa rượu trong bụng, dù là như vậy thì chất cồn vẫn tàn phá đến cơ thể. Sau hai giờ rốt cuộc mới kết thúc, may là cô vẫn có thể duy trì tỉnh táo, miễn cưỡng duy trì bước chân.

Chung tổng và vị khách kia ngay ngoài cửa hàn huyên khách khí, vở vai xưng tỷ gọi đệ, thành ra bọn họ đều đứng lại nơi đầu gió hứng mười mấy phút. Gió xuân se lạnh, ngày hôm nay Ôn Dĩ Ninh vốn đã mặc phong phanh, bị gió thổi một hồi, trong đầu quay cuồng khó chịu không thôi.

Dạ dày không ngừng đốt cháy, nhưng trên da thịt lại từng tầng từng tầng gai ốc nổi lên, mặt cũng nóng hầm hập. Người rút cuộc cũng rời đi, Chung tổng nhìn cô một cái, đi tới. Ôn Dĩ Ninh lập tức lên tinh thần, đứng thẳng.

Anh ta chỉ thờ ơ ném lại một câu: "Được rồi, quay về chờ thông báo đi." Sau đó lên xe, đóng cửa lại, xem ra hoàn toàn không có ý định cho Ôn Dĩ Ninh quá giang một đoạn.

Người đi đã lâu, Ôn Dĩ Ninh ngồi xồm trên mặt đất vẫn không thể đứng lên. Cô chôn đầu vào giữa hai đầu gối, bàn tay ôm lấy cái bụng đang sôi trào, không biết ngồi đó bao lâu, mãi đến khi cảm nhận được một bàn tay lạnh lẽo đặt trên cánh tay cô.

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng hất tay của người ra, người chưa đứng lên mà đầu đã văng vát muốn ngã, khí lực mất hết, nửa người trên trực tiếp dựa vào người vừa đến. Mắt không thấy rõ, nhưng hương thơm lượn lờ giúp xác định người quen. Lồng ngực ấm nóng lại cứng rắn rộng rãi, mùi hương đầy nam tính quen thuộc chui vào khoang mũi cô. Ôn Dĩ Ninh ngẩn người, ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc đụng phải đôi mắt sâu như biển.

Đường Kỳ Sâm vững vàng ôm lấy cô, Ôn Dĩ Ninh không còn sức lực phản kháng, cũng lười phản kháng, cúi thấp đầu, mặc cho anh diu di.

Đường Kỳ Sâm một chữ cũng không nói, trực tiếp đưa người về trong xe. Đi được hai bước, Ôn Dĩ Ninh cảm thấy không thích hợp, chỉ là cái đầu vừa muốn giãy dụa Đường Kỳ Sâm đã trực tiếp bế người lên, giữa hàng lông mày hiện ra không vui: "Em còn giãy nữa là cùng nhau ngã luôn đấy!"

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng ôm lấy cổ anh, cả người trở về tình trạng khí lực bằng không, nửa bên mặt tựa vào ngực anh.

Đường Kỳ Sâm đặt người vào xe, sau đó cũng ngồi vào hàng ghế sau xe trầm mặc không nói. Ôn Dĩ Ninh nhắm mắt, một trận choáng váng đến mơ màng chậm chạp qua, lúc này mới lấy lại tinh thần nhìn sang người đàn ông ngồi bên cạnh.

Đường Kỳ Sâm cảm giác được, cũng quay đầu sang cùng cô đối mặt. Cái nhìn này, trong nhất thời thôi lên chưa xốt như chớp mắt đã là vạn năm. Hốc

mắt Ôn Dĩ Ninh nóng lên, có lẽ là bị rượu hun nóng rồi. Cô khịt khịt mũi, chậm rãi cúi đầu.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, Ôn Dĩ Ninh liếc thấy biểu hiện trên đó, vội vàng lấy tốc độ nhanh nhất ấn nghe, lên tinh thần, kéo ra một nụ cười: "Chung ca à, là em, vâng, được, anh nói đi."

Sau vài giây, sắc mặt Ôn Dĩ Ninh tựa như bông hoa khô héo từng chút rũ xuống.

Đối phương nói: "Không ký được, nói lãnh đạo của cô tự mình đến đây bàn lại đi."

Giọng điệu của vị trợ lý Chung này tràn đầy tùy tiện và khinh bỉ, không có một chút nào quan tâm đến cảm nhận của Ôn Dĩ Ninh, kiêu căng hét xong một câu đó không thấy bên này đáp lời, liền phi thường bất mãn nảy một tiếng.

Cánh tay Ôn Dĩ Ninh buông thõng, điện thoại vẫn còn nằm trong lòng bàn tay. Mắt cô đỏ ửng, mũi cũng chưa xót lợi hại, bên tai đều là tiếng ong ong khó chịu. Cô không dám động, sợ nước mắt nhịn đã lâu kia sẽ không kiềm chế thêm được nữa rơi xuống.

"Đưa điện thoại cho tôi." Đường Kỳ Sâm ngồi một bên bỗng nhiên nói.

Ôn Dĩ Ninh vẫn chậm chạp không phản ứng, anh trực tiếp rút chiếc điện thoại trong lòng bàn tay cô ra, đặt bên tai, ngữ khí cứng rắn mà lạnh lẽo tuyệt tình: "----- Tập đoàn Á Hối sẽ không tiếp tục phái thêm bất kỳ một nhân viên cấp cao nào đến bàn chuyện hợp tác với mấy người nữa. Quay về nói với chủ nhân của anh, muốn ký thì ký, không ký thì rút, còn dám làm khó dễ người của tôi thêm một lần xem."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Một chút xuân lạnh trong gió mỏng (4)

Dịch: CP88

Đường Kỳ Sâm ngắt cuộc gọi, hồ hấp vẫn còn ẩn chứa đầy tức giận, lúc quay đầu lại nhìn Ôn Dĩ Ninh, cô đã cúi rạp người, vùi đầu trên đầu gối không nhúc nhích.

Đường Kỳ Sâm đẩy vai cô một cái, Ôn Dĩ Ninh duy trì tư thế này, lắc đầu khe khẽ.

"Vẫn ổn chứ?" Anh hơi dùng sức đẩy người cô lên, tay vừa đụng đến cánh tay cô, cảm thấy hư không mềm nhũn khác lạ. Đường Kỳ Sâm hơi nhíu mày, ngón tay chạm nhẹ gò má cô một cái.

Ôn Dĩ Ninh phát sốt rồi, đốt đến mức cả khuôn mặt đều là ửng hồng bất thường. Đường Kỳ Sâm mở cửa xe, ngồi vào ghế lái. Anh dùng một tay rảnh rồi gọi điện cho lão Trần, nói nửa tiếng nửa sẽ đến phòng khám của anh ta. Lão Trần vừa mới khám xong cho một bệnh nhân, nghe được giọng nói bình tĩnh của anh cũng không quá căng thẳng, "Dạ dày lại đau rồi hả?"

Đường Kỳ Sâm điều khiển cho quay xe, nói: "Không phải, một người bạn."

- - - - -

"Bốn mươi độ, tôi đã tiêm thuốc hạ sốt cho cô ấy rồi, nửa tiếng sau lại đo nhiệt độ thêm một lần nữa." Lão Trần khoác chiếc áo blu trắng dài đến gối, thấp hơn Đường Kỳ Sâm một cái đầu, gọng kính đặt trên sống mũi toát lên vẻ ôn nhã lễ độ. Anh ta tỉ mỉ xem kết quả xét nghiệm máu của Ôn Dĩ Ninh, bạch cầu tăng hơi cao rồi, có vài chỉ tiêu cũng không được bình thường.

Đường Kỳ Sâm ngồi trong văn phòng của anh ta, tự rót cho mình một cốc nước ấm rồi hỏi: "Có hạ được chút nhiệt nào không?"

"Chắc là phải tiêm thêm một lần nữa." Lão Trần hỏi: "Bạn của cậu?"

"Nhân viên công ty." Đường Kỳ Sâm đi đến cạnh bàn, đặt chìa khóa xe vào ngăn kéo, "Người đã tỉnh chưa?"

"Còn ngủ." Lão Trần ném ví kẹo ngậm cho anh, "Vừa rồi nghe thấy cậu ho hai tiếng, ngậm cái này đi."

Đường Kỳ Sâm không dùng, người đã hướng về phía phòng bệnh mà đi.

Ôn Dĩ Ninh nằm nghiêng, nửa khuôn mặt đều vùi trong chăn, chỉ còn một đôi mắt lộ ra ngoài, bởi vì đôi mắt khép chặt nên hàng lông mi đã dài lại càng thêm dài. Ánh đèn chiều tối kéo ra một cái bóng dài. Đường Kỳ Sâm không ngồi, đứng một hồi, nhìn một hồi, cuối cùng đi lên vặn nhỏ đèn lại.

Trần Táp gọi tới hai cuộc, sau đó không gọi nữa mà nhắn tin nhắn dò hỏi: "Đường tổng?"

Đường Kỳ Sâm lúc này mới trả lời một câu. "Không sao."

Trở lại mấy tiếng trước, tuy là đã hết giờ làm việc nhưng bọn họ vẫn còn công tác trì hoãn nên phải ở lại, mấy người phụ trách đều ở trong văn phòng của Đường Kỳ Sâm. Kha Lễ thấy Trần Táp ngồi một bên liên tục nhìn điện thoại liên tục miệng hỏi thăm một câu, sau đó Đường Kỳ Sâm mới biết được chuyện ăn cơm này. Thật ra tiệc xã giao với những người trong phòng ban của Trần Táp đã nhìn quá quen rồi, cũng không đáng phải nhắc đến, Trần Táp cũng không quá để trong lòng. Nhưng sau khi Đường Kỳ Sâm nghe được, lại ngắt lời vị kỹ thuật viên đang nói, sau đó hỏi Trần Táp: "Ăn cơm với ai?"

Trần Táp hơi ngần ra, mắt mấy giây sau mới đáp: "Ôn Dĩ Ninh đi đàm luận chuyện đại ngôn rồi."

Đường Kỳ Sâm bình tĩnh nghe, sau đó không nói gì nữa, ra hiệu cho kỹ thuật viên tiếp tục. Chỉ là chưa được một phút sau anh lại ra hiệu cho anh ta dừng lại, nói dừng tại đây thôi, ngày mai lại tiếp tục.

Những người trong đoàn đội của An Lam có quan hệ không tệ với Kha Lễ, dò hỏi một chút liền dụ ra được địa chỉ.

Từ phòng bệnh đi ra, lão Trần đã chờ sẵn trên hành lang, nói với anh: "Cậu yên tâm, tối nay tôi sẽ ở đây, tự mình trông chừng, có chuyện gì lập tức gọi cho cậu."

Con người Lão Trần tận tụy lại đáng tin, cũng vô cùng có ý đức. Đường Kỳ Sâm vỗ vai anh ta, nói nhiều lời hơn nữa cũng không cần thiết rồi. Anh từ phòng khám đi ra, lại gọi cho Trần Táp, nói cô ấy hai ngày này để cho Ôn Dĩ Ninh ở nhà nghỉ ngơi. Giọng nói của Trần Táp mang theo ý cười, nhả ra một câu vô thưởng vô phạt: "Đề nghị đích thân xin nghỉ phép giúp, cũng là người đầu tiên rồi nhì."

Đường Kỳ Sâm nhặt nhẹo đáp: "Cúp đi."

"Cũng đã đứng ở vị trí này rồi mà còn dẫn theo cái đoàn đội óc lộn gì vậy? Đường tổng, nếu như công ty nhất định muốn chỉ định người đại ngôn, vậy công việc này tôi không có cách nào tiếp nhận nữa. Ngài mời cao nhân khác đi." Thái độ của Trần Táp đột nhiên kiên quyết dị thường, nói xong liền kết thúc cuộc gọi.

Ngồi chưa đến hai phút, điện thoại lại vang lên, là Phó Tây Bình.

"Công ty hay việc nhà?" Đầu này trực tiếp hỏi.

"Có việc?"

Phó Tây Bình nói vài câu, đề lại một cái địa chỉ, "Đến đây không?"

"Đến." Đường Kỳ Sâm quay xe, chiếc xe dần hòa vào dòng xe cộ tấp nập.

Câu lạc bộ trên đường Tây Hạp là một người họ hàng của Phó Tây Bình mở ra, nơi này Phó Tây Bình có phòng bao riêng của mình. Lúc Đường Kỳ Sâm đến, An Lam đang chơi xúc xắc, bốn, năm người vây quanh một cái bàn, tiếng cười vui vẻ chốc chốc lại vang lên. Đường Kỳ Sâm đẩy mấy người kia ra, trực tiếp kéo An Lam đứng dậy.

"Anh kéo em làm cái gì, đau!" Ngày hôm nay An Lam đặc biệt không phối hợp, giãy dụa muốn thoát.

Hai người đứng lại trong một gian phòng nhỏ, Phó Tây Bình đã sớm nhìn ra tình hình không đúng lắm, bước theo vào. "Lại làm sao vậy, hai người muốn để cho người ta chỉ chỉ trò trò mới vừa lòng phải không?"

Đường Kỳ Sâm nghiêm mặt nhìn về phía An Lam: "Việc hôm nay em gây ra phải gọi là gì đây?"

An Lam không hề cảm thấy mình làm sai, nhắc cảm đáp lại: "Em làm cái gì vậy?"

"Vui không? Người ta không trêu chọc gì đến em, đáng không? Hà?" Đường Kỳ Sâm khắc chế giọng điệu, nhưng nét mặt không có chút nào là ôn nhu.

An Lam giương cằm, tư thế chống đối như một con khỉ tước xòe đuôi không chịu nhượng bộ, "Người ta với anh không quen không biết, đáng phải để anh vì cô ta ra mặt không?"

Nghe đến đó, Đường Kỳ Sâm đã hoàn toàn lạnh mặt, nhưng vẫn dùng một loại ngữ khí lý trí đến bình tĩnh nói: "An An, không cần thiết. Chỉ là một cái hợp đồng mà thôi, em đồng ý thì ký, không đồng ý thì thôi. Chuyện này em không cần cần nhắc đến ai, anh chưa bao giờ miễn cưỡng em cả. Em muốn làm cái gì, muốn chứng minh cái gì, đều hoàn toàn không cần phải làm ra những việc ấu trĩ như vậy."

An Lam vẫn còn bình tĩnh lạ thường, tâm tình thu lại trong đáy mắt, nhưng đôi mắt đã càng thêm sáng quắc, cô ta nói: "Lão Chung mời cô ta một bữa cơm, chưa từng ép buộc một lời. Cô ta đồng ý ăn thì ăn, không muốn thì có thể đi. Thế nào mà quay lưng lại đã bày cái trò tố khổ với anh rồi? Có một chút tố đường nghiệp vụ nào không vậy?"

Hoàn lại nguyên vẹn những gì trước đó cho anh, miệng mồm nhanh nhẹn, thái độ cũng không có nửa phần thỏa hiệp. Đường Kỳ Sâm tức giận thật rồi, hai tay ấn vai An Lam ép cô ta ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh.

"Có nghe hiểu lời của anh không hả? Thân phận của em là gì, trước khi làm việc không suy nghĩ một chút sao? Một nhân vật công chúng, đang có bao nhiêu con mắt nhìn vào hả? Nếu như chuyện này truyền đến phía truyền thông, chụp cho em cái mũ lừa giỡn nhân hiệu lớn, vậy vui lắm sao?" Đường Kỳ Sâm

Sâm cười lạnh một tiếng. "Những năm này rốt cuộc em nuôi những kẻ như thế nào bên người vậy?"

An Lam không để ý lắm, "Em sợ chắc?"

"Em không sợ." Đường Kỳ Sâm đánh mắt về phía cô ta một cái, nói: "Đó là bởi vì em chắc chắn cô ấy sẽ không nói. Nhưng anh nhắc nhở em một chút, phía sau cô ấy là Trần Táp, con người Trần Táp một khi muốn làm gì, dù là ai cũng không ngăn cản được. Em đối nghịch với Trần Táp, em thử nghĩ mà xem, chỉ cần cô ấy muốn đùa giỡn em, thì em chính là vừa mất lại vừa không làm gì được, cuối cùng chỉ có em là người chịu thiệt. Có đáng hay không? Há?"

Đều là người có bản lĩnh lẩn lộn trong cái vòng danh lợi, giận hờn thì cứ giận hờn, nhưng trong lòng vẫn đặt một chiếc gương sáng. Tâm tư của An Lam Đường Kỳ Sâm đã sớm nhìn thấu, đạo lý đối nhân xử thế đơn giản như vậy, ăn mềm không ăn cứng, đặt chỗ nào cũng như nhau.

An Lam bị một lời này đâm mạnh vào lòng, đi một vòng cũng chỉ còn lại một câu nói, quanh quẩn ép chặt trong đáy lòng. Cô ta cố chặn lại thứ cảm giác như có thứ gì đó chặn ngang trong trái tim, hỏi ra một câu: "Ôn Di Ninh là gì của anh?"

Đường Kỳ Sâm vừa nghe liền hiểu. Trước đó cho tên họ Chung đó chuyển lời, nhất định đã chuyển ba chữ "Người của tôi" khiến người ta phải nóng ruột nhất kia về. An Lam thích Đường Kỳ Sâm nhiều năm như vậy, dù chưa bao giờ nói rõ ra trước mặt anh, nhưng anh đối với người mình tốt, với người khác sẽ không giống.

Sự nghiệp diễn xuất của An Lam rất bận rộn, không thể tận lực đầu tư cho đoạn cảm tình đầy tiềm năng này chính là tiếc nuối lớn nhất của cô ta.

Đương nhiên cô ta cũng rõ ràng những năm này Đường Kỳ Sâm không phải chưa từng gặp người có vẻ thích hợp. Cảnh An Dương từng giới thiệu cho anh một giáo viên trung học, dạy ngữ văn. Ba mẹ cũng là giáo sư đại học, dòng dõi thư hương thế gia. Cô gái đó tri thủ đạt ý, dung mạo có khí chất có. Đường Kỳ Sâm tuy công việc bận rộn ngập đầu nhưng vẫn dành thời gian đến cuộc gặp mặt này, sau đó thử gặp gỡ một thời gian. Nhưng không đến một tháng, chuyện này liền im hơi lặng tiếng đặt một dấu chấm hết.

Phía bên đó về sau nói, Đường Kỳ Sâm quá bận rộn công việc, chính mình lại mong có người cùng ở bên nhiều hơn.

Kỳ thực cũng chỉ là kẻ ra bậc thang cho cả hai. Nguyên nhân thật sự rất chủ quan, kiểu người đàn ông như Đường Kỳ Sâm, tướng mạo khí chất không thể chê chỗ nào, đối nhân xử thế thân sĩ hữu lễ. Nhưng bởi vì quá mức chu đáo, trái lại khiến người ta cảm giác được một loại lạnh nhạt bạc bẽo. Mặt đẹp tính tốt dĩ nhiên đáng trân trọng, nhưng phụ nữ thường tìm kiếm một người bạn đời biết lạnh biết nóng, đây cũng chính là điều quan trọng nhất.

Sau một lần đó, Đường Kỳ Sâm cũng không còn quá chủ động yêu đương tìm hiểu nữa. Khi đó An Lam rất vui vẻ, dù Phó Tây Bình có từng nhắc nhở cô ta một câu ----- "An An, nếu quả thật Kỳ Sâm muốn có gì đó với em thì đã sớm nói rõ rồi."

An Lam cũng không phải không biết trên đời này có một loại phụ nữ cố tình giả nguốc, đạo lý này sao cô ta không biết chứ. An gia và Đường gia vốn có mối quan hệ vô cùng phức tạp về mặt lợi ích, lẩn lộn trong một gói, dù là chính trị thương nghiệp hay nông nghiệp công nghiệp, hầu hết các con đường đều có mối liên thông, trong mạng lưới này mọi thứ đều đã kết hợp chặt chẽ, Đường Kỳ Sâm và cô ta, gia đình cô ta đã không thể cắt đứt.

Con người đại khái chính là như vậy, không có được, cũng không muốn để cho kẻ khác có được. An Lam chưa từng thấy Đường Kỳ Sâm vì ai mà đổi lập với cô ta. Đây là lần đầu tiên, nhưng một là đủ rồi, đủ khiến lòng người thương tâm.

Cô ta tự thuyết phục chính mình, câu nói khi đó của Đường Kỳ Sâm "Còn dám làm khó dễ người của tôi thêm một lần nữa xem" quá nửa chỉ là đứng ở góc độ của tập đoàn Á Hối mà thôi, họ vì anh làm việc, không nên có ai bị oan ức. Chẳng qua cái gai vẫn luôn mắc ở đó, cô ta vẫn không thể dè lại được cái ý nghĩ trong đầu rằng câu nói này chính là có ý tứ trở thành chỗ dựa cho Ôn Di Ninh.

Đường Kỳ Sâm nghe xong lời chất vấn của An Lam thì yên lặng rất lâu. Anh nhìn cô ta, trong con người có nét giận dữ mơ hồ. Đến cả Phó Tây Bình đứng một bên cũng nín thở đứng yên, không dám mở miệng khuyên nhủ.

Một lúc sau, Đường Kỳ Sâm nói: "Nếu anh thật sự đang theo đuổi một người phụ nữ, thì còn có thể để cho em khi dễ cô ấy như vậy sao?"

Nói xong, anh xoay người đi ra khỏi căn phòng. Cánh cửa mở ra, náo nhiệt ồn ào bên ngoài lập tức ào vào phòng. An Lam run rẩy ngồi đó, giống như đã bị cơn sóng ngầm này điểm huyết. Cô ta như hiểu lại như không hiểu, hoặc là căn bản không muốn hiểu. Phó Tây Bình trầm mặc vỗ vai cô ta, giọng nói nhẹ nhõm: "Còn muốn âm ỉ với anh Kỳ Sâm của em nữa à? Ngoan ngoan, để anh Tây Bình bắt lão già chết tiệt này quay lại nói xin lỗi em."

Một màn đêm nay coi thế nào cũng cảm thấy chưa đủ sáng khoái. Phó Tây Bình nhìn theo bóng lưng đã đi xa của Đường Kỳ Sâm, câu nói kia anh ta cũng nghe rõ ----- lão già này sợ là đã động tâm thật rồi.

Đường Kỳ Sâm từ cầu lạc bộ đi ra, bước vào cái lạnh của đêm tháng ba, lúc anh xuống xe không mặc áo khoác, hiện tại đi về phía chiếc xe của mình mới phát hiện ra bên ngoài này thật sự lạnh không chịu được. Anh ngồi vào trong, quan thân dần ấm áp, điện thoại thông báo có tin nhắn, là lão Trần gửi đến từ 15 phút trước.

Bác sĩ Trần nói: "Cô gái này lại phát sốt rồi, cậu có muốn báo với người trong nhà của cô ấy hay không?"

Đường Kỳ Sâm trả lời lại: "Tôi qua đó."

Đi hết đoạn đường này đã là một giờ sáng. Lúc lão Trần nhìn thấy anh, đặc biệt bận tâm chỉ tay: "Sao lại không mặc áo khoác? Nhiễm lạnh rồi dạ dày lại đau nữa mất thôi."

Đường Kỳ Sâm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu lam. Màu này rất kén da, nếu không chuẩn người mặc vào sẽ biến thành tên đen đúa. Nhưng màu da của Đường Kỳ Sâm rất đẹp, chiếc áo mặc lên lại tôn dáng, từ xa đi tới nổi bật một đôi chân dài đến là vui tai vui mắt. Anh không tiếp lời lão Trần, chỉ hỏi: "Người thế nào rồi?"

"Đã cho cô ấy làm kiểm tra, còn chụp X-quang, viêm phổi cấp tính, có lẽ đã bị người ta chuốc cho cả đồng rượu vào. Tôi đã kê liều thuốc mới nặng hơn, còn phải quan sát tiếp." Lão Trần liếc anh một cái, "Muộn vậy rồi còn chạy đến đây, thật chỉ là nhân viên trong công ty hả?"

Đường Kỳ Sâm không đáp.

Lão Trần cười híp mắt vỗ vai anh, "Cũng không còn nhỏ nữa, có người thích hợp là chuyện tốt."

Đường Kỳ Sâm bật cười, "Đừng có đoán mò, chữa bệnh cho tốt đi."

Ôn Dĩ Ninh tỉnh lại đã là sáng hôm sau, cô nhìn khung cảnh xa lạ trước mắt, theo bản năng lần mò tìm điện thoại. Y tá cầm bông băng đi vào, "A, tỉnh rồi à. Đừng động đây lung tung, còn chưa rút kim truyền cho cô đâu."

Ôn Dĩ Ninh vuốt mấy sợi tóc loạn tung bên tai, cơ thể mệt mỏi vô cùng. Ký ức chậm nửa nhịp dần khôi phục, nhớ ra là Đường Kỳ Sâm đưa cô đến nơi này. Y tá rút kim ra, cúi đầu lấy bông bịt lại nơi bị mũi kim châm: "Đã hết sốt, nhưng bị viêm phổi rồi, trở về nhất định phải dưỡng cho tốt. Nào, đè lại chỗ này. Giữ yên như vậy năm phút nhé."

Ôn Dĩ Ninh làm theo, còn không quên nói cảm ơn.

"Bạn trai cô thật tốt với cô nha, cả tối đều trông chừng ở đây." Y tá cười nói: "Lúc cô ngủ anh ta còn đi vào nhìn mấy lần đấy."

Ôn Dĩ Ninh ngẩn người, cửa lại bị đẩy ra, y tá quay đầu lại, "A, xin chào."

Đường Kỳ Sâm gật đầu một cái, nhìn về phía Ôn Dĩ Ninh, rồi lại quay sang hỏi y tá: "Cô ấy thế nào rồi?"

"Hạ sốt rồi, không yên tâm thì có thể ở lại hai ngày quan sát. Hoặc không về nhà tự mình nghỉ ngơi cũng được." Y tá cầm chai truyền dịch đã hết ra ngoài.

Đường Kỳ Sâm đi đến bên cạnh giường bệnh, "Em nghỉ ngơi đi, phía Trần Táp tôi sẽ chuyển lời."

Ôn Dĩ Ninh nhìn anh một cái, lại nhìn quanh phòng bệnh một vòng, "Cảm ơn anh đã đưa tôi đến đây, đợt xuất viện tôi sẽ chuyển trả phí nằm viện cho anh."

Cô đã khách khí như vậy rồi, Đường Kỳ Sâm cũng không giả vờ đưa đẩy làm gì, từ chối thì từ chối thôi, không đồng ý lại thành ra mình chột dạ. Liên gật đầu, "Tùy em."

Ôn Dĩ Ninh ngồi lên, vén chăn muốn xuống giường. Đường Kỳ Sâm không cản lại, chỉ nói: "Lão Trần là bạn tôi, cậu ta đã giúp em xem qua rồi. Không phải chuyện gì lớn, trở về uống thuốc tiêu viêm đầy đủ, nằm nghỉ thêm hai ngày, đừng để bị lạnh."

"Tôi, tôi đi hỏi bác sĩ một chút, tôi muốn xuất viện." Tối qua cô chỉ ngồi uống rượu, sau đó lại mặc nguyên bộ quần áo toàn mùi rượu ngủ qua đêm, vô cùng không thoải mái. Thân thể của mình chính mình cảm nhận được, không đáng ngại, hiện tại muốn quay về đổi lại quần áo sạch.

Đang trong lúc thất thần, Đường Kỳ Sâm đột nhiên nói: "Muốn ra thì cứ ra thôi, không cần hỏi bác sĩ, phía lão Trần tôi đều bàn giao xong xuôi rồi. Đi thôi, tôi đưa em về."

Cảnh xuân tháng ba, chỉ cần là ngày có nắng, nhiệt độ và bầu không khí đều trở nên không giống trước. Quang cảnh lúc mười giờ, đến cả ánh mặt trời cũng vô cùng tươi mới. Lúc đi ra đến bên ngoài, Ôn Dĩ Ninh không nhịn được nâng một tay che mắt. Đường Kỳ Sâm mở cửa chiếc Land Rover đứng gần đó nhất, ngồi vào xe, có thể nhìn thấy mấy hạt bụi nhỏ trên cửa xe cũng được ánh sáng chiếu tới làm cho lấp lánh.

Ôn Dĩ Ninh không có ý định từ chối ý tốt của anh, cơ thể xác thực có chút yếu ớt, thật sự không có sức lực tiếp tục làm khổ chính mình.

Chỗ của lão Trần có một căn phòng nhỏ để dùng khi chính mình cần nghỉ ngơi, gần đơn sạch sẽ, Đường Kỳ Sâm liền ở lại nghỉ một đêm. Cũng thật kỳ quái, chỉ có mấy tiếng ngán ngủ, vậy mà anh lại có thể ngủ ngon đến lạ kỳ.

Xe đi lên đường trên cao, đã qua giờ cao điểm từ lâu, một đường trở về này cũng coi như thông thuận. Ôn Dĩ Ninh dựa người về sau, nhìn ánh nắng ban mai lấp lánh ngoài cửa sổ. Da thịt trắng nõn ngấm trong biển sáng, đem hình dáng cô chiếu về phía này một cái bóng nho nhỏ. Lúc chờ đèn đỏ, Đường Kỳ Sâm lấy chiếc áo khoác ném ở ghế sau xe nhét vào tay cô.

"Lão Trần nói không được để em nhiễm lạnh, dùng tạm cái này đi." Đường Kỳ Sâm nói đến vững vàng, không có nửa phần tâm tình khác. Không cần, không giả vờ làm người tốt, vẫn là đáng và ôn đạm đó. Nói xong liền mở radio lên, tìm kênh phát tin tức ngắn.

Ôn Dĩ Ninh phủ chiếc áo của anh lên người, cổ áo đặt ngay trước mũi, mùi đàn hương mang theo một loại cảm giác rất dễ dụ của người đàn ông thoang thoảng quần quanh trong khoang mũi.

Giữa hai người, dù là mấy năm trước đây khi quan hệ còn tốt đẹp, đều rất ít khi có được thứ nhiệt độ ổn định trong nháy mắt như vậy.

Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu, nhìn người đàn ông đang lái xe, Đường Kỳ Sâm cảm giác được ánh mắt của cô, cũng nghiêng đầu qua. Bốn mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng tiếp xúc, ai cũng không hoảng loạn hay tránh né. Nửa giây giao nhau rồi dời đi, Đường Kỳ Sâm tiếp tục nhìn đường, nhưng bàn tay cầm vô lăng đã không tự chủ được nắm thật chặt.

Điện thoại của Ôn Dĩ Ninh thỉnh thoảng vang lên. Cô cầm lấy nhìn, là Giang Liên Tuyết.

Mấy năm nay Giang Liên Tuyết tung hoành ngang dọc trên bàn mặt chược, không khác gì quy ẩn, đừng nói là ngày thường, dù có là lễ Tết bà cũng sẽ không chủ động gọi cho cô con gái này. Ôn Dĩ Ninh ấn nghe, vài giây sau thì hơi cau mày, "Cái gì? Mẹ đến Thượng Hải rồi? Vâng vâng, mẹ tìm chỗ nào đó đứng chờ con, được, mẹ chờ ngay cửa hàng MacDonald's đó đi, con đi nhờ xe qua đó."

Ngắt điện thoại, Ôn Dĩ Ninh nói: "Không cần đưa tôi về đâu, cho tôi xuống ở phía trước là được rồi."

Đường Kỳ Sâm không giảm tốc độ, hỏi: "Muốn đến ga tàu sắt cao tốc?"

"A. Đúng. Mẹ tôi từ quê lên đây."

"Ngồi đi, tôi đưa em"

Ôn Dĩ Ninh còn đang kinh ngạc, Đường Kỳ Sâm đã bẻ tay lái.

Từ nơi này qua đó gần hai mươi kilomet, Giang Liên Tuyết đợi hơn nửa tiếng đã sớm nóng nảy không thể bình tĩnh. Vừa nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh, không tránh khỏi oán giận mắng vài tiếng: "Tôi qua không gọi được cho con, đi đâu vậy hả?"

Ôn Dĩ Ninh còn muốn hỏi vì sao bà lại đột ngột đến đây như vậy, Giang Liên Tuyết đã nhét chiếc túi xách nặng nhất vào tay cô, "Giúp mẹ xách một chút đã, mỏi tay chết rồi."

Chiếc túi rất nặng, Ôn Dĩ Ninh còn đang ôm, đột nhiên xách như vậy đặc biệt vất vả, lưng cũng hơi cong xuống. Đường Kỳ Sâm đậu xe xong đi về phía này, đến gần, trực tiếp đón lấy chiếc túi trên tay cô. Động tác của anh vô cùng tự nhiên, cứ như vậy xách trên tay, còn gạt đầu một cái với Giang Liên Tuyết coi như chào hỏi.

Giang Liên Tuyết nghi hoặc đảo mắt giữa hai người, giống như đã đoán ra vì sao tối qua điện thoại của Ôn Dĩ Ninh lại không gọi được.

Đường Kỳ Sâm dù là đứng đâu cũng toát lên phong thái xuất chúng, chiều cao càng tôn lên khí chất, cả người đứng trong ánh sáng mặt trời, rất khiến người ta liên tưởng đến một câu thơ ----- bất thị phùng nhân khổ dự quân, diệc cuồng diệc hiệp diệc ôn văn(*).

(*) hi, đây là câu trong một bài thơ của một thi nhân thời nhà Thanh tên Cung Tự Trân ca ngợi người bạn già của ông là Hoàng Dung Thạch, đại loại là chẳng phải trước mặt người khác mới có ý tán dương anh, sự thật là con người anh vốn là như vậy, hung ác mà không ngông cuồng, hiệp nghĩa mà không thô lỗ, tao nhã mà không khô khan

Xuất phát từ lịch sự, Đường Kỳ Sâm lên tiếng chào hỏi: "Chào bác gái."

Khóe miệng Giang Liên Tuyết ngậm ý cười: "Bác gái? Gọi chị đi, gọi chị khá là thích hợp. Cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

Đường Kỳ Sâm có lẽ là không nghĩ tới bà sẽ vặn lại mình như thế. "Bác gái" khiến Giang Liên Tuyết cảm giác mình già đi, ý tứ khác, ám chỉ Đường Kỳ Sâm anh cũng không có trẻ như thế.

Đường Kỳ Sâm cực kỳ kham khổ khắc chế lại nét mặt của mình, khóe miệng gật gật, mắt thật lâu mới trả lời được Giang Liên Tuyết: "..... 34."

Mà Ôn Dĩ Ninh đứng một bên đã sớm quay đầu sang chỗ khác, nhin cười đến là khổ, còn phải cố sống cố chết để anh không nhìn thấy rồi thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Một chút xuân lạnh trong gió mỏng (5)

Dịch: CP88

Lời này của Giang Liên Tuyết ngoại trừ trêu chọc, còn có phần đúng là như vậy.

Bà vốn là một mỹ nhân, làn da trắng trẻo và vóc dáng mảnh mai, có người chính là được ông trời ưu ái, bất luận cuộc sống có bao nhiêu gian khổ khổ đốn, bất luận năm tháng đã qua đi bao lâu, dù có bị nổi lo củi gạo dầu muối chặn ngang bước chân thì dung mạo vẫn cứ như cũ không thay đổi. Tuy

Giang Liên Tuyết không có tiền, nhưng ra ngoài vẫn rất biết cách phối đồ, một thân trang nhã, trên sống mũi còn đeo một chiếc kính râm, cái cổ dài trắng ngần thon dài, nhìn thế nào cũng thấy Ôn Dĩ Ninh đứng cạnh bà giống như nha hoàn hơn.

Ôn Dĩ Ninh giặt giặt tay áo bà, nhắc nhở: "Đừng nói lung tung, đây là lãnh đạo của công ty con."

Ánh mắt của Giang Liên Tuyết lại càng quái dị, tháo kính xuống, lông mày nhú chặt, sau đó quay sang Ôn Dĩ Ninh, vẻ mặt tựa như đang nói: lát nữa sẽ trừng trị con.

Đường Kỳ Sâm đưa người về nhà, còn mình sau đó cũng lập tức chạy về tập đoàn. Giang Liên Tuyết đầy mặt ghét bỏ nhìn căn phòng, "Chỉ bằng từng này, lại còn thuê chung, cái phòng khách này còn không lớn bằng phòng ngủ ở nhà chúng ta."

"Sao mà so sánh được chứ, mẹ không nhìn một chút xem đây là đâu." Ôn Dĩ Ninh xách hành lý của bà vào đến phòng mình đã không còn chút sức lực, ngồi phịch lên giường thờ hồng học.

"Bao nhiêu tiền một tháng?"

"Hai nghìn."

"Mẹ thấy đầu óc con chính là bị úng nước, chen chúc trong cái nhà rách nát này thì có gì tốt."

Ôn Dĩ Ninh bị bà cảm rằm đau hết cả đầu, ngắt lời bà, "Mẹ có thể cho con nghỉ ngơi một chút không? Con vừa mới từ bệnh viện về."

Giang Liên Tuyết đi đến bên giường, "Con lại làm sao?"

"Viêm phổi." Ôn Dĩ Ninh nhích về phía đầu giường, nhìn bà: "Sao tự nhiên mẹ lại đến Thượng Hải?"

"Không về thăm mẹ, chẳng lẽ đến thăm cũng không được?" Giang Liên Tuyết nhú mày, cũng ngồi xuống.

Ôn Dĩ Ninh mới không tin.

Mặt chực đối với Giang Liên Tuyết chính là mạng, tuy vẫn tính là có chừng mực, không đánh đến mức mất trí mà làm ra mấy loại chuyện ngu xuẩn như là vay nặng lãi hay bán con gái lấy tiền chơi bài. Nhưng nói bà có thể vì cái bản mặt chực đó mà liều sống chết cũng không phải là quá, thật sự là tiêu hao không ít nguyên khí của con người. Toàn bộ ký ức tuổi thơ của Ôn Dĩ Ninh chính là tiếng mặt chực đánh chan chát và tiếng cãi vã của ba mẹ. Khi ấy cô chỉ có thể đóng cửa thật chặt, kéo Ôn Dĩ An chui vào chăn, sau đó lớn tiếng kể cho em gái nghe chuyện cổ tích. Kể rằng công chúa ngủ trong rừng, kể câu chuyện Bạch Tuyết và bảy chú lùn, kể nàng tiên cá, mỗi khi nói đến "Từ đó về sau, công chúa và hoàng tử sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi", tiếng tranh chấp ồn ào bên ngoài cũng dần ngưng lại lại.

Đó là ký ức rất nhiều năm về trước.

Giang Liên Tuyết nhìn quanh phòng ngủ một vòng, bình tĩnh nói: "Mẹ đến nơi thành phố lớn dạo chơi thôi, con không cần để ý đến mẹ, cứ làm việc của con đi."

Ôn Dĩ Ninh che miệng ho khan vài tiếng, khàn giọng nói: "Con cũng không có ý định quản mẹ."

Giang Liên Tuyết cười cốc trán con gái mình một cái, "Cái đồ không có lương tâm."

Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu né tránh, trong mắt cũng ánh lên ý cười, giả bộ hung hăng, "Đừng có sờ vào con, con đang bệnh đấy."

- - - -

Lúc Đường Kỳ Sâm đến công ty, cuộc họp của một dự án kỹ thuật đã hoãn lại nửa tiếng. Anh đi tới, "Xin lỗi mọi người, giữa đường có chút việc gấp. Cố gắng đơn giản hóa quy trình hết mức, những nội dung trong tài liệu đã có thì không cần nhắc lại, nói thẳng vào vấn đề chính."

Kha Lễ kéo ghế cho anh, mở tài liệu của cuộc họp ra rồi đặt trước mặt anh. Thư ký đi tới, nhẹ nhàng đặt cốc nước nóng lên mặt bàn. Nhóm kỹ sư từng người lên tiếng, vấn đề kỹ thuật, nguồn cung tài chính, nguồn cấp vật liệu, tổng kết lại xem phương diện nào cần có phương án giải quyết. Mỗi vấn đề khó khăn gặp phải Đường Kỳ Sâm đều cho bọn họ một câu trả lời, đồng thời xác nhận với người phụ trách cụ thể.

Những lúc anh mở họp rất ít khi dùng giọng điệu ra lệnh của cấp trên. Đa số thời điểm là lấy giải quyết vấn đề làm chủ. Bởi vậy nên người dưới luôn vô cùng tình nguyện tham gia những buổi họp Đường Kỳ Sâm chủ trì. Cuộc họp tới gần 12 giờ mới kết thúc, Đường Kỳ Sâm không có một phút giải lao lập tức đã có người từ phòng nhân sự trình lên phương án thiết kế hệ thống lương thưởng, chờ anh phê duyệt và cho ý kiến. Trở lại văn phòng, Kha Lễ nói thư ký mang lên cho Đường Kỳ Sâm một cốc nước ấm, lại thêm mấy hạt câu kỷ và cam thảo vào.

"Đường tổng, ăn cơm trước đi." Kha Lễ nói: "Một giờ ngài còn phải tiếp khách, dù bận rộn thì cơm vẫn phải ăn."

Đường Kỳ Sâm nhìn đồng hồ, đóng lại tập văn kiện, "Không ra ngoài, đơn giản một chút."

Thư ký mang hộp cơm lên, hai người đàn ông ngồi trên ghế sofa trong khu tiếp khách vừa ăn vừa nói chuyện. Kha Lễ hỏi: "Đường tổng, chuyện người đại ngôn của chuỗi sản phẩm trí năng còn cần theo nữa không?"

Đường Kỳ Sâm nhặt ót đặt sang một bên, gắp hai đũa com tẻ bỏ vào miệng, nuốt xuống rồi mới nói: "Thái độ của Trần Táp thế nào?"

"Trần Táp vốn đã không quá muốn nhận vụ này, sự kiện lần này xảy ra vừa vặn, có nguyên do rồi sẽ càng không nhúng tay." Kha Lễ báo cáo: "Mấy vị trong Hội đồng quản trị có không ít là quan hệ dây dưa với chủ tịch An, trên tay chúng ta còn có hạng mục đang hợp tác với An thì, về công về tư vẫn phải ở trước mặt An tổng giữ quan hệ."

Đường Kỳ Sâm làm sao không biết. Ân tình qua lại, cùng có lợi cùng được lời, ai ai cũng rõ ràng trong lòng. An Lam giờ thói trẻ con, quá nửa là xuất phát từ lòng riêng. Đêm đó tuy là kết thúc trong không vui, nhưng muốn nói trở mặt cả đời không qua lại với nhau đã là chuyện không thể nào. Không nói đến giao tình từ nhỏ đến lớn, Đường Kỳ Sâm cũng có tính toán của chính mình.

"Trần Táp đã không muốn thì sẽ không đi, để Vương phó tổng xử lý." Đường Kỳ Sâm nói: "Xem phía An An còn có yêu cầu gì, thuận theo ý cô ấy."

Kha Lễ đáp: "Tôi đã hiểu."

Đường Kỳ Sâm là chủ động cho cái bậc thang, An Lam đương nhiên sẽ không thể tiếp tục ương ngạnh. Ngày hôm sau, hợp đồng đã ngay ngắn đặt trên bàn làm việc của anh. Vốn tưởng rằng câu chuyện đến đây đã kết thúc, nhưng sau vài ngày im hơi lặng tiếng, chiều tối đó An Lam đột ngột đăng lên một bài viết -----

"Năm sau là anh, năm này qua năm khác đều là anh ~ [mặt cười][ngượng ngùng][hoa hồng]"

Còn gắn tag tài khoản của tập đoàn Á Hối và Đường Kỳ Sâm. Tấm ảnh hết sức bình thường, là sản phẩm tuyên truyền cho chuỗi sản phẩm trí năng.

Tài khoản weibo của An Lam ngày thường đều là do người quản lý kiểm soát, đăng cái gì, đăng thế nào đều đã có sắp xếp từ công ty. Phần lớn đều là cảnh phim và những thứ khô khan cứng nhắc, khoảng chừng nửa tháng lại chụp một cái ảnh tự sướng tương tác với người hâm mộ. Ngày hôm nay nội dung mới vẫn là bài viết nhằm mục đích quảng bá, nhưng ba cái icon cuối cùng lại khiến người ta phải liên tưởng xa xôi(*). Khuôn mặt ngượng ngùng, lại còn hoa hồng, lại còn gắn tag Đường Kỳ Sâm. Tài khoản weibo của Đường Kỳ Sâm căn bản là đồ bỏ đi, bài đăng duy nhất là tấm ảnh một bài báo về cải cách ruộng đất trong đại hội đại biểu toàn quốc không biết là của hai hay ba năm trước. Quan tâm 0, người hâm mộ 10, mà 10 cái kia đều là fans cương thi.

(*) haiz, cái câu trên kia là ta dịch theo ý của An Lam, bởi vì xưng hô ở Trung đơn điệu như I, you trong tiếng Anh ấy, nên nếu không có ba cái icon cuối thì có thể hiểu là: năm sau là bạn, năm sau sau nữa cũng là bạn, chẳng có gì để người ta liên tưởng hão huyền cả

Khi đó tùy tiện lấy một cái tên gọi, là "Tiểu đường nhân".(*)

(*) đường này là đường ngọt ấy, không phải họ của anh Đường đâu, cái kẹo này ở VN gọi là gì ta quên mất tiêu rồi, cũng chẳng hiểu vì sao Sâm ca lại đặt được cái tên cute này ha ha

Vậy là người hâm mộ và cả những kẻ qua đường đều tập trung vào đây để suy đoán cái tài khoản này, khu bình luận có mấy người đứng đầu có lượt thích khá cao:

"Theo như suy luận, Tiểu đường nhân chính là CEO của tập đoàn Á Hối, Đường Kỳ Sâm"

"Cái tin bóc trần đại bạo lần trước, gì mà lão tổng chơi trò quy tắc ngầm, xem ra cũng không phải là không có lửa mà lại có khói, có quan hệ với Làng giải trí là vô cùng tốt nha [mim cười][đầu chó]"

"Chỉ là ảnh tuyên truyền quảng cáo bình thường mà thôi, người tạo tin đồn nhằm ngra chết, xin hãy dành tự quan tâm cho "Hoa chương" của ngôi sao điện ảnh An Lam, dự kiến ra rạp vào ngày 6 tháng 1 thôi nhé."

Chuyện này không gây ra sóng gió to lớn gì, nhưng là cố ý lộ ra manh mối khiến người ta suy đoán. Đường Kỳ Sâm rất ít lên mạng, cuối cùng vẫn là Kha Lễ phải nói với anh. Đường Kỳ Sâm vào weibo, cũng không hỏi An Lam một câu mà trực tiếp gọi điện cho Trần Táp. Một giờ sau, tài khoản tên "Tiểu đường nhân" kia bị xóa bỏ, ẩn vào cũng không tra ra là ai. Mà mấy bình luận mạng tính nửa úp nửa mở trên top cũng bị xóa sạch.

Tối thứ năm, Đường Kỳ Sâm về nhà ăn cơm. Đường lão gia từ đến Hồng Kông tham gia một buổi tiệc từ thiện, Đường Lãm mang theo mấy người nghiên cứu sinh tiến sĩ đến Bắc Kinh tham gia một buổi diễn đàn học thuật. Trong nhà cũng chỉ còn lại Cảnh An Dương. Đường Kỳ Sâm ăn không nói uống không nói, chậm rãi nhai, vẫn là trong lòng Cảnh An Dương có chuyện, chốc chốc lại liếc con trai một cái.

Đường Kỳ Sâm bị bà nhìn phát nhột, đặt bát đũa xuống, cười cười, "Mẹ nhìn con cả tối rồi, sao thế, nghi ngờ con mới đi phẫu thuật thẩm mỹ về sao?"

Cảnh An Dương không để ý đến giọng điệu đùa giỡn này của anh, nếu anh đã chủ động hỏi thì bà cũng không cần thiết phải giấu diếm nữa, bà hỏi: "Con và An An rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mấy ngày trước mẹ tình cờ gặp bác An, trong lời nói của ông ấy rất có thâm ý. Có phải là con bắt nạt An An không hả?"

Đường Kỳ Sâm hơi nhú mày, "Bác An nói thế nào?"

"Nói An An và mấy đứa cùng nhau lớn lên, coi con là người nhà, những lúc con bé không hiểu chuyện con đừng để bụng, thông cảm cho nó." Cảnh An Dương nghĩ tới lại cảm thấy không đúng, "Nhất định là con bắt nạt con bé."

Đường Kỳ Sâm cười, "Vậy mà còn dám cáo trạng."

"Đừng có cười." Cảnh An Dương cau mày nói: "Đều là người trưởng thành cả rồi, vì sao vẫn còn chưa rõ ràng hả? Vì một người ngoài mà tức giận với người của mình!"

Ý cười trên khóe môi Đường Kỳ Sâm thu về một nửa, bình tĩnh hỏi: "Ai nói cho mẹ?"

"Tôi đó con và An An tranh cãi âm ỉ như vậy, mẹ không muốn biết cũng khó." Cảnh An Dương nói thẳng: "Người của công ty con lại quý giá như vậy sao? Nhờ người ta chút chuyện, đi ăn một bữa cơm cũng không được? Con lại còn ra mặt cái gì?"

Nửa ý cười còn lại bay biến không còn chút tung tích, Đường Kỳ Sâm hỏi: "Làm sai mà không thể nói sao?"

"Không thể." Cảnh An Dương nghiêm mặt, "Con không thể vì một người phụ nữ khác mà làm khó dễ An An."

"Không cần biết là nam hay nữ, ai làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy con đều sẽ đối xử như nhau." Đường Kỳ Sâm cũng không ăn quả mềm này, môi khẽ mím, đường nét dưới cằm cũng kéo ra căng chặt, anh hỏi: "Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn nói gì?"

Cảnh An Dương hỏi: "Có phải con đã hứng thú với cô bé kia?"

Yên lặng hai giây, Đường Kỳ Sâm không cười nói, "Thế nào gọi là hứng thú?"

Cảnh An Dương không nói không rằng.

Về mặt anh ngược lại sau lần này bỗng nhiên thả lỏng, suy nghĩ trong lòng từng chút từng chút tụ lại, một loại cảm giác nào đó càng lúc càng rõ ràng. Đường Kỳ Sâm bỗng nhiên như nghĩ đến chuyện gì đó, cau mày hỏi: "Mẹ, có phải nếu như con muốn kết hôn thì không thể là những đối tượng khác?"

Nét mặt Cảnh An Dương hơi động, giống như thật sự suy nghĩ một hồi, nói: "Cũng không đến nỗi đó. Chỉ là mẹ cảm thấy có người thích hợp ở ngay bên người có thể tốt hơn thế nào được nữa? Con bận rộn công việc, An An bận rộn đóng phim. Tuy mẹ không quá thích nghề nghiệp của con bé, nhưng đã làm được xuất sắc đến như vậy thì khẳng định cũng có chừng mực. Mỗi liên kết của Đường gia và An gia không phải ngày một ngày hai, mười mấy năm qua đều hợp tác vô cùng thuận lợi, nếu thân càng thêm thân, đối với con chỉ có lợi chứ không có hại."

Lời nói xuất phát từ góc nhìn đủ khách quan, cũng có lý lẽ. Đường Kỳ Sâm hiểu rõ mối liên hệ trong đó, không cố chấp phản đối. Anh không muốn làm cho sự việc phức tạp hay nghiêm túc quá lên, việc nào ra việc đấy, tình cảm là tình cảm, trong lòng anh nắm chắc. Nhưng đối với mẹ, có mấy lời không thể nói quá sâu, lão phu nhân ở nhà quá rảnh rồi, cuộc sống an ổn, cũng chỉ có một việc là suy ngẫm mấy thứ nữ nhi tình trường này thôi.

Đường Kỳ Sâm trêu chọc bà: "Mẹ cũng đã nói cô ấy là minh tinh hạng A cả năm không nghỉ ngơi, nếu kết hôn thật thì ngày ở bên nhau cũng chẳng có mấy, mẹ còn muốn ôm cháu không?"

Lời này nói trúng trọng tâm. Cảnh An Dương quả nhiên do dự vài giây, nhưng thái độ cuối cùng vẫn kiên trì: "Đừng chỉ nói không. Nếu không thì ngay lập tức mang về cho mẹ một cô vợ, lại sinh thêm một đứa. Sau đó mẹ nhất định không nhiều lời, con thích dẫn vật thế nào thì dẫn vật thế đó."

Đường Kỳ Sâm nở nụ cười, mặt mày sáng rỡ, khóe mắt cũng vẽ ra một độ cong.

Cảnh An Dương không bị anh làm cho lung lay, nghiêm túc nói: "Đường Diệu là kẻ như thế nào con hẳn rõ ràng hơn mẹ rất nhiều. Khi trước mẹ thậm chí còn nghĩ cậu ta đã chết ở nước Mỹ xa xôi, không ngờ cậu ta vậy mà có thể bám víu đi lên. Cậu ta sáng lập ra Minh Diệu, ở nước ngoài thanh danh vang dội, hiện tại lại quay về nước. Con có hiểu ý của mẹ không?"

Đường Kỳ Sâm ngồi trước bàn ăn, cúi đầu thổi nguội bát canh bảo mẫu vừa múc cho anh.

Anh không lên tiếng.

"Con khẳng khái muốn nâng cấp và đổi mới năng lực sản xuất, muốn phát triển mở rộng đến lĩnh vực trí năng và hàng không, nhưng Hội đồng quản trị lại chậm chạp không thông qua. Mẹ nghe giọng điệu của ông nội con, hừ....." Trong mắt Cảnh An Dương lóe lên tia khinh thường và rét lạnh, lúc nhìn về phía Đường Kỳ Sâm, đã chuyển thành nghiêm túc mà trịnh trọng.

"Đây là căn cơ của Đường Diệu, cậu ta dựa vào thứ này tranh thủ ưu ái của ông nội con, sau đó nếu muốn tiến vào Hội đồng quản trị của Á Hối cũng không phải là không thể."

Đường Kỳ Sâm thông thả húp xong bát canh, mới đặt bát xuống nói: "Tùy họ."

"Trong lòng con hiểu rõ là được." Cảnh An Dương không nhiều lời, biết lo trước tính sau không bao giờ là thừa. Câu chuyện đi đến đây, bà đột nhiên mất hứng gõ bàn một cái: "Trả lời câu hỏi của mẹ."

Đường Kỳ Sâm nhú mày, "Hả?"

"Con vì một nhân viên nữ mà trở mặt với An An, con có ý gì hả?"

Đường Kỳ Sâm cười, bầu không khí nặng nề vừa rồi trong chốc lát bị quét đi sạch sẽ. Trong mắt anh đều là ôn hòa, nụ cười tỏa ra lại như gió xuân ấm

áp, "Con còn chưa có làm cái gì mà mẹ đã căng thẳng như vậy rồi. Nếu con thật sự có chút ý nghĩ nào đó, vậy có phải mẹ sẽ không cho con bước qua bậc cửa nhà luôn không?"

Cảnh An Dương nhất thời chân chừ không chắc chắn, đột nhiên nổi giận nói: "Đứng, sẽ không cho bước vào."

Hai ngón tay cầm chiếc thìa của anh nhẹ nhàng buông lỏng, chiếc thìa sứ chạm vào thành bát, vang lên âm thanh lạnh lạnh.

Giọng nói của anh lạnh nhạt hững hờ: "Vậy thì theo cô ấy."

- - - - -

Ôn Dĩ Ninh vốn chỉ xin nghỉ hai ngày, nhưng Trần Táp lại nói không cần vội, nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa. Cân nhắc đến Giang Liên Tuyết còn đang ở đây, tuy quan hệ của hai mẹ con họ nhạt nhẽo vô vị, nhưng rốt cuộc vẫn là người thân duy nhất của nhau trên cõi đời này, Ôn Dĩ Ninh cũng muốn đưa bà đi chơi đây đó.

Ôn Dĩ Ninh cùng bà đi dạo phố, quần áo của Giang Liên Tuyết không đắt tiền, nhưng thắng ở chỗ phối đồ. Một chiếc khăn lụa màu tẻ, quàng lên cổ bà cũng như vẽ rồng điểm mắt. Ôn Dĩ Ninh đưa người vào trung tâm thương mại. Không nhất thiết phải đắt tiền, trong mấy shop hàng hiệu thông thường chọn cho bà hai món đồ. Một chiếc áo thun trắng, một chiếc váy suông họa tiết hoa mang theo phong cách dân tộc. Mặc lên người Giang Liên Tuyết vô cùng đẹp mắt.

Ra khỏi trung tâm thương mại, Giang Liên Tuyết vẫn còn câu nhàu trách móc: "Mẹ đã nói là không muốn rồi, mua cái gì mà mua chứ, còn lén lút quẹt thẻ, con thừa tiền lắm à! Còn không phải là dùng thẻ tín dụng sao."

Ôn Dĩ Ninh nhìn bà một cái, "Có cần con lấy cho mẹ cái loa không."

"Mẹ phát hiện ra con rất thích đối nghịch, nói con đi hướng đông con liền chạy về hướng tây, nói con đừng mua con lại nhất định muốn mua, nói con về nhà mà dạy học thì con lại sống chết ở lì lại Thượng Hải rồi chen chúc trong cái nhà rách nát kia. Nếu không phải mẹ là mẹ của con, mẹ nhất định sẽ cho rằng ông chủ kia của con là một con hồ ly tinh đực, mê chết con!"

Ôn Dĩ Ninh chịu đựng bị oan uổng, trong lòng có mùi cái không vui, "Cái gì mà hồ ly tinh, mẹ đừng có nói lung tung được không? Rốt cuộc mẹ có muốn không, không thì con ném đi."

"Sao lại không muốn." Giang Liên Tuyết ôm chặt chiếc túi, gương mặt lên như con khổng tước xòe đuôi.

Giờ ăn trưa, Ôn Dĩ Ninh cố ý dẫn bà đến một nhà hàng xa hoa. Nơi này tiêu phí không nhỏ, chuyên các món Tứ Xuyên, nhân viên phục vụ đều mặc sườn xám hoa văn sứ Thanh Hoa, con đường đi vào quanh co uốn khúc tựa như trở lại thời kỳ Dân quốc. Chỗ của Trần Táp có cả một tập thể VIP, thi thoảng lại ném vài cái cho Ôn Dĩ Ninh. Cái Ôn Dĩ Ninh chọn đều là sắp đến hạn, không dùng cũng lãng phí.

Gọi xong món, Giang Liên Tuyết đưa mắt đánh giá chỗ này, "A, phung phí tiền bạc."

"Ăn của mẹ đi." Ôn Dĩ Ninh biết miệng bà độc, nhưng cũng nhìn ra nơi khoe mắt đuôi lông mày đều là vui vẻ không thể giấu của bà, còn vô cùng hứng thú tập trung nghiên cứu hoa văn trên chén trà.

Bàn ăn mang lên được một nửa, hai người bắt đầu ăn, nói chuyện được dăm ba câu lại tranh đấu không dứt, vẫn là hai mẹ con hai phong cách trái ngược nhau quá nhiều. Đúng lúc Giang Liên Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm phía sau Ôn Dĩ Ninh một lúc, cuối cùng này một tiếng, "Người kia quen con hả?"

"Hả?" Ôn Dĩ Ninh nhai thịt viên, quay đầu lại nhìn, động tác nhai trong nháy mắt chậm lại.

Đang đi về phía cô, người quen cũ, chính là Cao Minh Lăng. Bên cạnh còn có đám người đàn ông trung niên đi gầy da, nhìn đáng vẻ có lẽ là cũng đến đây ăn cơm.

Đến gần, Cao Minh Lăng lập tức cười ha hả chào hỏi: "A, thật trùng hợp nha, tiểu Ôn."

Ôn Dĩ Ninh nhắc khéo miệng, "Chào Cao tổng."

"Ăn cơm hả." Cao Minh Lăng tùy tiện đảo mắt một vòng trên bàn, "Đồ ăn ngon nha, vị này là?"

"Mẹ tôi." Ôn Dĩ Ninh lạnh nhạt đáp.

Cao Minh Lăng giả vờ kinh ngạc, "A! Thật trẻ! Trẻ trung xinh đẹp! Cô hẳn là giống mẹ mình nên mới xinh đẹp như vậy."

Lời này không có ý tốt, Giang Liên Tuyết đặt đũa xuống, ánh mắt mang theo ý cười nhìn ông ta.

Cao Minh Lăng như quen thân lắm, một tay đặt lên bả vai Ôn Dĩ Ninh, không nhẹ không nặng vỗ mấy cái, "Phí phạm cơ hội rồi, biết vậy tôi đã gọi Tần Quân cùng tới." Sau đó quay sang đám người đi cùng: "Tần quân tử, mọi người biết không? Gần đây tâm trạng sa sút, ái tình ấy mà. Ôi chao, cầu yêu không được, ngày nhớ đêm mong, hai ngày trước cùng nhau uống rượu còn nói với tôi mấy chục năm rồi không mơ thấy giấc mộng thiếu niên, đêm đó vô cùng kịch liệt, tất cả đều là hình ảnh của cô ấy. Nhìn đi, là mỹ nữ phát ngôn viên của tập đoàn Á Hối."

Mấy người đi cùng cười nghiêng ngả, khách ngồi mấy bàn xung quanh cũng nhìn về phía này, ghé tai nhau thì thầm to nhỏ.

Ngón tay cầm đũa của Ôn Dĩ Ninh trắng bệch, miễn cưỡng nhìn lại. Cao Minh Lăng cười sang sảng, đứng lên, trước khi đi còn nói với Giang Liên Tuyết: "Lão tử, sinh con thật giỏi, có rất nhiều đàn ông thích cô ta, thật đấy. Đàn ông vây quanh cô ta có thể đứng thành một vòng lớn, thật đáng tự hào nha."

Nói xong liền vẫy tay ra hiệu cho mấy người kia rời cuộc, lũ lượt kéo nhau đi về phía phòng bao riêng của mình.

Yên tĩnh thật lâu sau ánh mắt xem trò vui của khách tới ăn ngồi xung quanh mới dần tản đi. Ôn Dĩ Ninh nghiêm mặt, một lần nữa cầm đũa lên, "Ăn đi."

Giang Liên Tuyết không động đậy, sau đó lại như người không liên quan tìm chuyện tán gẫu: "Là ai vậy? Quần áo thật đẹp."

"Lãnh đạo trước của con."

"À, chính là cái tên lúc trước con kể, tên Cao tổng thường xuyên ngầm gây khó khăn cho con à?"

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu ăn cơm, chậm rãi nhai chậm rãi nuốt xuống, không hé răng.

"Mấy lời ông ta vừa nói là sao?" Tâm tình của Giang Liên Tuyết không có nhiều biến động, xem ra cũng không nghĩ nhiều lắm.

"Không có gì, lão tổng của một công ty giải trí, lúc trước bám theo con. Ông ta có vợ con rồi nhưng vẫn thích làm ra mấy trò này. Con từ chối, hai người họ có quan hệ tốt, giúp bạn bè xả giận." Ôn Dĩ Ninh múc một bát canh cho Giang Liên Tuyết, "Không nói mấy cái này nữa, ăn cơm đi."

Giang Liên Tuyết bắt chéo chân, lưng dựa về sau, mấy giây sau đột ngột đứng lên.

"Mẹ làm gì thế?" Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu.

Chân đã đi ra được nửa mét, "Đi nhà vệ sinh."

Giang Liên Tuyết đi về phía trước, rẽ trái, đụng phải một người phục vụ, liền hỏi anh ta: "Nhà bếp của các người ở đâu?"

"Phía đó." Người phục vụ chỉ sang trái, thái độ lịch sự, "Cần trợ giúp gì không ạ?"

"Không cần." Giang Liên Tuyết nói.

Bà đi vào bếp, lại từ trong bếp đi ra, tay trái buông thõng nắm chặt một thứ đồ. Phòng bao Cao Minh Lăng vừa đi vào cách bàn của bọn họ không xa.

Giang Liên Tuyết đặt tay trên tay nắm cửa, khẽ vặn ra. Cùng lúc đó, có người đột nhiên la lớn: "Ồi mẹ ơi! Có dao! Người phụ nữ đó đang cầm dao!"

Cửa bị Giang Liên Tuyết đẩy ra, bà đi vào phòng, khách ngồi đầy một phòng, bàn thức ăn đầy ắp. Mấy tên đàn ông cười đùa không ngừng, giọng nói của Cao Minh Lăng là lớn nhất: "*** hư hỏng, giả vờ thanh cao cái quái gì chứ, cũng không biết đã ngủ với ông chủ của cô ta bao nhiêu lần rồi."

Vừa quay đầu, liền nhìn thấy một vị khách không mời mà đến, Cao Minh Lăng bất mãn nói: "Ai cho bà vào đây, nhầm chỗ rồi!"

Giang Liên Tuyết cười lạnh một tiếng, giờ tay bỏ mạnh con dao phay lên bàn, một tiếng rầm, lưỡi dao không lệch một li đâm lên mặt gỗ. Bà túm lấy tóc Cao Minh Lăng, hung hăng ấn xuống mặt bàn -----

"Cái tên chó má ngu ngốc này! Buồn nôn chết lão nương rồi!"

Cao Minh Lăng bị đập đến mức đầu váng mắt hoa, suýt chút nữa nôn ra máu. Đến khi phản ứng lại thì cục diện cũng đã không hoàn toàn vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Ôn Dĩ Ninh nghe thấy ồn ào chạy tới, đã nhìn thấy mấy người kia ép Giang Liên Tuyết đến một góc tường muốn đánh bà. Chỉ là nắm đấm còn chưa đến gần, chính bà đã như biến thành mảnh hổ, hết đập lại đá, đẩy rồi lại hất văng.

"Đừng đánh, đừng đánh bà ấy!!" Ôn Dĩ Ninh xông lên.

Cao Minh Lăng nổi điên, chỉ vào người mà rống lên: "Già đánh không được thì đánh con nhỏ đó cho tao, đè xuống đánh chết nó!"

Ôn Dĩ Ninh thay Giang Liên Tuyết chặn mấy cú đấm, vai đau không chịu được, liền tiếp mấy lần đã suýt chút nữa thì quỵ thụp xuống đất. Đang trong lúc loạn, lại có người đi tới, giọng nam trong trẻo vang lên ----- "Dừng tay!"

Giọng nói này đủ vang dội, tên đàn ông đứng gần đó nhất quay đầu lại, trong nhất thời sững sờ, "..... Đường tổng."

Náo động trong nháy mắt như bị ấn nút tạm dừng.

Ôn Dĩ Ninh nhìn đau, quay lại nhìn người đàn ông vừa lên tiếng kia, chừng ba mươi, mặc một chiếc áo choàng dài màu trắng sữa, rất Tây. Nét mặt anh ta vững vàng, không có chút nào giống như bị cảnh náo loạn này làm cho sững sờ.

"Cao tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Nếu có hiểu lầm thì nên bình tĩnh nói chuyện, không nên động thủ. Nhiều người như vậy lại đi làm khó dễ phái nữ"

cũng không thích hợp cho lắm." Lúc nói chuyện, trên khóe môi anh ta vẫn luôn thường trực một nụ cười, ôn hòa khách khí khiến người ta không thể chướng mắt cho nổi.

Có người thờ hồng học ghé vào tai Cao Minh Lăng nói mấy câu. Về mặt Cao Minh Lăng trong chớp mắt thay đổi, lập tức đổi sang thái độ khách khí ân cần, đi tới bắt tay với anh ta.

"Khách khí rồi." Người kia đối đáp chu toàn, sau đó đi đến bên cạnh Ôn Dĩ Ninh, ngồi xổm xuống hỏi: "Bị thương hả?"

Ôn Dĩ Ninh nghỉ ngơi nhìn anh ta, rõ ràng là ánh mắt nhìn người xa lạ.

Ngữ khí của người đàn ông vẫn dễ chịu khoan khoái, "Cô là nhân viên của Á Hối, tôi đã xem buổi họp báo kia." Anh ta đưa tay ra nâng cô đứng dậy, giọng nói rơi vào bên tai cô: "Xin chào, tôi là Đường Diệu ----"

Em họ của Đường Kỳ Sâm."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Một chút xuân lành trong gió mỏng (6)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Ôn Dĩ Ninh chưa từng nghe thấy cái tên Đường Diệu trong bất kỳ một sự kiện nào cả. Thậm chí còn không biết Đường Kỳ Sâm có một người em trai.

Lĩnh vực của Đường Diệu là khoa học công nghệ, Cao Minh Lăng không quá hiểu biết về người này, vừa rồi vì bị đánh mà đầu óc trì độn lại. Hiện tại đã tỉnh táo, lập tức không chịu giảng hòa.

Ông ta báo cảnh sát, lại bao vây Ôn Dĩ Ninh không cho đi, nhất định muốn xả cơn giận này.

Chuyện này nếu như thật sự mang ra tòa, e là Giang Liên Tuyết không thể chiếm thế thượng phong. Khởi tố tội cố ý gây thương tích, người chịu tổn thất nhất vẫn là Ôn Dĩ Ninh.

Một khi đã như vậy, Đường Diệu đương nhiên sẽ không tiếp tục cố gắng, anh ta đỡ Ôn Dĩ Ninh, thấp giọng nói một câu: "Đề xuất cô liên hệ với luật sư."

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Cảm ơn."

Đường Diệu suy nghĩ một chút, đứng lên, xoa người nói với Cao Minh Lăng: "Cao tổng, thật khó mới có một bữa ăn cùng nhau, đều là người làm ăn buôn bán cả, giữ hòa khí mới là điều quan trọng nhất. Vì chút chuyện nhỏ này làm mất hứng thú, không đáng. Cô gái này mang người nhà đến cũng là vì mục đích cả nhà đoàn viên. Đều là chuyện tốt, hai bên cùng lùi một bước cùng vui về."

Hàm răng của Cao Minh Lăng cũng đã bị đánh cho lung lay, đau đến mức nhe răng trợn mắt. Đường Diệu nói lời nào cũng nghe ra đạo lý, hòa khí của ông ta không thể không giảm xuống hơn nửa, nhưng ác khí còn mắc ở cuống họng không chịu đi. Làm người thì nên lưu lại cho người ta một đường sống, ngày sau còn có thể gặp lại. Giọng nói âm u của ông ta vang lên: "Đường tiên sinh, coi như tôi nể mặt anh."

Đường Diệu vỗ vai ông ta, lại hướng về phía thư ký đứng ngoài cửa nói: "Bàn của Cao tổng, tôi mời."

Đều là người thông minh, đã cho bạc thang thì không thể không đi xuống. Cao Minh Lăng thầm nhủ con mẹ nó lại đụng phải cục đá chặn đường, hết lần này đến lần khác bị người phụ nữ này làm cho tức điên mà lại không thể đánh trả, đúng là gặp quỷ.

Cục diện cuối cùng vẫn là được Đường Diệu hòa giải thành công. Anh ta không ở lại thêm, trước khi đi mới quay sang nói với Ôn Dĩ Ninh: "Đến bệnh viện kiểm tra một chút."

"Cảm ơn anh, Đường tiên sinh." Ôn Dĩ Ninh thở một hơi, nói: "Tiền này không thể bắt anh chi ra được, chỉ là hiện tại không có nhiều tiền mặt bên người, chuyển qua wechat được chứ?"

Chuyện nào ra chuyện đấy, đạo lý hiển nhiên, đừng bao giờ cho lòng tốt của người khác là chuyện đương nhiên. Đường Diệu cười, "Được."

Hai người đọc wechat cho nhau, nhưng Đường Diệu không xác nhận yêu cầu thêm bạn tốt của cô ngay, chỉ để lại một câu nói với hàm ý sâu xa: "Ôn tiểu

thư, sau này gấp lại." Sau đó rời khỏi.

Không còn tâm trạng gì mà ăn trưa nữa, Ôn Dĩ Ninh dẫn theo Giang Liên Tuyết gọi taxi trở về chỗ ở. Hai người tóc tai rối loạn, nhìn bộ dạng la lối om sòm này của Giang Liên Tuyết mà xem, chính mình luôn không chịu nổi.

"Chó má! Cạn bã! Còn dám gọi cảnh sát? Mẹ còn chưa có tổ cáo lão ta tội quấy rối tình dục đây!"

Ôn Dĩ Ninh xoa bả vai đau đớn, "Mẹ có thể bớt gây sự cho con nhờ không?"

Giang Liên Tuyết cười lạnh, "Nhất cáy."

Ôn Dĩ Ninh nhìn không được, toàn bộ tức giận chặn lại nơi lồng ngực, "Mẹ thích làm mấy việc bất chấp hậu quả như vậy lắm phải không? Ngày hôm nay nếu như Cao Minh Lăng muốn sống chết với mẹ, mẹ chỉ còn chờ xé lịch trong tủ thôi!"

"Mẹ vì con mà ra mặt, thái độ đó là sao hả! A? Hóa ra tháng ngày con trải qua ở đây là như vậy? Quá quen rồi có đúng không? Mẹ biết nguyên nhân con đổi nghề, những năm này không nói với con, sợ con khó chịu. Nhưng bây giờ mẹ thấy chính là toàn bộ tinh lực của con đều dùng để đối phó với cấp trên rồi, căn bản không có ý định muốn tỉnh!"

Giang Liên Tuyết giống như ăn phải thuốc nổ, nổi điên: "Em gái con chết rồi, hiểu chưa hả? Dĩ An là bị bệnh trầm cảm nên mới nhảy lầu tự sát! Không liên quan đến ai hết! Tòa án đã xử như vậy rồi, con còn không tin sao? Con có thể buông tha cho chính mình hay không?!"

Sắc mặt Ôn Dĩ Ninh trong nháy mắt trắng bệch, bàn tay siết lại, móng tay sắc nhọn bấm vào da thịt, thật lâu không nói gì. Giang Liên Tuyết bị bộ dạng này của cô dọa sợ chết khiếp, biết điều ngậm miệng lại, trong giây lát cũng như già đi năm tuổi.

Hai mẹ con đều rơi vào trầm mặc, một nhìn ra ngoài cửa sổ, một thất thần, thật lâu không ai lên tiếng.

Ôn Dĩ Ninh chui vào phòng ngủ trưa, cửa phòng đóng lại, chỉ còn Giang Liên Tuyết ngồi trơ trọi ngoài phòng khách. Chờ đến khi cô tỉnh lại thì trời cũng đã tối, mở cửa ra, Giang Liên Tuyết vừa vịn từ bên ngoài trở về.

"Mẹ đi đâu nữa vậy?" Ôn Dĩ Ninh khàn giọng, nhìn thấy thuốc trên tay bà, sững sờ, "Đi khám bác sĩ rồi ạ?"

"Trên tay có máu đọng, mua một chút thuốc tiêu sưng." Giang Liên Tuyết tự nhiên nhét túi nhựa vào trong chiếc túi xách, khom người, quay lưng về phía cô nói: "Sáng mai mẹ sẽ đi."

Ôn Dĩ Ninh không có biểu cảm thừa thãi, ừm một tiếng, "Đã mua vé chưa?"

"Mua rồi."

Ôn Dĩ Ninh về phòng ngủ, lúc đi ra cầm theo một tập tiền, "Cầm lấy tiêu pha. Ít chơi mạt chược đi một chút, ngồi lâu không tốt cho cơ thể, bệnh sỏi thận của mẹ....."

"Biết rồi biết rồi....." Giang Liên Tuyết cầm tiền, vui vẻ nói, "Sáng mai con cũng không cần đưa mẹ đi đâu."

Ngày hôm sau, Ôn Dĩ Ninh đi làm, còn vào văn phòng của Trần Táp chào hỏi. Trần Táp vốn đang định đi mở hộp, thấy người nhìn từ trên xuống dưới hai lượt, "Khỏi rồi?"

"Rồi ạ."

"Ừ, vậy mấy thứ này cô giúp tôi chuẩn bị đi. Trước mười giờ mang vào văn phòng cho tôi." Trần Táp đưa cho cô một tập tài liệu, "Hai giờ chiều có buổi họp bàn về phương án mở rộng sản phẩm của công ty, chuẩn bị một chút, cô cùng tôi tham gia."

Chỉ có những lúc bận rộn mới phát hiện ra cuộc sống lại chậm chậm đi vào quỹ đạo. Bận rộn đến giữa trưa, đến cả thời gian uống nước cũng không có, sau khi mọi thứ xong xuôi, Ôn Dĩ Ninh mới có thời gian rảnh rỗi nhìn điện thoại, thấy lúc hai giờ Giang Liên Tuyết gửi tin nhắn báo bà đã lên xe. Lại lật sang danh sách bạn tốt, Đường Diệu vẫn chưa xác nhận yêu cầu của cô. Đang lúc thất thần, một đồng nghiệp đột nhiên gọi, "Dĩ Ninh, chiều nay có phải em và giám đốc Trần sẽ cùng tham gia hội nghị không?"

"Hả? Vâng."

"Vậy em cẩn thận đó nha."

"Làm sao thế?"

Nữ đồng nghiệp phụ trách sự vụ hành chính này có quan hệ không tệ với cô, ghé sát vào tai Ôn Dĩ Ninh rồi nói: "Hai ngày nay em nghỉ ở nhà nên có nhiều chuyện không biết. Chính là trong cuộc họp thường kỳ của Hội đồng quản trị ngày hôm trước, ồn ào vô cùng. Đường Kỳ Sâm vẫn muốn tối ưu hóa cơ cấu sản xuất hiện tại của tập đoàn, nhưng mấy vị tổng giám khác lại đồng loạt phản đối. Đàm luận vô cùng gian nan, bầu không khí mấy ngày nay của tập đoàn đều rất thấp. Buổi chiều vị Kỳ tổng và Tiêu tổng kia cũng sẽ tham gia, em kiểm chế một chút nhé, bớt được câu nào tốt câu đó."

Ôn Dĩ Ninh đến Á Hối nửa năm, vẫn đúng là không quá lưu ý đến phương diện này. Những tập đoàn lớn không thiếu những minh tranh ám đấu bên

trong, ngồi ở cái ghế CEO này, Đường Kỳ Sâm xác thực có thể gọi là tuổi trẻ tài cao. Nhưng muốn để tất cả mọi người đều kiên trung với anh, không có kẻ nào đối kháng, vậy thì không phải hiện thực. Hội đồng quản trị hầu hết đều là những người có lý lịch đáng gờm, những phương diện khác còn tốt, đụng vào những thứ đề xuất như sửa cũ thành mới, phiền phức liên ào ào kéo tới.

Ngồi trong cái cục diện này, có ai mà không phải khó xử, Ôn Dĩ Ninh hiểu.

Buổi chiều, trong phòng hội nghị cấp cao của tập đoàn Á Hối, nhân viên đến dự họp hội nghị không một ai đến muộn.

Đường Kỳ Sâm đứng giờ tiến vào, Kha Lễ đi phía sau, vừa đến liền nói thư ký mang lên một cốc nước ấm. Từ sau đêm đó, cũng đã mấy ngày không nhìn thấy người rồi. Sắc mặt của Đường Kỳ Sâm không được tốt cho lắm, giữa hàng lông mày có một mối khó nén, chậm rãi đi vào rồi ngồi xuống. Kha Lễ chủ trì hội nghị, dùng vài câu mở màn đơn giản tóm tắt liên quan đến việc đưa ra sách lược marketing sản phẩm của tập đoàn.

Trần Táp trước đó đã chuẩn bị chu đáo, dùng máy chiếu đưa lên, lại phát tài liệu đến tay từng người, sau đó mới bắt đầu tiến hành phân tích trình bày. Cuối cùng liệt kê ra vài giao diện marketing đề cử, đây cũng là phần báo cáo của Ôn Dĩ Ninh. Xong xuôi, có ý kiến gì sẽ đưa ra rồi cùng thảo luận.

"Điện thoại thông minh và công cụ truy vấn dữ liệu, hai hạng mục này tôi tán thành. Đồng thời có thể bao gồm cả hệ thống baidu, tự truyền thông bằng video quảng cáo. Nhưng đưa trò chơi điện tử này lên có phải thừa rồi không?" Người lên tiếng chính là một trong những vị giám đốc, Tiêu Quốc Minh.

Ôn Dĩ Ninh có hỏi có trả lời đáp: "Xin chào Tiêu tổng, sản phẩm mở rộng này của Á Hối liên quan đến lĩnh vực trí tuệ nhân tạo, mức độ tiếp thu của người trẻ bây giờ là vô cùng cao, game đồng đội mục đích là nhằm vào những người trẻ tuổi này. Tuy rằng chi phí quảng cáo không thấp, nhưng hiệu quả chúng tôi đã dự tính cũng là tốt nhất."

Tiêu tổng vốn là một trong những thành viên của Hội đồng quản trị phản đối Đường Kỳ Sâm đầu tư vào lĩnh vực trí năng hiện đại, đối với chuỗi sản phẩm thông minh này không quá xem trọng, nhưng Đường Kỳ Sâm vẫn dồn toàn lực thúc đẩy tiêu thụ những sản phẩm đã được nghiên cứu phát minh. Phạm vi phụ trách của Tiêu tổng là những gì liên quan đến kinh doanh, đương nhiên buông trôi bỏ mặc. Muốn có ý làm khó dễ rất đơn giản, mấy quan điểm cực kỳ chủ quan liên thể hiện thái độ vô cùng rõ ràng, nói đề án đề xuất này của Ôn Dĩ Ninh không được, không có hiệu được toàn diện định vị của sản phẩm.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Tiêu tổng, ngài nói tới tính ổn định của kết quả cuối cùng là do thể chế chính sách quyết định, nhưng chúng ta nên tùy việc mà xét, mục đích cuối cùng của quảng cáo chính là tuyên truyền, đổi về sẽ là giá trị nội dung. Khăng khăng theo đuổi tổng sản lượng đã là quy tắc bị thời đại đào thải từ lâu. Chúng ta không thể cứ đọc mãi báo giấy, cũng không thể phủ nhận sự phát triển của các nền tảng truyền thông mới. Lưu lượng chuyển thành lợi nhuận, có thể thu về lòng người mới là tốt nhất."

Sắc mặt Tiêu tổng khó coi, không một chút khách khí bình luận: "Chỉ là lý thuyết suông."

Ôn Dĩ Ninh đứng mực hỏi: "Trong đề án này đã có kèm theo tất cả các số liệu, đều là căn cứ từ phản hồi thực tế, điểm nào ngài còn nghi vấn có thể đưa ra, tôi sẽ giải thích với ngài từng điểm một."

Sở dĩ cô có thể nói đến tự tin như vậy chính là vì đối với công việc này trăm phần trăm để tâm. Mà Tiêu tổng không muốn tốn sức vào chuỗi sản phẩm thông minh này, không có nghiên cứu chi tiết, dù có buông lời chỉ trích thì cũng chỉ là những lời sáo rỗng, yêu cầu ông ta liệt kê ra chính là dứt khoát chặn ông ta đến á khẩu không thể trả lời.

Bầu không khí của cuộc họp rơi vào thế căng co. Nét mặt của mấy vị giám đốc hơi lạnh xuống, từ nhân viên cấp cao đến các nhân viên thường đều cúi đầu, thờ cũng không dám. Trần Táp ngồi ngay vị trí thứ hai bên tay trái, giống như người không liên quan, cũng không giúp đỡ đề yêu quý giải vây, càng không tỏ rõ thái độ.

Hội nghị cấp độ tập đoàn, có Đường Kỳ Sâm ở đây, muốn tỏ thái độ cũng không đến lượt cô ấy.

Tất cả mọi người đều đang chờ thái độ của vị ngồi ở ghế chủ vị này.

Sống lưng Ôn Dĩ Ninh thẳng tắp, ngồi đó không nói một câu. Tiêu tổng rút ra một điều thuốc, châm lửa xong thì tùy tiện đặt bật lửa lên mặt bàn, nuốt mây nhà khói, khuôn mặt tái mét biểu lộ sự không vui rõ ràng.

Ánh mắt của Đường Kỳ Sâm di chuyển một vòng giữa hai người, không nhìn ra sóng gợn. Cuối cùng anh nói: "Tôi đồng ý với ý kiến của Tiêu tổng, điều chỉnh lại phương án này một lần nữa đi, đồng thời hủy bỏ hạng mục game."

Câu nói ra trầm ổn mạnh mẽ, cho cuộc tranh chấp này một cái kết luận. Đường Kỳ Sâm ra hiệu cho Kha Lễ, Kha Lễ gật đầu, nói với mọi người: "Tiếp tục thảo luận đề tài tiếp theo."

Tư thế của Ôn Dĩ Ninh không đổi, nét mặt cũng không có lấy nửa điểm gợn sóng. Cô nhẹ nhàng khép lại tập tài liệu trên tay, như là đang vì một chút kiên trì buồn cười ăy mà đặt một dấu chấm tròn.

Tan họp, Đường Kỳ Sâm trở về văn phòng, Kha Lễ đóng cửa lại, dặn dò thư ký khách tới dù là ai cũng không gặp. Anh ta xoay người lại nhìn, quả nhiên Đường Kỳ Sâm lại đang ngồi trên ghế liên tục day mi tâm.

"Ngài vẫn ổn chứ?" Kha Lễ rót cho anh một cốc nước ấm, "Hai ngày hội nghị liên tiếp, Tiêu tổng đối với hạng mục đầu tư vật liệu của ngài là người có ý kiến phản đối lớn nhất. Ông ấy đã ở trong tập đoàn nhiều năm, có quan hệ vô cùng thân thiết với mấy vị giám đốc kia."

Đường Kỳ Sâm nâng cốc, ngón tay đặt trên miệng cốc gỗ hai cái, "Lão công thần, sĩ diện này cũng cần phải cho."

"Ngài đừng quá nôn nóng, đánh tiến dần dần, xương già nên cứng rồi, khó gặm cũng là chuyện hết sức bình thường." Kha Lễ biết khoảng thời gian này anh có quá nhiều chuyện phải quan tâm, hạng mục thúc đẩy không được tính là thuận lợi, mà tâm đốt thần thương tổn tới thân thể là điều không thể tránh khỏi.

"Đúng rồi, tôi nghe nói phía lão gia từ mấy ngày nay mở miệng là nhắc đến Đường Diệu, hai người cũng thường xuyên liên lạc."

Đường Kỳ Sâm đặt lại cốc nước lên mặt bàn, bình tĩnh nói: "Cậu ta về Hội đồng quản trị chỉ là chuyện sớm muộn."

Kha Lễ ngẩn người.

"Trong lòng cậu hiểu rõ là được." Đường Kỳ Sâm liếc mắt nhìn anh ta một cái.

Kha Lễ ra chiều đã hiểu. Yên tĩnh một lúc, lại bày ra bộ dạng muốn nói lại thôi, "Vừa rồi trong cuộc họp, quan điểm của Dĩ Ninh thật ra....."

"Cô ấy nói rất tốt." Thần sắc của Đường Kỳ Sâm hơi thay đổi, vẻ mệt mỏi trên mặt cũng vơi đi hơn nửa. Anh chậm đến là thôi, không nói thêm một câu nào nữa, người cũng tựa về sau, "Tôi nghỉ ngơi một lúc, nửa tiếng nữa nói lão Dur lái xe đến đây."

Buổi tối Đường Kỳ Sâm còn có xã giao, cùng vị bí thư chính ủy họ Lý ở Lâm Hương thiết đãi buổi tiệc tư. Hai người có giao tình thâm hậu, cũng không nghiện rượu mà chỉ uống trà thanh đạm, nhân nhả tán gẫu. Bí thư Lý nói cho anh hay, lễ trao giải thanh niên kiệt xuất của nền công nghiệp đã để sẵn một vị trí cho anh. Khoảng chín giờ thì tiệc tan, lão Dur hỏi Đường Kỳ Sâm muốn đi đâu.

Đường Kỳ Sâm nhìn đồng hồ, nói: "Về công ty."

Đến nơi, anh dặn dò lão Dur về trước. Lão Dur cho xe dừng lại trước cửa công ty, "Đường tổng, ngài muốn dùng xe thì cứ gọi điện cho tôi."

Giờ này cũng có không mấy người ở lại tầng ca, Đường Kỳ Sâm không đi vào phòng làm việc của mình mà đi về phía phòng làm việc của Trần Táp. Bàn Ôn Dĩ Ninh vẫn còn sáng đèn, ánh sáng từ màn hình máy tính chiếu lên Ôn Dĩ Ninh đang nằm nhoài trên bàn, đầu chôn trong cánh tay tựa như đang ngủ. Chờ đến khi cô ngẩng đầu lên phát hiện ra Đường Kỳ Sâm, cũng không biết anh đã đứng đây chờ cô bao nhiêu lâu.

Một đứng, một ngồi, một cao một thấp nhìn nhau, ánh mắt của Ôn Dĩ Ninh không có ý định trốn tránh, cực kỳ yên tĩnh. Mái tóc của cô vì nằm một lúc lâu mà hơi loạn, có vài sợi tóc dãn vào gò má, dây buộc cũng lỏng lỏng lẻo lẻo. Đường Kỳ Sâm là người lên tiếng trước, hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Ôn Dĩ Ninh gạt mấy sợi tóc rồi về sau tai, ngủ một lúc nên giọng có chút khàn, "Không ăn."

"Văn phòng của Trần Táp chưa đóng."

"Lát nữa tôi sẽ giúp chị ấy khóa, tôi có chìa khóa." Ôn Dĩ Ninh ngồi thẳng lên, nói: "Tôi nay chị ấy đi đón Trần Tử Du đến nhà bạn ăn cơm."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Sắc mặt Ôn Dĩ Ninh chất đầy mệt mỏi, lúc Đường Kỳ Sâm đứng nhìn cô có thể nhìn thấy quầng thâm mờ mờ dưới mắt.

"Muốn ăn cơm không?" Đường Kỳ Sâm hỏi.

Ôn Dĩ Ninh trầm mặc rồi lại trầm mặc, cuối cùng đồng ý, "Được."

Lão Dur ra ngoài một chuyến mua thức ăn, ông ấy lái xe rất nhanh, lúc mang về đồ ăn còn nóng hổi. Một chút cơm tẻ và nguyên liệu nhúng, vớ va vớ vẩn mà có tới mười mấy hộp. Lão Dur đặt xuống bàn rồi rời đi luôn, Ôn Dĩ Ninh nhìn sừng sốt nhìn chiến trường phía trước nửa ngày, "Lúc gọi không biết là lại nhiều như vậy."

Nửa giờ trước Đường Kỳ Sâm hỏi cô muốn ăn cái gì, cô liền không có nửa điểm do dự trực tiếp đáp là món lẩu. Đường Kỳ Sâm lúc đó còn nở nụ cười, sau khi Ôn Dĩ Ninh phản ứng lại, liền rất xin lỗi nói, "Thật ngại quá, tôi quên mất anh không ăn được cay."

"Gọi đi." Đường Kỳ Sâm nói: "Tôi thấy có nước dùng, tôi húp cái này là được."

Tình cảnh thật sự rất buồn cười, hai người ở trong phòng làm việc của Đường Kỳ Sâm, khu tiếp khách trực tiếp biến thành tiệm lẩu, nguyên liệu nhúng đặt đầy trên bàn, hai nồi lẩu đều được bật lên. Hai người ngồi đối diện nhau, Đường Kỳ Sâm cởi chiếc áo khoác đặt một bên, ông tay áo ngay ngắn xắn lên mấy bậc. Chỗ ngồi hơi thấp, chân anh lại dài nên hơi phải mở ra, khom người, thả hai nhánh cái thảo vào trong.

Ôn Dĩ Ninh có thể ăn cay, tóc buộc cao, cúi đầu ăn ngầu nghiêng. Tiệm lẩu kia còn đưa đến đồ uống, một chai nước cam và một chai rượu trắng. Ôn Dĩ Ninh đưa chai nước cam cho Đường Kỳ Sâm, còn mình thì vặn mở chai rượu, "Không uống thì phí."

Đường Kỳ Sâm cũng không ngăn lại, chỉ nói: "Uống ít một chút, em uống rượu vào rất dễ quên hết mọi thứ."

Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu lên, "Lời này trợ lý Kha cũng từng nói. Rốt cuộc là tôi quên chuyện gì?"

Đường Kỳ Sâm nhìn cô một cái, trong mắt có ý cười chột lóe qua.

Ôn Dĩ Ninh buồn bực uống cạn hai chén, nói cũng nhiều lên, "Lúc trước anh nói tôi theo Trần Táp học hỏi, anh nói rất đúng, chị ấy chính là một lão sư tuyệt vời."

"Năng lực nghiệp vụ của cô ấy rất mạnh, chỉ cần để tâm dẫn dắt thì em sẽ trưởng thành rất nhanh."

"Chị ấy là một sư phụ tốt." Ôn Dĩ Ninh hỏi: "Nhưng mà, Trần Từ Du thật sự không có ba sao?"

"Đúng." Đường Kỳ Sâm cũng không giấu diếm, đây chính là chuyện ngầm hiểu rồi, chính Trần Táp cũng rất bình thản tiếp nhận. "Nhân duyên ngắn ngủi, người tình tôi nguyện, cô ấy cũng không cần người ta phụ trách."

Ôn Dĩ Ninh cau mày, "Quá khổ cực, con cái là trách nhiệm chung của cả hai người."

"Giây phút cô ấy quyết định sinh ra đã coi đó là trách nhiệm của riêng mình rồi." Đường Kỳ Sâm nhàn nhạt đáp.

Yên tĩnh ngắn ngủi, hai người tựa như cũng ý thức được giữa bọn họ bàn luận những thứ này vô cùng không thích hợp. Ôn Dĩ Ninh sau đó im lặng ăn đồ của mình, thịt bò thái mỏng có thêm tương ớt, cô bung chén rượu một hơi uống cạn. Trong khoảnh khắc cô hóng nóng hừng hực như có lửa đốt, cả người đỏ mồ hôi.

Đường Kỳ Sâm hơi nhíu mày: "Em nghiện rượu sao."

Ôn Dĩ Ninh chỉ lắc đầu.

Sức ăn của Đường Kỳ Sâm không lớn, nhưng buổi tối ở bữa tiệc của bí thư Lí cũng không ăn được mấy miếng cơm, gắp gỡ chủ yếu là nói chuyện, đến giờ này đúng là có chút đói bụng, hai đĩa rau trước mắt đều bị anh ăn hết không thừa một cọng. Dạ dày ảm ảm, mệt mỏi trong một ngày cũng bị quét đi hơn nửa. Anh đặt bát đĩa xuống, nhìn Ôn Dĩ Ninh, nhìn cô cúi đầu ăn, trầm mặc uống rượu, anh biết trong lòng cô có tâm sự.

Đường Kỳ Sâm chọc thủng tâm tư của cô, hỏi: "Thấy ảm ức?"

Động tác của Ôn Dĩ Ninh dừng nửa giây, sau đó lại tiếp tục, lắc đầu.

"Loại trường hợp đó em không nên tranh chấp với Tiêu tổng. Đối với em không có chỗ nào tốt." Đường Kỳ Sâm nhìn rõ vương mắc trong lòng cô, hẳn là còn chưa bỏ xuống được chuyện buổi chiều.

Ôn Dĩ Ninh lúc này mới cứng rắn đáp lại: "Tôi chỉ làm tốt công việc của mình."

"So xem ai nói lớn hơn, so xem ai nói nhiều hơn, là vậy sao?" Trong giọng nói của Đường Kỳ Sâm thấp thoáng nét chế giễu.

Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, "Tôi không sai."

"Không phải em mới chỉ đi làm một, hai năm, đạo lý đó còn chưa hiểu sao? Thân phận của Tiêu tổng là như thế nào, em khiến ông ta mất mặt, nhìn thì như là em đã thắng, nhưng ra khỏi phòng hội nghị kết quả vẫn không có gì thay đổi." Đường Kỳ Sâm nói rất bình tĩnh, thậm chí còn không có chút tình cảm, "Trần Táp có thể quản em, ông ta cũng có thể. Ngày sau còn dài, em không cần thiết gánh cái mối nguy này, tự chuốc khó chịu vào người."

Sắc mặt Ôn Dĩ Ninh trầm xuống, cúi đầu, chỉ chăm chú uống hết chén này đến chén khác. Đường Kỳ Sâm không ngăn được, trong giọng nói đã ảm nét tức giận, "Cuối cùng oan ức vẫn là em."

Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu, viền mắt hồng hồng, "Nhưng rõ ràng là tôi đúng, đúng là đúng, sai chính là sai. Không có nhiều quanh co lòng vòng như vậy, đó là ý kiến của anh, không phải của tôi, tôi không chấp nhận, không đồng ý. Tôi không ảm ức, có gì mà phải ảm ức chứ, tôi không thẹn với lòng."

Nói xong liền đứng lên, đi sang bàn bên cạnh. Rượu bốc lên đầu, con choáng váng ập đến khiến bước chân cô lao đảo, vội bám lấy mép bàn mới miễn cưỡng đứng vững.

Đường Kỳ Sâm cũng đứng theo lên, đi vòng qua kéo cánh tay cô, trực tiếp kéo người quay trở lại. Hai tay anh đặt trên vai Ôn Dĩ Ninh, sức mạnh trên mười ngón tay không tính là nhẹ đem người giữ chặt.

Kiên nhẫn bị bộ dạng hùng hổ dọa người của cô đánh tan không còn một mống. Đường Kỳ Sâm lên tiếng: "Em có thể nghe lời của tôi một lần không hả!"

Ôn Dĩ Ninh vung tay, muốn hất bàn tay của anh ra, "Ai cũng có thể nghe, nhưng anh thì đừng hòng! Nghe lời anh có mà mất mạng luôn ấy!"

Say rượu nói lời thật lòng hay là say rượu khiến người ta to gan lên đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là trong lòng cô vẫn có một cái dằm vì Đường Kỳ Sâm mà chấn mãi ở đó, tựa như cái dấu ấn không mấy đẹp để sẽ mãi không xóa đi được trong sinh mệnh của cô.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt Ôn Dĩ Ninh mang theo quật cường lại tràn đầy oán hận, như một tấm lưới dày không lọt gió, vây kín lấy Đường Kỳ Sâm không chừa một lỗ hổng.

Đêm khuya yên tĩnh, trái tim Đường Kỳ Sâm bỗng nhiên nhói đau.

Mười ngón tay siết lấy bả vai cô chậm rãi buông ra, thuận đà đi xuống, dừng lại ở cổ tay cô.

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng run lên.

Đường Kỳ Sâm không để cho cô chạy thoát, ngón tay trên mu bàn tay cô ôn nhu vuốt ve, thấp giọng nói: "Được rồi, ngoan..... Niệm Niệm nghe lời."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Một chút xuân lành trong gió mỏng (7)

Dịch: CP88

Đường Kỳ Sâm nói xong câu đó, mấy ngón tay khẽ động, vòng tay hơi thu lại giống như muốn cho cô một cái ôm. Nhưng một giây kích động này nửa đường bị cắt đứt, Ôn Dĩ Ninh trượt người xuống, trọng lượng của cả cơ thể trong nháy mắt chìm xuống. Đường Kỳ Sâm không đỡ kịp, cô cứ như vậy ngồi phịch xuống.

Trong văn phòng có trái thảm, một tầng mềm mại lại đủ dày nên có ngã cũng không đau. Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, nửa ngày không lên tiếng. Đường Kỳ Sâm ngồi xuống muốn đỡ, cô lại phẩy phẩy tay cự tuyệt.

Hai người vẫn duy trì tư thế đó, trầm mặc một hồi lâu.

Ôn Dĩ Ninh vô cùng chậm chạp ngẩng đầu lên nhìn anh, một đôi mắt như được nhuộm đỏ, đến vành mắt cũng hiện ra vết hồng mơ hồ. Không có khổ sở gì không thể nói ra, thuần túy chỉ là bị men rượu làm say người. Toàn bộ những bất bình ban ngày đến tối chỉ còn lại suy nghĩ mê man, từng cái từng cái nhắc nhở cô mọi thứ trên đời này chưa từng có thứ gì khiến con người ta hài lòng. Sống ngay tại một khoảnh khắc không dễ, chỉ là những thứ rối như tơ vò qua đi, tại thời khắc này sự tồn tại của nó cũng không còn mấy mãnh liệt nữa rồi.

Hai người nhìn nhau một hồi lâu, cô đột nhiên hỏi Đường Kỳ Sâm: "Sau đó anh có lừa được cô ấy về tay không?"

Đường Kỳ Sâm biết rõ cô đang nói đến ai, người đó đục ra giữa hai người một cái lỗ thủng lớn, cô cho rằng người đó mới là chính chủ, cũng là người đó nắm xưa mà xui quý khiến thế nào khiến cô hiểu lầm.

Đường Kỳ Sâm nhìn cô, bình tĩnh nói: "Không."

Khóe mắt Ôn Dĩ Ninh cong cong, cũng bình tĩnh mà nở nụ cười, "Hóa ra anh cũng chẳng lợi hại đến thế."

Khóe miệng Đường Kỳ Sâm hơi cong lên, chống tay ngồi xuống, cùng cô ngồi trên mặt thảm, "Trước khi tôi và em biết nhau cô ấy đã kết hôn."

Ôn Dĩ Ninh ngẩn người, quay đầu nhìn về phía anh.

"Chồng cô ấy là một tên quân nhân, đã biết nhau từ rất sớm, khi cô ấy 18, 19 tuổi gì đó." Đường Kỳ Sâm nói những lời này, nét mặt ôn hòa mà yên tĩnh, "Chồng cô ấy năm thứ hai sau khi kết hôn gửi tin nhắn cho tôi, nói vợ anh ta hình như đã có cái thai thứ hai, cố tình chọc giận tôi." Đường Kỳ Sâm cúi đầu, bật cười, "Em nói có ấu trĩ không cơ chứ."

Ôn Dĩ Ninh đáng vẻ muốn nói lại thôi, "Hai người....."

"Cảm thấy chúng tôi lẽ ra phải cả đời coi nhau như kẻ thù không qua lại?" Đường Kỳ Sâm thản nhiên đón lấy ánh mắt nghi ngờ của cô, "Quả thật cũng từng như vậy, nhưng sau đó tiểu Thần nhi xảy ra chuyện, bị người ta hãm hại suýt chút nữa thì ra tòa. Chồng cô ấy chạy khắp nơi thu xếp, tôi cũng giúp đỡ một tay. Tiểu tử kia cảm ơn tôi còn không kịp."

Ôn Dĩ Ninh nhú nhú mày, không quá tin lời anh nói.

Đường Kỳ Sâm bị vẻ mặt của cô chọc cười, "Cho tôi chút mặt mũi đi có được không?"

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, không nói lời nào nhưng nụ cười vẫn ẩn hiện nơi khóe miệng.

"Sau khi từ nước ngoài trở về tôi không trực tiếp tiếp nhận Á Hối mà đi rèn luyện ở một công ty nhà nước, tiểu Thần nhi là thuộc hạ của tôi, tôi hợp tác với cô ấy năm, sáu năm. Đúng là khi đó tôi rất thích cô ấy, nhưng bị cô ấy cự tuyệt. Sau đó tôi về Á Hối, với cô ấy coi như hoàn toàn không còn liên hệ. Sau đó nữa cô ấy kết hôn sinh con, sống rất hạnh phúc."

Đường Kỳ Sâm thay đổi tư thế ngồi, một chân co một chân duỗi, lưng tựa vào ghế sofa, thảnh thơi nhàn hạ mà thả lỏng hết ý. Ôn Dĩ Ninh vẫn nhìn anh, thậm chí dồn hết sự tập trung muốn bóc ra từ trong biểu cảm của anh một chút manh mối nào đó, nhưng vẫn không có chút dấu vết nào để cho cô

kiếm tìm

Thanh xuân tựa mây bay, anh coi mối tình đã qua của mình như một điều gì đó hết sức tự nhiên, là sao thì nói vậy.

Ôn Dĩ Ninh nghe ra được, anh đang nói thật.

"Lúc tôi và em quen nhau, em bao nhiêu tuổi rồi?" Đường Kỳ Sâm hơi suy nghĩ, rất nhanh khẳng định nói: "Năm bốn, sắp tốt nghiệp. Như một quả đạn pháo nhỏ, rất có sức công phá."

Ôn Dĩ Ninh tự mình nhớ tới cũng không nhận được cười, "Bom nguyên tử hả?"

"Viên đạn bi nhỏ, vang đĩnh đĩnh đang đang." Nét mặt của Đường Kỳ Sâm giãn ra, nơi khóe mắt cong cong.

"Khi ấy anh tốt với tôi là vì tính cách của tôi giống với chị ấy sao?" Ôn Dĩ Ninh nhẹ giọng nói, từng chữ từng chữ, cẩn thận từng li từng tí như sợ sẽ để lộ ra tâm tình của chính mình.

Yên lặng hai giây, Đường Kỳ Sâm mới đáp: "Không phải. Không giống. Tôi chưa từng nghĩ tới việc so sánh."

Ôn Dĩ Ninh cup mi, gò má yên tĩnh.

Khi đó từ trên người tiểu Dĩ Ninh luôn có thể thấy được khí thế đầy nhiệt huyết và sức sống tuổi trẻ, như vầng thái dương giữa hè, đến cả phương thức thô lộ tình cảm của mình cũng thẳng thắn đến lạ kỳ. Có lẽ là vì còn trẻ, bất kỳ một đoạn cảm tình nào cũng như không thể chờ đợi thêm nữa muốn nhanh chóng được hái quả. Một nhiệt tình, một khắc chế, một là vầng thái dương nhỏ mang theo ánh sáng rực rỡ vạn trượng, một là ánh trăng ôn đạm lừng lờ trên cao giữa bầu trời đêm. Đều muốn thời gian ở bên nhau có thể dài lâu hơn nữa. Làm thế nào cũng không ngờ được chưa chờ đến khi triều lên trăng xuống đã không chào mà đi, hạp tan vội vã.

Móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, Ôn Dĩ Ninh lại hoàn toàn không cảm nhận được cái đau.

Khi đó không phải Đường Kỳ Sâm không muốn giữ cô lại, chạy đến ga tàu sắt cao tốc mới biết thông tin chuyến tàu cô để lại là giả. Thái độ của cô rõ ràng đến lý trí, một đao chém đứt, trời nam đất bắc. Một đoạn cảm tình vừa nảy nở đã không chịu được thử thách gầy vò. Đường Kỳ Sâm khi đó đã ba mươi, xưa nay cũng không phải là người dây dưa làm phiền người khác mãi không dứt.

Sau đó mỗi khi nhớ đến đoạn ký ức ngăn ngừa này, trong lòng anh cũng từng nếm thấy vị tiếc nuối. Nhưng tiếc nuối cũng chỉ là tiếc nuối, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Những năm này thời gian rảnh rỗi nghĩ ngợi cũng chẳng có mấy, công việc cơ hồ chiếm hết toàn bộ tinh lực của anh. Có lúc xã giao uống rượu nhiều đến mức dạ dày co giật, anh khó chịu nằm nhoài trên bàn, lại có những lúc ngẩng đầu nhìn thấy chính mình trong gương, tuy là chăm chỉ bảo dưỡng nhưng bên mai vẫn có lẽ loi vùi sợi tóc bạc.

Đường Kỳ Sâm nhìn cô, nói: "Nếu tôi thật sự chỉ chơi đùa thì sẽ không tiêu phí khổ tâm lớn như vậy. Tôi không thích, cũng không đồng ý, vấn đề này dù em có hỏi vào lúc nào thì câu trả lời của tôi vẫn là như vậy."

Ôn Dĩ Ninh không hé răng, trong lòng như có hàng vạn con kiến bò qua bò lại, cảm xúc lẫn lộn. Người bướng bỉnh rất khó mà bị lay chuyển, đặc biệt là đã qua quá nhiều năm như vậy, nhận thức giống như cái rễ đã cắm thật sâu. Đường Kỳ Sâm cũng đã nói tới mức này, làm tới mức này, giờ này ngày này cô có thể bình tĩnh mà nghe, thậm chí có chút mơ hồ hiểu ra. Nhưng nếu thật sự muốn trở về tốt đẹp như lúc đầu, không ai có thể tự thuyết phục chính mình.

Đường Kỳ Sâm bỗng nhiên ngồi thẳng lên, sau đó chuyển sang ngồi xổm. Anh đỡ hai bả vai cô, hô hấp trước mũi ấm áp.

Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu, giữa hai hàng lông mày cũng không có quá nhiều tâm tình biến hóa.

Đường Kỳ Sâm nhìn cô, "Dù là thế nào, những năm này tôi còn nợ em một lời xin lỗi."

Hốc mắt Ôn Dĩ Ninh nóng lên, vội nhắm tay che lại hai mắt.

Đường Kỳ Sâm không nói nữa, thật lâu sau anh mới lại nhắm tay lên, lòng bàn tay nhẹ nhàng rơi trên đỉnh đầu cô.

Sau đó Đường Kỳ Sâm để cho lão Dư chở cô về nhà. Ngày hôm sau, Kha Lễ khá muộn mới đến công ty, nhìn thấy trên bàn làm việc của Đường Kỳ Sâm đã có một xấp tài liệu đã phê duyệt xong xuôi. Anh ta đi vào văn phòng, nhìn thấy Đường Kỳ Sâm mặc nguyên quần áo của ngày hôm qua nằm trên ghế sofa nghỉ ngơi.

Nghe thấy tiếng bước chân, Đường Kỳ Sâm tỉnh lại, lông mày khẽ nhíu, con ngái ngủ vẫn còn trên mặt.

"Tôi qua ngài không về?" Kha Lễ nhìn thấy trên bàn đặt một cái cốc không và một lọ thuốc, liền ân cần nói: "Có cần nói lão Trần đến đây xem một chút không ạ?"

Đường Kỳ Sâm vén chiếc chăn mỏng lên, người ngồi thẳng, ngón tay ấn ấn khóe mắt rồi nói: "Không cần, không sao."

Kha Lễ bộ dạng muốn nói lại thôi, Đường Kỳ Sâm lắc lắc đầu, đã tỉnh táo lại không ít, chỉ vào chiếc ghế đối diện ra hiệu cho anh ta ngồi xuống, "Tôi đi rửa mặt trước, đợi lát nữa rồi nói."

Gần mười phút sau, Đường Kỳ Sâm đã thay một bộ quần áo khác từ trong đi ra, trở lại đáng vẻ thoải mái đầy tinh thần. Kha Lễ theo lệ báo cáo công tác, cuối cùng nói: "Phu nhân hôm qua gọi điện cho ngài không được nên gọi qua cho tôi. Bà ấy nói tối nay ngài phải về ăn cơm."

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu, "Lão gia từ về rồi?"

"Về rồi. Nói là phía Hồng Kông có biến, chiều qua ngài ấy đã quay về."

"Đường Diệu thì sao?"

"Tuần này anh ta đều ở Thượng Hải, có lẽ là bận chuyện công ty con." Nói đến đây, sắc mặt Kha Lễ khẽ biến, "Ý của ngài là....."

Đường Kỳ Sâm sớm đã có dự liệu, "Gia yến tối nay xem ra không phải bàn luận chuyện nhà. Được rồi, không nói cái này nữa. Cậu nói Tiêu tổng qua đây một chuyến đi."

"Ngài quên rồi à, sáng nay ngài ấy phải làm công tác tiếp đón."

Đường Kỳ Sâm đứng là giờ mới nhớ tới, gật đầu: "Vậy thì không sao rồi, cậu đi giúp đi."

Kha Lễ đi lên, đột nhiên cười nói: "Khi tôi đến nơi, lúc đi ngang qua văn phòng Tiêu tổng có thấy Dĩ Ninh ở bên trong."

Đường Kỳ Sâm ngẩng đầu, "Tiêu tổng làm gì cô ấy?"

"Hai người có vẻ nói chuyện rất hòa hợp, Dĩ Ninh nói xin lỗi ông ta, có lẽ là vì chuyện trong cuộc họp ngày hôm qua. Cụ thể nói cái gì thì tôi không tiện nghe, nhưng nhìn vẻ mặt của Tiêu tổng rất vui vẻ, đối với Dĩ Ninh cũng rất khách khí." Kha Lễ cảm khái nói: "Cũng khó cho Dĩ Ninh rồi, ngày hôm qua tôi thấy sắc mặt của cô ấy không tốt, còn tưởng rằng cô ấy sẽ để bụng."

Đường Kỳ Sâm nói: "Biết rõ nguyên tắc cơ bản cũng là để bảo vệ chính cô ấy. Cô ấy thông minh, nhưng sức lực trên người lúc cần thu cũng nên thu lại, lấy tính cách của Trần Táp, phỏng chừng không chỉ dạy dỗ cho cô ấy điểm này."

Kha Lễ rất tự nhiên tiếp lời, "Ngài chỉ điểm cho cô ấy, so với bất kỳ ai đều có tác dụng hơn."

Ánh mắt của Đường Kỳ Sâm thẳng tắp phóng về phía anh ta, trái tim Kha Lễ đánh thịch một cái, tự biết mình lại nói sai. Thế nhưng khóe miệng Đường Kỳ Sâm lại hơi giương lên, không chỉ có không để ý, mà tâm trạng hình như cũng không tệ lắm.

Gia yến buổi tối tại Đường gia, như Đường Kỳ Sâm dự liệu, gia yến không bàn chuyện nhà.

Lúc anh trở về, Đường Diệu cũng đã ở trong thư phòng của lão gia từ một hồi lâu rồi. Nhìn thấy người, Đường Diệu liền mỉm cười gật đầu, "Anh."

Đường Kỳ Sâm đổi một đôi dép lê màu lam đậm, cởi áo vest, lộ ra chiếc sơ mi lụa làm tôn lên dáng người bên trong, làm nổi bật lên khí chất thoải mái lại anh tuấn. Anh đi tới, cười ôn hòa thân thiết, "Vẫn là chú có lòng, mỗi lần trở về đều có thể khiến ông nội vui đến mức không khép được miệng."

Đường Thư Vành cười ha hả, "Cả hai thằng nhóc này đều rất hiểu chuyện, đều có lòng."

Đường Kỳ Sâm ngồi bên trái, chân bắt chéo, hai tay đặt trên lưng ghế, đôi mắt hơi híp lại nhìn Đường Diệu khom lưng chăm lửa cho lão gia từ.

Chớp sáng rồi vụt tắt, làn khói mỏng theo chiều thẳng đứng bay lên. Đường Thư Vành chỉ chỉ Đường Kỳ Sâm, "Anh của con đã cai thuốc lá rất nhiều năm rồi, học hỏi tên nhóc này một chút, thân thể là của mình, tuổi trẻ cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe"

Đường Diệu gật đầu: "Vâng."

"Chú tít Thượng Hải cũng không nói cho anh biết, đã sớm nói đừng tỏ ra xa lạ với anh rồi. Chú cũng đã ở nước ngoài nhiều năm, đối với nhiều thứ trong nước không quen thuộc, lúc nào đó anh dành ra chút thời gian rảnh rỗi đưa chú đi một vòng Chu Gia Giác(*) tham quan." Đường Kỳ Sâm ân cần nói, rất ra dáng huynh trưởng quan tâm chu đáo.

(*) một thị trấn cổ nằm ở quận Mãn Hàng, niềm tự hào của du lịch Thượng Hải và được ví như Venice phương Đông.

Đường Diệu nói: "Lần này đến đây cũng là quyết định nhất thời, nghe ông nội nói anh cũng rất bận rộn, em thật sự không có mặt mũi nào đến quấy rầy."

Đường Kỳ Sâm hỏi: "Giữa anh em chúng ta không phải câu nệ đến thế. Lần này chú tính ở lại bao lâu?"

"Còn một tuần nữa, chủ yếu là tổng hợp công tác." Đường Diệu khẽ cười, "Vậy em cũng không từ chối nữa, sáng mai hết bận rồi sẽ chạy qua tìm anh."

Tán gẫu vài câu, Đường Thư Vành liếc nhìn Đường Kỳ Sâm, "Hạng mục hàng không trong tay con tiến hành đến đâu rồi?"

"Đang tổng hợp chỉnh sửa ý kiến, dự tính thứ ba tuần sau sẽ đưa lên cuộc họp cùng xem xét."

"Cẩn thận một chút là tốt, mấy vị chú bác cũng là vì sự lâu dài của công ty mà cân nhắc thôi, ý kiến của bọn họ con phải để tâm lắng nghe."

"Con hiểu rồi." Đường Kỳ Sâm gật đầu.

"Đường Diệu ở nước ngoài làm về kỹ thuật khoa học trí năng, đối với lĩnh vực này cũng có kinh nghiệm dày dặn." Đường Thư Vành chuyển đề tài, "Hạng mục này có lẽ Đường Diệu sẽ giúp được đôi chút việc cung cấp tài liệu."

Về mặt Đường Kỳ Sâm nhàn nhạt, không tiếp lời.

Đường Diệu khiêm tốn nói: "Nếu có thể giúp được gì, con nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ."

Đường Thư Vành cười đến mức mấy nếp nhăn nơi khóe mắt dồn dập xô lại, nói với Đường Kỳ Sâm: "Vậy cứ quyết định như vậy đi. Minh Diệu là kiệt xuất trong lĩnh vực này, ông tin tưởng sáng kiến của Đường Diệu. Ngày mai liền để nó đến Á Hối, trước tìm hiểu tình hình, sau đó sẽ cùng giao lưu với kỹ thuật viên của R&D."

Ánh mắt của Đường Kỳ Sâm rơi trên người Đường Diệu, giữa hai hàng lông mày là bát phong bất động(*), "Vậy làm phiền rồi."

(*) tám gió thổi không động. Về bát phong hay bát thể phong, nghĩa là tám ngọn gió đòi, tám pháp ở thế gian hay làm loạn động, mê hoặc lòng người. Theo Từ điển Phật học Huệ Quang, tập I, tr.414, tám ngọn gió ấy gồm:

- 1-Lợi (lợi lộc),
- 2-Suy (hao tổn),
- 3-Hủy (chê bai chỉ trích),
- 4-Dự (gián tiếp khen ngợi người),
- 5-Xung (trực tiếp ca tụng người),
- 6-Cơ (dựng sự việc giả để nói xấu người),
- 7-Khổ (gặp chướng duyên nghịch cảnh, thân tâm bị bức bách, khổ não),
- 8-Lạc (gặp được duyên tốt, thuận cảnh, thân tâm vui vẻ, hân hoan).

Con người thường giao động, thể hiện cảm xúc vui buồn rõ rệt trước những hoàn cảnh thuận nghịch của cuộc sống. Khi được lợi (lợi) thì vui mừng hớn hở, ngược lại khi bị mất mát, tổn hại (suy) thì buồn bã, tiếc nuối. Khi bị chê bai, chỉ trích (hủy) cảm thấy rất khó chịu nhưng khi được khen ngợi (dự) thì vui thích, hài lòng. Khi được mọi người xung tán, tung hô (xung) thì hả hê, ngất ngây hạnh phúc ngược lại khi bị chế diễu, vu khống (cơ) thì hậm hực, bức xúc không yên. Khi những điều không như ý ập đến (khổ) thì đau khổ, thở than và ngược lại khi mọi việc đều thuận lợi như ý (lạc) thì mừng rỡ, vui vẻ.

"Đều là người một nhà, không cần khách khí." Đường Diệu cười.

Khoảng 9 giờ, Bentley ra khỏi khu biệt thự, Đường Kỳ Sâm gác cánh tay trên cửa sổ, sắc mặt không thể nhìn ra bất kỳ một tia nhu hòa nào. Kha Lễ ngồi trên ghế lái phụ, nghiêng đầu nhìn mấy lần, "Đường tổng."

"Nhọc lòng lão gia từ bạc đầu rồi còn phải hao tổn tâm huyết giúp tôi dựng lên vở kịch hay này." Đường Kỳ Sâm hừ lạnh, đem thứ gì đó trong tay nắm thành một cục.

Kha Lễ nói: "Lão gia từ hân không đến nỗi này sinh phòng bị với ngài, ông ấy cũng chỉ là muốn thấy anh em trong nhà dúi dất nhau."

Đường Kỳ Sâm nhui mày, thở mạnh một hơi, nâng tay đặt bên môi, ho khan mấy tiếng.

Kha Lễ biết rõ thời gian này anh đã quá lao tâm khổ tứ, trên Hội đồng quản trị gặp phải một đám xương già khó đối phó, mấy năm qua hao tổn bao nhiêu tâm huyết mới có thể miễn cưỡng ổn định đại cục. Căn cơ đã ổn, nhưng quan hệ trong ngoài chưa bao giờ khiến người ta bớt lo. Người khác chỉ thấy được một mặt vinh quang của Đường Kỳ Sâm, những khổ sở và bất đắc dĩ phía sau cũng có mấy ai nhìn được ra đâu.

Đường Kỳ Sâm mở cửa sổ cho gió thổi vào, nhiệt độ trong xe lạnh dần xuống. Anh nói với Kha Lễ: "Cậu tìm hai người trẻ tuổi một chút đến đón, mấy ngày này sẽ hộ tống cậu ta."

- - - - -

Ngày tiếp theo, lúc Ôn Dĩ Ninh đến công ty, liền nhìn thấy mấy người phụ trách bên phòng hành chính đã đứng trước phòng hội nghị từ rất sớm rồi. Cô tò mò hỏi đồng nghiệp, "Hôm nay có khách hàng lớn à?"

"Không phải khách hàng, một vị khách quý thần bí đó."

Ôn Dĩ Ninh bỏ túi xách vào ngăn tủ, ngồi trên ghế mở máy tính, nhìn đối phương một chút, "Ai vậy?"

"Chị có biết Minh Diệu không?" Đồng nghiệp đi theo tới, mắt mở lớn.

Ôn Dĩ Ninh bị bộ dạng hoa si này của cô ấy chọc cười, "Có nghe danh, nhưng không quá hiểu rõ."

"Đại boss của công ty này ngày hôm nay đến tập đoàn của chúng ta." Đồng nghiệp hạ giọng nói, "Vô cùng soái, còn nhiều tiền! Chính là mẫu hình tổng giám đốc bá đạo trong tiểu thuyết ngôn tình nha!"

Một người khác ngắt lời: "Đường tổng của chúng ta không đẹp trai hả? Không phải tổng giám đốc đó sao? Không thể là mẫu hình sao? Phát tiền lương cho em, vậy mà em lại có thể ngáp ghé sang nơi khác."

"Đường tổng là đại soái ca, nhưng em cảm thấy ngài ấy vẫn hơi già."

"Già cái gì mà già, có đọc báo không, lão già 70 tuổi còn có thể làm cha đấy!"

Ôn Dĩ Ninh nín cười nghe hai cô gái nhỏ ríu ra ríu rít tranh luận, tâm trạng bắt đầu ngày mới nháy mắt cái tốt lên trông thấy.

Hai mươi phút sau, mấy người đứng trước cửa thang máy đột nhiên nhốn nháo, nhìn sang một chút, hóa ra mấy vị đại lão của Hội đồng quản trị đều đã đến. Ôn Dĩ Ninh vội vàng đi nộp báo cáo, cũng không nhìn kỹ người đến là ai. Lúc trở về, lại nghe đồng nghiệp đang bát quái, "Nhìn người thật bên ngoài còn đẹp hơn rất nhiều! Anh ta và Đường tổng đứng một chỗ, cha mẹ ời, hai người đó thật đúng là kết hợp ra cái thứ phong thái thần tiên hạ gục chết người rồi! Mấy người đứng bên cạnh bọn họ đều bị làm cho lu mờ thành khối."

Ôn Dĩ Ninh nghe bọn họ tám chuyện, đầu óc xoay vòng vòng, bèn đi đến gõ đầu từng người một, "Được rồi được rồi, đi làm việc đi, lát nữa giám đốc Trần ra đây mà thấy lại bị mắng cho xem."

Bọn họ le lưỡi, ngoan ngoãn như mèo con ngồi về bàn làm việc.

Sáng sớm bận rộn, Ôn Dĩ Ninh phải lấy kế hoạch lần trước bị Tiêu tổng phủ quyết ra sắp xếp lại, điện thoại vang lên chuông thông báo mấy lần. Ôn Dĩ Ninh không để ý tới, làm việc xong xuôi mới liếc mắt nhìn. Có mấy cái là quảng cáo từ Taobao, còn có hai email mới và một thông báo wechat. Ôn Dĩ Ninh mở wechat cuối cùng, hơi sững sờ.

Mấy ngày trước cô có gửi yêu cầu xác nhận bạn tốt cho Đường Diệu, đối phương vẫn luôn bật vô âm tín, thế nào mà 40 phút trước lại đột ngột xác nhận rồi.

Wechat của Đường Diệu là tên thật của anh ta, vòng bạn bè cũng không đặt quyền hạn, thế nhưng ấn vào lại không thấy có nội dung gì, có lẽ là chưa bao giờ đăng bất cứ cái gì lên đây. Ôn Dĩ Ninh đang suy nghĩ xem có nên chuyển chỗ tiền lần trước cho anh ta không, điện thoại đã vang lên một tiếng, là Đường Diệu gửi tin nhắn đến: "Ngắng đầu."

Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu lên.

Cửa phòng tiếp khách đã mở ra, mỗi người đều là âu phục thẳng thớm, lục tục từ bên trong đi ra. Đường Kỳ Sâm và Đường Diệu đi cạnh nhau, Kha Lễ đi theo phía sau. Đường Kỳ Sâm đang nói gì đó với Kha Lễ, Đường Diệu cầm điện thoại, nhìn về phía Ôn Dĩ Ninh.

Anh ta cười cười, chân đã nhấc lên, trước khi đi quay sang nói với Đường Kỳ Sâm: "Người quen, em đi chào hỏi."

Đường Diệu đi đến trước mặt Ôn Dĩ Ninh, ý cười sâu hơn một chút, "Đừng nói không nhớ tôi, nơi này có nhiều người lắm đấy." Anh ta kề sát môi bên tai cô, hạ giọng nói: "Cho chút mặt mũi."

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, cũng cười lên.

Bộ dạng này của hai người nhìn qua như không có chút xa lạ nào cả, tuần nam nữ đặt ở nơi nào cũng là cảnh đẹp ý vui. Kha Lễ hơi nhíu mày, theo bản năng nhìn sang Đường Kỳ Sâm bên cạnh.

"Tôi đã nói rồi, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại thôi," Đường Diệu cười đưa tay ra, "Ôn tiểu thư, trước lạ sau quen, hiện tại chúng ta đã có thể coi như là người quen chưa?"

Ôn Dĩ Ninh lễ phép bắt tay với anh ta, "Cảm ơn anh, Đường tổng."

Vị Đường tổng này lập tức vui vẻ, nụ cười như gió xuân ấm áp.

Mà vị Đường tổng bên kia, giữa hai hàng lông mày hiện ra âm trầm, trên mặt mây đen bao phủ.

Ôn Dĩ Ninh nhớ đến chính sự, nói với Đường Diệu: "Đúng rồi, lần trước thêm wechat nhưng anh mãi không xác nhận, tiền cũng chưa trả lại được, thật ngại quá. Hiện tại tôi lập tức chuyển cho anh."

Khi đó cô cố ý nhìn hóa đơn thanh toán, gần ba nghìn tư. Cô trực tiếp làm tròn rồi gửi cho Đường Diệu, "Anh nhận lấy."

Đường Diệu liếc mắt nhìn điện thoại, "Nhiều hơn rồi."

"Cũng gần xấp xỉ rồi, phí cảm ơn."

Hai người nhìn nhau, cùng nở nụ cười.

Kha Lễ đi tới, ân cần hỏi: "Hai người cũng quen biết sao?"

Đường Diệu gật đầu: "Tôi và Ôn tiểu thư rất có duyên." Anh ta xoay người, nói với Đường Kỳ Sâm đứng cách đó hai mét: "Nhờ có anh mà ngày mai được đi loanh quanh Thượng Hải thăm thú rồi, vừa rồi tiểu Lý đề cử cho em vài chỗ, có thời gian thì cùng nhau đi nhé. Trước đây em ở nước ngoài cũng đã xem mấy bộ phim tài liệu về Chu Gia Giác của Thượng Hải, rốt cuộc hiện tại cũng đã có cơ hội đi xem tận mắt."

Đường Kỳ Sâm mỉm cười đáp lại, "Được, để anh nói Kha Lễ sắp xếp người."

"Không cần, ở đây có sẵn rồi này." Đường Diệu nhìn về phía Ôn Dĩ Ninh, thân sĩ mời phản hồi: "Cho chút mặt mũi, có thể làm hướng dẫn viên cho tôi hai ngày được không?"

Ôn Dĩ Ninh ngần ra, "Tôi?"

Cô còn chưa đồng ý, Trần Táp từ bên cạnh đã đi tới, "Có thể, ngày nghỉ này tôi sẽ phê chuẩn. Dĩ Ninh, cô thay mặt công ty tiếp đãi Diệu tổng cho tốt."

Chuyện đã quyết định xong, Đường Diệu hiện tại còn phải cùng bọn họ đi tham quan nhà xưởng. Đi đến cửa thang máy, Đường Kỳ Sâm bỗng nhiên nói: "Thượng Hải có rất nhiều nơi thú vị, địa điểm ăn hay vui chơi thăm thú đều có. Nhiều năm như vậy chú mới về đây, có thời gian thì có thể đi thăm thú một lượt. Ở Chu Gia Giác anh có một người bạn thân, như vậy đi, ngài mai đúng lúc anh rảnh rồi, cùng đi với chú."

Nụ cười của Đường Diệu không đổi. Mà Kha Lễ đứng một bên lại ngần ra.

Ngài mai rảnh rồi?

Nhưng mà trưa mai rõ ràng anh có lời mời đến cuộc xã giao với vị lãnh đạo của Cục quy hoạch mà.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Một chút xuân lành trong gió mỏng (8)

Dịch: CP88

Đường Diệu đối với Đường gia có thể coi là một nhân vật đặc biệt, vì hành vi vô liêm sỉ của chính ba ruột mình, cũng là vì những lời sỉ nhục của Đường lão gia tử, xuất ngoại mấy chục năm qua đều rất ít liên lạc với trong nhà. Chỉ khi nào lão gia tử tổ chức sinh nhật mới gọi điện về chúc mừng. Cũng phải đến tận mấy năm trước, lão gia tử mới từ miệng đám bạn hữu biết được Đường Diệu đã thành công đến mức đó. Giống như phong cảnh xinh đẹp hiếm thấy trong khu vườn hoang phế, ẩn mình chờ thời cơ.

Chuyện trong mấy gia tộc lớn ai mà không thích nghe ngóng. Đường Diệu cũng có lòng muốn nhận tổ quy tông, sống vui hưởng lạc. Anh ta và Đường Kỳ Sâm đứng một chỗ, vóc dáng khá tương đương, đều mang theo dáng vẻ thương nhân anh tuấn tinh anh, ngay cả thần thái giữa hai hàng lông mày cũng có nhiều phản tương tự. Mọi người đều nói lần này Đường Diệu về nước không có ý tốt, là có âm mưu với gia sản của Đường gia. Đường Kỳ Sâm thân ở tại vị nhiều năm, nhưng cũng chưa chắc chuyện gì cũng đều làm đến vừa ý. Hai anh em họ bất hòa cũng chỉ là chuyện không sớm thì muộn thôi.

Người đứng xem cuộc vui có không ít, toàn bộ những con mắt từ trong ra đến ngoài đều dõi theo bọn họ chăm chú.

Đây cũng là tin tức ngầm sau đó Ôn Dĩ Ninh moi được từ miệng đồng nghiệp.

Nhưng cô cảm thấy Đường Diệu không phải người như vậy. Ôn nhu lại ấm áp, rất biết cách đối nhân xử thế, thật sự không giống như kẻ thích đi quấy phá. Hành trình đến thị trấn cổ được định ngay ngày hôm sau, sau đó Ôn Dĩ Ninh nhắn wechat hỏi Đường Diệu có nơi nào đặc biệt muốn đi hay không.

Đường Diệu trả lời: "Theo sắp xếp của cô đi."

Ngày hôm sau Đường Kỳ Sâm quả thật đi theo, công ty còn có việc phải xử lý nên Kha Lễ ở lại, cuối cùng hộ tống anh là Hoắc Lễ Minh. Đây là lần thứ hai Ôn Dĩ Ninh nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi này, tuy là thời tiết tháng tư đã tạm qua cái lạnh giá, như nhìn anh ta chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay cô cũng không khỏi rùng mình.

Tổng cộng có hai chiếc xe cùng xuất phát, Đường Diệu đến cả thư ký cũng không mang theo. Chiếc xe của anh ta là BMW, Ôn Dĩ Ninh đi một vòng ngắm nghía, Đường Diệu cười nói: "Xe này là cho các cô gái."

Ôn Dĩ Ninh nói: "Không đâu, rất đẹp."

Đường Kỳ Sâm từ xa đi tới, Đường Diệu vẫy tay với anh. Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu nhìn sang, hôm nay anh mặc chiếc áo khoác gió ngắn màu mơ đơn giản, bên trong mặc một chiếc áo thun đen, gấu quần âu đen xắn lên vài bậc, lúc bước đi mơ hồ lộ ra mắt cá chân. Đường Kỳ Sâm rất ít khi mặc thoải mái như vậy, đã quen nhìn anh mặc âu phục rồi, hiện tại mang theo vài phần phong thái thời thượng này xuất hiện, lại được ánh mặt trời trau chuốt, nền trời xanh lam tôn lên cảnh đẹp, tuần lãng đẹp trai lại càng hiện ra nét trẻ tuổi anh tài.

"Từ đây tới đó mất gần hai tiếng, đến nơi vừa vặn có thể ăn trưa." Đường Kỳ Sâm đi tới, phía sau có Hoắc Lễ Minh đi theo.

Đường Diệu cười nói: "Vậy coi như ngày hôm nay em chỉ cần vác theo cái thân này đi sau thôi."

"Ngày hôm nay cứ chơi cho đã." Đường Kỳ Sâm cũng cười.

Bốn người hai chiếc xe, Đường Diệu nói với Ôn Dĩ Ninh: "Ngồi xe tôi đi."

Ôn Dĩ Ninh không lên tiếng, liếc mắt nhìn Đường Kỳ Sâm.

Đường Diệu cười, "Sợ anh tôi vậy sao? Nhân viên ngoan ngoãn như vậy thật muốn có một người. Nhưng hôm nay không phải đang trong giờ làm, không cần đề ý đến anh ấy." Sau đó nhìn sang Đường Kỳ Sâm: "Anh, mượn người của anh một lát, đừng trừ tiền lương của cô ấy nhé?"

Nhưng Đường Kỳ Sâm chỉ vỗ vai anh ta, "Anh ngồi xe của chú, anh em chúng ta tâm sự."

Cứ như vậy nhẹ như mây gió bỏ qua lời đề nghị của Đường Diệu. Ôn Dĩ Ninh đứng tại chỗ, Đường Kỳ Sâm lúc lướt qua đụng nhẹ bả vai cô, thấp giọng để lại một câu: "Em ngồi xe của tôi."

Hoắc Lễ Minh đã điều chỉnh cho nhiệt độ khá thích hợp, cửa sổ xe trượt xuống, cánh tay lười biếng đặt trên bệ cửa sổ, khuôn mặt bị che đi một phần bởi chiếc kính râm lớn không chút cảm xúc. Bọn họ dọc theo đại lộ Nhân Dân xuất phát, lên đến G50 lại chuyển vào đường cao tốc Thượng Hải. Hoắc Lễ Minh cả một đường đều im lặng không nói, radio bật lên, nhưng âm lượng cũng được điều xuống rất nhỏ.

Ánh mắt Ôn Dĩ Ninh rơi vào cánh tay phải của anh ta. Anh ta xăm đầy cánh tay, từ cổ tay đến vai, mấy đường phác thảo màu xám đen, là một cái cánh lớn sải rộng.

"Sợ?" Hoắc Lễ Minh đột nhiên hỏi.

"Không phải, lần đầu tiên được nhìn thấy hình xăm ở khoảng cách gần như vậy." Ôn Dĩ Ninh cười cười.

"Ừ, đã xăm được hai năm rồi, còn phải đi thêm màu. Nếu sợ thì cứ nói, tôi phủ cái áo lên tạm che đi một lúc." Từ phía này mặt trời không trực tiếp chiếu đến, Hoắc Lễ Minh tháo kính xuống.

"Anh là người Thượng Hải hả?" Ôn Dĩ Ninh hơi buồn chán, tìm đề tài tán gẫu với anh ta.

Hoắc Lễ Minh nói: "Không phải."

"Vậy anh là người ở đâu?"

"Tôi không biết."

Ôn Dĩ Ninh hơi ngạc nhiên. Hoắc Lễ Minh à một tiếng, "Tôi không có ý gì khác, vì từ nhỏ đã lớn lên ở cô nhi viện, là không biết thật. Nhưng sau đó tôi theo Sâm ca làm việc, anh ấy là người Thượng Hải, nên cô cũng có thể xem như tôi là người Thượng Hải."

Ôn Dĩ Ninh áy náy nói: "Thật xin lỗi."

"Không sao." Hoắc Lễ Minh đánh tay lái sang phải, "Trong khu phục vụ có nhà vệ sinh."

Hai người bọn họ mỗi người chia một đường, năm phút sau Ôn Dĩ Ninh đi ra, Hoắc Lễ Minh đã ngồi chờ trên xe rồi. Anh ta đã mặc lên người một chiếc áo khoác, đám hình xăm đáng sợ bị che lại không còn một mẩu. Anh ta chỉ chỉ sang chiếc xe bên cạnh: "Trong xe có một đĩa nhỏ cứ mãi nhìn tôi, sắp khóc đến nơi. Tôi không muốn dọa con bé."

Mười một giờ đi xuống đường cao tốc, xe của Đường Diệu đã dừng sẵn bên đường chờ bọn họ. Hoắc Lễ Minh nhún cùi, Đường Diệu cũng nhún cùi đáp lại rồi tiếp tục đi về phía trước. Không lâu sau thì đến một sơn trang tư nhân. Sơn trang này dựng lên ngay trên một hòn đảo nhỏ ở giữa hồ, tuyệt đối riêng biệt, còn phải ngồi thuyền đi qua. Đường Diệu vừa xuống xe, lập tức khen không ngớt miệng, "Không khí rất tốt, nước cũng trong suốt. Trong này có cá không nhỉ?"

Mặt trời bắt đầu chói chang, Đường Kỳ Sâm đeo kính đen xuống xe, nói: "Có, nơi này được một người bạn của anh quy hoạch thành khu quần thể sinh thái, trong hồ chứa nước có nuôi cá, xung quanh còn có nông trường, đồ ăn trong sơn trang đều là tự người đó sản xuất canh tác."

Tán gẫu vài câu, chiếc thuyền đón bọn họ đã đến. Thuyền này tuy là dừng lại ngay bên bờ, nhưng không thật sự sát vào, từ bờ đến thuyền còn cách nửa mét. Ôn Dĩ Ninh lúc trước khi xuống đi vệ sinh để lại điện thoại ở chỗ ngồi, bây giờ xuống xe lại phải tìm một hồi. Chờ cô đi tới, cả ba người đàn ông đều đã lên thuyền.

Đường Kỳ Sâm và Đường Diệu đứng trên boong thuyền đang trò chuyện gì đó, nhìn thấy cô liền đồng thời đi về phía mạn thuyền. Đường Diệu đưa tay ra, "Nào, bắt lấy tay tôi." Mà cùng một khắc này, Đường Kỳ Sâm cũng đưa tay ra.

Chân trái của Ôn Dĩ Ninh đã bước lên, hơi ngẩn người, một giây sau theo bản năng mà thu về.

Hai người đàn ông hai bên trái phải, cùng nhau đứng trước mặt cô. Đường Diệu mang theo ý cười ôn hòa, tựa như cũng không có ý định thu tay về. Nét mặt Đường Kỳ Sâm nhàn nhạt, nhưng ánh mắt rơi trên người cô mang theo sức nặng lại mạnh mẽ. Đúng lúc này, Hoắc Lễ Minh đứng bên cạnh lên tiếng: "Diệu tông, nước của anh."

Hoắc Lễ Minh tùy tiện cầm một bình nước khoáng bên cạnh, đựng vào vai Đường Diệu. Lúc này Đường Diệu mới xoay người, cười nói: "Cảm ơn."

Ôn Dĩ Ninh chỉ còn lại bàn tay của Đường Kỳ Sâm, liền mượn sức mạnh của anh nhảy lên thuyền, sau đó rất nhanh buông ra, ai cũng không nhìn ai thêm một cái. Đường Kỳ Sâm tự nhiên đi vào khoang tàu, mặt hồ nhẹ gợn sóng làm thoải mái lòng người, Ôn Dĩ Ninh gạt mấy sợi tóc rối bên tai về sau nhìn theo phương hướng anh rời đi, lúc này mới bất giác nhớ ra bản thân quên mất không nói cảm ơn.

Chủ sơn trang là người họ Hứa, Đường Kỳ Sâm gọi ông ấy là lão Hứa, vừa thấy người liền tươi cười tiến lên chào đón, "Cái tên tiểu tử này, đã bao lâu rồi không đến hà, quên anh em rồi có đúng không?"

Đường Kỳ Sâm vỗ vỗ vai ông ấy, trên mặt mang theo một nụ cười chân thành, "Sao có thể chứ."

"Công việc bận rộn thế nào cũng phải chú ý thân thể, lát nữa làm riêng cho chú bát canh, dưỡng dạ dày."

Lão Hứa năm nay ngoài bốn mươi tuổi, nho nhã dí dỏm, quan hệ rất tốt với Đường Kỳ Sâm. Chuẩn bị bữa trưa quả thật vô cùng đề tâm, rau thịt kết hợp vừa vặn, nguyên liệu nấu ăn đều là thịt cá rau tươi từ nông trường. Một nồi canh cá cầu được, trên mặt còn kết lại một tầng chất mỏng. Ôn Dĩ Ninh cực kỳ thích cá kiểu này, không chút rụt rè ăn liền hai bát. Hoắc Lễ Minh rất ít nói, vùi đầu cắm cúi ăn, không kén cái gì.

Cao quý nhất chính là hai vị Đường công tử ngồi đó, Đường Diệu không ăn cải xanh, cứ như thể một đĩa cũng không động tới. Đường Kỳ Sâm thì càng không cần nói, một bát cơm cũng chỉ gắp vài hạt, đến cuối bữa vẫn còn lại nửa bát. Ôn Dĩ Ninh yên lặng thu tâm mắt về, lại yên lặng nhìn chằm chằm đồng xương cá trong đĩa của mình. Hoắc Lễ Minh nhaim đúng lúc này nói: "Hóa ra con gái cũng có thể ăn nhiều như vậy."

Mọi người trên bàn đều bật cười.

Khuôn mặt nhỏ của Ôn Dĩ Ninh nóng nóng, nhưng vẫn không chịu thua đáp lại một câu: "Là bọn họ ăn quá kém cỏi, đàn ông lẽ ra phải ăn bát cơm to uống miếng nước lớn. Tôi đây mới là người ăn lượng cơm bình thường thôi có được không?"

Hoắc Lễ Minh ước lượng một chút, "Tôi cũng đã ăn ba bát."

Đường Diệu nghe xong thì cười rộ lên, "Com rất thơm, tôi cũng đã húp mấy bát canh."

Bọn họ chỉ là ngoài miệng nói đùa, nhưng Đường Kỳ Sâm ngồi đó nghe được lại luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng. Anh cũng đã sớm đặt đĩa xuống, im lặng lại im lặng, cuối cùng không chút biến sắc một lần nữa cầm đĩa lên, yên lặng ăn hết non nửa bát cơm còn dư lại.

Lão Hứa đã chuẩn bị sẵn phòng cho bọn họ, buổi chiều cũng sắp xếp người đưa bọn họ đi dạo một vòng ở thị trấn cổ. Nơi này không hề lớn, thị trấn sông nước cổ xưa chính là mang theo một loại thư thái thoải mái. Dòng nước mát chảy qua cây cầu nhỏ, xuân đã qua từ lâu, hàng liễu bên bờ rủ cành lá xuống làn nước biếc xanh. Trời xanh mây trắng, đi loanh quanh một vòng cũng có thể khiến lòng người thanh thản.

Nơi này Ôn Dĩ Ninh đã đến hai lần, Hoắc Lễ Minh cũng không có mấy hứng thú, bốn người bọn họ đi một vòng trong thị trấn rồi trở về chỗ của lão Hứa. Nghỉ ngơi một lúc, Đường Kỳ Sâm và Đường Diệu cùng đến chỗ lão Hứa ngồi một chút. Hoắc Lễ Minh ở trong phòng không có việc gì làm, Kha Lễ đã gọi điện tới một lần hỏi tình hình. Trước khi tắt máy còn dặn dò: "Cậu nhớ nhắc nhở Đường tông uống thuốc. Tuần trước đến chỗ bác sĩ Trần khám lại kê cho rồi đấy."

Hoắc Lễ Minh đáp lời, điện thoại vừa cúp thì nghe được tiếng gõ cửa. Ôn Dĩ Ninh đứng bên ngoài, nghiêng đầu cười với anh ta: "Tiểu Hoắc gia, có thể nhờ chút chuyện không?"

Ôn Dĩ Ninh muốn ra ngoài một chuyến, "Tôi muốn đi mua ít đồ, mượn xe của anh dùng một chút. Một tiếng nữa sẽ quay lại."

Hoắc Lễ Minh nói: "Mượn xe thì không vấn đề, tôi đi với cô."

"Không cần không cần." Ôn Dĩ Ninh lắc đầu, "Anh đi theo không tiện."

Hoắc Lễ Minh nhìn vẻ mặt khó xử của cô, đại khái đã đoán ra là chuyện gì. Ôn Dĩ Ninh đến kỳ sinh lý, khoảng thời gian này quá bận nên lúc đi ra ngoài cũng quên mất hiện tại là thời kỳ nhạy cảm, cuối cùng lại vô cùng không may mắn đụng phải luôn.

Hoắc Lễ Minh đưa chìa khóa xe cho cô, "Cô ngồi thuyền đi ra ngoài, đi mấy cây số là thấy siêu thị rồi. Đi chậm một chút."

Lúc cô đi, Hoắc Lễ Minh liếc nhìn giờ, chưa đến bảy rưỡi.

Đường Kỳ Sâm và Đường Diệu ở trong hầm rượu tư nhân của lão Hứa nói chuyện phiếm, lão Hứa thích kết giao bạn bè, vô cùng nhiệt tình mở hai bình rượu ngon tiếp đãi. Bầu không khí thoáng thoải mái, rất khoan khoái. Ông ấy nói mình cũng đã già rồi, không nghĩ tới ra ngoài làm đại sự nữa, nhàn tản thành thói, thì thoảng gặp người nhà rồi tiếp đãi cũng rất hài lòng.

Lại hỏi Đường Diệu: "Diệu tổng, cậu đã lập gia đình chưa?"

Đường Diệu nâng chén rượu, nhấp một ngụm rồi cười nói: "Chưa."

Lão Hứa chắc một tiếng, "Hai anh em chú cũng thật lạ, đều hơn 30 rồi, lại không chịu thành thói."

Đường Diệu đặt chén rượu xuống, nói: "Hứa ca là người từng trải, nói gì cũng là đạo lý nhân sinh."

Lão Hứa phát phát tay, "Cuộc sống của mình chính mình sống, ấm lạnh tự biết. Có nhiều tiền hay không không liên quan quá nhiều, cậu chỉ cần tin tưởng một điều, cuộc đời con người có rất nhiều thứ là số mệnh. Người thích hợp để bầu bạn ông trời đều đã sớm định sẵn rồi, nếu như chậm chạp rồi bỏ qua, vậy thì sẽ không còn cơ hội làm lại nữa."

Đường Kỳ Sâm bắt chéo chân, ngồi đó không lên tiếng, nghe ông ấy nói vậy, thoáng chốc buồn phiền uống cạn nửa chén rượu còn lại cầm trong tay.

Lão Hứa nhìn đồng hồ, "Ồi, hơn mười giờ rồi. Tôi đã cho dọn đồ bên dưới chuẩn bị đồ ăn khuya, đi thôi, gọi cả mấy người tiểu Hoắc nữa."

Hoắc Lễ Minh xuống lầu rồi đi ra đại sảnh, Đường Kỳ Sâm nhìn anh ta, ánh mắt chuyển đến phía sau lưng, đột nhiên hỏi: "Ôn Dĩ Ninh đâu?"

Hoắc Lễ Minh nói: "Buổi tối cô ấy mượn xe của tôi đi ra ngoài rồi."

Nói xong, sắc mặt của Hoắc Lễ Minh hơi thay đổi. Ôn Dĩ Ninh đi ra ngoài là gần bảy giờ, hiện tại cũng đã mấy giờ rồi. Đường Kỳ Sâm trực tiếp vòng qua anh ta đi lên lầu. Căn phòng của Ôn Dĩ Ninh nằm trong cùng dãy hành lang, gõ cửa vài cái vẫn không có tiếng người đáp lại.

Đường Kỳ Sâm gọi điện cho cô, "Tút -----" âm thanh kéo dài, thông rồi.

Lúc tán gẫu với lão Hứa đã nghe thấy tiếng sấm đùng đoàng ngoài cửa sổ. Ngày cuối xuân thời tiết khó lường, mưa rơi xuống là có thể rả rích cả đêm. Đường Kỳ Sâm đặt điện thoại bên tai, mấy người còn lại đứng cách một đoạn ngắn chờ đợi.

Hết hồi chuông này lại đến hồi chuông khác, Ôn Dĩ Ninh không nghe điện thoại.

Đường Kỳ Sâm gọi lại một lần, vẫn không có ai nhấc máy. Anh đi về sau, hỏi lão Hứa: "Nơi này còn thuyền không?"

Lão Hứa chắc nịch nói: "Luôn có, chỉ cần cô ấy đến bến tàu thì sẽ luôn có tàu chờ."

Đường Kỳ Sâm gật đầu, "Lão Hứa, mượn xe của ngài dùng một chút."

Đường Diệu đứng một bên nói: "Không thì chờ thêm một chút đi? Bây giờ cũng chỉ mới mười giờ, không tính là quá muộn. Chưa biết chừng cô ấy chỉ ra ngoài đi dạo, lúc đi tới nơi này em thấy có có club, đi chơi một chút cũng không phải chuyện gì lớn."

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu nhìn về phía anh ta, ánh mắt thẳng tắp lại thâm trầm, sắc mặt cũng vô cùng lạnh lẽo, "Cô ấy không phải người thích chơi bời."

Ngữ khí của anh mười phần kiên định, giống như đối với người này đã có mười phần hiểu rõ. Khóe miệng Đường Diệu giật giật, gật đầu, không nói nữa.

Lão Hứa muốn sắp xếp người cho Đường Kỳ Sâm, lại bị anh cự tuyệt. Người chạy đến đây cũng cần thời gian, Đường Kỳ Sâm không muốn chờ, cầm chìa khóa xe rồi đi nhanh ra ngoài. Hoắc Lễ Minh gọi to: "Anh, áo khoác!"

Chờ đến khi anh ta chạy vào phòng cầm theo áo khoác ra đến ngoài thì người cũng đã sớm lên thuyền đi xa. Từ son trang đến bờ cần đến mười phút, trong lúc đó Đường Kỳ Sâm lại gọi cho Ôn Dĩ Ninh hai cuộc, đều không có gì ngoài những tiếng tút dài. Không lâu sau, chuông điện thoại vang lên, nhưng là của lão Hứa.

Giọng nói gấp gáp của lão Hứa từ đầu kia truyền đến: "Đường Tứ Minh xảy ra tai nạn xe, là một người bạn vừa nói với anh. Một chiếc xe chở hàng lớn đâm phải một chiếc xe con, xe kia là Audi, có thương vong, xe cứu thương chạy tới có hai chiếc."

Đường Kỳ Sâm siết chặt chiếc điện thoại trong tay, như có cây búa tạ mạnh mẽ đập lên trái tim vốn đang loạn nhịp. Anh nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Biết rồi."

"Nhưng cũng không chắc chắn đó là tiểu Ôn, anh sẽ lập tức cho người đến đội cảnh sát giao thông hỏi thăm. Chú đừng vội, chờ tin tức của anh." Lão Hứa vội vàng trấn an anh.

Đến bờ, mưa đổ xuống như trút nước. Đường Kỳ Sâm đội mưa lên bờ, chưa được vài bước toàn thân đã ướt sũng. Mặt hồ và phía chân trời tựa như giao nhau, một tia chớp xé rách bầu trời đêm, màu trắng xóa trên trời không biết là sương mù hay là tầng mây. Đường Kỳ Sâm ngồi vào xe, vừa đóng cửa liền rung mình một cái.

Lão Hứa nói vị trí kia cách đây 14km, là một phần của khu thị trấn cổ. Bởi vì là địa điểm du lịch, lại nhiều xe, đường hẹp, chỉ còn hai kilomet thôi nhưng lại bị chặn lại không thể nhúc nhích. Phía lão Hứa còn chưa có tin tức, cần gạt nước với tốc độ nhanh nhất gạt đi đám nước ào ào rơi xuống tấm kính, một tầng lại một tầng như thác đổ. Đường Kỳ Sâm nhích xe đến một vị trí trống, sau đó ngay trước mũi của chiếc xe kia lách qua, dừng lại bên đường.

Anh tắt máy xuống xe, dưới cơn mưa đông điên cuồng chạy về phía trước. Mưa không giảm nhỏ, quần áo ướt thật lâu hong khô trong xe lại ướt đầm. Tới gần nơi xảy ra chuyện, người xem náo nhiệt vây thành một vòng, nhao nhao kể với nhau cảnh tượng khốc liệt vừa rồi. Đường Kỳ Sâm mạnh mẽ phá bức tường thịt này, chen lên trên cùng.

Chiếc xe chờ hàng gây chuyện lật ngang, im lìm nằm giữa con đường, đèn báo chớp rồi tắt, thân xe Audi bị va chạm đã hoàn toàn biến hình. Đường Kỳ Sâm nhìn thấy biển số xe, toàn bộ khí lực trong cơ thể thoáng chốc bị vét sạch.

- - - - -

Bờ bên này.

Lão Hứa gọi theo người cùng nhau đuổi về phía bến tàu, Hoắc Lễ Minh chạy đầu tiên, Đường Diệu ném quần áo mưa cho anh ta, "Mặc vào."

Hoắc Lễ Minh bắt lấy, nhưng không mặc vào mà chỉ nói: "Tôi để cho Sâm ca."

Đột nhiên có người hô lên: "Người về rồi!"

Một chiếc thuyền đang cập bờ, Ôn Dĩ Ninh che ô, xách theo một túi đầy đồ vật, bị cảnh tượng tấp nập phía trước làm cho giật mình, "Đây, làm sao thế này?"

(*) Đoạn trên Sâm ca cảm thấy như bị rút hết khí lực có thể là bởi vì nhìn ra không phải xe của mình nên nhẹ nhõm, sau một hồi lo lắng điên cuồng, cơ thể gồng lên chống chịu được xui xẻo, đại loại là vậy hahaha

Hoắc Lễ Minh thở một hơi nhẹ nhõm, "Ông trời của tôi ơi, vì sao cô không nghe điện thoại hả?"

"Điện thoại sạc pin trong phòng, không có mang theo." Ôn Dĩ Ninh còn chưa hiểu tình hình trước mắt là thế nào, "Xảy ra chuyện gì?"

"Người không làm sao là được rồi." Hoắc Lễ Minh vội vàng gọi điện cho Đường Kỳ Sâm, nhanh chóng báo cáo: "Anh, cô ấy về rồi, anh đang ở đâu?"

Mưa dần nhỏ lại, vũng nước lớn trên đất mang theo ánh trắng ướt nhẹp. Không lâu sau, mưa hoàn toàn ngừng lại.

Hoắc Lễ Minh lấy chỗ lão Hứa một chiếc chân giày, ôm trên người chặn lại cả tầm mắt. Chờ đến khi nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh, cũng suýt chút nữa đã đụng phải cô.

"Úi, có chuyện gì sao?" Anh ta lùi về sau một bước, hỏi.

Ôn Dĩ Ninh áy náy nói: "Thật ngại quá, tối nay không mang theo điện thoại, khiến mọi người lo lắng rồi."

"Chúng tôi không sao, chủ yếu là Sâm ca." Hoắc Lễ Minh hất cằm về phía căn phòng, "Anh ấy dầm mưa cả một buổi tối, tôi phải vào đó đắp thêm chăn đây."

Ôn Dĩ Ninh mím môi, giữa hàng lông mày hiện lên do dự, "Đường tổng..... anh ấy có khỏe không?"

"Sẽ không sao đâu. Vừa về đến nhà đã đi tắm nước nóng luôn rồi, bây giờ có lẽ đã tắm xong. Tôi mang chăn vào trước đã. Ôi, đừng lo lắng. Thật ra chúng tôi đều cảm thấy cô sẽ không xảy ra chuyện được, Diệu tổng còn khuyên anh ấy chờ thêm một chút nữa." Hoắc Lễ Minh cười cười, mái tóc ngắn ngắn, bộ dạng lưu manh giang hồ.

Ôn Dĩ Ninh nhường đường cho anh ta, không nói gì nữa.

Hoắc Lễ Minh đưa chân vào rồi đi ra, nhìn thấy phòng của Ôn Dĩ Ninh không đóng, liền đứng bên ngoài gõ cửa rồi nói vọng vào trong, "Có bạn không?"

"A?" Ôn Dĩ Ninh đang gấp quần áo, thả chiếc áo trong tay xuống rồi nói: "Rảnh rồi, làm sao vậy?"

"Vậy thì tốt, giúp một chuyện. Lão Hứa gọi tôi qua bên đó một chuyện, có việc gấp. Nhưng lúc tôi đi vào trong Đường tổng còn chưa tắm xong, hai bình thuốc này mười phút sau nhờ cô đi vào đưa cho anh ấy, nói anh ấy uống. Được không?"

Rồi thùng thẳng nhét chiếc lọ vào tay cô, "Nhớ nhé, cái này để đường dạ dày."

Ôn Dĩ Ninh nắm chặt chiếc lọ.

Cô chờ mười lăm phút mới đi gõ cửa. Gõ bốn cái cửa mới chậm chạp mở ra. Đường Kỳ Sâm đã thay sang một bộ đồ ngủ lụa màu lam, anh vừa mới tắm rửa xong, tóc còn chưa kịp lau khô, mấy giọt nước nhỏ xuống tí tách. Lúc nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh, rõ ràng anh hơi ngần ra.

"Thuốc của anh." Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, đưa tay ra.

"Cảm ơn." Đường Kỳ Sâm nhận lấy rồi xoay người đi vào, cũng không có đóng cửa lại.

Ôn Dĩ Ninh đứng bên ngoài, nhìn thấy anh tiện tay đặt lọ thuốc lên bàn, không nhận được nhắc nhở: "Tiểu Hoắc nói anh phải uống ngay."

Đường Kỳ Sâm nhìn cô một cái, không nói gì, ngồi bên giường, sống lưng hơi cong, xem ra tinh thần không được tốt cho lắm. Cứ đứng như vậy cũng quá ngượng ngùng. Ôn Dĩ Ninh vừa muốn xoay người đi, Đường Kỳ Sâm lại lên tiếng: "Giúp tôi lấy cốc nước."

Bước chân Ôn Dĩ Ninh dừng lại, nghĩ đến chuyện tối nay dù sao cũng là vì cô mà ra, tuy là hiểu lắm, nhưng trong lòng vẫn có hổ thẹn. Do dự một chút, cô xoay người đi vào.

"Lọ to năm viên, lọ trắng sáu viên, nước dùng quá nóng." Đường Kỳ Sâm nói xong liền cúi vào trong chăn, nằm nghiêng, người cũng cuộn tròn lại.

Ôn Dĩ Ninh lấy thuốc đổ ra, thấy anh nhắm mắt lại, màu da của anh vốn đã trắng, hiện tại được đèn giường chiếu lên lại càng hiện ra nhợt nhạt. Đường Kỳ Sâm hơi nhíu mày, vận thành một nếp gấp rất nhạt. Hô hấp của anh có chút khó khăn, có thể là bị khó thở, anh lại hơi đẩy chiếc chăn xuống dưới cổ.

Ôn Dĩ Ninh đặt thuốc và cốc nước lên mặt bàn, "Vậy anh nhớ uống."

Đường Kỳ Sâm lặng lẽ mở mắt, nhìn cô. Trong con ngươi phủ một tầng xám xịt mơ hồ, lúc chăm chú nhiệt độ bên trong cũng như đang tăng lên. Ôn Dĩ Ninh nhìn anh hai giây, sau đó chậm rãi dời tầm mắt, đứng thẳng lưng muốn đi.

"Tôi khó chịu." Đường Kỳ Sâm khàn giọng nói.

Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu, thấy biểu hiện của anh hơi khác lạ, liền đi đến bên giường, mu bàn tay đặt trên trán anh, trái tim hơi nhói, "Đường Kỳ Sâm, anh phát sốt rồi."

Bàn tay mịn màng lại mát lạnh của cô gái nhỏ áp trên tầng da thịt nóng bỏng của anh, tựa như khát vọng được uống nước lạnh giữa mùa hạ bỗng rất được thỏa mãn. Đường Kỳ Sâm nắm lấy cổ tay Ôn Dĩ Ninh không cho cô dời đi, sau đó áp mặt mình vào lòng bàn tay cô, đôi mắt cũng nhẹ nhàng khép lại.

Sau đó giọng nói vô cùng suy nhược mê man vang lên, "..... Sau này nhớ phải nghe điện thoại."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Giác mộng này ai sẽ tỉnh dậy trước (1)

Dịch: CP88

Đường Kỳ Sâm nói xong thì sức mạnh giữ lại cổ tay cô cũng dần buông lỏng. Ôn Dĩ Ninh chậm chậm rút tay về. Cô đi tìm lão Hứa, lão Hứa lại suốt đêm từ trên thị trấn mời một vị bác sĩ về đây. Đo nhiệt độ cơ thể, 39 độ, cái trán nóng bỏng.

Trước khi vị bác sĩ đó để cho anh uống thuốc, Hoắc Lễ Minh ngăn lại, rất lễ phép hỏi bác sĩ phải uống thuốc gì. Sau đó anh ta chụp vài tấm ảnh rồi gửi wechat cho lão Trần. Đường Kỳ Sâm vẫn luôn điều trị ở chỗ của lão Trần, anh ta hiểu rõ nhất loại nào dùng được loại nào không.

Lão Trần rất nhanh liền phản hồi: "Dùng được. Nhưng lọ thuốc màu trắng trước đó tôi đưa cho cậu ấy tạm thời đừng uống, nếu sốt liên tục không ngừng thì ngày mai lập tức về Thượng Hải, đến chỗ của tôi."

Sau khi bác sĩ đến Ôn Dĩ Ninh cũng trở về phòng mình. Hai tiếng sau, nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài, cô mở cửa ra, nhìn thấy Hoắc Lễ Minh từ trong phòng của Đường Kỳ Sâm đi ra.

"Còn chưa ngủ hả?" Hoắc Lễ Minh nghiêng đầu nhìn cô.

Ôn Dĩ Ninh hỏi: "Bác sĩ đi chưa?"

"Lão Hứa nhờ ông ấy ở lại đây một đêm, sợ người lại tiếp tục phát sốt." Hoắc Lễ Minh nói: "Hiện tại đã tạm ngừng rồi, cả người đều đỏ mề hôi, đổi xong quần áo lại ngủ thiếp đi."

Cảm giác hổ thẹn trong lòng Ôn Dĩ Ninh càng lớn hơn, bối rối đứng đó.

"Không liên quan đến cô, không sao đâu. Mau đi nghỉ, sáng mai xem tình hình thế nào rồi tính tiếp." Hoắc Lễ Minh phẩy phẩy tay, ra hiệu cho cô đi vào.

Ngày hôm sau, lúc Ôn Dĩ Ninh thức dậy rồi đi xuống, mấy người Hoắc Lễ Minh đã dậy từ bao giờ đang ngồi ở đó uống trà rồi. Đường Diệu ngồi bên trái, trò chuyện cười đùa hết sức thoải mái, lão Hứa ngồi với anh ta, cũng cười đến không thể ngậm miệng. Đường Kỳ Sâm đưa lưng về phía cô, ngày hôm nay anh mặc một chiếc áo len xám tro, lưng tựa về sau, tay trái đặt trên tay ghế, từ rất xa đã có thể nhìn thấy trên mu bàn tay có một miếng bông trắng.

Có lẽ tối qua sau khi tiêm xong đã quên không lấy ra.

Hoắc Lễ Minh là người đầu tiên nhìn thấy người, vẫy tay chào buổi sáng. Đường Kỳ Sâm quay đầu lại, tinh thần nhìn ra không tệ lắm, sau một đêm nghỉ ngơi trên mặt đã không còn mệt mỏi. Tầm mắt của Ôn Dĩ Ninh và anh đụng nhau, Đường Kỳ Sâm nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó quay đầu về.

"Thân thể thật không sao nữa?" Lão Hứa hỏi anh một câu, "Nếu không thì đừng miễn cưỡng, đến lúc đó anh lại không biết phải bàn giao thể nào với người nhà chú."

Đường Diệu cũng khuyên: "Nếu không thì thôi đừng đi nữa, chúng ta về Thượng Hải."

Ôn Dĩ Ninh đi tới, Hoắc Lễ Minh nhích mông sang nhường ra một chỗ cho cô, nói: "Vốn là ngày hôm nay sẽ đi câu cá."

"Câu cá?" Ôn Dĩ Ninh theo bản năng liếc Đường Kỳ Sâm một cái.

"Đi thôi, vốn là đến đây chơi mà." Đường Kỳ Sâm nói với Đường Diệu: "Chú hiếm có mới đến đây một lần, đừng làm mất vui. Anh không sao, thời tiết hôm nay cũng tốt, anh ra ngoài đó hong mát một chút."

Lão Hứa gật đầu, "Vây được rồi, tiểu Hoắc, cậu lấy thêm áo khoác cho chú ấy."

Cách trang viên mấy cây số là hồ chứa nước tư nhân của lão Hứa, một mảnh đất lớn, đầu năm nay đã hoàn thành công đoạn thiết kế, nối liền với nông trang này của ông ấy là một chuỗi sinh thái nghỉ dưỡng. Bây giờ những cuộc tiếp đón giao thương xa hoa một chút đều không thích đến mấy nơi như nhà hàng hay khách sạn nữa, chọn một nơi phong thủy hợp lòng người mới có thể vui vẻ hơn để bàn luận công việc. Lão Hứa dự định giữa năm tới sẽ chính thức đưa nơi này vào kinh doanh, quan hệ rộng rãi, đơn đặt hàng cho tới bây giờ đã kín đến cuối năm.

Những thứ đồ này nhìn qua có vẻ bình thường, thật ra rất đắt tiền. Lão Hứa bề ngoài không được ưa nhìn cho lắm, cũng nhìn không ra chút khí chất tư bản nào cả, nhưng phong cách nói chuyện của ông ấy giản dị lại thân thiện, là người có của cải và đã từng trải qua mưa gió. Đường Kỳ Sâm đã qua giai đoạn kết thiện duyên rộng rãi, những người thân thiết bên cạnh đều là những viên trăn châu theo thời gian trải qua sóng lớn dãi cát.

Ngồi thuyền rời khỏi sơn trang, lại đổi sang xe điện đi dạo một vòng trên đường núi, vẻ đẹp sơn thủy hữu tình đặc biệt bày ra không chút giấu diếm trước mắt họ. Một đêm mưa qua đi, sáng sớm ánh nắng mặt trời lại càng sáng rực rỡ. Ven đường hoa nở bung, mùa hạ đã đến rồi.

Đến hồ chứa nước, cần câu đã được sớm chuẩn bị kỹ càng. Đường Diệu là người biết câu cá, từng chiêu thức đều vô cùng quen thuộc. Anh ta và lão Hứa thách đấu nhau, xem ai là người câu được đầu tiên. Đường Kỳ Sâm ngồi một bên, thi thoảng sẽ cười nhẹ. Ngọn gió lướt nhẹ trên mặt nước, cũng thổi tung mấy sợi tóc trên trán anh, lộ ra cái trán trơn bóng đẹp đẽ của anh, sóng nhỏ từng đợt lăn tăn.

"Anh không câu cá hả?" Ôn Dĩ Ninh cầm hai chai nước, đưa một chai cho Hoắc Lễ Minh.

Hoắc Lễ Minh ngồi xổm, mái tóc húi cua cứng cáp mà mạnh mẽ. Loại kiểu tóc này rất kén người, nhưng đặt trên người anh ta lại toát lên vẻ dồi dào sinh lực. Anh ta nhận lấy chai nước, không có hứng thú lắc đầu một cái, "Tôi không hưởng nổi cái loại lạc thú này, ngồi cầm rễ một chỗ chờ đến mấy chục phút, lại chưa chắc đã có thể chờ đến khi cá cắn câu."

Ôn Dĩ Ninh ngồi bên cạnh anh ta, nghe xong thì cười rộ lên, "Tôi cũng vậy."

"Mỗi lần Sâm ca câu được cá xong đều thả về." Hoắc Lễ Minh không thể hiểu nổi, dừng dừng nói: "Còn không bằng trực tiếp xuống đó bắt cá, sung sướng thoải mái."

Ôn Dĩ Ninh nói: "Ồ quê tôi cũng có một dòng sông, so với nơi này nhỏ hơn một chút. Tôi nhớ khi trước đi học, vừa tan trường liền chạy ra đó, cõng giày nhảy xuống nghịch nước. Anh có biết cái loại xô màu hồng mấy di chuyên dọn vệ sinh dùng không? Chúng tôi mượn nó rồi mang ra sông mò cá, nếu may mắn có thể gặp được đoàn nòng nọc nhỏ."

Hoắc Lễ Minh lập tức nổi lên hứng thú, "Vây chúng ta xuống thử đi?"

Ôn Dĩ Ninh ngăn người, "Ồ chỗ này?"

"Phía bên kia nước khá cạn, tôi đi tìm hai cái xiên cá. Bọn họ câu cá như vậy có lẽ cũng phải đến giữa trưa mới dừng, chúng ta tìm chút chuyện để làm." Hoắc Lễ Minh vẫn rất có lòng muốn chơi, nói liên tục, không bao lâu thật sự tìm được hai cái xiên.

Hoắc Lễ Minh không chút sợ lạnh, vốn đã mặc một chiếc áo ngắn tay, ống quần cũng chỉ cần xắn lên một cái, cõng giày ra là đã có thể nhảy xuống nước. Anh ta nghiêng đầu nói: "Vẫn hơi lạnh. Cô đi đôi ủng kia vào đi."

Ôn Dĩ Ninh cũng không từ chối, nhanh nhẹn thay đôi ủng vào, cầm chiếc xô rồi lội vào dòng nước. Nơi này nước trong đến mức có thể nhìn thấy đá cuội và cát, ở gần bờ chỉ có cá nhỏ, Hoắc Lễ Minh đi xa hơn một chút, cúi đầu tìm cá, tay cầm xiên sẵn sàng phóng.

Động tĩnh phía họ khiến mấy người lão Hứa đều nhìn lại. Lão Hứa vui vẻ a một tiếng rồi nói: "Tiểu Hoắc vẫn rất biết chơi đùa."

Đường Kỳ Sâm khẽ cau mày, "Nghịch như quỷ."

Phòng chừng cá bên này cũng không nhanh cắn câu, ba người bọn họ liền đặt cần câu trên mặt đất rồi đi về phía đó. Trong xô của Ôn Dĩ Ninh đã có một ít cá nhỏ, cua ốc gì đó, còn vị Hoắc Lễ Minh khí thế đầy mình, bay nhảy nửa ngày kia lại không gặp được con cá nào cả.

Ôn Dĩ Ninh cười nói: "Anh thua rồi nhé. Ghi nợ một bữa cơm."

Lời vừa dứt, Hoắc Lễ Minh đã hô lớn "Có rồi!", sau đó bọt nước tung tóe, anh ta giờ cái xiên cá lên, trên mũi nhọn còn có một con cá đang giãy dụa kịch liệt. Vẫn là đề anh ta gặp may rồi.

"Ồi, lớn thật nha." Lão Hứa cười lớn: "Bữa cơm này xem ra phải để tiểu Ôn mời rồi."

Ôn Dĩ Ninh vừa nhìn, tức giận đến mức giậm chân, "Cá ngốc, nguoi không thể bơi nhanh hơn một chút sao?"

Lão Hứa và Đường Diệu đứng bên bờ không chút kiêng dè cười lớn, khoe miệng Đường Kỳ Sâm đứng bên cạnh cũng ngậm lấy ý cười nhàn nhạt. Anh không lên tiếng, trở về nơi câu cá, lúc quay lại trên tay đã có thêm một cái xô.

"Dĩ Ninh." Anh đột nhiên cao giọng gọi.

Ôn Dĩ Ninh đang chuẩn bị đi về phía bờ, ngẩng đầu lên, ngốc ra nhìn anh, "Hả?"

Chỉ thấy hai tay Đường Kỳ Sâm nhấc chiếc thùng lên, miệng thùng nghiêng về phía cô. Thật ra anh không hề nói gì, nhưng Ôn Dĩ Ninh lại rất nhanh liền hiểu ý, nhanh chóng đưa chiếc thùng của mình ra -----

"Bụp", nước văng tung tóe, Ôn Dĩ Ninh dù đã nghiêng đầu tránh đi vẫn bị văng đầy mặt bọt nước. Con cá giữa không trung vẽ ra một hình cung đẹp đẽ, đuôi cá còn nhân lúc giãy dụa vẩy sang hai bên, cuối cùng không lệch một li rơi vào trong xô của cô.

Đường Kỳ Sâm đứng trên bờ cười với cô, giữa hai hàng lông mày mang theo gió mát vui vẻ, nói: "Em thắng rồi." Sau đó hất cằm nói với Hoắc Lễ Minh mặt mũi ngu ngơ đứng dưới nước: "Cô ấy không cần mời chú ăn cơm."

Con cá này vốn dùng để ăn nên không có thả lại, buổi trưa trực tiếp dùng để nấu canh. Lúc ăn cơm trưa, lão Hứa coi như cũng có nhân lực, xếp cho Ôn Dĩ Ninh ngồi bên cạnh Đường Kỳ Sâm. Hai người đều rất yên tĩnh, một bữa cơm gần mười phút cũng không ai lên tiếng nói với ai một lời.

Cơm nước xong xuôi, lão Hứa kéo bọn họ vào bàn chơi bài. Lúc Hoắc Lễ Minh đi ra, nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh ngồi một mình bên ngoài.

"Có tâm sự?"

Ôn Dĩ Ninh nghe thấy tiếng gọi, như vừa tỉnh giấc chiêm bao hơi run lên.

"Dạ cô hả?" Hoắc Lễ Minh ngồi xuống bên cạnh.

"Không." Ôn Dĩ Ninh cười cười, "Anh không chơi bài à?"

"Không chơi, không thắng được." Hoắc Lễ Minh gấp chiếc áo của mình lên, lộ ra một cánh tay kín hình xăm, nhẹ như mây gió nói: "Người trong đó đều không thắng được anh ấy."

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, nói: "Lúc trước tôi còn tưởng anh là nhân viên của Á Hối."

"Học lực không đủ, không vào được." Hoắc Lễ Minh gác một chân lên, giật một nhánh cỏ đuôi chó ngậm vào miệng, hai tay gối sau gáy ngửa về sau, "Tôi cũng không quen cuộc sống 9 giờ sáng đi làm 5 giờ chiều tan ca."

"Vậy vì sao anh và Đường tổng lại quen biết nhau?"

"Lúc thu phí bảo kê suýt chút nữa bị người ta chém chết, anh ấy đã cứu tôi một mạng, cái mạng này của tôi từ khi đó đã là của anh ấy."

Lúc Hoắc Lễ Minh nói lời này ngữ khí hết sức bình thường, nhưng trong mắt lại mang theo kiên định chắc chắn. Trước sau không nghe thấy cô lên tiếng, Hoắc Lễ Minh quay đầu, "Không phải sợ, cô là người của Đường tổng, sau này nếu ở Thượng Hải gặp phải phiền phức thì cũng có thể đến tìm tôi."

Nghe đến đó, Ôn Dĩ Ninh dần hiểu được. Đường Kỳ Sâm đi đến vị trí này, không phải mọi chuyện đều có thể đứng ngoài sáng giải quyết, những thứ không thể đi theo chính đạo đều cần có người giúp anh thu xếp. Tuổi của Hoắc Lễ Minh không lớn, nhưng trầm ổn lão luyện, không thiếu lòng trung thành. Hơn nữa Đường Kỳ Sâm lại đối với anh ta có ân, phần giao tình bằng sinh mệnh này đủ để trở thành thứ tín ngưỡng và thuần phục vững vàng hơn bất kỳ điều gì khác.

"Không nói tôi nữa, nói về cô một chút đi, cô sẽ tiếp tục ở lại Thượng Hải chứ?"

"Không biết."

"Tôi đã gặp rất nhiều người, sau khi ở những thành phố lớn nỗ lực làm việc mấy năm đều trở về quê nhà. Có thể ở lại, cũng là vì có ràng buộc. Hoặc là luyến tiếc phần tiền lương hậu hĩnh, hoặc là đối với giấc mơ của mình vẫn còn hi vọng. Còn cô, cô hiện tại là loại nào?"

Ôn Di Ninh suy nghĩ một chút, cúi đầu nói: "Loại nào cũng không phải."

Hoắc Lễ Minh nhìn xa xa, bình tĩnh mà hỏi hột nói: "Nếu như cô nhất định phải đi thì hãy nói trước với anh tôi một tiếng. Tôi cảm nhận được anh ấy đối với cô không giống những người khác."

Ôn Di Ninh bỗng hơi căng thẳng, nhìn về phía anh ta.

"Thật ra tôi đã biết cô từ trước. Bốn năm về trước, tôi đã từng nghe Kha Lễ nhắc đến tên cô. Anh tôi mấy năm qua theo thời gian càng trở nên kiệm lời, gặp gỡ người nào cũng đều khách khách khí khí, trong lúc nói chuyện làm ăn cũng vậy, khi bàn chuyện riêng với ai đều cảm thấy máu chảy trên người ấy đều là máu lạnh. Tháng sau anh ấy 35 tuổi rồi, ở cái tuổi này, nhưng cuộc sống là trống rỗng tình cảm." Hoắc Lễ Minh tự cười một mình, "Tôi cũng biết anh ấy từng thích một người phụ nữ, là chuyện thật nhiều năm về trước, tôi đã cho rằng cũng chỉ có một người đó thôi. Nhưng sau đó Kha Lễ nói với tôi, đó là vì tôi chưa từng thấy đáng về anh ấy vì một cô gái mà xuống bếp."

Ôn Di Ninh ngẩn người, trong lòng tựa như nghĩ ra cái gì đó, nhưng đi một vòng vẫn không thể nào gọi ra thành tên.

"Năm đó anh ấy bệnh nặng một thời gian dài, trên bàn xã giao liên tục uống rượu đến hôn mê, dạ dày xuất huyết, dường thật lâu mới có thể xuất viện. Cũng chính là khi đó Kha Lễ nhìn thấy một đoạn video lưu trong máy của anh ấy. Một cô gái đứng trong bếp làm cơm, quay đầu lại phát hiện ra anh ấy đang quay mình, sau đó anh ấy nói sẽ giữ lại để sau này học theo làm cơm."

Người ngoài chỉ dùng hai ba câu gọi ra chuyện cũ, lại như dùng hòn đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, tràn ra hồi ức đã chôn sâu, thật lâu sau không thể yên tĩnh lại. Ôn Di Ninh nhớ được phần sau của video kia là cô trợn mắt không tin nói: "Dùng, anh mà xuống bếp em cũng theo họ anh luôn!"

Khi đó Đường Kỳ Sâm không lên tiếng, chỉ có khóe miệng giương lên một hình cung rất nhỏ, ôn hòa ảm áp như có gió xuân lướt qua, nơi nào cũng là đẹp dễ xinh xắn. Cho dù nhiều năm qua đi, nhiều đoạn ký ức gần đã gần như quên mất đi thì nụ cười đó vẫn như đèn đường lên khi trời tối, từng ngọn từng ngọn sáng lên.

"Tôi không biết trong khi ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau đó anh tôi đã thật sự làm một bữa cơm rồi chạy đến ga tàu đứng chờ người. Chỉ là cuối cùng vẫn một mình quay về." Hoắc Lễ Minh nói tiếp, sau đó quay đầu nhìn cô một cái, bình tĩnh hỏi, lại như khẳng định: "Cô gái trong video kia hẳn là cô đi."

Ngữ khí đơn giản dễ hiểu, lời vừa dứt, bên tai cũng yên tĩnh đến lạ kỳ. Bốn mắt nhìn nhau, là hạt sương đọng trên ngọn cỏ, là ánh mặt trời ôn hòa ảm áp.

Ôn Di Ninh thật lâu không nói gì.

Không cần câu trả lời của cô, Hoắc Lễ Minh nhìn về mặt này coi như đã hiểu.

"Anh tôi thật ra cũng không dễ dàng gì, tiếp quản một cái gia nghiệp lớn, tỷ lệ thuận với áp lực và trách nhiệm. Mấy năm qua đã dễ chịu hơn được một chút, người người ngưỡng mộ, nhưng cũng vì bọn họ chưa từng thấy anh ấy đã phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực. Những lúc xã giao với nhân viên chính phủ thật sự là uống đến không muốn sống, dạ dày ở thời điểm đó cũng ở tình trạng tồi tệ nhất. Thật ra tôi vô cùng hi vọng có người có thể ở bên cạnh chăm sóc cho anh ấy, biết lạnh biết nóng." Hoắc Lễ Minh đứng lên, tiện tay gạt một cái nhánh cỏ đuôi chó, loay hoay một lúc, cuối cùng nói với cô: "Nào, đưa tay ra đây."

Ôn Di Ninh còn đang thất thần, phản xạ có điều kiện mở lòng bàn tay ra.

Hoắc Lễ Minh tết nhánh cỏ kia thành một cái nhẫn đơn giản, nhắm ngay ngón trỏ của cô đeo vào. Sau đó cười như một đứa trẻ, "Giao tiền đặt cọc nhé."

(*) ngón trỏ chứ không phải ngón áp út nhé, nhẫn cỏ và ngón trỏ có ý nghĩa đặc biệt nào đó không thì trong phạm vi hiểu biết của ta không có khái niệm nào mất rồi, nhưng tóm lại tiểu Hoắc gia không phải nam phụ, mn khỏi cần hổng hề hề

- ----

Lão Hứa là người chu đáo, sắp xếp hành trình cũng cực kỳ dễ tâm, buổi sáng câu cá, nghĩ đến Đường Kỳ Sâm tối qua lên cơn sốt nên hủy toàn bộ kế hoạch đi dạo bằng thuyền lúc chiều tối, rủ bọn họ chơi đánh bài. Vận may của Đường Kỳ Sâm rất tốt, Đường Diệu và anh ngang tài ngang sức, cuối cùng vẫn là lão Hứa thua nhiều nhất.

"Tìm gì thế?" Lão Hứa thấy Đường Kỳ Sâm chốc chốc lại ngoảnh đầu về sau, ném một xấp tiền lên mặt bàn rồi nói, "Tìm tiểu Hoắc hả, yên tâm đi, cậu ta và tiểu Ôn ở cùng nhau rồi, người không lạc được."

Đường Kỳ Sâm không lên tiếng, chỉ nhìn lão Hứa một cái. Lão Hứa nhắc này, rất có thâm ý ném lại cho anh một cái ánh mắt.

Cơm tối thay đổi khẩu vị, đều là mấy món thanh đạm đơn giản trong bữa ăn gia đình. Đường Kỳ Sâm ăn ít, thi thoảng mới nhắc đĩa lên. Không lâu thì canh cá lên, giống với món canh ngày hôm qua bọn họ ăn. Lão Hứa chỉ anh nói: "Là món chú muốn, nào, đặt trước mặt chú ấy."

Người phục vụ đang định bưng bát đi tới, Đường Kỳ Sâm đã nói: "Đặt chỗ cô ấy." Rất nhẹ, sau đó lại quay sang tiếp tục tán gẫu với Đường Diệu.

Canh cá đặt trước mặt Ôn Dĩ Ninh, mùi vị vẫn thế, trên mặt canh còn kết một tầng mỏng.

Là món ăn hôm qua cô thích nhất.

Gò má Ôn Dĩ Ninh hơi nóng lên, không biết là vì nhiệt độ từ máy điều hòa quá cao hay là bị hương vị thơm nức này hun nóng rồi.

Sau bữa cơm chiều, đoàn người rời khỏi hồ chứa nước trở về son trang nghỉ ngơi. Ngày hôm sau bọn họ phải quay về Thượng Hải, lão Hứa đã sớm chuẩn bị xong quà tặng cho Đường Kỳ Sâm và Đường Diệu, đặt ở cốp sau xe, đều là nông sản sạch và bổ. Bên này hết bận, Hoắc Lễ Minh muốn vào thị trấn đi dạo, tìm quán bar nào đó nhảy disco. Đường Diệu sao cũng được, cười nói: "Cho tôi đi cùng với, trải nghiệm chút không khí nhẹ nhàng của nông thôn."

Hoắc Lễ Minh cũng rất sáng khoái, "Được, tôi đưa anh đi. À, cô đi không?" Anh ta lại hỏi Ôn Dĩ Ninh.

"Tôi không đi, hai người chơi vui về."

"Vậy thì tốt, đúng lúc muốn nhờ cô giúp chút chuyện."

Sau đó kéo Ôn Dĩ Ninh sang một bên, "Anh tôi từ trong hồ chứa nước về đã chui luôn vào phòng, đến tận bây giờ vẫn không thấy đi ra. Tôi thấy trên đường anh ấy ho liên tục, sợ là anh ấy không uống thuốc gì đã đi ngủ." Hoắc Lễ Minh nhìn đồng hồ, "Tám rưỡi cô nhắc anh ấy một lần, trong căn nhà này có đường điện thoại nội bộ, cô gọi vào số điện thoại của phòng anh ấy là được."

Tiểu tử này háo hức muốn đi nhảy disco, vừa nói xong liền xoay người đi mất, "Có chuyện gì thì gọi cho tôi. Cảm ơn nhé, nhân viên mẫu mực."

Ôn Dĩ Ninh nhìn theo bóng lưng anh ta, bật cười, người này vẫn luôn rất phóng khoáng như thế.

Yêu cầu này của Hoắc Lễ Minh cũng không tính là gì, vòng vo một hồi, nói cho cùng lần bệnh này của Đường Kỳ Sâm cũng là vì cô mà ra. Không nói đến những chuyện khác, nếu như lạnh nhạt né tránh lại thành tự mình không hiểu đạo lý đối nhân xử thế rồi. Đến giờ, Ôn Dĩ Ninh rất bình tĩnh dùng điện thoại bàn gọi qua phòng anh. Phòng của Đường Kỳ Sâm là 1288, đều cùng một tầng. Cô cố ý mở cửa ra, tiếng chuông lớn, bên này cô cũng có thể nghe thấy.

Thế nhưng chuông lớn như vậy lại không có một ai tiếp máy. Ôn Dĩ Ninh lại gọi thêm một lần, vẫn không có ai nhận. Cô hơi nhú mày, không phải chứ, đừng nói là ngắt trong phòng rồi? Không dám chậm trễ, Ôn Dĩ Ninh trực tiếp đi gõ cửa, ban đầu còn hơi rụt rè cộc cộc hai cái, nửa ngày không thấy ai trả lời liền dứt khoát cao giọng gọi: "Tổng giám đốc? Tổng giám đốc!..... Đường Kỳ Sâm?..... Này! Bệnh binh!"

Cánh cửa mở ra, nắm đấm gờ lên định đập vào cửa còn chưa kịp thu lại, Đường Kỳ Sâm đứng trước cửa cũng không tránh, trực tiếp bắt lấy cổ tay cô, ngữ khí lạnh nhạt không vui, "Em vừa gọi tôi là gì?"

Ôn Dĩ Ninh hơi lúng túng, "Anh ở trong đó à?"

Đường Kỳ Sâm nhú mày, ánh mắt trầm trầm, "Ừ, tẩm."

"Tiểu Hoắc nói tôi nhắc anh uống thuốc." Ôn Dĩ Ninh nói xong muốn đi, nhưng bàn tay anh giữ cổ tay cô vẫn không nói lỏng, giọt nước ẩm từ ngón tay người đàn ông men theo da thịt lan sang, không khí cũng loãng ra, yên tĩnh đến lạ. Vài giây sau, Đường Kỳ Sâm mới buông tay, hỏi: "Ra ngoài tản bộ một chút?"

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng lắc đầu: "Không được."

"Được, vậy thì vào ngồi đi." Anh mở cửa rộng ra, thấy cô vẫn đứng yên không nhúc nhích thì nói: "Em giúp tôi chia thuốc, tôi sốt rồi."

Bầu không khí dần đi vào quỹ đạo, Ôn Dĩ Ninh đi tới, "Lại sốt nữa hả?"

"Ừ." Đường Kỳ Sâm dựa người vào mép bàn, không thể đứng thẳng, sống lưng hơi cong xuống, xem ra trạng thái cũng không tốt lắm. Anh chỉ sang bên phải, "Cặp nhiệt độ."

Ôn Dĩ Ninh theo hướng anh chỉ tìm, tầng trên cùng không thấy, lại ngồi xuống tìm trong mấy ngăn phía dưới, "Anh sốt liên tục như vậy sao? Nếu sốt nhiều lần thì nên về Thượng Hải kiểm tra một chút. Dạ dày anh không tốt, cũng phải thường xuyên chú ý, một người bạn cấp ba của tôi còn chưa đến 30 đã ung thư dạ dày rồi qua đời. Anh cũng không còn trẻ, tự mình chú ý thân thể."

Ôn Dĩ Ninh vừa tìm vừa nói, cũng không suy nghĩ nhiều. Khi cô còn bé Giang Liên Tuyết cực kỳ thích dùng virus sốt để hù cô, nói cái gì mà nếu sốt đến 40 độ sẽ bị hun thành viêm màng não. Tuy là nói linh tinh, nhưng những lời khi còn bé nghe được này đã để lại ám ảnh quá sâu trong lòng cô, lớn rồi, Ôn Dĩ Ninh đối với những thứ này lại càng miễn cảm hơn.

"Anh nói Kha Lễ chuẩn bị dãn hạ sốt, trong trường hợp bất ngờ còn có thể dùng tới..... Aiz, sao lại không thấy đâu hết." Ôn Dĩ Ninh xoay người, suýt chút nữa đụng phải Đường Kỳ Sâm đã đứng phía sau tự bao giờ. Đôi mắt đen nhưng sáng, nhìn cô chăm chú, tập trung mười phần, ánh mắt cứ như thế muốn đốt cháy người con gái đứng phía trước anh.

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng lùi về sau, đụng phải mép bàn, không thể lùi được nữa, trái tim cũng theo đó chìm thẳng xuống.

Phải hình dung về cái ánh mắt này như thế nào đây..... Có nuối tiếc khi vòng một đường lớn trở về nhưng không gặp người, có phân vân nên hay không giữ tình yêu lại trong nỗi ân hận cả một đời, có cả một chút hi vọng thanh bình sau khi cánh buồm nặng nề vượt ngàn trùng sóng.

Ôn Dĩ Ninh ngừng thở, một loại suy đoán nào đó trong lòng càng trở nên rõ ràng, dòng ký ức về một người đàn ông tuôn trào như thác đổ.

Yên lặng vài giây, Đường Kỳ Sâm nhấc tay lên, nhẹ nhàng đặt xuống bả vai cô. Trong tầng ánh sáng dịu dàng thăm thẳm, cẩn thận dè dặt từng chút từng chút kéo người ôm vào lòng ngực.

Anh nói: "Niệm Niệm, chúng ta thử thêm một lần nữa có được không?"

Bát Bát: Chương phúc lợi ngẫu nhiên cảm ơn Linhgao lần 2 gửi xiên ủng hộ Bát mua chương và tặng quà tác giả, ăn chơi cả tuần mới gửi đáp lễ được, thiệt là ngại quá hì hì

Thật ra thì giống như trả tiền nghe nhạc trên Spotify hay trả tiền xem phim trên Netflix thôi, ở VN chưa phổ biến nhưng bên Trung việc đọc truyện trả phí đã là rất đổi bình thường rồi. Chúng ta muốn tác giả dành toàn bộ thời gian cho bộ truyện chúng ta yêu thích chính là đồng nghĩa với việc mong họ coi viết truyện là công việc full-time hay part-time, mà đã là công việc kiếm sống thì phải có giá cả sức lao động tương ứng phải không nào, tặng quà tác giả cũng là cách để gửi tình yêu, động lực và ủng hộ tác giả viết truyện đó. Tóm lại thay mặt má Bình cảm ơn hội tỷ muội bạn dì nè, yêu thương kkk ~

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Giác mộng này ai sẽ tỉnh dậy trước (2)

Dịch: CP88

Nửa bên mặt của Ôn Dĩ Ninh áp trên ngực anh, từ cơ thể người đàn ông có mùi hương rất nhạt, lẫn với hơi nước ẩm ướt, được nhiệt độ cơ thể của anh làm cho bốc hơi nghiễm nhiên đã trở thành một thứ mê hồn dược. Cô có một khắc mờ mịt, thậm chí ở trong lòng ngực của anh ngày ngốc quên cả giấy dựa. Ngực khí của Đường Kỳ Sâm quá đổi tĩnh lặng, có thể nghe ra không phải do anh trong lúc nhất thời âm đầu, không phải do cơn sốt đốt cháy đầu óc, càng không tìm ra được nửa điểm bản tính công tử đào hoa phong lưu. Cứ như vậy gần một giờ không chút rườm rà bật ra một câu nói, từng chữ từng chữ gõ vào màng nhĩ cô.

Sức mạnh trên bàn tay của Ôn Dĩ Ninh đặt trước lòng ngực anh càng lúc càng tăng thêm. Không cần thứ ngôn ngữ sắc bén đem hai chữ từ chối thốt ra khỏi miệng, Đường Kỳ Sâm đã hoàn toàn có thể cảm nhận được sự kháng cự của cô.

Anh chủ động buông lỏng tay.

Ôn Dĩ Ninh cũng cùng lúc buông tay lùi về sau, lòng bàn tay bám lấy mép bàn, cúi đầu, môi mím chặt. Yên lặng vài giây, Đường Kỳ Sâm vừa định lên tiếng, cô đã từ giữa khe hở của hai người chạy ra ngoài. Người đi rồi, cũng không thêm đóng cửa lại cho anh. Giữa căn phòng thăm thẳm tĩnh lặng, trong lòng lại không có một chút tức giận.

Đường Kỳ Sâm thu tầm mắt lại, thật ra anh đã sớm dự liệu được kết quả này. Không thể nói là thất vọng, cả người chỉ có yên tĩnh cực kỳ.

Không lâu sau, cánh cửa "rầm" một tiếng, Ôn Dĩ Ninh lại lao đảo chạy trở về.

Về mặt của Đường Kỳ Sâm có mấy giây ngắn ngủi sững sờ, Ôn Dĩ Ninh chạy đến trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, kiên quyết mãnh liệt như lời tuyên án: "Tôi không thử với anh. Lần một hay lần hai tôi đều không thử với anh."

Nói xong lại xoay người chạy, chạy đến cửa, bước chân của Ôn Dĩ Ninh hơi chậm lại, đoán chừng bởi vì bầu không khí giữa hai người lưu chuyển chậm quá mức đã khiến toàn bộ lý trí tỉnh táo, cô dùng giọng nói bình thản nhắc nhở: "Tổng giám đốc, ngài sốt đến hồ đồ rồi, về Thượng Hải nhớ đến bệnh viện kiểm tra."

Sự kiện bất ngờ này coi như kết thúc tại đây, người đi đã lâu, Đường Kỳ Sâm vẫn còn đứng lại chỗ cũ. Sau đó bởi vì đau đầu không thể chịu được nữa, anh mới thay đổi tư thế, lấy thuốc trong ngăn kéo, nuốt trọn hai viên thuốc hạ sốt vào bụng.

Sáng ngày hôm sau, Ôn Dĩ Ninh vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Hoắc Lễ Minh nằm vùi trên ghế sofa ngủ. Trên người đắp chiếc áo khoác, cổ áo kéo đến cằm, sống mũi cao thẳng, dưới hàng mi mắt rũ xuống có thể nhìn thấy quầng thâm mờ mờ. Hoắc Lễ Minh bị tiếng bước chân đánh thức, mở mắt nhìn cô, "A, cô dậy rồi à?"

Ôn Dĩ Ninh ừm một tiếng, "Sao anh không về phòng mà ngủ?"

"Hôm qua về muộn, thế phòng của tôi để chỗ Đường tổng, không muốn làm phiền anh ấy nên tìm một nơi nằm tạm luôn." Hoắc Lễ Minh ngồi lên, day

day mi tâm cho tỉnh ngủ, nhìn cô một chút, "Sao mắt cô cũng có quầng thâm thế? Tối qua không ngủ hả?"

Cô xoay người lại vì không muốn để anh ta nhìn lâu hơn, qua loa đáp: "Xem liền hai bộ phim."

"Anh tôi không sao chứ?" Hoắc Lễ Minh từ trên ghế sofa đứng lên, vịn cánh tay, "Tối qua anh ấy có uống thuốc không?"

Ôn Dĩ Ninh ừm một tiếng, không đáp mà nói lảng sang chuyện khác, "Diệu tổng và anh cùng đi sao?"

"Ừ, anh ta không uống rượu, vừa đến quán bar đã tập hợp được một bàn bốn người chơi bài. Sở thích giống hệt với anh tôi." Hoắc Lễ Minh khôi phục hình tượng khốc ca cường tráng, áo khoác vắt trên vai phải, bước chân rầm rầm đi lên lầu, "Tôi lên xem Sâm ca dậy chưa."

Bây giờ cũng chỉ mới hơn sáu giờ, nhưng Đường Kỳ Sâm mười một giờ có hội nghị nên phải xuất phát từ sớm. Lão Hứa đưa bọn họ ra bến thuyền, ân cần dặn dò, nói tạm biệt từng người một. Ôn Dĩ Ninh vẫn ngồi cùng xe với Hoắc Lễ Minh, sau hai ngày cũng đã trở nên thân thuộc nên đường trở về không quá trầm mặc như trước.

Hoắc Lễ Minh mặc một chiếc áo ngắn tay trắng tinh, lúc lên xe vạt áo hơi co lên, lộ ra hình xăm hình cây đao.

Ôn Dĩ Ninh hỏi: "Anh rất thích xăm hả?"

Hoắc Lễ Minh nói: "Cũng bình thường, hồi trẻ xăm, hai năm vừa rồi anh ấy đều không cho xăm nữa. Lúc trước anh ấy còn định đưa tôi vào quân đội, nhưng sau đó xảy ra chút chuyện nên việc không thành. Tôi thấy gần đây anh ấy cũng không nói gì nữa nên đang tính ngày nào đó đi xăm bên tay phải còn lại đây."

Ôn Dĩ Ninh chăm chú quan sát hình xăm bên tay trái của anh ta, "Có đau không?"

"Không đau." Hoắc Lễ Minh liếc cô một cái, "Cô muốn xăm?"

Ôn Dĩ Ninh cười cười.

"Hẹn thời gian và địa điểm rồi cùng đi."

Cô đáp, "Được."

Vào đến địa phận Thượng Hải, lúc dừng lại ở khu nghỉ ngơi, Đường Kỳ Sâm trở về xe mình. Đường Diệu từ đây trực tiếp chạy về phía sân bay, cho kịp chuyến bay buổi trưa về Bắc Kinh. Lúc lên xe, anh ta quơ quơ điện thoại trong tay với Ôn Dĩ Ninh, "Dĩ Ninh, giữ liên lạc nhé." Sau đó để lại một nụ cười mang theo hàm ý sâu xa, một mình một ngựa rời đi.

Đường Kỳ Sâm ngồi vào xe, bầu không khí thoáng chốc bị ép xuống thấp nhất.

Chỉ là sau khi lên xe anh không nói một lời, so với bộ dạng nói chuyện vui vẻ với Đường Diệu vừa rồi quả thật khác nhau một trời một vực. Ôn Dĩ Ninh ngồi ở ghế phụ, sống lưng thẳng tắp đến cứng ngắc, giống như có họng súng từ phía sau lưng đang nhắm ngay về phía cô, cả người không tự nhiên, không dám động cũng không dám nhúc nhích. Ngồi quá lâu, lưng đau eo mỏi, sau lưng còn bốc ra một tầng mồ hôi lạnh.

Mãi đến khi Hoắc Lễ Minh nói: "Bên phải có tấm thảm, cô lấy cho anh ấy đi."

Lúc này Ôn Dĩ Ninh mới chậm rãi rời quay đầu, phát hiện Đường Kỳ Sâm ngồi sau xe đã ngủ thiếp đi.

Dáng vẻ của anh không giống như chỉ vừa mới thiếp đi, hai tay hờ hững vòng trước ngực, đầu hơi nghiêng về phía cửa xe. Ôn Dĩ Ninh lúc này mới biết được toàn bộ không tự nhiên vừa rồi đều là tự mình gây áp lực cho mình.

Trong lòng cô có hoảng hốt, có sợ hãi, có trốn tránh, cũng có lý trí không ngừng khắc chế.

Ôn Dĩ Ninh siết chặt chiếc thảm trong tay, đè xuống phần tâm tình phức tạp trong lòng coi đại an toàn ra, xoay người lại, duỗi tay miễn cưỡng đặt tấm thảm trùm lên người Đường Kỳ Sâm.

Hoi động liền tỉnh. Đường Kỳ Sâm mở mắt, ánh mắt không có chút dấu hiệu báo trước thẳng tắp rơi vào cô.

Trái tim Ôn Dĩ Ninh hồi hộp nhảy lên một cái, thuần túy là bị dọa cho giật mình.

Đúng lúc này, Hoắc Lễ Minh đập phanh gấp, cơ thể cô theo quán tính dúm về sau. Cánh tay bị túm lấy, là Đường Kỳ Sâm kịp thời bắt lại.

"Má, đâu ra giữa đường một cái lốp xe!" Hoắc Lễ Minh đánh vô lăng, trong tích tắc nguy hiểm tránh thoát, "Cô không sao chứ?"

Mãi đến khi chiếc xe trở lại tốc độ vững vàng, Đường Kỳ Sâm mới thả tay Ôn Dĩ Ninh ra, ngữ khí thoáng không vui, "Lái cho đàng hoàng."

Ôn Dĩ Ninh ra vẻ bình tĩnh ngồi về chỗ cũ, thắt chặt đai an toàn, thế nhưng cánh tay vừa bị anh bắt lấy đã có chút tê dại mất cảm giác.

Mười giờ rưỡi, xe về đến Á Hối. Trước lúc đi Hoắc Lễ Minh còn huyýt sáo nhảy mắt với Ôn Dĩ Ninh, "Thứ sáu này cùng đi nhé."

Xem ra anh ta vẫn còn nhớ chuyện xấu hình. Ôn Dĩ Ninh lập tức vui vẻ đáp, "Được."

Đường Kỳ Sâm đứng bên cạnh nghe được thì mây mù bao phủ kín khuôn mặt, anh đánh mắt về phía Hoắc Lễ Minh, tiểu tử này lập tức vô cùng tự giác ngậm miệng, nhìn mây nhìn trời, sau đó như một làn gió phóng xe chuồn mất.

Lúc còn ở trên đường Kha Lễ đã gọi điện tới xác định thời gian. Hai ngày nay mặc dù đều ở bên ngoài nhưng so với công tác thì loại kỳ nghỉ ngắn này vẫn là thoải mái hơn, sau thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi Đường Kỳ Sâm sẽ nhanh chóng quay trở lại trạng thái bận rộn. Dĩ nhiên đây không phải trọng điểm, nhiều năm như vậy cũng đã quen rồi. Thứ Đường Kỳ Sâm tức giận chính là chuyện khác.

Từ khi xuống xe đi lên đây, Ôn Dĩ Ninh luôn bày ra cái mặt "người lạ chớ tới gần" với anh. Lúc trước còn lễ phép khách sáo gọi anh một tiếng tổng giám đốc, hiện tại bao nhiêu ôn hòa thật vất vả mới tích góp được cũng đã mất toi không còn một mống. Thang máy đến, Đường Kỳ Sâm đi vào, nghiêng đầu nhìn Ôn Dĩ Ninh đứng tại chỗ bất động, "Em không cần đi làm?"

Ôn Dĩ Ninh không biến sắc nói, "Đây là thang máy chuyên dụng, tôi đi chuyển sau."

Lý do này vẹn toàn đến mức khiến cho người ta không còn cách nào phản bác. Sắc mặt Đường Kỳ Sâm cực kỳ bình tĩnh, ánh mắt thẳng tắp dừng lại trên mặt cô, "Em còn muốn trốn tránh tôi đến khi nào?"

Vô số hạt bụi li ti rơi rớt, bầu không khí ngoài trời cũng chỉ có trầm mặc.

Đường Kỳ Sâm cũng không cần nói gì nữa, chỉ một câu nói đã chọc thủng tâm tư của cô. Anh đi sang bên cạnh, xoay người. Ôn Dĩ Ninh lặng lẽ theo vào. Đường Kỳ Sâm ấn nút tầng trệt, xong xuôi, ngón tay đặt trên đó cũng không thu về. Tư thế này duy trì hai, ba giây, mũi tên hướng lên trên bắt đầu chậm rãi chạy.

Đường Kỳ Sâm thở dài một hơi, lên tiếng: "Chuyện tới qua, tôi là....." Hai chữ thật lòng còn chưa kịp phát ra, đã bị giọng nói lạnh băng của Ôn Dĩ Ninh chặn dứt: "Tôi sẽ từ chức."

Đường Kỳ Sâm nhất thời cứng họng.

"Tôi biết tôi đối với Á Hối mà nói có cũng được không có cũng chẳng sao, lời này nói ra là không biết tự lượng sức mình. Nhưng hiện tại còn chưa có gì, nhưng nếu có gì rồi, tôi nhất định phải từ chức, sau đó đi thật xa. Tới qua tôi đã nói rồi, bây giờ lặp lại một lần nữa. Một lần hay hai lần, tôi đều không thối. Đường tổng, tính tôi thẳng thắn, anh cứ coi như tôi là kẻ không hiểu chuyện đi. Nếu chọc giận anh không thoải mái -----"

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu lấy từ trong túi xách ra một phong thư. Đường Kỳ Sâm nhìn thấy bốn chữ "Đơn xin từ chức", sắc mặt lập tức đanh lại.

"Ngay sau khi cánh cửa này mở ra tôi sẽ tìm đến văn phòng của giám đốc Trần."

Thái độ của cô vô cùng quả quyết, không có một lỗ hổng nào để thương lượng. Lúc ở son trang Hoắc Lễ Minh hỏi cô có phải cả đêm không ngủ hay không, đúng vậy, cô mất ngủ một đêm, không phải là trong lòng có thứ gì đó rục rịch muốn phá lớp đất tìm đến ánh sáng, cũng không phải bị ôn nhu ám muội của anh làm cho điên đảo thần trí. Mà là nghiêm túc ngẫm nghĩ, cần thận thu xếp đường lui cho chính mình.

Cái gọi là đường lui, thực chất là không thể lui được nữa, không cho nhau bất kỳ một cơ hội nào.

Mà đơn từ chức này sẽ là một lưỡi dao sắc bén, giờ lên rồi dứt khoát chém xuống, không muốn cùng anh có tương lai.

Bầu không khí giống như bị giội xuống một thùng keo dán, dính dóp bất động, đông cứng ngũ giác của Đường Kỳ Sâm, lại thêm một cú đánh mạnh lên nơi xương sườn mềm yếu nhất, bức bối đến mức khiến cho anh không có cách nào thở dốc.

Cuối cùng anh cũng mở miệng, khàn giọng nói: "Em lấy thứ này uy hiếp tôi."

Ôn Dĩ Ninh rất thân nhiên thừa nhận: "Anh nói sao thì chính là như vậy đi"

Thang máy tiếp tục đi lên, mũi tên chạy hết một vòng rồi lại một vòng. Mãi đến khi điện thoại của Đường Kỳ Sâm vang lên, là Kha Lễ gọi tới. Hội nghị vào lúc mười một giờ, mọi người đều đã đến đầy đủ, anh ta chỉ muốn nhắc Đường Kỳ Sâm hội nghị đã dời sang phòng khác.

Nhưng còn chưa kịp báo cáo thì đã bị giọng nói lạnh lẽo của Đường Kỳ Sâm cắt đứt: "Con mẹ nó tôi đang ở trong thang máy rồi! Chậm một phút thì chết được à!"

Kha Lễ vô tội ăn trứng một trận chửi bới, còn đang đơ người thì điện thoại bên kia đã tức giận đùng đùng dập máy.

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu nhìn Ôn Dĩ Ninh, nhìn cô đứng đó với sống lưng thẳng tắp, nhìn khuôn mặt mi thanh mục tú nhưng kiên trì không hối hận của cô, nhìn cô nhìn thẳng về phía trước, đến một cái ánh mắt đáp lại cũng chẳng buồn cho anh. Yết hầu Đường Kỳ Sâm hơi lặn, chậm rãi gật đầu, "Được, trong công ty tôi sẽ không làm bất kỳ chuyện gì ảnh hưởng đến em."

Anh nói: "Em đừng đi."

Cửa thang máy mở ra, không khí bên ngoài chui vào khiến cho bầu không khí cô đặc bên trong dần loãng ra. Đường Kỳ Sâm thân mang theo gió bước

ra ngoài, sắc mặt lạnh lùng, trở về với khí chất kiêu ngạo vốn có của anh. Ôn Dĩ Ninh nhìn theo bóng lưng của người đàn ông, trong nháy mắt anh quay lưng đi kia thậm chí chính mình có cảm giác tảng đá trong lòng ầm ầm rơi vỡ.

Cửa phòng làm việc của Trần Táp đóng chặt, Ôn Dĩ Ninh hỏi thư ký của cô ấy: "Điều tỷ, giám đốc Trần ngày hôm nay có đi làm không?"

Quan hệ của Điều tỷ và cô trước giờ vẫn rất tốt, nhìn quanh quất bốn phía một hồi rồi kéo cô sang một bên, nhỏ giọng nói: "Hai ngày nay em không ở đây nên không biết. Táp tỷ gặp chút chuyện!"

Ôn Dĩ Ninh trong nháy mắt khản trương, "Làm sao vậy?"

"Mấy ngày nay có một vị tiên sinh đến công ty tìm chị ấy, Táp tỷ với anh ta xảy ra tranh chấp nhỏ, cụ thể là chuyện gì thì chị không biết, nhưng ánh mắt Táp tỷ nhìn anh ta cứ như muốn thiêu sống đối phương."

"Người kia ra tay với chị ấy?"

"Không không, anh ta đối với Táp tỷ rất tốt, phong thái khoan thai thoải mái, còn liên tục dỗ dành. Ày, Táp tỷ không đến làm chắc là vì muốn trốn anh ta. Cô có việc gấp thì gọi điện cho chị ấy đi, chắc phải buổi chiều mới đến."

Đến buổi chiều, quả nhiên thấy được Trần Táp lững thững đi vào.

Môi đỏ răng trắng, mái tóc xoăn chạm vai, nét mặt lãnh đạm hững hờ không có gì khác thường. Ôn Dĩ Ninh báo cáo công tác với cô ấy, nhân tiện kể lại những gì đã trải qua ở thị trấn cổ. Trần Táp uống nước, sau khi ngồi gần mới phát hiện lớp trang điểm ngày hôm nay của cô ấy hơi dày, son môi cũng đỏ rực. Cô ấy hỏi: "Đường tổng khó hầu hạ lắm hả?"

"Con người rất tốt, rất khéo nói."

Trần Táp liếc cô một cái, "Không phải là Đường Diệu. Anh ta thì chẳng có gì để nói, dù sao ở Mỹ lâu như vậy rồi cũng sẽ học được cách đối nhân xử thế, sẽ không làm khó dễ người khác." Dừng một chút, cô ấy lại nói: "Tôi nghe Kha Lễ nói long thê của vị Đường thiếu gia kia lại bất an rồi?"

Ôn Dĩ Ninh im lặng chốc lát, sau đó đáp, "Vâng, lên con số cao."

"Đang yên đang lành tự nhiên ra ngoài hứng mưa làm cái gì?" Trần Táp chỉ nghe được đại khái nên không biết đầu đuôi câu chuyện, cô ấy vốn đã cực kỳ ghét bỏ cái tác phong này của ông chủ mình, "Đường sức khỏe cho tốt đã không làm được rồi, lại còn có cái sức lực đó mà tự dẫn vật. Chuyện này một khi bị lộ lên Hội đồng quản trị thế nào cũng sẽ có kẻ tóm lấy không tha."

Ôn Dĩ Ninh như hiểu mà lại như không hiểu.

Đấu đá tranh giành ngầm trong các công ty lớn xưa nay không ít, Đường Kỳ Sâm ngồi cái ghế này, không phải là dưới chân hải cẩu đầy rẫy thì ít nhất cũng phải đạp lên lợi ích của cả đám người mới lên được đến nơi. Trần Táp không nói tí mĩ, nhưng có thể nghe ra trong giọng nói của cô ấy xen lẫn nhàn nhạt ưu tư.

Ôn Dĩ Ninh mấp máy môi muốn giải thích gì đó, thế nhưng cuối cùng vẫn nuốt về.

Lúc rời đi, Trần Táp nói: "Lát nữa chờ tôi cùng tan ca, hôm nay tôi muốn đi một vòng, cũng sẽ qua chỗ của cô."

Cũng thật ngạc nhiên, Trần Táp ngày hôm nay lại tan ca sớm nửa tiếng. Ôn Dĩ Ninh về cùng nên được về sớm nửa tiếng theo. Bình thường xe của Trần Táp đều có chỗ để xe chuyên dụng ngay trước tòa cao ốc, nhưng hôm nay cô ấy không đi về phía đó mà lại vào thang máy trực tiếp đi xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm. Ôn Dĩ Ninh cảm thấy hôm Trần Táp cứ có chỗ nào đó là lạ, lúc làm việc tuy vẫn tập trung như cũ, nhưng khi rảnh rỗi về mặt cô ấy lại có chút mờ mịt, như đang có tâm sự.

Xe của Trần Táp để ở nơi khá xa, cô ấy vừa đi vừa nhìn xung quanh, hàng lông mày mờ hồ cau lại, tựa như đang trốn tránh ai đó.

Xe chạy ra khỏi công ty, lúc lên đường trên cao, điện thoại của Trần Táp liên tục vang. Gọi chán, lại chuyển sang gửi tin nhắn. Ôn Dĩ Ninh đánh mắt sang điện thoại của cô ấy, lại liếc Trần Táp một cái. Vốn định nhắc cô ấy, nhưng xem dáng vẻ này thì giống như là cố tình không để ý tới hơn.

Xe đi xuống đường lớn, con đường trở nên thông thoáng hơn. Đi được một đoạn, Ôn Dĩ Ninh chốc chốc lại quay đầu lại, do dự chốc lát, cuối cùng vẫn nói với Trần Táp: "Táp tỷ, phía sau hình như vẫn có chiếc xe đi theo."

Trần Táp ngẩng đầu liếc nhìn gương chiếu hậu, thấy được chiếc Bugatti Veyron màu bạc trước sau vẫn đi theo sát.

Ôn Dĩ Ninh chú ý tới vẻ mặt của cô ấy, có bài xích, có bất đắc dĩ, thậm chí trong nháy mắt nào đó, giống như có mây đen trôi qua hàng lông mày. Giây phút thất thố ngắn ngủi, Trần Táp đạp chân ga, hung hãn bá đạo vượt qua ba chiếc xe, mạnh mẽ mà cắt đứt cái đuôi đeo bám kia.

- -----

Buổi tối Phó Tây Bình mời com Đường Kỳ Sâm. Không biết anh ta đào đâu ra được một đầu bếp Nhật Bản, nghe nói là từng làm cả loại quốc yến. Lúc Đường Kỳ Sâm đến nơi, những ai nên tới đều đã có mặt đầy đủ. Có thể về tụ tập trong nhà thì đều là người có giao tình sâu, quen biết hết nhau rồi, hai người tuổi ít hơn anh còn nhanh nhẹn lên tiếng chào hỏi. Phó Tây Bình ngồi khoan khoái chân trên đệm chơi game, vừa nhìn thấy người liền la hét: "Tình hình

bên anh thế nào rồi, tăng ca xong đến cơm cũng không ăn có phải không?"

Kha Lễ cười, giúp anh đáp: "Đường tổng đi Tô Châu hai ngày, hôm nay mới trở về, cả đống chuyện cần xử lý đây."

Phó Tây Bình không để ý lắm, chỉ xông vào nhà bếp rồi hô lên: "Được rồi, đã đầy đủ."

Đường Kỳ Sâm đối với sashimi không quá có hứng thú, hoặc là nói, anh đối với việc ăn uống vốn chỉ là ứng phó cho xong. Phó Tây Bình muốn rót rượu cho anh, Kha Lễ lập tức ngăn lại, "Đừng rót cho ngài ấy, vẫn bệnh chưa khỏi đây."

"Lại làm sao vậy?" Phó Tây Bình ngẩng đầu, bình rượu hơi nghiêng cũng đã dừng lại, "Bệnh cũ tái phát hả?"

Đường Kỳ Sâm nhận nhậ đáp: "Không phải."

"Tự mình chăm sóc thân thể cho tốt, tuy chúng ta chỉ mới ở cái tuổi này, nhưng cũng coi như là nền tảng cho tương lai. Hiện tại còn có thể chữa, qua bốn mươi rồi ốm đau tìm đến phiền phức chỉ có hơn chứ không có kém." Phó Tây Bình cũng là chân thành khuyên, "Tiểu Kha, cậu là người ở bên cạnh anh ấy, ngày thường nhắc nhở anh ấy nhiều một chút."

Kha Lễ gật đầu: "Yên tâm, tôi biết mà."

Căn nhà này của Phó Tây Bình rất lớn, phòng tiếp khách gần một trăm mét vuông rộng rãi sáng sủa. Anh ta vốn tốt nghiệp chính quy chuyên ngành thiết kế, căn nhà được trang trí theo phong cách riêng của bản thân. Bắt mắt nhất chính là cái màn hình tivi 100inch treo trên tường kia, phần lớn được Phó Tây Bình dùng để chơi game và xem phim, ngày hôm nay có nhiều người nên được chiếm dụng để xem tin tức.

"Mau nhìn! An An!" Một người đột nhiên lớn tiếng nói.

Đài Đông Á đang tổ chức một buổi tiệc từ thiện, mấy ngày nay thảo luận trên weibo cũng rất náo nhiệt, những minh tinh trong nước đều tham dự. Đúng lúc chuyển đến cảnh thảm đỏ, An Lam và một vị ảnh đế mới giành ngôi vị của năm nay khoác tay cùng đi vào, weibo cũng theo đó mà bạo tạc.

"Tạo hình hôm nay không tệ nha." Phó Tây Bình cảm thán: "Trước đây vẫn còn chạy theo sau chúng ta cười đùa, bây giờ đã lớn như vậy rồi. Ôi ôi, đêm hôm trước còn gửi tin nhắn cho em, hỏi anh có phải gần đây rất bận không."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, "Bận."

"Bận thì cũng nên dành ra chút thời gian gọi điện cho người ta đi chứ."

Mọi người ở bên cạnh lại tiếp lời: "An tỹ sắp thành hôn vọng phu rồi."

Sau đó là một trận cười vang.

Phó Tây Bình ném vỏ tôm hùm lên đầu người kia, "Dám mang An tỹ của cậu ra làm trò đùa, gan cũng thật lớn."

Nói là chuyện cười, kỳ thực cũng là nửa giả nửa thăm dò. Không chơi lâu thì sẽ không xuất hiện ở đây, đều là những người biết tận gốc rễ của nhau, hơn nữa tâm tư của An Lam đối với Đường Kỳ Sâm vốn không hề giấu diếm, người có mắt đều có thể nhìn ra được. Từ khi rất nhỏ đã là như vậy, An Lam đối với người nào cũng không nhìn ra được chút xiu đoan trang thực nữ, nhưng chỉ cần Đường Kỳ Sâm đứng trước mặt, ánh mắt nhìn anh sẽ khiến người khác âm ỉ đỏ gục.

Cứ coi như là một loại tư duy theo quán tính đi, ai cũng cảm thấy hai người này sớm muộn gì cũng sẽ đến với nhau thôi.

Mọi người cũng thích trêu đùa, đề tài càng lúc càng tập trung nhiều hơn lên An Lam.

"Anh, bật mí cho anh nhé. Không phải tháng sau là sinh nhật của anh sao, chuẩn bị sẵn sàng nha, An An đang chuẩn bị một lễ vật cực kỳ lớn cho anh đấy."

"Lễ cái gì mà lễ, cút qua một bên đi, anh của anh không có già như vậy."

"Ai cho chú ngu ngốc để lộ hả, bây giờ anh sẽ gọi điện cho An An, nói em ấy đánh chết chú!"

"Ngán vạn lần đừng! Người ta còn đang tham gia hoạt động đấy."

Nháo loạn lên khiến bầu không khí thoải mái dễ dãi hơn nhiều, bản chất cũng dần bộc lộ. Người kia trực tiếp chạy đến trước màn hình tivi, hai tay khum lại thành hình cái loa nhỏ, sau đó quay về phía An Lam trên màn hình la hét: "An An! Kỳ Sâm ca ca ở đây!"

Phó Tây Bình đột nhiên nhớ đến lời vừa rồi của Kha Lễ, tìm chuyện nói, "À, đúng rồi, hai ngày nay anh đi đâu? Tô Châu? Anh chạy đến Tô Châu làm cái gì?"

Đường Kỳ Sâm ngồi trên ghế sofa, người hơi dựa về sau, bắt chéo chân, dáng vẻ thờ ơ không để ý. Chờ người hỏi xong rồi anh mới nhắc mắt lên, anh mắt yên tĩnh mà thăm thẳm, mấy giây sau nói với Phó Tây Bình: "Không làm gì cả, đi theo thói quen với người ta thôi."

Lời vừa dứt, não nhiệt trong phút chốc im bật, tất cả về mặt, động tác, khuôn mặt tươi cười đều như có ai đó ấn phải nút pause.

Gió thổi bất động, nghe được cả tiếng kim rơi.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Giác mộng này ai sẽ tỉnh dậy trước (3)

Chương 31: Giác mộng này ai sẽ tỉnh dậy trước (3)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Phó Tây Bình dụi tắt nửa liều thuốc còn lại, quay đầu lớn tiếng nói: "Được rồi được rồi, chơi của mấy người đi." Bầu không khí lại một lần nữa náo nhiệt lên.

"Đi, hai chúng ta ra ngoài hóng gió." Phó Tây Bình nói với Đường Kỳ Sâm.

Ban công của nhà anh ta cũng rất lớn, nghe nói là có vị trí ngắm cảnh đẹp nhất khu này, đứng từ đây có thể nhìn thấy Minh Châu Phương Đông. Phó Tây Bình ngậm liều thuốc còn dư lại một nửa, hít một hơi đánh giá Đường Kỳ Sâm, "Có ý gì đây hả?"

Đường Kỳ Sâm chống khuỷu tay trên lan can, sống lưng hơi cong xuống, xem chừng vẫn rất thành thoi. Anh nói: "Như những gì chú nghe được."

"Dĩ Ninh?"

"Ừ."

Yên tĩnh nửa giây, Phó Tây Bình lấy thuốc xuống, cau mày nói: "Được lắm Đại thiếu gia!"

Đường Kỳ Sâm cười cười, "Chú kích động như vậy làm cái gì?"

Phó Tây Bình thu lại biểu hiện trên mặt, đột nhiên trở nên trầm mặc. Gió từ bờ sông thổi lên, ánh đèn trong toàn bộ thành phố cũng dần tan ra trong làn hơi nước mờ mờ nơi này, khiến cho lòng người thoải mái, lại có cảm giác vui tai vui mắt. Anh ta suy nghĩ một lúc, hời hợt hỏi: "Cũng từng ấy năm rồi, em nhớ hai người lúc trước cũng có đi đến đâu đâu."

Đúng là cái tình huống đó, Phó Tây Bình hẳn tuy không tính là chứng kiến quá nhiều, nhưng cũng là cánh buồm đã đi qua ngàn dặm, giữa nam và nữ không phải cứ có chút dây dưa liền phải gặp qua là sẽ không quên được, không nói đến là nam hay nữ, ai mà không có quá khứ chứ. Nhưng kiểu như Đường Kỳ Sâm, anh ta cũng coi như được một lần mở mang tâm mắt. Có điều kiện tốt nhất, đứng bừa trong một đám người cũng vẫn mãi khoắc trên mình cái xác tuần tử xuất chúng, nhìn thế nào cũng giống như được ông trời ưu ái, thế nhưng đường tình duyên cứ mãi không thuận lợi, không khác gì kẻ khổ hạnh tăng.

Đường Kỳ Sâm nhìn ra mặt sông xa xa, một bên má chìm trong thứ sáng tối bất chợt, đường nét khuôn mặt hoàn mỹ đến cực điểm. Nhìn một hồi lâu anh mới thu hồi ánh mắt, nói với Phó Tây Bình: "Hai người bọn anh lúc trước không đi đến đâu?" Anh hừ lạnh một tiếng, "Đúng vậy, nhờ có chú ban tặng, nếu cái miệng này của chú nói ít đi được vài câu thì ngày hôm nay anh cũng không rơi vào hoàn cảnh này."

Phó Tây Bình cắn phải lưỡi, nhưng vẫn không phục, "Đúng, là náo loạn hiểu lầm. Nhưng nếu không phải anh cứ do dự mãi với cô gái nhỏ nhà người ta thì có thành ra như vậy không? Sát giờ rồi còn bày đặt đi nấu cơm rồi mới vất chân lên cổ mà đuổi theo tới ga tàu? Cuối cùng lại không đuổi kịp."

Đường Kỳ Sâm lập tức cau mày không vui, "Kha Lễ nói với chú?"

Phó Tây Bình á một tiếng, "Anh đừng có trừ lương, tội người ta."

Đường Kỳ Sâm quay đầu đi, thay đổi tư thế dựa lưng vào lan can. Quay lưng về phía gió thổi, khiến cho mấy chòm tóc trên đầu anh bị gió cuốn lên, che lại hàng lông mày phía trước, trong nhất thời không nhìn rõ về mặt. Phó Tây Bình hút thuốc xong, tự nhiên như không nắm tàn thuốc vào lòng bàn tay, ngón tay trở ếp tắt lửa, cũng không thấy bóng.

Anh ta hiểu rất rõ Đường Kỳ Sâm, vừa rồi ngay ở trước mặt nhiều người như vậy nhẹ nhàng nói ra một câu "Anh thổ lộ với người ta" cũng tương đương với việc chiếu cáo thiên hạ rồi. Anh có thể thẳng thắn nói ra, chứng tỏ trong lòng đã có chủ ý, hạ quyết tâm. Có người thích là sẽ oanh oanh liệt liệt, có

người lại thu liễm trầm ổn, không phải cái gì cũng ồn ào ra ngoài, nhưng vẫn thừa khả năng không nói mà rõ ràng.

Đường Kỳ Sâm chính là kiểu người sau, giao tình với anh nhiều năm như vậy, Phó Tây Bình còn biết cả sáu năm thích đơn phương kia của anh. Những đối tượng hẹn hò sau đó đều không đáng nhắc tới, bởi cũng chỉ là người trong nhà sắp xếp cho anh. Còn với chính anh, cũng chỉ là cái người đi qua đường không hơn không kém. Một khi anh đã chủ động, thì chính là động tâm thật rồi.

Phó Tây Bình lại đốt một điếu thuốc, hỏi anh: "Còn An An thì sao? Phía An An anh tính bàn giao thế nào?"

Đường Kỳ Sâm lườm anh ta một cái. "Anh thì có cái gì phải bàn giao?"

"Tình cảm của An An với anh kẻ ngu si cũng nhìn ra được. An gia cũng đã chăm người con rể này rồi." Phó Tây Bình rất nghiêm túc nói: "Mấy năm trước khi anh trở về Á Hối, hạng mục vườn sinh thái đại dương kia An lão gia tử đã giúp anh không ít."

Khi đó bên trong Hội đồng quản trị không tính là hòa hợp, chia bè kéo phái ai cũng giữ khư khư lợi ích của mình. Đường Kỳ Sâm có thể thuận lợi ngồi lên cái ghế CEO ít nhiều cũng là nhờ số lợi nhuận từ hạng mục kia. Ba của An Lam sử dụng quan hệ của mình giúp Đường Kỳ Sâm khôi thông trở ngại từ phía chính phủ. Mấy năm qua lợi ích móc nối giữa hai nhà vẫn chưa từng đứt đoạn.

"An lão gia tử coi anh là con rể tương lai, không phải vậy thì với cái tính tình vất vả ra nước đổ của ông ấy sao có thể đứng ra giúp anh chứ?" Phó Tây Bình đem lời triệt để nói rõ, "Những đạo lý này hẳn là anh so với em hiểu hơn cả."

Đường Kỳ Sâm không cho là đúng, "Ông ấy chọn đúng chỗ tốt, lợi nhuận nên có cũng không thiếu một phần."

Phó Tây Bình gầy gầy tàn thuốc, đều là người rõ ràng, chạm đến là được rồi. Anh ta thở dài, "Anh kiềm chế một chút đi, dù sao cũng đã chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. Phía An An..... thôi thì anh cứ tận lực tùy người ta đi, nổi giận cũng được, làm âm ỉ lên với anh cũng được, anh đừng nói ra lời quá gây tổn thương."

Đường Kỳ Sâm không lên tiếng.

Phó Tây Bình thở dài thật sâu, "Chuyện tốt chuyện tốt, cuối cùng cũng coi như anh đã nhìn ra lòng mình. Dù sao cũng đã về bên nhau rồi, hôm nào đó mang bạn gái về ra mắt anh em đi chứ."

Đường Kỳ Sâm gác tay lên lan can, bàn tay mơ hồ nắm thành quyền, đuôi lông mày hơi giật, yên lặng vài giây mới nói: "Từ chối rồi."

Phó Tây Bình gào lên: "**** không phải chứ! Đường Kỳ Sâm anh không mị lực thì ai mị lực đây! Thỗ lộ thất bại?! Cái từ này đặt trên người anh sao em lại cứ cảm thấy buồn cười như thế nào ấy nhỉ!"

Đường Kỳ Sâm cau mày, bày ra cái vẻ mặt chán ghét "Chú muốn chết có phải không".

"Có cần anh em giúp anh làm gì đó không?"

Đường Kỳ Sâm bình thản nói: "Anh cần chú câm miệng."

Phó Tây Bình a một tiếng, mỉm cười: "Em phát hiện ra cái tật xấu này của anh vẫn không thể đổi được ----- quá thâm tình."

Con tàu du lịch trên sông Hoàng Phố vang lên tiếng còi dài vang vọng, lọt vào tai lại có cảm giác xa xôi trống trải, dòng chảy đi qua mùi dấm Thượng Hải mang theo ánh đèn phồn hoa hào nhoáng. Bóng lưng Đường Kỳ Sâm vui lấp trong đó, anh cúi đầu, một lúc sau ngẩng lên, một tay dứt vào túi quần, trầm ổn mà rõ ràng đáp lại: "Không đổi được thì sẽ không đổi nữa."

Vừa qua lập hạ, khí trời ấm lên thấy rõ. Sáng sớm mặc chiếc áo khoác, đến trưa mặt trời phả ra hơi nóng hầm hập, mặc dù một chiếc áo ngắn tay cũng toát mồ hôi. Cuối tuần vừa rồi Ôn Di Ninh đã thu dọn quần áo mùa đông để cất đi, chuyển mùa luôn khiến người ta có cảm giác bản thân có một khởi đầu mới.

Ngày thứ hai trước khi đi làm cô còn có ý nhìn xuống quyền hoàng lịch trên tủ giày. Đây là món quà tặng kèm của một người chủ quán cho em gái cùng thuê trọ, đặt đây thường ngày nhìn cũng thuận tiện. Lúc cô thay giày liếc mắt một cái, trên đó viết: mọi việc không thuận lợi.

Nhưng hôm nay mãi đến tận khi gần tan ca mọi chuyện đều suôn sẻ vô cùng, Ôn Di Ninh chuẩn bị đi mua chút nguyên liệu trở về sẽ nấu cơm. Còn năm phút nữa, đồng nghiệp bỗng nhiên gọi cô: "Mau nhìn mau nhìn. Người đàn ông kia lại đến tìm giám đốc Trần."

Ôn Di Ninh theo hướng cô ấy chỉ nhìn sang, thấy được một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi đứng cạnh cửa. Trần Táp đứng đối diện anh ta, hai người nói gì đó, nhìn qua thì không có gì khác thường, nhưng vẻ mặt của Trần Táp rất cứng nhắc. Nghiêm túc lại thận trọng, giữa hai hàng lông mày không có lấy một tia ôn hòa. Ôn Di Ninh rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc lại lãnh ngạo như vậy của cô ấy.

Từ góc độ này nhìn sang không thể thấy rõ dung mạo của người đàn ông kia, nhưng cao hơn Trần Táp một cái đầu, sống lưng cũng thẳng tắp, nhìn qua rất có cốt khí.

Chỉ thấy nét mặt của Trần Táp càng ngày càng lạnh, một hồi sau thì cùng người đàn ông kia đi ra ngoài.

Mọi người đều muốn mau chóng về nhà nên không có ai dư sức đi đào sâu hay đánh giá tình huống trước mặt. Trần Táp đã tự mình ra mặt, bọn họ cũng

không cần lo lắng gì. Ôn Dĩ Ninh nhìn về phía nơi bọn họ vừa đứng mấy giây, động tác thu dọn hơi ngừng lại, cuối cùng vẫn là không yên tâm đi tới.

Bầu trời lúc năm giờ vẫn khá sáng sủa, hai bên hành lang rộng rãi của Á Hối đều là cửa sổ sát đất ghép lại, ánh sáng rất tốt. Đi ra đây cũng không thấy Trần Táp, chỉ thấy nhân viên tan tầm lục tục đứng chờ thang máy. Cô cho là mình nghĩ nhiều rồi, buộc tóc lại, chuẩn bị quay trở về quét thẻ tan ca.

Lúc đi qua cửa cầu thang cuối hành lang, bước chân Ôn Dĩ Ninh hơi chậm lại, nghiêng đầu liếc nhìn, cuối cùng đẩy cửa đi vào trong.

Giọng nói của Trần Táp mơ hồ truyền đến: "Cố tiên sinh, khi đó chúng ta cũng là người trưởng thành rồi, người tình tôi nguyện mà thôi, thật sự không cần đến tận bây giờ còn tìm nhau tính nợ."

Một giọng nam trầm thấp nhỏ nhả vang lên: "Đúng là tôi vẫn luôn ở Mỹ, nhưng tôi chưa bao giờ ngừng tìm em. Năm ấy tôi về nước sáu lần, nhưng em đều không đồng ý đi cùng với tôi."

"Khi đó không phải nói đùa, hiện tại anh lại càng không thể có hi vọng." Giọng nói của Trần Táp đã gần kề với mắt kiểm soát. Đối phương rơi vào trầm mặc, trầm mặc thật lâu mới lại lên tiếng: "Vậy còn Từ Du thì sao?"

Cảm xúc của Trần Táp trong phút chốc bạo phát, "Không liên quan gì đến anh! Đó là của chồng tôi!"

Nói xong, cô ấy quay đầu chuẩn bị đi lên cầu thang, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh chưa kịp trốn đi.

"A, giám đốc Trần, tôi không có ý....." Lúng túng nói được một nửa, Ôn Dĩ Ninh đã nhìn thấy đôi mắt Trần Táp ngân ngấn nước. Sừng sốt một chút, Ôn Dĩ Ninh nhanh chóng xoay người đuổi theo. Trần Táp đi rất nhanh, trầm mặc không nói, Ôn Dĩ Ninh đi phía sau cũng trầm mặc theo.

Mọi người trong công ty gần như đã về hết, thang máy rộng lớn chỉ có hai người bọn họ. Cửa đóng lại, Trần Táp cũng đứng thẳng tắp ở đó không nhúc nhích. Mãi đến khi có người vỗ nhẹ lên vai, Ôn Dĩ Ninh đưa tay ra, mím môi đưa cho cô ấy một chiếc khăn giấy.

"Cảm ơn." Trần Táp tiếp nhận, đặt trên khóe mắt. Để lại một lát, cô ấy chậm chậm ngồi xuống, cánh tay ôm lấy đầu gối, cả người co lại thành một cái bóng nhỏ bé yếu đuối. Khi tức tỉnh anh già giãn trong ngày thường trong thoáng chốc thu về, nhìn một cái thôi cũng khiến lòng người đau xót.

Ôn Dĩ Ninh không biết phải nói gì, liền cùng cô ấy ngồi trên đất, cùng cô ấy trầm mặc.

Thang máy đi thẳng lên tầng trên cùng, cửa mở ra, đúng lúc gặp phải Đường Kỳ Sâm và Kha Lễ đứng bên ngoài chờ thang máy.

Kha Lễ nhìn thấy bộ dạng của hai người họ, không nhịn được lên tiếng, "Làm sao vậy?"

Trần Táp gạt mình đứng bật dậy, lấy chiếc kính từ trong túi xách ra đeo lên, trong một tích tắc khôi phục hình tượng người đẹp băng lãnh. Kha Lễ biết ý không hỏi nữa, tươi cười lên tiếng chào Ôn Dĩ Ninh: "Hi."

Ôn Dĩ Ninh lúng túng đứng sau lưng Trần Táp, sau lưng cô lại là vách tường, vừa rồi ngồi xổm nên hai chân bây giờ đều đã tê rần. Đường Kỳ Sâm đi vào, đứng bên cạnh cô. Anh liếc cô một cái, hỏi: "Hết giờ làm rồi?"

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng đứng thẳng lưng, "Vâng."

"Về nhà hay đi đâu khác?"

"Về nhà."

Nơi này không có người ngoài cần kiêng dè, nhưng phương pháp hỏi thăm này của Đường Kỳ Sâm nói gì thì nói vẫn có vẻ mang theo quan tâm và thân mật quá mức. Hai người đứng sòng vai, sau đó rơi vào trầm mặc. Thang máy đi xuống được một nửa, Đường Kỳ Sâm chợt nói với Trần Táp: "Đừng đi xe của cô nữa."

Tuy chuyện gần đây xảy ra Trần Táp đã cố gắng giấu đi, nhưng dĩ nhiên vẫn không thể thoát khỏi con mắt sắc bén của Đường Kỳ Sâm. Thân thể của Trần Từ Du không đơn giản như vẻ bề ngoài, là kết quả của tình một đêm, bây giờ xem chừng đối phương đối với Trần Táp còn là không bỏ xuống được. Người kia tên Cố Thanh Minh, làm trong lĩnh vực khai thác ô tô, xuất thân cũng không tầm thường. Đường Kỳ Sâm nói Trần Táp không tự lái xe cũng là vì nhìn ra trạng thái của cô ấy không ổn định, sợ sẽ xảy ra chuyện.

Kha Lễ tiếp lời, mang theo ý cười ôn hòa nói với Ôn Dĩ Ninh: "Vậy Dĩ Ninh đi cùng luôn nhé, dù sao cũng tiện đường."

Đường Kỳ Sâm làm như không nghe thấy, cũng không bày ra bất kỳ vẻ mong đợi, vui vẻ hay là căng thẳng hồi hộp nào. Anh chấp tay đứng đó, không tìm ra nửa điểm lý do khiến người ta nghi ngờ, dùng sự im lặng ném vấn đề sang khiến cho Ôn Dĩ Ninh bị đẩy vào bị động ----- có ý tốt thì nên tiếp nhận, từ chối qua từ chối lại thành ra tự khai trong lòng có để tâm không bỏ xuống được rồi.

Ngày hôm nay Đường Kỳ Sâm tự mình lái xe tới, chiếc Land Rover đen nằm im lìm trong khu để xe chuyên dụng. Trước khi lên xe, anh đột nhiên nhét chìa khóa vào tay Ôn Dĩ Ninh, nói: "Em lái."

Ôn Dĩ Ninh hơi sững sốt, chìa khóa tiếp xúc với lòng bàn tay truyền đến cảm giác mát lạnh.

Kha Lễ rất thức thời nói: "Dĩ Ninh, làm phiền rồi. Tôi có chút chuyện muốn báo cáo với Đường tổng."

Thấy cô do dự, Trần Táp đứng bên cạnh thỉnh thoảng bổ sung thêm một câu: "Lái đi, có đâm hỏng Đường tổng cũng không đòi tiền cô đâu." Ngày hôm nay tâm trạng của cô ấy thật sự rất tệ, mở cửa rồi nhanh chóng ngồi vào sau xe. Kha Lễ cũng vô cùng biết điều, nhanh chóng chui vào hàng ghế sau.

Đường Kỳ Sâm tuy là ngồi ghế phụ, nhưng dọc theo một đường đều rất yên lặng, thi thoảng sẽ nhìn điện thoại, lúc nghe Kha Lễ báo cáo đôi lúc sẽ đề xuất vài ý kiến. Trái tim Ôn Dĩ Ninh dần hạ xuống, cảm giác gông xiềng đè nặng trên vai nhanh chóng biến mất. Đi được một đoạn cô bỗng nhiên phát hiện ra bất thường, sau mấy lần quan sát gương chiếu hậu liền có chút bất đắc dĩ nói: "Táp tỷ, lại là chiếc xe đó."

Bugatti Veyron bạc.

Trần Táp nhất thời cau mày: "Dai như đĩa đói!"

Ánh mắt của Đường Kỳ Sâm từ gương chiếu hậu dời đi, nhàn nhạt hỏi: "Phiên anh ta?"

Ngón tay Trần Táp luồn vào tóc, cực kỳ bức bối vuốt mạnh về sau. Không cần đáp lời, đáp án toàn bộ viết trên mặt.

Ôn Dĩ Ninh dĩ nhiên là muốn giúp Trần Táp, nắm chặt vô lăng tăng nhanh tốc độ muốn cắt đuôi chiếc xe đó. Nhưng chiếc xe kia cũng tăng tốc theo, bám sát phía sau xe của Ôn Dĩ Ninh, thậm chí còn có mấy lần suýt vượt qua. Chiếc xe này vượt lên, hẳn là muốn chặn lại bọn họ. Ôn Dĩ Ninh lại tăng tốc, dồn lực tập trung vào con đường phía trước, có cảm giác như mình sắp biến thành tay đua.

Nhưng tính năng tốc độ của Bugatti quá tốt, cũng như không muốn sống đuôi theo bọn họ, cuối cùng một cái vọt qua, ép cho xe Đường Kỳ Sâm dừng lại.

Cố Thanh Minh hạ cửa xe xuống, tuổi tác của người đàn ông hơn bốn mươi toàn bộ viết lên mặt, nhưng dù là năm qua tháng lại thì sức quyến rũ vẫn không phai nhạt. Anh ta vừa xuất hiện, không cần nói đến những thứ khác đã có thể chân chân chính chính cho người ta thấy được thế nào là khí chất đẳng cấp khác biệt, cái gì gọi là cảnh đẹp ý vui.

Cố Thanh Minh ngồi đó chờ Trần Táp xuống xe. Chiếc xe của anh ta cứ như vậy nghênh ngang chặn lại lối đi, đối đầu trong trầm mặc.

Đường Kỳ Sâm ngồi trong xe đột nhiên hỏi Ôn Dĩ Ninh: "Làm sao đây?"

Sau một hồi kích thích máu trong người Ôn Dĩ Ninh hiện tại còn không ngừng lưu chuyển, tựa như cũng đốt lên lửa nóng, tàn nhẫn mà quyết tuyệt bật ra một câu: "Nghĩ cân đường là xong sao? Nếu Táp tỷ đã không muốn gặp thì dứt khoát đâm nát xe anh ta đi!"

Lời này quá nửa là bị máu nóng lên não, thốt ra khỏi miệng cũng không nghĩ được nhiều. Vậy mà Đường Kỳ Sâm lại nói: "Được."

Anh đẩy cửa xe xuống, vòng sang cửa ghế lái rồi nói Ôn Dĩ Ninh xuống xe. Ôn Dĩ Ninh còn chưa kịp phản ứng lại, anh đã thò nửa người vào trong giúp cô tháo dây an toàn. Trên mái tóc người đàn ông có hương thơm khoan khoái, lại lẫn với mùi nước hoa nhàn nhạt của anh, rất có cảm giác say mê. Đường Kỳ Sâm cởi dây an toàn, sau đó kéo cánh tay Ôn Dĩ Ninh ra hiệu cô đi xuống.

Ôn Dĩ Ninh bị anh nhét vào ghế lái phụ, sau đó lại nghe anh thấp giọng nói: "Thắt chặt dây an toàn."

Toàn bộ quá trình không tới một phút. Đường Kỳ Sâm nhanh chóng ngồi vào ghế lái, tốc độ chậm rãi cho xe lùi về sau. Ôn Dĩ Ninh còn tưởng anh định vòng qua đường bên cạnh rồi chạy đi, ai ngờ xe lùi được nửa mét thì Đường Kỳ Sâm chuyển số, đạp mạnh chân ga, chiếc Land Rover ba trăm vạn giống như viên đạn phóng về phía trước, trực tiếp đâm thẳng vào chiếc Bugatti kia.

Đường Kỳ Sâm khống chế sức mạnh rất tốt, lúc cách còn một khoảng thì thỉnh thoảng giảm tốc độ, đầu xe hướng về phía thân xe của nó rồi như một cái máy ủi hung hăng đẩy chiếc xe kia đến bên đường. Lốp xe ma sát với mặt đường vang lên âm thanh sắc bén dị thường, khủng bố dây thần kinh trong não người. Sắc mặt Đường Kỳ Sâm nặng như tảng đá, nhưng thần thái rõ ràng là ung dung như chuyện chẳng hề liên quan.

Chiếc xe thể thao của Cố Thanh Minh dĩ nhiên không thể độ độ cứng với chiếc việt dã này, thân xe lõm sâu, đầu xe cũng bị đụng vỡ tan. Đường Kỳ Sâm vững vàng xoay vô lăng, cho xe dừng lại ngay bên cạnh.

Ôn Dĩ Ninh vẫn còn trong kinh hoàng chưa thoát ra, bàn tay ôm lấy ngực có cảm giác sắp thở không ra hơi. Mà Trần Táp và Kha Lễ ngồi sau xe lại giống như người không liên quan, chuyện gì cũng không liên quan đến mình, nét mặt thong thả bình tĩnh. Kha Lễ lấy điện thoại ra bấm số, nói lão Dư đến đón bọn họ.

Đường Kỳ Sâm vắt cánh tay trên vô lăng, quay đầu nhìn Ôn Dĩ Ninh, "Vẫn ổn chứ?"

Ôn Dĩ Ninh nhìn anh như người ngoài hành tinh, cánh môi giật giật, nhưng một câu cũng không nói không ra.

Lão Dư lái xe tới, xử lý xong xuôi các thủ tục bồi thường với bên bảo hiểm rồi đưa từng người bọn họ trở về nhà. Đêm đến, Ôn Dĩ Ninh mơ lại những gì xảy ra khi đó, sáng hôm sau dậy đầu cũng muốn nổ tung. Cuốn hoàng lịch trên tủ đầu vẫn là tờ của ngày hôm qua, nhìn năm chữ: mọi việc không thuận lợi. Kể ra thì cũng không sai.

Lúc Ôn Dĩ Ninh đến Trần Táp đã ngồi trong phòng làm việc. Vẫn là dáng vẻ bận rộn quay cuồng, không có ưu tư khác thường gì. Giữa buổi cô ấy gọi Ôn Dĩ Ninh vào trong, dặn dò công việc, cuối cùng hỏi cô: "Ngày hôm qua không sao chứ?"

Ôn Dĩ Ninh cười cười, "Không đâu ạ."

"Là tôi ảnh hưởng đến mọi người rồi, nếu có làm cô sợ thì thật sự xin lỗi." Trần Táp nói: "Như vậy đi, hôm nào mời cô ăn cơm."

Ôn Dĩ Ninh thật lòng nói: "Em thật sự không sao. Giám đốc Trần, chị....."

Trần Táp ngắt đầu, cho cô một nụ cười trấn an, "Đừng lo. Hơn nữa tôi không định để cho Trần Tử Du biết, nhiều năm như vậy chỉ có hai mẹ con cùng nhau có làm sao, sau này dĩ nhiên càng không cần nhờ vả người khác." Nhanh chóng kết thúc vấn đề này, cô ấy thu lại tâm tình, khẽ thở dài một cái rồi nói, "Được rồi, cô đi làm việc đi. Cuộc họp lúc chín giờ cô thay tôi tham gia."

Ôn Dĩ Ninh đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Trần Táp lập tức như quả bóng xì hơi, khuỷu tay chống trên mặt bàn, bàn tay bưng kín khuôn mặt. Một hồi lâu mới chậm rãi buông ra, dù lớp trang điểm trên mặt có tỉ mỉ đến đâu thì vẫn là một dạng mặt mày khó giấu.

Ôn Dĩ Ninh giúp cô ấy tham gia hội nghị thường lệ báo cáo công tác, thời gian tương đối dài, buổi trưa cũng phải ở lại phòng hội nghị. Trần Táp ngồi trong văn phòng thẩm duyệt các kế hoạch công tác, tiếng gõ cửa vang lên, cô ấy ngẩng đầu nhìn, lại là Đường Kỳ Sâm.

"Điện thoại làm sao không gọi được?" Anh đi tới, áo vest ngoài không cài cúc, ngày hôm nay cũng không mặc sơ mi bên trong mà chỉ đơn giản một chiếc áo phông trắng ngắn tay. Trên tay Đường Kỳ Sâm còn cầm điện thoại, trên mặt thấp thoáng không vui, "Gọi hai cuộc đều không nhận."

Trần Táp liếc nhìn, hóa ra cô ấy quên mở máy.

Đường Kỳ Sâm ngồi xuống, thấy cô ấy trầm mặc thì cũng không nói gì nữa, "Người đi rồi, ngày hôm qua đón chuyến muộn nhất về Bắc Kinh. Nhưng Cố tổng hẳn sẽ ở lại trong nước một thời gian dài, cần hỗ trợ gì thì nói với tôi."

Trần Táp nói cảm ơn, cô ấy biết Đường Kỳ Sâm là một người bằng hữu đáng tin cậy.

Đúng lúc thư ký của Trần Táp đi vào, gọi một tiếng, "Đường tổng." Sau đó đưa văn kiện cho Trần Táp ký tên. Cánh cửa không đóng, từ bên trong có thể nghe được loáng thoáng tiếng bàn tán ồn ào bên ngoài.

Trần Táp không ngắt đầu, thuận miệng hỏi: "Bên ngoài ồn ào cái gì?"

Thư ký tức thì tươi cười trả lời, "À, tặng hoa ạ. Một bó hoa hồng vàng."

Đường Kỳ Sâm đang cầm điện thoại đọc một email vừa được gửi tới, không có phản ứng.

"Hoa hồng?" Trần Táp khẽ cau mày, "Ài?"

Thư ký làm vẻ mặt ước ao, "Tặng cho Dĩ Ninh ạ. Còn là Diệu tổng tặng nữa, hơn 200 đóa, chiếm hết một cái bàn của cô ấy luôn!"

..... Đường Diệu?

Đường Kỳ Sâm đang cúi đầu viết email trả lời, ngón tay trượt nhẹ một cái, trong chớp mắt gõ sai mất số liệu.

Bát Bát: Chương phúc lợi bất ngờ thay lời cảm ơn đến Nguyễn Lam Ngọc Quỳnh tỷ tỷ đã gửi xiên ủng hộ Bát mua chương truyện và gửi quà tác giả. Chúc tỷ tỷ xinh đẹp buổi tối tốt lành nè, cả nhà buổi tối mát mẻ nè, yêu thương nhiều nè.*.*.*

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Giác mộng này ai sẽ tỉnh dậy trước (4)

Dịch: CP88

Ôn Dĩ Ninh từ phòng họp đi ra đã là một tiếng sau, nhìn thấy bó hoa lớn như vậy cũng sửng sốt mất mười mấy giây. Đồng nghiệp nhìn cô đầy hâm mộ, nói Diệu tổng cũng thật dám làm lớn. Lại hỏi cô và Diệu tổng quen biết nhau như thế nào. Ôn Dĩ Ninh qua loa ứng phó với bọn họ, tươi cười trên mặt mang theo lúng túng. Trong bó hoa còn nhét một tấm thiệp, phía trên viết một câu tiếng anh: In love folly is always sweet(*).

Ký tên: Yao

(*) đùa chứ, ta chẳng muốn dịch cái này luôn, Bát Bát của mọi người rất không thích Đường Diệu haha

Chep, đại khái là: trong tình yêu, làm những chuyện xuẩn ngốc luôn khiến người ta cảm thấy ngọt ngào, hơ hơ hơ

Súc tích mà hóm hỉnh, nhưng tâm ý thể hiện rõ ràng, đúng là phong cách của Đường Diệu rồi. Đúng lúc này, điện thoại vang lên, trên màn hình thông báo Đường Diệu gọi video tới. Ôn Dĩ Ninh giống như cầm phải củ khoai lang bỏng tay, đi ra ngoài nhận điện. Đường Diệu có lẽ là đặt điện thoại trên bàn, anh ta ngồi trong phòng làm việc, trên tay còn cầm một tập tài liệu, nhìn thấy cô liền cười nói: "Nhận được rồi?"

Ôn Dĩ Ninh không biết phải phản ứng thế nào, chuyện này đến quá đột ngột, cuối cùng chỉ có thể lựa lời nói: "Ừm, nhận được rồi, cảm ơn Đường tiên sinh."

Giá trị nhan sắc của Đường Diệu quả nhiên là vẫn rất có tính thách thức, gọi video không cần hiệu ứng làm đẹp nào cũng vẫn anh tuấn chói mắt như cũ. Ý cười của anh ta càng sâu hơn, "Đừng khách khí như vậy, nghe xa lạ quá."

Ôn Dĩ Ninh bối rối, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Đường Diệu là người chuẩn đàn ông, chưa bao giờ hùng hổ dọa người, hàn huyên hai câu thì kết thúc trò chuyện. Ôn Dĩ Ninh thầm thở ra một hơi, thế nhưng vừa xoay người đã lập tức giật bắn mình. Đường Kỳ Sâm đứng trước cửa thang máy, cũng không biết đã đứng đó bao lâu, ánh mắt thẳng tắp chiếu lên người cô. Ôn Dĩ Ninh giống như học sinh tiểu học bị bắt quả tang khi đang làm chuyện xấu, tim đập thình thịch. Cảm giác ánh mắt kia chiếu lên người cô đâm ra vô số cái lỗ thủng.

Ôn Dĩ Ninh ngậm lại, không đứng nha, cô cũng chẳng thiếu nợ anh cái gì. Liền giương cằm thẳng lưng, nhẹ như mây gió lướt qua người anh.

Một bó hoa lớn như vậy đặt trong văn phòng cũng không phải là cách, Ôn Dĩ Ninh bê nó ra đặt trong góc cầu thang. Một lúc sau di dọn vệ sinh vào hỏi cô: "Tiểu mỹ nữ, hoa này cô còn cần không? Nếu không thì tôi lấy nhé?"

Ôn Dĩ Ninh cũng không cần, thoải mái nói: "Dì cứ mang đi đi."

Bó hoa hồng chuyển tới bằng đường hàng không vẫn còn tươi mới ướt át, màu sắc rực rỡ. Di dọn vệ sinh này cũng rất có đầu óc làm kinh tế, mang hoa đến cửa hàng hoa gần đó bán đi. Hoa mỗi ngày Đường Diệu đưa tới, đều đặn mỗi sáng chín giờ không lệch một phút. Mấy ngày nay Ôn Dĩ Ninh đi với Trần Táp công tác ở Hàng Châu nên không có thời gian quan tâm đến mấy thứ này. Chờ lúc cô quay lại, di dọn vệ sinh cực kỳ thân thiện mang đến cho cô một bát canh gà ta hầm thơm nức mũi. Đồng nghiệp nói với cô, "Người ta nhò vào việc bán hoa của cậu mà sắp phát tài đến nơi rồi."

Ôn Dĩ Ninh bấy giờ mới cảm thấy Đường Diệu không phải đang đùa giỡn.

Được người khác theo đuổi là một chuyện rất bình thường, nhưng nếu đã không có suy nghĩ muốn đáp lại thì cũng không cần thiết phải dây dưa không rõ ràng. Cô ước cái thời gian, rất nghiêm túc gọi cho Đường Diệu. Trong đầu đã chuẩn bị sẵn mấy lời để nói, thế nhưng còn chưa kịp nói ra đã bị Đường Diệu đánh một đòn phủ đầu cắt đứt.

Anh ta nhận điện thoại, ngữ khí rạng rỡ ôn hòa: "Đúng lúc tôi định gọi điện cho cô. Hai ta có thể gọi là tâm linh tương thông không nhỉ?"

"Đường tiên sinh, tôi có lời....."

"Xuống đây đi." Đường Diệu nói.

Ôn Dĩ Ninh ngẩn người, "Hả? Cái gì cơ?"

"Tôi đang ở dưới tòa nhà công ty cô."

Ôn Dĩ Ninh đi thang máy xuống, tuy là đã tan ca nhưng dưới khu đỗ xe vẫn đầy ắp, cô đưa mắt nhìn bốn phía, nhất thời không tìm ra người ở đâu. Đường Diệu bấm còi, sau đó chậm rãi cho xe chạy tới, phía sau cửa kính hiện ra khuôn mặt tươi cười ôn hòa của người đàn ông: "Lên xe."

Ôn Dĩ Ninh ngập ngừng do dự, phía sau lại có xe đi ra, bấm còi mấy cái thúc giục. Đường Diệu nói: "Xe của tôi chắn mất đường rồi, Dĩ Ninh, lên đi."

Ôn Dĩ Ninh đành ngồi lên. Xe của Đường Diệu là một chiếc Porsche Cayenne màu đen, không giống chiếc lần trước anh ta lái đến. Bởi vì là giờ cao điểm nên lối ra hơi tắc nghẽn, xe của Đường Diệu nhích từng chút một, thật vất vả mới thoát khỏi đoạn đường đó, anh ta khẽ thở phào, "Đã lâu không gặp, cùng ăn cơm tối đi?"

Đường Diệu mở miệng là nói thẳng vào vấn đề, tuy biểu hiện ra không quá trắng trợn nhưng ngữ khí lại mang theo sức mạnh không thể chối từ. Dĩ nhiên ban đầu Ôn Dĩ Ninh vẫn uyển chuyển từ chối, "Không tiện lắm."

"Đừng từ chối tôi có được không, tôi cũng chỉ vừa mới xuống máy bay thôi, đói muốn bất tỉnh rồi." Đường Diệu vừa lái xe vừa mở chi đường, "Tôi cũng không quá quen thuộc đường xá ở Thượng Hải, đã trễ thế này rồi, cô nhẫn tâm bỏ lại mình tôi bơ vơ lạc lõng sao?"

Không phải không nhẫn tâm, nhưng người cũng đã nói như vậy rồi, giọng điệu hạ xuống thật thấp, chỉ thiếu mức năn nỉ nữa thôi. Ôn Dĩ Ninh ngẫm nghĩ, thôi vậy, lát nữa cô sẽ tranh thủ lúc bọn họ ăn cơm nói chuyện kia, "Được, nhưng bữa cơm này để tôi mời đi."

Đường Diệu cười đến mức mặt mày xán lạn, tinh thần thoải mái, "May thật, tôi không mang theo tiền."

Có thể điều hòa bầu không khí vốn rất lúng túng trở thành thoải mái tự nhiên như vậy, đây có lẽ cũng chính là một điểm đặc biệt của Đường Diệu. Ôn Dĩ Ninh dẫn anh ta đi ăn lẩu, đây cũng là vì cô có lòng riêng. Đánh giá Đường Diệu này một chút, cảm thấy hẳn cũng không phải là người có thể ăn cay, như vậy có thể yên lặng vạch ra một cái giới hạn giữa hai người rồi. Chỉ là không nghĩ tới, anh ta lại không có chút ngập ngừng nào khi ăn cay, thậm chí còn đồ thêm thìa tương ớt cực lớn vào trong nồi của mình, sau đó hùng hồn đánh giá, "Nồi của cô cho như vậy chưa đủ cay đâu."

Độ tương phản có chút lớn khiến Ôn Dĩ Ninh không nhận được bật cười. Nhìn dáng vẻ bình thản của anh ta, gánh nặng trong lòng cô cũng đỡ xuống phân nửa. Hai người cúi đầu ăn ngấu nghiến giữa tiếng huyền ảo ồn ào của quán lẩu, Đường Diệu cời áo khoác, tùy tiện khoác lên chiếc ghế tựa bên cạnh. Bên trong anh ta mặc một chiếc áo phông ngắn tay, bó sát người làm lộ ra cơ bắp căng chặt.

"Cô xem giới thiệu này, thật khoa trương, cái gì mà bao gồm 15 vị thuốc bắc ăn vào tốt cho sức khỏe. Gạt người hết đây, nếu muốn tốt cho sức khỏe thật thì có ai đi ăn lẩu chứ?" Đường Kỳ Sâm cầm đĩa chỉ trỏ, "Đám rau này cũng vậy, kỳ thực không được rửa, trước khi bùng lên cũng chỉ xối qua nước cho đủ hình thức thôi."

Ôn Dĩ Ninh đang định gấp miếng cải trắng, nghe anh ta nói vậy thì gạt mình thả xuống. Cô hỏi: "Sao anh biết?"

"Khi còn ở Mỹ tôi từng làm thêm ở quán lẩu của một người gốc Hoa." Đường Diệu nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của cô, vui vẻ nói, "Không tin hả? Tôi không lừa cô đâu."

Ôn Dĩ Ninh còn chưa chịu tin, "Không phải anh là em trai của tổng giám đốc chúng tôi sao?"

Sắc mặt Đường Diệu bình tĩnh, "Tôi và anh ấy, số mệnh không giống nhau."

Lời này là thật từ đáy lòng. Nhờ có người ba không có cốt khí kia của anh ta ban tặng, khoản nợ phong lưu trước đây cuối cùng trả giá vào một cô tiểu thư. Vốn là muốn dùng tiền giải quyết, nhưng vị tiểu thư này vừa thấy đối phương có tiền có thế, liền nổi lên tâm tư, vọng tưởng gả vào gia đình hào môn làm một thiếu phu nhân hưởng thụ vinh hoa phú quý. Đường lão gia tử trong cơn tức giận đuổi hai người họ cút sang Mỹ muốn kết hôn sao thì kết. Trong mắt lão gia tử, ba của Đường Diệu chính là tang gia cầu(*), là nỗi nhục của gia đình, không đoan tuyệt quan hệ đã là tận tình tận nghĩa rồi. Lại có sẵn một đứa cháu ưu tú là Đường Kỳ Sâm, Đường Diệu từ khi sinh ra đến khi trưởng thành càng chưa bao giờ được lão gia tử hỏi thăm một câu. Cha nào con đấy, đoán chừng cũng chỉ là một cái nghiệt chủng ngu ngốc.

(*) ám chỉ những người không có chỗ nhờ cậy, không có nhà để về, chạy loạn khắp nơi

Đường Diệu đã ăn đủ quả đắng, cũng đã biết thân nhiên mà tiếp nhận chuyện này. Anh ta ở trước mặt Ôn Dĩ Ninh không cần giấu diếm, chỉ là đáng về quang minh lỗi lạc đó lại càng khiến lòng người thương tiếc. Đơn giản bình dị kể lại quá trình trưởng thành của mình, kể lại những thứ tối tăm và bất công kia cũng không thể trở ngại sự ưu tú và thành công của anh ta.

Khiến cho câu chuyện có một chút tình cảm, là khi mở ra mấu chốt của nội tâm. Anh ta cũng ngồi ở vị trí cao, nhưng lại không cao cao tại thượng, anh ta dẫn dắt đề tài, hai người cứ như vậy trò chuyện trong vui vẻ.

Lúc trả tiền, Đường Diệu không cần cũng không tranh với Ôn Dĩ Ninh, là xuất phát từ tôn trọng và chiều theo, chính mình ra ngoài hút thuốc chờ cô.

"Được rồi! Đi thôi!" Ôn Dĩ Ninh thanh toán xong tiền đi ra, khuôn mặt xinh đẹp bị cái nóng trong quán lẩu hun đến ửng đỏ.

Đường Diệu dập tắt điếu thuốc, lại ngâm hai viên kẹo bạc hà. Hương bạc hà xua đi mùi thuốc lá nồng nặc, anh ta nhướn mày nói: "Bữa lẩu này có phải ăn được thứ có giá trị rồi không nhỉ?"

Ôn Dĩ Ninh không hiểu.

"Những gì cô đã trải qua tôi đều hiểu, chuyện xưa của cô cũng khiến tôi chiêm nghiệm ra được nhiều điều. Có cái thành ngữ gì mà người cùng lý tưởng có phải là ý này không?" Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía bãi đỗ xe.

Ôn Dĩ Ninh thật ra vẫn chưa quên chính sự, cô rất dứt khoát gọi người lái, mặt đối mặt nói: "Đường tiên sinh, tôi cảm thấy ngài là một người rất tốt. Sau này nếu như còn đến Thượng Hải tôi sẽ lại mời anh đi ăn lẩu. Nhưng hoa thì bỏ đi, quá lãng phí, tôi cũng không biết đặt ở nơi nào."

Ý cự tuyệt rất rõ ràng. Thế nhưng Đường Diệu chỉ cười chứ không nói, trực tiếp vòng về cốp sau xe lấy ra từ bên trong một bó hoa hồng, "Cô để ở đâu là chuyện của cô, tôi đã bỏ ra thứ gì thì đều không coi đó là lãng phí. Đây, phần của ngày mai."

Đường đứng lúc lên đèn, gió đầu hạ mang theo vị cay nhàn nhạt của quán lẩu bên đường, khí trời hòa quyện với hương vị nhân gian, tình tế nhuần nhuyễn.

Đường Diệu rất kiên trì, là một người theo đuổi đến cổ chấp.

Vốn ban đầu Ôn Dĩ Ninh còn phiền lòng không thôi, thế nhưng có lẽ bởi vì đối phương là người sinh sống ở nước ngoài, muốn làm gì thì sẽ thẳng thắn trực tiếp làm đến cùng, lại qua thêm mấy ngày nữa, cô hoàn toàn không còn thấy bối rối. Đường Diệu đưa đến không ít hoa, nhưng cũng chỉ có tặng hoa, loại đến tận cửa lấy lòng, hay là đưa người đi làm ép chết tăng kiên nhẫn cuối cùng của cô đều không xảy ra. Công ty của Đường Diệu cũng rất nổi tiếng, nhưng không làm trong ngành nghề truyền thống nên cảm giác tồn tại không quá cao, sau này Ôn Dĩ Ninh thuận tay tìm hiểu thử thông tin về Minh Diệu này, mới hơi cảm thán người nhà họ Đường ai cũng thật lợi hại.

Nói tóm lại, Đường Diệu chỉ là một bất ngờ không đi đến đâu cũng không khó đối phó, qua một thời gian là sẽ nhạt dần đi. So với Đường Kỳ Sâm, vẫn

có thể chưa tính là cái gì. Sau lần Đường Kỳ Sâm thổ lộ ở cỏ trăn kia rồi bị cô uy hiếp quá nhiên rất tuân theo lời hứa của mình, đúng là không còn "quấy nhiễu" Ôn Dĩ Ninh nữa. Dù sao hai người cũng không làm cùng một tầng, số lần gặp mặt thường ngày có thể coi là đếm trên đầu ngón tay. Thế nhưng chỉ cần là trong một trường hợp nào đó chạm mặt, ánh mắt của Đường Kỳ Sâm liền gắn chặt trên người cô, hoặc là nhìn chăm chú, hoặc là phóng tầm mắt nhìn, cô không nhìn lại cũng có thể cảm giác được lực dây dưa giằng co trong đó mạnh mẽ đến nhường nào.

Loại trầm mặc trong im lặng này không ngừng va chạm càng khiến con người ta cảm nhận được nhiều hơn, cũng càng khiến trái tim Ôn Dĩ Ninh sinh ra nhiều hơn thấp thòm. May mắn là Đường Kỳ Sâm bận rộn công việc, mờ họp, xã giao, công tác, một tuần cũng phải có đến ba, năm ngày không đến công ty. Tháng ngày cứ như vậy hững hờ trôi đi, một ngày, Ôn Dĩ Ninh nhận được điện thoại của Lý Tiểu Lượng, nói là hai ngày nữa sẽ đưa mẹ đến Thượng Hải tái khám.

Mẹ của Đường Diệu đã đặt sẵn một cuộc giải phẫu nhỏ ở đây, thời gian cũng là xấp xỉ khoảng này. Ôn Dĩ Ninh rất vui vẻ, cô cũng đang thêm ăn muốn chết, liền nói Lý Tiểu Lượng mang nhiều đặc sản lên một chút.

Thời tiết Thượng Hải bắt đầu ấm dần, mùa hè năm nay so với những năm trước dường như cũng đến sớm hơn một chút. Đường Kỳ Sâm từ phía Bắc công tác trở về, từ trên máy bay cảm giác được hơi nóng rõ ràng. Lão Dur nhận điện thoại thông báo đã đến chờ từ sớm, điều hòa trong xe chính nhiệt độ thích hợp, ngồi vào mấy phút hơi nóng cũng dần tan đi.

Chuyến này của Đường Kỳ Sâm là đi khảo sát nhà xưởng, một lèo bay qua mấy thành phố, con đầu dạ dày còn tái phát một lần, sắc mặt không khỏi thấp thoáng mệt mỏi. Anh nhắm mắt nghỉ ngơi, mi tâm vẫn hơi nhú lại. Kha Lễ lên tiếng hỏi: "Đường tổng, trực tiếp về đường Phương Điện chứ ạ?"

Đường lão gia từ từ mình mở tiệc chiêu đãi, nói anh tối nay quay về ăn một bữa cơm.

Đường Kỳ Sâm ừ một tiếng, hỏi lão Dur: "Đồ đã chuẩn bị xong cả chưa?"

Lão Dur đáp: "Đã đặt ở cốp sau xe, tất cả đều là thứ lão gia từ thích."

Kha Lễ sắp xếp xong lịch trình, đóng lại máy tính rồi nói: "Hai tháng này Đường Diệu đều ở Thượng Hải, nhìn dáng vẻ thì có lẽ là sắp cho thành lập công ty con ở đây. Lão gia từ dùng không ít mối quan hệ, giúp anh ta rất nhiều."

Đường Kỳ Sâm chỉ hỏi: "Ồ khách sạn nào?"

"Khách sạn Phác Li, là thư ký đặt cho anh ta."

"Cậu đi sắp xếp đi, để lại căn nhà ở Phố Đông kia cho cậu ta ở."

Đây là một trong những căn nhà mua dưới tên của Đường Kỳ Sâm, nằm trên mảnh đất vàng, nội thất bố trí đều thuộc hạng cao cấp. Đường Kỳ Sâm cũng không ở đó, không có việc gì mới ghé qua một chút. Kha Lễ hiểu ý anh, đây là làm cho lão gia từ nhìn. Anh là con trưởng, là anh cả, điểm khí phách và chu toàn ấy vẫn cần ở trước mặt người ngoài diễn đến kín kẽ không chứa một lỗ hổng.

Xe lái vào đường vòng xuyên, Đường Kỳ Sâm chợt hỏi: "Cậu ta còn chạy về công ty bên này không?"

Lòng bàn tay Kha Lễ lạnh lạnh, cân nhắc dùng từ: "Là chỗ Dĩ Ninh, mỗi ngày đều không thiếu một bó hoa."

Từ đoạn đường đó, Đường Kỳ Sâm triệt để rơi vào trầm mặc.

Đến biệt thự, bảo mẫu đang bung canh bỏ câu đặt lên bàn. Đường Thư Vành và Đường Diệu ngồi một bên cười nói vui vẻ. Đường Kỳ Sâm bước qua cửa, nhanh chóng đổi sang khuôn mặt tươi cười đầy tinh thần, "Chú vừa đến liền nghe thấy tiếng cười vui vẻ của ông nội rồi."

Đường Diệu đứng dậy, hô một tiếng: "Anh cả."

Đường Kỳ Sâm đi tới vỗ vai anh ta, "Bận rộn công tác quá nên không quan tâm được đến chú, hai ngày nay có chút thời gian rảnh rồi, tối mai rảnh rồi cùng tụ tập, mang chú đi làm quen với mấy người bạn."

Đường Diệu cười đồng ý, còn cười đùa nói, "Bạn bè hả? Có thể thuận tiện đòi hỏi thêm một suất không? Dĩ Ninh ấy, mỗi ngày ngoài tặng hoa cũng chỉ có tặng hoa, em thật sự không nghĩ ra cách nào khác rồi."

Lão gia từ tai thánh, lập tức hỏi lại: "Ồ? Tiểu Diệu đây là quen được bạn mới rồi hả?"

Đường Diệu ngồi về ghế sofa, cười ha ha nói: "Cô gái kia chỉ coi con là bạn, nhưng con vẫn muốn nỗ lực tiến lên một bước nữa thành bạn trai đây."

Lời này thẳng thắn vô tư, thật giả khó phân biệt, anh ta lại nghiêng đầu sang nói với Đường Kỳ Sâm: "Anh, là người của thủ hạ anh, không sao chứ?"

Ngay trước mặt lão gia từ, Đường Kỳ Sâm đương nhiên sẽ không có thêm vẻ mặt gì, tiếp cái nửa vòng tròn này của anh ta, vẽ thành một vòng tròn hoàn chỉnh, ôn hòa nói: "Thời gian làm việc chú ý ảnh hưởng"

Đường Diệu cười ha ha, "Được."

Đường lão gia từ hỏi: "Là nhân viên của Á Hối sao? Tên gì? Người của bộ phận nào? Tiểu Diệu đã có tâm, Kỳ Sâm, con thân là anh cả cũng nên lưu ý"

một chút."

"Không nhanh như vậy, con không muốn dọa sợ cô ấy. Tạm thời cứ theo đuôi trước đã, tặng hoa, gặp mặt nói chuyện phiếm, chờ sau này có cơ hội nhất định sẽ nhờ anh cả giúp một tay, nhất định không khách khí."

Câu nói này rất hợp với tính khí của lão gia tử, ngay thẳng bộc trực, đủ tiêu dao. Trên mặt Đường Thư Vành chứa đầy ý cười, quay đầu nhìn Đường Kỳ Sâm, sau đó vui vẻ chỉ vào anh, "Ồ trước mặt anh cả vẫn phải khiêm tốn một chút, ngộ nhờ nó không đáp ứng thì làm sao hả?"

"Có gì mà không thể đáp ứng chứ, lẽ nào anh ấy cũng đang muốn theo đuôi sao?" Đường Diệu nhưn mày, quay đầu nhìn Đường Kỳ Sâm, "Có đúng không, anh, anh cũng muốn theo đuôi Niệm Niệm hả?"

Toàn bộ ôn hòa được anh kìm nén khắc chế bày ra trong phút chốc bị hai chữ "Niệm Niệm" này của Đường Diệu làm cho vỡ tan tành. Đây là nhũ danh của Ôn Dĩ Ninh, chỉ có những người có quan hệ thân thiết, không phải người bình thường mới có thể tự nhiên gọi ra như vậy. Giống như chai nước ngọt có ga bị vặn nắp, khí ga bên trong sôi trào mãnh liệt toàn bộ xộc ra ngoài.

Có rất nhiều khi, đặc biệt là đại đa số thời điểm sau khi gặp lại, Đường Kỳ Sâm rất ít gọi ra nhũ danh của cô.

Anh không để ý đến Đường Diệu làm như đang trêu đùa thăm dò ý tứ, cũng hoàn toàn gỡ xuống ý cười, dùng cặp mắt lạnh nhạt hờ hững ném cho anh ta một cái ánh mắt lạnh lẽo như băng, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Trên đường đi Trần Táp có gửi tin nhắn cho anh, là tư liệu về khách hàng và một vài văn kiện từ bên công thương lúc trước Đường Kỳ Sâm giao cho cô ấy chuẩn bị, là thứ ngày mai mở họp cần dùng. Nhưng Trần Táp giữa chừng có công chuyện, ngày mai lại phải bay đi Đài Loan từ sớm. Cô ấy hỏi Đường Kỳ Sâm hiện tại đang ở đâu, sẽ cho người đưa tới. Quá trình bị tâm tình kia áp chế cũng chỉ trong vòng một hai giây, anh cúi đầu gửi cho cô ấy địa điểm và thời gian, lúc ngừng đầu lại lấy nụ cười đáp người, hoàn thành bữa tối hòa thuận bình yên.

Com nước xong, cảm thấy cứ ở trong phòng cũng chán, Đường Kỳ Sâm và Đường Diệu dọc theo đường bên hồ tản bộ. Đường Diệu là người hay nói, cái gì có thể nói đều sẽ nói vài câu, nói về tình hình kinh tế trong và ngoài nước, quan điểm của Đường Kỳ Sâm và anh có khi thống nhất cũng có khi xung đột, nhìn chung vẫn tính là tán gẫu trong không khí vui vẻ.

Bất tri bất giác đi đến sân bóng rổ, sân bóng rổ này nằm bên ngoài khu biệt thự, nhưng cũng không có mấy người vào chơi. Hai người nói chuyện một hồi thì thấy một chiếc taxi dừng lại gần đó. Ôn Dĩ Ninh từ trên xe bước xuống, cô mặc một bộ âu phục màu trắng, giày cao gót làm nổi bật lên eo thon và đôi chân thon dài thẳng tắp, mái tóc ngang vai hơi uốn xoắn, đúng lúc có cơn gió đêm vụt qua, đem một lọn tóc che đi khuôn mặt.

Hai mắt Đường Diệu sáng rực, "Perfect!"

Lúc Trần Táp gọi điện thoại cho cô, Ôn Dĩ Ninh vẫn còn đang tăng ca ở công ty, vừa nhận nhiệm vụ liền nhanh chóng chạy về phía này. Cô đi đến gần, trước tiên nhẹ gạt đầu với Đường Diệu, sau đó đưa túi hồ sơ cho Đường Kỳ Sâm, "Giám đốc Trần bảo tôi mang tới."

Đường Kỳ Sâm tiếp nhận, thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Mở ra, tùy tiện rút vài tờ nhìn lướt một lượt, sau đó lại thả về. Ôn Dĩ Ninh nhìn anh nghiệm thu xong xuôi, chuẩn bị xoay người rời đi.

Đường Kỳ Sâm: "Chờ một chút, tôi đưa em về."

Đường Diệu: "Để tôi đưa cô về."

Hai người đồng thanh lên tiếng, liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng rơi vào trầm mặc. Sóng lưng Ôn Dĩ Ninh cứng đờ, lúng túng đứng trước mặt bọn họ.

Đường Diệu cười cười nhìn Đường Kỳ Sâm, nhưng ý cười không tràn đến đáy mắt. Đường Kỳ Sâm cũng thu lại tươi cười trong mắt, không có chút mây may nhún nhường. Cuối cùng vẫn là Đường Diệu lên tiếng, anh ta quay đầu nhìn về phía xa, híp mắt nói: "Anh, chơi bóng rổ không?"

Đường Kỳ Sâm cười cười, khoe mắt đuôi lông mày đều toát lên tự tin, "Được."

"Dĩ Ninh cô đừng đi, ở lại đây tiêu com." Đường Diệu nói xong, chạy ra sân.

Đường Kỳ Sâm xuống máy bay liền trực tiếp về đây, bộ đồ vest còn chưa kịp đổi. Anh cởi chiếc áo khoác ra, hết sức tự nhiên đặt vào lòng Ôn Dĩ Ninh, "Cầm lấy."

Nhiệt độ ấm áp phả vào mặt, trước mũi còn thoảng thoảng mùi hương đầy nam tính của anh.

Trong một cái rổ trên sân đã có sẵn bóng rổ, Đường Diệu cầm một quả chơi đùa, tư thế có thể nhìn ra rất quen thuộc. Anh ta chuyển bóng, bước đi nhanh thoăn thoắt, nghiêng người tránh đi từng đợt cướp bóng của Đường Kỳ Sâm.

Đường Kỳ Sâm khom người, tay và chân phối hợp hài hòa, tư thế chuẩn bị sẵn sàng nhìn chăm chăm quả bóng trong tay Đường Diệu. Anh ta phòng thủ quá chặt chẽ, hai người vừa bắt đầu đã ở thế thực lực tương đương.

Ghi điểm vào rổ rất khó, Đường Diệu xoay người một cái, tiến lên một bước dài, sau đó nhảy lên muốn trực tiếp đưa bóng vào rổ. Quả bóng từ lòng bàn tay bật ra, Đường Kỳ Sâm gần như là cùng lúc nhảy bật lên, vung tay đập một cái, trực tiếp phá đường bóng ghi bàn của Đường Diệu.

Bóng về tay Đường Kỳ Sâm, anh thoát cái tránh sang phải, động tác giả tránh thoát phòng thủ của Đường Diệu, sau đó tại chỗ nhảy lên, dùng một tay ném bóng đi -----

"Bịch bịch!"

Về ra một đường parabol đẹp mắt trên không trung, quả bóng tiến vào rổ.

Khách quan mà nhận xét, tư thế chơi bóng của Đường Kỳ Sâm vô cùng đẹp trai. Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, cổ áo có hai chiếc cúc không đóng, ngày thường là một Đường tổng trầm ổn lạnh nhạt, tình cờ phá cách đi một chút, liền trở nên vô cùng có mị lực. Đường Diệu xem ra so với Đường Kỳ Sâm chăm chỉ tập luyện hơn, nhưng khi thật sự ra sân bước đi lại liên tục gặp khó khăn, dù là phòng thủ hay tấn công đều liên tục bị cản trở.

Hai người là chơi vui, nhưng từng chiêu thức đều bộc lộ sức mạnh.

Trong một vòng chơi, Đường Diệu và Đường Kỳ Sâm cùng lúc nhảy lấy đà, Đường Diệu đưa tay ra trước, nhưng bóng lại từ ngón tay anh ta trượt qua, bị Đường Kỳ Sâm đập một phát rơi xuống đất. Hai người kề sát nhau, khuỷu tay Đường Diệu không biết như thế nào đánh vào bụng Đường Kỳ Sâm. Động tác này rõ ràng rơi vào mắt Ôn Dĩ Ninh, một cái rất mạnh, thật sự hướng về phía da thịt đánh tới.

Đường Kỳ Sâm trong một khắc nhú mảy, nhưng anh vẫn chống đỡ được, đứng thẳng vững vàng.

"Em thua rồi." Đường Diệu cười xua tay, "Anh, anh thắng."

Đường Kỳ Sâm chống hai tay trên thắt lưng, chậm chậm điều hòa hô hấp, ánh đèn chiếu lên tầng mồ hôi lấm tấm trên trán khiến cho sắc mặt trắng hơn một chút. Trong giây phút anh lại khôi phục sáng về ôn hòa, vô vô vai Đường Diệu, "Đã lâu không chơi bóng, lần tới chuẩn bị sẵn quần áo, kêu mấy người bạn của chú và của anh tới nữa."

Lão Dư đã sớm lái xe đến bên cạnh, thấy bọn họ xong việc, chiếc Bentley liền chậm chậm chạy tới.

Đường Kỳ Sâm lấy ánh mắt ra hiệu, lão Dư lập tức hiểu ý xuống xe, cầm theo mấy chai nước rồi cười híp mắt đưa cho Đường Diệu, động tác này coi như kín đáo cản lại người. Đường Kỳ Sâm đi tới bên cạnh Ôn Dĩ Ninh, bỏ lại bốn chữ: "Tôi đưa em về."

Đường Kỳ Sâm ngồi vào ghế lái, Ôn Dĩ Ninh chậm chậm không chịu lên, sự do dự và chần chừ của cô cơ hồ đánh tan sự kiên nhẫn cuối cùng của anh. Anh lại xuống xe, vòng qua bên này rồi tự mình nhét Ôn Dĩ Ninh ngồi vào ghế lái phụ.

Cửa xe đóng lại, ngăn cách với tiếng côn trùng rả rích và tiếng chim hót vui vẻ từ thế giới bên ngoài, cũng ngăn lại ánh đèn sáng rực trên sân bóng rổ. Bầu không khí giữa hai người, dần trở nên ngoan cố nặng nề.

Đường Kỳ Sâm thậm chí không buồn nói với Đường Diệu bên ngoài một câu tạm biệt, cứ như vậy mang theo người rời đi. Đi được một đoạn, anh cho xe dừng lại bên đường. Phan xe gấp gấp, chút kiên trì nhỏ nhoi tích góp này giờ tựa như sắp phải bùng nổ.

Đường Kỳ Sâm nén lại cơn giận dữ, nhắc tay liên tục day mi tâm.

Cuối cùng anh thở dài một hơi, quay sang đối mặt với Ôn Dĩ Ninh, "Tôi đã đồng ý sẽ không làm phiền em ở trong phạm vi công ty. Là vì tôi tôn trọng em, trân trọng em, cũng là muốn cho em không gian và thời gian, để không khiến hình ảnh của tôi trong lòng em trở nên nát bét."

Lúc Đường Kỳ Sâm nói ra lời này, ánh mắt như vực sâu, lại như hận không thể kéo theo cô cùng nhảy xuống.

"Em phải hiểu, không quấy rầy không có nghĩa là tôi đã từ bỏ, càng không có nghĩa là tôi đã đồng ý để em cho tên đàn ông khác theo đuổi. Em thích hoa hồng hay là thích hoa, thích có người cùng em ăn cơm hay cùng em tán gẫu trò chuyện, em thích, tôi đều có thể. Nhưng em để mặc kẻ khác làm những việc này cho mình, vậy tôi nói cho em biết, lời hứa "không quấy rầy" tôi đáp ứng em kể từ bây giờ ----

Hết hiệu lực."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Giác mộng này ai sẽ tỉnh dậy trước (5)

Chương 33: Giác mộng này ai sẽ tỉnh dậy trước (5)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả.

CP88 xin chân thành cảm ơn!

Viên mắt Ôn Dĩ Ninh đều bị lời của anh hun nóng.

Lời cam kết của người đàn ông rót vào tai, từng câu chữ rung động đến tận tâm can. Tại một nơi không có ánh sáng chiếu tới, trong không gian yên tĩnh, ngay giây phút này, Đường Kỳ Sâm ở trước mặt trao cho cô cảm giác tồn tại mãnh liệt chưa từng có. Hai tai cô cũng bị hun nóng, một đường lan thẳng đến lục phủ ngũ tạng, cuối cùng chảy ngược vào tim, thổi bùng lên ngọn lửa cháy rực. Nhưng loại cảm giác mãnh liệt đó không phải là bởi vì cảm động, không phải là bởi vì tình cảm trong lòng, cũng không phải gấp gáp khó nhịn. Máu thuần đan xen, trong đáy lòng Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên lý giải ra manh mối.

Là một loại thanh thân đối diện.

Cô nhìn Đường Kỳ Sâm, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà, tôi đã không còn thích anh nữa."

Sắc mặt Đường Kỳ Sâm trong nháy mắt trắng bệch.

Đáy lòng có vô số cái đáp án khác nhau, cuối cùng xộc thẳng lên từng dây thần kinh trong não bộ, rồi lại như trong chớp mắt trống rỗng. Dù trong lòng cô vốn có rất nhiều dây leo quấn quýt bám rễ, nhưng đáp án này lại là thứ xông đến đầu tiên, mạnh mẽ đè lại những mê man mơ hồ khác, cũng trở thành lập trường duy nhất trong giờ khắc này.

Ôn Dĩ Ninh mím môi, giống như cũng đang tự thuyết phục chính mình, lại lẩm nhẩm thêm một lần, "Tôi không thích anh."

Vài chữ ngắn gọn đã đủ biến thành cây đao cùn, không một nhát cắt đứt, mà cứ chằm chằm vào tim Đường Kỳ Sâm, máu thịt lẫn lộn. Vài giây qua đi, chính anh cũng cảm thấy đau.

Yết hầu Đường Kỳ Sâm hơi lặn, lại lên tiếng, giọng nói đã khàn khàn, "Vậy em thích Đường Diệu sao?"

Ôn Dĩ Ninh trầm mặc.

"Tôi thấy cũng không phải là rất thích." Đường Kỳ Sâm nhả ra một câu lạnh băng băng.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Tôi không xen vào chuyện anh ta muốn làm."

"Không xen vào chuyện của cậu ta, là có thể quản tôi?" Đường Kỳ Sâm không nhẹ không nặng nói.

Phần ý dồn lại ở mi tâm, Ôn Dĩ Ninh quay đầu trừng mắt nhìn anh. Đường Kỳ Sâm xoay mặt đi, khuôn mặt nghiêng của anh rất ít khi căng thẳng như vậy, gạch đá trên cây cầu nối giữa hai người cũng cứ như thế rơi rụng là tả. Ngoại trừ trầm mặc thì không có gì khác.

Đường Kỳ Sâm bực dọc khởi động xe, phong cách lái xe vẫn hung mãnh như cũ. Đường giao phía trước bị một chiếc Audi đi ngược chiều chặn lại, anh bấm còi inh ỏi, cũng chỉ thiếu chưa đâm luôn vào đuôi xe người ta thôi. Ôn Dĩ Ninh không nhìn được nữa, lạnh giọng nói: "Anh có chuyện gì gấp thì thả tôi xuống là được."

Bàn tay giữ tay lái của Đường Kỳ Sâm sắp chuyển thành xanh tím, cổ họng kéo căng, "Em đừng có nói chuyện với tôi."

Ôn Dĩ Ninh cũng nổi giận: "Đường Kỳ Sâm!"

Trong nháy mắt quay đầu lại, lời vừa ra khỏi miệng cũng là lúc nhìn thấy sắc mặt khác lạ của anh. Trên trán Đường Kỳ Sâm phủ một tầng mồ hôi li ti, từng tác thịt trên cơ thể đều căng cứng, bờ môi mím chặt, sống mũi cao thẳng tắp ở đó càng khiến người nhìn cảm nhận được sự sắc bén dọa người.

Ôn Dĩ Ninh dần nhận ra, đoán được dạ dày anh lại đau nữa. Nhưng mềm lòng chưa được quá nửa giây, đã bị giọng nói lạnh lẽo của anh dội cho tắt ngúm, "Ở trước mặt tôi em chưa bao giờ nói được một lời hay."

Ôn Dĩ Ninh nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng thở hắt ra rồi dựa người sang cửa xe bên cạnh, vạch ra một cái đường ranh giới rõ ràng giữa hai người.

Cả đoạn đường đưa cô về đến khu chung cư sau đó anh và cô đều không nói với nhau một câu.

Ôn Dĩ Ninh vừa xuống xe, Đường Kỳ Sâm liền lập tức cho cửa kính xe kéo lên. Cô đi lên mấy bước, theo bản năng quay đầu lại, thấy được Đường Kỳ Sâm phía sau cửa sổ xe đã nằm nhoài lên tay lái, khom lưng gấp bụng, bàn tay đặt trên vị trí dạp dầy khê run.

Cửa sổ xe hoàn toàn đóng lại, không còn nhìn thấy bóng người bên trong nữa. Ôn Dĩ Ninh dè xuống lưng lay nhè nhẹ trong lòng, bước vào trong.

Sáng hôm sau vốn dĩ có một cuộc họp hạng mục riêng, nhưng sáng sớm từ trên đã thông báo xuống, cuộc họp tạm thời bị hủy bỏ.

Nghe đồng nghiệp nói, ngày hôm nay chưa thấy Đường Kỳ Sâm đến công ty.

Công việc buổi sáng nhanh chóng kết thúc, Lý Tiểu Lượng gọi điện thoại cho cô thông báo mình đã đến Thượng Hải, lịch khám cho mẹ anh ta là vào

buổi chiều, chỉ cần không có vấn đề gì thì sẽ mau chóng kết thúc thôi.

Bức bối bao phủ trong ngực Ôn Dĩ Ninh từ đêm qua cuối cùng cũng coi như nhìn thấy ánh mặt trời, hai người vui vẻ hẹn buổi tối cùng đi ăn cơm.

Sáu rưỡi, cô đến nơi hẹn, Lý Tiểu Lượng không ở trong khách sạn lần trước đến mà tìm ngay một cái khách sạn cạnh bệnh viện. Vị trí ăn cơm cũng là ở tại nhà hàng gần đó, lúc Ôn Dĩ Ninh đến nơi, anh ta đã gọi món ăn xong xuôi đâu đấy. Gặp nhau liền nở nụ cười, "Tiểu Ninh nhỉ!"

Ôn Dĩ Ninh cũng vui vẻ chào, "Chào thầy giáo Tiểu Lượng!"

Bầu không khí giữa hai người tự nhiên mà thân thiết. Bởi cũng coi như đủ thân quen, lại là đồng hương, là bạn cũ, cũng từng thử bắt đầu một loại khả năng khác là người yêu. Tuy sau đó kết quả không được hoàn mỹ, nhưng vẫn không trở thành hòn đá tảng chặn lại tình bạn của họ. Giống như khi gọi món ăn, Lý Tiểu Lượng hoàn toàn có thể tự chủ trương, bởi anh ta rất hiểu khẩu vị của cô.

Hai người vừa tám chuyện trong khí thế ngất trời vừa ăn một nồi éch trâu xào ớt.

"Dì thế nào rồi?"

"Vẫn khỏe, bác sĩ kê đơn thuốc, cương gân kiện cốt. Cô họ của tớ cũng ở Thượng Hải mà, mẹ tớ vừa làm kiểm tra xong liền sinh khí dồi dào đi tìm cô họ chơi."

"Nhưng vẫn phải dặn dò, đề di chú ý nghỉ ngơi, trở về cũng làm việc trong phạm vi sức khỏe cho phép, việc nhà cậu nhớ phải giúp dì ấy một tay."

Lý Tiểu Lượng sáng khoái đồng ý, "Được thôi."

Ôn Dĩ Ninh ăn phải tiêu, đầu lưỡi tê cứng không còn cảm giác, Lý Tiểu Lượng bị bộ dạng của cô chọc cho phì cười, rất tự nhiên cầm giấy ăn đưa qua, "Đừng động đừng động, dầu mỡ sẽ rơi xuống quần áo đấy."

Một động tác rất nhẹ, giấy ăn trên miệng cô hơi dừng lại. Lý Tiểu Lượng lại ngồi về, giấy ăn bị vò thành một cục nhưng vẫn không ném đi mà nắm chặt trong lòng bàn tay.

Đôi đũa của Ôn Dĩ Ninh dừng lại giữa không trung, cười với anh ta, "Sau này sẽ sớm có bạn gái, mấy cừu chỉ thân mật này cũng nên bỏ dần đi thôi."

Lý Tiểu Lượng cũng cười, nhìn cô không lên tiếng.

"Mất đừng đặt cao quá, tìm được người thích hợp thì phải quyết định ngay." Ôn Dĩ Ninh tiếp tục ăn.

Lý Tiểu Lượng vẫn nhìn cô, nét mặt ôn hòa, "Nói thì dễ, tìm người thích hợp cũng khó lắm chứ. Ôi ôi không nói tớ nữa, cậu thì sao, bao giờ mới dẫn bạn trai đến gặp tớ?"

Ôn Dĩ Ninh gấp một cọng rau, qua loa đáp: "Minh không có."

Cô có hay không dĩ nhiên Lý Tiểu Lượng biết. Mẹ của cô, Giang Liên Tuyết là một người có cá tính đặc biệt, có cái gì đáng để khoe khoang nhất định sẽ để cho người trong phạm vi một trăm dặm đều biết. Lúc trước Ôn Dĩ Ninh thi đỗ vào trường đại học danh tiếng, Giang Liên Tuyết hề dự định phải ai liên tục lấy người đó kê, trên mặt đều là tự hào. Tính bà như vậy cũng đặc tội với không ít phụ nữ cùng độ tuổi trong xóm, thời gian trôi qua, thế sự xoay vần, con gái của bọn họ đến tuổi này cơ bản đều đã thành gia lập nghiệp hòa hòa mỹ mỹ, thi thoảng lại lấy chuyện đó đâm chọc Giang Liên Tuyết, "Ồi chao! Dĩ Ninh vẫn chưa tìm được đối tượng sao? Cả một thành phố lớn như vậy không phải là toàn đàn ông ưu tú há?"

Giang Liên Tuyết ôm một bụng oán khí cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Lý Tiểu Lượng tiếp lời cô, bật thốt lên, "Vậy thì vừa hay, hai chúng ta trở thành một đôi, tiếp tục sống vui."

Ôn Dĩ Ninh đột nhiên ho khan, sặc sụa đến mức gò má đỏ chót, thở không ra hơi. Ánh mắt Lý Tiểu Lượng thoáng âm thầm, rồi rất nhanh lại vui vẻ trở lại, "Nói đùa một chút đã sợ thành như vậy, nếu mà thật thì còn thể nào nữa. Được rồi được rồi, không đùa cậu nữa, uống chút nước đi."

Chờ cô tìm lại nhịp thở, Lý Tiểu Lượng cũng biết thức thời tránh đi đề tài này, "Đúng rồi, lần này lên mẹ cậu có nhờ tớ mua một ít thuốc mang về."

Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu.

"Cũng chỉ là loại thuốc kháng sinh bình thường thôi, nhưng dì ấy nhất định muốn phải là nhãn hiệu này."

"Ừ, cậu tiện thì mang về đi, bà ấy mà muốn thì sẽ đòi cho bằng được."

Lần này Lý Tiểu Lượng chỉ ở lại Thượng Hải hai ngày, tiết học ở trường cũng không thể bỏ quá nhiều. Hành lý mang theo bởi vậy không nhiều, nhưng cũng theo lời hứa hẹn mang cho Ôn Dĩ Ninh hai túi đặc sản lớn, có đặc sản phía bên kia bờ sông Trường, chân giò hun khói đều đã được cất thành khoanh bảo quản trong túi nhỏ, mỗi túi vừa đủ ăn một bữa. Bên trong còn có một cái hộp nhựa nhỏ xinh đựng gừng tỏi được thầy giáo Tiểu Lượng chuẩn bị sẵn, xếp gọn chỉnh tề.

Lý Tiểu Lượng nói: "Có thời gian thì tự mình nấu cơm đi, tớ đều thái nhỏ cho cậu rồi. Chú ý sức khỏe, trở về chúng ta lại gặp mặt. Chuyện ở nhà cậu cứ

yên tâm, di Giang tớ sẽ giúp cậu đề ý, có chuyện gì gọi cho tớ là được."

Người đàn ông cao một mét chín, tâm tư tinh tế cẩn thận, nhìn kỹ còn có thể thấy được trong mắt đều là ôn nhu. Thầy giáo Tiểu Lượng tiêu điều bước đi, trên vai khoác hai chiếc túi nặng trĩu, một tay đỡ mẹ đi vào ga, bóng lưng như một ngọn núi vững chãi. Người đã đi, Ôn Dĩ Ninh mới gọi cho Giang Liên Tuyết, vốn là muốn hỏi thăm một chút tình trạng gần đây của bà, thế nhưng Giang Liên Tuyết vội vàng đại sát tứ phương trên bàn mặt chược, cầu nhàu nói cô đừng có quấy rầy mình thắng bài rồi nhanh chóng cúp máy.

Ôn Dĩ Ninh đứng đờ nửa ngày, vừa hạ tay xuống lại có điện thoại gọi tới, Ôn Dĩ Ninh nhìn tên hiển thị vốn không định tiếp, nhưng đúng lúc có người đi qua va phải vai cô, ngón tay đụng trúng nút nhận nghe.

Đường Diệu nói: "Nhìn thấy cô rồi."

Ôn Dĩ Ninh như có gai mọc sau lưng, theo bản năng nhìn bốn phía.

"Quay đầu lại, bên trái."

Xe của Đường Diệu đậu ở khu dừng xe tạm thời, lần này không phải anh ta tự mình lái xe mà ngồi ở ghế lái phụ. Một chiếc Benz S600 nằm ngênh ngang chỗ đó, cửa sổ xe trượt xuống, anh ta nghiêng đầu cười với Ôn Dĩ Ninh, "Mỹ nữ, lần đầu tiên chạy xe thuê, có thể quan tâm cho một đơn hàng chứ."

Ôn Dĩ Ninh còn giữ điện thoại bên tai, đứng tại chỗ bật cười.

Đường Diệu chưa bao giờ khiến người khác cảm thấy nửa điểm khó xử, đều có cách của mình để hóa giải lúng túng, đây cũng chính là ưu điểm khiến người khác thoải mái của anh ta. Trống rỗng theo đuổi, nhưng cũng dành cho cô một sự tôn trọng và tự do trọn vẹn. Ôn Dĩ Ninh mở cửa xe ngồi vào, Đường Diệu thuận tay với một chai nước, vặn nắp rồi đưa cho cô.

"Ngày hôm nay tôi thật may mắn, tâm trạng sự thành rồi, cũng bớt một chuyến đi đón cô. Đi thôi Dĩ Ninh, tôi mời cô ăn lẩu." Người này cũng rất thẳng thắn, mỗi lần gặp mặt đều chưa từng làm lãng phí thời gian của nhau, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Đừng từ chối đó, lần trước để cho cô mời, lần này tôi phải mời lại mới được. Tôi không muốn nợ phụ nữ đâu."

Ôn Dĩ Ninh dờ khóc dờ cười, "Là tôi không phải."

Đường Diệu cũng cười, "Cô xem tôi hiện tại đến cả hoa cũng không đưa đến rồi, đã bớt lo chưa? Còn cự tuyệt ăn cơm nữa, vậy ngày mai tôi lại tiếp tục đưa tới."

"Sợ anh rồi." Ôn Dĩ Ninh gạt đầu nói, "Vị chỗ cũ nhé?"

"Được."

Tài xế đưa hai người họ đến nơi, sau đó bị Đường Diệu đuổi đi. Người tài xế này đã theo anh ta nhiều năm, sau đó lại từ Mỹ cùng trở về. Anh ta hỏi Đường Diệu: "Không cần xe nữa hả?"

Đường Diệu phất phất tay, "Không cần, lúc về gọi xe là được rồi."

Ôn Dĩ Ninh có chút buồn cười, anh ta vừa quay đầu lại thì bắt được vẻ mặt này, nhíu mày hỏi: "Chưa từng thấy tổng giám đốc đi taxi bao giờ sao?"

"Đúng đấy đúng đấy." Tâm trạng của Ôn Dĩ Ninh không tệ, vui vẻ đáp.

"Còn không phải vì muốn tạo cơ hội ở cạnh cô à." Đường Diệu thi thoảng lại không nói trước một tiếng ném ra một câu, lộ liễu lại đúng mực.

Nhưng là để không ngừng nhắc nhở cô, rằng tôi đang theo đuổi cô đấy.

Hai người gọi xong món thì im lặng ngồi đợi, Đường Diệu cúi đầu xem email, Ôn Dĩ Ninh ngửa cổ uống nước, anh ta thỉnh thoảng hỏi một câu: "Anh tôi từng mang cô đi ăn lẩu chưa?"

Ôn Dĩ Ninh bị sặc ho khan liên tục, che miệng, nửa ngày không nói ra lời.

Đường Diệu chuyển tầm mắt lên khuôn mặt nhỏ của cô, trong giọng nói mang theo thâm ý, "Theo đuổi con gái nếu như không chiều theo sở thích của cô ấy thì sao có thể theo đuổi được? Nhưng cũng không thể trách, dạ dày của anh ấy không tốt, vẫn là nên ăn cơm Tây thôi."

Anh ta nói như vậy, trong lòng Ôn Dĩ Ninh lại có chút không vui.

"Ngày hôm qua chơi bóng rổ tôi đã nhìn ra rồi, toàn bộ sức lực anh ấy đều dành để hướng về phía tôi đánh tới. Tính anh ấy vốn trầm ổn, rất ít khi kích động lên như thế." Đường Diệu lại rót thêm nước cho cô, trong lời nói chứa mười phần khẳng định: "Cô và anh ấy đã từng có một đoạn thời gian."

Ôn Dĩ Ninh kinh ngạc nhìn anh ta, hoảng loạn lóe lên một cái rồi biến mất.

Đường Diệu nói: "Cô không nhìn ra sao, anh ấy không có ý định giấu tôi. Anh ấy vốn là người có thể nhẫn nhịn, quá trầm ổn, một khi đã muốn giấu

chuyện gì thì sẽ làm đến kín kẽ không chừa một lỗ hổng. Tôi biết thăm dò cuộc sống riêng của người khác là cực kỳ không lịch sự, nhưng tôi vẫn muốn hỏi vì sao cô không đồng ý anh ấy?"

Ôn Dĩ Ninh nhìn anh ta, vốn là muốn tỏ ra không để ý, muốn dùng thái độ khinh thường chẳng đáng nói với anh ta, rằng anh ta đoán sai hết rồi. Nhưng khi ngẩng đầu lại bất gặp ánh mắt chăm chú quan sát nét mặt cô của anh ta, trong đó có bao dung, ôn nhu, yên tĩnh nhưng có sức mạnh, thậm chí trong một cái nháy mắt nào đó, trong một cái sóng mắt lưu chuyển nào đó bỗng nhiên nhìn ra bóng dáng của Đường Kỳ Sâm.

Ôn Dĩ Ninh búng tỉnh cúi đầu, chuyện cũ đã lâu trôi cùng năm tháng bỗng nhiên trở nên sinh động, mang theo nghi hoặc và hỗn loạn. Cô chưa từng kể lể với ai, cũng không dám nói tới. Phàm là người cho cô mấy phần ảo giác tín nhiệm, nội tâm liền từng chút từng chút đục ra một cái lỗ thủng, tuy là trong lúc đó còn nhỏ bé, nhưng cũng đủ để lòng người muốn thoát ra tiếng lòng, gờ xuống phòng bị.

Cô cụp mắt, chậm chậm mà bình tĩnh nói: "Tôi và anh ta đã quen nhau từ rất lâu trước đây, nhưng khi đó cũng không xảy ra cái gì cả, chỉ là tôi đơn phương tình nguyện, là tôi huyền tưởng. Có thể đã có hiểu nhầm hoặc hiểu nhầm cũng đã được giải thích rõ, nhưng không phải tất cả những đoạn cảm tình đều phải có kết quả. Cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, những năm qua tôi cũng không còn là cô bé cứ có người đối tốt một chút là sẽ cảm động phát khóc."

Ôn Dĩ Ninh cực kỳ bình tĩnh, hai ba câu liền đem đoạn quá khứ tóm lược xong, công chính khách quan, là nói cho Đường Diệu nghe, cũng là cho chính mình nghe được. Cô chuyển tầm mắt, bằng phẳng đón lấy ánh mắt của Đường Diệu, nói: "Nói chung là đã qua nhiều năm, tôi và anh ta vẫn không có chuyện."

Đường Diệu bị ánh mắt này vây lấy, mắt vài giây thất thần.

Khóe miệng anh ta hơi cong lên, nụ cười nhàn nhạt hỏi: "Vậy cô còn yêu anh ấy không?"

Ôn Dĩ Ninh quả quyết lắc đầu.

"Thích thì sao?"

"Có khác nhau sao?"

"Đương nhiên là có."

Đường Diệu nói: "Lại như khi làm ăn, những đơn đặt hàng lớn xưa nay không phải một lần là xong. Cần nỗ lực, tranh thủ, tham gia vô số bữa tiệc, trải qua vô số lần đàm phán, cuối cùng mới đạt được kết quả mong muốn."

Ôn Dĩ Ninh nghe hiểu ý của anh ta, nếu còn thích thì vẫn sẽ để lại một chỗ trống, để nỗ lực, để tranh thủ, để đàm phán.

Đường Diệu nhìn về mặt chán chừ hoang mang của cô, cười cười thay đổi chủ đề: "Dĩ Ninh, cô sợ Đường Kỳ Sâm à?"

Cô lập tức không chút do dự bất thốt lên: "Sợ."

Nói xong, chính cô lại ngẩn ra. Những ngọt ngào trong đáy lòng đã trở thành dây leo bám lấy, quấn quanh rồi đan thành một cái tấm lưới rối tung, gió không thể thổi tới, cành cây của nó lại không ngừng vô thanh vô thức đâm vào da thịt. Cô vốn cho rằng là trải nghiệm tạo thành thương tổn và bóng ma nơi đáy lòng.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình thật ra là bởi vì sợ.

Sợ một lần dừng cảm bước tới lại thất bại, sợ chính chân tâm mình giao phó thêm một lần bị giẫm nát.

Người sợ cái gì thì sẽ trốn tránh cái đó.

Tiếng lòng và đáp án khuôn mẫu, rốt cuộc là gì đây.

Ôn Dĩ Ninh rũ mắt, bóng dáng bé nhỏ ngồi đó bỗng nhiên bị cô độc vây lấy. Sở trường của Đường Diệu là phân tích, quan sát săn đuổi người, cũng thích nhất dùng phương thức "một châm bật máu" chọc thủng nơi nội tâm mềm yếu nhất của đối phương.

Nhưng trong một khoảnh khắc, anh ta bỗng nhiên không nhẫn tâm làm vậy.

Đúng lúc nhân viên phục vụ bưng bát canh nóng hổi đặt lên bàn, lại dọn đi mấy cái đĩa không đựng nguyên liệu nhúng, cuối cùng còn chu đáo đưa lên thêm hai chai coca. Đường Diệu cầm chai bên tay cô về phía mình, như chuyện đương nhiên nói: "Chà, không cho cô uống coca. Nào, tôi nhúng cho cô mấy miếng thịt dê."

Lần hẹn này coi như thất bại thảm hại, Ôn Dĩ Ninh chỉ một mực trầm mặc, đến cả sức ăn cũng so với ngày thường ít đi trông thấy. Thanh toán xong, Đường Diệu rất tự nhiên vỗ vai cô, cười trêu chọc: "Đi thôi cô gái, ngày hôm nay không làm cho cô vui về là lỗi của tôi, tối mai đưa cô đi ăn cơm Tây, có thể cho một cái cơ hội lấy công chuộc tội không nhỉ?"

Người này, có mắt nhìn người, cũng có trí tuệ, dù có trong cục diện khó khăn đến thế nào cũng sẽ không cắt đứt hi vọng của chính mình.

Anh ta còn thật sự đưa Ôn Dĩ Ninh về chỗ thuê, rõ ràng cũng là một vị công tử kiêu ngạo cao quý, nhưng không có một chút huênh hoang ngang ngược nào, cũng không có tật xấu quái đản. Ngồi trong xe còn có thể vui vẻ tán gẫu vài câu với tài xế.

Phía sau từ đầu đến cuối vẫn yên tĩnh, anh ta quay đầu nhìn Ôn Dĩ Ninh, không có một chút do dự chần chờ đặt tay trên mu bàn tay cô. Giữa ngón tay có xúc cảm ấm áp trơn mềm, anh ta nói: "Dĩ Ninh, tôi thích cô, theo đuổi cô. Cô thử một lần với tôi đi, nếu có thể tôi nhất định sẽ nghiêm túc. Nếu không được, cô muốn đi, tôi cũng không ngăn cản."

Anh ta nắm tay cô, cũng muốn thử mười ngón tay đan. Cửa sổ xe đều được hạ xuống, gió bên ngoài vù vù thổi vào, tóc trên trán Đường Diệu bị thổi bay, sóng mũi cao trên khuôn mặt càng làm nổi bật thần thái sáng láng.

Yên lặng hai giây, Ôn Dĩ Ninh quay đầu, nhẹ nhàng rút tay ra.

- - - - -

Ngày hôm sau là thứ sáu.

Kha Lễ đến công ty từ rất sớm, đem tài liệu văn kiện tồn đọng trong hai ngày phân chia qua một lần, cần phê duyệt gấp đặt ra một chỗ, những thứ chưa quá khẩn cấp đều đặt xuống cuối. Đường Kỳ Sâm ở chỗ lão Trần tiếp nước hai ngày, Kha Lễ không dám để cho anh quá vất vả.

Đường Kỳ Sâm đứng giờ tiến vào văn phòng, âu phục sẫm màu cũng không giấu đi được sắc mặt hơi tái nhợt của anh. Chỉ là tinh thần vẫn phải kéo lên, nhanh chóng tập trung vào công việc.

Kha Lễ giao cho thư ký thuốc đã được chia đúng liều lượng, chín giờ sẽ mang vào, nhân tiện có thể để cho anh giải lao một chút. Lần này lão Trần kê một mạch năm vị thuốc Đông y, tất cả vị đắng đều mặc sức tràn ra. Kha Lễ đứng một bên thấp giọng báo cáo: "Tin tức truyền đến, nói hạng mục trí năng của chúng ta và Minh Diệu đạt thành hợp tác kỹ thuật."

Trong đáy mắt Đường Kỳ Sâm lập tức tràn ra lạnh lẽo, "Tin cậy?"

"Ý của lão gia tử. Hai ngày ngài vẫn bệnh nằm trên giường, đoán chừng sau khi biết tin đã quay lại sẽ rất nhanh tìm đến đây thôi." Kha Lễ nói.

Đường Kỳ Sâm đập mạnh chén thuốc lên bàn, tức giận nhảy ra giữa hai hàng lông mày, "Có cái gì để tìm đến nữa, bước kế tiếp chỉ sợ đã nhảy vào Hội đồng quản trị rồi thôi."

Kha Lễ giật mình: "Ách, này, Đường tổng."

Đường Kỳ Sâm bình tĩnh lại, gật đầu nói: "Tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi."

"Vậy Đường Diệu....."

"Cậu ta muốn tiến vào Á Hối cũng không phải không thể được. Lão gia tử lớn tuổi nên hồ đồ rồi, nhìn người càng lúc càng theo cảm tính." Đường Kỳ Sâm cũng có chính suy tính của mình, không muốn bàn luận quá nhiều, cuối cùng dặn dò Kha Lễ: "Đúng rồi, cậu đi giúp tôi đặt một bó hoa."

"Hoa?" Kha Lễ ngần ra, "Hoa gì?"

"Hoa hồng."

Kha Lễ lập tức hiểu ý, "Được, tôi lập tức đi làm."

"Khoan đã." Đường Kỳ Sâm gọi giật lại, "Phải là hồng phai."

Kha Lễ đi ra ngoài không lâu, thư ký dùng điện thoại nội bộ gọi vào, xin ý kiến: "Đường tổng, Diệu tổng đến rồi."

Đường Kỳ Sâm nhú mày, trầm giọng nói: "Mời cậu ta vào."

Anh ngồi thẳng lưng, khoác áo lên, đóng lại toàn bộ những tập tin đặt trên bàn đang mở ra. Tiếng gõ cửa vang lên, Đường Diệu đẩy cửa đi vào, gật đầu mỉm cười: "Anh cả."

Đường Kỳ Sâm chỉ ghé sơ pha, "Nào, ngồi xuống đi."

Đường Diệu đến anh cũng không bất ngờ, lý do đã quá rõ ràng rồi.

Hạng mục hệ thống chỉ đường thông minh mà anh vẫn tận lực đẩy kia liên tục gặp phải trắc trở, hội đồng quản trị mấy lần xem xét đều không thông qua. Đường lão gia tử đúng lúc này lên tiếng, ý tứ muốn để cho Minh Diệu cùng liên thủ.

Chuyện này nếu nhìn bề ngoài thì Đường Diệu chỉ như cái phiến lá lững lờ trôi qua, nhẹ như gió mây mà nhận nhiệm vụ làm người tốt. Nhưng Đường Kỳ Sâm hiểu rõ người em trai tài giỏi này, có năng lực, cũng có lòng dạ.

Đại đa số đều là Đường Diệu nói, một khung cảnh anh em hòa thuận vui vẻ. Nhưng không biết vì sao khi chuyển đến chuyện hạng mục trong lời nói lại

mang theo mũ nhọn mơ hồ, ám chỉ Đường Kỳ Sâm trong lĩnh vực này vẫn chỉ là tay mơ, phía kỹ thuật xảy ra vấn đề không thể giải quyết cũng có thể thông cảm được. Còn nói, nhận được sự coi trọng của ông nội, đều là người của Đường gia, anh ta cũng vô cùng vui vẻ vì có thể giúp anh cả giải quyết khó khăn.

Trong lời nói mang theo dao, chính là nhắm ngay Đường Kỳ Sâm mà đâm tới.

Khoảng thời gian này Đường Kỳ Sâm công tác cũng đủ bận rộn, mỗi lần chạm mặt với Ôn Dĩ Ninh đều là xung đột không ngừng, lại thêm hai ngày nằm chết dí ở chỗ lão Trần tiếp nước chịu đựng cơn đau dạ dày, tâm tình thật sự không tốt một chút nào. Sắc mặt của anh vẫn tính là bình thường, nhưng khóe mắt đuôi lông mày đều đã hiện ra lạnh lẽo và mất kiên nhẫn.

Đường Diệu nhìn đồng hồ, vừa cười vừa nói: "Anh, thật ra không phải em đến thăm anh."

Đường Kỳ Sâm gác chân, ngồi trên ghế sofa nhìn anh ta.

"Em đến đón bạn gái cùng ăn trưa." Đường Diệu vui vẻ nói, "Bây giờ theo đuổi mấy cô gái nhỏ cũng thật dễ, cùng cô ấy đi ăn lẩu mấy lần, rồi tặng vài bó hoa là đồng ý rồi." Mỗi một chữ anh ta nói ra đều giống như khí trời ngày hôm nay tại Thượng Hải, trong nắng ấm lộ ra sắc nhọn.

Đường Kỳ Sâm nhìn thẳng vào mắt anh ta, ngắt lời, nhả ra từng chữ: "Đừng có trêu chọc cô ấy."

Lời nói rất nhẹ, cánh môi đóng mở có tiết tấu, một câu nói thẳng thắn trực tiếp, nhưng trong đó lại mang theo cảnh cáo.

Đường Diệu gần như là trong nháy mắt xác định được mười phần Đường Kỳ Sâm đang cảnh cáo chuyện gì.

Yên lặng vài giây, anh ta cười nhạt, "Đã trêu chọc rồi, phải làm sao bây giờ?"

Đường Kỳ Sâm chậm rãi thả chân xuống, đứng lên, vẫn là phong thái ung dung thông thả.

"Gặp được người thú vị không dễ dàng, anh và em đều dùng bản lĩnh của chính mình, ai cũng không cần vì ai mà hạ thủ lưu tình." Đường Diệu cũng từ từ đứng dậy, bầu không khí bên trong càng thêm đặc sệt, trong giọng nói của anh ta mang theo u ám "Anh, thật ngại quá, em thắng rồi. À, nói mới nhớ, căn nhà Dĩ Ninh thuê thật quá nhỏ, không đặt nổi một chiếc giường lớn, hai người ngủ....."

Một chữ "ngủ" kia vừa thoát ra khỏi miệng, nắm đấm của Đường Kỳ Sâm đã xé gió vút tới.

Đường Diệu cũng đã bị trúng quyền, chỉ là vẫn theo bản năng phản ứng lại. Anh ta bắt lấy cổ tay của Đường Kỳ Sâm, chặn lại lần bạo hòa thứ hai của anh. Thật ra Đường Kỳ Sâm đã buông lỏng tay, nắm đấm cũng trở về hư không, nhưng bị Đường Diệu túm lại như vậy lại thành ra không thể rút về.

Đúng lúc này ----- "Đường tổng."

Cửa phòng làm việc mở ra, Kha Lễ đang muốn đi vào, vừa ngẩng đầu lên liền trong nhất thời sững sờ. Đường Kỳ Sâm nghe thấy tiếng động nhìn sang, cái nhìn này cũng trong phút chốc hàm chứa sững sờ.

Ôn Dĩ Ninh đứng bên cạnh Kha Lễ, trong mắt có sợ hãi và không thể tin nổi.

Ngay trong cái nháy mắt này, Đường Diệu thuận thế ngã xuống, lão đảo ngồi phịch xuống mặt đất, ôm bụng lăn lộn.

Ôn Dĩ Ninh nhìn Đường Kỳ Sâm, theo bản năng lùi về sau một bước. Ánh mắt thẳng tắp mà lạnh lùng đem khoảng cách giữa hai người cắt ra ngàn vạn cái vách núi. Mà kẻ ở đối diện, chính là một khuôn mặt ác ma ghê tởm.

Bát Bát: Hồ mới siêu mị từ CP88 đã ra lò, nhanh nhanh để lại dấu chân nào mọi người kkk

Giang Nam Lão - Mặc Bảo Phi Bảo

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Giác mộng này ai sẽ tỉnh dậy trước (6)

Dịch: CP88

Hai người đàn ông hơn một mét tám, tuy là chưa ra nổi hai chiêu, nhưng động tĩnh lại không nhỏ. Một cú ngã này của Đường Diệu đẩy rơi chiếc chén trên bàn, toàn bộ nước trà nóng bỗng gột lên mu bàn tay Đường Kỳ Sâm. Thư ký đứng bên ngoài vội vàng chạy vào, chỉ là người còn chưa bước qua cửa

đã bị Kha Lễ nâng tay cản lại, duy trì trầm ổn nói: "Không sao." Sau đó thấp giọng nói với Ôn Dĩ Ninh: "Dĩ Ninh, cô về trước đi."

Cuối cùng Kha Lễ bước vào văn phòng, đóng cửa lại.

Ôn Dĩ Ninh sững sờ đứng tại chỗ, cảnh tượng vừa rồi đã kích thích không nhỏ đến các dây thần kinh của cô.

Trong phòng làm việc, Kha Lễ nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, lòng lạnh lẽo. Anh ta đi tới trước mặt Đường Kỳ Sâm, "Ngài vẫn ổn chứ?"

Đường Kỳ Sâm còn chưa thở gấp, nhìn chằm chằm Đường Diệu nằm trên đất.

Kha Lễ lại đi tới, áy náy nói, "Diệu tổng, tôi đưa ngài đến bệnh viện nhé."

Khóe miệng Đường Diệu bị một cú đấm kia đánh cho bật máu, anh ta giơ tay quệt đi, vết máu dính lên da thịt trắng trẻo, lại lộ ra phong thái tà ma quỷ quái. Anh ta đứng lên, giữa răng môi nồng nặc mùi máu tanh. Người đứng lên, quần áo cũng lập tức chỉnh tề ngay ngắn, Đường Diệu cười cười, "Không sao, không cần đi bệnh viện."

Anh ta nhìn về phía Đường Kỳ Sâm, ánh mắt xoay chuyển mấy vòng, sau đó lại khôi phục vẻ mặt ung dung, "Là tôi không cẩn thận tự vấp ngã, chỉ là vết thương nhỏ thôi. Cái đó, anh, em còn có hẹn, lần sau mời anh ăn cơm."

Đường Diệu cười cười, chân đã bước ra ngoài.

Kha Lễ hơi lo lắng nhìn về phía Đường Kỳ Sâm, "Đường tổng ngài đừng nhàn nhặn, có chỗ nào không thoải mái thì nói với tôi, tôi gọi bác sĩ Trần qua đây một chuyến."

Đường Kỳ Sâm trầm mặc ngồi về ghế da, anh mở một tập văn kiện, cầm bút lên tiếp tục phê duyệt. Cửa sổ sát đất phía sau bị tấm rèm chắn lại phần lớn ánh sáng, trong phòng đèn sáng vừa đủ. Kha Lễ tự mình thu dọn mảnh vỡ trên đất. Chỉ là vừa nhặt được hai mảnh thì nghe được tiếng "lạch cạch!" vang lên, là Đường Kỳ Sâm ném chiếc bút lên mặt bàn.

Khuôn mặt anh u ám, giữa hàng lông mày cũng phủ kín bão táp. Tuy là một chữ cũng chưa nói ra, nhưng cũng đủ khiến cho Kha Lễ khựng lại, không dám để bản thân phát ra một tiếng động nhỏ nào nữa rồi.

Một lát sau, Đường Kỳ Sâm lên tiếng: "Cậu nói lão Dư lái xe đến đây, đưa cậu ta về."

Loại tâm tình kích động kia những năm này ở trên người Đường Kỳ Sâm tưởng chừng đã hoàn toàn không thể tìm ra. Anh đối với người ngoài hành vi cử chỉ đều đúng mực không thể bắt bẻ, vui giận bất thường càng là điều kiêng kỵ nhất. Huống chi đối phương còn là một đứa em họ sai lầm hồ báo như thế. Anh vốn luôn lấy đại cục làm trọng là nguyên tắc, nhất thời mất kiểm soát không nghi ngờ gì sẽ tạo cơ hội cho người ta mặc sức thù địch. Phần quan hệ này, mặt mũi này vẫn cần suy xét dài lâu, vẫn là phải nghĩ cho đại cục. Co được dân được, có thể vuông cũng có thể tròn, Đường Kỳ Sâm cần hơn cũng là cho chính mình bậc thang đi xuống.

Kha Lễ khẽ thở ra một hơi, may mắn, may mắn là anh vẫn chưa mất đi toàn bộ lý trí, bèn gật đầu, "Tôi lập tức đi làm." Trước lúc chạy đi lại nghĩ đến chuyện gì đó, anh ta chần chừ hồi lâu, cuối cùng vẫn dè dặt quay đầu lại hỏi: "Đường tổng, hoa còn cần đặt nữa không ạ?"

Cảm xúc vừa được áp chế xuống lại cuộn lên phiên muộn bức bối, cuối cùng chỉ còn lại thất bại và bất đắc dĩ mơ hồ. Anh nhún rồi lại nhún, cuối cùng thờ dài một hơi.

"Không đặt nữa."

Đường Diệu từ trong văn phòng đi ra vẫn một mực duy trì tư thế nhẹ như mây gió, xuyên qua khu làm việc, dù bị ánh mắt cẩn thận dè dặt mang theo tò mò vạn phần đánh giá thì chút vết thương trên khóe miệng vẫn không cản trở phong độ phiêu diêu của anh ta. Mãi đến khi đi đến trước thang máy không có người, anh ta mới rũ vai xuống. Con đau dưới cằm càng lúc càng tăng thêm, khóe miệng chết lặng, đầu lưỡi hơi cảm nhận một chút liền nếm được mùi máu tanh.

Đường Diệu chống tay trên vách tường, vùi đầu xuống rất thấp, cái lưng cong xuống cũng không còn hăng hái như vừa nãy. Anh ta nghe thấy tiếng bước chân đến gần, vừa quay đầu lại nhìn, hóa ra Ôn Dĩ Ninh vẫn chưa đi.

Về mặt âm u của Đường Diệu trong nháy mắt bay biến không còn một mảnh, cười vô lại nhìn cô: "Tôi nói là vì cô mà bị đánh, cô có tin không?"

Có cái gì mà không tin, vừa rồi cũng đã nhìn thấy cả rồi.

Hai người đi thang máy xuống bãi đỗ xe, trong xe Đường Diệu có tủ thuốc. Lúc xử lý vết thương trên cằm, Đường Diệu liên tục kêu đau, nhe răng trợn mắt không chịu phối hợp. Ôn Dĩ Ninh không có cách nào nghiêm túc xử lý, mất kiên nhẫn nói: "Còn động nữa thì anh tự làm đi."

Đường Diệu lập tức đàng hoàng. Xử lý xong, anh ta nhíu mày nói: "Tôi vừa rồi có tính là mặc người an bài không nhỉ?"

Bộ dạng Ôn Dĩ Ninh nháy mắt như gặp phải đại địch, người cũng hơi dịch về sau.

Đường Diệu không dám cười lớn, rách miệng cũng thật đau. Đáy mắt anh ta tràn ra ý cười rõ ràng, "Cô đừng trách anh tôi, đàn ông ấy mà, thi thoảng dùng tới nắm đấm cũng rất bình thường."

Ôn Dĩ Ninh tức giận không có chỗ phát tiết, "Bình thường cái quỷ ấy!"

Nụ cười trong mắt Đường Diệu càng rõ ràng, "Được, tôi hứa sau này sẽ không đánh nhau nữa." Ôn Dĩ Ninh vừa muốn phản bác, anh ta đã đẩy người ra, "Lái xe cho tôi đi, tôi bị thương rồi, ngày hôm nay chúng ta đổi cho nhau."

Trên khuôn mặt anh tuần viết chình ỳnh ba chữ kẻo da trâu, cắn không đứt. Ôn Dĩ Ninh bất đắc dĩ hỏi: "Tài xế của anh đâu?"

"Tôi không mang theo cậu ta." Đường Diệu tựa người về sau, "Cô nhìn xem, mặt tôi cũng đã sưng lên rồi, lái xe không an toàn."

Khóc lóc van nài, khổ nhục kế vận dụng đến là thành thạo, cuối cùng Ôn Dĩ Ninh vẫn không tránh được làm tài xế miễn phí cho anh ta. Xe chạy khỏi bãi đỗ xe, bầu trời không được sáng cho lắm. Từ gương chiếu hậu nhìn tới, Ôn Dĩ Ninh thấy được khuôn mặt của Đường Diệu, vết thương đúng là không nhẹ.

Trong lòng cô như có tám vãi bay phát phor, loạn thành một đoàn.

Mà ngày hôm nay Đường Diệu cũng không đi chọc giận cô, im lặng ngồi sau xe, đến nơi cũng rất lịch sự nói tạm biệt với cô. Ôn Dĩ Ninh tưởng rằng chuyện này cứ thế trôi qua, nhưng chưa được mấy ngày sau thế tiến công của Đường Diệu lại càng mãnh liệt.

Hoa hồng vàng đổi thành hồng đỏ thắm, mỗi bó như cây đuốc đưa về phòng làm việc của cô. Tan ca còn là đúng giờ đến đón, anh ta vốn đã đẹp trai, lại còn đi chiếc xe thể thao khoa trương, tùy tiện đứng trong đám đông cũng tạo ra sự khác biệt chói mắt. Ôn Dĩ Ninh thật sự bị anh ta làm cho sợ hãi, mỗi lần đều như kẻ trộm trốn trong đám người tránh đi.

Đường Diệu cũng coi như tốt tính, không thúc giục cũng không ép buộc, chính là hình tượng thanh niên cuồng si có văn hóa. Bất kể mọi thứ theo đuổi như vậy, đồng nghiệp đều cho rằng giữa hai người đã có gì đó.

"Chúc mừng nhé Dĩ Ninh!"

"Chị và Diệu tổng đã quen nhau từ trước rồi phải không? Giấu cũng thật kỹ nha."

"Còn đi làm chi nữa, trở về làm thiếu phụ nhân là được rồi."

Dù là thiện ý hay ý tứ sâu xa thì mấy lời đồn đãi này đều đủ quấy nhiễu cho Ôn Dĩ Ninh kiệt sức. Mới chỉ qua mấy ngày, mà tinh thần và tinh lực của cô đều tràn ngập kinh hoàng. Trần Táp đi Đài Loan công tác trở về, lúc gọi cô vào văn phòng thấy được vành mắt có quầng thâm dày của cô thì không khỏi nhủ thầm: "Có cần nghỉ ốm không?"

Ôn Dĩ Ninh nói: "Không cần, tôi không sao."

Trần Táp cũng biết tình huống của cô, cô ấy là một người thẳng thắn, dứt khoát nói: "Nếu cảm thấy Diệu tổng không tệ thì có thể thử một lần. Phụ nữ được theo đuổi không phải là rất bình thường sao? Hai phía đều có hảo cảm với nhau, tìm hiểu sâu hơn cũng không sao cả. Cô cũng không cần kiêng dè mấy thứ gọi là tình yêu nơi công sở, Á Hối là nơi văn minh, không có cấm phương diện này."

Ôn Dĩ Ninh ngậm ngẩn.

"Tìm người dựa dẫm vào cũng rất tốt." Trần Táp mỉm cười, ngẩng đầu nhìn cô, "Đường tổng và Kha Lễ đã đi châu Âu nghiệm thu dây chuyền sản xuất mới, toàn bộ những cuộc họp thường lệ trong tuần này đều đã hủy bỏ, trên tay cô tạm thời cũng không có nhiều việc. Ngày thường muốn tan ca sớm một chút cũng được, không cần báo với tôi, tôi phê chuẩn trước luôn."

Nguyên tắc sống của Trần Táp chính là "Tận hưởng lạc thú trước mắt." Nói cách khác, cô ấy căn bản không tin, cũng không tin mấy thứ gọi là gương vỡ lại lành. Gương vỡ rồi, làm sao có thể gắn lại được nữa? Dù có thể thì ngang dọc cũng đều là băng dính, không thể dùng được nữa. Đều là người trần mắt thịt, mấy ai chưa từng liều lĩnh lao vào tình yêu, mấy ai mà không có chuyện cũ chứ.

Bạn là bạn, nhưng trong tận đáy lòng Trần Táp vẫn hi vọng học trò cưng của mình có một đoạn tình mới.

Ôn Dĩ Ninh không biết là nghe lọt lời cô ấy, hay là có sáng kiến gì khác đối với Đường Diệu, chỉ biết là sau đó một lần tan tầm đã phá lệ ngồi xe Đường Diệu rời khỏi công ty. Từ ngày đó liền không thấy Đường Diệu đưa hoa đến nữa, cũng không thấy người lái xe thể thao đưa đón ân cần nữa rồi.

Mọi người mong ngóng mòi mòn, đều là kẻ thích nghe bát quái, cũng giỏi tự thêu dệt.

Đều nói, Ôn Dĩ Ninh và Đường Diệu đạt được nhận thức chung, quyết định bắt đầu quan hệ yêu đương.

- - - - -

Tối thứ sáu Đường Kỳ Sâm về đến sân bay, lão Dur đã chờ từ lâu, thấy ông chủ vừa lên xe đã nhắm mắt lại, một lúc sau giống như đã ngủ say thì trong lòng không khỏi cảm khái, có tiền quyền hơn nữa thì thân thể vẫn không thể làm bằng sắt thép mà. Suốt một tháng này cũng không biết đã đưa đón anh ở sân bay bao nhiêu lần rồi.

Kha Lễ ngồi ghé lái phụ, nhẹ giọng nói với lão Dur: "Máy lạnh cho nhỏ một chút, mấy ngày nay Đường tổng vẫn luôn phải mang theo bệnh làm việc."

Lão Dur nghe theo, trong lòng có chút bất đắc dĩ, "Bệnh này của Đường tổng nếu không được nghỉ ngơi sáu tháng đến một năm thì sẽ khó mà đường tốt."

Đều là người đi theo Đường Kỳ Sâm đã lâu, Kha Lễ và lão Dur cũng tùy tiện tán gẫu mấy câu, "Giờ mà sáu tháng nửa năm, nửa tháng cũng không thể nào. Hai năm trước tập đoàn bắt đầu vận hành cải cách toàn bộ hệ thống, hai năm sau lại đổi mới dây chuyền sản xuất, từ trên xuống dưới, từ chính trị đến giao thương, bốn phương tám hướng đều cần khơi thông quan hệ, có chỗ nào thiếu được Đường tổng."

Lão Dur thờ dài một tiếng, "Cũng không còn trẻ nữa, lập gia đình, có phu nhân chăm sóc sẽ tốt hơn nhiều."

Kha Lễ nở nụ cười, "Có thể sẽ sớm thôi."

Lão Dur điều chỉnh nhiệt độ lên 28, lúc dừng đèn đỏ không nhận được hỏi: "Không thì đưa Đường tổng đến chỗ bác sĩ Trần xem qua một chút?"

"Không đi được." Kha Lễ bất đắc dĩ nói, "Trưa mai còn về chỗ lão gia tử ăn cơm, đưa ngài ấy về Phố Đông đi, để ngài ấy nghỉ ngơi, làm quen với chênh lệch múi giờ."

Hai người ngồi phía trước thì thầm, Đường Kỳ Sâm mang theo khuôn mặt mệt mỏi ngồi phía sau xe cũng không ngủ say. Sau khi về đến nhà, Đường Kỳ Sâm ngủ thẳng một giấc đến mười giờ ngày hôm sau. Điện thoại dành cho công việc của anh đã được Kha Lễ tắt đi, nếu có việc gấp thì bình thường đều liên lạc đến chiếc điện thoại cá nhân kia. Đường Kỳ Sâm đã rất lâu không được ngủ ngon như vậy, sau khi tỉnh lại con đầu đầu cũng giảm bớt không ít.

Tần suất lão gia tử gọi anh về ăn cơm gần đây càng lúc càng dày đặc, lần nào đến Đường Diệu cũng có mặt. Có lẽ trong lòng lão gia tử vẫn một mực muốn gắn bó mối quan hệ của hai người.

Đây cũng là lần đầu tiên hai người gặp mặt sau lần động chân động tay trước đó.

Đường Kỳ Sâm thấy người, vỗ vai hàn huyên, Đường Diệu tiếp lời, phóng khoáng vui vẻ. Cả hai đều tránh lần quá giới hạn kia, phảng phất như nó chưa từng xảy ra.

Đường lão gia tử tuổi đã cao cũng không muốn nói nhiều đến chuyện công việc, tình cờ nhắc đến hai câu, Đường Kỳ Sâm đều sẽ khiêm tốn đáp lời. Về phía Đường Diệu, lão gia tử cực kỳ hài lòng, thi thoảng lại nhắc: "Nếu hai đứa có thể cùng nhau bắt tay góp sức cho Á Hối thì quá tốt."

Đường Diệu cười nói: "Á Hối có anh cả đã đủ đứng trên đỉnh rồi."

"Kỳ Sâm rất tốt, nhưng quá cực khổ. Con đó, có thể giúp thì giúp, nó cũng không phải mệt mỏi như vậy." Lão gia tử thờ dài than ngắn.

Đường Diệu nói: "Phong cách làm việc xưa nay của anh cả đều rất thành thạo điều luyện, sao có thể nói là khổ cực được?"

Tầm mắt của Đường Kỳ Sâm dừng trên mặt anh ta nửa giây, sau đó nhìn về phía lão gia tử, cười nhạt đáp: "Làm công việc trong chức trách của mình. Nếu so với ông nội khi đó thì con vẫn không tính là khổ cực."

Lão gia tử nhắc lại chuyện cũ, "Nhưng đối với chuyện của mình lại quá qua loa, lớn như vậy rồi mà lại không có một cô gái nào hợp ý sao? Há? Điểm này con lại không sánh được với cậu em trai này, tiểu Diệc, cô bé lần trước con nói là thích đó, hai đứa tiến triển đến đâu rồi?"

Đường Diệu rất thản nhiên cười, "Bàn chuyện cưới xin rồi ạ."

Đường Kỳ Sâm phóng tầm mắt qua chỗ anh ta, giữa hai hàng lông mày là sóng ngầm phun trào.

"Nhanh hơn nữa thì tốt." Đường Diệu tránh tầm mắt của anh, trong lời nói lưu lại chỗ trống, "Con sẽ cố gắng hơn nữa."

Đúng lúc này báo mẫu đi ra, báo đồ ăn đã chuẩn bị đầy đủ. Lúc đi vào phòng ăn, Đường Kỳ Sâm đi cuối cùng, không nhẹ không nặng vỗ vai Đường Diệu, trầm giọng nói: "Chú qua đây."

Bước chân của Đường Diệu chậm dần, hai người cùng dừng lại.

Chiều cao hình thể đều tương đương, nhưng khi Đường Kỳ Sâm nghiêng mặt lại vẫn có vẻ thâm trầm hơn. Anh khoanh tay trước ngực, môi mím thành một đường thẳng, ánh mắt lạnh lẽo thấy rõ, mỗi giây đều giống như đang âm thầm thăm tra đối phương, muốn moi ra toàn bộ tâm tư của Đường Diệu mà nhìn cho rõ ràng.

Vài giây trôi qua, Đường Diệu thậm chí cảm nhận được sau lưng mình đã nổi lên một tầng mô hôi mỏng.

Đường Kỳ Sâm: "Chú muốn bức cho người phải bỏ đi mới cam tâm phải không?"

Đường Diệu nghiêm chỉnh đứng đó, không lên tiếng.

"Chú khiến cho mọi người đều biết được chuyện này, liệu mạng lo đi mong muốn của cô ấy. Sao hả? Muốn làm giặc cướp hay là cường đạo?" Trong giọng nói bình tĩnh của Đường Kỳ Sâm mang theo kim châm, cũng không có nửa điểm nể mặt.

Đường Diệu bị anh nói đến mức sắc mặt khê đỏ, nhưng vẫn duy trì đúng mực, "Đã nói rồi, trận đấu giữa hai chúng ta là dùng bản lĩnh của chính mình."

"Chú khiến cô ấy bị dư luận vu oan, để toàn bộ nhân viên trong công ty đều dùng ánh mắt khác nhìn chằm chằm cô ấy, sau lưng lại nói ra những lời ba hoa xáo trá, khiến cô ấy bực một thân thị phi. Đây chính là bản lĩnh mà chú nói tới?" Đường Kỳ Sâm từng bước ép sát, nhìn thẳng vào mắt anh ta: "Thân phận của chú là gì? Mà của cô ấy là gì? Không cần biết mục đích thật sự của chú là thế nào, bây giờ tất cả những gì chú làm chính là đem cô ấy đẩy ra vị trí lúng túng nhất. Cô ấy không phải chú, cô ấy làm việc ở Á Hối, cầm một khoản tiền lương, là để duy trì kế sinh nhai, là thứ bảo đảm cho cô ấy chi phí ăn, mặc, ở, đi lại. Chú không thể làm khó dễ cô ấy như thế. Anh tán thành quan điểm của chú, đúng, theo đuổi phụ nữ thì phải dùng chính bản lĩnh của mình. Nhưng mà Đường Diệu -----

Phong cách theo đuổi của chú, một chút dáng vẻ của người theo đuổi cũng không có."

Về mặt của Đường Kỳ Sâm giống như bốn mùa luân phiên thay đổi, là thứ thời tiết khó mà phỏng đoán nhất. Bảo mẫu dọn cơm nước xong xuôi, Đường lão gia từ nhìn bọn họ, trong mắt dần nổi lên nghi hoặc.

"Cô ấy chưa từng làm tổn thương chú, đừng cắt tuyệt đường lui của cô ấy."

Nói xong, Đường Kỳ Sâm lướt qua anh ta bước đi, trên người mang theo mùi hương nam tính lạnh lẽo lại thanh cao ngạo mạn thoang thoảng, như ném tới một châm độc, vừng vàng khiến cho Đường Diệu gục ngã.

Ăn trưa xong, lão Dư căn giờ đến đón Đường Kỳ Sâm, ba giờ chiều còn có cuộc họp phải tổ chức.

Vào hạ đã được một thời gian, sau buổi trưa nhiệt độ từ 30 độ bắt đầu giảm xuống. Đường Kỳ Sâm mặc một chiếc áo khoác mỏng, giữa con đường rợp bóng cây xanh từ trong khu biệt thự đi ra, trên cao có trời xanh mây trắng, dáng vẻ ngọc thụ lâm phong. Nhưng người vừa ngồi lên xe, đầu đã lập tức ngửa về sau, lông mày nhíu chặt.

Lão Dư nhận ra sắc mặt anh không đúng, "Đường tổng, ngài không sao chứ?"

Hô hấp của Đường Kỳ Sâm cũng trở nên gấp gáp, anh lấy lọ thuốc từ trong túi áo ra, đồ xuống lòng bàn tay hai viên rồi trực tiếp nuốt vào. Lão Dư lo lắng nói, "Đường tổng, ngài....."

"Mở hộp xong rồi qua chỗ lão Trần." Đường Kỳ Sâm trực tiếp ngắt lời.

Lão Dư có lo lắng, nhưng anh cũng đã nói như vậy thì chỉ có thể nghe theo.

Một tuần nay Đường Kỳ Sâm đều không có ở công ty, công việc chồng chất thành đống. Cuộc họp thường lệ vào chiều nay đều có mấy vị đồng sự ngày thường không họp nhau tham gia, Đường Kỳ Sâm lo lắng, tự nhiên không thể vắng mặt. Thuốc bắt đầu có hiệu quả, lúc xuống xe đã có thể miễn cưỡng duy trì dáng vẻ bình thường.

Cuộc họp này một khi mở ra sẽ cần tới ba tiếng, thời gian Đường Kỳ Sâm lên tiếng rất ít, phần lớn là Kha Lễ thay anh chủ trì. Mỗi phòng ban đều có hai người tới tham dự, Trần Táp dẫn theo Ôn Dĩ Ninh ngồi ở hàng ghế bên phải. Giữa chừng Kha Lễ cho nghỉ hai lần, để thư ký đi thêm nước và những ai cần vào nhà vệ sinh. Đường Kỳ Sâm tranh thủ lúc đó về phòng giải lao, Kha Lễ vô cùng lo lắng, không nhận được khuyên anh tạm dừng hội nghị trước giờ.

Đường Kỳ Sâm nói: "Hạng mục sau đó là của Triệu tổng, không thể dừng."

Tầng tầng lớp lớp quan hệ đều như cái chùm rễ cắm sâu nơi đó, Kha Lễ hiểu rõ lập trường và nỗi khổ tâm của anh, chỉ đành kiên trì mở cho xong.

Sức bền của Đường Kỳ Sâm rất tốt, trước mặt nhiều người như vậy vẫn giữ vững biểu hiện trầm ổn bình tĩnh, nhìn qua không thấy được bất kỳ bất thường gì. Thật vất vả mới tan họp, Trần Táp đột nhiên nói: "Đường tổng, tôi có việc muốn báo cáo với ngài."

Cô ấy đoạt vị trí đầu tiên, mấy người bên phòng ban khác dù có chuyện muốn thương nghị sau cuộc họp cũng chỉ có thể thôi, nhanh chóng rời đi trước.

Phòng hội nghị rộng lớn cuối cùng chỉ còn lại người quen thuộc, cửa vừa đóng lại, sống lưng thẳng tắp của Đường Kỳ Sâm cũng sụp xuống, khuỷu tay chống trên mặt bàn, ngón tay bám trên mép bàn đã chuyển thành màu trắng xanh. Kha Lễ đỡ cánh tay anh, "Đường tổng!"

Trần Táp đã sớm nhìn ra anh không thoải mái nên mới cố ý nói có chuyện muốn báo cáo, mục đích là để ngăn những người khác. Chỉ là cô ấy không nghĩ tới tình trạng của Đường Kỳ Sâm nghiêm trọng đến như vậy, khuôn mặt trắng như tờ giấy, trên trán cũng phủ một tầng mồ hôi lạnh. Kha Lễ nói: "Không thể trì hoãn thêm nữa, tôi lập tức gọi điện cho lão Trần."

Trần Táp hỏi, "Có thể đi không?"

Từ phòng hội nghị ra phải đi qua khu làm việc, nhiều nhân viên như vậy nhìn vào, khẳng định phải chịu đựng đến hết đoạn đường này. Đường Kỳ Sâm gật đầu, chậm rãi đứng lên. Trần Táp nói với Ôn Dĩ Ninh đứng phía sau: "Mười phút nữa Tề tổng đến công ty rồi, tôi không đi được. Cô và Kha Lễ đi đi, giúp được gì thì giúp."

Lúc này cũng không suy nghĩ được nhiều, Ôn Dĩ Ninh gật đầu đồng ý.

Cứ như vậy, Đường Kỳ Sâm đi ra khỏi phòng hội nghị, sống lưng thẳng tắp, giữa hai hàng lông mày là vừng vàng bất động. Thi thoảng sẽ tình cờ có nhân viên chào anh, "Đường tổng"

Đường Kỳ Sâm gật đầu đáp lại, một đường bình an vô sự.

Đi vào thang máy, cửa vừa khép lại bàn tay anh đã nắm lại thành quyền, móng tay bấm lên mấy lần. Đến cuối cùng thật sự không chịu được nữa, đau đốn trong vùng bụng như tảo biển lan rộng toàn thân, dưới chân cũng như có sắt thép đổ lên, đau đến mức không thể đứng vững, đầu óc quay cuồng, cuối cùng ngã xuống.

"Tiếp xong chai này rồi lại dùng hai viên thuốc tiêu viêm, chú ý đo nhiệt độ cơ thể, tận lực tránh phát sốt."

Trong căn hộ tại khu chung cư Tomson Riviera, lão Trần và Kha Lễ thấp giọng trò chuyện, "Nửa tiếng sau lại đo nhiệt độ một lần, thuốc tôi cũng đã chia ra rồi, bốn tiếng nữa cho cậu ấy uống. Viên con nhộng uống trước, thuốc bột thì pha với nước rồi uống sau."

Kha Lễ lẩm nhẩm theo, nhớ kỹ.

Lão Trần xoay người, trở lại bên giường nhìn Đường Kỳ Sâm, "Có phải trước đó cũng tái phát một lần rồi không?"

Kha Lễ thay anh trả lời, "Tôi đã khuyên tạm nghỉ rồi, nhưng một tháng này công việc liên miên, không được nghỉ ngơi tốt."

Lão Trần nhủ mảy, "Như vậy sao được. Đã nhắc nhở bao nhiêu lần rồi, tuy là lần này không xảy ra chuyện lớn, uống thuốc vào là ổn, nhưng vẫn phải tự mình cẩn thận, thân thể của mình thế nào còn không rõ sao hả? Tiền kiếm không xong lại sinh ra cái thói xấu, cuối cùng vẫn chẳng là cái thứ gì."

Đường Kỳ Sâm nằm trên giường, trên tay dán một miếng băng gạc, kim tiêm đâm sâu bên trong. Sắc mặt vẫn trắng bệch, nhưng đau đốn đã giảm hơn nửa, thoải mái đi không ít. Anh cười cười, "Cám ơn."

"Cám ơn cái gì, cậu nghe lọt lời tôi là tôi đã mãn nguyện lắm rồi. Tôi không ở lại nữa, ở phòng khám còn có bệnh nhân. Có việc gọi cho tôi." Lão Trần đứng dậy, lại dặn dò thêm một lần nữa, "Nhớ nửa tiếng sau đo lại nhiệt độ."

Kha Lễ cũng đứng dậy theo, "Tôi tiễn anh."

Đường Kỳ Sâm gật đầu một cái.

"Dĩ Ninh." Ôn Dĩ Ninh này giờ đứng bên cạnh không hé răng, Kha Lễ gọi mới ngẩng đầu đi tới, "Hả?"

"Tôi đưa bác sĩ Trần xuống, cô giúp trông chừng nhé?"

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Được, nửa tiếng sau tôi sẽ đo nhiệt độ cho anh ấy."

Kha Lễ và lão Trần rời đi, trong phòng nhất thời trở về yên tĩnh.

Đường Kỳ Sâm còn duy trì tư thế nằm nhắm mắt tĩnh dưỡng, chiếc đồng hồ thạch anh trên tường chậm rãi nhích từng giây, tiết tấu với bình truyền nước gần như là bằng nhau. Ôn Dĩ Ninh đi đến, điều chỉnh tốc độ dịch truyền chậm lại.

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn giường, ánh sáng ảm áp tỏa ra, mỗi tầng phát ra lại nhạt thêm một bậc, trên thành giường có bóng dáng mơ hồ hắt lên. Căn phòng được trải một tấm thảm màu xám nhạt, trang trí bày biện cũng đơn giản, bên phải ngay ngắn đặt một chiếc tủ gỗ, trên đó đặt vài thứ đồ cổ trang trí. Bầu không khí như vậy rất dễ khiến cho lòng người sinh ra cảm giác an bình thanh thoi, lẽ ra sẽ không phải có âu buồn sâu lo.

Ánh mắt Ôn Dĩ Ninh dịch chuyển một vòng, cuối cùng trở về đến giường, phát hiện Đường Kỳ Sâm đã mở mắt ra tự bao giờ, đang yên lặng nhìn cô.

Ánh mắt này quá đột ngột, khiến cho Ôn Dĩ Ninh không kịp thu lại ngụy trang, toàn bộ phản ứng trong nháy mắt đều thu vào đáy mắt anh. Hai người nhàn nhạt đối diện, tất cả âm thanh ồn ào đều bị cách ly bên ngoài. Đường Kỳ Sâm nhẹ giọng hỏi: "Bị dọa hả?"

Ôn Dĩ Ninh chớp chớp mắt, hỏi ngược lại anh: "Thân thể anh cũng đã thành như vậy rồi, tự mình không bị dọa cho sợ sao?"

Đường Kỳ Sâm khẽ cau mày, "Em có thể nói với tôi một lời tử tế không?"

"Dù có nói nhiều lời hay hơn nữa mà tự mình không biết yêu quý thân thể thì cũng chẳng thể tốt lên được."

Đường Kỳ Sâm mím môi, một hồi lâu không hé răng.

Ôn Dĩ Ninh ngẫm lại một lần, cảm thấy thái độ vừa rồi của mình đúng là hơi quá đáng, thầm nghĩ, hà tất phải tính toán với người bệnh chứ. Thái độ liền mềm xuống, đối với người nghe là Đường Kỳ Sâm cũng coi như có chút tự nhiên rồi: "Bác sĩ Trần nói anh có thể ăn chút mì sệt và cháo, anh có muốn ăn không?"

Đường Kỳ Sâm rất phối hợp lắc đầu, "Tôi không ăn cháo ở bên ngoài."

Ôn Dĩ Ninh lạnh giọng, "Dù chết đói cũng nhất định phải bảo vệ cái sĩ diện cậu ảm đó của anh có phải không?"

Đường Kỳ Sâm im lặng không đáp, ánh mắt tựa vực sâu nhìn cô. Một giây, hai giây, ba giây, Ôn Dĩ Ninh rốt cuộc bị anh trắng trợn nhìn chằm chằm đến khi không còn chút kiêu ngạo.

Đường Kỳ Sâm ở độ tuổi này, tuy không thể so với kiểu tiểu thịt tươi đang được các cô gái thời nay yêu thích, nhưng có khí chất cần có của người đàn ông chín chắn trưởng thành, bày trên người anh cũng vô cùng nhuần nhuyễn. Bị bệnh, cũng là bệnh nhân anh tuấn. Đôi mắt như đầm nước sâu, hút người vào sâu bên trong, thật sự là thử thách định lực của con người ta.

Ôn Dĩ Ninh giờ cờ trắng đầu hàng, dòi mắt đi, vất vả ép xong con sóng lòng xuống mới chuyển tầm mắt trở lại, nói với anh: "Ngày đó ở văn phòng, anh và Đường Diệu....."

Đường Kỳ Sâm tức thì bày ra vẻ mặt không vui: "Sao hả, khởi bình vấn tội?"

Ôn Dĩ Ninh rất bình tĩnh nói cho hết: "Hai người động thủ, nhưng cuối cùng Diệu tổng ngã xuống là do chính anh ta lỗi tay của anh đẩy lên người mình."

(*) bởi vậy a, ánh mắt của Niệm Niệm mà Đường tổng nhìn thấy chỉ là anh tự tưởng tượng rồi tự hù mình thôi, khi đó có lẽ bởi vì Niệm Niệm thấy Sâm ca vốn trầm tĩnh như vậy lại có lúc tức giận đến mức ra tay đánh người nên kinh ngạc~

Còn vụ chăm sóc Đường Diệu, nãy thứ này lẽ ra nên để mọi người tự đọc rồi ngẫm hiểu, nhưng thôi ta cứ giải thích luôn cho chắc ăn. Mọi người nên hiểu, bộ này là truyện thực tế của hai con người trưởng thành, không phải mấy bộ tuổi teen bất chấp tất cả. Ôi, nói dài tuy sẽ rõ hơn nhưng ta biết chắc mn sẽ lại lười đọc, tóm lại mọi người cứ biết là Niệm Niệm nghĩ cho Đường tổng nên mới đi chăm sóc Đường Diệu, giống như Đường tổng đánh xong nhưng vẫn dùng lý trí sai Kha Lê cho lão Dur đón anh ta ấy. Khi Niệm Niệm nổi giận mắng "Bình thường cái quý ấy!" cũng không phải mắng Sâm ca đánh Đường Diệu, mà là xót anh, lo cho anh. Còn nữa, Niệm Niệm nói không thích Sâm ca nữa, nếu đọc cẩn thận sẽ thấy ngay là Niệm Niệm đang tự lừa mình dối người thôi. Vì sao Niệm Niệm không nhận lời ngay? Vì lúc trước Sâm ca cũng như vậy, không tỏ rõ tình cảm nhưng lại cứ muốn giữ người bên cạnh, hiện tại giữa hai người có đủ thứ khoảng cách, nếu đến với nhau sẽ phải đối mặt với đủ thứ chuyện (sau này mn sẽ biết), vậy mà anh vẫn không khiến cho Niệm Niệm cảm thấy an toàn, còn muốn thử này thử nọ. Không phải Niệm Niệm không còn yêu hay cố tình tỏ ra kênh kiệu với Sâm ca, mà là cô không muốn liều mình thử thêm một lần rồi lại chịu tổn thương một lần. Mn thật sự làm ta bối rối đấy, không lẽ ta dịch khó hiểu như vậy?

Tức giận trong nháy mắt tiêu tan, ánh mắt nhìn cô hơi phát sáng, nhưng vẫn không lên tiếng.

Ôn Dĩ Ninh bình tĩnh đứng lên, "Anh nghỉ ngơi đi, tôi đi chuẩn bị cho anh chút mì sợi."

"Tôi không ăn thức ăn ngoài."

"Tôi nấu."

Ôn Dĩ Ninh xoay người ném lại hai chữ đó, vừa muốn cất bước thì cổ tay bị người ta bắt lấy. Đường Kỳ Sâm thỉnh thoảng nhìn người dậy, kéo tay cô. Ôn Dĩ Ninh bị bất ngờ không kịp phòng bị, trực tiếp bị anh lôi về. Đường Kỳ Sâm còn đang tiếp nước, cô theo bản năng vội đưa tay ra chống ở cạnh giường tránh ngã lên người anh, nhưng khoảng cách của hai người vẫn gần vô cùng -----

Mặt đối mặt, mắt giao nhau, chỉ cần gần thêm một chút nữa thôi là chớp mũi sẽ nhẹ nhàng chạm tới một cái hôn.

Ôn Dĩ Ninh đến thở cũng không dám, bối rối hai giây, cô cầm một góc chăn trong tay che lên mặt Đường Kỳ Sâm. Chăn lông cừu rất lớn, đem người che lại kín kẽ. Ôn Dĩ Ninh luống cuống tay chân muốn đứng lên tránh khỏi người anh, lại không ngờ Đường Kỳ Sâm không những không thả lỏng tay mà còn càng dùng sức kéo người anh xuống. Trước mắt tối sầm lại, chiếc chăn vốn đang che trên mặt Đường Kỳ Sâm đã phủ lên cả người cô.

Thế giới trong chớp mắt chuyển thành đen.

Giác quan của con người vì thế cũng bị khuếch đại đến vô hạn, Đường Kỳ Sâm trong bóng tối cùng cô mặt đối mặt, quá gần, quá nóng.

..... Cũng quá dịu dàng.

"Tôi không ăn mì." Đường Kỳ Sâm thuận thế ôm lấy cô, mặt chôn trong hõm cổ ấm áp tron mềm của người con gái, tham lam lại cẩn thận từng li từng tí hít lấy hương thơm nhẹ nhàng thanh mát quanh quẩn trước chớp mũi, giọng nói trầm thấp khàn khàn, "Đừng động, để tôi ôm một hồi là tốt rồi. Thời gian này tôi quá bận rộn, chờ tôi thêm chút nữa thôi, chờ qua mấy ngày nữa tôi sẽ nghiêm chỉnh cẩn thận theo đuổi em."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mộng cảnh ôm lấy hồ Sa (1)

Dịch: CP88

Đường Kỳ Sâm nói xong, sau đó là một quãng thời gian dài trầm mặc. Bàn tay anh vỗ nhẹ trên eo Ôn Dĩ Ninh, sau đó chỉ duy trì tư thế này mà không có thêm động tác nào nữa. Chấn lòng trầm kín anh và cô, cách xa thế giới đất trời. Bên trong không gian nhỏ bé này, hồ hấp nóng bỏng, tiếng tim đập rõ ràng, rất dễ khiến người ta nghĩ đến cái gì là vĩnh viễn.

Đường Kỳ Sâm chỉ dùng vèn vèn một chiếc chăn nhỏ đã dễ dàng mở ra ổ khóa niêm phong lại trái tim cô đã lâu, nó vẫn ở đó, bị thời gian làm cho rỉ sét loang lổ, nhưng vẫn không có người hỏi thăm. Nó là một thứ khúc mắc đã khắc sâu, mỗi phút mỗi giây đều nhắc nhở Ôn Dĩ Ninh không được đi lại vào vết xe đổ. Thế nhưng thời khắc này, cô nghe thấy "lạch cạch" một tiếng, là tiếng chìa khóa tra vào.

Ôn Dĩ Ninh chậm rãi kéo chăn xuống, ánh đèn từng chút từng chút chiếu tới, tầm mắt nhích xuống dưới cổ mình, mới phát hiện ra Đường Kỳ Sâm đã ngủ thiếp đi.

Ôn Dĩ Ninh kéo chiếc gối, sau đó nhẹ nhàng đặt người xuống. Đường Kỳ Sâm chỉ hơi cau mày, có lẽ vì cũng lười mở mắt, trở mình nằm nghiêng, không bị động tác này của cô đánh thức. Không khí lại thông thuận, Ôn Dĩ Ninh mới coi như hoàn hồn, ngồi bên giường nửa ngày không nhúc nhích. Cô hơi nghiêng đầu, người đàn ông đưa lưng về phía cô, áo sơ mi vẽ ra độ cong tuyệt đẹp của xương bả vai, nhân nhật nổi thẳng xuống phần lưng rộng. Ôn Dĩ Ninh đứng lên, do dự một chút, cuối cùng vẫn giúp anh kéo chiếc chăn lên phía trên chút nữa.

Kha Lễ nói là đưa lão Trần xuống, nhưng anh ta cũng có nhãn lực, lúc đi đã lên bỏ chìa khóa xe vào trong túi, nghĩ thầm lát nữa sẽ viện tạm cái cớ gì đó cho lý do mình quay lại chậm. Đường Kỳ Sâm chớp mắt được tầm hai mươi phút thì ngờ ngờ nghe thấy tiếng đóng cửa. Chờ đến khi anh tỉnh lại, trong phòng ngủ đã yên tĩnh, chỉ có đèn nhắc nhở trên chiếc điện thoại chớp tắt liên tục.

Năm phút trước Kha Lễ gửi tin nhắn cho anh, hỏi có cần anh ta quay lại hay không.

Đường Kỳ Sâm trả lời, không cần.

Anh đặt điện thoại xuống, liếc nhìn bình nước truyền, cũng gần hết rồi. Hai năm qua dạ dày nhiều lần phát tác, thân thể của anh dĩ nhiên chính anh rõ ràng, dù sao vẫn có thể chịu đựng, chỉ cần chưa chạm đến cái điểm giới hạn kia thì cứ chịu đựng thôi. Những lúc bận rộn thật sự là không chú ý chăm sóc. Chỉ những khi phát bệnh đau đến mức lực phủ ngũ tạng đều quần quai xoắn xuyết mới có một chút hối hận. Nhưng khi uống thuốc có hiệu quả, lại giống như lành sẹo quên đau. Đường Kỳ Sâm chỉ cần là ở Thượng Hải, mỗi lần tiếp nước truyền dịch đều sẽ đến chỗ lão Trần. Có những lúc bận rộn không thoát thân được, dần dà cũng học được cách tự rút kim truyền.

Anh vạch băng gạc ra, sau đó mắt không chớp lấy một cái rút mũi tiêm ra. Đặt bông lên giữ một lúc, anh đứng dậy đi xuống giường, lúc mở cửa phòng ngủ rõ ràng ngân ra một hơi thở gấp.

Đường Kỳ Sâm vốn tưởng là Ôn Dĩ Ninh đã sớm đi, thế nào cũng không ngờ được cô còn ở đây.

Trong bếp bật đèn, cách một tấm kính mờ ánh đèn chiếu ra bị nhuộm loang đi một tầng sáng, màu cam ấm áp tô điểm thêm nét ôn hòa cho khung cảnh. Ôn Dĩ Ninh quay lưng về phía anh, cúi đầu, đang thái hành gừng tơi các loại. Cô đã cởi áo khoác ngoài, bên trong là một chiếc váy sơ mi, eo thắt một chiếc đai nhỏ, mềm mại nhu hòa lộ ra vòng eo xinh đẹp. Trên bếp đặt nồi canh, nước bên trong đã sôi sùng sục. Ôn Dĩ Ninh bỏ sợi mì vào nước, tắt bếp một hồi mới trở về trạng thái an tĩnh đứng đó, một lát lại cầm chiếc bát đựng canh rửa sạch sẽ.

Đường Kỳ Sâm đứng dựa người bên khung cửa, trong lòng yên bình thấy lạ.

Vẫn là cuối cùng Ôn Dĩ Ninh phát hiện ra có người, cô xoay người lại, ngăn ra, nét mặt giống như đang hỏi vì sao anh không lên tiếng.

Đường Kỳ Sâm nhìn cô, đi tới, cơ thể còn chưa hoàn toàn hồi phục nên giọng nói cũng có chút khô trầm, anh nói: "Cảm ơn."

Ôn Dĩ Ninh tách khỏi ánh mắt của anh, tập trung vào công việc trong tay, "Từ nhà anh đi ra ngoài xa quá, tôi đi mua mì sợi."

Hơi nóng tỏa ra dường như trong phút chốc nào đó sưởi ấm đến cả dạ dày của Đường Kỳ Sâm, anh nhìn cả chua và trứng gà trong bát, không nhận được nói: "Thêm nhiều mì sợi một chút." Lại nhìn những thứ bát đĩa xoong nồi kia, "Hóa ra tôi còn có những thứ đồ này."

Ôn Dĩ Ninh nói: "Đúng, phí của." Trong lời nói mang theo chế giễu, không quá dễ nghe. Thế nhưng Đường Kỳ Sâm đứng một bên khoe môi đã cong lên, bởi vì anh nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh nghĩ một đằng nói một nẻo, cuối cùng vẫn chiều theo ý anh thêm mì sợi vào.

Một bát mì trứng gà, lại có thể khiến toàn thân khoan khoái.

Trong lúc anh ăn mì, Ôn Dĩ Ninh hỏi: "Thuốc bác sĩ Trần kê đơn cho anh để đâu? Lát nữa anh nhớ uống đấy."

Đường Kỳ Sâm hát cảm về phía phòng ngủ, "Ngay ở ngăn trên cùng."

Ôn Dĩ Ninh vẫn lịch sự hỏi ý kiến anh, "Vậy tôi vào lấy nhé?"

Đường Kỳ Sâm gật đầu, "Cảm ơn."

Ôn Dĩ Ninh đi vào phòng ngủ, tiện tay cầm mấy chai thuốc rỗng trên tủ bỏ vào thùng rác, sau đó tìm kiếm bên trong. Bốn, năm cái túi nhựa, túi nào cũng là thuốc và thuốc. Khi trước đều là Kha Lễ theo lời lão Trần chia thuốc, Ôn Dĩ Ninh nhất thời không biết rốt cuộc là cái túi nào. Mỗi cái lấy ra nhìn một chút. Có lẽ đều là trước đây đã mở ra lấy mấy viên, sau đó bị Đường Kỳ Sâm tùy tiện ném lên bàn.

Không đau liền không uống nữa, qua mấy lần chai chai lợ lợ dần chất đông. Ôn Dĩ Ninh chăm chú nhìn kỹ..... còn có cả mấy lọ đã hết hạn.

Trong phòng khách, Đường Kỳ Sâm ăn uống no say, cực kỳ mãn nguyện. Thấy cô xách ra một cái túi lớn còn nghi hoặc hỏi: "Hà? Lão Trần kê nhiều vậy sao?"

Ôn Dĩ Ninh đặt túi xuống trước mặt anh, "Có thể không nhiều sao, có cả thuốc từ 15 năm trước. Anh không sợ nhìn nhầm, cầm lọ thuốc rồi uống vào hả?"

Đường Kỳ Sâm hơi nghệt mặt ra, một lúc sau mới phản ứng lại, anh đây là đang bị giáo huấn hả?

"Chỉ trong gần một năm này đến Á Hối, thấy anh đồ bệnh cũng đã tới năm, sáu lần. Mới chỉ có hơn ba mươi tuổi mà thôi, lẽ ra thân thể phải ở trạng thái cường tráng nhất, anh thử so mình với mấy người đàn ông cùng tuổi anh đi, có ai mà thân thể không khỏe mạnh cường tráng?"

Đường Kỳ Sâm cau mày, hỏi ngược lại cô: "Tên đàn ông cùng tuổi nào cơ?"

Ôn Dĩ Ninh nhất thời mắc nghẹn, đoán chừng là không ngờ tới anh lại bắt được cái từ khóa đó. Đầu óc rối loạn, bật thốt lên: "Thì, thì là Daniel đó."

Đường Kỳ Sâm vẫn còn cau mày, yên lặng hai giây bỗng nhiên thả lỏng, đuôi mắt treo ý cười: "Là Ngô Ngạn Tổ."

Ôn Dĩ Ninh chỉ cảm thấy quần bách, âm thầm cắn răng, tự mắng mình rảnh rồi sinh nông nổi quần chuyện không đâu. Sau đó đã nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của Đường Kỳ Sâm, người cũng lười biếng tựa về sau, nghiêng đầu nhìn cô, rất ôn hòa nói: "Lễ kỷ niệm hàng năm của Đông Hoàng tôi đều đến tham gia. Rất nhiều minh tinh cùng xuất hiện, một lần Tần tổng kéo tôi tới chụp ảnh chung, anh ta đứng ngay phía sau tôi." Đường Kỳ Sâm nhớ lại lần đó, nói: "Vóc dáng tương tự như tôi, dáng vẻ cũng không tồi, là người trọng thể diện. Nhưng tôi nghe Tần tổng nói anh ta quay phim ở Hồng Kông, có những cảnh đánh nhau đều không dùng tới thể thân, xương sườn bị đánh trúng gây vụn, đau đến quần thân quanh năm, cũng chưa chắc đã vụn sự như ý."

Ngụ ý, cơ thể nam thần của em cũng chưa chắc hơn tôi đâu.

"Nếu em thích anh ta thì tôi có thể nói với Tần tổng, có cơ hội cho em đi gặp mặt." Đường Kỳ Sâm nói tới là bao dung, ngữ khí kéo xa thật xa, bỗng lặng đầy ngàn cân thành công đá chủ đề của cô đi xa tít tắp.

Ôn Dĩ Ninh nghe được đúng là có chút mơ màng, mãi đến khi nhìn đến ánh mắt cười mà như không cười của anh mới nhớ ra mục đích ban đầu của mình. Thế trận xoay vòng vòng như vậy, bầu không khí hết sức tự nhiên cũng thả lỏng theo ra. Cô cúi thấp đầu, tự mình bật cười. Khi ngẩng đầu lên một lần nữa, trong lời nói là tâm ý chân thành: "Đường Kỳ Sâm, anh vẫn là nên yêu quý thân thể của mình một chút đi. Mỗi lần bệnh của anh tái phát người bên cạnh đều gấp muốn xoay quanh. Kha Lễ đi theo anh đến mức ngày đêm không thể phân biệt, làm xong công việc còn phải chăm sóc cho anh. Lần trước cùng tôi đi ăn cơm còn nói đùa nếu anh không kết hôn, anh ấy cũng sẽ không dám tìm bạn đời trước."

Còn về bát tự gì đó kia, Kha Lễ nói bát tự của anh ta và Đường Kỳ Sâm xung khắc lẫn nhau. Cái xã hội theo đuổi lợi ích này, có thể bám trụ lại cũng đều là sóng lớn rửa cát. Kha Lễ đối với Đường Kỳ Sâm là chân thành và thần phục. Trên thế giới này, trung thành cũng là thứ khó thu mua nhất rồi.

"Dù sao tính mạng con người cũng chỉ có một, anh quan tâm chăm sóc nó một chút. Sống được, so với cái gì cũng đều tốt hơn." Ôn Dĩ Ninh nhìn anh, ánh mắt trầm xuống, có một thoáng Đường Kỳ Sâm cảm nhận được mờ mịt mang theo nhìn lại con đau xót trong lòng.

Anh im lặng nhìn cô, sau đó gật đầu, "Được, tôi đồng ý với em."

Ôn Dĩ Ninh thờ nhẹ ra một hơi, nhìn đồng hồ rồi nói: "Vậy tôi đi trước, anh nhớ phải uống thuốc. Những lọ thuốc quá hạn này tôi sẽ giúp anh mang ra ngoài vứt đi."

Đường Kỳ Sâm đứng dậy theo, "Tôi đưa em về."

"Anh nghỉ ngơi đi." Ôn Dĩ Ninh trực tiếp từ chối.

Đường Kỳ Sâm kiên trì: "Vậy em lái xe tôi về, ngày mai giúp tôi lái đến công ty là được."

"Tôi gọi taxi." Ôn Dĩ Ninh nói xong liền mở cửa rồi đi.

Sau tối đó, quan hệ của hai người vẫn cứ mơ mơ hồ hồ như vậy, nhàn nhạt, trong tập đoàn nếu có tình cờ gặp nhau cũng chỉ hướng về nhau gật nhẹ đầu. Đương nhiên, số lần chạm mặt kiểu này đã ít lại càng ít. Nghe Trần Táp nói, hình như dây chuyền sản xuất ở nước ngoài xuất hiện vấn đề kỹ thuật. Đường Kỳ Sâm theo tuyến hành trình này, lại đến Nam Mỹ một chuyến, vòng qua nửa cái Trái Đất trở về cũng đã là nửa tháng sau.

Trần Táp tình cờ cũng sẽ tâm sự với cô những chuyện ngoài lề, ngày đó đột nhiên kéo chủ đề cũ rích tường chừng đã của cả thế kỷ trước tới: "Diệu tổng không tặng hoa nữa rồi hả?"

"Vâng." Ôn Dĩ Ninh bình tĩnh đáp.

Trần Táp nhếch nhếch khóe miệng, cũng không biết là an ủi hay mỉa mai. Cô ấy nói: "Mấy người đàn ông Đường gia bọn họ đường tình duyên đều không thuận như vậy sao? Cái này cũng di truyền được hả? Một lần lộn ở nước ngoài, con đường làm giàu cũng coi như chịu đủ đau khổ, một kẻ khác thì càng không cần nói, đều sắp hỏng như cánh ve, vẫn còn trôi nổi bồng bềnh."

Trần Táp và Đường Kỳ Sâm đã quá quen thuộc rồi, không cần thiết phải khen ngợi nịnh nọt anh. Thư ký mang lên một tập văn kiện, cô ấy vừa ký tên vừa nói: "Vì sao lại từ chối Đường Diệu?"

Ôn Dĩ Ninh thật thà đáp: "Bởi vì không thích."

Đây là lời thật lòng.

Đường Diệu là người chu đáo, từ đầu đến cuối lời nói cử chỉ đều kín kẽ không tìm được lỗ hổng. Sau lần anh ta bị Đường Kỳ Sâm đánh, Ôn Dĩ Ninh thật ra cũng đã nhìn được ra rõ ràng. Cú đấm đó có mạnh hơn bao nhiêu thì cũng không thể đánh ngã anh ta không thể đứng dậy. Đường Diệu giữ cổ tay Đường Kỳ Sâm không buông, sức mạnh cũng là tự anh ta đánh tới. Tuồng kịch này diễn cho ai xem đã không còn quan trọng, hoặc là có tranh chấp giữa hai anh em, hoặc là lợi ích dây dưa, điều cô kinh ngạc cũng chỉ có Đường Kỳ Sâm từ đầu đến cuối đều không có giải thích hay tranh luận dư thừa.

Trần Táp ký tên xong, đóng nắp bút, uống một hớp cho nhuận giọng rồi nói: "Chiều nay về nhà hả?"

Đây cũng là chuyện chính ngày hôm nay Ôn Dĩ Ninh tìm cô ấy, "A, vâng. Em mua vé tàu rồi, muốn xin giám đốc cho nghỉ một ngày, tiện thể xin tan ca trước một tiếng."

Trần Táp thoải mái thông qua, còn lấy một cái hộp gấm từ trong ngăn kéo ra, bên trong là nhân sâm. Đẩy đến trước mặt cô rồi nói: "Thứ này giữ lại cũng vô dụng, mang về cho người lớn bên ấy đi. Mua chuyến mấy giờ?"

"Năm rưỡi."

"Tôi nói tài xế đưa đi."

Bởi vì là cuối tuần nên khách đi tàu đông nghịt người, vé tàu càng nhanh hết. Ôn Dĩ Ninh ngồi vào ghế sát cửa sổ, là vị trí trong cùng của hàng ghế ba chỗ ngồi. Khoang xe này đoán chừng đã được một đoàn du lịch đặt chỗ, người chen người, hành lý cũng đặc biệt nhiều. Cô bị chặn ngoài cửa nửa ngày mới liều mình chen vào trong tìm chỗ ngồi. Lần này trở lại cũng không có gì đặc biệt, chỉ vì thứ bảy Giang Liên Tuyết tổ chức sinh nhật. Ngoài mặt còn cứng miệng nói chẳng sao cả, có thì có không thì thôi, kỳ thực nội tâm yếu đuối, cũng muốn tổ chức như bao người. Ôn Dĩ Ninh không muốn sau đó bị bà mang chuyện này ra châm chọc, từ rất sớm đã đặt mua quà trên mạng, đoán chừng ngày mai cũng vừa vận đến nơi.

Trong toa xe tiếng nói cười huyên náo ồn ào.

Một đoàn du lịch này phỏng chừng cũng đều là bạn bè người quen với nhau, nói chuyện không ngớt. Cười to nói lớn, ông chú ngồi cạnh cô còn mở gói que cay ra ăn. Ôn Dĩ Ninh không quá thích cái mùi vị này, lông mày hơi nhíu, cúi đầu nghịch điện thoại.

Một ván Tiêu Tiêu Nhạc(*) kết thúc, cô ngẩng đầu xoay cái cổ, nơi khoe mắt đột nhiên thoáng nhìn về phía hàng ghế bên phải -----

(*) cũng khá giống với Candy Crush, mà nó là động vật thay vì vuông tròn chúc chúc. À mà trò này lúc trước Diễm Diễm cũng chơi nè

Ôn Dĩ Ninh ngẩn người, còn tưởng là mình bị ảo giác.

Cô quay phắt đầu lại, cách ông chú đang ăn que cay kia, ngay vị trí sát cạnh đường đi, Đường Kỳ Sâm ngay ngắn ngồi đó.

Ôn Dĩ Ninh mấp máy môi, một tiếng "Đường tổng" còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, Đường Kỳ Sâm đã đột nhiên nói với ông chú kia: "Xin chào, tôi có thể đổi chỗ với chú không?"

Nửa que cay còn ngậm trong miệng, ông chú kia trên mặt đều là mất kiên nhẫn, hiển nhiên không có ý muốn đổi.

Đường Kỳ Sâm đưa phiếu qua, khách khí nói: "Của tôi là ghế hạng thương gia, ngay ở toa xe phía trước. Sự phụ, giúp một chút đi mà, tôi đang theo đuổi người ta đây."

Lúc anh nói lời này, ánh mắt cũng chậm rãi chuyển qua khuôn mặt Ôn Dĩ Ninh, tầm mắt giao nhau, Đường Kỳ Sâm ôn hòa nở nụ cười với cô.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Mộng cảnh ôm lấy hồ Sa (2)

Dịch: CP88

Lấy ghế hạng thương gia đổi với hạng phổ thông, ông chú kia lập tức vui vẻ ra mặt, dọn dẹp đồ đạc rồi rời đi. Đường Kỳ Sâm tay không mà đến, hành lý gì cũng không thấy có, vuốt áo ngồi xuống.

Ôn Dĩ Ninh quên cả thu hồi lại vẻ mặt kinh ngạc của mình, không phải hai tiếng trước Trần Táp mới nói với cô Đường Kỳ Sâm còn đang ở Nam Mỹ sao?

"Anh, cái đó, Kha Lễ không đi với anh hả?" Ôn Dĩ Ninh mãi mới thốt ra được một câu, nhưng lại ấp úng lộn xộn, trong lòng có đủ thứ tư vị.

"Đi đâu cũng phải mang theo cậu ta chắc?" Đường Kỳ Sâm nói: "Bên kia còn có việc cần cậu ta xử lý, tuần sau sẽ về."

Ôn Dĩ Ninh một lời khó nói hết, "Không phải, vậy anh đi đâu thế này?"

Đường Kỳ Sâm đưa phiếu cho cô xem, sau đó nắm trong lòng bàn tay. Trong lòng Ôn Dĩ Ninh phát ra một trăm loại tâm tình, cùng nhau gào thét, loạn tung phèo, cuối cùng quán lại thành một đoạn dây thừng dẻo dai mười phần, quấn quanh trái tim của cô. Cô nhớ đêm đó Đường Kỳ Sâm đã nói.

Em chờ tôi một chút.

Chờ thời gian bận rộn này qua đi, tôi sẽ nghiêm chỉnh cẩn thận theo đuổi em.

Ôn Dĩ Ninh còn muốn nói gì đó, Đường Kỳ Sâm đã khẽ thờ dài một cái, "Tôi nghỉ ngơi chút nhé, vừa xuống máy bay liền vội đi thẳng đến đây luôn."

Một câu nói rất bình thường, không có cố tình lấy lòng, tựa như anh làm chuyện này cũng không nhất định cần cô phải tỏ thái độ. Đường Kỳ Sâm là một môi thật, từ trên máy bay xuống còn chưa kịp thích nghi với chênh lệch múi giờ đã vội vã đuổi đến đây, tuy hành trình lần này không tính là đặc biệt mệt mỏi, nhưng trạng thái thiếu ngủ vẫn khiến anh vô cùng khó chịu.

Tàu còn chưa khởi hành nên khách ở trên lối đi vẫn rất ảm ỉ, phía sau bọn họ có hai người vì chỗ ngồi không rõ ràng mà giằng co nhau, đoàn khách du lịch ngồi bên phải rủ nhau chơi cờ ti phú. Có người vừa lên xe đã lúi mị ăn liền ra, vừa ngửi một cái liền biết là loại đi kèm với dưa chua. Người ngồi bên cạnh Đường Kỳ Sâm đã đến, là một người mẹ trẻ mang theo đứa bé trai khoảng bốn, năm tuổi.

Nhưng đứa nhỏ này vừa lên xe đã viết trên mặt ba chữ: Gấu con. Trên lối đi như một con khỉ nhỏ chạy tán loạn, mẹ thằng bé gào khản cổ nửa ngày cũng không gọi được, cuối cùng túm lấy cánh tay thằng bé rồi vỗ bốp một cái lên mông. Gấu con yên tĩnh được ba giây rất nhanh lại quên đau, ngồi tại chỗ nháy nhót một hồi.

Thằng bé tay chân không nhẹ cũng không nặng nhiều lần đá phải Đường Kỳ Sâm. Đường Kỳ Sâm liếc mắt nhìn, vẫn bao dung nờ nộ cười, sau đó lại dựa đầu về sau nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng đứa nhỏ này có lẽ cảm thấy thú vị rồi, chơi thành nghiện. Ban đầu vốn là không cần thận, sau đó đã thành cố ý. Để giày bẩn thiêu đá về phía chiếc quần tây trắng tấp của Đường Kỳ Sâm, trên chiếc quần sẫm màu để lại mấy dấu giày trắng.

Ban đầu Đường Kỳ Sâm còn mở mắt nhìn thằng bé, sau đó cũng lười không buồn động.

Đứa bé kia đập rồi lại đập, mẹ của cậu ta đang tán gẫu bằng tin nhắn thoại trên wechat, hơi nghiêng đầu thấy động tác của con trai mình, nhưng cũng chỉ tùy tiện kéo về rồi lại nhập tâm tán gẫu. Ôn Dĩ Ninh không nhìn nổi nữa, hơi khom lưng đưa tay lướt qua Đường Kỳ Sâm, vỗ một cái lên đùi người mẹ trẻ kia.

"Có thể quần đứa nhỏ của chị không vậy?" Đối phương đã không khách khí, Ôn Dĩ Ninh cũng không cần thiết phải giữ ý cho cô ta, "Đã bảy lần rồi. Tôi cảm thấy chị có thể báo danh lớp học Taekwondo cho nó đấy."

Người mẹ vội vàng xin lỗi, lúc này mới kéo Gấu con đến bên người, trừng mắt nạt: "Còn nghịch nữa tao ném mày xuống!"

Đứa nhỏ oa oa khóc lớn. Khóc đến tan nát cõi lòng, kinh thiên động địa.

Sắc mặt Đường Kỳ Sâm hơi mất tự nhiên. Quanh năm suốt tháng, dù anh có đi công tác bằng tàu sắt cao tốc thì cũng là mua hạng ghế thương gia, vẫn là không quá thích ứng với nhân gian khói lửa sôi động náo nhiệt này. Tiếng người mẹ trẻ mắng mỏ và đứa trẻ khóc gào không thể nghi ngờ chính là một viên đại pháo, mang theo thể tiền công dữ dội đâm vào màng nhĩ Đường Kỳ Sâm. Về mặt anh cứng ngắc, lại cũng không biết nên làm gì.

Ánh mắt của Ôn Dĩ Ninh từ trên mặt anh thu về, nín cười.

Đường Kỳ Sâm im lặng đưa mắt sang cô, nhìn thế nào cũng thấy đáng thương.

Ôn Dĩ Ninh sững sờ, hai giây sau bỗng chốc nghiêng đầu, nói với đứa bé kia: "Tiểu soái ca, nhìn cô này. Thấy môi cô đỏ không, có đẹp không?" Cô mỉm cười ghé sát tới, dùng giọng nói nhỏ nhẹ tiếp tục, "Cô vừa mới ăn thịt một đứa nhỏ, bây giờ lại đỏ môi rồi."

Đứa trẻ kinh hoàng nhìn cô như gặp phải nữ quỷ, sau đó rúc đầu vào ngực mẹ mình, tuyệt nhiên không dám hé răng nữa.

Ôn Dĩ Ninh bình tĩnh nói với Đường Kỳ Sâm: "Chúng ta đổi vị trí đi."

Đường Kỳ Sâm tựa đầu về sau, không động đậy. Chỉ có tầm mắt dịch về phía cô, khóe miệng cũng hơi giương lên. Ánh mắt chăm chú không một tiếng động này so với bất kỳ loại ngôn ngữ nào đều có lực sát thương gấp vạn lần, Ôn Dĩ Ninh chậm rãi quay đầu đi, giả vờ bình tĩnh nhìn chăm chú phong cảnh bên ngoài cửa sổ chạy vụt qua.

Đường Kỳ Sâm à một tiếng, "Em có cảm thấy thằng nhóc này có chút giống....."

"Trần Tử Du." Ôn Dĩ Ninh nhàn nhạt đáp.

Ngầm hiểu ý, hai người tuy không nói nữa, nhưng hàng lông mày đều nhếch lên.

Đến thành phố H chỉ mất hơn hai giờ, sau khi tàu vào ga, hai người ở vị trí chính giữa cũng không vội vàng đứng dậy, dòng người tản mát được hơn nửa Đường Kỳ Sâm mới nói: "Xuống xe thôi, em để hành lý ở đâu? Tôi giúp em lấy."

Ôn Dĩ Ninh cũng không có hành lý, lần này chỉ về hai ngày, quần áo tắm rửa ở nhà đã có rồi. Cô khoác chiếc túi chéo trên vai, quần áo rộng rãi trên người mang đến cảm giác khoan khoái dễ chịu. Hai người hôm nay còn mặc cùng màu, Đường Kỳ Sâm mặc chiếc sơ mi trắng nhàn nhã, Ôn Dĩ Ninh thì là một chiếc áo phông trắng, hai người đứng cạnh nhau thật đủ gây chú ý.

Sau khi xuống tàu, Đường Kỳ Sâm chủ động lên tiếng: "Bao giờ em đi?"

Ôn Dĩ Ninh nhìn anh.

"Phiếu tuyến này không dễ mua." Đường Kỳ Sâm hỏi: "Chủ nhật đi hả?"

Lời chưa kịp ra khỏi miệng, Ôn Dĩ Ninh bị thần xui quỷ khiến thế nào lại cố ý nói: "Tôi xin nghỉ hai ngày, thứ ba mới đi."

Đường Kỳ Sâm gật đầu, "Được, tôi nói thư ký đặt vé."

"Anh rảnh vậy hả?" Thứ hai luôn là ngày Đường Kỳ Sâm phải xử lý nhiều công việc nhất. Ôn Dĩ Ninh thấy anh lấy điện thoại ra, thái độ thật muốn đi đặt vé, đành vội sửa lời: "Chủ nhật tôi về."

Mà Đường Kỳ Sâm cũng chỉ đổi điện thoại từ tay trái qua tay phải, sau đó nhét vào túi quần, căn bản là không có ý muốn gọi điện cho thư ký.

Ôn Dĩ Ninh chưa đánh đã khai, trong lòng như chốc lát có mấy sợi lông quấy cho cô đứng ngồi không yên, thấp thỏm như kẻ trộm bị bắt quả tang. Hai người ra khỏi ga tàu, ngày hôm nay nhiệt độ cao, ánh sáng rực rỡ chói lòa đâm vào mắt người. Đường Kỳ Sâm hí hửng, bị đâm đến mức có chút văng vất, anh hỏi: "Nơi này có gọi được xe không?"

Đi lên trước chính là khu dành cho xe taxi, Ôn Dĩ Ninh nói: "Gọi taxi rất thuận tiện."

"Được, vậy em về đi. Tự tôi đi tìm khách sạn được rồi." Từ nước ngoài chạy về như thế, cũng không có chỗ trống để nghỉ ngơi, huyết thái dương Đường Kỳ Sâm đã muốn ban ra, "Tôi đi đặt phòng nghỉ ngơi một chút, em làm việc của em đi. Chủ nhật đón chuyển máy giờ? Đến lúc đó tôi qua đón em."

Đường Kỳ Sâm chưa bao giờ giấu mục đích của mình, cũng là thẳng thắn vô tư. Nói với Ôn Dĩ Ninh, tôi chỉ đưa em về nhà, không cần em phải tỏ thái độ, cũng sẽ không trở thành gánh nặng của em. Cam tâm tình nguyện cùng em đến, lại đến nơi đến chốn đón em đi. Địa điểm này đối với anh cũng coi như là phi thường miễn cảm.

Lúc trước khi anh và Ôn Dĩ Ninh tách biệt, trạm tàu sắt cao tốc coi như vẽ lên dấu chấm tròn cho đoạn quan hệ của hai người. Bây giờ tâm ý trở lại, anh muốn dùng phương thức của mình khẳng định với cô, những tiếc nuối kia đã không còn, sau đó là muốn cùng em đi trọn vẹn một đoạn đường.

Một người đàn ông ba mươi lăm tuổi, thật sự không đáng phải đem trí lực đặt trên phần theo đuổi tình cảm khuôn sáo cũ này. Anh hoàn toàn có thể tỏ ra ân cần tiếp đón, bá đạo giữ lấy, dùng những thứ thủ đoạn theo phong cách tổng giám đốc bá đạo mà biểu lộ tâm ý của mình. Nhưng đó chỉ là mộng đẹp trong chốc lát người người yêu thích, cuộc sống hiện thực ấy mà, có thể sẽ gặp phải hàng vạn cái nhấp nhô gập ghềnh đáng ghét. "Thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông(*)" là thứ người trong nhân gian kỳ vọng. Nhưng phần lớn chính họ đều lấy "Trương tư tự hải thâm, cự sự như thiên viên(**)" mà kết thúc.

(*) tuy ta không thích bản dịch trên mạng cho lắm, nhưng nó là thế này "Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao, nhưng trong lòng có điểm sùng tê để cảm động". Câu đầu đại loại là về hoài niệm quá khứ, trương tư sâu muộn: hận không thể mọc trên lưng đôi cánh phượng hoàng ngủ sắc bay đến bên người mình yêu; về về sau, là tâm ý tương thông: hiểu thấu tâm ý của nhau như thần quái Tê ngư giác (đại loại là một loài tê giác linh vật có ba cái sừng, giải phẫu ra sẽ thấy bên trong có đường nối với nhau, rồi thì bla bla, ủa phải không nhỉ, ta cũng không chắc đâu haha), tức tức tương thông (quan hệ vô cùng thân thiết)

(**) trương tư như biển sâu, chuyện xưa như ngày xa. Sau khi từ biệt, thống khổ trương tư sâu mà vô bờ như biển, tự mình giày vò mình, những thứ tốt đẹp đã như câu chuyện xưa cũ đã qua rất lâu không thể vấn hồi

Đường Kỳ Sâm từ nhỏ trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy đã dần trở nên độc lập mà lý trí, là khác chế mà kiên trì. Trên người anh có nét thành thực nam tính, cũng có nỗ lực muốn tìm điểm chung. Trên người anh không nhìn ra sự chênh lệch khác biệt giữa em với tôi, cũng không làm ra những chuyện dây dưa phiền phức. Ôn Dĩ Ninh có cuộc sống của cô, khi chưa có sự cho phép của cô Đường Kỳ Sâm cũng sẽ không tự tiện chủ trương, ngang ngược chen chân vào.

"Xe đến rồi, em lên trước đi." Giọng nói của anh thanh thanh nhàn nhạt, hơi nghiêng người nhường đường.

Taxi dừng lại, phía sau họ còn một hàng khách chờ chuyển xe sau.

Ôn Dĩ Ninh mở cửa sau xe, quay đầu nói: "Cùng đi."

Đường Kỳ Sâm hơi nhấc mày.

"Anh mới tới không quen, xung quanh nhà ga cũng không có khách sạn nào tốt. Anh đi cùng tôi thôi, tôi dẫn anh đi." Dứt lời, Ôn Dĩ Ninh lên xe, không đóng cửa.

Đúng là tiện đường, gần nhà cô có một khu đô thị, năm vừa rồi chính phủ rót tiền xuống đầu tư mở rộng, trở thành một trong những công trình trọng điểm của tỉnh H. Nơi đó có một cái khách sạn bốn sao, cũng coi như cao cấp nhất nơi này rồi. Lúc chờ làm thủ tục, Đường Kỳ Sâm nói: "Tiểu khu kia của nhà em có phải là dọc theo con đường này rẽ trái không?"

Ôn Dĩ Ninh hơi ngớ ra, hình như cô chưa từng nói với anh về chuyện này.

"Đêm 30 đưa em về nhà, có chút ấn tượng." Trí nhớ của Đường Kỳ Sâm đương đời tốt, cũng là trời sinh rồi. Anh cũng thích nhớ những con số, phần khả năng nhạy cảm này giúp anh khi còn đi học chưa bao giờ tuột mất thứ hạng đầu bảng. Anh nói: "Nơi này rất có tiềm lực phát triển, xem xét một chút công trình đồng bộ kiểu này, chính phủ sẽ nghĩ đến mở rộng quy hoạch. Nhà em cách đây rất gần, xem ra cũng không sớm thì muộn."

Khứu giác nghề nghiệp của anh luôn nhạy bén như vậy, Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Đúng là đã có từng họp bàn phá dỡ, nhưng tranh luận suốt mấy năm, rồi lại chậm chạp không bắt tay vào làm. Hết vấn đề này đến vấn đề khác, sợ là tám năm hay mười năm nữa cũng không làm ăn được gì."

Đường Kỳ Sâm không nói gì nữa, nhận thẻ phòng rồi tạm biệt cô, bước vào thang máy.

Ôn Dĩ Ninh về nhà, bên trong cửa sổ đóng kín, một năm không về trong lòng vẫn rất thương thương. Bên trong ồn ào huyền ảo, tiếng mật chực lách cách chói tai, cửa vừa mở khối thuốc bên trong cũng lập tức xông ra. Ôn Dĩ Ninh bị sặc sụa không chịu được, Giang Liên Tuyết nghe thấy tiếng ho khan, lúc này mới từ trên chiếc bài ngang đầu lên, "Khoan đã, đừng thay giày vội, đi xuống mua giúp mẹ cái bật lửa."

Ôn Dĩ Ninh không nói gì, ánh mắt oán thán bị tươi cười trên mặt của Giang Liên Tuyết cản lại. Bà cười hi hi nói: "Nghe lời nghe lời, chờ lát nữa mẹ nấu cơm cho ăn."

Xem dáng vẻ thì chắc là đã thắng tiền. Ôn Dĩ Ninh mặt không cảm xúc đi xuống dưới, lúc trở về mấy người bạn cùng chơi đều đã tạm biệt rồi đi. Giang Liên Tuyết cảm chối vừa quét nhà vừa hát, tay chân nhanh nhẹn dọn sạch đồng vỏ cam vỏ quýt. Ôn Dĩ Ninh mua liền một lúc mười cái bật lửa bỏ vào trong ngăn kéo, Giang Liên Tuyết bữa bãi quen rồi, cũng sẽ không có đủ kiên nhẫn tìm đồ.

"Thắng bao nhiêu tiền?" Ôn Dĩ Ninh thay giày.

"Khoảng bảy, tám trăm." Tiếng cười vui vẻ của Giang Liên Tuyết như tiếng chuông bạc, "À đúng rồi, đi nghỉ ngơi một lúc đi, mẹ đi mua ít thức ăn."

Ôn Dĩ Ninh kéo cánh tay bà, "Đừng nấu, hôm nay phải tổ chức sinh nhật cho mẹ, chúng ta ra ngoài ăn." Sau đó đưa cho bà món quà sinh nhật chuyển phát nhanh trước khi về đã lấy: "Đây, quà sinh nhật."

Giang Liên Tuyết lập tức tuôn ra một tràng, "Nhiều tiền quá không có chỗ tiêu à? Lại còn mua đồ trên mạng nữa, chất lượng sao mà đảm bảo được! Vừa nhìn là biết hàng via hè." Mở chiếc hộp ra, là một chiếc váy lụa, bên trên còn có tranh vẽ thủy mặc, Giang Liên Tuyết vui vẻ ra mặt, uớng trước người, đứng trước gương xoay xoay, sớm đã quên mất phải tiếp tục trách móc.

Ôn Dĩ Ninh cũng đã quen cái miệng độc như hạc đỉnh hồng này của bà, không nói gì, đốt hai nén hương rồi dọn dẹp ban thờ của Ôn Dĩ An. Trên tấm ảnh trắng đen, cô gái nhỏ mặt mày rạng rỡ, nụ cười cũng như hoa.

Dù sao cũng là sinh nhật, Ôn Dĩ Ninh đã sớm đặt bàn trong một nhà hàng cao cấp ngay trong thành phố. Cô dẫn Giang Liên Tuyết đi ăn cơm tây, mì xào thịt bò, còn có cái gì đó giống như súp ngô, bày biện cũng rất đẹp đẽ. Đèn trong nhà hàng không quá sáng, mê man phù sương lại nổi ra bầu không khí mờ màng. Trên bàn đặt một cái bình thủy tinh, bên trong cắm một cành hoa hồng. Giang Liên Tuyết bị dị ứng, hắt xì liên tiếp. Gặp chuyện không như ý lại mắng lên, nói còn không bằng dạo trong mấy quán lẩu 38 món.

Ôn Dĩ Ninh biết, lòng tốt lại bị xem như lòng lang dạ thú rồi, trong lòng lần thứ n âm thầm thề, sau này còn làm theo tâm ý của mẹ thì con sẽ là heo.

Loại lời thề này đã phát ra vô số lần, cuối cùng cũng chẳng có ai thay đổi.

Giang Liên Tuyết năm nay đón sinh nhật 45 tuổi, ngũ quan vẫn thấp thoáng nét phong tình, xinh đẹp mỹ lệ. Ôn Dĩ Ninh nhìn bà vì chút chuyện vặt vãnh nhỏ giọng mắng mỏ, ngồi một bên vụn phàn ảm ức nhai nuốt sạch sẽ phần mì trong đĩa của mình.

Trong lòng bỗng nhiên chua xót.

Cô nghĩ, bỏ đi, thành heo thì thành heo.

Giang Liên Tuyết như bão táp cuốn qua ăn sạch phần của mình, giậm chân giục cô, "Con có thể ăn nhanh lên một chút không hả? Bây giờ mẹ có hẹn đánh bài với người ta đây!"

Ôn Dĩ Ninh nhìn đồng hồ, cũng đã sáu rưỡi rồi.

Chiều tối mùa hạ, ánh chiều tà một tầng lại một tầng mờ tối, quá trình bóng tối ập xuống cũng chậm rãi như kim phút dịch chuyển. Ôn Dĩ Ninh hơi thất

thần, đã giờ này rồi, không biết người nào đó ngủ trong khách sạn đã tỉnh chưa.

Giang Liên Tuyết còn đang thao thao bất tuyệt, nói sù sì không chín, nói mớ sớ mề oặt dính răng, xoi mói một phen cuối cùng cũng coi như nói được một câu nghe lọt tai: "Cũng chỉ có cái bát súp ngô này là ăn được."

Ôn Dĩ Ninh thuận theo bà, gọi người phục vụ tới, "Thanh toán giúp tôi, còn nữa, phiền cô đóng gói một phần canh này cho tôi."

Giang Liên Tuyết nhất thời ồn ào: "Làm cái quái gì thế! Mẹ ăn no rồi, không cần con đóng gói mang về!"

Ôn Dĩ Ninh không phản ứng lại bà, đợi thêm mấy phút, sau đó mang theo canh rời đi, "Mẹ tự về đi, con còn có chút việc."

Đến khách sạn, Ôn Dĩ Ninh vốn định gọi cho Đường Kỳ Sâm, nhưng điện thoại nằm trong lòng bàn tay một hồi lâu lại thu về. Cô đặt hộp canh lên quầy tiếp tân, nhờ bọn họ mang đến phòng anh, sau đó cũng không có ý định ở lại. Nhưng bước chân chỉ vừa đi đến cửa, nhân viên quầy tiếp tân đã gọi lại: "Thưa chị, phiền chị chờ một chút."

Ôn Dĩ Ninh dừng chân, "Hả?"

"Đường tiên sinh nói ngài ấy sẽ lập tức đi xuống."

Đường Kỳ Sâm ngủ cả một buổi trưa, cũng chưa tỉnh lại được bao lâu. Khách sạn này mới xây xong, khai trương chưa được nửa năm, vật trang trí còn rất mới nhưng lại có một mùi của nội thất mới chưa tan hết, hun cho anh càng đau đầu hơn. Đường Kỳ Sâm khi ngủ không cởi quần áo, những năm này địa điểm anh đến công tác đều là cố định, trong nước hay nước ngoài cũng đều có phòng khách sạn cố định, đồ dùng tắm rửa, chăn đệm ga trải giường đều là tự nhân. Đến những nơi xa lạ, bệnh sạch sẽ hơi nhẹ của anh sẽ lại nổi lên.

Lúc anh đi xuống, canh đã được Ôn Dĩ Ninh xách lại trên tay.

Tình cảnh vẫn khá lúng túng, bỗng nhiên đưa canh đến là có ý gì? Thật dễ khiến người ta tưởng tượng sâu xa. Cũng may Đường Kỳ Sâm không nói nhiều, nhận lấy rồi yên lặng ăn, không có thăm dò khéo léo mang theo trêu chọc đáng ghét, cũng không có mừng như điên quá đổi khoa trương. Anh ăn sạch sẽ không thừa lại một giọt, sau đó cầm khăn giấy lau miệng, mỗi một động tác đều là thanh lịch đẹp đẽ.

Sau cùng, anh nói với Ôn Dĩ Ninh: "Cảm ơn, thoải mái hơn rồi."

Ôn Dĩ Ninh đáp, "Ừm, mẹ tôi tổ chức sinh nhật, dẫn bà đi ra ngoài ăn cơm. Bà gọi thừa một phần canh này, dù sao cũng tiện đường nên đóng gói mang về luôn." Nói xong, cô lại giấu đầu hở đuôi bổ sung một câu: "Không được lãng phí."

Đường Kỳ Sâm cười cười không nói gì. Một bát canh ấm vào bụng, tinh thần cũng dần ra. Anh nói: "Không bận gì thì đưa tôi đi ngắm cảnh đêm đi."

Phồn hoa mùi dấm đô thị xem hẵn đã đủ chán, không đến nỗi quá coi trong cảnh sắc nhỏ nhỏ nơi địa phương tầm thường này. Trong lòng Ôn Dĩ Ninh hiểu rõ, nhưng lại cảm thấy chính mình cảnh giác quá mức rồi, liền gạt đầu, "Được."

Hai người ra khỏi khách sạn, chậm rãi tản bộ trên đường. Ôn Dĩ Ninh chấp hai tay sau lưng, cười ngửa xem hoa giới thiệ với anh, "Từ nơi này đi qua có viện bảo tàng, anh có biết khởi nghĩa xx không? Quê quán của người khởi xướng chính là ở đây. Còn có, bên kia là một cái trung tâm thương mại, nhưng đồ trong đó có hơi đắt."

Dừng một chút, Ôn Dĩ Ninh nhớ tới Đường Kỳ Sâm tay không đi đến, cái gì cũng không mang, liền hỏi: "Anh có muốn đi mua ít đồ không?"

Đường Kỳ Sâm theo hướng tay chỉ của cô nhìn sang, lại thu về, ánh mắt dừng trên khuôn mặt cô: "Lát nữa rồi đi, không muốn lãng phí hiện tại."

Không muốn lãng phí chút thời gian ngắn ngủi đi dạo cùng em này.

Ôn Dĩ Ninh gấp gấp xoay người, như nghe không hiểu chi chi bên phải, "Nơi đó là, nơi đó là....."

Đường Kỳ Sâm đến gần, bắt lấy tay cô, nhàn nhạt nói: "Ừ, bảng hiệu rất lớn, nơi đó là ngân hàng Chiêu Thương."

Đầu ngón tay nóng bỏng, ma sát trên cổ tay cô như ngọn lửa nhỏ được quạt gió thổi lửa, bùng lên. Ôn Dĩ Ninh bị bỏng đến tim, bối rối rút về. Ánh mắt Đường Kỳ Sâm trở nên sâu thẳm, cũng trầm xuống, anh bước lên một bước, vừa muốn mở miệng -----

"Ninh nhi!" Một giọng nam vang lên, chiếc ô tô màu đen dừng lại bên đường, cửa sổ hạ xuống, khuôn mặt của Lý Tiểu Lượng mang theo kinh hi, "Cậu về rồi à! Ách, về mà cũng không nói một tiếng!"

Ôn Dĩ Ninh lại như người chết đuối vớ được cọc, như nhận được lệnh đại xá, hơi khom lưng, cười nói với Lý Tiểu Lượng: "Chào thầy giáo Tiểu Lượng. Minh cũng mới về hôm nay thôi, ngày mai lại đi rồi."

Lý Tiểu Lượng đẩy cửa bước xuống xe, vòng đến trước mặt cô, thân hình cao lớn đứng đó trưng ra khuôn mặt đẹp trai, "Vậy thì tốt rồi, bọn Lục Lục đang ở KTV, tớ cũng đang chuẩn bị qua, cùng đi luôn đi."

Lục Lục là bạn học cấp ba của Ôn Dĩ Ninh và Lý Tiểu Lượng, trước đây chơi cùng nhau, tình cảm đến bây giờ vẫn rất tốt, đều là bạn rất thân. Ôn Dĩ Ninh cũng có hứng thú, lâu rồi không gặp sinh ra lòng muốn tụ tập là lẽ tự nhiên. Nhưng ngày hôm nay đúng là có chút bất tiện, Đường Kỳ Sâm còn ở

đây, cũng không thể nửa đường bỏ lại người ta được.

Vừa rồi vì quá cao hứng, bây giờ Lý Tiểu Lượng mới coi như phản ứng lại, thấy được một người nữa sống sò sò đứng bên cạnh Ôn Dĩ Ninh.

Người đàn ông có một tầng hơi thở chớ nên làm phiền vây quanh, có một loại nhạy bén dị thường với người và vật có sức uy hiếp lớn. Lý Tiểu Lượng vẫn là khuôn mặt tươi cười đó, nhưng ánh mắt co lại, xem ra cũng không quá chào đón. Anh ta khách khí nói: "Không sao, anh cũng cùng đi luôn đi."

Ôn Dĩ Ninh trầm nghĩ, thầy giáo Tiểu Lượng cũng chỉ là khách sáo hỏi vậy thôi, Đường Kỳ Sâm nhất định sẽ từ chối.

"Có làm phiền quá không?" Đường Kỳ Sâm cười ôn hòa đáp lại.

Khỏe mới Lý Tiểu Lượng giật giật, "Không phiền, đều là bạn bè. Lên xe đi."

Cả một đoạn đường Ôn Dĩ Ninh vẫn không hiểu được thái độ của Đường Kỳ Sâm là gì. Trong lòng thấp thỏm, nhưng lại bó tay hết cách. Chuyện này cô không làm chủ được, cũng không thể đẩy người về không cho theo. Trong lòng cô không nói ra được tư vị gì, mà bọn họ cũng đã sắp đến nơi cần đến. Con phố bên bờ sông bên này có một khu trung tâm giải trí, đèn neon chọt ắt chọt hiện. Lý Tiểu Lượng có căn cứ địa của riêng mình, giá cả tuy cao nhưng có thể ca hát đến tận hứng.

Ôn Dĩ Ninh và mấy người bạn này đều là người quen cũ, nhưng cũng không đến nỗi thấy người là gào khóc vui mừng. Không có khoa trương như vậy, gặp mặt, hưng phấn gọi một cái tên thân thuộc, thêm vài câu trêu chọc là rất nhanh có thể hòa vào đó rồi. Nam nữ đều có, Lục Lục là người có vóc dáng bình thường, nằm nhồi trên bàn chọn bài hát. Triệu Minh và Thẩm Đại ngồi một bên mang xúc xúc lên. Đầu là bạn mang theo bạn, một cái phòng bao có khoảng chừng mười người.

Lý Tiểu Lượng kéo Ôn Dĩ Ninh sang một bên, mỗi người nói một câu, hồi lâu không thoát được thân ra ngoài. Cô tình cờ sẽ đưa mắt về chiếc ghế sofa đối diện, chỉ thấy Đường Kỳ Sâm ngồi trong một góc ghế sofa, im lặng nghịch điện thoại.

Mọi người đều đã đứng lên nhập vào hội hát hết, dần dần chỉ còn lại Lý Tiểu Lượng và Ôn Dĩ Ninh. Lý Tiểu Lượng đưa cho cô một miếng dưa, hỏi: "Nếu tớ nhớ không nhầm thì đó là ông chủ của cậu?"

Tiếng hát hò quá lớn, Ôn Dĩ Ninh không nghe rõ.

Lý Tiểu Lượng tiến đến bên tai cô, lớn tiếng: "Anh ta đến đây với cậu làm gì?!"

Ôn Dĩ Ninh nghe câu được câu chăng, "Không phải cậu mời người ta tới à?"

Ánh đèn lập lờ, vòng tròn quay trái phải, khuôn mặt Lý Tiểu Lượng chìm trong tầng ánh đèn đó không nhìn ra là vui sướng hay đau buồn. Anh ta không nói nữa, cầm một chai bia rồi đứng dậy. Ôn Dĩ Ninh vội túm lấy vạt áo anh ta, "Cậu đừng mời anh ấy uống, dạ dày anh ấy không tốt, không uống được."

Bàn tay Lý Tiểu Lượng run lên.

Ôn Dĩ Ninh tự nhiên nói ra, lại giống như đã quá quen thuộc, ngữ khí mang theo quan tâm và cẩn thận.

Chừng mười giây sau, Lý Tiểu Lượng bỗng nhiên hét to: "Đều dừng lại, Lão Tam Dạng, ai chơi nào?"

Người người lập tức hưởng ứng: "Chơi! Chơi chơi chơi!"

Đây là chiêu cũ giữa bọn họ, thanh xuân đã qua, nhưng một vài thứ sở thích vẫn còn kéo từ thời thiếu niên đến khi thành niên. Lý Tiểu Lượng đi tới chiếc ghế sofa bên cạnh, kéo hai chiếc bàn sát thành một. Sau đó ngồi xuống, dựng tay lên, quay đầu nói với Đường Kỳ Sâm: "Vật tay, đâu không?"

Căn phòng ồn ào náo nhiệt dần yên tĩnh lại, cũng chỉ còn một người chưa hát xong còn đang là lướt ngậm nga.

Đường Kỳ Sâm cả một buổi tối đóng vai người tàng hình, hiện tại bị chỉ mặt hỏi tên, trong chốc lát có hàng vạn con mắt ném tới. Thầy giáo Tiểu Lượng xưa nay ôn hòa rộng rãi, cũng sẽ không cố ý làm khó dễ người khác, bởi vậy chỉ một câu nói này đã đủ khiến mọi người chú ý tới. Trong lòng thầy giáo Tiểu Lượng có tâm sự.

Trong phần lớn những mối quan hệ, đều là bên người mình vô điều kiện, một cái nháy mắt, hết thấy những ánh mắt nhìn Đường Kỳ Sâm đều biến thành đục khoét.

Ôn Dĩ Ninh trong lòng hơi khó chịu, đây là ý gì, muốn bắt nạt hội đồng? Cô vừa muốn lên tiếng, đã thấy Đường Kỳ Sâm thông thả đứng lên, không phụ thịnh tình đáp lại một chữ: "Được."

Ôn Dĩ Ninh nhú mày, trong lòng thầm mắng anh điên cùng với họ làm cái gì. Cô đi đến bên cạnh Đường Kỳ Sâm, thấp giọng khuyên: "Anh làm cái gì đây?"

Đường Kỳ Sâm liếc cô một cái, ngay trước mặt từng đó người cúi đầu, đôi môi gần như lướt qua gò má cô đưa đến bên tai, thấp giọng nói: "Dạ dày tôi không tốt, nhưng những chỗ khác vẫn tốt cực kỳ."

Không chờ cô phản ứng lại đã nhẹ nhàng đẩy người ra, nói với Lý Tiểu Lượng: "Ngồi hay đứng đây?"

Đường Kỳ Sâm vừa nói vừa xắn tay áo, chiếc áo sơ mi trắng thư thái sáng khoái, không có một chút trang sức dư thừa. Khuỷu tay chống lên mặt bàn, tay cũng cuộn lại thành nắm đấm. Không biết là ai chuyển bài, cả căn phòng chìm trong tiết tấu bùng nổ hung hăng.

"3, 2, 1 ----- bắt đầu!"

Lệnh vừa dứt, Lý Tiểu Lượng liền mạnh mẽ dùng sức. Phản ứng của anh ta cực nhanh, xem dáng vẻ thì có lẽ là muốn ở thế tấn công. Đường Kỳ Sâm vững vàng đỡ lấy, mặt không biến sắc. Hai người âm thầm giằng co, bắp tay cũng rung lên.

Ôn Dĩ Ninh đối với cuộc thi đấu này của hai người không có chút nào hứng thú, chỉ chăm chăm nhìn sắc mặt của Đường Kỳ Sâm. Người này còn chưa kịp thích ứng với chênh lệch mùi giờ, lần trước đồ bệnh tới nay cũng chỉ đến nửa tháng. Lý Tiểu Lượng là thầy giáo thể dục, thể lực hơn người ta một bậc, hơn nữa ngày hôm nay còn không biết lên con điên gì, toàn bộ sức lực đều đem ra.

Cơ bắp của thầy giáo Tiểu Lượng quanh năm tập luyện rắn chắc vô cùng, so sánh với anh ta, Đường Kỳ Sâm quả thật có kém hơn một chút. Nhưng sức chịu đựng của anh nằm ngoài tưởng tượng của Ôn Dĩ Ninh. Năm phút giằng co, nhiều lần Lý Tiểu Lượng muốn dồn sức vật ngã anh, thậm chí cũng đã nghiêng xuống được một nửa, nhưng đều bị Đường Kỳ Sâm gồng mình đẩy trở lại.

Giữa hai hàng lông mày của Đường Kỳ Sâm hơi cau lại, dưới cằm căng chặt, môi cũng mím thành một đường. Nơi hai cánh tay áp lên nhau, phần da thịt trắng trẻo của anh đã chuyển sang màu xanh tím. Phán tán ra, gân mạch cũng từng đường từng đường nhô lên, nhìn ra rất có cảm giác mạnh mẽ.

"Mười giây cuối cùng ----- 9, 8,..... 2, 1, hòa!"

Dù đã có kết quả nhưng Đường Kỳ Sâm và Lý Tiểu Lượng đều không có ai buông tay. Thêm vài giây phân cao thấp, bốn mắt tiếp xúc, bên trong là địch ý sôi trào.

Sau đó hai người đồng thời thả ra, một nhẹ như mây gió, một kiêu căng không buồn để ý. Đường Kỳ Sâm cười với anh ta, "Lợi hại."

Lời khen khách sáo này có thể nghe ra không phải thật tâm, Lý Tiểu Lượng trong lòng hiểu rõ, không nói mà một mực nhìn, mãi đến khi bị bạn kéo sang một bên uống rượu mới coi như dừng lại.

Đường Kỳ Sâm ngồi về chỗ cũ, hơi ngửa đầu ra sau, vẻ mặt cũng không có gì đặc biệt. Ngồi một lúc, anh một mình đi ra ngoài.

Ôn Dĩ Ninh không chút do dự, anh chân trước vừa bước ra, chân sau cô đã đi theo.

"Đường Kỳ Sâm."

Trên hành lang, Đường Kỳ Sâm xoay người nhìn cô. Thấy cô không nói lời nào, cuối cùng bật cười nói, "Làm sao thế?"

Ánh mắt của Ôn Dĩ Ninh rơi xuống cánh tay anh, nghiêm mặt đi tới, không nói một lời muốn lật xem cánh tay của anh. Đường Kỳ Sâm nghiêng người hơi trốn đi, nụ cười vẫn như cũ, "Dừng."

Không cần đoán cũng sẽ khó mà tin được chuyện hoang đường của anh, Ôn Dĩ Ninh lạnh lùng nói: "Đến bệnh viện."

- -----

Bệnh viện nhân dân thành phố H, phòng điều trị khẩn cấp.

Đường Kỳ Sâm chụp X-quang, không trật khớp, nhưng bác sĩ nhìn tay anh một lúc, cuối cùng vẫn kê cho hai tuýp thuốc mỡ tiêu sưng giảm đau. Ôn Dĩ Ninh lấy thuốc trở về, tức giận trên đường tới đây cũng đã tiêu tan gần hết. Hai người ngồi sống vai trên băng ghế ngoài hành lang, ai cũng không nói gì.

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu nhìn cô, sau đó lại quay về. Phía sau là vách tường ốp gạch men lạnh lẽo, yên lặng.

Ôn Dĩ Ninh cúi thấp đầu, xiết chặt túi thuốc trong tay, bình tĩnh hỏi: "Vì sao không nói?"

Đường Kỳ Sâm mở mắt ra, tầm mắt chuyển sang khuôn mặt cô.

"Chuyện lần trước giữa anh và Đường Diệu, anh không nói. Lần này sắp trật cả khớp, anh cũng không nói." Túi nhựa trong tay bị cô vằn vò vang lên âm thanh nhỏ vụn, ngón tay quấn quai xách lại một vòng, rồi lại buông ra.

Đường Kỳ Sâm cũng bình tĩnh, "Nếu như tôi nói, là vì tôi không dám, em có tin không?"

Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu nhìn anh.

"Không dám nói nhiều." Đường Kỳ Sâm chậm chậm nói, từng chữ từng chữ đều rõ ràng như ngọc trai rơi lên mặt đá, "Trước đây tôi giải thích nhiều như vậy nhưng em đều không tin tôi. Hiện tại, là tôi sợ em cảm thấy phiền. Tôi muốn cho em một kết quả tốt, cũng biết muốn đoạt em về sẽ không dễ dàng gì. Nhưng mà Niệm Niệm, như ngày hôm nay là bị em nhìn ra. Nếu em không nhìn ra, dù tay tôi có trật khớp, có gãy đôi, tôi cũng sẽ không nói với em."

- ----- Em tự nhìn, tự thấy, mới chắc chắn. Tôi sẽ không thanh minh cho mình, không tranh công luận thưởng, cẩn thận từng chút từng chút một duy trì

mối quan hệ của chúng ta.

Đường Kỳ Sâm cup mắt, lại chậm rãi nhắm mắt lại, "Không sao, những gì nợ em, tôi sẽ chậm rãi bồi thường."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Mộng cảnh ôm lấy hồ Sa (3)

Chương 37: Mộng cảnh ôm lấy hồ sa (3)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Đường Kỳ Sâm nói xong, đầu lại dựa về bức tường phía sau, ánh mắt nhạt mà trầm, cũng là thứ trầm ổn cao ngạo luôn có trên người anh. Quyết định làm cái gì, làm thế nào, xưa nay luôn là chuyện một mình anh suy nghĩ. Trong phạm vi sức lực và khả năng của mình, những gì có thể làm đều sẽ làm. Đối với chuyện Ôn Dĩ Ninh có nhiệt tình đáp lại hay không, cũng không nằm trong vòng kiểm soát của anh rồi.

Tiệc nuôi dù nhiều, nhưng anh cũng không thể trẻ lại. Chỉ là sống lâu hơn, người ta cũng trở nên lý trí mà rõ ràng hơn.

Bác sĩ gọi Ôn Dĩ Ninh vào lấy bệnh án, chờ đến khi cô đi ra, Đường Kỳ Sâm đã đứng ngoài cửa, nói: "Không còn sớm nữa, về thôi."

Hai người ngồi chung một chiếc xe. Khách sạn Đường Kỳ Sâm ở lại cách rất gần nhà Ôn Dĩ Ninh, nhưng anh vẫn kiên trì đưa cô về trước. Lần trước đến xung quanh tiểu khu vẫn còn đang sửa đường, lần này đã xong hoàn toàn rồi. Xe dừng lại dưới tiểu khu, trí nhớ của Đường Kỳ Sâm rất tốt, ngừng đầu nhìn lên cửa sổ sáng đèn ở tầng bốn.

"Thuốc này anh nhớ bôi, sau đó xịt lọ dầu này." Lúc xuống xe Ôn Dĩ Ninh đưa chiếc túi trong tay cho anh, nhìn một chút, cuối cùng vẫn là nhìn không được, "Nếu quá đau hoặc sưng không giảm bớt thì gọi điện cho tôi, tôi lại đưa anh đi bệnh viện."

Đường Kỳ Sâm ngồi trong xe, vẻ mặt ôn hòa lưu luyến, sau đó đột nhiên ôi một tiếng.

Ôn Dĩ Ninh hỏi: "Làm sao vậy?"

"Em không yên tâm về tôi sao?" Giọng nói trầm lắng của anh đốt lên một cây đuốc trên mặt Ôn Dĩ Ninh, anh quay sang nhìn cô dần bị đốt cháy, gò má ửng hồng. Đáp án sau đó không cần nói cũng biết.

Khóe miệng Đường Kỳ Sâm cong cong, chỉ là nụ cười vẫn có chút nhạt nhẽo. Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên nói: "Nói gì thì nói anh vẫn là cùng tôi về. Tuy không phải nguyện vọng chủ quan của tôi, nhưng anh cũng đã đến đây rồi. Còn có, cánh tay của anh bị thương, lúc trở về bị Tập tỷ hoặc Kha Lê hỏi tôi mà nói bị thương lúc vật tay sợ là bọn họ đều không tin."

Đường Kỳ Sâm chớp chớp mắt, muốn gạt cảm giác khó chịu thấp thoáng này đi.

"Tuy không phải ở công ty, cũng không phải trong ngày làm việc, nhưng lùi lại mười ngàn bước anh vẫn là boss của tôi. Phải nói ra câu này nghe không được thuận tai cho lắm, nhưng nếu như anh ở chỗ tôi xảy ra chuyện gì tôi cũng không tránh được liên quan. Tôi rất sợ phiền toái, vậy nên anh....." Ôn Dĩ Ninh trong khoảnh khắc kích động tuôn ra một loạt, tùy tiện tìm một cái lý do, đem phần lúng túng này toàn bộ trả lại cho đối phương.

Lời nói của cô mang theo hàm ý sâu xa, Ôn Dĩ Ninh nhìn Đường Kỳ Sâm nói, "Vậy nên, anh phải chăm sóc bản thân thật tốt, đừng có coi thường sức khỏe của chính mình."

Nói xong, Ôn Dĩ Ninh xoay người muốn vào, kết quả đụng phải Giang Liên Tuyết ngay phía sau. Vừa rồi nói ra có hơi nhiều, Ôn Dĩ Ninh thật hối hận cái được không đủ bù vào cái mất. Cô thật sự không muốn bị Giang Liên Tuyết bắt gặp, đặc biệt là mấy người bạn chơi bài cô hai bà bảy này của bà.

Một người mất tinh, chỉ về phía cô, "Là Ninh Ninh đây mà."

Giang Liên Tuyết cũng đã nhìn rõ người, "Sao con về muộn thế?" Ánh mắt rơi xuống chiếc xe taxi phía sau Ôn Dĩ Ninh, thoáng nhìn thấy Đường Kỳ Sâm ngồi sau xe qua cửa sổ.

Đường Kỳ Sâm cũng không nói tài xế lái đi, cách một khoảng khẽ gạt đầu với Giang Liên Tuyết. Giang Liên Tuyết có ấn tượng với anh, chính là từ lần trước gặp nhau ở ga tàu sắt cao tốc. Nhân lực của bà rất tốt, cũng là người tinh ranh, rất nhanh đã có thể gộp người trong ấn tượng và người trước mắt

lại làm một. Đường Kỳ Sâm ăn mặc đơn giản gọn gàng, tuy là ngồi nên không nhìn được toàn bộ vóc dáng, nhưng khí chất dung mạo của anh rất dễ khiến người ta ấn tượng. Giống như bức tranh sơn thủy từng đường nét được phác họa rõ ràng, tuy là xem không hiểu, nhưng vẫn có thể cảm nhận sự cao siêu đầy tính nghệ thuật trong đó. Mấy người bạn chơi bài của Giang Liên Tuyết cũng là không nói tự hiểu, cười híp mắt đánh giá, chỉ thiếu chưa hỏi "bạn trai đây hả?" thôi.

Ôn Dĩ Ninh như có cái gai ở sau lưng, vội vàng nói tài xế lái đi. Vừa về đến nhà, Giang Liên Tuyết đóng cửa lại liền hỏi: "Con đây là đang chơi trò yêu đương với ông chủ?"

Ôn Dĩ Ninh đang thay giày suýt chút nữa thì ngã nhào. Cô bám tay trên mép tủ bên cạnh, tông giọng cũng cao lên mấy bậc: "Mẹ nói linh tinh cái gì đấy!"

"Con khản trương như vậy làm cái gì?" Giang Liên Tuyết dừng dừng như không: "Đúng thì là đúng, không phải thì thôi."

Ôn Dĩ Ninh mím môi, dùng đũa đổi giày rồi đi vào.

"Công ty của ông chủ người ta quy mô lớn như thế nào chứ, đi ra ngoài lại không có xe đưa đón? Con lừa trẻ con đấy à, cậu ta chính là theo con về đây." Giang Liên Tuyết thông minh thế nào chứ, hai câu liền chặn cho Ôn Dĩ Ninh không còn lời nào để nói.

"Còn cả lần đến ga tàu đón mẹ nữa, khi đó là trong thời gian làm việc. Mấy sếp lớn bận rộn thế nào, lại có cái lòng tốt đến đón một cái người xa lạ là mẹ đây? Cậu ta cũng không ngốc." Giang Liên Tuyết phân tích vô cùng mạch lạc rõ ràng, sớm mờ xé cả những chi tiết nhỏ nhặt nhất đến lộ.

Ôn Dĩ Ninh không bình tĩnh ném lại cho bà một câu, "Mẹ chỉ biết nói nhăng nói cuội thôi." Dừng một chút, cô đề xuống lửa giận, "Mẹ điều tra công ty con."

Giang Liên Tuyết cười lạnh, "Công ty con gái mẹ đi làm, không lẽ mẹ tìm hiểu một chút cũng không được? Có phải con nhạy cảm quá rồi không? Sao hả? Bị đoán trúng rồi?"

Ôn Dĩ Ninh ra vẻ lười phản ứng.

Vậy là tám, chín phần đúng rồi. Giang Liên Tuyết nhắc chân ngồi xuống ghế, thuận tay cầm hộp thuốc lá lên rút một điếu. Bật lửa lạch cạch mở ra, vòng ngoài ánh lửa chiếu lên nốt ruồi mỹ nhân nhàn nhạt trên khóe mắt bà.

Hít vào hai hơi, Giang Liên Tuyết híp mắt nói, "Tuổi tác cũng không nhỏ, cậu ta đã kết hôn chưa?"

Động tác trong tay Ôn Dĩ Ninh hơi dừng lại, không nói gì.

"Nhìn mẹ làm cái gì? Mẹ chỉ nhắc nhở con một chút thôi. Đừng có tìm người tình trạng kết hôn không rõ ràng. Nếu cậu ta còn chưa lập gia đình, vậy coi như mẹ đánh rắm một cái, con nghe rồi ném nó qua tai là xong. Nếu muốn làm tiểu tam, vậy nói trước để mẹ gửi cho mấy cái video, nhìn mấy kẻ tiểu tam kia bị lột sạch rồi bị đè xuống đất đánh như thế nào."

Ôn Dĩ Ninh đứng thẳng lưng, phun ra hai chữ: "Thần kinh."

Giang Liên Tuyết thở ra khói, ngửi khí cuối cùng cũng coi như ôn hòa nhã nhặn xuống, nói: "Con cũng nên tìm đàn ông rồi, tìm tốt một chút, chơi vui vẻ là được. Mấy chuyện tình yêu lâu dài thì đừng nghĩ đến làm gì, vô nghĩa."

Ôn Dĩ Ninh đánh gãy dòng suy nghĩ lạch lạch của bà: "Rốt cuộc là mẹ muốn nói cái gì?"

"Lên giường nhớ nhắc cậu ta mang áo mưa, đừng có dễ mang thai."

Ôn Dĩ Ninh vốn còn ôm một bụng ám ức tức giận, bị câu nói này đánh cho tan tác, cô dờ khóc dờ cười nhìn bà, "Mẹ có thể nói ra câu nào hay ho một chút không? Nếu thật là bạn trai con, tốt xấu gì con cũng là đứa nhỏ mẹ dứt ruột đẻ ra, không lẽ lại không thể chúc phúc một câu?"

"Lời hay dùng được cái rắm gì. Cái bụng lớn rồi thì chỉ có lên bàn mổ mà khóc."

Giang Liên Tuyết vắng tục không chút dè chừng, ngẫm nghĩ một hồi vẫn cảm thấy cái đạo lý này không thể sai được. Bà vốn là tầng áp chót của nơi phố phường này, đời người trôi qua cũng đã được một nửa, lăn lộn trong cõi trần tục, mỹ nhân tuy đã ở cái tuổi xế chiều nhưng cũng đã ăn qua quả đắng, đã gặp được người, cuối cùng cũng đã nhìn thấu một trăm cái đáng về của thế gian. Đàn ông và phụ nữ, dù đã nắm tay kết hôn thì cũng chưa chắc sẽ đầu bạc răng long. Bà chính là muốn đâm chết cái tâm tư nhỏ bé đang nóng lên của Ôn Dĩ Ninh, con gái phải biết cách bảo vệ mình, những lời ba hoa chích chòe mà đàn ông cam kết đầu mỗi đều không thể coi là thật.

Ôn Dĩ Ninh cũng không phải người vì vài câu nói mà trở mặt, cô đương nhiên hiểu Giang Liên Tuyết là vì quan tâm. Hai mẹ con trong nhất thời im lặng, trầm mặc một hồi lâu. Cuối cùng cô nói: "Con và anh ta không phải."

Giang Liên Tuyết cúi đầu chơi game bài trên điện thoại, vận may không tốt, tức giận đến nổi chửi ầm lên má nó.

Ôn Dĩ Ninh nhú mày, lại lắc đầu, cười đến là bất đắc dĩ, "Ngày mai con đi rồi, mẹ phải chăm sóc chính mình thật tốt đấy, chơi bài vừa thôi."

Giang Liên Tuyết hàm hồ ừm một tiếng, "À này, chuyển cho mẹ một ngàn đi."

Ôn Dĩ Ninh phục bà rồi, "Không phải ban ngày mới thắng hả?"

"Nhưng tối nay lại thua cả rồi." Giang Liên Tuyết ngẩng đầu, cười hề hề, "Nhanh một chút đi, mẹ đang chờ nạp tiền."

Nhìn từ góc này, quai hàm của Giang Liên Tuyết đã nhỏ lại một vòng, với xương cằm lượn thành một đường chữ V đẹp đẽ. Ôn Dĩ Ninh chuyển tiền xong, thăm nghĩ, lần này về hình như bà đã gầy đi một chút.

Vé chiều về vào lúc hai giờ chiều. Buổi trưa Ôn Dĩ Ninh gửi tin nhắn cho Đường Kỳ Sâm, hỏi anh có cùng về Thượng Hải không. Vẫn là ý đó, người cũng đã theo đến rồi, không giấu diếm ý định mà chạy đến. Người ta đã ám chỉ rõ ràng rành, còn vì những chuyện nhỏ nhặt này giả vờ căm tức thì thật là không cần thiết.

Đường Kỳ Sâm rất nhanh liền trả lời: "Cùng nhau."

Sau đó lại thêm một câu: "Em gọi taxi đi, qua khách sạn thì dừng lại, cùng nhau."

Hai lần nhấn mạnh từ "cùng nhau" này khiến Ôn Dĩ Ninh không hiểu vì sao lại thầm vui vẻ trong lòng. Khóe miệng cô có ý cười nhàn nhạt ôm lấy, sắc mặt cũng trầm tĩnh ôn hòa. Khi trở về không mang theo hành lý, Giang Liên Tuyết cũng không có tâm lòng yêu con như những bậc cha mẹ khác, bà chưa bao giờ sắp xếp mấy thứ đặc sản cho cô mang đi, cũng chẳng lo con gái ở bên ngoài ăn không đủ no. Bà ngồi trên bàn mặt chực chờ quét ngày đêm, đến cả Ôn Dĩ Ninh đi chuyển tàu mấy giờ cũng không biết.

Ôn Dĩ Ninh giản lược mà về, khi đi là hai tay trống trơn.

Duy nhất không giống những lần trước, là lần này, bất luận là đi hay về, cô đều không phải một mình.

Bởi vì khách sạn cũng gần đây nên Ôn Dĩ Ninh không trực tiếp gọi xe từ nhà mà đi bộ qua đó, đến nơi mới nhấn tin báo cho Đường Kỳ Sâm mình đã đến, sau đó ngồi chờ dưới đại sảnh. Giá niêm yết của khách sạn này vẫn rất cao, bởi vậy khách vào ở cũng không tính là tấp nập, phần lớn đều là nhân viên chính phủ. Qua cánh cửa xoay đối diện Ôn Dĩ Ninh, cô nhìn thấy hai chiếc Audi A6 chậm chậm dừng lại, vài phút sau vẫn không thấy rời đi.

Đường Kỳ Sâm không lâu sau thì đi xuống, thang máy mở ra, một mình anh thông dong bước tới. Ôn Dĩ Ninh vừa muốn đứng dậy, đã nhìn thấy từ trên hai chiếc xe Audi có ba vị mặc sơ mi dài tay, trên ngực gắn huy hiệu Đảng. Bọn họ đi đến trước mặt Đường Kỳ Sâm, bắt tay, "Chào Đường tổng, tôi là bí thư thành ủy Chung Hoành."

Đường Kỳ Sâm bắt tay với ông ta, mạnh mẽ dứt khoát, "Bí thư Chung."

"Bí thư Lý cũng đến mười giờ sáng nay mới biết ngài đến thành phố H, bởi vì còn phải tham dự hội nghị bàn về công tác xóa đói giảm nghèo của chín huyện ba khu nên không đích thân tới đây được, cuối cùng đành cắt cử tôi đến đây." Vị quan viên chính phủ này rất có khí chất trung trực, nhưng khi nói chuyện với Đường Kỳ Sâm, ngữ khí vẫn hạ thấp hơn một bậc.

Đường Kỳ Sâm nói: "Lần này đến đây là vì việc riêng, không tiện làm phiền mọi người."

"Đường tổng khách khí rồi. Buổi trưa cùng nhau ăn một bữa cơm, ngài cần dùng xe có thể nói với chúng tôi bất cứ lúc nào."

"Không cần, ngày hôm nay tôi lập tức về Thượng Hải rồi." Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu, "Dĩ Ninh, chuyến hai giờ phải không?"

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, đi tới đứng sau lưng anh.

Đường Kỳ Sâm vỗ vai bí thư Chung, "Thay tôi chuyển lời hỏi thăm đến bí thư Lý, có cơ hội sẽ gặp lại."

Hai người vừa nói vừa đi về phía trước, những người phía sau rất tự giác đi theo. Ôn Dĩ Ninh đứng tại chỗ, nhìn Đường Kỳ Sâm và vị bí thư kia nói chuyện vui vẻ, tình cờ thì thăm, tình cờ thì nhủ mảy, phần lớn là đối phương nói Đường Kỳ Sâm lắng nghe. Cuối cùng bí thư Chung và anh bắt tay, trên mặt mang theo vui sướng.

Ôn Dĩ Ninh hơi không hiểu, căn cơ của Đường Kỳ Sâm là ở Hồng Kông và Thượng Hải, sao lại quen biết với quan chức ở thành phố nhỏ như thế này được? Nhưng sau đó ngẫm lại, giữa người với người vẫn là dây mỏng có khác biệt. Đường gia bọn họ, một gia tộc lớn được mấy đời nỗ lực tích góp lại đã sớm kết thành một tấm lưới liên kết chặt chẽ mà kín gió. Mặc cho đá ngầm lờm chờm cản trở thế nào thì tầng tầng lớp lớp vẫn là nghiệp quan tương thông, tám mặt đều có liên kết.

Ôn Dĩ Ninh đứng cách bọn họ mấy mét, yên lặng tỉ mỉ đánh giá Đường Kỳ Sâm. Nhìn cách nói chuyện thành thạo chuyên nghiệp của anh, nhìn mỗi một vẻ mặt của anh đều mang theo tính chuẩn, nhìn sông lưng thẳng tắp của anh, dung mạo khi nói chuyện phiếm cũng là hào quang lóa mắt. Ánh mắt của cô xa xăm, tựa như có thể nhìn xuyên về quá khứ, nhìn thấy trái tim thiếu nữ của chính mình nhiều năm về trước.

Câu nói "Anh có biết trái tim thiếu nữ là gì không ----- gặp anh, em đã hiểu" kia năm năm trước đúng là lời nói thật lòng của cô, sau đó trở thành vết tích qua ngày tháng trời rộng sông dài lưu lại, cũng là một tia sáng mang cho cô rực rỡ tinh khiết.

Ôn Dĩ Ninh hơi bùng tỉnh, tự mình phát hiện ra bản thân lại nhớ đến ký ức năm đó rồi. Ánh mắt cô si ngốc mà mờ mịt, giống như bị điểm huyết đóng đinh trên người Đường Kỳ Sâm. Giấy trước thất thần giấy sau đã thành hoang mang, ở trên người anh cảm nhận thấy thứ mùi vị kiếp trước kiếp này.

Chờ đến khi cô lấy lại tinh thần, nhận ra Đường Kỳ Sâm đã đứng ở đằng kia nhìn cô rất lâu rồi. Bí thư Chung còn đang nói gì đó, chờ đến khi tầm mắt

của hai người chạm nhau, Đường Kỳ Sâm trực tiếp ngắt lời, "Xin lỗi." Sau đó đi về phía Ôn Dĩ Ninh.

"Làm sao thế?" Anh nhẹ giọng hỏi.

Ôn Dĩ Ninh chớp chớp mắt, trong lòng có vòng khí chậm rãi cuộn tròn. Cô để lại nhịp tim của chính mình, lắc đầu ra hiệu không có gì. Đường Kỳ Sâm dùng tông giọng thấp hơn một bậc nữa, nói: "Chờ lâu rồi đúng không? Tôi đi chào một tiếng rồi chúng ta đi."

Bí thư Chung tỏ thiện ý đưa bọn họ đến ga tàu, Đường Kỳ Sâm cự tuyệt, "Đây là xe công vụ, không nên gây phiền toái cho mọi người. Lại nói, tôi đi với bạn mình, cô gái nhỏ sẽ mất tự nhiên."

Anh nói lời này cũng không tính là quá rõ ràng, đủ kín đủ hở, bí thư Chung lại nghe một hiểu mười, ý tứ sâu xa nhìn Ôn Dĩ Ninh, dò hỏi: "Ôi, Đường tổng đây là chuyện tốt sắp tới rồi sao?"

Đuôi lông mày của anh hơi nhếch lên, trên mặt cũng là vui vẻ ôn hòa, anh vỗ vai bí thư Chung, khách khí nói: "Hi vọng là được như vậy."

Vận may làm thân đến dĩ nhiên không ai muốn bỏ lỡ, bí thư Chung rất hiểu ân tình hỏi Ôn Dĩ Ninh: "Nhà cô ở đâu?"

Ôn Dĩ Ninh nói ra tên tiểu khu của nhà mình. Ông ấy cười cười, nhỏ giọng tiết lộ, "Khu nhà này đã được phân định vào quy hoạch phá dỡ xây mới, muộn nhất là sang năm."

Đây xem ra đã là quyết định chính thức, Ôn Dĩ Ninh thụ sủng nhược kinh, tin tốt đều có thể khiến cho tâm tình người ta cấp tốc vui vẻ. Cô cũng rất hiểu chuyện gạt đầu, "Tôi sẽ không nói lung tung ra ngoài."

Đường Kỳ Sâm đứng một bên khẽ nở nụ cười, rất tự nhiên tay đặt sau gáy cô, vừa chạm vào liền thả xuống, thấy thế nào cũng là động tác theo bản năng, sủng nịnh mà thân mật, khí lực nhỏ, lòng bàn tay dán trên mái tóc cô. Sau khi thả tay xuống, anh xoay người vẫy tay chào tạm biệt bí thư Chung.

Ôn Dĩ Ninh ngẩn người, sau gáy cảm giác có pháo hoa đang nở rộ.

Tàu vào đến ga Thượng Hải đã là năm giờ. Lão Dư chờ bên ngoài đã lâu, sau khi đón được người rồi cuộc cũng coi có thể thở phào nhẹ nhõm, "Tiểu Kha gọi cho tôi ba cuộc, hỏi ngài đã xuống xe chưa."

Đường Kỳ Sâm ngồi vào xe, "Cậu ta đến đây?"

"Đến rồi lại đi, mang quần áo đến cho ngài, giờ này cũng bắt đầu tắc đường rồi, tôi sợ ngài về bên đó sẽ không kịp. Ngài chấp nhận thay quần áo trong xe nhé." Lão Dư mở cửa xe, lại quay đầu sang cười ha hả nói với Ôn Dĩ Ninh: "Ôn tiểu thư phiền cô chờ một chút nhé. Đường tổng đã dặn dò, muốn tôi đưa cô về."

Không gian trong xe Bentley có lớn hơn thế nào đi nữa thì khi thay quần áo vẫn có chút chật hẹp. Bốn, năm phút sau Đường Kỳ Sâm mới đẩy cửa xe đi xuống, chiếc áo sơ mi trắng mặc hai ngày thay ra đặt trên lưng ghế, thay vào một bộ quần áo thể thao thoải mái lười biếng, mặc lên người, Đường Kỳ Sâm lại càng thêm có tinh thần hơn.

Anh nói với Ôn Dĩ Ninh: "Để lão Dư đi một chuyến, em ngồi xe này về đi."

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng hỏi: "Vậy còn anh?"

Lão Dư trả lời thay anh: "Đường tổng ngồi chiếc xe phía sau."

Sau chiếc Bentley là một chiếc Mercedes-Benz S-class. Xe này Ôn Dĩ Ninh không quen, lục lọi trong ký ức một hồi cũng không nhớ được Đường Kỳ Sâm đã từng lái qua bao giờ hay chưa. Trên người có việc quan trọng, Đường Kỳ Sâm đã tiêu sái dứt khoát đi rồi. Lão Dư cười nói: "Chiếc xe này tháng trước Đường tổng mới mua, ngài ấy ngoài sở thích đánh bài thì còn thích mua xe nữa. Cô đã thấy gara ở trang viên Vân Song của ngài ấy chưa? Có mấy cái đều là đồ cô không sản xuất nữa đấy."

Lão Dư là người ôn hòa hiền hậu, nói với Ôn Dĩ Ninh: "Bây giờ Đường tổng có một buổi tiệc không thể vắng mặt, tôi thật sự lo lắng ngài ấy sẽ về muộn. Vẫn còn khó hiểu vì sao phải lái hai chiếc xe tới đây, xong, giờ thì hiểu cả rồi." Ông ấy mở cửa xe, "Đi thôi, đọc địa chỉ cho tôi."

Ôn Dĩ Ninh nghe lão Dư nói mà không dám đáp lại một câu, vành tai cũng bắt đầu nổi lên da gà da vịt. May không được lâu, chuông điện thoại của cô vang lên.

Ôn Dĩ Ninh nhìn là số của Hoắc Lễ Minh thì hơi ngạc nhiên.

Vẫn là dây số lưu lại khi còn ở cổ trần. Người anh em này nhìn bề ngoài thì như vậy, nhưng tâm hồn bên trong trẻ con cực kỳ, lần trước còn hỏi cô quán cay Tứ Xuyên mới mở ăn thế nào.

Ôn Dĩ Ninh nhận điện, "Hello."

Giọng của Hoắc Lễ Minh nghe rất vui vẻ, "Cô cũng biết nói tiếng nước ngoài à?"

"Tôi tốt nghiệp đại học chính quy là chuyên ngành ngôn ngữ Anh đó có được không hả?" Ôn Dĩ Ninh rất ung dung, giống như một hồi nhìn lại, cảm giác

tâm tình cũng không tệ lắm, "Làm sao vậy, có chuyện gì à?"

"Bây giờ cô có rảnh không?" Hoắc Lễ Minh nói: "Lần trước hẹn cô đi tắm nhưng cô bận rộn vài tuần rồi biệt tăm biệt tích không thấy bóng dáng. Hôm nay thì sao? Vẫn còn khá sớm."

Về nhà cũng không có chuyện gì làm, Ôn Dĩ Ninh suy nghĩ một chút, đáp, "Được, anh ở đâu?"

Hoắc Lễ Minh báo địa chỉ, Ôn Dĩ Ninh thấp giọng lặp lại một lần hỏi lão Dư bên cạnh. Lão Dư không nghi ngờ gì chính là một cái bản đồ sống: "Biết chứ, ở khu Tĩnh An Tự. Ồi, vừa rồi là giọng tiểu Hoắc mà."

"Đúng rồi." Ôn Dĩ Ninh dứt khoát mở loa ngoài, "Tiểu Hoắc gia, anh nói địa chỉ cụ thể với sư phụ đi."

Lão Dư cười híp mắt gia nhập cuộc trò chuyện, "Tiểu Hoắc đây là muốn lừa Ôn tiểu thư đi đâu vậy hả?"

Ôn Dĩ Ninh cũng không nghĩ nhiều được như vậy, thật thà nói ra, "Muốn đi tắm hình đó ạ."

Hoắc Lễ Minh đầu bên kia thờ dài, "Cô đừng có để lộ bí mật vậy chứ. Lão Dư là người của Đường tổng đây ----- ôi ôi, lão Dư, giúp đỡ đi mà, trở lại đừng nói với Đường tổng nhé."

Lão Dư phì cười, "Cho tôi là kiểu người gì vậy? Yên tâm, khẳng định không nói."

Quán tắm mà Hoắc Lễ Minh chọn rất bình thường, không một chút phô trương, ở trong một khu cư dân không có gì nổi bật. Lão Dư đưa người đến nơi liền đi, Ôn Dĩ Ninh tìm nửa ngày trời mới nghe thấy tiếng gọi của Hoắc Lễ Minh: "Chỗ này."

Vẫn là mái tóc húi cua nhẹ nhàng khoan khoái, Hoắc Lễ Minh ngồi xổm trong một góc không có ánh đèn nghịch cò. Ôn Dĩ Ninh đi tới, "Định tắm chỗ nào thế? Không lẽ trên người anh vẫn còn chỗ để tắm à?"

Hoắc Lễ Minh là loại đẹp trai hăng hái, mặt mũi rõ ràng, đường nét khuôn mặt hiện ra góc cạnh sắc bén. Những lúc nghiêm túc thận trọng còn lộ ra cổ tà khí quyến rũ. Tuy trên người có thứ tác phong anh cả giang hồ, nhưng phong cách ăn mặc cũng khá gọn gàng, hoặc trắng hoặc đen, nhưng nhất định phải là cùng màu. Người từ dưới đất đứng lên, Hoắc Lễ Minh cao hơn Ôn Dĩ Ninh một cái đầu, anh ta nói: "Tôi tính sẽ tắm trên đùi. Tắm đầy chân luôn, từ bắp đùi đến mắt cá chân đi."

Ôn Dĩ Ninh cau mày: "Tắm kín hả?"

"Ừ."

"Anh không sợ đau à?"

"Không đau, và lại cũng có thể nghỉ ngơi."

"Không phải, vì sao anh lại thích tắm mình chứ?"

"Vậy cô có từng hỏi vì sao Sâm ca lại thích đánh bài không?"

Ôn Dĩ Ninh thật sự là bị anh ta dẫn vòng quanh đến hôn mê luôn rồi, đang nói chuyện yên lành sao tự nhiên lại kéo Đường Kỳ Sâm vào đây? Hoắc Lễ Minh liếc cô một cái, "Vị sư phụ này tay nghề rất chắc chắn, tắm đẹp cực kỳ, còn thiết kế những mẫu hình xăm nhỏ thích hợp cho nữ giới, cô có thể chọn một cái."

Hai người vừa nói vừa đi thang máy lên trên. Hoắc Lễ Minh là khách quen, đường đi cũng thông thuộc.

Tắm hình là một thứ công việc rất tốn sức và tốn thời gian, hai tiếng đồng hồ không tắm được mấy cái hình. Ôn Dĩ Ninh vừa mới ngồi xuống ghế định nghỉ ngơi một chút, Hoắc Lễ Minh đã nhận điện thoại đi vào, cau mày nói: "Tôi biết ngay không thể tin tưởng được lão Dư mà, cái miệng đó của ông ấy nên dùng vân tay khóa lại."

Ôn Dĩ Ninh còn chưa thờ được mấy hơi, "Làm sao thế?"

"Xuống dưới đi. Đường tổng đến rồi."

Tiệc tối, Đường Kỳ Sâm cũng chỉ là tham gia cho có hiện mặt thôi, sau đó là phần bán đấu giá, anh giao cho Kha Lễ trấn thủ, còn mình về trước. Lão Dư đến đón anh thuận miệng nói ra chuyện Hoắc Lễ Minh muốn tắm hình, Đường Kỳ Sâm dĩ nhiên sẽ không đồng ý, nói ông trực tiếp lái tới đây.

Chờ đến khi hai người từ trong thang máy đi ra, Đường Kỳ Sâm đã đứng sẵn cạnh xe chờ. Nhìn thấy người đến gần, giữa hai hàng lông mày lập tức nhăn chặt, ngữ khí và ánh mắt đều vô cùng không kiên nhẫn, "Tắm một cái tay còn không đủ? Muốn tắm thành con ngựa vằn à?"

Tiểu Hoắc gia sau lưng dù có hung hăng thế nào thì trước mặt Đường Kỳ Sâm vẫn cứ phải ngay ngắn lại, hai tay chấp sau lưng, giống như học sinh tiểu học chưa nộp bài tập.

Đường Kỳ Sâm là người tiếp thu giáo dục chính thống, đối với loại hành vi này có thể hiểu được, có thể tôn trọng, nhưng chính bản thân cũng không phải

rất thích. Quan hệ của Hoắc Lễ Minh và anh cũng có thể coi như không cần nói cũng biết, ân tình nhiều năm như vậy, không nói rõ ra, nhưng trong lòng vẫn luôn coi anh ta là em trai mình. Hoắc Lễ Minh lúc hai mươi tuổi ngay ở đường nhân ngư xăm một cái hình dao găm, hai năm trước lại xăm kín cánh tay, lần nào cũng là tiền trăm hậu tấu(*), chọc cho Đường Kỳ Sâm tức muốn xì khói.

(*) làm trước nói sau hà hà

"Cậu là ghét mình còn chưa đủ ghê gớm, hay chê bản thân da ngăm không đủ chói mắt? Lão Dur, lần sau quần lên người cho cậu ta hai cái dây đèn, để cậu ta chiếu sáng cả cái sông Hoàng Phố."

Đường Kỳ Sâm nóng giận lên dùng từ cũng thật không khách khí chút nào. Chưa kể đến chuyện lên đi xăm hình, lại còn dám kéo theo cả Ôn Di Ninh tới. Anh nhẹ hất cằm về phía Ôn Di Ninh, nói với Hoắc Lễ Minh: "Đừng có bắt nạt cô ấy để nói chuyện. Cô ấy cũng đã ngồi một ngày xe rồi, tôi để cho cô ấy về nghỉ sớm, cuối cùng lại thành tới đây xem cậu xăm hình."

Hoắc Lễ Minh nhin cười, nhin đến mức bà vai run run.

"Còn cười được?" Đường Kỳ Sâm nổi đóa, "Gây khó dễ người ta mà còn không nhận sai?"

"Không phải, anh." Hoắc Lễ Minh rút cuộc không nhin được nữa, đẩy Ôn Di Ninh lên trước, "Anh tự xem đi."

Đường Kỳ Sâm khề cau mày, ánh mắt dịch xuống, cuối cùng dừng lại trên cánh tay Ôn Di Ninh. Ông tay áo bên trái của cô vẫn còn xấn lên vài nấc, lộ ra mảng da thịt trắng hồng bên trong, ở vị trí gần cổ tay, cô xăm một con hồ ly nhỏ.

Ôn Di Ninh cũng đang khổ sở nhin cười, cuối cùng phải quay mặt đi, giả vờ như đang nhin đi nơi khác.

Hoắc Lễ Minh cười to, ngồi xổm trên mặt đất, tay chống cằm. Đường Kỳ Sâm ghen lời, nhin kẻ lẩn lè trên đất, lại nhin người đang đứng, cuối cùng đi tới bên cạnh "tiểu hồ ly" kia, thấp giọng nói, ngữ khí vô cùng bất đắc dĩ: "Em còn cười nữa, tôi mất hết cả mặt mũi rồi."

Ôn Di Ninh nghiêng đầu nhin anh, đôi mắt sáng như thu vào ngàn vạn vì tinh tú, ý cười nhẹ nhàng khiến trái tim Đường Kỳ Sâm bỗng chốc ảm áp. Anh rũ mắt, nhẹ giọng hỏi: "Đau không? Đau thì dẫn em đến chỗ lão Trần tiếp nước."

Hoắc Lễ Minh ngồi trên đất cười lớn, chỉ thiếu chưa đâm bùm bụp lên mặt đất thôi.

Ôn Di Ninh nhin dáng vẻ thấp thoáng quần bách của Đường Kỳ Sâm, cũng không nhin tâm, cuối cùng nhẹ giọng đáp: "Ừm, không đau." Sau đó lại nhẹ nhàng đưa tay đến trước mặt anh, "Đẹp không?"

Đường Kỳ Sâm sững sờ, sau đó cứng ngắt gật đầu, "Đẹp....."

Ừ, rất đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Mộng cảnh ôm lấy hồ Sa (4)

Dịch: CP88

Trong hồi ức của Hoắc Lễ Minh, về mặt này của Đường Kỳ Sâm có thể nói là trăm năm khó gặp. Anh ta cũng coi như là người thân cận nhiều năm bên cạnh anh, nhiều năm như vậy theo tới giờ, anh ta đúng là không hề biết Đường Kỳ Sâm còn có loại trở mặt nhanh hơn cả lật sách này.

Cười xong rồi, Hoắc Lễ Minh mới từ dưới đất phui mộng đứng lên, khom người, chống gối, cái miệng vẫn cứ toe ra muốn cười tiếp. Đường Kỳ Sâm liếc mắt nhắc nhở, anh ta đành nể tình mà khép chặt cái miệng.

Đại khái là bởi vì bầu không khí vừa rồi quá mức thả lỏng, chờ đến khi Ôn Di Ninh phản ứng lại mới nhận ra mình thế mà lại bất cẩn rồi. Cánh tay ở giữa không trung trong tích tắc xụi lơ, run rẩy, giống như chạy trốn buông xuống bên người. Có tật giật mình xoay mặt cổ tay có hình con hồ ly nhỏ kia vào trong.

"Anh, em không xăm. Còn chưa kịp cời quần thì điều hòa đã hỏng rồi." Hoắc Lễ Minh là người thật thà, có sao nói vậy.

Đường Kỳ Sâm liếc cánh tay kín hình xăm của anh ta, hình này chồng chất hình nọ, nổi đến mức khiến đầu anh phát ngót. Bình tĩnh mà đánh giá, thì Hoắc Lễ Minh vẫn là một đứa trẻ tốt, chỉ là sở thích và ham muốn có chút khó khiến anh có thể chấp nhận. Xăm vài hình đơn giản còn có thể coi như không có gì, nhưng cậu ta xăm đến nghiện, mỗi lần đi không phải xăm kín tay thì cũng là xăm kín chân. Đường Kỳ Sâm lạnh lùng lườm Hoắc Lễ Minh, nói: "Cậu còn dám xăm thêm, ngày mai anh ném vào đoàn xiếc thú."

Xong, thật vất vả mới dừng lại không cười, huyết cười cứ như vậy bị điểm lần nữa. Hoắc Lễ Minh cúi gầm, nhìn đến mức bả vai run run, Đường Kỳ Sâm bắt đầu quay đầu lại, cũng không làm gì được, cuối cùng anh nói: "Đi thôi, đưa hai người về."

Bentley dừng ngay bên lề đường, lão Dur là người nghiện thuốc lá, lúc không có việc gì sẽ xuống xe đánh mấy điếu. Hoắc Lễ Minh ném tới hai bao Hòa Thiên Hạ(*) rồi nói với Đường Kỳ Sâm: "Em lái xe tới đây." Rồi quay sang hỏi Ôn Dĩ Ninh, "Cô thì sao, cô đi với ai?"

(*) một cái hăng thuốc lá thôi, nghe nói giá thị trường là 1400 tệ, khoảng 4,5 triệu 1 bao. Đúng là nhãn hiệu thuốc lá đắt thứ hai ở TQ, đắt thì có đấy, nhưng không đến nỗi như chúng ta cảm thấy khi quy ra tiền Việt, tỷ giá nó làm chúng ta thấy ngất vậy đó haha

Ôn Dĩ Ninh cũng không quá muốn đi xe của Đường Kỳ Sâm, liền nhích sang đứng cạnh Hoắc Lễ Minh, "Tôi ngồi xe anh đi."

Đường Kỳ Sâm cũng không nói gì, dù sao anh còn phải đi xuống phía Nam làm chút chuyện. Lão Dur lái xe tới, "Đường tổng, ngài vẫn là nên nhanh lên, bí thư Trần vừa gọi điện cho tôi."

Đường Kỳ Sâm lên xe trước, nói với Hoắc Lễ Minh: "Lái xe chậm một chút, đưa người về tận nhà."

Nói xong, khoác một vai ánh trắng rồi đi.

Hoắc Lễ Minh dứt tay vào túi quần, vui vẻ huýt sáo, "Sớm như vậy đã muốn về rồi?"

Hình xăm trên cổ tay vẫn còn ngâm ngâm đau, Ôn Dĩ Ninh vén ống tay áo lên thổi thổi, nói: "Anh có bận gì không? Tôi mời anh ăn khuya."

Hoắc Lễ Minh là loài động vật sống về đêm, không chút khách khí nói: "Được, địa điểm để tôi chọn."

Hai người tìm một quán ăn đi vào, ông chủ quán nơi này với Hoắc Lễ Minh khá quen thân, vừa thấy mặt đã hồ hởi gọi tiểu Hoắc gia, lại nhìn chăm chăm sang Ôn Dĩ Ninh, cười híp mắt: "A."

"A cái gì mà a, cút sang một bên đi." Hoắc Lễ Minh đập cẳng chân đối phương, kéo một băng ghế ra hiệu Ôn Dĩ Ninh ngồi xuống, "Đừng để ý đến bọn họ, cô ngồi đi."

"Anh thường xuyên đến đây hả?" Ôn Dĩ Ninh ngồi xuống, nhìn xung quanh.

"Ừ." Hoắc Lễ Minh rót trà cho cô, nước trà đầy rồi tràn ra ngoài, vài giọt rơi xuống mặt bàn, "Mấy ngày nay cô đừng ăn cay, tôi gọi cho cô bát cháo. Mỗi lần Sâm ca đến chỗ này đều gọi món đó."

Ôn Dĩ Ninh thầm nghĩ, dạ dày người ta không tốt lại còn kéo tới quán ăn khuya, vui được mới là lạ đấy.

Nhắc đến Đường Kỳ Sâm, Hoắc Lễ Minh lại không nhịn được cười, "Cô biết không, anh tôi thật sự rất rất ít khi kiểm chuyện vì mấy loại chuyện nhỏ nhặt này. Vừa rồi lẽ ra tôi phải quay lại một cái video, trở về làm cho anh ấy cái đĩa tiện để cất giữ đến hết đời."

Ôn Dĩ Ninh cười cười, gấp một hạt lạc bỏ vào miệng.

"Nhưng anh ấy như vậy cũng rất tốt, ít nhất là đã có chút hơi thở của người sống." Hoắc Lễ Minh vẫn còn rất xúc động, "Tôi từ năm 17 tuổi đã đi theo anh ấy làm việc, anh tôi cái gì cũng tốt, chỉ có một khuyết điểm duy nhất là quá yêu công việc, khiến cho bản thân không khác gì người máy. Sở thích duy nhất của anh ấy chính là đánh bài với mấy người Phó ca, hơn nữa luôn là một nhóm người cố định, với người bên ngoài anh ấy chưa bao giờ góp vui."

Ôn Dĩ Ninh thuận miệng hỏi: "Vì sao?"

"Là bởi vì quá cẩn thận, cũng không dễ dàng tin người. Cô có tin được không? Mấy năm qua tôi đều không thấy anh ấy mang theo bạn gái danh chính ngôn thuận nào đi ra ngoài." Hoắc Lễ Minh gọi cho mình một kết bia, ném chìa khóa về phía cô, "Lát nữa cô lái xe đi. Nói đến đâu rồi ấy nhỉ? À, bạn gái. Mà cũng không đúng, không phải là anh ấy chưa từng kết giao bạn khác giới, trước đây trong nhà từng giới thiệu cho anh ấy một cô giáo viên, dạy ngữ văn ngay ở trường tiểu học Dật Phù. Anh ấy còn sẵn lòng gặp mặt, nhưng sau đó cũng không đi tới đâu. Rồi không thấy qua lại nữa."

Ôn Dĩ Ninh ăn rau trộn trong đĩa, cắn phải một miếng củ cải ướp chua, chua đến mức cả hàm răng đều run rẩy. Lịch sử tình trường của Đường Kỳ Sâm là một thứ rất mất cảm. Trong lòng cô cũng mâu thuẫn cực kỳ, một nửa lảng tránh không muốn chạm tới, một nửa lại không nhịn được muốn biết. Cứ như vậy giằng co đưa đẩy, mà trong nháy mắt ma sát ra tia lửa kia hình thái ý thức lại bỗng nhiên trở nên rõ ràng, toàn bộ mâu thuẫn xoắn xuyết chuyển thành rục rịch xộn xạo -----

Liên quan đến quá khứ, liên quan đến người kia.

Ôn Dĩ Ninh rút cuộc không nhịn được, bật thốt ra khỏi miệng: "Trước đây anh ta từng thích một người, rất lâu."

Hỏi xong, tâm tình nhộn nhạo như sóng triều lên xuống, dâng trào mãnh liệt, ngay trong lòng va đập tới lui. Cũng chính trong thời khắc này Ôn Dĩ Ninh mới phát hiện ra, cô vẫn rất dễ ý. Lăn lộn trong cái "lời đồn" nghe từ tứ phía, chưa từng gặp chính diện quân địch càng khiến cho cô khó mà bình tĩnh. Dù đã trở thành bụi trần lắng đọng, thế nhưng qua nhiều năm như vậy nó vẫn là cái gai trong lòng Ôn Dĩ Ninh, trở thành ham muốn tìm hiểu và không phục âm thầm

Vài giây chờ đợi, trong lòng cô thấp thỏm bất an, cũng có tia hồi hận. Cô giả vờ bình tĩnh tiếp tục ăn lạc, hương vị lưu lại giữa răng môi, nuốt vào bụng lại

biến thành cay đắng không thể tả.

Cuối cùng thì Hoắc Lễ Minh cũng lên tiếng, ngữ điệu cực kỳ tự nhiên: "À, cô nói Thần tỷ hả. Sau khi Sâm ca từ nước ngoài trở về có vào một xí nghiệp nhà nước làm việc mấy năm, tình hình trong nhà anh ấy khi đó rất phức tạp, không tiện trực tiếp trở về công ty tiếp quản công việc. Anh ấy rất thích Thần tỷ, hiện tại cũng đã 35 tuổi rồi, từng có vài mối tình cũng rất bình thường mà phải không? Nhưng Thần tỷ cũng đã kết hôn nhiều năm rồi, đứa nhỏ cũng đã mấy tuổi."

Ôn Dĩ Ninh thu lại tâm tư trong đáy mắt, "Ừ, dung mạo của cô ấy như thế nào?"

"Rất xinh đẹp, tôi cũng đã gặp được một hai lần khi bọn họ đến Thượng Hải công tác. Phong cách khá giống với nữ lãnh đạo kia của cô."

Hoắc Lễ Minh là nói đến Trần Táp, phong cách ngự tử.

Ôn Dĩ Ninh không biết thần xui quỷ khiến gì lại hỏi: "Vậy anh cảm thấy, mặt mũi tôi thế nào?"

Hoắc Lễ Minh bị câu hỏi này của cô làm cho kinh ngạc, "Cô, thì mặt mũi cô thế này chứ thế nào nữa. Không đúng, cô đến cả mặt mũi của mình thế nào cũng không biết??"

Ôn Dĩ Ninh rốt cuộc mới coi như tỉnh táo hơn một chút, sừng sốt trong chốc lát, rồi lại không nhịn được bật cười, cúi đầu, cười đến mức trong lòng nổi lên tia khổ sở. Câu nói một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng này, sợ là đã trở thành vật cản mà Ôn Dĩ Ninh có dùng cả đời cũng không thể vượt qua. Trong lòng cô có khúc mắc, đối với tương lai là hoang mang và mơ hồ, cô không tự tin, không chắc chắn, không thể quên đi. Dù Đường Kỳ Sâm đã giải thích vô số lần với cô, nhưng trong lòng cô vẫn cứ mãi sợ hãi, chỉ có thể để mặc cho lý trí và trái tim lồi lõm kéo kéo, đứng chôn chân mãi giữa hai đầu tin và không kia.

Suy cho cùng, "Sau khi gặp em, tôi nhìn thấy ai cũng đều là em," câu nói này nghe như một nỗi sầu triền miên, nhưng khi đặt lên trường hợp của cô lại trở thành thảm thương không nói hết rồi.

Cảm xúc của Ôn Dĩ Ninh lên cao rồi lại xuống thấp, cứ như vậy mấy giây, cuối cùng khiến cô tự hoài nghi cả chính mình.

Hoắc Lễ Minh lẫn lộn nhiều năm như vậy, trong lòng cũng rõ như gương, anh ta nhìn thấu tâm tư của Ôn Dĩ Ninh, nhưng lại nhìn ra được cả tự ái của cô gái nhỏ, vậy nên cuối cùng chỉ hơi hột nói một câu: "Tôi nhìn ra được, anh tôi đối với cô là dồn hết tâm tư."

Khóe mắt Ôn Dĩ Ninh hơi nóng lên.

"Thật ra cũng đâu phải chuyện gì to tát lắm đâu? Là một cái vật cản, vậy cũng chỉ cần cô nghĩ thông suốt, sau đó cứ thoải mái nhảy qua thôi. Nói đơn giản một chút, người đàn ông khi thích một người sẽ phải lập tức theo đuổi. Tôi thấy cách theo đuổi của anh ấy rất hàm súc ý nhị. Cô và anh ấy cũng coi như có một điểm nào đó, chính là, chính là....." Hoắc Lễ Minh không giỏi dùng những từ văn vẻ mỹ miều, vốn từ cũng không coi là nhiều, suy nghĩ hồi lâu mới miễn cưỡng miêu tả ra, "Chính là đều rất khắc chế, ôi, đại khái là như vậy đấy. Theo lý thuyết thì hai người đã ở trên cùng một con đường rồi, lẽ ra phải dễ dàng hiểu được suy nghĩ của đối phương mới đúng."

Ôn Dĩ Ninh cười cười, "Người cùng đường gì chứ."

"Không phải người cùng một đường thì sao cô lại cứ quanh co lòng vòng ám chỉ chỗ tôi? Không phải người cùng một đường, thì sao cô lại đối với những việc anh tôi từng làm nhớ mãi không quên như thế?"

Hoắc Lễ Minh không uống bia nữa, rút từ trong bao thuốc lá một điếu thuốc rồi ngậm vào miệng, hơi hít mát nhìn cô, "Nghe tôi đi, nếu cô cảm thấy còn có thể tiếp thu thì cứ thử thêm một lần nữa, thử một lần mà vẫn cảm thấy không thể, vậy thì khi đó chia tay cũng không muộn. Anh tôi cũng không phải là người đáng ghét luôn dây dưa không dứt, nhưng đối với mục tiêu của chính mình lại rất kiên trì. Cô có tin không, chỉ cần cô chưa kết hôn, anh ấy nhất định sẽ dồn tất cả tâm huyết để đoạt cô về."

Hoắc Lễ Minh nói chuyện khá là táo bạo, Ôn Dĩ Ninh hơi nhú mày, "Hoắc gia, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?"

"Hỏi đi."

"Có phải Đường Kỳ Sâm nói cái gì anh cũng sẽ ủng hộ anh ta vô điều kiện?"

Hoắc Lễ Minh cũng rất thẳng thắn: "Đương nhiên."

Ôn Dĩ Ninh thờ dãi, "Bỏ đi, coi như vừa rồi tôi nói linh tinh."

"Tôi cũng chỉ là khách quan mà phân tích thôi. Lại nói, cô và người khác không giống, cô với anh tôi đã từng có tình cảm, chỉ riêng một điểm này thôi đã đủ trở thành sự tồn tại đặc biệt rồi." Hoắc Lễ Minh nói như chuyện đương nhiên, châm một điếu thuốc, hơi cúi đầu xuống để lộ ra mái tóc húi cua ngắn ngắn, cảm giác có thể đâm chết người.

Hoắc Lễ Minh đối với Đường Kỳ Sâm là một loại tình cảm yêu quý, sùng bái và dùng cả sinh mạng để bảo vệ, cuối cùng như hô khẩu hiệu ném lại một câu: "Ví dụ nếu ba người chúng ta ngồi trong cùng một chiếc xe rồi xảy ra tai nạn, tôi chắc chắn sẽ che chở cho anh ấy, còn anh ấy không chút do dự sẽ che chở cho cô."

Trông mắt Ôn Dĩ Ninh thoáng chốc trắng dã, phi phi mấy cái, "Phi phui cái mồm anh, có ai lấy ví dụ như vậy không hả?"

Hoắc Lễ Minh phản ứng lại, cũng có chút ngại ngùng sờ sờ cái mái tóc húi cua của mình, "Ăn đi, đùi gà sắp nguội rồi."

Chuyện hình xăm đã trôi qua được mấy ngày, đau đớn lúc vừa xăm xong cũng đã giảm bớt, con hồ ly nhỏ với màu nhân nhật này rất ấn ý với làn da trắng nõn của cô, yên tĩnh nằm im nơi cổ tay. Đầu hạ qua đi, giữa hè dài đến, công ty cũng tiến tới thời điểm thông thuận để chịu nhát của năm.

Mấy ngày nay Đường Kỳ Sâm lại đi công tác, cùng với Kha Lễ đến Giang Tô một chuyến, thị sát theo thường lệ công ty con bên đó. Thứ tư anh trở lại, cuộc hẹn đặc biệt với bọn Phó Tây Bình đã đánh tiếng trước từ thứ hai. Đám người chơi thân này của bọn họ cũng chưa bao giờ chú ý nhiều đến lễ nghi khách khí hay mấy thứ mưu mẹo trên thương trường kia. Rảnh rồi thì tụ tập, tuyệt đối không có làm lớn như người khác nghĩ, gặp mặt còn phải hẹn trước này nọ. Chỉ là lần này có chút đặc biệt, bởi vì thứ tư là sinh nhật của Đường Kỳ Sâm.

Qua năm mới tuổi mới bước sang 35, đến thứ tư này thì hoàn toàn đủ tuổi rồi.

Phó Tây Bình ở trong điện thoại có nói như thế này: "Sinh nhật qua một năm lại ít đi một năm, công việc dù có bận rộn thế nào cũng không được nghĩ là chuyện không có gì to tát. Mấy người anh em đều nhớ kỹ đấy, em đã sắp xếp ổn thỏa cho anh rồi, anh chỉ cần vác cái xác đến là được."

Đường Kỳ Sâm cũng không quá thích tổ chức sinh nhật, tính lực của anh từ khi còn trẻ đã đặt toàn bộ lên sự nghiệp, mấy năm trôi qua đều đón trên máy bay, bận rộn cả ngày, kéo lê theo thân thể mệt mỏi trở về khách sạn cũng đã là đêm muộn. Kha Lễ cũng coi như có lòng, trên tiệc xã giao dù uống rượu đến không cần mạng, nhưng sau đó vẫn không quên đặt cho Đường Kỳ Sâm một cái bánh ga tô nhỏ. Hai người đàn ông trưởng thành ở ngay nơi đất khách quê người ăn sạch chiếc bánh ga tô nhỏ con con, thuận tiện dè xuống khó chịu chất ứ trong bụng.

Những năm này, cũng đã bớt đi những lúc biết lạnh biết nóng như thế, nói sao làm vậy.

Máy bay buổi chiều về đến Thượng Hải, công việc trong tay tạm kết thúc, Đường Kỳ Sâm trực tiếp đến chỗ Phó Tây Bình đặt tiệc. Người đầu đã đến đầy đủ, bữa tiệc riêng tư này cũng không có người ngoài, không cần nịnh nọt xã giao, hai ba câu bắt chuyện rồi nhanh chóng tản đi chơi thử mình yêu thích. Phó Tây Bình nói: "Khá lâu rồi không gặp, có phải anh lại gầy đi một chút không nhỉ?"

Kha Lễ hơi nóng, đứng trước cửa đón gió mát để cơ thể hạ nhiệt một chút, nhắc đến chuyện này về mặt lại lo lắng, "Có thể không gầy được sao, viêm dạ dày tái phát hai lần, tiếp nước rồi uống thuốc đủ cả mới coi như tạm ổn. Anh cũng biết đấy, sau mỗi lần bệnh cơ thể đều cần thời gian hồi phục."

Phó Tây Bình ách một tiếng, "Anh cũng đừng có kiếm tiền tới mất mạng luôn đó nhé."

Đường Kỳ Sâm lườm anh ta, "Hôm nay là sinh nhật anh đấy."

Phó Tây Bình cười cười, "Thêm một tuổi trí nhớ cũng càng tốt. Đứng rồi, An An còn chưa xuống máy bay, không kịp đến ăn cơm, lát nữa chắc sẽ đến kịp lúc hát."

Đường Kỳ Sâm ậm ừ một tiếng coi như đã biết.

"Quay phim ở nước ngoài, vị đạo diễn Từ đó yên cầu cao, trước khi quay còn giày vò một trận, gì mà huấn luyện khép kín. Đi liền một mạch hai tháng, hôm qua nghe quản lý của An An nói đợt huấn luyện đã kết thúc rồi." Phó Tây Bình nói bóng nói gió, nói xong thì yên lặng, nhìn Đường Kỳ Sâm mấy lần muốn nói lại thôi, có lẽ cũng cảm thấy lời này nói ra có chút kỳ cục. Xoắn xuýt một hồi, cuối cùng đành thâm ý nói, "Cái đó, anh và Niệm Niệm....."

Mí mắt Đường Kỳ Sâm cũng không nhắc lấy một cái, "Đang theo đuổi."

Phó Tây Bình hít vào một hơi, "Vậy là sao hả? Anh hai Đường à, không giống với phong cách của anh nha. Lâu như vậy mà vẫn không theo đuổi được, anh vẫn còn kiên trì được nữa chứ?"

Lời này không nghi ngờ gì đã đâm trúng chỗ đau của anh, Đường Kỳ Sâm không vui, nhưng cũng chỉ đơn giản phản bác: "Muốn so kiên trì với anh?"

Phó Tây Bình phản ứng lại, vội vàng gơ cờ trắng, "Là em nói nhầm. Nhưng lát nữa An An đến rồi, anh, anh....."

Đường Kỳ Sâm đứng dậy, vuốt lại nếp gấp trên ống quần, đáng vẻ không muốn tiếp tục nói chuyện với anh ta thêm nữa, trực tiếp đi ra chỗ khác.

Tiệc sinh nhật cũng không có gì đặc biệt, cùng ăn uống với mấy người anh em không thể thân hơn được nữa, tán gẫu chuyện đông chuyện tây, bầu không khí hết thấy đều là tự nhiên thoải mái. Đường Kỳ Sâm ngồi ở ghế chủ vị, anh không uống rượu, Kha Lễ có thể uống một chút, người khác đến chúc rượu đều là Kha Lễ giúp anh đáp lễ. Cuối phần, lần lượt đưa quà lên. Chỉ là những thứ Đường Kỳ Sâm yêu thích thật sự quá ít ỏi, những thứ khác cũng đều không thiếu. Anh em bọn họ thương lượng thật lâu, cuối cùng từ nửa năm trước tìm tới một thợ thủ công đặt làm riêng cho anh một bộ bài bằng vàng trắng. Một bộ bài 55 lá, chính là 55 lá vàng.

Đường Kỳ Sâm cầm trên tay ngắm nghía một chút rồi đặt lên bàn, đặt bật lửa của mình lên trên, anh không có quá mức nhiệt tình đáp lại, nhưng về mặt ôn hòa mang theo ý cười, đoán chừng tâm tình rất tốt. Phó Tây Bình trực tiếp ném chiếc chìa khóa xe cho anh, "Cầm."

Đường Kỳ Sâm liếc nhìn ký hiệu trên đó, khẽ cười.

Ăn cơm xong đã là hai tiếng sau, làm nóng người, rượu làm ấm dạ dày, cuộc sống về đêm bắt đầu tiến vào hồi nao nhiệt. Phòng khách rộng lớn đã chuẩn bị đầy đủ, mấy người thích hát hò kéo nhau đi chọn bài hát. Góc bên này, Đường Kỳ Sâm ngồi bàn chơi bài, chân bắt chéo, tình cờ cười, tình cờ nhệ

giọng chửi khê, tinh thần phấn chấn, nhìn thế nào cũng thật là một khung cảnh đẹp.

An Lam còn chưa tiến vào, tiếng nói trong veo đã từ cửa truyền đến, "Ai hát mà khó nghe như vậy? Biết ngay là tiểu Thất mà, đoán một lần liền chính xác!"

Đám người lập tức ồn ào la hét, "Ồi chào, ngôi sao lớn của chúng ta đã về rồi."

"Đẹp qua một bên đi, để em đi tặng quà cho vị đẹp trai nhất trong phòng nào." An Lam thông thả bước đến, một thân quần áo thanh nhàn, áo phông trắng quần jean ngắn, đôi chân thon dài thẳng tắp, lấy chiếc mũ xuống rồi nhẹ nhàng đặt lên đầu Đường Kỳ Sâm, hai tay khoác trên bả vai anh, thăm dò qua ý cười nhẹ nhàng, "Anh Kỳ Sâm, sinh nhật vui vẻ!"

Đường Kỳ Sâm cười cười, lấy chiếc mũ lưỡi trai ra rồi đặt xuống mặt bàn, "Cảm ơn."

An Lam hỏi: "Em có đen không?"

"Không."

"Đâu ra, rõ ràng là đen."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, "Được, đen."

An Lam lại nói: "Vây là vừa rồi anh gạt em."

"Khiếp khiếp, có thể nói cái giọng bình thường một chút không." Phó Tây Bình ngồi bên cạnh, vừa xia bài vừa bày ra vẻ mặt ghét bỏ, "Là vì anh ấy không tiện nói thôi, để ý tới cảm nhận của mấy người bên cạnh này một chút được không hả?"

An Lam cười vui vẻ, trừng mắt với anh ta, "Anh ấy tình nguyện đấy, anh quản được chắc?"

Phó Tây Bình giương mắt, trong mắt có ý tứ sâu xa, "Trước đây tình nguyện, bây giờ thì chưa chắc đâu."

An Lam từ nhỏ đã thích đi theo sau Đường Kỳ Sâm, người khác trêu đùa nói là cái đuôi nhỏ, người kiêu căng dĩ nhiên sẽ không chịu ăn một chút thiệt thòi nào, nhưng lại không hề không vui vẻ, ngược lại còn đắc ý nạt về, "Đuôi nhỏ thì làm sao hả? Đúng thì cũng là cái đuôi nhỏ xinh đẹp nhất!"

Quen dần thành tự nhiên, thậm chí trở thành một phần trong cuộc sống. An Lam kéo ghế rồi ngồi xuống cạnh Đường Kỳ Sâm, lại bắt đầu chỉ trò lung tung.

"Đánh lá này, không được đánh lá đó."

Phó Tây Bình ách một tiếng, "Vừa mới nói xong đã quên rồi hả? Anh Kỳ Sâm của em hiện tại không nhất định sẽ tình nguyện làm theo lời em nói đâu."

Phó Tây Bình cũng coi như là người thông minh, dùng phương thức bốn lạng đầy ngàn cân nhắc nhờ An Lam, rằng Đường Kỳ Sâm không còn như lúc trước nữa. Chơi với nhau, tâm tư của ai cũng đều rõ ràng, tính tình của Đường Kỳ Sâm nói thẳng ra chính là lãnh cảm, đừng hi vọng anh hiểu được tuần tự từng bước làm nên. Nhưng An Lam lại không nghe lọt, không thể nói là thiếu thân lao vào lửa, nhưng có tình uống nước cũng no, mấy năm qua tâm ý của An Lam là càng ngày càng không giấu được.

Phó Tây Bình sợ cô ta tự thiêu chính mình, còn phải xuống Đường Kỳ Sâm một thân tro xám xịt.

Hai bên cùng tổn hại, ồn ào khó mà dàn xếp, những thứ kéo theo bị liên lụy cũng quá nhiều.

Tóm lại không phải chuyện gì tốt lành.

An Lam nghe không hiểu thâm ý trong lời nói của Phó Tây Bình, rất có ý tứ cật thế, còn cố tình nhích lại gần Đường Kỳ Sâm, hất cằm nhìn anh ta, "Làm sao mà không tình nguyện nữa? Chẳng lẽ anh ấy có bạn gái rồi chắc?"

Bầu không khí trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Mấy người cùng chơi bài lần trước đều đến nhà Phó Tây Bình ăn uống, cũng chính là lần đó Đường Kỳ Sâm ngồi trên ghế sofa, thẳng thắn trực tiếp thừa nhận anh đang theo đuổi người ta.

Ai cũng rõ ràng trong lòng, nhưng lại nhất tề ngậm miệng không dám nói.

Bên nào cũng không thể phản bội, càng không có ai dám đạp phải bãi mìn An Lam.

An Lam bậy bạ nói ra một câu dẫn cho câu chuyện hướng về phía này, đừng phải đúng chủ đề mẫn cảm. Mọi người cảm như hén, bộ dạng như gặp đại địch, cẩn thận từng chút một quan sát phản ứng của Đường Kỳ Sâm.

Đường Kỳ Sâm ném ra một lá bài, sau đó úp đăm lá bài còn lại trên tay lên bàn, quay đầu nhìn về phía An Lam, ánh mắt không có chút nào che giấu, thâm trầm mà thẳng tắp, ngữ khí cũng không vòng vèo quanh co -----

Anh nói: "Đừng."

Khuôn mặt An Lam trong nháy mắt đông cứng, nụ cười trên khóe miệng cũng quên thu hồi. Qua mấy giây, đôi hàng mi chớp hai cái, giống như khởi động lại cơ quan, các bộ phận trên cơ thể lần lượt tỉnh lại. Một chữ "Đừng" kia một lần rồi lại một lần quay cuồng trong đầu, lại giống như đã hiểu ra gì đó, nhưng rồi vẫn không dám đi tìm chứng cứ.

Chờ đến khi cô ta phản ứng lại, liền không chút do dự cầm chiếc mũ lưỡi trai trên bàn ném mạnh xuống sàn nhà, đứng dậy đi về phía đám người tụ tập hát hò.

Phó Tây Bình đau đầu không chịu được, nhưng vẫn giả vờ ung dung nâng cao giọng kết thúc bầu không khí căng thẳng ngột ngạt, "Được rồi được rồi, hát đi, hát đi chứ, đèn lượn ai rồi?"

Đường Kỳ Sâm đánh hết ván này thì đẩy bàn đứng dậy, giao cho Kha Lễ: "Cậu chơi đi." Anh còn có việc phải đi, bước ra ngoài, cũng không ném cho An Lam ngồi trên ghế sofa một cái ánh mắt.

- - - - -

Gió ngày hè lướt nhẹ qua mặt, dưới đèn màu rực rỡ của buổi đêm coi như điểm xuyết một chút ôn nhu.

Đường Kỳ Sâm đi ra khỏi đại sảnh, gió lùa qua áo, trong lòng không có chút tạp niệm dư thừa. Nếu đã xác định rõ được suy nghĩ trong lòng, có vài thứ anh cũng không muốn đi níu kéo nữa.

"Anh!" Đèn xe sáng lên, Hoắc Lễ Minh lái chiếc xe của anh lại đây, từ cửa sổ cạnh ghế tài xế thò mặt ra, cười đến rất có nội hàm, "Chuyện anh dặn dò em đều đã làm xong, bây giờ đi ngay sao?"

Đường Kỳ Sâm đi tới, hỏi: "Đều xong rồi hả?"

"Rồi rồi, toàn bộ ở cấp sau." Hoắc Lễ Minh cho xe dừng hẳn lại, "Phía cô ấy em cũng đã gọi điện, còn đang ở công ty tăng ca, bây giờ chúng ta qua là vừa kịp."

Đường Kỳ Sâm mở cửa ngồi vào ghế lái phụ, nhàn nhạt nói: "Đi thôi."

Hoắc Lễ Minh khởi động xe, tốc độ vững vàng cho xe chạy vào đường lớn, anh ta cười hà hà, cố ý hỏi: "Hôm nay là sinh nhật đấy, bỏ lại bọn Phó ca được hả?"

Đường Kỳ Sâm không để ý.

Hoắc Lễ Minh liếc một cái, cợt nhả hỏi: "Anh, anh căng thẳng hả?"

Đường Kỳ Sâm không quay đầu, đưa tay qua vỗ lên gáy anh ta một cái, "Lái xe cho đàng hoàng."

Ngữ khí trầm ổn, nhưng lúc nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ khóe miệng rõ ràng hơi giương lên.

Đến Á Hối, Hoắc Lễ Minh canh trước mấy phút gọi điện cho Ôn Dĩ Ninh, rất thành thạo bịa ra một cái lý do, nói mình vừa vận tiện đường, sẽ đưa cô về. Ôn Dĩ Ninh và anh ta vẫn coi là chơi hợp với nhau, cũng không có nhiều ngại ngùng mất tự nhiên. Tăng ca cả một tối đã có chút mệt, liền vui vẻ đáp ứng rồi đi xuống. Từ xa nhìn thấy xe lại hơi sững sờ.

Land Rover màu đen, biển tứ quý 7.

Đường Kỳ Sâm dựa lưng trên cửa xe cúi đầu nghịch điện thoại, một lúc sau anh ngẩng đầu lên nhìn về phía này, vừa vận cùng với tầm mắt của cô đụng nhau.

Anh nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó đứng thẳng lên.

Mà cửa sổ chỗ ngồi phía sau xe trượt xuống, Hoắc Lễ Minh huyết sáo với cô, nhú mày nói: "Lo lắng cái gì, ông chủ mang xe riêng tới đón thôi mà, tới đây đi nào."

Khoảng cách chỉ có mười mấy bước, Ôn Dĩ Ninh lại cảm giác như chân đổ chì. Đi đến trước mặt, với Đường Kỳ Sâm ai cũng không lên tiếng, mắt trừng mắt, rất buồn cười. Hoắc Lễ Minh vô cùng hứng thú nhìn hai người này, lại nhìn Đường Kỳ Sâm một chút, trong lòng có một trăm hai mươi cái xác định - - - - - anh mình đang khần trương.

"Cái đó, tôi ngồi phía sau đi." Ôn Dĩ Ninh lên tiếng trước phá vỡ trầm mặc, cứ đứng mãi như vậy cũng lúng túng.

Đường Kỳ Sâm cản lại cô, "Chờ chút, em qua đây."

Sau đó, anh theo động tác cản lại này nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay cô, không nhẹ không nặng, nhưng lại không có cách nào tránh né. Ôn Dĩ Ninh mơ mơ tỉnh tỉnh theo anh vòng về sau xe, sau đó nghe Đường Kỳ Sâm nói với cô: "Mở ra đi."

Ôn Dĩ Ninh từng sờ, mọi chuyện quá đột nhiên, cũng có gì đó là lạ, nhưng đầu óc cô chậm chạp vận hành, cơ bản là đang phản ứng theo kiểu nghe gì làm theo đó.

Cô mở cốp sau xe -----

Đây một cốp xe hoa hồng, màu hồng phấn này mang theo vẻ rất cấp cao, từng bó lớn trái kính tầm mắt, còn có một loại ôn nhu trắng lợt.

Land Rover quả nhiên là nơi giấu đồ lý tưởng, Đường Kỳ Sâm có lẽ cũng bị khung cảnh này làm cho giật nảy mình, nhưng vẫn bình tĩnh tự nhiên hỏi: "Em có thích không?"

Ôn Dĩ Ninh thiếu chút nữa thì quên mất một chữ "không" phát âm như thế nào. Nhưng lại tuyệt đối không nói ra được một chữ khác là "thích".

Đường Kỳ Sâm đã lấy lại bình tĩnh vốn có, tính toán về mặt của cô có vẻ không tốt cho lắm, nghĩ tới vẫn phải níu kéo cho mình chút cơ hội, liền dùng tông giọng tự nhiên nhất có thể nói với cô: "Nếu em không ngại thì ngày mai tôi cũng có thể đưa hoa đến văn phòng em."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Mộng cảnh ôm lấy hồ Sa (5)

Dịch: CP88

Hoa nở rộ rực rỡ, chiếu lên một tầng sáng điểm lợt cho nửa vòm trời nơi họ đứng.

Lời nói này của Đường Kỳ Sâm là xuất phát từ chân tâm, nhưng Ôn Dĩ Ninh nghe vào tai thế nào lại có mấy phần uly hiếp. Cửa sổ chỗ ngồi phía sau xe vẫn còn một tên lớn đầu nhòai người ra xem trò vui, Hoắc Lễ Minh thật muốn lấy điện thoại ra quay lại cái video rồi phát lên nhóm nhỏ của bọn họ. Thánh nhân động phạm tâm kỳ thực cũng rất có cảm giác gần gũi với người trần mắt thịt.

Ôn Dĩ Ninh phản ứng lại, hành động đầu tiên chính là sập cửa cốp sau. Giờ này cũng không tính là quá muộn, từ tòa nhà ra ra vào vào thi thoảng vẫn sẽ có người, cô không muốn bị vậy xem. Một động tác đã biểu lộ rõ ràng phản hồi lại câu nói vừa rồi của đối phương: Để bụng.

Một tiếng "rầm" vang lên, cốp sau xe vững vàng đóng lại, kính động tới cả mấy cánh hoa đáng thương rụng rơi là tả. Ôn Dĩ Ninh gấp gấp mở cửa sau xe muốn ngồi vào, thế nhưng Hoắc Lễ Minh cố ý chiếm chỗ không chịu nhích mình, đuôi mắt treo đầy ý xấu, "Làm gì đây hả? Ngồi phía trước đi."

Ôn Dĩ Ninh giận mà không dám nói, đứng đó nhìn chằm chằm anh ta. Hoắc Lễ Minh căn bản không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, dứt khoát thẳng cẳng nằm xuống, chiếm hết toàn bộ chỗ ngồi phía sau xe. Làm đến là quyết tuyệt, đây còn không phải là câu kết làm việc xấu thì là gì đây?! Còn bướng bỉnh nữa cũng vô dụng, Ôn Dĩ Ninh bất đắc dĩ đành ngồi vào ghế lái phụ.

Đường Kỳ Sâm ngồi lên xe, cũng chỉ qua loa nghiêng đầu nói với Hoắc Lễ Minh: "Đừng gây sự." Sau đó hoàn toàn không nói thêm lời dư thừa nào nữa cho xe chạy đi.

Một cốp xe đầy hoa, hun vào trong xe đều là hương hoa hồng. Hoa vốn là thơm, nhưng khi quá nhiều hoa tụ lại một chỗ cũng rất khủng bố đầu óc người. Đường Kỳ Sâm không quá giỏi chịu đựng cái mùi vị này, nhiều lần nhíu mày, sau đó còn điều thấp nhiệt độ bên trong một chút. Ôn Dĩ Ninh đã sớm nhận ra, nhưng cũng không hề rầy, chỉ âm thầm hạ cửa kính xe xuống một nửa để cho gió bên ngoài luồn vào trong.

Cô vừa muốn nói gì đó, trong nháy mắt quay đầu bỗng nhiên cảm thấy bất thường -----

Xe của bọn họ vừa chạy ra khỏi tòa nhà, còn đang chậm chậm lái trên đường, từ phía đối diện bỗng nhiên có một chiếc xe bán tải lao tới, không chạy theo tín hiệu giao thông mà giống như mất khống chế vòng vèo lung tung phóng về phía bọn họ. Đường Kỳ Sâm bấm còi, lần sau lộ ra gấp gấp hơn lần trước, nhưng đối phương giống như nhìn không ra nghe không thấy, tốc độ không có dấu hiệu giảm đi đánh thân xe tới. Va chạm quá mạnh khiến Đường Kỳ Sâm không kiểm soát được phương hướng, mà một cái va chạm này, khiến cho toàn bộ lực phù ngũ tạng bên trong giống như nứt toác.

Ôn Dĩ Ninh hét lên một tiếng, nhưng đau đớn trong tưởng tượng không thấy đâu. Bởi ngay một khắc va chạm đó, Đường Kỳ Sâm cấp tốc tháo đai an toàn, nghiêng người chắn trước người cô. Mà cũng là trong một tích tắc này, Hoắc Lễ Minh ngồi phía sau xe vươn người đưa tay che chở đầu Đường Kỳ Sâm. Mảnh vụn từ cửa kính xe phóng ra từ phía, góc cạnh sắc bén đâm vào mu bàn tay anh ta và sau gáy anh.

Giữa lòng mày của Đường Kỳ Sâm thoáng chốc hiện lên đau đớn, nhưng động tác bảo vệ Ôn Dĩ Ninh trước sau vẫn duy trì như một.

Nhớ đến mấy ngày trước cô và Hoắc Lễ Minh từng tán gẫu đến chuyện này: "'Ví dụ nếu ba người chúng ta ngồi trong cùng một chiếc xe rồi xảy ra tai nạn, tôi chắc chắn sẽ che chở cho anh ấy, còn anh ấy không chút do dự sẽ che chở cho cô.'"

Ôn Dĩ Ninh thâm rủa, Hoắc Lễ Minh đúng là cái tên miệng quạ đen.

Lúc Kha Lễ chạy đến bệnh viện, nhìn thấy đầu tiên là Ôn Dĩ Ninh ngồi trên băng ghế ngoài hành lang. Anh ta đi tới, trên mặt tái mét, "Không sao chứ?"

Ôn Dĩ Ninh đứng dậy, "Tôi không sao, Đường tổng và tiểu Hoắc vẫn còn ở bên trong băng bó, chắc cũng sắp ra rồi."

Kha Lễ nhìn về phía cánh cửa đóng kín mấy lần, lông mày nhíu chặt, "Nghiêm trọng như vậy sao?"

"Sẽ không có quá đáng lo, mu bàn tay của tiểu Hoắc nghiêm trọng một chút, nhưng chụp thử rồi, không tổn thương đến gân cốt."

Đang nói, cửa mở, bác sĩ và y tá đi ra, Đường Kỳ Sâm đi theo phía sau bị hai người đó chặn lại nên họ không nhìn được rõ tình hình, đợi đến khi đứng ở trước mặt, Kha Lễ hít vào một ngụm khí lạnh, Ôn Dĩ Ninh cũng giật nảy mình. Bên phải chiếc cổ thon dài của Đường Kỳ Sâm có một miếng băng gạc dày cộm, là bị mảnh kính đâm vào. Bác sĩ lấy mảnh vỡ ra, đâm rất sâu, lệch một chút thôi là trúng ngay động mạch rồi.

Kha Lễ cẩn thận trao đổi chi tiết với bác sĩ, xác nhận đi xác nhận lại là không sao mới thoáng yên tâm.

Không lâu sau thì Hoắc Lễ Minh nghiêng răng chịu đựng tiêu sái đi ra, trên mu bàn tay anh ta có tương đối nhiều mảnh vụn, trên cánh tay cũng bị găm mấy chỗ, máu tươi dính trên cánh tay áo màu trắng nhuộm ra vô số những bông hoa màu máu kỳ dị mà xinh đẹp. Ôn Dĩ Ninh hỏi: "Vẫn ổn chứ?"

"Không sao." Hoắc Lễ Minh quay đầu nhìn về phía Đường Kỳ Sâm, "Anh, em da thịt dày cũng quen rồi, nhưng anh phải đề tâm một chút. Cái cổ đừng có xoay lung tung, vết thương mà rách ra thì phiền đấy."

Kha Lễ đi tới, nghe xong lời của bác sĩ càng là nghĩ mà sợ, lông mày nhăn chặt không có dấu hiệu buông lỏng. Kha Lễ ở vị trí này đã bao nhiêu năm, gặp phải khó khăn hơn nữa cũng đều có thể hiện ngang không sợ hãi, trước sau duy trì một vẻ thong dong ôn hòa. Nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến Đường Kỳ Sâm, anh ta tuyệt đối không dám qua loa dù chỉ một chút.

"Để tôi gọi cho lão Trần, không thì ngài qua bên đó kiểm tra lại một chút đi." Kha Lễ càng nghĩ càng không yên tâm, "Vết thương đó của ngài phải khâu bốn mũi đấy."

Đường Kỳ Sâm nhấc tay nhẹ nhàng chạm vào vị trí vết thương, "Không cần." Lại nhìn sang Ôn Dĩ Ninh, thấp giọng hỏi: "Không bị thương chứ?"

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, cũng nhíu chặt mày nhìn vết thương của anh.

Một câu nói này, Kha Lễ liền hiểu.

Chiếc xe bán tải gây ra tai nạn là trượt qua bên phải, theo lý thuyết thì vị trí ghế phụ sẽ nguy hiểm nhất. Trên đường tới đây Kha Lễ đã nghe được đại khái tình hình từ phía cảnh sát giao thông, biết được người ngồi ở ghế lái phụ là Ôn Dĩ Ninh. Thế nhưng tất cả vết thương đều ở trên người Đường Kỳ Sâm và Hoắc Lễ Minh.

Trong lòng Kha Lễ khẽ nảy lên. Đường Kỳ Sâm là ai chứ? Nói trắng ra thì chính là, thân cư yếu vị(*), trong âm mưu giả dối trưởng thành lòng dạ đã sớm lạnh lẽo. Trên vai anh có nghĩa vụ nặng nề, bị trói buộc trong nữ nhi tình trường nhỏ bé là không thể. Ngoại trừ bề ngoài đẹp đẽ mà đầy vinh quang này, trái tim của anh phải hạn chế thấp nhất những thời điểm nóng lên. Đạo lý sống ở đời đã quá rõ ràng, lại vì sao bởi vì người khác mà làm tổn hại chính mình đây?

(*) thân ở vị trí quan trọng

Kha Lễ dường như đã nhìn ra, trong lòng ông chủ của anh ta Ôn Dĩ Ninh đã không phải người ngoài.

Đường Kỳ Sâm hỏi: "Xe ở ngoài?"

"Vâng. Lão Dư đang chờ." Kha Lễ hiểu ý anh, nói với Ôn Dĩ Ninh: "Để lão Dư đưa cô và tiểu Hoắc về trước, có chuyện gì thì gọi cho tôi."

Ôn Dĩ Ninh đi lên, nhìn Đường Kỳ Sâm, muốn nói lại thôi, một câu "cảm ơn anh" phát ra trong bầu không khí này thế nào cũng cảm thấy quá sơ sài rồi. Nhưng ngoại trừ cảm ơn cô cũng không biết phải dùng cái gì để đối mặt với người đàn ông này. Hoắc Lễ Minh gọi cô, "Dĩ Ninh, chúng ta đi trước đi." Lúc này cô mới cất bước, mạnh mẽ đè xuống một bụng tâm tư nhộn nhào.

Đường Kỳ Sâm thỉnh thoảng bỏ lại Kha Lễ, bước nhanh đuổi theo, nhẹ nhàng kéo cánh tay Ôn Dĩ Ninh. Anh giống như đọc ra được suy nghĩ của cô, kéo người sang một bên, tông giọng hạ xuống, giọng nói cũng bình tĩnh, "Không cần tự tạo cho mình áp lực, em không sao là tốt rồi. Còn nữa, tôi cho em thời gian."

Ngắn gọn không dài dòng văn tự, thậm chí một cái ánh mắt sâu xa cũng không có, nói xong liền quay về chỗ Kha Lễ đang đứng.

Ôn Dĩ Ninh vừa ôm theo một bụng tâm sự nặng nề, trong khoảnh khắc hóa thành bát nước thuốc vừa ngọt vừa đắng, đủ loại chống cự chần chừ đầu đầu nhau cũng trong một khắc này hóa thành mây khói. Đường Kỳ Sâm vẫn luôn kín đáo lại có sức mạnh như vậy, lời của anh, với ánh mắt nhìn sâu vào đôi phương ẩn ý đến lạ, giống như một chiếc chìa khóa thử tra vào ổ, kiên trì ma sát, ôn nhu xoay tròn. Phản sức lực này khiến người ta không đành lòng, thiếu chút nữa thì muốn chủ động vì anh mà mở rộng cửa lớn.

Mọi mẫu thuẫn khổ sở trong lòng chuyển thành từng bước đi cẩn thận. Thật chậm rãi, cũng không còn sợ hãi tiếp xúc ánh mắt với Đường Kỳ Sâm nữa. Đường Kỳ Sâm từ một khoảng cách nhẹ nhàng cười với cô, môi trên chạm môi dưới, dùng khẩu hình nói với cô: "Nghe lời."

Người đi rồi, Kha Lễ còn chưa yên tâm, "Đường tổng, không thì tôi nói lão Trần qua chỗ ngài xem lại một chút nhé."

Đường Kỳ Sâm đi theo anh ta ngồi vào xe, đầu đón trên cổ đứng là vẫn rất dằn vặt, anh nói: "Hai ngày này nói với bên ngoài tôi đi công tác, công ty có văn kiện khẩn cấp gì thì mang đến cho tôi. Cũng nói với tiểu Hoắc một tiếng, đừng cho người trong nhà tôi biết chuyện này. Còn nữa, gọi điện cho lão Trần nói ngày mai cậu ta qua đây giúp tôi thay băng, tôi sẽ không đến bệnh viện nữa."

Kha Lễ đáp ứng, do dự nhiều lần, cuối cùng hỏi: "Đường tổng, là bất ngờ sao?"

Đường Kỳ Sâm tựa đầu về sau, nhắm mắt lại, mặt mũi vô cùng: "Tôi không biết."

Kha Lễ nói: "Chủ nhân của chiếc xe bán tải kia say rượu còn lái xe, hơn nữa không phải người địa phương. Trong ấn tượng của tôi cũng không quen người này. Nhưng trên đường lớn rộng rãi thông thoáng như vậy, không đến nỗi từ xa như vậy không nhìn thấy mà hướng về chiếc xe của ngài đâm tới. Có cần tôi đi điều tra người tài xế này một chút không?"

Kha Lễ cẩn thận, anh ta có thể nhìn ra điểm đáng ngờ, Đường Kỳ Sâm không thể không thấy.

Nhưng, "Không cần tra." Đường Kỳ Sâm bình tĩnh nói: "Chính là bất ngờ."

Kha Lễ yên lặng, đáp: "Được."

Vết thương của Đường Kỳ Sâm vẫn tương đối sâu, hai ngày sau mỗi lần lão Trần đến thay băng cho anh đều cau mày lắc đầu. Trong phòng bật điều hòa, Đường Kỳ Sâm hiếm thấy có ngày mặc quần áo ở nhà, mái tóc không qua chải chuốt, mềm mại rũ trên cái trán trơn bóng của anh, cũng che đi mấy phần tinh anh, lại thêm mấy phần dễ gần.

Lão Trần nói: "Lúc đó phải đến phòng khám của tôi mới đúng. Xử lý như thế này chưa đủ tốt, không cẩn thận sẽ để lại sẹo."

Đường Kỳ Sâm cười cười, "Cũng không phải vết thương trên mặt, không sao."

Lão Trần thành thạo xử lý, băng gạc cũng đã chuẩn bị đầy đủ, tiêu độc rồi lại bôi thuốc, cực kỳ bắt mắt dĩ nhiên: "Tôi đã gặp vô số bệnh nhân, nhưng chưa gặp ai không để cho người khác bớt lo như cậu. Dạ dày không tốt, trong năm nay cũng đã tiếp bốn lần nước rồi. Nửa cuối năm mới bắt đầu, chính cậu lại tự tụt tiền thuốc trước."

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu mặc cho anh ta xử trí, khóe miệng cong cong.

"Lại còn xảy ra tai nạn rồi bị mảnh kính đâm vào, cái vết thương này của cậu nhìn qua cũng không ghê gớm gì, nhưng chỉ cần dịch sang một centimet nữa thôi, cậu khẳng định sẽ chịu đủ." Lão Trần lại nghĩ đến chuyện gì đó: "Còn cái cánh tay này của cậu nữa, lúc đó mấy người Kha Lễ đều có mặt nên tôi mới để cho cậu chút mặt mũi, cái gì mà không cẩn thận đập vào? Tôi là bác sĩ, lừa gạt trẻ con à? Cậu chính là chơi vật tay với người ta mà bị."

Nói đến đây, Đường Kỳ Sâm vẫn là có hơi chột dạ dòi tằm mắt đi.

"Quen nhau nhiều năm như vậy, đây cũng là lần đầu tiên tôi biết cậu còn có cái loại sở thích này đây." Lão Trần những lúc trách mắng người vẫn rất ôn hòa, thuốc thay xong, anh ta kéo khẩu trang xuống, khẽ thở ra một hơi, "Không nói nữa, nói nhiều quá lại có cảm giác mình thành người già lắm lời. Giữ gìn sức khỏe, cẩn thận một chút."

Đường Kỳ Sâm ngồi thẳng lên, nhẹ nhàng chuyển động cái cổ, ừm một tiếng rồi hỏi: "Sau khi cắt chỉ sẽ không quá rõ ràng chứ?"

"Tôi bôi thuốc cho cậu rồi, ba ngày sau sẽ không quá rõ ràng." Lão Trần nói đùa: "Cùng lắm thì nếu có người ở công ty hỏi, cứ nói bị vợ cào là được."

Với cái phẩm vị này của Đường Kỳ Sâm, bốn bỏ thêm một cũng gần với cái chân tướng này rồi. Anh rất tự nhiên cười cười, khóe miệng cũng giương lên rất nhẹ. Lão Trần đơn giản thu dọn xong đồ, lại dặn dò: "Dù sao mấy ngày nay cậu cũng có thời gian, dành chút thời gian qua chỗ tôi làm cái kiểm tra sức khỏe toàn diện luôn đi."

Loại kiểm tra sức khỏe này không quá giống những thứ bình thường.

Một người đàn ông hơn ba mươi, ở một vài phương diện khác cũng coi như để tâm bảo dưỡng. Từ khi Đường Kỳ Sâm chưa đến ba mươi mỗi năm đều sẽ làm kiểm tra chăm sóc sức khỏe một lần, rút ít mẫu kiểm tra tình trạng hormone, đánh giá công năng này nọ một hồi. Đến tuổi xuống dốc cũng là quy luật tự nhiên của nhân loại, thân nhiên tiếp thu, không có gì phải trốn tránh. Cũng may là Đường Kỳ Sâm luôn chú ý bảo dưỡng, mấy năm qua không hề động đến thuốc lá, lại ít uống rượu, kết quả kiểm tra sức khỏe hàng năm cũng còn không tệ.

Anh đồng ý: "Tôi không tiến, về thông thả."

Kha Lễ ngồi một bên đứng dậy đưa lão Trần xuống dưới, người đi rồi, anh ta lấy ra vài bản báo cáo vừa lọc ra đưa cho Đường Kỳ Sâm, "Mấy hạng mục mới tháng sau ra thành phẩm đưa tới kế hoạch dự toán, có hai bản báo cáo số liệu tôi sẽ cho người đi thẩm định lại, nửa tiếng sau gửi phản hồi cho ngài."

Đường Kỳ Sâm xem qua một lượt, nhấn mạnh những công đoạn cần rút ngắn thời gian, lại phê sửa mấy chỗ. Rất nhanh, tà dương phủ kín bầu trời phía tây, ánh nắng bên ngoài cũng dần phai nhạt. Hai ngày nay Kha Lễ đều đến nơi này của anh làm việc, thời gian cũng sắp qua giờ ăn cơm tối.

"Đường tổng, hôm nay ngài muốn ăn gì? Tôi gọi điện cho lão Dư mua về."

Đường Kỳ Sâm đóng máy tính lại, đặt xuống rồi đứng lên: "Không cần, cậu về đi, buổi tối tôi có chút việc."

Kha Lễ cũng đứng dậy, "Được, ngài lái xe hả? Hay để tôi đưa đi?"

Đường Kỳ Sâm chọn một chiếc áo phông ngắn tay sọc ngang có cổ từ tủ quần áo đặt lên giường, nói: "Tôi tự lái."

Công việc bên này kết thúc, Kha Lễ mang theo những văn kiện đã phê duyệt trở về công ty một chuyến. Ngày mai anh ta sẽ phải thay Đường Kỳ Sâm dự một buổi họp bàn về hạng mục kỹ thuật, có một vài tư liệu cần chuẩn bị. Thời gian còn sớm, ở Á Hối vẫn có không ít nhân viên ở lại tăng ca, Kha Lễ đi một vòng, đang chuẩn bị về phòng làm việc của mình thì nghe thấy có người gọi lại.

"Trợ lý Kha."

Anh ta quay đầu lại nhìn, "Hả? Di Ninh, làm sao vậy?"

Ôn Di Ninh đi nhanh tới, vừa rồi chạm mặt với Kha Lễ nhưng bởi vì xung quanh còn có đồng nghiệp nên có vài lời kiêng kỵ vẫn không tiện hỏi. Hiện tại xung quanh Kha Lễ không có ai, trong lòng lại do dự, cuối cùng vẫn dè dặt hỏi ra: "Đường tổng đã tốt hơn chút nào chưa?"

Kha Lễ hiểu ý, mỉm cười nói: "Vẫn ổn đi."

Đây không phải là phong cách nói chuyện của Kha Lễ. Từ trước đến giờ anh ta đều cho người khác ấn tượng chắc chắn đáng tin, tốt là tốt, không tốt là không tốt. Còn thêm cái chữ "đi" này là có ý gì chứ?

Ôn Di Ninh bị dáng vẻ lập lờ nước đôi này của anh ta làm cho loạn tung tung phèo. Trong đầu không ngừng tưởng tượng ra chân tướng phía sau, càng nghĩ càng thấp thòm, cuối cùng cau mày hỏi: "Tệ lắm sao?"

"Không có chuyện gì lớn, vết thương bị nhiễm trùng một chút, lúc tôi qua đó hình như còn sốt nhẹ." Kha Lễ bằng phẳng nói: "Phòng chùng cũng không quá muốn ăn cơm, nhưng tôi định bận rộn bên này xong vẫn cứ mua đồ ăn bên ngoài rồi mang qua đó cho ngài ấy."

Trên mặt Ôn Di Ninh rõ ràng hiện ra tia lo lắng, môi hơi mím lại, nhưng dưới ánh mắt dò xét của Kha Lễ lại cứng rắn kéo về mặt của mình về bình thản.

Kha Lễ không dám chãi chuốt cho lời nói dối quá chân thực, cười cười một chút, tự bẻ ra cho cô cái bậc thang: "Chỗ tôi cũng không biết còn phải bận đến bao giờ nữa."

- - - - -

Trời chuyển tối, thành thị cũng trở nên lưu luyến mà dịu dàng. Một tầng tà dương vàng rực rỡ chiếu sáng cả một nửa vòm trời tây, kéo ra hai đường chân mây dài mà bất tận, báo hiệu đêm hè đã đến rồi. Đường Kỳ Sâm lái xe lên đường trên cao, hạ một nửa cửa kính xuống để cho gió lùa vào trong. Anh thích ngắm nhìn hoàng hôn, dù có việc trên người nhưng vẫn cho xe thả chậm tốc độ, trước khoảnh khắc trăng lên trời xuống hoàn toàn anh cũng đến được chỗ cần đến.

Nơi ở của An Lam trong khu Lư Loan.

Căn nhà này đã được xây dựng từ rất sớm, là ba cô ta tặng. Bộ phim mới của An Lam đang trong giai đoạn chuẩn bị nên có được một thời gian ngắn được tự do nghỉ ngơi. Đường Kỳ Sâm cho xe dừng lại cách đó một đoạn xa, lúc đi bộ qua An Lam đang tưới nước trong vườn hoa. Hôm nay cô ta mặc một chiếc đầm maxi hoa nhỏ, trên vai đặt một chiếc áo khoác mỏng, dù là thời gian nghỉ ngơi thì vẫn luôn giữ cho bản thân xinh đẹp không thể xoi mói.

Nhìn thấy người, An Lam lập tức vẫy tay, sau đó đặt bình tưới nước sang một bên, nhanh chóng bước tới: "Dì đã nấu cơm xong rồi, đều là món anh thích."

Nụ cười rực rỡ mỹ lệ như hoa đào bay trong gió, ánh mắt trong veo, ngập tràn mong chờ. Ánh mắt thoáng dịch xuống, An Lam nhìn thấy băng gạc trên cổ Đường Kỳ Sâm bị cổ tay mơ hồ che khuất, nhất thời biến sắc, "Anh làm sao thế này? Đừng nhúc nhích, để em xem nào."

An Lam nhón chân lên, nghiêng cổ sang phải nhìn kỹ, trên mặt là quan tâm và khẩn trương.

Đường Kỳ Sâm không tránh, cũng không hùa theo, mà trực tiếp nâng tay đẩy cổ tay cô ta ra.

Lực đạo này không tính là nhỏ, ngược lại rất nặng. Lòng bàn tay của người đàn ông ấm áp, nhưng giờ khắc này lại khiến người ta khiếp đảm e sợ, còn có, trong lòng nguội lạnh. An Lam dừng lại một chút, ánh mắt mờ mịt nhìn anh, "Hả?"

"Vào nhà." Đường Kỳ Sâm nói.

Nơi này tuy là tính riêng tư rất tốt, nhưng anh vẫn muốn cẩn thận, đề phòng mọi bất trắc. Cánh cửa khép lại, Đường Kỳ Sâm nói với di giúp việc đang bận rộn làm bữa tối trong bếp: "Phiền đi mua giúp tôi bao thuốc lá."

Anh đã rất lâu rồi không hút thuốc lá, An Lam nghe được lời này, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng không xong.

Đuổi đi giúp việc đi, Đường Kỳ Sâm rốt cuộc nói đến chủ đề chính, anh hỏi: "Vì sao làm chuyện như vậy?"

An Lam nỗ lực duy trì hồ đồ, kéo kéo khoe miệng, "Chuyện gì cơ? Em không hiểu."

"Làm chuyện như vậy với anh, vui không?" Đường Kỳ Sâm trực tiếp đánh gãy lời biện hộ giả khờ của cô ta, ánh mắt vừa rồi vẫn tỉnh là hờ hững thông dong, trong thời khắc này, giống như đã hoàn toàn mất đi nhiệt độ. Anh nói: "Tài xế của chiếc xe bán tải kia là bà con xa của một thợ trang điểm trong đoàn đội của em. Anh đã gặp anh ta một lần."

An Lam thoáng chốc biến sắc.

Đôi môi mỏng của anh khẽ mím, càng thêm hiện ra bạc tình, "Vì sao làm như vậy?"

An Lam nghiêng đầu sang một bên, trên khuôn mặt hiện lên mấy phần bướng bỉnh.

Đường Kỳ Sâm khép mắt, cũng được, loại tính tình này của An Lam sợ là cả đời cũng không học được cách dọn ra bậc thang, kỹ năng nói chuyện trong hòa khí rồi. Trong lòng thở dài một tiếng, Đường Kỳ Sâm dứt khoát nói thẳng. Anh bắt lấy cổ tay An Lam, khí lực lớn như muốn bẻ gãy tay cô ta.

"Từ nhỏ đến lớn, từ khi chúng ta quen nhau, anh chưa từng nói một câu nặng lời với em. Anh coi em như người thân, giống với mấy người Tây Bình, tiểu Hoắc, tính tình trẻ con này của em có tệ hơn thế nào đi chăng nữa anh cũng đều tha thứ. Nhưng mà An An, em không thể không tuân theo quy tắc bình thường, không thể đến cả đạo lý cơ bản cũng không quan tâm."

Mỗi chữ đều như gai có độc, nói thêm một câu, trong lòng An Lam lại đục ra thêm một cái lỗ thủng. Từ nhỏ cô ta đã bướng bỉnh thích làm theo ý mình, có người nuông chiều nâng đỡ càng khiến cô ta thích tỏa sáng mà kiêu ngạo. Lời này của Đường Kỳ Sâm quá nặng nề, anh rất ít có những lúc bày ra vẻ mặt nghiêm túc trước mặt cô ta như vậy, điều này không nghi ngờ gì đã biến thành đại bản đánh lên người cô ta, cả thầy có năm mươi cái.

Thế nhưng lời của anh quá có lý, kể cả dấu chấm câu cũng không đặt sai chỗ.

An Lam động tâm với anh, hiện tại đứng trước anh biến thành đuối lý. Tình cảm và đề bụng đều không thể trở thành lý lẽ, loại xấu hổ bị vạch trần và đổ kị phần uất tự đáy lòng này đục khuấy cho cô ta máu thịt be bét. Móng tay đẹp để liều mạng đâm vào lòng bàn tay của chính mình, rốt cuộc không thể nhìn được nữa phân bác: "Em không hiểu anh đang nói gì!"

Đường Kỳ Sâm càng bình tĩnh, "Đắm vào bên phải, cũng chính là ghé phụ, bởi vì người ngồi ở ghế cạnh tài xế là cô ấy."

An Lam ngược lại mặt bình tĩnh, gào lên: "Anh trước đây chưa từng vì kẻ khác mà nổi giận với em!"

Đường Kỳ Sâm: "Vậy cũng phải nhìn một chút em đã làm ra chuyện gì."

An Lam nhất thời thất thần, vẻ mặt cứng ngắc, dần dần, trên mi mắt mang theo ướt át. Cô ta còn chưa chết tâm, nghẹn ngào hỏi lại: "Vậy nên, anh thật sự thích cô ta."

Đường Kỳ Sâm không trốn tránh ánh mắt truy hỏi của cô ta, yên lặng vài giây, nói: "Anh không phủ nhận, xác nhận lòng mình cần một thời gian, nhưng khi 30 tuổi anh đã vì một lần "xác nhận" mà bỏ lỡ rồi. Hiện tại anh đã sắp đến cái ngưỡng bốn mươi, không muốn lại sai lầm thêm. Nhưng một lần lại một lần, hành động này của em quá tổn thương anh. Em đây chính là muốn dồn người vào chỗ chết, may mắn là miếng kính đó đâm lên người anh, không như mong muốn của em. Nhưng em có nghĩ tới hay không, nếu chuyện này thật sự như những gì em muốn, em cảm thấy anh có thể tha thứ cho em hay không?"

An Lam ngừng thở, thấp thòem lo âu, đáy lòng lại hiện lên tia hi vọng. Cô ta cảm giác bản thân muốn nổ tung, mà nửa câu nói cuối cùng của anh rốt cuộc như thùng nước đá giữa mùa đông khắc nghiệt dội lên đầu cô ta, dội cho toàn bộ hừng hờ dọa người cuối cùng tắt lịm.

Đường Kỳ Sâm cho ra một đáp án khẳng định: "Anh sẽ không."

Nếu em ráp tâm muốn hại cô ấy, anh sẽ không tha thứ cho em.

Lời đã nói đến thế này, thái độ của Đường Kỳ Sâm xem như hoàn toàn rõ ràng. Anh thậm chí không có trấn an và ôn nhu dư thừa làm nền, mặt đối mặt, một đao đem toàn bộ kiêu căng và tùy hứng vô lý của cô ta chặt đứt.

An Lam không còn chút hi vọng, sợ hãi và kinh hoàng vây lấy. Đường Kỳ Sâm như vậy quá xa lạ, lần đầu tiên anh dùng vẻ mặt đàn ông cứng rắn này đối xử với cô ta. Thế nhưng giống như điếc không sợ súng, An Lam vẫn miệng nhanh hơn não, giống như túm lấy một nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng, lại giống như đem ra uy hiếp anh: "Đường gia và An gia không thể tách rời!"

Sắc mặt Đường Kỳ Sâm thâm trầm lại bình tĩnh, đối với lời uy hiếp trắng trợn lại có lực sát thương này giống như thật sự tỉ mỉ suy tư trong chốc lát. Tầm mắt của anh một lần nữa trở lại trên người An Lam, như vực sâu vạn trượng, nhàn nhạt nói: "Như em cũng đã nói, không thể tách rời."

Đường gia không thể rời bỏ An gia.

Nhưng An gia có thể tách khỏi Đường gia sao?

Đường Kỳ Sâm không chút biến sắc đem phần uy hiếp này trả lại. Sau đó không dây dưa thêm một giây nào nữa, xoay người rời đi.

Ra khỏi cửa, gió mùa hạ phả lên mặt, chênh lệch nhiệt độ khiến anh khẽ run lên.

Lái xe về nhà đứng vào giờ cao điểm, về đến Tomson Riviera đã hơn tám giờ. Không thể phủ nhận An Lam trong vòng giao thiệp của anh đã có một vị trí khá đặc biệt. Phần tình cảm thân thiết từ nhỏ đến lớn, vừa rồi đối mặt với việc lấy lợi ích ra đàm phán không nghi ngờ gì chính là thương gân động cốt, rất có sức tàn phá.

Đường Kỳ Sâm từ khi lái xe trên đường dạ dày đã ần ần khó chịu. Sau khi dừng xe, anh đi bộ trên con đường nhỏ trong hoa viên, nơi này ngay phía dưới tòa cao tầng, ánh đèn nhân nhật, rất yên tĩnh.

Đi ra ngoài hơi lâu nên vết thương trên cổ cũng bắt đầu mơ hồ đau, Đường Kỳ Sâm xoa xoa cái bụng trống rỗng, không có chút tinh thần nào hướng về phía căn hộ của mình.

Gần đến nơi, anh ngừng đầu lên, ánh mắt lướt về phía trước, sau đó triệt để sửng sốt.

Ra khỏi hoa viên là đại sảnh, một thân ảnh nho nhỏ đang cúi đầu ngồi trên bậc thang, có lẽ là bởi vì ngồi quá lâu nên bắt đầu buồn chán giật mấy cây cỏ rồi quần giữa ngón tay chơi đùa.

Ôn Dĩ Ninh tăng ca xong trở về liền lập tức thay một bộ quần áo mới rồi đi ra ngoài. Nửa người dưới là chiếc chân váy dài chạm đất họa tiết dân tộc, phía trên mặc chiếc áo ngắn hán phục cách tân, tóc vấn lên một nửa, nửa kia nhu thuận buông xuống sau tai.

Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu, với ánh mắt của Đường Kỳ Sâm khẽ giao nhau.

Ngay một giây sau thì đứng lên, phui bụi trên váy, sau đó ngược ngừng đứng tại chỗ.

Tầm mắt của Đường Kỳ Sâm dịch xuống, nhìn thấy hộp com giữ nhiệt trên mặt đất.

"Đến đây à." Anh đi tới, phản ứng rất bình thường.

Ôn Dĩ Ninh khẽ thở phào một hơi, trong lòng cũng không còn khẩn trương như vừa rồi nữa, ừm một tiếng, "Thuận đường đi ngang qua đây, Kha Lễ nói anh không ăn cơm nên tiện tay mua một phần. Vậy anh ăn đi, tôi....."

Hai chữ "về trước" bị Đường Kỳ Sâm nhanh hơn một bước cắt đứt, không cho cô nói ra khỏi miệng, trực tiếp cắt ngang: "Vào đi."

Ôn Dĩ Ninh yên lặng một chút, hai giây sau xách chiếc hộp lên, hai người một trước một sau tiến vào thang máy.

Dạ dày Đường Kỳ Sâm vừa rồi ngậm ngấm đau, nhưng cũng không quá rõ ràng, sau khi vào nhà anh cũng không có biểu lộ vui vẻ gì quá lớn, ngữ điệu bình thường chậm rãi: "Trong bếp có bát, em lấy ra cho vào bát rồi dùng lò vi sóng hâm lại nhé, dạ dày tôi có chút đau."

Nói xong liền đi về phía ghế sofa ngồi xuống.

Ôn Dĩ Ninh cũng không nhiều, đi vào nhà bếp, đồ canh gà bên trong ra.

Trong phòng yên tĩnh, mà ánh đèn ngoài phòng khách cũng không quá sáng. Phần yên tĩnh này thế nhưng không khiến người ta thờ không thông, mà ngược lại có chút cảm giác yên bình.

Trong đầu đang suy nghĩ miên man, bên hông đột nhiên bị siết lấy, đôi tay anh từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Ôn Dĩ Ninh trong tích tắc ngừng thở.

Vòng tay trên eo siết chặt hơn mấy phần, trên vai cũng bị đè nặng. Đường Kỳ Sâm ôm cô, "Xuyt."

Khuôn mặt bên trái của anh chôn ở hõm cổ cô, giọng nói mềm mại mà trầm khàn, mi mắt khép lại, do dự nói: "Mệt thật đấy. Để tôi ôm em một cái, một lát thôi, một lát là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Mộng cảnh ôm lấy hồ Sa (6)

Hơn nửa trọng lượng cơ thể Đường Kỳ Sâm đều đặt trên người cô. Cảm giác nặng nề bắt đầu từ cánh tay ôm eo của anh chậm rãi phát tán ra, men dọc theo kinh mạch, qua sống lưng bị anh kẻ sát. Cơ thể Ôn Dĩ Ninh như bị xé làm hai, một nửa kẻ sát với anh là nóng hừng hực, mà nửa kia có thứ gì đó điên cuồng quấy phá bên trong, khiến cho trái tim cô đập loạn, một lần rồi lại một lần như có chiếc búa tạ nện xuống.

Ôn Dĩ Ninh đứng yên không nhúc nhích.

Đường Kỳ Sâm ôm một hồi thì thật sự thả ra, lùi về sau gần nửa bước, sau đó bưng bát canh gà cô vừa đổ ra định trực tiếp húp, Ôn Dĩ Ninh vội dè lại bàn tay anh, "Từ từ thôi."

Đường Kỳ Sâm còn chưa hiểu ra chuyện gì, bị Ôn Dĩ Ninh ngăn lại thì có chút không quá thích ứng nhũ mảy. Ôn Dĩ Ninh không nói, tìm chiếc thìa đặt vào rồi mới ra hiệu cho anh bắt đầu, "Anh ăn uống vội vàng như vậy sẽ trở thành gánh nặng cho dạ dày. Ngồi xuống bàn đi, từ từ ăn."

Đường Kỳ Sâm có chút không quen lắm. Bởi vì những năm này thời gian luôn eo hẹp, mở không hết những cuộc họp, đi không hết những chuyến bay, thời gian nghỉ giữa chừng cực kỳ hiếm hoi. Tiệc xã giao tuy nhiều, nhưng không phải lấy ăn là chính, hao tâm tổn trí, đi qua đi lại cũng chỉ cảm một ly rượu. Lâu dần, khẩu vị của Đường Kỳ Sâm cũng biến thành khó chiều. Anh cực kỳ kén ăn, sức ăn cũng nhỏ, mỗi lần đều là vội vàng qua loa ăn cho xong, đừng nói thời gian cho dạ dày co bóp, đến cả thời gian nhai chậm nuốt kỹ cũng chẳng có. Trở thành thói quen rồi sẽ khó sửa lại, dù sao độc thân cũng đã quá lâu, có những thứ dần không muốn quan tâm nữa.

Đường Kỳ Sâm ngồi trong phòng khách ăn canh, chiếc thìa sứ nhỏ nhỏ tình cờ chạm phải thành bát, âm thanh lanh lảnh và mùi hương từ canh gà hầm khiến cả người anh khoan khoái. Một lúc sau Ôn Dĩ Ninh từ trong bếp đi ra, lại rót cho anh một cốc nước ấm, "Anh có cần uống thuốc không?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Uống hết rồi."

Ôn Dĩ Ninh còn nhớ lần trước ở chỗ anh thấy bác sĩ Trần đã kê không ít thuốc, mới một thời gian ngắn mà đã hết rồi? Cô không nhận được cau mày, "Rót cuộc anh đã đi kiểm tra cẩn thận lại chưa đấy?"

Ăn hết bát canh gà, Đường Kỳ Sâm nhẹ nhàng đặt bát và thìa về bàn, sau đó lấy khăn giấy lau miệng, qua loa đáp: "Chỉ là loét dạ dày thôi, những lúc không tái phát vẫn rất tốt."

Loại thái độ không quá để tâm này của anh khiến Ôn Dĩ Ninh bức bối, không nhẹ không nặng lên án: "Thấy anh một năm cũng chẳng tốt được mấy ngày."

Trong phút chốc hai người lại như ngấm hiểu ý lâm vào trầm mặc. Trầm mặc kéo dài, kéo theo bầu không khí chậm chậm thay đổi. Đường Kỳ Sâm chăm chú nhìn vào ánh mắt có nhiệt độ kia của cô, một ngồi, một đứng, không tính là gần nhưng khoảng cách này như lại có thể bị ánh mắt chăm chú đó của anh đốt cho cháy rụi.

Đường Kỳ Sâm hơi cong môi, thấp giọng nói: "Được, Niệm Niệm, nghe lời em."

Trái tim Ôn Dĩ Ninh cứ như vậy khẽ rung rinh.

Đường Kỳ Sâm chỉ chỉ chiếc tủ thấp bên phải, "Chỗ đó hình như có thuốc, em giúp tôi xem đi."

Nghe anh nói vậy thì xem ra không thoải mái thật rồi. Ôn Dĩ Ninh kéo học tủ ra, bên trong đặt mấy chiếc lọ nhỏ. Những thứ này đều là lão Trần chuẩn bị cho anh, tiêu viêm giảm đau là chủ yếu, những lúc đi công tác anh cũng có thể mang theo để phòng trường hợp cấp bách. Bốn cái đã rỗng ba, một lọ còn lại cũng đã uống hết hơn nửa. Ôn Dĩ Ninh nắm cái lọ còn lại trong tay, nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng đặt nó về chỗ cũ.

Cô đứng lên, trong giọng nói đã có chút kéo căng: "Không uống thuốc nữa, anh ngồi đó đi."

Sau đó cô đi vào nhà tắm, mở nước ra mức nóng nhất, chính là loại nóng bỏng cả tay. Đồ dùng tắm rửa của Đường Kỳ Sâm rất đầy đủ, đặt đầy một cái giá, khăn bông xanh lam nhạt xếp ngay ngắn chỉnh tề bên cạnh, cô cao giọng hỏi: "Anh dùng cái nào rửa mặt vậy?"

Đường Kỳ Sâm ngồi ngoài phòng khách đáp: "Màu trắng."

Ôn Dĩ Ninh lấy chiếc khăn mặt nhúng vào nước nóng, lại ngâm một lúc sau đó mới cầm lên. Quá nóng, Ôn Dĩ Ninh chỉ dám dùng đầu ngón tay cẩn thận vắt nước, tuy là như vậy thì đầu ngón tay vẫn đỏ bừng. Ôn Dĩ Ninh đi ra ngoài đưa khăn mặt cho Đường Kỳ Sâm, "Nếu không quá đau thì dùng khăn lông này đắp lên đi."

Đường Kỳ Sâm nhìn cô.

"Đừng cứ hề đau là lại uống thuốc, sau đó sẽ bị phụ thuộc vào thuốc. Cách này tôi thấy mẹ hay dùng." Chiếc khăn mặt được gấp nhỏ đặt vào lòng bàn tay, lòng bàn tay còn lại úp lên trên để tránh nhiệt độ tản đi, "Dạ dày mẹ tôi cũng không quá tốt, nhưng bà không bị nặng như anh, thì thoảng sẽ nôn mửa. Bà không uống thuốc mà mỗi lần bị như vậy sẽ lấy khăn lông xấp vào nước nóng rồi đắp lên bụng, rất hiệu nghiệm. Không biết đối với anh có tác dụng không, anh thử xem."

Tầm mắt của Đường Kỳ Sâm rơi trên ngón tay đỏ như quả cà rốt của cô, nhất thời nhũ mảy. Anh cầm lấy chiếc khăn mặt, vén áo rồi trực tiếp đặt lên vị trí dạ dày. Động tác này làm lộ ra đường hông dài của anh, loại gầy mỏng nhưng có lực. Đường Kỳ Sâm cũng được xem như là từ nhỏ sống trong nhung lụa, cơ thể được bảo dưỡng khá tốt. Một phần da thịt lộ ra này như sứ trắng, từ phần bụng trở xuống không có lấy một vết sẹo, hai đường vòng cung rất nhạt kéo dài đi xuống, cuối cùng được chiếc thắt lưng che đi.

Ôn Dĩ Ninh không được tự nhiên dời mắt, sau đó chọn một vị trí cách xa anh nhất ngồi xuống.

Đường Kỳ Sâm liếc mắt nhìn, cũng không nói nhiều, ngửa đầu dựa về sau, hai mắt nhắm hờ, cảm nhận ấm áp dần lên lời. Ôn Dĩ Ninh trước sau vẫn luôn quan sát về mặt của anh, thế nhưng vẫn không nhìn ra rốt cuộc là có tốt hơn được chút nào hay không, trong lòng có chút không yên tâm, cuối cùng nói: "Ồi, bỏ đi, anh vẫn là uống thuốc thôi, mấy thứ kia chia liều lượng thế nào?"

Cô lấy lọ thuốc trong hộp tủ ra, Đường Kỳ Sâm cũng theo cô, chiếc khăn lông này tuy làm bụng ấm áp nhưng không giải đúng chỗ ngứa, đau đớn ở dạ dày vẫn còn khiến anh khó chịu không thôi. Trong lúc cô lấy thuốc, Đường Kỳ Sâm tự mình mang chiếc khăn mặt cất về nhà tắm, lúc đi ra đã thấy Ôn Dĩ Ninh ngồi xồm trên đất cẩn thận đọc hướng dẫn.

(*) so với đắp khăn ấm thì uống nước ấm sẽ có tác dụng hơn đấy, nhưng đắp chăn để giữ ấm cho bụng cũng khá cần thiết hehe

Đồng ý là không nên động chút là uống thuốc như Sâm ca, rất dễ bị nhờn thuốc. Mà anh chịu đau kém quá, đành phải nhờ Niệm Niệm lẹ lẹ quay lại với anh thôi, phương thuốc chữa bách bệnh mà:))))))

"Màu đỏ ba viên, màu trắng hai viên, còn có thuốc con nhộng, lấy theo cân nặng." Đường Kỳ Sâm đã sớm quen thuộc với mấy thứ thuốc này, nói.

"Anh nặng bao nhiêu?"

Đường Kỳ Sâm báo một con số.

Ôn Dĩ Ninh tính toán một chút, giúp anh chia thuốc đâu vào đấy rồi đưa tới. Đường Kỳ Sâm cầm cốc nước ấm, nuốt thuốc vào bụng, sau đó chậm rãi dựa lưng về sau. Ôn Dĩ Ninh không còn gì để nói, "Người nhà mặc kệ cho anh như vậy sao?"

"Hả?"

"Sức khỏe của anh kém như vậy mà bọn họ không nói gì hả? Cũng không chăm sóc anh? Còn Kha Lễ nữa, anh ta, anh ta....."

Anh ta thì bỏ qua vậy, Ôn Dĩ Ninh từng thấy đáng về lúc xã giao của anh ta, cũng là một nhân vật không tầm thường. Nhìn rất ngay ngắn gọn gàng, thế nhưng mỗi lần đụng chèn cạ ly có lẽ cũng đều không dễ dàng gì. Đặc biệt là những khi xã giao với quan chức chính phủ, cơ bản chỉ có uống rồi lại uống. Rất không dễ dàng.

Ôn Dĩ Ninh nhìn mấy lọ thuốc này, còn nghiêm túc nhắm tính với anh, "Một lần uống chín viên, một ngày ba lần sẽ là hai mươi bảy viên. Nếu vậy một năm anh sẽ phải uống, sẽ phải uống....."

Cô tạm ngừng một chút, phản ứng chậm chạp, còn chưa tính ra được thì đã nghe thấy Đường Kỳ Sâm nhàn nhạt đáp: "810."

Anh cười mà như không cười nhìn cô, hơi nghiêng đầu, đáng về lưỡi biếng mà mẫn ý. Ôn Dĩ Ninh gần không có chỗ phát tiết, hừ một tiếng rồi nói: "Vẫn rất lợi hại ạ."

"Tốt nghiệp từ Thanh Hoa đúng là cứ phải khác."

"Đương nhiên, dù sao tôi cũng tốt nghiệp từ Thanh Hoa."

Hai người đồng thanh lên tiếng, nội dung có chín phần giống nhau.

Tầm mắt của Ôn Dĩ Ninh và Đường Kỳ Sâm lại một lần nữa như có hiểu ngầm giao nhau. Một ngày người, một ánh mắt sâu xa. Đó là ký ức rất nhiều năm về trước, cô gái còn mang theo hương thơm hoa cỏ và nhiệt huyết của tuổi xuân, quán lấy Đường Kỳ Sâm như một chú mèo nhỏ nuôi trong nhà, tuy là còn non trẻ nên có những lúc không hiểu chuyện, nhưng vẫn mạnh miệng nhẹ dạ, đối với Đường Kỳ Sâm cũng một lòng quan tâm. Cũng là một lần giống như thế này, Đường Kỳ Sâm bị đau dạ dày phải nghỉ ở nhà, Ôn Dĩ Ninh sau khi chiến tranh lạnh với anh mấy ngày rốt cuộc không nhịn được nữa, lần mò tìm đến cửa thăm bệnh. Khi đó cô cũng vì sinh hoạt phí mà lăn lộn khắp nơi, đủ các loại công việc bán thời gian đều thành thạo, còn làm chút kinh doanh nhỏ trên wechat.

Sau đó Đường Kỳ Sâm nhờ em họ của mình giả làm người qua đường, mua ở chỗ cô mười mấy hộp a giao. Ôn Dĩ Ninh không biết, khi đó đúng lúc đang nấu cơm cho anh, vừa gặp được mối làm ăn lớn liền vui vẻ nhảy nhót chạy ra khoe.

Nụ cười của cô khi ấy xinh đẹp lại rạng rỡ, cả người giống như có vòng hào quang vây quanh. Đường Kỳ Sâm có chút luyến tiếc không muốn dời mắt, phối hợp với cô: "Vậy em có thể kiếm lãi được bao nhiêu?"

"Một hộp là 45 tệ, 15 hộp sẽ là....."

Anh nói: "675."

Tiểu Dĩ Ninh nhất thời hớn hờ rạng rỡ, "Anh tính nhanh thật đấy!"

Đường Kỳ Sâm nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế sofa, bụng đắp một chiếc chăn lông cừu mềm mại, một mắt theo dõi mắt cười của cô tản đi hơn nửa, sau đó nghiêm túc đáp: "Đương nhiên rồi, dù sao tôi cũng tốt nghiệp từ Thanh Hoa ra."

Đường Kỳ Sâm tốt nghiệp chính quy tại Thanh Hoa, năm tư trực tiếp sang Anh học chuyên sâu. Như vậy kiến thức và kỹ năng chuyên ngành của anh xem như được tích lũy từ những trường học hàng đầu trong và ngoài nước rồi. Khi đó Ôn Dĩ Ninh cảm thấy dù anh có thất thường hay ngạo mạn thế nào cũng đều là hợp tình hợp lý, đạo lý hiển nhiên ở đất trời.

Tuổi còn trẻ, đặc biệt có khả năng phát hiện ra những nguồn sáng. Cuộc sống tuy có khó khăn nhưng cũng vẫn chỉ như chạm tới cái vỏ ngoài, còn chưa tiếp xúc được mặt tối bên trong. Mê luyện của cô đối với Đường Kỳ Sâm là tinh khiết, cũng là nhiệt tình nóng bỏng, là cố chấp sa vào.

Bây giờ quay đầu nhìn lại chính mình trước đây, Ôn Dĩ Ninh cảm thấy những thứ nan năng khả quý(*) như vậy dường như đã cách cả một đời.

(*) chỉ việc khó nhưng vẫn làm được, rất đáng quý

Ký ức chất chồng lên nhau một cách kỳ diệu, một câu nói thân thuộc trong ký ức là có thể chạm đến khóa mở, sau đó nghe thấy tiếng bánh răng vận mệnh "cọt kẹt" nặng nề chuyển động, bánh răng sau nối tiếp bánh răng trước, mở ra chiếc gương kim cổ, để người có tâm nghe thấy chính âm thanh xương thịt đang sôi trào rục rịch muốn tái tạo của một phần tâm hồn nát bấy nào đó.

Ôn Dĩ Ninh và Đường Kỳ Sâm im lặng nhìn nhau vài giây, giống như có một phần ký ức kiếp trước kiếp này trước mắt trở nên sinh động. Đường Kỳ Sâm ngồi trên ghế sofa, hơi nghiêng đầu, không có bất kỳ một hành động quá khích hay đột ngột nào.

Như hoa như mộng.

Một ánh mắt là đã quá đủ.

Sau một hồi lâu không nói gì, cuối cùng anh mở miệng, giọng nói rất nhẹ: "Niệm Niệm, ngày mai đi hẹn hò với tôi nhé."

Ôn Dĩ Ninh không đồng ý, cũng không từ chối, trong lòng có thứ cảm giác hoang mang mơ màng, cũng có cảm giác khó hiểu vậy lấy. Đường Kỳ Sâm không nói nữa, hiện tại bất kỳ một câu nói nào cũng có thể quấy nhiễu đến cô, bức cho chút khao khát nhỏ nhoi cô thật vất vả mới ra lui bước. Ôn Dĩ Ninh tiếp nhận ánh mắt của Đường Kỳ Sâm, như biển sâu tĩnh lặng mang theo bao dung vô bờ, trầm mặc nhưng có sức mạnh kinh động đất trời.

Chính là loại ra hiệu không ồn ào đó đã chậm chậm vỗ về cảm hóa mâu thuẫn trong lòng Ôn Dĩ Ninh.

Cô đứng lên, cũng đáp rất nhẹ: "Ừ."

Ý cười trên khóe miệng Đường Kỳ Sâm vẫn rất nhạt, gật đầu, "Được, vậy ngày mai sau khi tan làm tôi sẽ đón em."

Ôn Dĩ Ninh cầm túi xách lên, vẻ mặt vẫn tĩnh là tự nhiên, cô không đáp lại anh, chỉ thuốc trên bàn: "Anh tự thu lại nhé, đi đây."

Đường Kỳ Sâm đứng lên, một câu "tôi đưa em" còn đang ở đầu lưỡi, Ôn Dĩ Ninh đã giống như cảm nhận được trực tiếp cắt đứt, "Anh không cần đưa đâu, gọi xe được rồi."

Đường Kỳ Sâm nhìn đồng hồ, còn chưa đến chín giờ. Suy nghĩ một chút, anh nói: "Được."

Đưa tay đóng cửa lại, Ôn Dĩ Ninh có cảm giác đôi chân này đã không còn là của mình nữa. Bước lên cũng không phải là sàn nhà, mà là kẹo bông mềm mại lại bông bênh. Mỗi bước đi đều có cảm giác khó mà tìm ra Đông Tây Nam Bắc, cuối cùng dừng lại trước cửa thang máy, Ôn Dĩ Ninh giống như bị điểm huyết quên cả nhân nút.

Ra khỏi đại sảnh, gió đêm lướt qua mặt, đèn đường đã bật sáng, còn có tiếng còi ô tô trên đường lớn tấp nập. Ôn Dĩ Ninh lúc này mới chậm rãi thở ra một hơi, cả cơ thể giống như trong một khắc này sống lại.

Nơi này của Đường Kỳ Sâm điều kiện vật chất và chất lượng phục vụ đều là hạng nhất, lúc Ôn Dĩ Ninh vào trong đã đặt chứng minh thư ở đây để làm thủ tục đăng ký vào công, lúc đi lấy, bảo vệ trực ca đột nhiên nói: "Ôn tiểu thư, xin cô chờ một chút."

Ôn Dĩ Ninh có chút không rõ nhìn ông ấy.

"Đường tiên sinh đã giúp tiểu thư gọi xe." Đối phương lễ phép đáp.

Đúng lúc này điện thoại của cô vang lên, Đường Kỳ Sâm gửi tin nhắn đến: "Lão Dur sẽ đến đón em, em chờ một chút, đừng về một mình."

Sau một câu nói này, trái tim vừa mới nhảy loạn tung phèo rớt cuộc cũng ngoan ngoãn trở về vị trí cũ.

Đường Kỳ Sâm lại gửi tin nhắn đến, Ôn Dĩ Ninh vừa nhìn liền mỉm cười.

Anh nói: "Cuối cùng thì cũng thêm wechat được rồi, nhớ xác nhận nhé."

Thêm xong wechat cũng coi như xong rồi.

Đường Kỳ Sâm cũng không phải người cả ngày lãng phí thời gian vào việc lướt mạng, anh muốn nói gì, muốn biểu đạt cái gì thì sẽ đứng trước mặt trực tiếp nói. Thêm wechat đơn giản cũng bởi vì người khác đều nằm trong danh sách bạn tốt của cô, trước đây thì thôi bỏ đi, danh bất chính ngôn bất thuận,

hơn nữa nếu chín bỏ làm mười một phen thì anh còn là người cô hận thấu xương.

Nhưng bây giờ không giống lúc trước.

Tuy vẫn chưa chứng thực danh phận, nhưng tóm lại là đã thật lòng muốn phát triển.

Wechat của Đường Kỳ Sâm rất đơn giản, ảnh chân dung là hình của anh ----- chụp theo phong cách sinh hoạt thường ngày. Trong ảnh anh mặc một chiếc sơ mi, ông tay áo cuộn lên hai nấc, đang cúi đầu rót nước. Góc chụp nghiêng, đem toàn bộ đường nét ngũ quan của anh làm cho nổi bật lên đến vô cùng hoàn mỹ. Thần sắc ung dung mang theo ý cười, thanh nhàn mà thoải mái.

Tìm vào vòng bạn bè, rất bất ngờ là cũng có vài hoạt động. Mới nhất chính là tấm ảnh chụp phong cảnh từ năm tháng trước. Ôn Dĩ Ninh cảm thấy có chút quen mắt, mấy giây sau nhận ra chính là lần bọn họ cùng nhau đi cổ trấn.

Ôn Dĩ Ninh được lão Du đưa về nhà, cô tắm rửa xong, ngồi khoanh chân trên giường, thần xui quỷ khiến thế nào lại mở dự báo thời tiết ra.

Ngày mai, thứ sáu, có mây trời nắng.

Hoàng lịch lại viết: thích hợp xuất hành.

Nhưng cụm "thích hợp xuất hành" cuối cùng vẫn là không thành. Bởi vì một giờ sau đó Ôn Dĩ Ninh nhận được một cuộc gọi, số điện thoại bàn, khu hiển thị là tỉnh H, cũng chính là quê của cô. Ôn Dĩ Ninh cho là số điện thoại quấy rối của mấy bên bán bảo hiểm, trực tiếp ấn tắt. Nhưng số này lại kiên trì gọi tới, cô vừa ấn nghe liền có giọng nói của đàn ông không mấy kiên nhẫn mơ hồ truyền tới: "Làm cái gì vậy, gọi điện cũng không nghe. Cô là người thân của Giang Liên Tuyết phải không?"

Ôn Dĩ Ninh chớp mắt, "Tôi là con gái của bà ấy."

"Tôi gọi từ phòng cấp cứu của bệnh viện nhân dân thành phố, mẹ cô thiếu tiền thuốc không có ai nộp, cô đến thanh toán đi."

Ôn Dĩ Ninh sững sốt, "Bà ấy bị làm sao ạ?"

Điện thoại bị cúp, cô nhảy xuống giường thu dọn đồ, đôi dép lê ngay cạnh cửa cũng lười đi, để chân trần không hề sợ lạnh. Từ Thượng Hải về thành phố H còn đúng một chuyến tàu sắt cao tốc lúc hơn mười giờ, ghế hạng phổ thông đã không còn, Ôn Dĩ Ninh nhanh chóng đặt một vé hạng thương gia. Đặt xong liền lập tức gọi cho Lý Tiểu Lượng, thầy giáo Tiểu Lượng rất nhanh đã ấn nghe, "Ồ! Ninh nhi đây à."

"Thầy giáo Tiểu Lượng." Ôn Dĩ Ninh lên tiếng, giọng nói mang theo căng thẳng, "Bạn giúp mình một chuyện này được không?"

Giang Liên Tuyết đau bụng không chịu được đã trực tiếp đau đến ngất đi trên bàn mặt chược, dọa cho đám bạn chơi sợ đến mức luống cuống tay chân đưa bà đến bệnh viện. Nguyên nhân đau bụng là vì sỏi thận, khoa cấp cứu làm vật lý trị liệu cho bà, chi phí khoảng một ngàn tệ. Cái này không thể trị tận gốc, nhưng có thể nhanh chóng giảm bớt cơn đau. Giang Liên Tuyết lại như người không liên quan, bác sĩ nói bà đi nộp tiền viện phí, kết quả quay đi quay lại vị tỷ tỷ này đã không thấy bóng dáng đâu. Lúc đăng ký có để lại số điện thoại của Ôn Dĩ Ninh, bác sĩ liền lấy thông tin từ đây tìm tới.

Đương nhiên đây đều là chuyện sau đó rồi, Ôn Dĩ Ninh một đường vội vã thuê xe đến ga tàu sắt cao tốc, phong trần mệt mỏi về đến tỉnh H cũng đã gần 12 giờ đêm.

Thầy giáo Tiểu Lượng lái xe chờ cô ở ngoài ga, tối muộn để cho cô gái trẻ một mình lang thang Lý Tiểu Lượng cũng không yên tâm. Ôn Dĩ Ninh nhờ vậy mới biết đầu đuôi câu chuyện.

Thấy cô có dấu hiệu muốn nổi đóa, Lý Tiểu Lượng vội nói: "Đừng trách dì Giang, dì ấy tự mình đến trả tiền, rồi lại tự mình về rồi. Nói là về nhà lấy tiền mang đến thanh toán viện phí. Nhưng cũng phải mười lăm phút sau khi cậu lên tàu tớ mới tìm được đi ấy. Dù sao cũng muộn rồi, tớ mới không báo cho cậu nữa."

Huyệt thái dương của Ôn Dĩ Ninh giật giật, vô cùng bất đắc dĩ, lại không thể nói gì.

Lý Tiểu Lượng cầm chiếc túi trên tay cô, nhẹ giọng trấn an: "Người không sao là được rồi, đừng làm lớn lên làm gì, cậu cứ coi như đi một chuyến mua lấy yên tâm."

Ôn Dĩ Ninh hỏi: "Bà ấy bây giờ ở đâu?"

"Ở bệnh viện truyền nước thuốc tiêu viêm, đi thôi, tớ đưa cậu đi." Nụ cười của Thầy giáo Tiểu Lượng vẫn ôn hòa ấm áp như thế, vô cùng dễ dàng khiến cho người ta tin tưởng.

Ôn Dĩ Ninh gọi giật lại, "Tiểu Lượng."

"Hả? Sao thế?"

Cô ấy nãy nói: "Làm phiền cậu rồi."

Lý Tiểu Lượng nhắc tay búng lên cái trán cô một cái, không nhẹ không nặng, "Khách sáo quá đấy, Tiểu Lượng ca không thích nghe lời này đâu. Lên xe

đi, vừa rồi trên đường có mua bánh bao, nhóc ăn tạm lót bụng đi nhé."

Từ ga tàu về đến bệnh viện nhân dân không tính là xa, ngồi xe gần hai mươi phút. Đêm nay phòng điều trị gấp khá đông bệnh nhân, giường ngủ đều chật kín, Giang Liên Tuyết ngồi trên một cái giường, tay trái cầm kim truyền, tay phải rảnh rỗi không chịu nổi đã bật điện thoại lên chơi game đánh bài. Ôn Dĩ Ninh nhìn thấy cảnh này, tức giận trong lòng suýt chút nữa thì bạo hòa, giật phắt cái điện thoại của bà, "Mẹ có thể khiến con bớt lo một chút không hả?!"

Tính khí Giang Liên Tuyết cũng nóng nảy, không chịu được bị mắng như vậy, tức giận gào lên, "Đi đứng gì mà không phát ra chút âm thanh nào vậy! Dọa chết người ta rồi!"

Ôn Dĩ Ninh không buồn nói, khóe môi hơi nhếch, gỡ toàn bộ game đánh bài trên máy bà đi, sau đó ném chiếc điện thoại lên giường, "Trả lại cho mẹ đây!"

Mấy phút đồng hồ làm bước đệm này cũng đủ cho Giang Liên Tuyết nhanh chóng mềm xuống, nhìn thấy dáng vẻ của Ôn Dĩ Ninh cũng biết cô lo lắng đến mức nào, bà vẫn còn khá yếu, cuối cùng chỉ có thể nhỏ giọng phản bác: "Về tái lại là được."

Ôn Dĩ Ninh tức mà cười, hai tay vòng trước ngực. Nghĩ lại vẫn là quên đi thôi, bèn xoay người nói với Lý Tiểu Lượng: "Cậu về trước nghỉ ngơi đi, cũng muộn lắm rồi."

"Không sao, tớ vừa mới hỏi ý tá, bình này của dì Giang là bình cuối, tớ đưa hai người về." Lý Tiểu Lượng nói đùa: "Cậu ở lại chăm sóc dì đi, đừng nóng giận, tớ ra ngoài hút thuốc."

Cuối cùng đưa người về đến nhà cũng đã là một giờ sáng.

Lý Tiểu Lượng chuẩn bị về, Giang Liên Tuyết từ trong phòng bếp xách ra hai miếng thịt khô(*) đưa cho anh ta. Tiểu Lượng vui vẻ nhận lấy, có lẽ cũng không muốn để cho Ôn Dĩ Ninh cảm thấy nợ mình cái gì, đổi lại cho cô an tâm.

(*) nếu ta nhớ không nhầm thì ở bên Trung người ta lấy thịt lợn phơi khô hay sấy khô gì đó thành thịt khô, cắt đi ăn dần

Giang Liên Tuyết bày ra cái vẻ hiểu thấu sự đòi, khẳng định chắc nịch: "Tiểu Lượng vẫn còn tình cảm với con."

Ôn Dĩ Ninh liếc bà một cái, "Bây giờ con không muốn nói chuyện với mẹ."

"Không tin? Kè mù mới không nhìn ra." Giang Liên Tuyết không còn đau nữa, liền trở lại bộ dạng kiêu ngạo ngông cuồng như không tước xòe đuôi, "Có phải con gọi điện cho cậu ta không? Lúc sau mẹ cầm tiền trở lại, bác sĩ nói viện phí đã được thanh toán rồi, là Tiểu Lượng trả. Hôm nay ban ngày nắng to như vậy, cậu ấy chạy đến đó trên đầu đã đầy mồ hôi."

Ôn Dĩ Ninh túm chiếc gối trên ghế sofa ném qua, "Còn không phải nhờ mẹ ban tặng?"

Giang Liên Tuyết gợn găng tiếp được, không xấu hổ mà ngược lại còn rất nghiêm túc: "Con và cậu ta cùng nghĩ lại đi. Đầu là người đã trưởng thành, hợp lại thì có cái gì không tốt? Cũng không cần phải ở lại Thượng Hải nữa."

Ôn Dĩ Ninh không hề rằng, câu nói như vậy đã nghe quá nhiều rồi, nghe nhiều cũng mệt.

"Còn nữa, con có biết cánh tay của Lượng Lượng bị trật khớp không?"

Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu, sừng sốt.

"Chủ nhật vừa rồi mẹ gặp cậu ta, trên tay còn quần nẹp. Cậu ta nói trật khớp, mẹ hỏi làm sao mà trật, vậy mà tiểu tử đó còn muốn lừa mẹ, nói là chơi vật tay." Giang Liên Tuyết hiển nhiên là đến tận bây giờ vẫn chưa chịu tin.

Ôn Dĩ Ninh ngay lập tức nghĩ đến cái lần Đường Kỳ Sâm và anh ta chơi vật tay.

Không đúng, lúc đó thấy Lý Tiểu Lượng rất bình thường mà!

Ôn Dĩ Ninh lấy điện thoại nhắn tin cho anh ta, hỏi bị thương sao không nói.

Lý Tiểu Lượng bởi vì đang trên đường nên nửa tiếng sau mới thấy nhắn lại, kèm theo một cái mặt cười rồi nói: "Không muốn mất mặt trước boss của cậu."

Ôn Dĩ Ninh dở khóc dở cười, muốn nói cái gì đó. Nhưng vừa gõ ra được hai câu trên chộc, ngón tay trên màn hình càng lúc càng chậm lại. Cô nhớ đến mấy lời phản vờ vừa rồi của Giang Liên Tuyết, trong tích tắc xóa đi đám ký tự đó, chỉ gửi lại cái icon búa gỗ đầu, coi như chuyện này kết thúc ở đây.

Bởi vì màn kịch nháo ngày hôm nay đến bất ngờ, nên muốn trở về cũng phải chờ đến mai.

Ngày hôm sau, Ôn Dĩ Ninh từ rất sớm đã gọi cho Trần Táp xin nghỉ, Trần Táp nghe nói mẹ cô sinh bệnh, rất sáng khoái thả cho cô ở nhà thêm hai ngày chăm sóc bà. Ngày hôm nay Giang Liên Tuyết vẫn phải đến bệnh viện treo nước, Ôn Dĩ Ninh thấy sắc mặt của bà hơi tái nhợt, trong lòng cũng không yên tâm, liền quyết định ở nhà thêm hai ngày nữa.

Thật ra vì chuyện này mà Ôn Dĩ Ninh đã do dự rất lâu, nghĩ xem có nên gọi điện cho Đường Kỳ Sâm hay không.

Nhưng biết đâu tối qua anh cũng chỉ tùy tiện nói như vậy thôi, ngộ nhờ anh đã quên mất câu nói "cùng nhau tan làm" kia rồi thì sao. Như có linh cảm nổi lên, chuông điện thoại vang lên, Ôn Dĩ Ninh giật mình suýt chút nữa đánh rơi cả điện thoại.

Cúi đầu nhìn, là Đường Kỳ Sâm.

Cô vừa ấn nghe, Đường Kỳ Sâm bên kia đã trực tiếp hỏi: "Ồ nhà cần giúp gì không?" Thanh âm trầm thấp, "Trần Táp nói em xin nghỉ, xin lỗi, vừa rồi tôi mới biết."

Ôn Dĩ Ninh khẽ cong môi, "Anh xin lỗi cái gì?"

Đầu kia hơi dừng lại, đoán chừng đã bị hỏi cho nghẹn lời.

Nụ cười của Ôn Dĩ Ninh càng sâu, cũng không định làm khó anh, cầm điện thoại đi đến cửa sổ, "Là em phải xin lỗi, trong nhà có việc gấp."

Thật ra cô muốn nói cho hết câu, nhưng hai chữ "hẹn hò" kia làm thế nào cũng không thể bật ra khỏi miệng. Đường Kỳ Sâm như là đã rõ, nhưng lại học ngữ khí vừa rồi của cô, thấp giọng ném xấu hổ vừa rồi về cho cô, "Vì sao phải xin lỗi? Em đang xin lỗi cái gì thế?"

Gò má Ôn Dĩ Ninh ửng hồng, cánh môi mím lại, lòng bàn tay cũng đã phủ một tầng mồ hôi mỏng.

Đường Kỳ Sâm cười, tiếng cười rất nhỏ, nhưng cô có thể cảm nhận được hô hấp qua điện thoại của anh có biến đổi rất nhẹ, một lát sau, anh chợt khẽ nói: "Tôi chưa quên."

Ôn Dĩ Ninh siết chặt chiếc điện thoại trong tay.

Giọng nói của anh lại càng thấp hơn: "Khi nào về Thượng Hải? Tôi đến đón em." Hơi dừng một chút, anh lại nói: "Hoa lần trước có thích không? Tôi lại mang một bó đến nhé?"

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, điện thoại dán bên tai, ánh nắng giữa hè vừa mãnh liệt vừa nóng bỏng, chúng từ ngoài cửa sổ nhảy vào trong, lại tận lực bày ra vẻ trắng lè xen lẫn ôn nhu. Cơ thể Ôn Dĩ Ninh được phủ một tầng sáng, quanh thân trở nên ấm áp. Ôn Dĩ Ninh nhấp môi cười, độ cong rất nhạt, nhưng ôn nhu trên mặt lại phong phú no đủ.

Cô không trả lời câu hỏi của Đường Kỳ Sâm, chỉ hỏi: "Anh mang hoa tới, vậy em phải mang theo cái gì bây giờ?"

Lúc này Đường Kỳ Sâm đang đứng sau tầng rèm che trong văn phòng tại tòa nhà của tập đoàn Á Hối, ngắm nhìn những tòa cao tầng đứng sừng sững bên ngoài, lại ngắm nhìn tòa tháp Minh Châu Phương Đông hùng vĩ mà rực rỡ cách đó không xa, trong lòng là một khoảng yên bình. Những chuyện cũ năm xưa, những ôn nhu bị phá vỡ, tiếc nuối và mất mát, cuối cùng đều nổi lên thành một chuỗi trần châu thủy tinh trong suốt.

Bên kia truyền đến tiếng cười trầm thấp, sau đó cô nghe thấy anh khẽ đáp: "Mang chính em đến, trở về gặp ông chủ(*)."

(*) được rồi, lúc trước bởi vì cá nhân thích lão bản nên để vậy, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy nên thuận Việt một chút đi thì hơn haha

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Mộng cảnh ôm lấy hồ Sa (7)

Dịch: CP88

Bên này điện thoại còn chưa cúp.

"Người nhà của Giang Liên Tuyết." Y tá đứng trên hành lang gọi.

Ôn Dĩ Ninh quay đầu lại, đáp một tiếng: "Đây ạ."

Đường Kỳ Sâm cũng nghe thấy, nói: "Vậy em làm việc của mình đi, có chuyện gì thì gọi cho tôi."

Một câu nói mộc mạc giản đơn, tính cách anh vẫn luôn như vậy, chưa từng có nửa câu an ủi dư thừa, có lẽ thứ con người cần vốn là một lời cam kết vững vàng hơn, và đã là cam kết thì chắc chắn sẽ làm được.

Cúp điện thoại, Ôn Dĩ Ninh xoay người bước đến chỗ y tá. Y tá đưa cho cô hai tờ giấy kê đơn thuốc, "Đi nộp tiền đi, nhớ lấy thuốc. Bà ấy đã tiếp nước xong rồi, cứ uống thuốc như bác sĩ đã dặn dò, có dấu hiệu không khỏe gì thì đến khám lại."

Giang Liên Tuyết đã rút kim châm ra, tinh thần sáng láng đến mức có thể nhảy nhót như thường rồi, "Thuốc gì chứ? Cũng chỉ là thuốc tiêu viêm thôi mà, ở nhà vẫn còn, đừng phí tiền."

Y tá rất bận rộn, bỏ lại một câu rồi rời đi, "Vậy thì tôi tìm bác sĩ nói nhé."

Ôn Dĩ Ninh quay lại, nói với Giang Liên Tuyết: "Bác sĩ là chẩn bệnh kê đơn, mẹ đừng có uống bậy bạ biết không hả? Uống vào rồi bị làm sao không phải lại là con xử lý sao?"

Chỗ kim châm vừa rồi đâm vào không bị chảy máu, Giang Liên Tuyết ném cục bông đi, cầm tờ giấy trong tay cô rồi nói, "Rồi rồi, nghe con hết, nhưng để mẹ tự đi nộp tiền. Một mình con ở Thượng Hải có thể kiếm được mấy đồng tiền chứ? Ai cần con phải lo việc nhà hả?"

Ôn Dĩ Ninh một lời khó nói hết, "Sao cái từ lo việc nhà này từ trong miệng mẹ nói ra lại nghe mắc cười vậy nhỉ?"

Giang Liên Tuyết trừng cô một cái, trừng xong chính mình cũng bị ngượng ngùng mà bật cười.

Ôn Dĩ Ninh cầm tờ đơn về, khẽ than, "Để con đi thôi. Con cũng không có ý gì khác, mẹ chơi bài con không cản, nhưng cái gì cũng có chừng mực thôi, mẹ ngồi nhiều như vậy thân thể sẽ không chịu nổi." Những câu nói đầu rất thuận lợi, Giang Liên Tuyết hiếm thấy không đáp lại cô. Dừng lại một chút, Ôn Dĩ Ninh lại bày ra vẻ nghiêm túc nói: "Cũng đã già đầu rồi, thân thể đâu có như cái thời thiếu nữ bẻ gãy sừng trâu được nữa, làm sao mà tái hôn, làm sao mà kiếm đại gia gả cho bây giờ?"

Giang Liên Tuyết tức giận đến mức giậm chân tại chỗ, miệng la hét: "Họ Ôn kia nguoi muốn chết phải không hả!"

Ôn Dĩ Ninh bước nhanh xuống cầu thang, thoát cái cách bà một đoạn xa, tâm tình tốt cực kỳ, thuận tiện phi thêm một cái mũi dao nữa tới: "Aiz, thời nay còn mấy ai thích nghe lời nói thật a."

Hai mẹ con họ chính là như vậy, chưa nói được hai ba câu đã trở mặt, chành chọc ghét bỏ nhau từng ấy năm cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Giang Liên Tuyết ở cái tuổi này, đối với cái gì cũng hồ hững, thứ duy nhất giúp bà nổi bật giữa đám đông cũng chỉ có khuôn mặt phong tình thướt tha này. Bà không chịu được phải nuốt ầm ứ vào bụng, ngay giữa hành lang đầy người gào lên: "Nhỏ vào! Nha đầu chết tiệt không có mẹ đường!"

Hai người cãi nhau suốt cả một quãng đường từ bệnh viện về đến nhà, ngồi trên taxi cũng oán giận nhau thành tràng dài, Giang Liên Tuyết mắng người vô cùng tron tru, khiến cho vị tài xế đại ca nghe đến là vui vẻ. Lúc xuống xe còn lấy dừng khí xin thêm wechat, Giang Liên Tuyết lườm ông ta một cái, "Già vậy rồi còn muốn lừa gạt con gái nhà lành hả?!"

Tài xế đại ca đỏ bừng mặt, lại phải vọc thêm một trăm hai mươi cái dừng khí nữa mới nói: "Không phải, là thêm cô."

Giang Liên Tuyết tức anh ách, cắn giậm dập mạnh cửa. Vào nhà đóng cửa rồi Ôn Dĩ Ninh vẫn còn cười nắc nẻ, bị bà dùng sức nheo cánh tay một hồi, "Cười xong chưa hả!"

Sức lực thật là đủ hung ác, Ôn Dĩ Ninh đau đến mức nước mắt trào ra. Lại nhìn sắc mặt tái nhợt của Giang Liên Tuyết, đánh giá một lúc, đoán chừng là tức giận thật rồi. Cô xoa xoa cánh tay, ôi ôi mấy tiếng, cuối cùng cũng chịu nói chuyện từ từ, "Mẹ cũng đừng quá kén chọn, tìm một người thích hợp rồi sống với nhau, con không phản đối."

"Mẹ mà muốn tìm thật, còn quan con có đồng ý hay không sao?"

Câu nói này đúng là rất phù hợp với tính tình của bà.

"Trước khi nói người khác thì quan tâm chính mình trước ấy, khéo một ngày lại thành xử nữ già, thật là phù hợp xuất gia làm ni cô, hừ." Giang Liên Tuyết liếc cô một cái, "Đừng có dùng cái ánh mắt đó nhìn mẹ, mẹ nói sai sao? Xử nữ già? A, đừng có nói với mẹ là Lý Tiểu Lượng, quan hệ của hai đứa thế nào mẹ còn không hiểu sao? Đến cả qua đêm bên ngoài còn chưa có bao giờ."

Ôn Dĩ Ninh cũng phục bà rồi, "Cần phải qua đêm sao? Ban ngày thuê phòng không được à?"

Giang Liên Tuyết xì một tiếng, "Thuê cái đầu con ấy, Lượng Lượng cũng là cái tên mất toét, bảo vệ con như gà mẹ bảo vệ đàn gà con ấy. Lúc hai đứa ở bên nhau mẹ đã thử quan sát rồi, không phải cậu ta đang có bạn gái, mà là nuôi con gái. Ban ngày thuê phòng? Loạn luân à?"

Nói trắng ra, chính là hai người không thể đến cái bước kia.

Thời gian bọn họ nói chuyện luyên ải, trừ những hành động quá mức thân mật thì những chuyện cần làm của những cặp đôi bình thường đều đã làm xong. Thầy giáo Tiểu Lượng là một người con trai dịu dàng, có thời gian rảnh sẽ dẫn cô đi xem phim, dạo phố. Lượng làm nghề giáo viên không cao lắm, nhưng điều kiện gia đình Tiểu Lượng cũng ở tầm trung, lại là con trai độc nhất nên tình hình tài chính khá là dư dả, mỗi lần đưa học sinh ra ngoại tỉnh thì đầu đầu sẽ mua quà về cho cô, có một lần nhất định muốn mua cho cô một cái túi LV, sau đó bị Ôn Dĩ Ninh sống chết cản lại. Ngay ở thương trường Thiên Hồng ngày đó, người không biết còn tưởng xảy ra bạo lực gia đình.

Mối tình này nói trắng ra thì chính là nhạt như nước, nhưng phong phú ảm áp. Bởi vì thầy giáo Tiểu Lượng quá tốt, khiến những người xung quanh đều cảm thấy ảm áp theo. Tuy đã chia tay, nhưng Ôn Dĩ Ninh vẫn không quen nghe người khác nói xấu Lý Tiểu Lượng, kể cả người đó là Giang Liên Tuyết, thì bà nói linh tinh như vậy cũng khiến cô không quá vui vẻ.

"Mẹ đừng có bảm lầy chuyện của Tiểu Lượng nói mãi nữa." Ôn Dĩ Ninh nhắc nhở: "Không thấy kỳ quái à?"

Giang Liên Tuyết không để ý lắm, tự mình trở lại đề tài chính, "Có gì mà phải thấy kỳ quái, không lẽ mẹ nói sai sao? Lời thật lòng không ai thích nghe, con hiểu chưa? Mẹ chỉ muốn nhắc nhở con một chút, tìm đàn ông thích hợp. Hiểu ý mẹ không đây? Không chỉ là người thích hợp, những phương diện khác cũng phải thích hợp. Không có tiền không được, sống cùng nhau sẽ bị khổ. Nhiều tiền quá cũng không được, con sẽ bị cho là trèo cao, người trong nhà đều là những kẻ cứng ngắc muốn chết, xem sắc mặt họ mà sống đã đủ chết mệt."

Con giận dâng lên đến miệng, chưa kịp thoát tra đã bị nuốt trở về. Ôn Dĩ Ninh trầm mặc rồi lại trầm mặc, rũ mắt, cúi đầu, ngay lúc này ngẩn người.

Giang Liên Tuyết giận mà không có chỗ phát tiết, ngón tay xia xia lên trán con gái mình, "Đầu óc quên không tra dầu, để gì sét choáng vàng luôn rồi."

Ôn Dĩ Ninh không trốn tránh, bị đâm đau cũng không phản kháng, đột nhiên hỏi: "Vậy nếu như con tìm mất rồi thì phải làm thế nào?"

Giang Liên Tuyết vòng hai tay trước ngực, lười biếng đánh mắt, "Vậy thì bòn một lần thật nhiều tiền của cậu ta, chơi xong thì giải tán, cầm chỗ tiền đó đi nuôi tiểu bạch kiếm(*)."

(*) giống như trai bao đó haha

Thôi được rồi, phản tự thú thật lòng vừa rồi coi như lãng phí.

Ôn Dĩ Ninh đặt vé tàu vào chiều ngày hôm sau, trước khi đi để lại hai nghìn tệ cho Giang Liên Tuyết, sáng sớm còn đặc biệt ra chợ mua mấy cân thịt và sườn tổng vào tủ lạnh cho bà. Lúc đi xuống tỉnh cờ gặp chiếc xe của Lý Tiểu Lượng từ đường trong rẽ ra, sau khi dừng lại quả nhiên rất nhanh liền có một cái đầu thò ra, "Đang định gọi điện thoại cho cậu đây."

Lý Tiểu Lượng khẳng khái muốn đưa cô ra ga tàu, Ôn Dĩ Ninh lướt mắt đánh giá anh ta vài vòng, "A, ngày hôm nay cậu....."

Lý Tiểu Lượng có chút ngại ngùng kéo kéo góc áo, "Không đẹp hả?"

Chiếc áo polo kiểu dáng dành cho thương nhân, trước ngực thêu logo, là một hãng cao cấp đắt tiền, một cái áo phong ngắn tay cũng tốn chừng một nghìn tệ. Chiếc áo này đối với mấy chiếc áo gió thoải mái nhân nhả ngày thường Lý Tiểu Lượng mặc khác biệt cực kỳ lớn, cũng không phải không đẹp, chỉ là có chút kỳ quái. Ôn Dĩ Ninh cười cười, "Đổi phong cách rồi nha thầy giáo Tiểu Lượng, rất ra dáng."

Lý Tiểu Lượng không lên tiếng, cười với cô.

Đến ga tàu sắt cao tốc, Lý Tiểu Lượng nói: "Cậu chờ một chút." Sau đó đẩy cửa xe vòng về cốp sau.

Ôn Dĩ Ninh đang lúi húi trả lời email nên không để ý. Đến tận khi người trở về xe, mới nhận ra bầu không khí đã có chút thay đổi.

Hương hoa?

Ôn Dĩ Ninh quay đầu, nhìn thấy Lý Tiểu Lượng ôm một bó hoa hồng.

Có vẻ anh ta rất hồi hộp, khuôn mặt của người đàn ông cao lớn hơn mét chín đã bị hoa hồng nhuộm đỏ. Hô hấp có chút khó khăn, cười ha ha hai tiếng, chính mình cũng đã nhận ra bản thân nhìn thật buồn cười, "Quá không có tiền đồ rồi, cũng không phải lần đầu tiên."

Ôn Dĩ Ninh nghe ra đại khái, cau mày, vô cùng bất đắc dĩ nhìn anh ta.

"Không muốn tạo áp lực cho cậu, chỉ muốn tặng hoa thôi." Lý Tiểu Lượng lên tiếng, giả vờ bình tĩnh nói ra hai câu. Hai người có quen biết nhiều năm như vậy, từng là bạn học, từng là bạn thân, cũng đã trở thành người yêu. Những gì có thể làm anh ta cũng đã làm cả rồi, đã nghĩ sắp ổn, nhưng cuối cùng vẫn là không thể bỏ xuống được.

"Ninh nhi, bởi vì chính tớ cũng không có cách nào ở trước mặt cậu giấu đi nỗi lòng mình, bởi vì cậu chính là nỗi lòng đó. Hoa hồng này trước đây cũng đã tặng vô số lần rồi, cứ coi như vẫn là ý đó đi." Lý Tiểu Lượng thở nhẹ ra một hơi, "Tớ cũng không mong cậu tự gây áp lực cho bản thân, tớ không đùa giỡn, nhưng nếu không nói ra thì tớ sẽ càng khó chịu."

Lần này cũng làm cho Ôn Dĩ Ninh không có lời gì để nói.

Cũng không phải lúng túng, quan hệ của bọn họ giống như người thân, đủ bền vững kiên cố, cũng đủ làm nhật đi rất nhiều những loại tâm tình khác. Lý Tiểu Lượng có thể nói ra cũng là không quan trọng kết quả, chỉ là không nhịn được.

Trong lòng Ôn Dĩ Ninh có chút bồn chồn, "Thầy giáo Tiểu Lượng, mình....."

"Không nói, không nói nữa, mau đi vào thôi." Trực tiếp ngắt lời. Lý Tiểu Lượng nhét hoa hồng vào lòng cô, lại giống như muốn chặn lời nói mắc tại cổ họng của cô lại, bước chân vội vàng xuống xe giúp cô xách hành lý, "Tớ không muốn cậu phải khó xử, chỉ là muốn nói cho cậu biết tâm ý của tớ. Cậu yên tâm đi, tớ sẽ giúp cậu trông nom dì Giang, có chuyện gì sẽ lập tức gọi điện cho cậu."

Lý Tiểu Lượng đưa người đến trước chỗ kiểm phiếu, sau đó vội vàng chào tạm biệt, thoát cái đã không thấy bóng dáng.

Ôn Dĩ Ninh ôm bó hoa, đến tận lúc này vẫn còn mơ hồ. Người xung quanh đều nhìn, nụ cười thân thiện và ánh mắt tò mò vây quanh cô, Ôn Dĩ Ninh không thể làm gì khác đành ôm hoa đi vào trong. Tìm được chỗ ngồi rồi, mới nhìn thấy điện thoại có mấy tin nhắn mới.

Một là của Lý Tiểu Lượng: "Ninh nhi, đến nơi thì báo một tin bình an."

Một là của Đường Kỳ Sâm: "Lên tàu rồi?"

Hai người gần như là nhắn đến cùng một lúc. Một trước một sau nằm trên danh sách trò chuyện của cô. Ôn Dĩ Ninh có chút phiền lòng nhìn hai tin nhắn này, chuyện phát sinh ra trong ngày hôm nay giống như đã được sắp đặt trước, hướng về trái tim cô ấn một nút tạm dừng, thậm chí còn sản sinh ra cả loại suy nghĩ "ninh có nên suy nghĩ lại thêm một lần nữa hay không". Lại nghĩ đến Lý Tiểu Lượng, người thầy giáo này cũng thật khiến người ta phát sầu.

Ôn Dĩ Ninh ấn tắt màn hình, cả hai người đều không trả lời.

Năm phút sau, Đường Kỳ Sâm trực tiếp gọi điện thoại tới, liền tiếp mấy hồi Ôn Dĩ Ninh mới nghe máy, thu lại tâm tư a lô một tiếng, "Đường tổng."

Đường Kỳ Sâm ở đầu bên kia vừa mới tan họp, hiện tại vẫn còn ngồi trong phòng họp chưa đi, danh xưng này không khỏi khiến anh khẽ nhủ mày, "Lên tàu rồi?"

Đáng tiếc đầu óc của Ôn Dĩ Ninh hiện tại không có ở đây: "Ừm."

Đường Kỳ Sâm nhảy cảm phát hiện ra bất thường, hàng lông mày cũng nhíu chặt, anh đã nghe ra trong giọng nói của cô có một loại lưỡng lự không chắc chắn, cũng đoán ra câu tiếp theo của cô chính là từ chối. Gần như là xuất phát từ bản năng, Đường Kỳ Sâm không muốn cho cô có cơ hội mở miệng, trực tiếp nói: "Bốn rưỡi đến ga tàu phải không? Ba giờ tôi đến trước công ga tàu chờ em."

Cũng đã đi đến đây rồi, anh không thể để cho giữa hai người xảy ra bất kỳ sai sót nào nữa. Đường Kỳ Sâm nói xong liền cúp máy, cầm chìa khóa xe bước nhanh ra ngoài, Kha Lễ cúi đầu xem số liệu báo cáo, lúc ngừng đầu lên đã không thấy bóng dáng ông chủ đầu.

Cứ như vậy, lúc Ôn Dĩ Ninh xuất hiện trước cổng ga tàu, nâng mắt liền nhìn thấy Đường Kỳ Sâm đứng trong đám người.

Đường Kỳ Sâm là khách quen của sân bay và ga tàu, nhưng đặc biệt bỏ lại công việc để đến đây chờ một cô gái thì là lần đầu tiên. Hai người cách nhau một khoảng, trong khoảnh khắc tầm mắt khẽ giao đã nhanh chóng nhìn ra suy nghĩ của đối phương. Đường Kỳ Sâm không còn là vị Đường tổng mặc âu phục đi giày Tây thường ngày kia nữa, anh đã đổi quần áo trước khi đến đây, một chiếc áo phông thuần sắc đơn giản, kiểu tóc cũng đã thay đổi, mái tóc vuốt lên mang đậm chất tinh anh gọn gàng được hạ xuống, mềm mại ôm lấy khuôn mặt đẹp trai, cũng khiến cho anh nhu hòa đi không ít.

Tuổi trẻ lại chói mắt.

Đường Kỳ Sâm trước khi đến đã đặc biệt về căn hộ của mình tắm rửa sạch sẽ, lại thay một bộ quần áo mới, còn rẽ vào con đường trên Phố Đông mua cho cô một bó hoa, hoa hồng trắng trong tay anh và bó hoa hồng đỏ rực Ôn Dĩ Ninh ôm có sự khác biệt rõ ràng. Ánh mắt của Đường Kỳ Sâm hơi trầm xuống, Ôn Dĩ Ninh cũng hơi lúng túng. Hoa này suốt cả một đoạn đường cô đều không ném đi, cứ như vậy mang lên tàu, rồi lại mang theo xuống tàu.

Đường Kỳ Sâm đứng tại chỗ chờ cô, người đàn ông hơn ba mươi toát lên vẻ anh tuấn nhã nhặn, khung cảnh này vẫn rất khiến cho người ta vui mừng.

Chờ Ôn Dĩ Ninh đến gần, anh thấp giọng cười cười, "Biết trước đã đến thành phố H đón em, tặng bó hoa thôi cũng bị người ta nâng tay trên mắt rồi."

Ôn Dĩ Ninh cũng cười, Đường Kỳ Sâm có thể đọc ra được từ vẻ mặt của cô là cực kỳ cố gắng kiềm chế sự không quen. Anh nói: "Để tôi cầm đi, nhiều người nhìn như vậy cũng hơi kỳ quặc." Dứt lời, liền cầm lấy bó hồng đỏ kia của Lý Tiểu Lượng, sau đó cẩn thận đặt bó hoa anh mua vào lòng Ôn Dĩ Ninh. Cuối cùng xoay người, "Xe của tôi ở bãi đỗ xe."

Ngày hôm nay Đường Kỳ Sâm lái chiếc Porsche Cayenne màu trắng, cũng không có suy nghĩ gì khác, chỉ là cảm thấy ăn nhập hợp với bộ quần áo ngày hôm nay anh mặc mà thôi. Sau khi lên xe, anh hỏi: "Có đói không, đi ăn cơm nhé?"

Ôn Dĩ Ninh nhìn đồng hồ, nói: "Vẫn còn sớm."

Đường Kỳ Sâm gật đầu, "Vậy chúng ta đi dạo, em muốn đi đâu?"

Hai người cuối cùng thống nhất đến con đường dành cho người đi bộ ở đường Nam Kinh. Chú ý là Ôn Dĩ Ninh đề xuất, kỳ thực cũng không có gì muốn mua, nhưng vì từ lúc gặp mặt cảm giác lo sợ trong lòng cô cứ mãi âm ỉ, không muốn nói chuyện, nên mới tùy tiện tìm một nơi náo nhiệt để thả lỏng. Thời gian lái xe, trên radio mở một chương trình gây cười, nhưng cô và Đường Kỳ Sâm đều không có ai nhấp môi lấy một cái.

Dư âm về tối của ngày hè nóng nực, ngày dài, giống như chỉ đợi cho hoàng hôn buông xuống đám mây màu lửa liền nhanh chóng nhận nhiệm vụ nhuộm đỏ cả một khoảng trời.

Ôn Dĩ Ninh mắt hờn theo dòng người chậm rãi bước về phía trước, ánh mắt lơ đãng dạo chơi trên dãy cửa hàng hai bên đường. Đường Kỳ Sâm và cô sóng vai, ánh mắt đuổi theo không rời tầm mắt cô, hễ là nơi nào cô dừng lại hơi lâu một chút sẽ hỏi: "Thích không?"

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu, "Em chỉ nhìn vậy thôi."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, cũng không nói gì thêm nữa.

Hiện tại đang là mùa giảm giá, thời điểm dồn toàn lực thúc đẩy kinh doanh của những doanh nghiệp bán quần áo mùa hè, có thể thấy được những tấm biển quảng cáo bắt mắt, người đi đường vây quanh cửa hàng bên đường lựa chọn. Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, cô hỏi Đường Kỳ Sâm: "Anh đã đến đây đi dạo bao giờ chưa?"

"Mấy năm qua chưa từng đến." Đường Kỳ Sâm thật thà nói.

"Anh không cần mua quần áo hả?" Ôn Dĩ Ninh nỗ lực tìm ra điểm đột phá trong cái chủ đề tẻ ngắt này.

Đường Kỳ Sâm nói: "Phần lớn thời gian đều dành cho công việc, mấy thứ quần áo dây dép đều là Kha Lễ đi đặt. Cũng cố định là mấy cửa hàng này, mỗi quý sẽ đúng hạn đưa loạt mới đến. Có những lúc ra nước ngoài, nếu như thời gian cho phép tôi cũng sẽ tự mình đi chọn ----- này, cần thận."

Người đi đối diện mãi nhìn ngó đồng tây, không chú ý phía trước có người. Đường Kỳ Sâm ôm lấy vai Ôn Dĩ Ninh, hơi dùng sức liền dễ dàng kéo người bảo vệ trong lồng ngực.

Lưng của người phía trước áp vào lồng ngực của người đứng sau, nhiệt độ đều nóng bỏng.

Đường Kỳ Sâm đỡ bả vai cô, ngón tay giật giật, trong thoáng chốc không muốn thả xuống. Nhiệt độ lòng bàn tay đặt trên vai cô dần lên cao, cũng cháy ra một cái lỗ thủng trên đó, gò má Ôn Dĩ Ninh hơi đỏ lên, quên cả việc phải giẫy dụa.

May là Đường Kỳ Sâm rất nhanh đã buông tay, đáng về duy trì bình tĩnh vững vàng.

Cử chỉ cẩn thận dè dặt này giữa hai người thành công đánh bại bất an lo sợ trong lòng, cũng trở thành thứ bao trùm toàn bộ cuộc hẹn hò về sau. Liếc mắt nhìn nhau, đều nhận ra gương gao trong đó, sau đó lại như hẹn trước cùng mỉm cười.

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, khóe miệng cong cong, nói: "Chắc là anh đối với nơi này cũng không có hứng thú, đi thôi, mời anh ăn." Cô chỉ một cửa hàng cách đó không xa, "Bánh ngọt nhé?"

Đường Kỳ Sâm còn đang nghiêm túc suy nghĩ, Ôn Dĩ Ninh đã tự làm chủ nói: "Ăn cái này đi, cũng khá thanh đạm."

Cô mua nửa cân bánh hoa quế, Đường Kỳ Sâm dĩ nhiên sẽ không để cô trả tiền, rút ra một tờ tiền trong ví đưa tới. Nửa cân không đến mười miếng bánh, ông chủ tính toán một chút, cũng không muốn phải đếm quá nhiều tiền lẻ trả cho anh, cười híp mắt nói: "Soái ca, dùng wechat thanh toán đi."

Đường Kỳ Sâm nói: "Chú lấy tiền đi ạ, wechat của cháu không bật chứng năng thanh toán."

Lời này vừa nói ra, mấy người học sinh xếp hàng phía sau cười ồ lên, trêu chọc: "Anh trai lạc hậu quá rồi đó."

Thậm chí có một cô gái mạnh dạn nói: "Chúng ta thêm wechat của nhau đi, em giúp anh thanh toán, vậy được không?"

Dung mạo và khí chất này của Đường Kỳ Sâm coi như đặt chỗ nào cũng đều là xuất chúng hơn người, trên người anh có một loại lãnh đạm phát ra ánh sáng, loại ánh sáng này rất nhạt, nhưng lại nồng đậm tình cảm. Mị lực của đàn ông chia ra rất nhiều loại, loại giữ mình bo bo là có sức hấp dẫn nhất. Đường Kỳ Sâm cao hơn một mét tám, mặc cái gì cũng đặc biệt khí chất, chính là cái móc treo quần áo chuẩn mẫu, sớm đã được mấy cô nhóc kia liên tục ngó nhìn.

Đường Kỳ Sâm không nói gì, loại khí tức yên tĩnh rét lạnh mang tên người lạ chớ tới gần tỏa ra mùi dấm. Ôn Dĩ Ninh vội lấy điện thoại ra, tay chân luống cuống quét mã thanh toán, sau đó kéo cánh tay người đàn ông bên cạnh bước nhanh đi.

Cô vừa đi vừa lắc đầu, lầm bầm: "Đám trẻ bây giờ đều to gan như vậy sao? Wechat của ai cũng dám thêm, ngộ nhờ gặp phải ông chủ biến thái thì phải làm sao bây giờ."

Đường Kỳ Sâm nghe được, cười thành tiếng.

Ôn Dĩ Ninh lúc này mới phản ứng lại, nhanh chóng buông tay, "Thật ngại quá, không phải em nói anh đâu."

Đường Kỳ Sâm nhìn cô, khóe môi vẽ ra một đường cong nhàn nhạt.

Ôn Dĩ Ninh đón lấy tầm mắt anh, "Tuy là anh ít khi tự mình mua đồ, nhưng bây giờ phần lớn đều là thanh toán điện tử, anh mở một cái đi, phòng khi dùng đến."

Đường Kỳ Sâm đưa điện thoại cho cô, "Em mở cho tôi."

Điện thoại vẫn luôn ở trong túi quần, lúc lấy ra vẫn còn mang theo độ ấm, Ôn Dĩ Ninh cầm lấy, sau đó ngồi xuống ghế. Đường Kỳ Sâm ngồi theo xuống bên cạnh, "Có phải là cần thẻ ngân hàng không?"

"Ừ."

Đường Kỳ Sâm lấy từ ví tiền ra một cái, cũng không chút kiêng kỵ báo mật khẩu.

Ôn Dĩ Ninh nghe được dây số đó, bàn tay hơi run lên. Nhưng rất nhanh đã trấn định lại, cực lực kiềm chế giúp anh làm xong, sau đó đưa điện thoại qua.

Đường Kỳ Sâm nói: "Tôi đã đặt vé xem phim rồi."

Ôn Dĩ Ninh sững sốt, "Hả?"

Anh cười, "Làm sao thế?"

Không sao cả, chỉ cảm thấy không quen cho lắm thôi. Phần lớn thời gian đáng vẻ của anh ở trước mặt Ôn Dĩ Ninh đều là nghiêm túc cẩn trọng, Đường Kỳ Sâm ít nói, nhưng lại như sóng nước mênh mông yên ả dưới đáy chôn giấu đá ngầm, bất cứ lúc nào cũng có thể trôi lên một con sóng thần. Con người của anh quá có chừng mực, nói trắng ra thì là bạc tình. Thậm chí trong bầu không khí bao phủ bởi khói lửa trần tục này vẫn sẽ cảm giác thấy nó không ăn khớp với anh.

Nhưng anh vẫn kiên trì nói, "Lúc trước tôi đã đặt vé rồi."

Có thể là vì nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh chậm chạp không đáp, Đường Kỳ Sâm lại nói: "Chọn một bộ phim hài, nếu em không thích thì chúng ta đổi lại."

Trong giọng nói của anh mang theo cẩn thận thăm dò và ôn nhu vô tận, kích thích đến từng dây thần kinh trí não. Trái tim Ôn Dĩ Ninh theo mỗi câu chữ của anh tan ra, khó chịu và lúng túng, phòng bị và lung lay, chần chừ và mâu thuẫn, toàn bộ đều bị đánh cho lui về sau. Ôn Dĩ Ninh cong môi, vui vẻ đáp: "Em muốn ăn bắp rang bơ."

Đến rạp chiếu phim, Đường Kỳ Sâm nhanh chóng nhập vào hàng ngũ xếp hàng dài dằng dặc, cam tâm tình nguyện chờ mua bắp rang bơ cho cô gái mà anh yêu.

Ôn Dĩ Ninh đứng cách đó không xa, ánh mắt vẫn luôn dõi theo từng hành động cử chỉ của anh.

Sống lưng của anh thẳng tắp, với cô gái đứng phía trước duy trì một khoảng cách vừa đủ. Cô gái kia mua xong xoay người, Đường Kỳ Sâm liền nghiêng người tránh đường. Ngẩng đầu nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh, liền chỉ chỉ vào menu nước ngọt, ý muốn hỏi cô có muốn hay không. Khóe miệng Ôn Dĩ Ninh giương lên, khẽ lắc đầu.

Sau đó nữa, Đường Kỳ Sâm áp dụng phương thức thanh toán mới học được, dùng wechat trả tiền.

Ôn Dĩ Ninh không nhịn được mỉm cười, trong lòng dâng lên ảm áp.

"Đi thôi." Đường Kỳ Sâm đi tới, đưa bắp rang bơ cho cô. Anh cũng mua cho mình một chai nước, dẫn theo cô xếp hàng đi vào trong. Bộ phim này được đánh giá không tệ, người xếp hàng rất đông, trước mặt bọn họ là một cặp đôi vẫn còn ở lứa tuổi học sinh, cậu con trai cao ráo đẹp trai, cô gái nhỏ nhắn xinh xắn. Mà cô bạn này đang kéo tay bạn trai mình làm nũng, "Em mặc kệ, em cứ muốn anh dứt cho em ăn cơ."

Cậu con trai nhìn cũng khá lãnh khốc, khuôn mặt lạnh tanh không có vẻ mặt dư thừa, đoán chừng là sắp bị lắc cho choáng váng, bất đắc dĩ đành túm một nhúm bắp rang bơ đưa đến bên môi cô bạn gái, hung dữ nói: "Há mồm."

Cô gái kia ngoan ngoãn ăn vào, lại như con mèo nhỏ được thỏa mãn ôm lấy cánh tay của bạn trai, khuôn mặt hướng về phía Đường Kỳ Sâm và Ôn Dĩ Ninh, tầm mắt đối đầu với hai người bọn họ, cực kỳ nghịch ngợm nháy mắt một cái.

Sắc mặt Đường Kỳ Sâm hơi mất tự nhiên, Ôn Dĩ Ninh quay đầu đi, có cảm giác bắp rang bơ trên tay không còn là bắp rang bơ nữa, mà là bom bay đạn lạc.

Một lát sau, Đường Kỳ Sâm đứng nhích qua, nhón lấy hai viên bắp rang bơ rồi đưa đến bên miệng cô, cực kỳ bất đắc dĩ nói: "Vậy mà lại bị một cô nhóc khiêu khích."

Ôn Dĩ Ninh nhìn cười, đang có nhiều người nhìn như vậy.

Đường Kỳ Sâm thấp giọng nói: "Nào, cho lão bản chút mặt mũi."

(*) ta vẫn cứ mê cái danh từ lão bản này hơn mới chết, hiuhiu~

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, ăn hai cái bắp rang trên tay anh. Đầu lưỡi ảm áp của cô gái nhỏ không tránh khỏi chạm phải lòng bàn tay anh, chút ướt át nóng bỏng này nhanh chóng phình to lan rộng, trái tim Đường Kỳ Sâm tựa như cũng run rẩy theo, thu tay lại rồi buông xuống bên chân, lại cẩn thận nắm lại, như đang nắm lấy đóa pháo hoa nhỏ lấp lánh trong lòng.

Trong căn phòng chật kín không còn chỗ trống, Đường Kỳ Sâm và Ôn Dĩ Ninh ngồi ở vị trí chính giữa, bắp rang bơ đặt trên tay vịn giữa hai người. Cũng không biết là do nội dung quá thu hút, hay là trong lòng hai người quá mê li, một túi bắp rang bơ đặt đó, ai cũng không chạm tới.

Bộ phim kết thúc, Đường Kỳ Sâm và Ôn Dĩ Ninh theo dòng người đi ra ngoài. Bầu trời đã hoàn toàn tối đen, ánh đèn đủ sắc màu xung quanh khu trung tâm thương mại chiếu sáng nửa bầu trời.

Buổi tối dòng người đi lại trở nên đông đúc hơn, Đường Kỳ Sâm sợ cô bị người ta đụng phải, cánh tay vẫn đặt hờ sau lưng cô.

Phía trước quảng trường trung tâm có rất nhiều người vây quanh, các hãng điện thoại cứ đến cuối tuần sẽ tổ chức hoạt động ở nơi này. Đêm nay ở đây vẫn như thường lệ dựng sân khấu, ánh đèn sân khấu và thiết bị quay chụp đều đã đầy đủ, không biết mời được đoàn biểu diễn ở đâu, hiện tại đang hát hò nhảy nhót náo nhiệt.

Ôn Dĩ Ninh dừng lại, nhìn một người ca sĩ trẻ tuổi ngồi trên đó.

Anh ta ôm cây đàn ghi ta, thong dong ngồi trên chiếc ghế cao, gảy nhẹ một cái, khúc nhạc dạo đầu dần vang lên.

Là một bài hát đã có từ rất lâu, nguyên gốc vốn là ngôn ngữ phóng túng, nhưng được anh ta cải biên hát ra trở thành một câu chuyện mang theo tư vị khác biệt.

"Vẫn luôn tự trách mình lúc trước không nên làm như vậy

Vẫn luôn hối hận vì đã không giữ người ở lại"

Tiếng nói chuyện ồn ào dần nhỏ đi, chỉ còn lại tiếng hát thanh thuần ôn hòa, chậm chậm đi vào lòng người.

"Tại vì sao rõ ràng yêu nhau

Đến cuối cùng vẫn phải chia xa

Phải chăng chúng ta vẫn luôn lưỡng lự quanh bên ngoài cánh cửa ấy của con tim"

Trên sân khấu người ca sĩ vẫn vững vàng hát, đôi mi khép hờ, trầm ngâm, mỗi động tác đều mang theo tâm sự trĩu nặng. Ôn Dĩ Ninh nhìn, nghe, trái tim cũng cùng chung một nhịp, khi cao khi thấp, sóng lên triều xuống.

"Năm tháng vẫn trôi qua nhàn nhạt bình lặng

Chỉ là dường như thiếu mất sự tồn tại của một người

Để tôi dần dần nhận ra người vẫn luôn là mối bận tâm tôi chẳng thể nào buông bỏ"

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm trầm trầm, quay đầu, tầm mắt rơi xuống Ôn Dĩ Ninh. Ánh mắt đó mang theo ôn nhu, cũng có sức mạnh, vô thanh thắng hữu thanh. Người con gái bên cạnh anh này cũng đã từng đi qua, tưởng chừng đã mất đi vĩnh viễn, cũng là hiện tại mất đi rồi tìm về được. Khuôn mặt nghiêng của cô yên tĩnh mà xinh đẹp, hàng mi nhẹ nhàng chớp, dường như nhận ra ánh mắt của anh, cô quay đầu, cùng Đường Kỳ Sâm im lặng nhìn nhau.

Ca khúc dần tiến vào cao trào, đám người phía dưới cũng theo dòng cảm xúc cùng đồng thanh hát.

"Có bao nhiêu tình yêu có thể bắt đầu lại, có bao nhiêu người sẽ nguyện ý đợi chờ

Đến khi hiểu được cách trân trọng quay đầu lại, cũng không biết tình yêu kia có còn đó hay không"

Yết hầu của Đường Kỳ Sâm hơi lặn, đáy lòng như có trần ai lạc địa(*), còn có ánh sáng ban mai buổi rạng đông. Anh đưa tay ra, chậm mà kiên định nắm chặt bàn tay Ôn Dĩ Ninh. Anh có thể cảm nhận được bàn tay mềm mại nhưng lạnh như băng của cô hơi run lên, cũng cảm giác được hoang mang như đại dương mênh mông và gọn sóng trong trái tim cô. Giờ khắc này không cần phải nhiều lời, Đường Kỳ Sâm chỉ muốn càng ra sức, sẽ không bao giờ để cho cô chạy trốn nữa.

(*) bụi; bụi đều rơi xuống đến đất; chỉ sự tình sau khi trải qua rất nhiều khúc khuỷu biến hóa cuối cùng cũng xác định kết quả

"Có bao nhiêu tình yêu có thể bắt đầu lại, có bao nhiêu người nguyện ý đợi chờ

Đề khi ái tình đối diện với thế gian vật đổi sao dời, có còn hay không dũng khí để yêu?"

Giọng ca ôn nhu đến đó thì dừng lại.

Đề khi ái tình đối diện với thế gian vật đổi sao dời, có còn hay không dũng khí để yêu?

Khóe mắt Ôn Dĩ Ninh uốn ướn, giữa ngón tay khẽ run, sau đó những ngón tay trong lòng bàn tay của anh khẽ len lỏi giữa những khe hở -----

Nắm lấy, cùng anh mười ngón tay đan.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Từng theo áng mây chiều tìm đường về (1)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Một bản tình ca của thời gian.

Ca sĩ khom lưng cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, trong tiếng vỗ tay rào rào anh ta ôm đàn ghi ta đi xuống, lại có một chương trình biểu diễn mới chuẩn bị bắt đầu. Dưới khán đài, người cũ xem chán bỏ đi sẽ lại có từng tốp mới kéo đến. Lại giống như mỗi đoạn cắt trong bộ phim điện ảnh, khung cảnh không ngừng thay đổi, sẽ chẳng thể dừng lại mãi ở một thời điểm nào. Ôn Dĩ Ninh vừa rồi còn nắm tay Đường Kỳ Sâm rất chặt, hiện tại đã hơi buông lỏng ra, nhưng Đường Kỳ Sâm lại càng dùng sức nắm chặt hơn, hỏi cô: "Đi đâu đây?"

Giọng nói của anh vô cùng trấn định, nhưng ánh mắt nhìn cô lại không giấu được căng thẳng, "Muốn trốn hả? Đùng hòng."

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu cười, ướt át trong đáy mắt cũng dần lui về, chừa lại phần sáng rực rỡ như bầu trời đêm đầy sao sau cơn mưa. Cô nói: "Anh siết chặt như vậy, hơi đau."

Đường Kỳ Sâm nói lỏng ra một lúc, nhưng cũng chỉ là hành động tượng trưng tỏ ý anh đã nghe được, sau đó lại nắm chặt. Ôn Dĩ Ninh khẽ thở ra một hơi, được rồi. Một giây sau liền ra sức siết chặt tay anh, hai người giống như trẻ con đùa giỡn, mười ngón tay quấn quýt, đối phương nắm chặt, chính mình lại càng nắm chặt hơn. Cuối cùng vẫn là Đường Kỳ Sâm bắt buộc phải nói: "Chúng ta đây là đang so lực tay đấy hả?"

Ôn Dĩ Ninh giật tay về, lại tự nhiên ôm lấy cánh tay anh, "Vậy thì em không có cái ham mê đó. Không giống một vài người, thích chơi trò vật tay với người ta."

Hai người dọc theo con đường dành cho người đi bộ chậm chậm bước đi, sân khấu ồn ào náo nhiệt dần bị bỏ lại phía sau.

"Địch ý trong lòng bạn học nam kia của em đối với tôi quá lớn." Đường Kỳ Sâm nhẹ giọng lên án.

"Thầy giáo Tiểu Lượng nhỏ hơn anh rất nhiều tuổi đó, cậu ấy chủ động muốn phân cao thấp với anh, nhưng anh cũng đâu cần phải tích cực với người ta như vậy chứ?"

"Tôi không tích cực? Rồi sau đó trở thành chuyện cười cho cậu ta nhạo báng hả?"

Đều là đàn ông với nhau, có thứ tâm tư gì vừa nhìn một cái liền nhận ra. Ở Thượng Hải anh cũng chỉ từng gặp Lý Tiểu Lượng một lần, chính là lần anh ta và Ôn Dĩ Ninh ăn khuya trong quán của lão Lý, sau đó anh và Kha Lễ trùng hợp gặp được. Về sau Kha Lễ từng đi thăm dò, nói với anh đó chỉ là bạn trai cũ của Ôn Dĩ Ninh mà thôi. Ba chữ bạn trai cũ không có lực sát thương lớn cho lắm. Cô cũng đã hai sáu hai bảy rồi, từng có bạn trai cũng không phải chuyện quá khó để chấp nhận. Chỉ là sau đó Đường Kỳ Sâm nhớ kỹ tên của Lý Tiểu Lượng. Sau đó theo cô về tỉnh H, cũng chính là đêm anh bị anh ta thách đấu, từ đầu đường tỉnh cờ gặp được Lý Tiểu Lượng, sau đó lại từ trong mắt của anh ta thấy được địch ý muốn thiêu cháy anh.

Nhưng phương pháp phát tiết địch ý này cũng coi như đủ đơn giản, đủ thô bạo, Đường Kỳ Sâm khi ấy không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy người này quá kiêu ngạo, mà anh cũng không muốn nhận một chữ thua kia.

Rất nhanh, Đường Kỳ Sâm đã nhìn ra trọng điểm, cau mày nói, "Cậu ta nhỏ hơn tôi rất nhiều tuổi?"

Ôn Dĩ Ninh cũng không để ý ý hàm ý trong câu nói này của anh, "Thầy giáo Tiểu Lượng cùng tuổi với em, cũng nhỏ hơn anh tám....." Cô chợt ý thức được gì đó, phản ứng lại, lập tức đổi giọng: "Cũng nhỏ hơn anh khoảng tám bảy sáu năm bốn ba hai một tuổi..... gì đó đi."

Đường Kỳ Sâm mỉm cười, khóe mắt đuôi lông mày đều cong lên. Ôn Dĩ Ninh giả vờ nghiêm túc đoan trang, nhưng đầu đã phải hơi cúi thấp xuống.

Con đường dành riêng cho người đi bộ dọc đường Nam Kinh này cũng rất dài, bọn họ lại không cần mua cái gì, tay trong tay, dạo chơi như cười đùa xem hoa. Đi hết một con phố sắc trời cũng đã hoàn toàn đen kịt, gió đêm lướt nhẹ qua khuôn mặt, cuối cùng Đường Kỳ Sâm liếc một con phố mới đối diện, hỏi: "Muốn đi nữa không?"

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu, "Không đi, anh xem, chẳng mua gì cả."

Đường Kỳ Sâm cười, "Lần sau tôi lại đưa em đi dạo."

Trên đường đưa cô về chỗ ở, Đường Kỳ Sâm lái xe rất chậm, rõ ràng là đèn xanh có thể đi qua nhưng anh lại khẳng khái muốn chờ đèn đỏ tiếp theo bật lên. Khoảng thời gian mấy chục giây chờ đợi, anh thả một tay ra, lặng yên không một tiếng động đặt lên mu bàn tay Ôn Dĩ Ninh. Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe môi mơ hồ vẽ ra một nụ cười.

Đường Kỳ Sâm vân vê lớp da mỏng manh trên mu bàn tay của cô, sau đó hỏi: "Niệm Niệm, ở công ty em cần tôi làm thế nào đây?"

Ôn Dĩ Ninh quay đầu nhìn anh, rất nhanh hiểu được Đường Kỳ Sâm là đang trưng cầu ý kiến của cô. Đến với nhau, là công bằng hay là có tính toán khác, nhưng cuối cùng vẫn là anh tôn trọng mong muốn của cô. Trong lòng Ôn Dĩ Ninh dâng lên ầm ập, hỏi ngược lại anh: "Anh thì sao?"

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm ôn hòa bình tĩnh, "Chỉ cần em không ngại, tôi thế nào cũng có thể."

Ôn Dĩ Ninh cười, "Anh là ông chủ một công ty lớn, không sợ bị người ta nói thượng bất chính hạ tắc loạn(*) hả?"

(*) Hành vi của cấp trên không đúng hoàng thì cấp dưới cũng học theo làm việc xấu

Đường Kỳ Sâm nói: "Á Hối không có quy định này, phía trên nếu đã bất chính thì ở dưới cũng có thể loạn."

Ý cười càng đậm hơn, Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay anh.

Cô hiểu, Đường Kỳ Sâm vì cô mà suy nghĩ. Vấn đề này kỳ thực rất trực tiếp, cũng rất thực tế, bất kỳ lời nói nào khi nói quá thực tế quá thẳng thắn đều sẽ có vẻ hơi không có tình cảm cho lắm. Hai người vừa mới hợp lại, nói những lời quá sâu xa cần phải lý giải kỹ cũng không thực tế, trường hợp cô hiểu sai ý của anh cũng không phải không thể. Nhưng Ôn Dĩ Ninh không hiểu lắm, cũng không suy nghĩ nhiều. Năm năm trước bởi cô còn là một cô nhóc không rành thế sự, mới cho rằng chỉ cần nắm tay là có thể đi đến thiên hoang địa lão, đồng nghĩa với, cho rằng một câu nói cũng có thể khiến cho con người ta rơi xuống địa ngục.

Nhưng bây giờ sẽ không, cô lớn rồi, trưởng thành rồi. Bằng lòng dùng lý trí mà suy xét, lĩnh hội lời nói của đối phương dù chẳng phải đẹp để dễ nghe, nhưng trong đó lại có chứa đầy chu đáo và ôn nhu che chở.

Ôn Dĩ Ninh im lặng, hồi lâu không đáp, có lẽ Đường Kỳ Sâm sợ cô hiểu lầm, nhẫn nại giải thích: "Dĩ Ninh, thái độ của tôi, tôi cũng phải cho em biết, tôi muốn công khai."

Không phải tôi nghĩ, tôi đồng ý, mà là: tôi muốn.

"Tôi đã ở trong vòng tròn này rất nhiều năm, đã nghe, đã thấy, cũng gặp gỡ vô số những thứ lộn xộn rắc rối. Những thứ này đặt trên người tôi cũng chẳng tính là gì, nhưng với em thì khác. Em là con gái, là nhân viên của Á Hối, trong mắt mọi người chúng ta căn bản không thể đứng cạnh nhau. Lời đồn đại ác ý sẽ liên tiếp xuất hiện, mũi nhọn này sẽ không nhắm chĩa về phía tôi, mà sẽ vô cùng công bằng rơi xuống người em. Đương nhiên là tôi sẽ tận lực bảo vệ em, nhưng tôi vẫn sẽ tôn trọng ý kiến của em."

Một lát sau, Đường Kỳ Sâm nhìn cô, vuốt tay vuốt nhẹ khuôn mặt cô, nhẹ giọng nói: "Ủy khuất em rồi."

Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu áp má vào lòng bàn tay ấm áp của anh, giả vờ do dự nói: "Nào có kiểu như vậy chứ, vừa mới trở thành bạn trai đã khiến người ta phải chịu oan ức rồi. Đường Kỳ Sâm, hay là anh để em suy nghĩ thêm đi."

Bàn tay đặt trên má cô nhất thời không nhẹ không nặng néo một cái, Đường Kỳ Sâm cau mày nói: "Ôn Dĩ Ninh."

Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu, ai ui một tiếng, "Lão bản thật đáng sợ nha."

Đường Kỳ Sâm nhìn ra cô đang đùa nghịch, bắt đầu dĩ cười, "Được rồi, nghe lời."

Đến dưới tiểu khu, Ôn Dĩ Ninh còi dây an toàn, quay đầu nói với anh: "Em vào đây, anh đi đường cẩn thận, lái xe chậm một chút."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, mở khóa cửa xe, "Tôi đưa em lên."

"Không cần." Ôn Dĩ Ninh nhìn anh thẳng thắn tắt máy, trong lòng nổi lên thấp thỏm nhỏ bé, "Cũng chỉ có mấy bước chân, đi thang máy là lên đến nơi rồi."

Đường Kỳ Sâm đánh mắt sang, rất bình tĩnh đáp: "Vừa mới nhậm chức bạn trai, cũng không thể cho người ta oan ức được."

Giỏi thật, còn biết dùng chính lời của cô để chặn miệng cô rồi. Ôn Dĩ Ninh nhất thời thả lỏng không ít, đề tay anh lại, "Không cần đâu, em còn có bạn cùng phòng nữa. Cô gái nhỏ người ta đang ôn thi, nhà cũng nhỏ, thêm một người không tránh được có thêm động tĩnh, đừng quấy rầy người ta."

Đường Kỳ Sâm mặt không biến sắc nói: "Tôi đưa em đến cửa, cũng không đi vào. Em nghĩ tôi có thể làm ra tiếng động gì?"

Ôn Dĩ Ninh hơi ngẩn ra. Sắc mặt của anh quá bình tĩnh, chỉ có ánh mắt kia là quá dồi dào thâm thúy, giống như đang nghiêm túc đường hoàng phân tích vấn đề, thế nhưng ngữ khí lại mang theo mấy phần không đứng đắn. Chính mình ra vẻ đạo mạo chính nhân quân tử, còn cô lại biến thành người có tạp niệm rồi.

Đường Kỳ Sâm cong môi, không trêu cô nữa, đưa tay khẽ xoa đầu cô rồi nói, "Lên đi, tôi nhìn em vào trong."

Ôn Dĩ Ninh xuống xe, bước đi cẩn thận chậm rãi, cuối cùng ở chỗ rẽ lên cầu thang vẫy tay với anh một cái, bóng lưng nhanh chóng biến mất. Đường Kỳ Sâm ngồi trong xe, vừa chuẩn bị khởi động thì bóng đèn chỗ rẽ lại sáng lên, Ôn Dĩ Ninh thò cái đầu ra, từ xa hướng về phía anh cười tươi rói. Sau đó lại biến mất như một làn gió, lần này thì đi thật rồi.

Đường Kỳ Sâm không nhịn được bật cười, đợi thêm một lúc mới cho xe chạy đi.

- - - - -

Mười giờ sáng hôm sau.

Kha Lễ lục những tư liệu cho buổi họp Hội đồng quản trị vào giữa năm rồi đặt lên bàn cho Đường Kỳ Sâm xem qua, thời gian họp Hội đồng quản trị bao giờ cũng rất dài, nội dung và các hạng mục liên quan có vô số, ý kiến tranh chấp cũng rất nhiều. Sau khi sắp xếp lại tài liệu từ phòng hành chính, Kha Lễ lại tự mình đối chiếu một lần. Hạng mục hệ thống dẫn đường mà Đường Kỳ Sâm tận lực muốn mở rộng vẫn có trong danh sách kia.

Chỉ là quá trình nghiên cứu thảo luận này đã kéo dài từ năm trước đến năm nay, thời gian chuẩn bị kéo dài tới hơn nửa năm, tiến hành vô cùng gian nan. Cái nhóm thành viên trong Hội đồng quản trị này, phần lớn là công thần cũng là tâm phúc của ông nội anh từ khi ông còn ngồi trên vị trí này, thực quyền của ai người đó nắm chắc, tuy là địa vị ngang nhau, nhưng trong bóng tối vẫn âm thầm tranh đấu.

Lợi ích của ai cũng là lợi ích, nhưng những phương diện bị liên lụy cứ dần lan rộng. Đường Kỳ Sâm muốn khống chế đại cục, phần lớn cũng chỉ có thể nhắm một mắt mờ một mắt. Mấy vị lão thần này cũng coi như vì anh ra sức, ít nhất là ngoài mặt vẫn duy trì hòa khí, hiếm khi nổi lên tranh chấp. Chỉ khi nào gặp phải chuyện cái cũ đổi mới, muốn phá cái lề thói đã cũ cấm rể quá sâu hoặc là những khi có hạng mục cải cách, đá ngầm dưới đáy biển mới âm thầm nhô lên, hung hăng như muốn đâm chết người.

"Hội nghị lần này sẽ tiến hành bỏ phiếu biểu quyết cho việc tiến hành hạng mục mới, Vu tổng và Liêu tổng hẳn sẽ bỏ phiếu thuận, nhưng những người khác....." Kha Lễ nói: "Đường tổng, ngài có muốn đánh tiếng trước với lão gia tử không?"

Đường Kỳ Sâm cúi đầu xem tài liệu, "Tạm thời không cần."

Kha Lễ hiểu ý, Đường lão gia tử đã mấy lần đề cập chuyện cho Đường Kỳ Sâm và Minh Diệu cùng hợp tác, sau đó đưa hạng mục này ra ngoài, để Minh Diệu tham gia nghiên cứu phát minh, sau đó sử dụng ưu thế tuyệt đối về thị trường của Á Hối chịu trách nhiệm việc mở rộng và tiêu thụ. Nhưng Đường Kỳ Sâm không muốn.

Anh đóng lại tập tài liệu, nói: "Sân nghiệp phổ thông thay đổi đã không còn là bỏ đất cũ xây lại nữa, Á Hối không thể mãi ôm khư khư cái ưu thế hiện tại để duy trì tăng trưởng lợi nhuận. Năm năm này cũng chỉ có thể coi như là hào quang nhất thời, nhưng toàn bộ các ngành nghề theo nhu cầu thị trường phát triển đều đang thay đổi. Ông nội không thể không rõ ràng, cũng bởi con tàu này quá lớn nên ai cũng không muốn ở giai đoạn hiện tại bất chấp nguy hiểm. Thế nhưng nếu như Á Hối muốn tiếp tục phát triển thì nhất định phải đặt trên đường ray mang tên thời đại, như vậy mới có thể tiếp tục di chuyển tiến lên. Vấn đề bên Hội đồng Quản trị tôi sẽ tiếp tục giải quyết, cậu tiếp tục làm công việc dưới tay mình, tiến độ nghiên cứu phát minh kỹ thuật phải được tiếp tục."

Kha Lễ gật đầu, "Tôi hiểu rồi. Nhưng ngài cũng đừng quá phiền lòng. Thái độ của Trình tổng đối với việc này tuy là không rõ, nhưng quan hệ của ông ấy và An tổng không tệ, chỉ cần An tổng nói vài lời, chúng ta vẫn có thể thuyết phục được ông ấy đứng về phía mình. Như vậy dù Liêu tổng và Vu tổng có bỏ phiếu phản đối chúng ta vẫn sẽ có một phiếu ưu thế thông qua hạng mục lần này."

An Thanh Sơn, tổng giám đốc của An thị, ba của An Lam.

Đường Kỳ Sâm trầm mặc hồi lâu, không nói gì nữa mà nấp bút vào, nói: "Hủy xã giao tối mai đi."

Kha Lễ hơi khó xử, nhắc nhở: "Tối mai là tiệc của Chu cục phó ở Bộ Xây dựng."

Đường Kỳ Sâm đầu cũng không nhấc, "Hủy."

Kha Lễ đáp, "Vâng." Lại hỏi: "Đường tổng, thời gian còn sớm, tôi gọi lão Dư đến đón ngài đi ăn cơm trưa nhé?"

Đường Kỳ Sâm nhìn đồng hồ, nghĩ ngợi so với vừa rồi đã nhẹ nhàng hơn một chút, "Bữa trưa đến nhà ăn."

Kha Lễ không nói nữa, gật đầu, "Vâng."

Thực đơn trong nhà ăn của Á Hối cũng không tệ lắm, ba món mặn một món nhạt, còn có một bát canh nóng. Mười hai giờ trưa, công nhân kéo nhau đến nhà ăn, tùm nập tùm ba vừa nói vừa cười. Đồng nghiệp kéo cánh tay Ôn Dĩ Ninh, đang cực kỳ hào hứng tán gẫu về một quán ăn mới mở, "Em còn thừa một phiếu giảm giá đây, cùng nhau đi nhé."

Ôn Dĩ Ninh xếp hàng đợi cơm, "Lúc nào thế?"

"Ngày mai, tụi em hẹn xong tối mai rồi!"

"Mai không được, tối chị còn có việc. Em đi tìm Chi Chi và Dao Dao đi."

Ôn Dĩ Ninh và mấy người trong cùng phòng ngồi một bàn. Náo nhiệt, cũng tiện lựa món mình thích. Con gái dù sao cũng sẽ có chút kén ăn, người này không ăn tòi người kia không ăn trứng gà, Ôn Dĩ Ninh không quá thích ăn hành, nhưng hôm nay món nào cũng có hành. Cô toát mồ hôi gấp đấm hành đó bỏ qua một bên, vừa chuẩn bị ăn thì người phụ trách phòng hậu cần tìm đến, "Dĩ Ninh."

Ôn Dĩ Ninh hơi ngạc nhiên, "Trưởng phòng Chung."

"Nào, hôm nay có thêm món, mời mọi người chút hoa quả." Người này chưa đến bốn mươi, cười hiền hòa mang theo một cái rổ lớn, trước mặt mỗi người phát ra một cái hộp. Mở ra xem, bên trong là trái cây đã cắt sẵn.

"Là dâu tây và anh đào, cái này mắc lắm đó."

"Cảm ơn trưởng phòng Chung!"

"Phúc lợi đãi ngộ ngày hôm nay cũng quá tuyệt rồi!"

Người người vui vẻ, trên mặt đều là tươi cười.

"Phúc lợi của công ty, nhân viên nữ đều sẽ có." Trưởng phòng Chung cười híp mắt rồi nói, nhân lúc sự chú ý của mọi người tản đi đặt một hộp com khác xuống cạnh tay Ôn Dĩ Ninh, ghé tai cô nói nhỏ: "Trợ lý Kha nhờ tôi mang qua cho cô."

Ôn Dĩ Ninh mở hộp com, ngần người, món ăn bên trong đều không có hành.

Cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn xung quanh, quả nhiên thấy Đường Kỳ Sâm và Kha Lễ đang đi về phía này. Ánh mắt của Đường Kỳ Sâm và cô giao nhau, dừng lại hai giây, sau đó bình tĩnh dời đi, cùng Kha Lễ ngồi xuống vị trí cạnh cửa sổ.

Hai giây vừa rồi nhìn tới, khóe miệng anh giương lên một đường cong rất nhạt, lóe lên một giây liền biến mất, hẳn là cũng chỉ có cô mới nhìn thấy.

"Oa, Đường tổng ngày hôm nay lại đến nhà ăn nha. Thật bất ngờ." Đồng nghiệp nhỏ giọng bát quái, "Hôm nay là ngọn gió nào thổi vậy, đưa thần tiên hạ phàm rồi."

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, mùi thơm từ thức ăn len lỏi vào bầu không khí, toàn bộ là ấm áp. Cô mím môi cười, nói: "Đại khái là gió tự nhiên thổi thôi."

Phía này Kha Lễ đã hoàn toàn ngộ ra rồi. Vừa rồi lúc Đường Kỳ Sâm giao việc cho anh ta làm, Kha Lễ đã mơ hồ đoán ra. Phong cách ăn com của Đường Kỳ Sâm rất tốt, ăn không nói, ngủ không nói. Nhưng ăn được một nửa, anh đột nhiên nhắc mắt nhìn Kha Lễ, "Có chuyện?"

Kha Lễ thản nhiên mỉm cười, rất có ý tứ nói: "Đường tổng, chúc mừng."

Khóe miệng Đường Kỳ Sâm cong cong, thần sắc hiện ra vui vẻ nhưng ngữ khí vẫn rất bình tĩnh, "Ừ."

Kha Lễ vừa định quay đầu nhìn về phía Ôn Dĩ Ninh bên kia, Đường Kỳ Sâm đã trực tiếp chặn lại, "Đừng nhìn cô ấy."

Kha Lễ bình tĩnh, a, xem ra hai người này còn chưa muốn công khai quan hệ ở công ty.

Quyết định là Ôn Dĩ Ninh đưa ra. Tối qua lúc Đường Kỳ Sâm trung cầu ý kiến của cô, Ôn Dĩ Ninh đã nói là không muốn.

Không muốn trở thành tiêu điểm của dư luận, cũng không muốn biến mình thành mục tiêu công kích. Quan trọng hơn cả, chính là cô không muốn vừa mới bắt đầu đã đưa bản thân vào thế bị động. Nếu có vạn nhất cũng không đến nỗi đẩy chính mình vào hoàn cảnh thiên sơn tuyết tận, không có mặt mũi nào đối diện với ai. Đương nhiên là những suy nghĩ này cô không nói ra, nhưng chúng rất thực tế ở trong lòng cô nắm quyền kiểm soát.

Đường Kỳ Sâm sao có thể không nhìn ra. Trong khoảnh khắc từ ánh mắt của cô nhìn ra do dự và mờ mịt, anh cái gì cũng đều hiểu. Có một vài chuyện nói miệng không bằng dùng hành động thực tế thay thế, nói chung là tương lai còn dài, anh nghĩ, cứ từ từ đi vậy.

Sức ăn của Đường Kỳ Sâm không lớn, ăn được mấy thìa đã đặt đĩa xuống. Kha Lễ ôi một tiếng, "Đường tổng, ngài đã thôi rồi hả?"

Đường Kỳ Sâm đưa tay muốn lấy khăn giấy.

"Ngài uống hết bát canh này trước đã, ngài không uống, vậy tôi đành để cho Dĩ Ninh mang vào văn phòng của ngài thôi." Kha Lễ bình tĩnh nói.

Đường Kỳ Sâm hơi khựng lại, cánh tay duỗi ra lại chậm rãi thu về. Anh liếc nhìn Kha Lễ, trong ánh mắt còn mang theo cảnh giác, xảy ra chuyện gì thế này, tâm phúc bên người cũng bắt đầu biết uy hiếp anh rồi?

Kha Lễ ngoài mặt thì bình tĩnh nhưng kỳ thực vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh, giả vờ nhìn qua chỗ khác, bàn tay cũng ngay ngắn đặt trên chiếc điện thoại của mình.

Đường Kỳ Sâm rũ mi mắt, trầm mặc bùng bát lên.

Buổi chiều Ôn Dĩ Ninh và một tổ thành viên nhỏ đang phác thảo phương án cho một hạng mục gọi thầu, Trần Táp đến công ty từ đầu giờ chiều nhưng Ôn Dĩ Ninh không để ý, công việc bên này xong xuôi mới nghe thấy thư ký của cô ấy nói, "Con trai của giám đốc Trần đến rồi."

Vừa dứt lời, Trần Tử Du đã như một con gió chạy đến, cuối cùng vững vàng đứng trước mặt cô, "Thiên a, thần tiên tỷ tỷ của chúng ta càng ngày càng xinh đẹp. Mẹ em cũng thật có con mắt chọn người."

Cái tính không đứng đắn vớ va vớ vẩn này giống như đã là thứ bản chất tự nhiên không thể đổi, còn có gương mặt khô ngô dưới ánh mặt trời lại khiến người ta chán ghét không nổi này nữa. Hai câu liền khiến cho mấy người đồng nghiệp xung quanh cười rộ lên. Khí chất của Trần Tử Du giống hệt mẹ

mình, nhưng tính cách lại vô cùng khác biệt, đặc biệt là cặp mắt kia, hẹp dài lại sáng rực rỡ, rất có ý thơ. Cậu ta cười đùa ngả ngón một hồi, cuối cùng nói với Ôn Dĩ Ninh: "Tiểu Ôn tỷ tỷ, mời em uống nước đi."

Công việc của Ôn Dĩ Ninh cũng đã tạm xong, cười dẫn người ra ngoài, "Đi."

"Chị còn chưa hết giờ làm đâu, không thể lên rồi khỏi cương vị được. Em tạm ngồi đây uống nước nhé." Trong khu nghỉ ngơi, Ôn Dĩ Ninh rót cho cậu ta một cốc nước cam, "Sao nhóc lại tới đây vậy tiểu thiếu gia?"

Trần Tử Du từ đầu đến cuối không được một cử chỉ nào ra dáng một chút, như ăn phải ngũ độc tán ngồi phịch lên ghế sofa, "Tối nay đi ăn cơm với bà mẹ của em đây, bà ấy quản em chặt muốn chết rồi. Chị tin nổi không? Vậy mà bà ấy còn tự mình đến trường đón em nữa. Cứ như còn là trẻ con không bằng, xấu hổ muốn chết."

Ôn Dĩ Ninh nhìn cậu ta, trong lòng đại khái đoán ra được nguyên nhân, nhưng cô cũng không tiện nói.

Khoảng thời gian này Trần Táp lại bị làm phiền không ngừng, người đàn ông kia có lẽ đã thật sự hạ quyết tâm rồi, nhất định muốn cho mẹ con họ một câu trả lời thỏa đáng, người cũng về Thượng Hải tìm cô ấy. Trần Táp báo với cô một câu, sau đó bóng dáng ngày càng ít khi xuất hiện trong công ty.

Trần Tử Du lười biếng nói: "Không phải cũng chỉ là một người đàn ông đến nhận người thân thôi sao."

Ôn Dĩ Ninh nuốt chút nữa sặc nước, ho khù khụ, cuối cùng do dự nói: "Cậu, cậu biết rồi à?"

"Ông ấy đến tìm em, em còn đưa ông ấy đi đánh boss đây." Trần Tử Du gác một chân lên, trên khuôn mặt bết đi năm phần ngang tàng hung hăng, "Ông ấy muốn nhận em làm con trai, em nói, mẹ tôi đồng ý làm vợ chú thì tôi sẽ làm con trai của chú."

Ôn Dĩ Ninh hết sức kinh hãi, "Cậu, hai người, người đó, người đó tìm....."

Bộ dạng của Trần Tử Du ngược lại có vẻ chẳng sao cả, "Chỉ là hơi già một chút, tuy là già nhưng vẫn rất soái. Chị không biết đâu, đàn ông bắt đầu từ tuổi 30 bắt đầu xuống dốc, sau đó sẽ hói đầu, tóc ít đi, các chức năng sinh lý cũng không còn tốt như trước."

Ôn Dĩ Ninh bị đám lý luận của cậu ta làm cho nhức đầu không thôi, "Vẫn còn là trẻ thành niên thôi, nói cái gì vậy hả?"

Trần Tử Du bữu môi nói: "Không tin chị có thể hỏi chú Lễ của em, hoặc là hỏi Đường tổng, hỏi xem bọn họ còn được không."

Ôn Dĩ Ninh nhất thời im lặng.

Trần Tử Du vừa giương mắt nhìn, đột nhiên "há há!" một tiếng, như phát hiện ra vùng đất mới, "Chị đỏ mặt đấy sao?!"

Ôn Dĩ Ninh nguyệt cậu ta một cái, "Em cứ ngồi đó đợi đi, chị đi làm."

Trần Tử Du đuổi theo, "Nói chính sự đi, thời gian ngày chủ nhật để riêng cho em, em đưa chị đến nơi này."

Hai người vừa nói vừa đi ra khỏi khu nghỉ ngơi, Trần Tử Du trở lại bộ dạng ngả ngón, sau khi nói xong việc chính liền tiếp tục nói những nói cuội, đi được một đoạn Ôn Dĩ Ninh rốt cuộc bị cậu ta chọc cho bật cười. Trần Tử Du nhảy nhót xung quanh như con khỉ nhỏ, mà đúng lúc này Đường Kỳ Sâm và Kha Lễ xuất hiện, hai người đang thấp giọng nói chuyện công việc, nghe được tiếng động, Kha Lễ ngẩng đầu lên trước, "A, Tử Du đến đây à, đến đây làm gì đấy?"

Trần Tử Du khoác tay lên vai Ôn Dĩ Ninh, cợt nhả thả xuống một câu: "Đến theo đuổi người ta đó."

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm rơi xuống cánh tay của cậu ta, giữa lông mày hiện lên tia không vui, "Cậu, từ đâu đến thì rút về đó."

Kha Lễ cười giáng hòa: "Kiểm chế một chút nhé, đang là giờ làm việc, đừng để chị của cậu bị trừ tiền lương."

Trần Tử Du quay đầu có ý lớn tiến nói với Ôn Dĩ Ninh: "Tối nay em muốn hẹn chị ăn cơm!"

Đường Kỳ Sâm bước nhanh về phía bọn họ, hơi nghiêng đầu, ngữ khí thấp thoáng mất kiên nhẫn: "Còn chưa đi?"

Trần Tử Du nhỏ giọng lầm bầm, "Xi, hung hăng như vậy! Cứ như mình cướp bạn gái hay cướp tiền của ông vậy."

Kha Lễ nhin cười, ý tứ sâu xa vỗ vai cậu ta, sau đó cầm cánh tay đặt trên bả vai Ôn Dĩ Ninh thả xuống, "Được rồi, hết nợ nhé. Vào phòng làm việc của tôi mà chơi."

Đường Kỳ Sâm và Kha Lễ đi xuống đây là có việc, sau đó cũng không nói nhiều liền đi về phía văn phòng phó tổng. Trong phòng làm việc của Kha Lễ có VR(*), Trần Tử Du lập tức quên cả chính sự với Ôn Dĩ Ninh vui vẻ chạy về phía đó.

(*) kính thực tế ảo 3D, dùng chơi mấy cái game 3D đó~

Ôn Dĩ Ninh đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng Đường Kỳ Sâm rồi đi, khóe miệng hơi cong lên.

Năm rưỡi tan làm, Ôn Dĩ Ninh chờ đến năm giờ bốn mươi mới thu dọn đồ đạc đi thang máy xuống bãi đỗ xe.

Ra khỏi thang máy, bước chân rẽ sang phải, đi lên một đoạn thì thấy chiếc Land Rover màu đen nằm im lìm ở đó. Đường Kỳ Sâm hạ cửa xe xuống, đánh mắt ra hiệu cho cô ngồi vào. Ôn Dĩ Ninh mở cửa ghế phụ ngồi xuống, lại lấy bình sữa bò còn ấm cho anh, "Anh uống đi, lót tạm bụng."

Đường Kỳ Sâm cảm thấy, "Hôm nóng lúc nào thế?"

"Giờ tan tầm." Ôn Dĩ Ninh cười với anh, "Từ bây giờ đến lúc đến nơi ăn cơm ít nhất cũng phải mất nửa tiếng nữa, anh đừng nhịn đói rồi lại đau dạ dày."

Khỏe mắt Đường Kỳ Sâm câu ra một hình cung nhỏ, ánh mắt cũng rất thâm thúy, còn thấp thoáng ý cười, vô cùng câu dẫn người.

Giờ cao điểm nên đường xe chật kín, Đường Kỳ Sâm không tìm nơi quá xa mà ngay ở phụ cận Lục Gia Chủy ăn cơm. Hai người ăn xong thì lại tùy tiện đi dạo một chút, thang máy trong khu trung tâm thương mại khá đông, Ôn Dĩ Ninh bước ra ngoài, nói với Đường Kỳ Sâm đứng bên cạnh: "Đi thôi."

Nhưng Đường Kỳ Sâm không nhúc nhích.

Ôn Dĩ Ninh quay đầu, trong mắt hiện lên nghi hoặc.

Mất gần hai giây mới dần phản ứng lại, cô cười cười đi về bên cạnh anh, sau đó ôm lấy cánh tay anh. Lúc này Đường Kỳ Sâm mới chịu nhấc chân đi ra ngoài, an nhàn thảnh thơi nhìn xung quanh.

Lần này Ôn Dĩ Ninh đã không còn lúng túng như khi đi dạo trên con đường dành riêng cho người đi bộ nữa, rất tự nhiên đi vào cửa hàng yêu thích của mình dạo một vòng. Đến Thượng Hải mấy năm, thu nhập cũng không tính là thấp, cũng có nhãn hiệu bản thân đặc biệt yêu thích. Nhãn hiệu này ở Thượng Hải có mấy cửa hàng, cửa hàng ở Lục Gia Chủy là lớn nhất, giá tầm trung, Ôn Dĩ Ninh cũng thích phong cách thiết kế của họ. Vừa vặn có bộ sưu tập mới ra mắt, cô hơi dẫn đầu hỏi Đường Kỳ Sâm: "Anh có thể chờ em không? Khoảng mười phút thôi."

Đường Kỳ Sâm nhìn thế nào cũng không giống kiểu người đàn ông thích đi dạo phố, nhưng anh lại nói: "Không vội, em cứ thử hết đi, tôi giúp em xem xét."

Ngữ khí của anh rất nhạt, cũng không có biểu cảm dư thừa, nhưng từ trên nét mặt của anh Ôn Dĩ Ninh vẫn có thể nhìn ra được anh không hề miễn cưỡng, mà là cam tâm tình nguyện dành thời gian cho cô. Ôn Dĩ Ninh lúc này mới khẽ thả lỏng, cô chọn được một mẫu, nhưng giữa hai màu không quyết định được nên lấy cái nào, đứng trước gương ước một hồi. Đường Kỳ Sâm đi tới, đứng phía sau lưng cô, cuối cùng nói: "Chiếc màu trắng đi."

"À? Màu trắng có phải nhẹ nhàng thoải mái hơn một chút không?" Ôn Dĩ Ninh cầm cái màu trắng đó đặt trước người.

Đường Kỳ Sâm nói: "Phối với bộ quần áo ngày hôm qua tôi mặc rất xứng đôi."

Ôn Dĩ Ninh ngẩn người, vành tai như được ủ trong rượu, đỏ lên nhanh chóng một cách thần kỳ, chiếc váy cầm trong tay cũng như có ngọn lửa đang lan ra, đặt xuống không được mà mua về cũng không xong. Đường Kỳ Sâm đưa tay ra, "Tôi cầm giúp em đi, lát nữa mang ra thanh toán."

Ôn Dĩ Ninh sờ sờ chóp mũi, mắt đảo một vòng, cuối cùng lẩm bẩm nói: "Em nhớ ra rồi, em có một cái tương tự, cũng là màu trắng...." Cô cố gắng kiểm chế lại, đôi gọng nói: "Là quà sinh nhật lúc trước được bạn tặng, nhưng sau đó cũng không mặc mấy lần."

Đường Kỳ Sâm cắt ngang, bỗng hỏi: "Bạn học nam hay bạn học nữ?"

Ôn Dĩ Ninh nhìn anh.

Đối diện vài giây, Đường Kỳ Sâm gật đầu, ngữ khí bình tĩnh khẳng định: "Thầy giáo Tiểu Lượng."

Ôn Dĩ Ninh im lặng không nói gì.

Đường Kỳ Sâm nhìn chiếc váy trong tay một chút, sau đó đặt nó về chỗ cũ, từng chữ rõ ràng truyền đến: "Ừ, nhìn kỹ thì cũng không được đẹp cho lắm."

Sau đó cầm tay Ôn Dĩ Ninh, từ trong cửa hàng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Từng theo áng mây chiều tìm đường về (2)

Dịch: CP88

Sau khi từ trong cửa hàng đó đi ra, Đường Kỳ Sâm cũng không vào thêm một cửa hàng nào nữa. Giống như nắm tay thành nghiện, cũng khiến sự tồn tại

của đôi phương trong nhau trở nên chân thật.

Da thịt nhẵn nhụi mềm mại bọc trong lòng bàn tay ấm áp, quả nhiên là anh vẫn thích chủ động khống chế cảm xúc của bản thân.

Ôn Dĩ Ninh hậu tri hậu giác, mơ hồ cảm thấy Đường Kỳ Sâm vừa rồi chính là đã ăn phải thìa giấm đã ủ lâu năm. Vị chua không biểu hiện ra quá rõ ràng, nếu không nghiền ngẫm cũng sẽ không ngửi thấy mùi chua, bởi nó đã bị anh tự mình tiêu hóa toàn bộ. Đường Kỳ Sâm mặt không biến sắc, cùng cô dạo bước trên con đường người qua kẻ lại. Ôn Dĩ Ninh nhìn anh hồi lâu, sau đó cúi đầu, trên mặt thoáng ý cười.

Đường Kỳ Sâm thật ra cũng là người rất có năng lực "kiềm chế". Thứ gọi là tâm tình này đặt trên người anh căn bản sẽ không để lộ ra ngoài. Ban đầu là vì công việc, đứng ở vị trí đó bắt buộc anh phải biến nó thành một phần tính cách của mình. Anh chưa bao giờ tiếp nhận phỏng vấn của báo chí hay tạp kỷ truyền thông, nhưng những thứ xã giao đặc biệt này vẫn cần phải quan tâm, có mấy lần rất hiếm hoi là Kha Lễ thay anh tiếp nhận phỏng vấn.

Kha Lễ trong vòng này cũng là một nhân vật có tên tuổi và bối cảnh, từng ở trong một cuộc bình chọn nhân vật của năm được phong là trợ lý tổng tài tình nhuệ lại khéo ăn nói nhất. Tiêu đề nghe có vẻ thổi phồng, nhưng cũng có tám chín phần là đúng. Kha Lễ trên một buổi phỏng vấn của tạp san thương mại từng được bóng gió hỏi CEO của tập đoàn Á Hối đã kết hôn hay chưa, cuộc sống riêng có sở thích gì đặc biệt hay không. Câu hỏi cũng đã được ngầm đồng ý từ trước, dù gì cũng cần phải có thứ gì đó làm điểm nhấn thu hút độc giả cho bọn họ. Kha Lễ khi đó cũng trả lời rất chân thực, nói Đường tổng bận rộn công việc, công việc cũng chiếm toàn bộ thời gian trong ngày, không có thời gian yêu đương. Cứ như vậy đẩy Đường Kỳ Sâm lên thành khẩu vị của công chúng.

Nhưng sau từng ấy ngày chính thức qua lại, Ôn Dĩ Ninh cảm thấy cuộc sống riêng của Đường Kỳ Sâm thật sự là khô khan như tờ giấy trắng.

Bận rộn không hết việc, công tác không xong các địa điểm, mở không hết các cuộc họp. Nhiều lần đều chỉ có thể nghe thấy tiếng tranh cãi kịch liệt từ phòng hội nghị cấp cao của tập đoàn, mà phần nhiều là bởi vì mấy vị phó tổng không được thỏa mãn sinh lòng oán thán. Đường Kỳ Sâm ngồi ở ghế chủ trì, đều vào đúng những thời khắc mỗi chốt khó mà đi tới kết luận chung lên tiếng, dùng đôi ba câu chọc thủng cục diện bế tắc, duy trì cân bằng từ các phía.

Anh hiếm khi khiến ai cảm thấy không công bằng, cũng ít có thiên vị yêu ghét. Có thể xử lý mấy mối quan hệ ân tình phức tạp đến mức thành thạo điều luyện cũng là một loại thiên phú.

Trong tuần này, Ôn Dĩ Ninh theo Trần Táp tham gia hai cuộc họp, không đến lượt cô lên tiếng, cô liền cẩn thận nghe. Mỗi lần Đường Kỳ Sâm làm tổng kết cô sẽ mở cuốn sổ ghi chép của mình vẽ mấy cái hình người nho nhỏ. Hai người trong công ty tương kính như tân, phân biệt công tư rạch ròi, mỗi lần cũng chỉ có khi đã tan ca mới ngồi chung một xe, mới có chút dáng vẻ của hai người yêu nhau.

Ngày hôm đó Đường Kỳ Sâm tăng ca, Ôn Dĩ Ninh vừa vặn cũng có chút công việc cần hoàn thành cho xong, hơn sáu giờ anh gọi điện tới, gọi cô lên văn phòng của mình.

Bên trong tập đoàn Á Hối đèn đuốc còn sáng trưng, Kha Lễ mở cửa, cười hiền nhìn cô, "Dĩ Ninh."

Nhìn vẻ mặt của anh ta, xem ra là đã đoán được đại khái. Ôn Dĩ Ninh vẫn có chút ngại ngùng, đứng ngoài cửa không nhúc nhích, mãi đến khi Đường Kỳ Sâm đi tới nói: "Vào đi, cùng ăn cơm."

Kha Lễ nghiêng người nhường đường, "Phía Đường tổng còn chút việc chưa xong được ngay, lão Dư đang mang đồ ăn đến rồi. Tôi có việc phải đi trước." Dứt lời, anh ta hạ giọng nói với Ôn Dĩ Ninh: "Giúp tôi trông coi Đường tổng nhé, ngày ấy ăn rất ít."

Kha Lễ đi rồi, Đường Kỳ Sâm ngồi xuống bàn làm việc tiếp tục công việc phê duyệt tài liệu còn dang dở, xong xuôi, anh cũng không ngần đầu lên mà hỏi: "Lúc chiều mở họp em ngồi đó lúi húi viết về cái gì vậy?"

Ôn Dĩ Ninh lấy chiếc túi xách xuống, tìm cuốn sổ kia đưa cho anh.

Lật về sau vài tờ, Đường Kỳ Sâm khẽ cười.

Đơn giản là mấy nét vẽ, cơ bản phác họa lại cảnh tranh chấp khi ấy trong phòng họp.

Ôn Dĩ Ninh vòng qua bàn đi tới, "Hung hăng nhất chính là vị Kỳ tổng này, miệng của ông ta là mở to nhất."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, "Văng cả nước bọt."

Ôn Dĩ Ninh cười, "Văng đến cả Táp tỷ ngồi bên cạnh, mà Táp tỷ cũng khinh thường không buồn nhìn sang, anh xem này."

Đường Kỳ Sâm chỉ chỉ, "Đây là tôi?"

Vị trí chủ trì hội nghị là một người đàn ông nhìn khá lạnh lùng lãnh đạm, mặc áo sơ mi đen, còn có mái tóc được cẩn thận tỉ mỉ vuốt keo về sau.

Ôn Dĩ Ninh mím mím môi, thoáng nhìn sang anh, sau đó nhẹ giọng nói: "Anh là người ưa nhìn nhất trong căn phòng này rồi."

Hàng lông mày của Đường Kỳ Sâm nhất thời giãn ra, đuôi mắt cũng cong cong, nhìn về phía cô, ngữ điệu bình tĩnh hỏi: "Đúng như vậy không mỗi chân hả?"

"Hả?"

"Ngồi đi."

Còn chưa chờ cô phản ứng lại, Đường Kỳ Sâm đã thuận thế vòng tay qua eo cô, đôi chân bắt chéo hạ xuống. Ôn Dĩ Ninh bất ngờ không kịp chuẩn bị theo quán tính ngồi phịch xuống đùi phải của anh. Bàn tay Đường Kỳ Sâm ôm eo cô vẫn không thả lỏng, nhẹ lướt về phía trước, hờ hững ôm lấy người con gái trong lòng. Cầm anh gác lên vai cô, ngửi được mùi hương thoang thoảng, mềm mại lại nhẹ nhàng, thấm vào tận ruột gan.

Đường Kỳ Sâm thở nhẹ ra một hơi, cảm giác như toàn bộ một nhọc trong một ngày đã có điểm dừng chân.

Ôn Dĩ Ninh cứng ngắc không dám động, sống lưng thẳng tắp, quả nhiên trong chốc lát đã nghe thấy tiếng Đường Kỳ Sâm khẽ thở dài, "Có phải tôi đang ôm cái cọc gỗ không thể này? Niệm Niệm, thả lỏng một chút nào."

Ôn Dĩ Ninh không được tự nhiên giải thích, "Em nặng, sợ đè lên anh."

Đường Kỳ Sâm nói: "Chỉ có dạ dày tôi là không tốt thôi, chân không có vấn đề gì, không phải sợ ép què."

Vài giây sau, Ôn Dĩ Ninh rút cuộc cũng coi như thả lỏng ra được một chút.

Đường Kỳ Sâm cầm chiếc điện thoại bên cạnh lên, nhắm ngay cái người đẹp trai nhất trên cuốn sổ kia của cô chụp lại, sau đó đổi thành ảnh đại diện wechat. Ôn Dĩ Ninh nhìn, cười cười, "Chỉ là vẽ phác, không thể làm nổi bật toàn bộ vẻ đẹp đâu, lão bản ạ."

Đường Kỳ Sâm nhận nhặt nói: "Tôi thấy rất đẹp."

Lúc đổi ảnh chân dung phải mở wechat ra, Ôn Dĩ Ninh trong lúc vô tình quét qua danh sách trò chuyện của anh. Người gần nhất trong lịch sử là An An, ngay bên dưới có tin nhắn mới nhất hiện lên: "Tôi nay anh còn tôi đây không?"

(*) ôi, cái này cũng không cần thiết phải úp mở cho tội thân, nói luôn nè, câu này chẳng ảnh hưởng gì đến tương lai đâu, chắc chính là cái tin nhắn của ngày anh đến nhà cô gái họ An hỏi tội ấy

Không thể biết được là Đường Kỳ Sâm gửi, hay là đối phương gửi.

Ôn Dĩ Ninh vốn là vô tình nhìn thấy, cũng chỉ xẹt qua trong vài tích tắc, sau đó cũng không hướng về sâu xa nghĩ.

Hai người duy trì tư thế này đến tận khi Đường Kỳ Sâm xem xong nội dung tập tài liệu cuối cùng, anh vỗ vỗ eo cô, "Ăn cơm thôi."

Mấy hộp cơm giữ ấm tinh xảo đặt ngay ngắn trên chiếc bàn thấp trước ghế sofa, có thể nhìn ra đây căn bản không phải là thức ăn bình thường bên ngoài. Mở ra, canh gà hầm nấm hương, củ sen xào, bánh xấp đường trắng, vân vân và vân vân, cuối cùng món chính là cơm phủ nước sốt bào ngư. Đường Kỳ Sâm đưa đĩa cho cô, "Là của di trong nhà làm, tay nghề không tệ, món canh này là sở trường. Em nếm thử."

Ôn Dĩ Ninh cảm thìa của anh uống một hớp, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "Người trong nhà anh đến đây à?"

"Lão Dur về nhà lấy, sau đó lại mang đến đây."

Ôn Dĩ Ninh "à" một tiếng, đề xuống căng thẳng trong nháy mắt vừa rồi, sau đó nhỏ giọng nói: "Anh thật khó nuôi."

Đường Kỳ Sâm cười cười, "Khó nuôi hả?"

Ôn Dĩ Ninh né tránh ánh mắt chăm chú của anh, "Cũng không phải rất khó, cứ xem như là cái vấn đề mất mạng như chơi mà thôi đi."

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm càng thâm thúy hơn, giọng nói cũng thấp xuống một tông, "Vậy em nuôi không?"

Người này nhất định là có ý, nghiền đá lại vấn đề để trêu chọc cô rồi. Ôn Dĩ Ninh cũng không bị anh trêu chọc đến mức không thể tự kiềm chế, bình thần đối mặt với anh, sau đó xoay đầu đưa gờ gờ mấy cái bát đặt trước mặt anh: "Bát cơm này, bát canh này, mấy đĩa thức ăn này nữa, trong vòng mười lăm phút ăn hết cho em. Đường Kỳ Sâm, anh cũng đã 35 tuổi rồi, vì sao ăn có một bữa cơm mà cũng khiến nhiều người phải lo lắng như vậy hả? Biểu hiện không tốt, cho em cũng không muốn, tốt nhất là anh khỏi ăn cơm đi, trực tiếp mua cho anh một cái bình sữa, mỗi ngày ôm bình mà mát."

Đường Kỳ Sâm hơi sững sốt, sau đó cười đến mức tinh thần sáng khoái.

Một lát sau anh nói: "Tôi thứ sáu tuần này tôi có xã giao, để lão Dur đến đón em về nhà."

Ôn Dĩ Ninh lập tức lắc đầu, "Không cần, tôi đó em cũng có chuyện cần làm."

Đường Kỳ Sâm cũng không hỏi chi tiết, đều là người trưởng thành rồi, có ai mà không có cuộc sống riêng chứ. Quan hệ một lần nữa trở nên thân thiết, nhưng cũng phải học cách tôn trọng đối phương. Đường Kỳ Sâm trong những vấn đề này luôn rất văn minh rộng rãi, cũng không có sở thích trói buộc người khác. Cô có thể báo trước cho anh một câu cũng đã chứng tỏ cô tôn trọng sự thẳng thắn giữa hai người, còn việc đi với ai, làm chuyện gì Đường Kỳ Sâm sẽ không hỏi.

Ôn Dĩ Ninh là đồng ý với Trần Tử Du. Mấy ngày trước vị tiểu thiếu gia này đến văn phòng một chuyến cũng là vì muốn nhờ cô một chuyện này.

Tối thứ sáu ở trung tâm triển lãm quốc tế có một buổi đấu giá từ thiện, quy trình của loại hoạt động này cũng không có gì đặc biệt, phần lớn người đến tham dự là minh tinh và những người có sức ảnh hưởng lớn đến xã hội, mục đích muốn thu hút sự quan tâm của quần chúng. Vốn là một việc làm tốt không cầu báo đáp, nhưng sau đó dĩ nhiên vẫn sẽ muốn thêm hoa. Loại hoạt động kiểu này chỗ Trần Táp có rất nhiều thư mời, sở dĩ Trần Tử Du muốn đến, là bởi vì lần này có một ngôi sao Hollywood từ nước Mỹ cũng đến tham gia. Trần Tử Du là fan hâm mộ cuồng nhiệt của người ta, đến để được một lần nhìn thấy người thật ngoài đời. Trần Táp vốn không muốn cho cậu ta vé vào cửa, nói cậu ta rất có khả năng sẽ gây chuyện, Trần Tử Du liền kéo theo Ôn Dĩ Ninh xuống nước, nói là đi với tiểu tỷ tỷ.

Ôn Dĩ Ninh cười mắng cậu ta tiền trăm hậu tấu, nhưng vẫn bắt đắc dĩ làm bia đỡ đạn lần này cho cậu ta.

Trần Tử Du còn là học sinh nên người trong ngành cũng không có mấy người biết được cậu ta là con trai của Trần Táp. Ngày hôm nay ăn mặc khá ra dáng, bộ dạng tuy có chút ngây ngô mới lớn, nhưng hình thể cũng đâu ra đấy, ăn diện lên cũng rất gây chú ý. So sánh với cậu ta thì Ôn Dĩ Ninh đơn giản hơn nhiều, một chiếc váy trắng chiết eo, sau khi tan việc đổi sang đôi giày cao gót đi liền chạy đến đây.

Chỗ ngồi của hai người bọn họ ở vị trí khá cao, Ôn Dĩ Ninh không có mấy hứng thú với buổi bán đấu giá, Trần Tử Du liền nhỏ giọng nói với cô, "Cái người ngồi bên trái kia, lão tổng của một công ty tài chính, từng theo đuổi mẹ của em. Cái miệng giống như vịt vậy mà cũng muốn theo đuổi mẹ em? Đúng là *** già mà muốn ăn thịt thiên nga."

Ôn Dĩ Ninh nhú mày, "Đừng sĩ nhục người khác."

Trần Tử Du bĩu môi, "Vịt đã là gì, còn có cả cóc nhái tắc kè nữa cơ."

Ôn Dĩ Ninh thấp giọng, "Nếu ba ruột cậu và bọn họ cùng nhau theo đuổi Táp tỷ, vậy cậu thích ai hơn?"

"Ai cũng không thích. Tự đi mà dùng bản lĩnh của mình rồi leo lên hạng đầu đi chứ." Trần Tử Du cả lợ phát phơ nói, lại cộng nhẹ vai cô, "Người kia, nhìn thấy không?"

Theo ánh mắt của cậu ta nhìn tới, hàng đầu tiên ngoài cùng bên trái, một người phụ nữ trung niên rất có khí chất, được bảo dưỡng tốt nên nhìn không ra tuổi tác, mặc một chiếc sườn xám cách tân thay cho lễ phục, trên vai là chiếc áo khoác lông màu xanh lam nhạt, tóc cuộn lên cao, chiếc hoa tai phi thủy làm nổi bật khí chất cao quý. Bên cạnh bà là người phụ trách buổi từ thiện, thái độ cung kính khiêm nhường tiếp chuyện bà.

Trần Tử Du nói: "Mẹ của Đường tổng."

Ôn Dĩ Ninh không hiểu vì sao đột nhiên căng thẳng, vội vàng dời tầm mắt đi.

"Dĩ Cảnh rất lợi hại, dĩ ấy là chủ tịch trên danh nghĩa của buổi từ thiện này, năm nào cũng tham gia." Trần Tử Du tích cực giới thiệu, "Dĩ Cảnh là người Nam Kinh, trong nhà có dòng dõi làm quan. Ôn tỷ tỷ, chị đã đến nhà Đường tổng bao giờ chưa? Quy củ của nhà bọn họ thật sự là không đếm hết, không có chút tự do nào hết. Em còn chẳng dám nhai kẹo cao su trước mặt dĩ ấy."

Ôn Dĩ Ninh trong thoáng chốc thất thần, nghe tai này lọt qua tai kia, giọng nói của Trần Tử Du lúc lớn lúc nhỏ, lại bị hiệu quả âm thanh tại hội trường ảnh hưởng, bên tai Ôn Dĩ Ninh đều là tiếng ong ong.

Cô nỗ lực thu lại suy nghĩ trong lòng, tình cờ đưa mắt về phía Cảnh An Dương, ở cái tuổi này, người phụ nữ cũng có khí chất và địa vị xã hội không thể xoi mói, vẻ đẹp tinh tế của bà giống như loại tơ lụa quý giá nhất, liếc mắt qua một cái, cũng xem như nhìn ra ngũ quan của Đường Kỳ Sâm là di truyền từ ai.

Sau buổi bán đấu giá chính là tiệc rượu. Điện thoại của Trần Tử Du đã chụp vô số tấm ảnh của thần tượng mình, vẫn còn chưa thỏa mãn không ngừng tranh thủ chụp thêm, thêm được cái nào tốt cái đó. Sau đó trong hội trường có người nhận ra cậu ta, thường ngày là con gấu nhỏ không thể vừa mắt, vậy mà trong trường hợp này lại không có chút luống cuống nào, vô cùng lễ phép hàn huyên với trường bối.

Ôn Dĩ Ninh lặng lẽ giơ ngón tay cái lên với cậu ta, Trần Tử Du nhắc lồng mây, sau đó giả bộ gãi cổ, cũng giơ ngón tay cái lên tự khen lấy mình.

Ôn Dĩ Ninh bật cười, đúng là gấu nhỏ thì mãi là gấu nhỏ, khó mà nghiêm chỉnh được quá 3 giây.

"Tử Du." Đúng lúc có người đến gần, giọng nói là từ phía sau truyền tới. Trần Tử Du quay đầu nhìn lại, trong chớp mắt bày ra dáng vẻ nhất mực cung kính: "Dĩ Cảnh, chào dĩ ạ."

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng đứng thẳng lưng, xoay người.

"Vừa rồi giám đốc Trần nói nhìn thấy con, dĩ còn tưởng ông ấy nhìn nhầm, không ngờ lại đúng thật. Mẹ con đâu?" Giọng nói của Cảnh An Dương rất có cảm xúc, tốc độ chậm rãi, câu chữ rõ ràng, không hoảng không loạn, thậm chí còn mang theo uy nghiêm.

"Mẹ con không đến đây, con đến với chị ấy." Trần Tử Du cười cũng ngoan ngoãn như mặt trời bé con, dáng đứng cũng quy củ.

Tầm mắt của Cảnh An Dương lúc này mới rơi xuống Ôn Dĩ Ninh đứng bên cạnh, một cái liếc mắt rất nhẹ, sau đó liền rời đi. Ánh mắt không có gì để xoi mói, nhưng là giới hạn trong lễ nghi quy củ. Trong mắt Cảnh An Dương, Ôn Dĩ Ninh cũng chỉ là một trong vô số người qua đường trùng hợp liếc mắt nhìn tới mà thôi.

Nhưng Cảnh An Dương đối với người quen vẫn khá thân thiện. Trần Táp và Đường Kỳ Sâm là bạn bè lâu năm, cũng là phụ tá đắc lực, Cảnh An Dương vì vậy mà đối với Trần Tử Du có thêm mấy phần quan tâm. Kết quả học tập của đứa nhỏ này không ra làm sao, nhưng diện mạo anh tuấn, cái miệng cũng ngọt, vẫn rất khiến cho người ta yêu thích. Hai người hàn huyên chuyện nhà, Cảnh An Dương lấy thân phận trưởng bối căn dặn cậu ta mấy câu, giọng điệu có chút đoan trang nghiêm túc, Trần Tử Du cũng đành hoảng đáp lời.

Ôn Dĩ Ninh đứng một bên, là người qua đường A có cũng được không có cũng chẳng sao.

Cũng tốt. Cô thầm nghĩ.

Đúng lúc này, từ trong bữa tiệc ồn ào náo nhiệt có một bóng người bước đến gần. Đường Kỳ Sâm mặc áo vest trắng tắp, âu phục theo hình thức ba lớp, áo gile ôm lấy người mơ hồ lộ ra đường cong ở eo. Anh vừa đi về phía bên này vừa trò chuyện với hai vị quan viên của CSRC(*) đi bên cạnh. Chờ tầm mắt của anh chuyển đến đây, sau đó dừng trùng ánh mắt của Ôn Dĩ Ninh.

(*)Ủy ban Quản lý Chứng khoán Quốc gia Trung Quốc

Hai người đều thoáng sửng sốt.

Trần Tử Du là người vẫy tay đầu tiên, cực kỳ chân chó gọi: "Anh Kỳ Sâm "

Cảnh An Dương cũng quay đầu, nhìn con trai.

Đường Kỳ Sâm mang theo vẻ mặt tự nhiên bước đến trước mặt mẹ mình, khẽ vuốt cằm rồi hỏi Trần Tử Du, "Cũng tới hả?"

Trần Tử Du cọt nhả, "Em đến gặp thân tượng ả."

Đường Kỳ Sâm đã nghe Trần Táp nhắc tới, đại khái cũng biết là vị minh tinh nào, anh nói: "Lát nữa nói Kha Lễ mang cậu qua đó xin chữ ký."

Trần Tử Du vui muốn hôn mê, trong chớp mắt lộ ra bản tính, cực kỳ khuếch đại hô to: "Yes!"

Cảnh An Dương không có biểu cảm gì lớn, chỉ hơi nhíu lông mày, đoán chừng là với hành vi xốc nổi táo bạo này cũng không tiện tỏ rõ ý kiến.

Đường Kỳ Sâm đột nhiên nhìn về phía Ôn Dĩ Ninh, trên mặt mang theo ý cười, tưởng chừng vô cùng ôn nhu, nhưng không nhìn kỹ thì vẫn sẽ thấy rất bình thường. Ôn Dĩ Ninh giống như có gai ở sau lưng, kéo một sợi tóc động đến toàn thân, trong phút chốc có vô cái mâu thuẫn xoắn xuyết không ngừng lên lời. Cô thậm chí từ trong ánh mắt của Đường Kỳ Sâm đọc ra bước kế tiếp anh muốn làm là gì.

Đường Kỳ Sâm bước lên phía trước, trong lúc đi về phía cô cũng đồng thời mở miệng: "Mẹ, giới thiệu với....." Một chữ "mẹ" kia còn chưa thoát ra, Ôn Dĩ Ninh đã theo bản năng xoay người rồi đi, bước đi như chạy.

Gò má cô nóng hừng hực, bước chân cũng càng lúc càng tăng nhanh, bóng lưng vội vàng gấp gáp, câu nói "giới thiệu với mẹ một chút" kia của Đường Kỳ Sâm cứ như vậy bị nghẹn lại nơi đầu lưỡi.

Cảnh An Dương đối với tất cả những chuyện này vẫn không chú ý quá nhiều, Ôn Dĩ Ninh từ lúc đầu đã tự giảm cảm giác tồn tại của bản thân xuống mức thấp nhất, người đi hay ở cũng không khiến cho bà để bụng. Chỉ bằng phẳng nhắc nhở Đường Kỳ Sâm, "Đi qua chào hỏi bác An của con đi."

Ôn Dĩ Ninh đi ra khỏi phòng tiệc, đứng lại trong sân, gió hè dinh dính nóng ảm lập tức thổi tan hơi lạnh mang theo từ trong hội trường. Hai má Ôn Dĩ Ninh phồng ra, thở phào một hơi, sau đó xoa xoa lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh. Đường Kỳ Sâm gọi điện thoại đến, Ôn Dĩ Ninh rất nhanh liền ần nghe. Anh nói: "Đứng ngoài cổng chờ tôi, năm phút."

Nhưng không tới ba phút người đã ra đến nơi rồi. Đường Kỳ Sâm đi đến trước mặt cô, nhìn thấy ánh mắt lo lắng e sợ lúc ngẩng đầu lên nhìn anh. Trầm mặc rồi lại trầm mặc, cũng không nói một câu dư thừa, cuối cùng gạt mấy sợi tóc rối trên trán cô đi rồi nói, "Đi thôi."

Ôn Dĩ Ninh chần chừ, "Anh không cần ở lại nữa hả?"

Đường Kỳ Sâm một chữ cũng không nói, để lại cho cô một cái bóng lưng. Ôn Dĩ Ninh hiểu, anh vẫn có hơi tức giận.

Kỳ thật hiện tại bình tĩnh nghĩ lại, đều là do một mình cô suy nghĩ nhiều, nhưng cuối cùng lại làm tổn thương đầy lòng nhiệt tình của Đường Kỳ Sâm. Hai người trầm mặc ngồi vào xe, Đường Kỳ Sâm không cho xe chạy luôn, đến cả dây an toàn cũng không cài, dựa đầu về sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Không thì anh ngồi nghỉ một chút, để em lái xe."

Đường Kỳ Sâm lắc đầu một cái, mở mắt ngồi thẳng, cài dây an toàn rồi cho xe khởi động.

Bữa tiệc này bắt đầu lúc sáu giờ, muốn ăn lót dạ trước một bữa nhẹ căn bản là không thể. Ôn Dĩ Ninh nhìn anh một chút, nhẹ giọng hỏi: "Anh ăn gì chưa?"

"Không kịp, tôi từ công ty trực tiếp đến đây, quần áo cũng là lão Dur đặt sẵn trong xe." Sắc mặt Đường Kỳ Sâm vẫn khá bình thường, ngữ khí cũng đều đều, không nhìn ra tâm tình của anh hiện tại là thế nào.

Không biết là do hổ thẹn trong lòng, hay là do áp suất trong xe quá thấp, Ôn Dĩ Ninh theo bản năng lên tiếng: "Xin lỗi."

Đường Kỳ Sâm nhìn thẳng con đường phía trước, đầu cũng không nghiêng lấy một cái, gò má hơi gầy, cái trán cao cao, ánh đèn ngoài cửa sổ liên tiếp xẹt qua, đem từng đường nét của anh phác họa ra một cách hoàn mỹ. Sau đó nửa thật lâu không ai lên tiếng, đến ngã tư đường phía trước mới nhận nhậ nói: "Tôi đói, nấu cơm cho tôi."

Đây không phải lần đầu Ôn Dĩ Ninh đến căn hộ của Đường Kỳ Sâm.

Đường Kỳ Sâm vào nhà liền cởi giày rồi đi chân đất về phía ghế sofa, sau đó ngồi xuống. Ở nhà không có nhiều quy củ như thế, tư thế ngồi cũng không phải kiêng kị, thậm chí lộ ra chút ẻo lải, người dựa vào tay vịn. Áo khoác tiện tay ném ra, bởi vì lực không chính xác nên chiếc áo theo đệm ghế chậm rãi trượt xuống đất.

Ôn Dĩ Ninh thay xong giày đi tới, trong tay còn cầm một đôi dép lê cho anh, nhẹ nhàng đặt bên cạnh, "Đừng để cảm lạnh."

Đường Kỳ Sâm mở mắt ra, hàng long mi khẽ chớp, không chút động đậy nhìn cô chăm chú. Ôn Dĩ Ninh mím môi, thần sắc mờ mịt cùng anh đối diện. Ánh mắt đó thâm sâu, nhưng ôn nhu cũng chỉ bị dừng lại trong nháy mắt, sau đó rất nhanh phục hồi, anh đưa tay ra, lòng bàn tay ấm áp chặn lại hai mắt Ôn Dĩ Ninh, anh nói: "Là tôi lỗ mãng rồi, lẽ ra tôi phải nhận được sự đồng ý của em trước."

Lòng bàn tay anh nhấn nhai ấm áp, giọng nói triền miên mang theo chân thành, giống như có bàn tay nhấn lên từng tảng đá lớn vẫn đang đè nặng cảm xúc của Ôn Dĩ Ninh. Những mê man không rõ và thấp thỏm lo âu vừa rồi, sau một câu nói của anh đều đồng loạt tan biến.

Đường Kỳ Sâm khẽ thở dài, "Tôi cứ nghĩ là em đồng ý."

Lời này nhiều ít không giấu được ám ức tủi thân, Ôn Dĩ Ninh cuống lên, cầm bàn tay chấn trên mắt mình xuống, "Không phải, anh nghe em giải thích. Lúc đó em thật sự chưa chuẩn bị sẵn sàng, em không biết bà ấy là mẹ anh, không, em biết em biết. Nhưng là lúc xem bản đầu giá Trần Từ Du nói thì em mới biết. Bác ấy không quen biết em, quá đột ngột, em cũng chưa chuẩn bị xong, không phải là em không muốn....."

Cô gấp gáp giải thích, lời nói lộn xộn không rõ ràng, nói đến mức lưỡi cũng nín lại, cuối cùng còn cắn phải đầu lưỡi, đau đến mức vội hít vào một ngụm khí lạnh. Nhưng vẫn không quên ngược đôi mắt thấp thoáng hơi nước nhìn Đường Kỳ Sâm, thấp giọng lặp lại: "Xin lỗi nhé."

Đường Kỳ Sâm hơi híp mắt, vẻ mặt khó dò, giống như không hề bị lung lay.

Ôn Dĩ Ninh bắt lực rũ đầu, duy trì tư thế cứng ngắc, trong lòng dâng lên thất bại và nản lòng.

Đường Kỳ Sâm chậm chậm đứng lên rồi đi đến trước mặt cô. Ôn Dĩ Ninh đang ngồi, cái đầu nho nhỏ cúi xuống ủ rũ. Đường Kỳ Sâm đưa tay ôm lấy gáy cô, sau đó ôm người vào trong lòng.

Anh nói: "Đó là mẹ tôi, tôi rất muốn giới thiệu cho em và bà ấy làm quen. Là tôi đã quên mất phải cân nhắc đến cảm nhận của em, cũng quên mất em sẽ không được tự nhiên. Tôi hứa sau này làm gì cũng nhất định sẽ thương lượng với em trước, em muốn hay không, bất luận là yêu cầu gì đều có thể nói với tôi. Hôm nay không phải là tôi giận em, chỉ là tôi, chỉ là tôi....."

Dừng lại một chút, ngữ khí của Đường Kỳ Sâm có vẻ bất đắc dĩ, "Chỉ là tôi sợ em lại do dự, chuyện gì cũng để trong lòng không nói ra. Hoặc là tôi giải thích nhưng em lại không chịu tin."

Một lần bị rần rần gần mười năm sợ dây thừng, bài học trước đây thật khiến cho anh không biết phải làm sao.

Ôn Dĩ Ninh áp má trái vào bụng anh, lặng im không nói, cứ như vậy bất động một hồi. Đường Kỳ Sâm dịu dàng mà kiên nhẫn vuốt tóc cô, thu liễm mà triu mến, thương xót lại ôn tồn. Hai người đi đến hiện tại, nói là mỗi bước đi đều khó khăn nặng nề cũng không hề quá. Cách giữa bọn họ có quá nhiều năm, hiện tại mỗi ánh mắt đều là cẩn thận từng li từng tí.

Một lát sau, Ôn Dĩ Ninh khàn khàn nói: "Đường Kỳ Sâm, cái bụng của anh đang nói kìa."

Đường Kỳ Sâm cười cười, lúc cười lên phần bụng cũng rung lên theo, anh cúi đầu hỏi: "Thế hả? Nó nói cái gì vậy?"

Ôn Dĩ Ninh đối sang má phải, tiếp tục áp lên bụng anh, thật sự nghiêm túc nghe một hồi rồi mới rầu rĩ nói: "Nó nói 'người con gái nằm trên bụng của Đường Kỳ Sâm thật là đẹp'."

Ý cười trên khóe môi anh càng sâu, phạm vi rung động của cơ thể lại lớn hơn một chút, Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu, cầm đặt trên bụng anh, đôi mắt sáng lấp lánh, "Anh xem, nó lại nói gì nữa này."

"Ngaoan." Đường Kỳ Sâm xoa đầu cô, rũ mi mắt, giọng nói ôn nhu tốt bụng, "Nó chỉ là muốn ăn mì sợi em nấu thôi."

Ôn Dĩ Ninh trong bếp bận rộn gần mười phút, làm một bát mì trứng gà đơn giản. Dạ dày Đường Kỳ Sâm không quá thoải mái, dù sao mỗi lần tham gia hoạt động đều sẽ như vậy, mỗi lần kết thúc đều sẽ có chút khó chịu. Tay nghề nấu nướng của Ôn Dĩ Ninh vẫn rất tốt, dầu muối vừa phải, đủ thanh đạm, còn đặc biệt làm nhiều nước dùng hơn một chút. Ăn xong, Đường Kỳ Sâm có điện thoại nên đi vào phòng khách nghe máy, là phó tổng gọi điện báo cáo với anh những số liệu của hạng mục gọi thầu.

Những con số này cũng có thể coi như là yếu tố tuyệt mật trong thương mại, Đường Kỳ Sâm lại không hề tránh cô, ngồi trên ghế sofa nhận cuộc gọi này. Nhưng Ôn Dĩ Ninh cũng không nghe, mà đi vào bếp thu dọn bát đĩa, rửa sạch sẽ. Lúc đi ra, Đường Kỳ Sâm vừa trả lời xong một cái email.

Ôn Dĩ Ninh lau khô nước trên tay, dứt cho anh một miếng cam, "Anh biết không, lúc trước tụ tập với mấy người bạn, tán gẫu đến vấn đề tình cảm sẽ có mấy câu hỏi đại loại như đã từng thích kiểu con trai như thế nào, mối tình đầu là hạng người gì."

Đường Kỳ Sâm ngẩng đầu, động tác nhai cũng chậm lại.

Ôn Dĩ Ninh nhìn anh, "Mỗi lần như vậy em đều nghĩ đến anh."

Đường Kỳ Sâm hơi sững sốt, bật cười, "Vậy em nói thế nào?"

Ôn Dĩ Ninh: "Em nói, không có gì đặc biệt, nhưng đã từng thích một tên đàn ông cận bã, loại xúc động nhất thời ngu xuẩn này chắc chắn sẽ không có lần thứ hai."

Lời nói đơn giản không hoa mỹ, thuần túy là lấy tâm thái của năm đó kể chuyện cho anh nghe thôi. Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, bầu không khí trong chớp mắt như thanh sắt nung nhúng vào nước lạnh. Đường Kỳ Sâm nhìn cô rất lâu, cũng suy tư rất lâu, sau đó chậm rãi đặt điện thoại xuống, lại chậm rãi chuyển chiếc máy tính trên đùi sang bên cạnh.

Ôn Dĩ Ninh tròn mắt, "Anh làm cái gì thế?"

Đường Kỳ Sâm ban đầu vẫn còn trầm mặc yên tĩnh, trong chớp nhoáng sau đã trực tiếp động thủ ấn ngã cô xuống ghế sofa, lúc này tri giác của anh cũng coi như mới trở lại. Đường Kỳ Sâm vừa tức vừa buồn cười, hai tay giữ lấy bả vai cô không cho Ôn Dĩ Ninh cơ hội đứng dậy, "Tên đàn ông cận bã? Động tâm với tôi chính là ngu xuẩn? Em thật là đã nói với bạn bè của mình như vậy?"

Ôn Dĩ Ninh gãy dựa phản kháng, vừa kháng nghị vừa cười, "Anh cảm thú, có chút chuyện nhỏ nhặt đó mà cũng muốn tính toán?"

Cô tận dụng cả tay và chân xô đẩy Đường Kỳ Sâm, hai người lôi kéo đều là dùng hết khí lực. Đường Kỳ Sâm bây giờ mới phát hiện ra cô gái nhỏ này cũng rất khỏe, liền nâng đầu gối lên giữ hai chân cô, thân thể cũng không tự giác hạ xuống thấp, cơ hồ là vây người giữa hai cánh tay.

Anh nắm lấy cằm Ôn Dĩ Ninh, mãi đến khi cô không thể động đậy, còn nhất định phải chắc chắn không có bất kỳ phản kháng nào dù là nhỏ nhất -----

"Sẽ không có lần thứ hai? Hừm?"

"Em sẽ không có lần thứ hai, vậy hiện tại em đang làm gì ở đây thế này? Đũa giỡn cha mẹ cung cấp cơm áo gạo tiền? Đũa giỡn lão bản soái nhất ở đây?"

Ôn Dĩ Ninh bị anh ép sấp không xong, dưới thân anh vừa cười vừa vịn tới vẹo lui, "Đường Kỳ Sâm, anh là đồ biến thái!"

Hương thơm của người con gái và xúc cảm mềm mại trên da thịt như một thứ độc dược kích thích mọi giác quan, giữa hai người cứ như vậy dán vào nhau thân mật không một kẽ hở, cọ xát, dần dần đến cả hô hấp của Đường Kỳ Sâm cũng thay đổi. Tay anh mạnh mẽ lại siết chặt, đột ngột trầm giọng nói: "Còn vịn vẹo."

Ôn Dĩ Ninh bị ánh mắt soạt đổi của anh hun nóng, trong nháy mắt phản ứng lại.

Trái tim Đường Kỳ Sâm chìm xuống, hơi bối rối ngồi dậy, không nhìn cô, cũng không nói gì nữa.

Tóc Ôn Dĩ Ninh hơi rối, tim đập thình thịch không thể nào hãm lại, sau một phút trầm mặc cân nhắc, cô lên tiếng: "À, anh....."

Sắc mặt Đường Kỳ Sâm như một hồ nước sâu, thấp giọng ngắt lời cô: "Chờ tôi một chút, tôi đưa em về nhà."

Sau đó đứng dậy, thờ dãi một cái, bước chân không được tự nhiên cho lắm tiến vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Từng theo áng mây chiều tìm đường về (3)

Dịch: CP88

Ôn Dĩ Ninh đợi mấy phút, Đường Kỳ Sâm đổi một bộ quần áo khác từ trong phòng ngủ đi ra.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Anh không cần đưa đâu, em tự gọi taxi được. Đi đi về về cũng đủ xa, anh tranh thủ nghỉ ngơi đi"

Đường Kỳ Sâm tìm chìa khóa xe, "Tôi đưa em."

Ôn Dĩ Ninh thừa dịp anh khom lưng tìm kiếm đẩy người lên ghế sofa, sau đó mặt đối mặt, con mắt cũng không chớp lấy một cái, "Lão bản, nghe lời."

Hai người ở bên nhau dĩ nhiên sẽ có những việc của một cặp đôi yêu nhau nên làm. Đưa người về nhà, tặng bó hoa, cũng không thể bình thường hơn được nữa. Nhưng Ôn Dĩ Ninh cũng không phải là người thích tính toán những chuyện đó. Cô chỉ nhớ ngày hôm nay Đường Kỳ Sâm bận rộn cả ngày, trên đường trở về dạ dày còn không thoải mái. Cô hi vọng anh có thể nghỉ ngơi.

Đường Kỳ Sâm bị cô đè lên như vậy, nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng anh mỉm cười thỏa hiệp: "Vậy em lái xe của tôi về."

Loại quan tâm trực tiếp này ít nhiều cũng có chút đả kích đến lòng nhiệt tình của Đường Kỳ Sâm.

Tâm ý của cô anh hiểu rõ, nhưng vẫn rất bất đắc dĩ nói: "Muốn cống hiến chút ân cần hóa ra lại có thể khó khăn như thế."

Ôn Dĩ Ninh vuốt nhẹ mặt anh, mềm mại là lướt nói: "Cầm của anh cạo sạch ghê, không bị đâm tay chút nào luôn."

Đường Kỳ Sâm sắp không theo kịp suy nghĩ của cô, nhưng trong lòng vẫn nhẹ nhàng ấm áp. Hai người cũng đã quen biết nhau lâu như vậy rồi, theo lý thuyết thì nên bước sang giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt. Nhưng cái từ này dùng lên người Đường Kỳ Sâm vẫn có chút kỳ quái. Anh không còn trẻ nữa, cũng không có nhiều tình lực đi làm mấy thứ lãng mạn kịch liệt. Những gì anh có thể làm, làm được tốt, chính là nỗ lực đem đến cho cô cảm giác an toàn.

Loại bên nhau nhàn nhạt không ồn ào này, kỳ thực cô cũng phải chịu thiệt thòi không ít.

Nhưng Niệm Niệm của anh, giống như so với trong tưởng tượng của anh còn hiểu chuyện hơn nhiều lắm.

Đường Kỳ Sâm nắm chặt cổ tay cô, giữ trên cằm của mình, "Vậy em sờ đi, không bị đâm phải không?"

Cổ tay của Ôn Dĩ Ninh bị anh ma sát có chút ngứa, cười muốn trốn, Đường Kỳ Sâm hơi nghiêng đầu, cánh môi nhẹ nhàng chạm lên con hồ ly nhỏ trên cổ tay cô, sau đó khẽ nheo má cô, nói: "Tôi đưa em xuống dưới."

Anh đứng dậy trước, Ôn Dĩ Ninh đi theo sau, nơi cánh môi anh vừa chạm tới như có một đóa pháo hoa nhỏ đang chậm chậm nở rộ.

"Em biết xe tôi rồi phải không? Là chiếc màu đen, ô A1." Đường Kỳ Sâm cùng cô đi vào trong thang máy, đèn tín hiệu báo đi xuống, đến tầng hầm để xe, cửa thang máy mở ra. Ôn Dĩ Ninh chậm rãi đi ra ngoài, chân trái nhấc lên được một nửa bỗng thỉnh thoảng xoay người về, rướn người hôn một cái lên má phải của Đường Kỳ Sâm.

Lực quán tính lần này rất lớn, cô gần như là vồ tới. Đường Kỳ Sâm bị cô đẩy lùi về sau ba bước, lưng chống lên vách thang máy.

Ôn Dĩ Ninh hôn xong, còn rất bình tĩnh để lại một câu: "Vừa rồi anh hôn em, em bị thiệt rồi, em cũng phải hôn lại."

(*) cười gần chết, ta ngồi chỉnh sửa lại một lượt trước khi đăng, đến đoạn này tự nhiên ngồi đờ ra không hiểu hôn chỗ nào, quay lại chương trước đọc một lượt rồi quay lại đây mới nhớ ra là nó ở ngay trên:))))))

Sau đó chạy như bay ra khỏi thang máy, trước khi đi còn không quên nhấn nút đóng cửa cho anh.

Đường Kỳ Sâm sững sờ mất mấy giây, giờ tay sờ gò má của chính mình, hơi nhấc nhấc mày, sau đó trầm thấp nở nụ cười. Anh vừa về đến nhà, điện thoại lại thông báo có tin nhắn gửi đến, là tin nhắn wechat của Ôn Dĩ Ninh:

"Đáng khen! Mùi vị của lão bản cũng không tệ lắm nha!"

Đường Kỳ Sâm không nhận được bật cười, toàn bộ uể oải và khó chịu trong một ngày hôm nay theo mỗi chữ của cô rơi vào trong mắt anh tan thành mây khói.

- - - - -

Tháng bảy và tháng tám là những ngày tháng oi bức khó nhin nhất, năm nay nhiệt độ ở Thượng Hải đặc biệt cao, chưa được nửa tháng mà đã mấy lần xuất hiện màu cam báo động.

Kha Lễ tận lực giảm bớt công tác trong lịch trình của Đường Kỳ Sâm, đi vào đi ra, nóng lạnh luân phiên như vậy dạ dày của anh sẽ không thể chịu nổi dẫn vật. Giữa trưa mở cuộc họp nghiên cứu phương án lương bổng, có vài quy định chi tiết về thưởng phạt đều không được thông qua. Đường Kỳ Sâm ngồi trong phòng họp sắc mặt đã rất khó nhìn, cuộc họp vừa kết thúc liền gọi những người phụ trách liên quan vào văn phòng, trực tiếp phát hỏa.

Trưởng phòng tài vụ tuổi còn khá trẻ, bằng đôi học vị tiến sĩ tại đại học Stanford, cũng là người học đệ khi trước từng cùng Đường Kỳ Sâm hợp tác trong vài đề án của trường. Nhiều lần vinh nhục, cũng coi như theo Đường Kỳ Sâm trở thành bạn thân tâm phúc. Số lần Đường Kỳ Sâm phát hỏa có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng một khi đã nổi giận thì thật sự là khó mà kết thúc. Cũng không trách được anh chuyện bé xé ra to, rất nhiều ý kiến thêm vào và sửa chữa trong phương án này đều đi ngược lại ý niệm phát triển của công ty. Ở trong mắt Đường Kỳ Sâm chính là một loại sai lầm cấp thấp.

Thái Từ gia nổi trận lôi đình, khí áp của toàn bộ tập đoàn rơi xuống mức thấp nhất, nửa tiếng sau cuộc chiến mới coi như dừng lại. Kha Lễ vỗ vai tiểu sư

đệ, hạ giọng trấn an: "Cậu ra ngoài trước đi Lâm Trạch, sửa lại phương án rồi một tiếng sau đưa cho Đường tổng xem."

Sau đó đưa người ra khỏi phòng làm việc, đợi đến khi Kha Lễ xoay người, liền thấy Đường Kỳ Sâm chống khuỷu tay trên mặt bàn, một tay khác tìm kiếm gì đó trong ngăn tủ.

Kha Lễ vội đi lên, "Đường tổng, ngài lại không thoải mái?"

Đường Kỳ Sâm lấy thuốc đau dạ dày từ trong ngăn tủ ra, mở nắp rồi đổ ra ba viên. Kha Lễ lấy cho anh nước ấm, lại nhìn anh nuốt vào. Đường Kỳ Sâm thờ dãi một cái, sau khi ổn định lại mới thoảng đứng thẳng lưng, dặn dò Kha Lễ: "Cuộc họp kỹ thuật vào buổi chiều hoãn lại nửa tiếng, bữa tiệc buổi trưa để Kỳ tổng đi."

Kha Lễ biết anh đang cực kỳ không thoải mái, lo lắng nói: "Tôi nói bác sĩ Trần đến đây một chuyến đi."

Đường Kỳ Sâm phát tay ra hiệu không cần, lại hỏi: "Dĩ Ninh và Trần Táp đi Bắc Kinh mấy ngày?"

"Ba ngày, triển lãm quốc tế lần này khá quan trọng, các ông trùm quảng cáo của cả trong nước và nước ngoài đều tham gia, Phó đài trưởng của X thị cũng tham gia." Kha Lễ nói, "Trần Táp đối với Dĩ Ninh rất dụng tâm."

Đường Kỳ Sâm dĩ nhiên hiểu, loại hội họp long trọng trong ngành như thế này có thể gặp không thể cầu, Trần Táp đồng ý dẫn dắt, bất kể là kết giao quan hệ mới hay tích lũy kiến thức chuyên môn đều đối với cô coi như có thêm một cơ hội đáng quý.

Dạ dày khó chịu đã giảm đi hơn nửa, Đường Kỳ Sâm mở báo cáo tiếp tục công việc, nói: "Tiệc tối nay cũng giúp tôi từ chối hết đi, tôi phải về nhà một chuyến."

Quy định bất thành văn của Đường gia chính là mỗi tháng Đường Kỳ Sâm phải trở về một lần, dù vì công tác bận rộn không thể thoát thân thì cũng phải gọi điện về hỏi thăm lão gia từ mấy câu. Biết được anh trở về, đi giúp việc trong nhà đã chỉnh nhiệt độ hơi lạnh trong nhà lên cao một chút, nhưng cũng không quá chênh lệch với bên ngoài. Đường Kỳ Sâm về đến nhà, bảo mẫu pha trà nóng rồi bùng ra cho anh, thân thiết trò chuyện: "Kỳ Sâm về rồi đây à, ôi, lần này sắc mặt so với lúc trước hồng hào hơn nhiều rồi."

Cảnh An Dương nghe thấy tiếng nói chuyện đi xuống, trên người khoác chiếc áo choàng tơ lụa làm nổi bật lên khí chất tiểu thư nhà danh môn, bà đánh mắt một vòng trên người con trai mình, hài lòng nói: "Tình thần nhìn qua không tệ."

Đường Kỳ Sâm ngồi xuống ghế sofa, hai chân bắt chéo, ưu nhã uống hết nửa bát canh, sau đó đặt bát và thìa xuống, đi lên thư phòng ở trên lầu.

Đường Thư Vành đang trong thư phòng luyện chữ, tuổi tác lớn hơn, đêm đến phải mặc thêm một chiếc áo khoác dài bông. Đường Kỳ Sâm đi vào, xắn tay áo giúp ông mài mực. Lão gia tử đang viết một đoạn ngắn của [Trần Tình Biếu], nét chữ khí thế mạnh mẽ. Hồi nhỏ Đường Kỳ Sâm cũng từng học viết thư pháp, khá đẹp mắt. Chỉ là mấy năm nay bận rộn công việc, cũng đã rất lâu không nghĩ tới mấy thú vui tao nhã này rồi.

Đường Thư Vành luyện chữ xong xuôi, mới bắt đầu tán gẫu với Đường Kỳ Sâm.

Com tối chuẩn bị xong, Cảnh An Dương đi tới gõ cửa, bà và Đường Kỳ Sâm vừa đi xuống lầu vừa tán gẫu, "Tuần trước Đường Diệu gửi cho ông nội của con một cái bình hoa trắng men, nói là đặt mua ở Paris, nịnh nọt cho ông nội con không ngừng nói tốt về cậu ta."

Cảnh An Dương a một tiếng xem thường, "Tâm nhân của con người này quá nhỏ, làm việc lại kín kẽ không một lỗ hổng, toàn bộ đều theo những sở thích của ông nội con. Tuy ý không ở trong lời, nhưng cũng ở bên tai thổi gió không ít."

Đường Kỳ Sâm không tỏ rõ ý kiến.

"Hội đồng quản trị giữa năm sắp đến rồi, vẫn thuận lợi chứ?" Câu hỏi của Cảnh An Dương tuy thẳng thắn, nhưng hàm ý bên trong rõ ràng. Bà vốn không trực tiếp nhúng tay vào chuyện làm ăn, nhưng vì đứa con trai này mà quan hệ trong ngoài vẫn luôn cẩn thận thu xếp lo lót. Hai người cậu của Đường Kỳ Sâm ở Nam Kinh đều giữ chức vị cao, những nghiệp vụ của tập đoàn Á Hối tại địa phương này tự nhiên đến cả một chút cản trở từ chính phủ cũng không có.

Đường Kỳ Sâm nói: "Vẫn là hạng mục phát triển hệ thống định vị dẫn đường kia thôi."

Bọn họ đi đến chỗ ngoạn cầu thang, Đường Kỳ Sâm đưa tay đỡ bà, "Sinhet của cậu hai mẹ giúp con tặng quà nhé."

"Mấy loại chuyện nhỏ nhặt này con không cần bận tâm, mẹ đều đã sắp xếp xong xuôi." Cảnh An Dương nhớ lại: "Khoảng thời gian này cậu con cũng bận rộn, sang năm có thể tiếp tục thăng cấp lên hay không phải xem mấy tháng này thế nào rồi."

Đường Kỳ Sâm mỉm cười, "Tài cao lại còn nỗ lực, tiến thêm một bước, phải chúc mừng cậu rồi."

"Được rồi, đừng chúc mừng người khác nữa, khi nào mới đến phiên người trong nhà chúc mừng con đây?" Cảnh An Dương không nhịn được lại lời chuyện cũ ra nói, đây cũng chính là tâm bệnh lớn nhất của bà, mỗi lần đều sẽ không nhịn được nói nhiều hơn mấy câu: "Con và An An còn có thể hay không đây? Không phải mẹ thúc giục con, cũng không phải bắt con lấy hôn nhân ra làm trao đổi. Chúng ta nhìn An An lớn lên, gia thế tướng mạo đều không thể xoi mói, hơn nữa bác An của con chỉ cần nói một câu thôi, ít nhất cũng sẽ giúp con tranh thủ được phiếu tán thành từ Kỳ tổng của Hội đồng quản trị trong lúc biểu quyết thông qua hạng mục. Còn nữa, cậu con đang tính sang năm sẽ đến Bắc Kinh, không thiếu được sự nâng đỡ từ người bác của An An."

Cảnh An Dương nói đến rõ ràng rành mạch, phân tích cũng mạch lạc đầu ra đáy. Đi xuống đến phòng ăn, bảo mẫu đang mức canh, từng đĩa thức ăn tinh xảo đẹp đẽ đã được quy củ bày ra bàn. Đường Kỳ Sâm chờ mẹ nói xong, yên lặng vài giây mới lên tiếng: "Mẹ, con và An An là....."

Hai chữ "không thể" còn chưa nói hết, điện thoại của anh đúng lúc vang lên.

Giờ này lẽ ra Trần Táp phải đang ở trong buổi triển lãm, Đường Kỳ Sâm không thắc mắc nhiều, sau khi chuyển nghe thái độ vẫn rất nhàn nhạt, "Ừ."

Kết quả đầu kia mới nói hai câu, sắc mặt của Đường Kỳ Sâm lập tức thay đổi. Anh cầm chìa khóa xe đi ra cửa, vừa đổi giày vừa nghe điện thoại, sợ hãi giữa hai hàng lông mày không ngừng tăng thêm, "Người thế nào rồi? Ở bệnh viện nào? Gửi địa chỉ cho tôi."

Cảnh An Dương vào trong bếp một chuyến đi ra, Đường Kỳ Sâm đã không thấy bóng dáng.

- - - - -

Ba tiếng sau, tại bệnh viện X, Bắc Kinh.

Bộ lễ phục mặc khi dự tiệc của Trần Táp còn chưa kịp thay, làn váy quét đất phía sau cũng khiến cho người khác phải đặc biệt chú ý. Lúc đẩy tới trong bệnh viện không còn giường trống, y tá nói bọn họ chỉ có thể nằm trong phòng cấp cứu. Chi phí một ngày của phòng cấp cứu rất cao, nhưng Trần Táp cũng không tính toán số tiền này. Chiếc giường bên cạnh họ là một người xảy ra tai nạn xe, nghiêm trọng đến mức máu thịt mơ hồ, cánh tay cũng gãy rời, còn chưa kịp cấp cứu đã tắt thở rồi.

Giống như là một điềm báo xấu, Trần Táp đứng bên cạnh nhìn thấy sợ mất mặt.

Ôn Dĩ Ninh vẫn còn chưa tỉnh lại, nằm trên giường gồng như đã ngủ thiếp đi, sắc mặt tái nhợt không có chút máu huyết. Trần Táp nhìn cô vài lần, sau đó đi ra ngoài gọi điện thoại. Không lâu sau lãnh đạo của bệnh viện đích thân tìm tới, khách khí nói với Trần Táp: "Cô Thanh Minh tiên sinh đã đánh tiếng tới, chúng tôi sẽ lập tức sắp xếp một phòng bệnh VIP cho tiểu thư đây."

Khoảng mười phút sau, văn đề phòng bệnh của Ôn Dĩ Ninh đã được thu xếp ổn thỏa.

Đường Kỳ Sâm ngay sau đó chạy tới, nói là nhanh như chớp cũng không quá. Trần Táp không thể tin được nhìn anh, "Nhanh như vậy?"

Đường Kỳ Sâm hỏi thẳng vào vấn đề: "Người đâu?"

"Trong phòng bệnh." Trần Táp thấy sắc mặt anh tái mét, nhẹ giọng trấn an: "Đừng nôn nóng, đều đã kiểm tra một lượt, chỉ ít thì hiện tại kết quả nhìn chung không có vấn đề gì."

Đường Kỳ Sâm nghe được nhưng vẫn không yên tâm, từ ngoài bệnh viện chạy học tốc vào đây, hiện tại hô hấp vẫn còn rối loạn, phía sau lưng cũng ướt sũng mồ hôi lạnh, "Dẫn tôi đi gặp bác sĩ điều trị chính."

Trần Táp dẫn đường, nhớ lại cũng là nghĩ mà sợ, "Triển lãm tổ chức xong đến phần yến tiệc, ăn được một nửa thì tôi nhìn thấy cô ấy một mình đi ra ngoài. Lúc đó tôi đang trò chuyện với nhà đài đến từ châu Âu nên không quá lưu ý. Sau đó nhân viên đến tìm, tôi mới biết là xảy ra chuyện rồi. Đám phải cô ấy là một chiếc Infiniti, biển Bắc Kinh."

Sắc mặt Đường Kỳ Sâm chợt biến, môi vốn là mỏng, hiện tại cơ hồ đã mím thành một đường chỉ.

Trần Táp nhìn ra suy nghĩ của anh, bổ sung: "Chiếc xe này chỉ chịu một nửa trách nhiệm."

Ánh mắt anh rét lạnh.

"Dĩ Ninh vượt đèn đỏ, còn là chạy nhanh qua. Chiếc xe kia tránh không kịp nên mới đâm phải."

Trần Táp chỉ đơn giản miêu tả lại khung cảnh khi đó. Nhưng dù là như vậy thì Đường Kỳ Sâm vẫn có thể tưởng tượng được tình thế nguy hiểm đến mức nào. Chính xác là như vậy, tai nạn xe xảy ra gần như chỉ trong một cái chớp mắt, tiếng va chạm rất lớn, phanh xe sắc bén chói tai, Ôn Dĩ Ninh sau đó ngay tại chỗ bị đâm ngất xỉu. Thậm chí người qua đường đều cho rằng cô đã chết rồi! Nhưng sau đó đến bệnh viện kiểm tra một lượt, thật sự là vô cùng may mắn, trong và ngoài đều không có vết thương nghiêm trọng.

Sau khi xác nhận tình huống với bác sĩ cẩn thận, Đường Kỳ Sâm thậm chí còn tự mình xem kết quả kiểm tra của cô một lần nữa, trái tim treo lơ lửng lúc này mới coi như được hạ xuống.

Từ phòng làm việc của bác sĩ đi ra, Ôn Dĩ Ninh trong phòng bệnh cũng đã tỉnh lại. Bên trong y tá đang treo bình nước cho cô, vóc dáng của y tá hơi nhỏ nên với lên móc có chút chật vật.

"Đề tôi." Đường Kỳ Sâm đưa tay cầm chiếc bình trên tay cô ấy, nhanh chóng treo lên.

Y tá nói cảm ơn rồi đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Đường Kỳ Sâm đứng bên giường, im lặng nhìn Ôn Dĩ Ninh.

Trên mặt Ôn Di Ninh vẫn còn tái nhợt không có sức sống, nhưng vẫn nhếch miệng cười với anh.

Sắc mặt của Đường Kỳ Sâm âm trầm như biển sâu, tựa như một ngọn sóng lớn ập đến cũng không thể đã động tới.

Ôn Di Ninh đưa tay qua, ngoắc ngoắc ngón út của anh, nhẹ giọng hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Đường Kỳ Sâm không bị hành động này của cô làm cho lung lay, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ hất tay cô ra, ngữ khí lạnh xuống mấy độ, "Vì sao tôi lại ở đây? Bạn gái tôi bị xe đâm rồi nhập viện, em nói xem vì sao tôi phải ở chỗ này, hả?"

Ôn Di Ninh phùng mang trợn má, "Ôi, hung dữ quá."

Đường Kỳ Sâm đúng là bị cô làm cho quay cuồng, trong nháy mắt ở Thượng Hải nhận được điện thoại của Trần Táp, dạ dày của anh liền co giật liên hồi. Mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, lúc lái xe cũng suýt chút nữa không giữ được tay lái, sau khi lên máy bay mới khá hơn một chút. Anh ngồi xuống mép giường: "Vì sao em lại chạy ra ngoài?"

Ôn Di Ninh tròn mắt nhìn anh, "Em mất trí nhớ rồi."

Ánh mắt của Đường Kỳ Sâm cơ hồ có thể đốt cháy người.

Ôn Di Ninh cắn môi, khuôn mặt vốn đã trắng nõn sau khi thiếu đi huyết sắc càng trở nên tái nhợt. Da thịt cô mềm mại, từ khoảng cách gần còn có thể nhìn thấy thấp thoáng mạch máu li ti. Tóc rối bù xù như một con sư tử nhỏ bị thương. Cô cụng đầu vào lồng ngực của Đường Kỳ Sâm, "Mất trí nhớ thật mà! Em mất trí nhớ rồi mất trí nhớ rồi!"

Trái tim của Đường Kỳ Sâm trong nháy mắt mềm nhũn, nhấc tay lên, lòng bàn tay giữa không trung hơi dừng lại, cuối cùng vẫn không nhận được nhẹ nhàng đặt sau gáy cô.

"Mất trí nhớ, vậy có nhớ được tôi là ai không?"

Ôn Di Ninh cười toe, "Tổng giám đốc."

Đường Kỳ Sâm không hài lòng, "Nghĩ lại."

"Bạn trai."

Bạn trai vẫn một mực nghiêm mặt.

Ôn Di Ninh mím mím môi, sau đó thật nhanh hôn chụt lên má anh một cái, dịu dàng nói: "Đường Kỳ Sâm, em thích anh."

Trái tim lại không kiểm soát được rơi bình bịch, Đường Kỳ Sâm ôm cô vào ngực, bắt đầu dĩ nhiên nói: "Về Thượng Hải rồi, mấy ngày tiếp theo em phải ở chỗ tôi, để tôi gọi di giúp việc tới chăm sóc em."

Ôn Di Ninh không nói gì, ậm ừ một tiếng, cô hiểu Đường Kỳ Sâm làm được đến thế này đã là nhượng bộ lớn nhất. Cô nằm trong lồng ngực anh nhắm mắt lại, dề xuống cảm xúc u ám tối tăm trong lòng, nhanh chóng khôi phục lại thành một vùng nước tĩnh lặng.

Kiểm tra không có gì bất thường, tối đó Đường Kỳ Sâm đưa Ôn Di Ninh về Thượng Hải. Công việc ở Bắc Kinh còn chưa kết thúc nên Trần Táp cũng không cùng về. Đường Kỳ Sâm đã nói là làm, cũng không thích nói hai lần, lão Dư chờ ở sân bay, sau đó đưa thẳng hai người về căn hộ của anh. Di giúp việc trong nhà đã nấu cơm xong, bà ấy cũng không phải người nhà họ Đường mà do Kha Lễ tìm đến, phụ trách dọn dẹp vệ sinh cho căn nhà này của Đường Kỳ Sâm, trước đây là hai ngày đến quét dọn một lần, bảy tám năm nay vẫn luôn là bà ấy.

Di giúp việc họ Phùng, hơn bốn mươi, không nhiều lời lắm miệng, làm việc cũng cẩn thận.

Ôn Di Ninh thật sự không có chuyện gì lớn, trong lòng hơi chần chừ. Đường Kỳ Sâm nhìn thấu bộ dạng muốn nói lại thôi của cô, trực tiếp hỏi: "Không muốn ở cùng nhau?"

Ôn Di Ninh nhìn anh không nói.

Đường Kỳ Sâm bình tĩnh nói: "Ồ chung không phải như vậy, sau này sẽ dạy em."

Con người anh chừng chạc đáng hoàng, nói đùa cũng không làm mất phong độ và thái độ. Ôn Di Ninh bị bóng lưng của anh thiêu đốt tâm tư trong lòng, ngẫm nghĩ lại một hồi, bỗng nhiên cảm nhận được vị ngọt sâu trong lòng.

Phía công ty lấy lý do đi công tác cho Ôn Di Ninh nghỉ phép một tuần, Trần Táp không nói chuyện này ra bên ngoài. Khi đó xảy ra tai nạn xe cú điện thoại đầu tiên cô ấy gọi di vốn là Kha Lễ, Kha Lễ vừa nghe liền biến sắc, nói cô ấy mau gọi cho Đường Kỳ Sâm. Cũng chính là vào lúc đó, cô ấy hiểu ra mối quan hệ giữa hai người. Không cần Đường Kỳ Sâm giao phó cũng tự mình làm công tác bảo mật, chỉ có một lần sau đó chuyển ba thùng ảnh đào cho Đường Kỳ Sâm, nói là một chút tâm ý của người làm lãnh đạo.

Ôn Di Ninh nói là ở chỗ Đường Kỳ Sâm dưỡng thân thể, kỳ thực cũng là để cho anh yên tâm. Công việc của Đường Kỳ Sâm rất nhiều, gần đây đang có

sự vụ mới, đi sớm về trễ ít thấy bóng dáng. Trong thời gian này Ôn Dĩ Ninh và vị di Phùng này thi thoảng sẽ tán gẫu với nhau vài câu.

Di Phùng là người ít nói, tuân thủ nghiêm túc bổn phận và trách nhiệm của mình, làm việc quy củ, vậy nên mới có thể ở nơi này của Đường Kỳ Sâm làm việc một mạch đến bảy, tám năm.

"Đường tiên sinh không thích có người ngoài ở đây nên ngài ấy vẫn luôn ở một mình, trong nhà cũng không có bảo mẫu dài hạn."

Ôn Dĩ Ninh đang chậm rãi húp một bát canh, lại hỏi di Phùng: "Dạ dày của anh ấy không tốt lắm, ở nhà com nước thế nào ạ?"

"Không nấu com." Di Phùng nói: "Bình thường đều là tài xế của ngài ấy đưa tới, hình như là có một nhà bếp tư nhân nhỏ cố định."

Ôn Dĩ Ninh ngẫm nghĩ trong đầu, có vài lời cũng không tiện hỏi lại.

Thế nhưng di Phùng lại nói tiếp: "Ôn tiểu thư, cô là cô gái đầu tiên ngài ấy đưa về."

Ôn Dĩ Ninh ngẩn người.

"Trước khi có cô, nơi này của Đường tiên sinh thậm chí còn không chuẩn bị dép bông đi trong nhà cho nữ giới." Di Phùng cười cười, "Chúc mừng hai người."

Đường Kỳ Sâm về đến nhà đúng lúc bà ấy nói câu này, ngày hôm nay anh mặc một thân sơ mi đen quần âu, trên tay còn cầm chiếc cặp nhỏ đựng giấy tờ, "Chúc mừng cái gì?"

Ôn Dĩ Ninh kinh ngạc nói: "A, về rồi đây à?"

Di Phùng vốn không phải người nói nhiều, đoán chừng hiện tại có chút ngưng ngừng, liền yên lặng đi vào bếp xới com cho anh. Đường Kỳ Sâm thay giày đi tới, "Xã giao đây cho Kha Lễ thay tôi tham gia."

Ôn Dĩ Ninh ngồi, anh đứng.

Cô duỗi tay ra, nhẹ nhàng chọc chọc cái bụng không chút mỡ thừa của anh, "Có phải dạ dày lại đau rồi không?"

Đường Kỳ Sâm cầm tay cô, cười nói: "Không phải, ăn com xong tôi với em ra ngoài đi dạo."

Cuối tháng bảy, đã về đêm nhưng bầu không khí vẫn nóng bức người. Đường Kỳ Sâm ăn com xong về phòng ngủ chính tắm rửa, thay bộ quần áo sạch sẽ rồi đi ra ngoài. Anh mặc kiểu áo phông polo rất ưa nhìn, chiếc áo nhạt màu kết hợp với quần dài màu vàng nhạt, dây thắt lưng rất nhỏ cũng không có logo nhãn hiệu, hình như là hàng may thủ công. Những lúc anh không chỉnh trang mái tóc mà để mấy sợi tóc mềm thả xuống tự do ngược lại có thêm mấy phần phong lưu.

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu bắt được ánh mắt của cô, đuôi mắt khẽ nhếch lên: "Chưa nhìn đủ?"

Ôn Dĩ Ninh cười xán lạn, đi tới ôm cánh tay anh.

Vừa đi vừa tán gẫu, Đường Kỳ Sâm nói: "Ngày mai tôi dẫn em đến bệnh viện y học trung ương kiểm tra công thức máu lại thêm một lần nữa, chụp cả khoang ngực lại một lần."

Ôn Dĩ Ninh hỏi: "Không cần đi làm hả?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Đi với em."

Ôn Dĩ Ninh ôm cánh tay anh, cố ý để cho lời của mình mang theo giọng điệu nũng nịu: "Phúc lợi đãi ngộ của nhân viên cũng quá tuyệt rồi! Lão bản lão bản, em muốn đi theo làm tùy tùng cho ngài, đến chết mới thôi."

Đường Kỳ Sâm bị giọng điệu này của cô chọc cười, đáy mắt không giấu được sùng nịnh, ngón tay捏捏 cái mũi nhỏ của cô, thấp giọng nói: "Vị trí này dành cho mình em."

Bọn họ lái xe đến khu trung tâm thương mại gần đó, chậm chậm khoan thai đi dạo kiểu này cũng rất thoải mái. Nơi này lượng người qua lại rất lớn, trung tâm thương mại đôi khi cũng tổ chức hoạt động, một tầng sảnh được tận dụng, ồn ào náo nhiệt, bên trong ba tầng bên ngoài ba tầng người.

Ôn Dĩ Ninh thích náo nhiệt, liền lôi kéo Đường Kỳ Sâm chen vào trong.

Kỳ thực cũng giống như cuộc thi đấu đoạt vị, ngay tại chỗ báo danh liền có thể tới khiêu chiến rồi. Quy tắc rất đơn giản, thi đấu trong vòng năm phút ai có thể ăn nhiều pizza hơn. Loại hoạt động này thực chất là có mảnh khoe, nhưng so với múa hát bình thường lại hấp dẫn người đến xem hơn. Đường Kỳ Sâm đứng giữa đám người hoàn toàn không hợp, anh hơi lùi lại, đứng trước tủ trưng bày.

Phần thưởng cho hạng nhất và hạng hai có chút dung tục, nhưng phần thưởng cho giải ba này đúng là có chút ý nghĩa.

Mấy cái huy hiệu kỷ niệm, vật phẩm rất đặc biệt, chế tác cũng tinh xảo. Đường Kỳ Sâm vẫn có thói quen su rù, chỉ là ham thích rất nhỏ nên cũng ít khi

nói với người ngoài. Từ khi đi học anh đã bắt đầu sưu tầm, trưng ngoại cổ kim, mỗi khi cần trang trí nhà anh đều sẽ yêu cầu làm một loạt ngăn tủ, sau đó dùng để đặt mấy thứ này vào.

Anh không nhắc đến với Ôn Dĩ Ninh, nhưng lần trước Ôn Dĩ Ninh giúp anh tìm thuốc đã nhìn thấy.

Hiện tại lại nhìn ra ánh mắt anh đang dừng lại trước mấy chiếc huy hiệu đó, Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu hỏi, "Anh thích không?"

Đường Kỳ Sâm không nghĩ nhiều, ừm một tiếng, "Rất đẹp."

Giữa hai người yên tĩnh nửa phút, sau đó Ôn Dĩ Ninh bỗng nói: "Vậy em đoạt nó về cho anh."

"Hả?" Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu.

Ôn Dĩ Ninh nháy mắt với anh một cái, sau đó nhanh chóng xoay người đi vào trong đám người. Chờ đến khi Đường Kỳ Sâm phản ứng lại, "Niệm Niệm!"

- ---- đã không còn kịp.

Loại tương tác tại chỗ này là một trò chơi khá thu hút, cơ bản là ai cũng tham gia được. Nhưng phái nam vẫn chiếm đa số, dù sao hình thức cũng không được dễ nhìn cho lắm. Ôn Dĩ Ninh chạy tới chỗ ghi danh, người ngồi đó vừa nhìn thấy là một mỹ nữ thì mắt sáng ngời, hớn hờ ghép đội cho cô, nhanh chóng được xếp lên đài thi đấu.

Đường Kỳ Sâm đứng trên cùng, nói với người đứng trên đài: "Đi xuống."

Ôn Dĩ Ninh đứng ở đó, nghe MC nói luyện thuyền một hồi khuấy động bầu không khí cũng có chút mệt, nhưng sau khi tiếp xúc với ánh mắt của Đường Kỳ Sâm, giống như được tiếp thêm sức mạnh, khoe miệng cong cong, kéo ra một nụ cười ngốc nghếch.

MC phỏng vấn: "Vị mỹ nữ này muốn nhận giải mấy đây nhỉ?"

Ôn Dĩ Ninh nói to, rõ ràng: "Bộ huy hiệu kỷ niệm đó là phần thưởng của giải mấy thì tôi muốn nhận giải đó."

Người đứng xung quanh xem cười vang.

Đường Kỳ Sâm nhìn cô, nghe cô, từ bàn chân lên đến đỉnh đầu đều được gió xuân đã lâu không gặp bao trùm đến là mãn nguyện.

MC căng họng hô lên: "Bắt đầu!"

Trên bàn có mười mấy hộp pizza, Ôn Dĩ Ninh mí mắt cũng không chớp vui đầu cắm cúi ăn. Trong tay có một chai nước, cô ăn xong hai cái lại uống một hộp, hai tay cùng hoạt động, xé pizza sau đó không ngừng đưa vào miệng.

Ôn Dĩ Ninh thật sự là liều mạng, không có ý giữ lại chút hình tượng nào cả, toàn tâm toàn ý.

Tinh thần chơi hết mình này của cô làm khuấy động cả một bầu không khí, người kéo đến xem càng lúc càng nhiều.

Đường Kỳ Sâm đứng ở đằng kia, cơ thể cũng như tách khỏi thế giới xung quanh, sắc mặt chăm chú, trong ánh mắt dày đặc ôn nhu.

Năm phút còn lại mười giây, Ôn Dĩ Ninh nuốt xuống miếng pizza cuối cùng, sau đó giơ cao cánh tay làm động tác yeah, cái miệng còn đầy mảnh vụn pizza hô lên: "Hạng ba!!!"

Quai hàm cô vẫn còn bạnh ra, có mấy sợi tóc cũng rơi xuống một bên mặt.

Ánh mắt cô thẳng tắp mà nhiệt huyết, cánh tay hạ xuống, ngón trỏ chỉ về phía Đường Kỳ Sâm, lấy hình tượng không hoàn mỹ cho lắm này chân thành mà hưng phấn nói to: "Hạng ba tặng cho bạn trai của tôi!"

Một khắc đó, muôn vạn tinh quang đều bị đôi mắt cô hút vào trong, không một chút nào ngăn cản, cũng không giữ lại bất cứ thứ gì, giống như trở lại là cô gái nhỏ luôn có ánh nắng ban mai bao quanh của năm năm trước, tươi mát rực rỡ.

Nụ cười của Ôn Dĩ Ninh vẫn sáng rỡ áp áp vẫn như vậy, ngơ ngơ còn nhìn thấy bóng dáng thấy việc nghĩa chẳng từ nan của năm đó.

Đường Kỳ Sâm cách một khoảng gần, cứ như vậy nhìn, rồi lại nhìn.

Ồn ào bên tai như thủy triều, lên rồi lại xuống, cuối cùng đồng loạt tràn vào đôi mắt anh.

Cuối cùng, Ôn Dĩ Ninh ôm hộp huy hiệu kỷ niệm như ôm bảo bối cười hớn hờ đi về phía anh, "Nhìn này! Em lấy về cho anh rồi!"

Đường Kỳ Sâm không nói một câu nắm lấy tay cô bước nhanh ra ngoài. Đi qua tầng tầng lớp lớp người xem cũng không nói lấy một câu. Xuống đến bãi đỗ xe, hai người ngồi vào trong. Ôn Dĩ Ninh hơi phiến muộn, chọc chọc mặt anh, "Lão bản, không thích à?"

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt trầm mà sâu, mang theo trầm luân mê luyến. Anh đẩy ngã Ôn Dĩ Ninh, lợi dụng ưu thế chân dài trực tiếp

lướt qua vật cản giữa hai người, từ ghế tài xế vượt sang ghế lái phụ.

Đường Kỳ Sâm lướt tay một cái, lưng ghế trong nháy mắt ngửa ra. Anh đè trên người Ôn Dĩ Ninh, môi lưỡi cực nóng không tính là dịu dàng nhào tới.

Đầu lưỡi người đàn ông có chút hung hăng, cạy mở môi cô tiến công vào trong.

Ôn Dĩ Ninh ban đầu còn có thể liều mạng đẩy vai anh, dần dần, từ khoang miệng lan dần ra, môi nóng, mặt nóng, cái cổ cũng nóng, nhiệt độ liên tục đi xuống thiêu đốt, cả cơ thể cũng bắt đầu run rẩy.

Hai tay chống trên bả vai anh dần dần chuyển thành ôm lấy cổ của người đàn ông.

Đường Kỳ Sâm dừng lại một giây, nhìn cô.

Là trời cao hay là trần thế, cái gọi là trăm năm tựa như đều đang ở ngay đây, bị ngọn lửa trong ánh mắt này nhấn chìm.

Hàng lông mi dài thoáng rung, tia máu đỏ trong đáy mắt không có chỗ ẩn thân, trong chốc lát lan ra phủ kín đôi mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Từng theo áng mây chiều tìm đường về (4)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Nụ hôn đầu tiên của bọn họ không tính là lãng mạn, giữa môi lưỡi quấn quýt thậm chí còn có hương vị của đám bánh pizza vừa rồi. Nhưng tinh quang trong mắt Ôn Dĩ Ninh như kết thành một con đường, chiếu sáng hồng trần như nước của anh.

Hôn đến khi Ôn Dĩ Ninh không thể thở được nữa, Đường Kỳ Sâm mới tách ra, chôn đầu trong hõm cổ của cô. Cánh môi anh nhẹ nhàng dán lên động mạch bên cổ cô, đến khi cảm giác được nơi đó phục hồi nhịp đập đều đều chậm rãi mới từ người cô nhồm đậy, mỉm cười dịu dàng: "Làm em sợ rồi?"

Ôn Dĩ Ninh cuống quýt ngồi dậy, ánh mắt có chút ngầy ngốc thẳng tắp chiếu về phía anh.

Đường Kỳ Sâm nhấc tay vuốt nhẹ khóe mắt cô, thấp giọng hỏi lại: "Làm em sợ rồi hả?"

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu.

Đường Kỳ Sâm nói: "Vậy thì tôi thêm một lần nữa."

Ngón tay vuốt ve trên khóe mắt cô dời đi, chuyển về sau gáy rồi kéo cô về phía mình, nụ hôn một lần nữa lại rơi xuống. Lần này Ôn Dĩ Ninh rất tự nhiên ôm anh, ngửa đầu tiếp nhận. Đường Kỳ Sâm liếm liếm môi cô, trầm thấp nở nụ cười, "Niệm Niệm của tôi thật ngoan."

Ôn Dĩ Ninh ôm chặt anh, khuôn mặt nhỏ chôn trong ngực anh, mơ hồ đáp: "Vẫn ngoan mà."

Giọng nói có cảm giác như vượt qua trăm ngàn trắc trở, không phải ảo giác, Đường Kỳ Sâm nghe được trong đó có thất vọng và oan ức. Con người là như vậy, trong những thời điểm mật ngọt sẽ không kiểm soát được nhớ lại những hiểu lầm và tiếc nuối của năm xưa, cũng là vết sẹo và thống khổ chân thực nhất lưu lại cho đến tận bây giờ.

Đường Kỳ Sâm xoa đầu cô, "Là tôi không tốt."

Ôn Dĩ Ninh khẽ ngẩng đầu, lộ ra nửa con mắt vây lấy anh, "Anh thích em ở điểm gì?"

Đường Kỳ Sâm suy nghĩ một chút, nói: "Duyên chớp mắt."

Ôn Dĩ Ninh ngẩn người. Năm năm trước cô đã từng hỏi anh một câu như vậy. Nhông nhẽo tùy hứng, nhất định muốn lấy được từ miệng anh một cái nguyên cớ. Khi đó Đường Kỳ Sâm lãnh đạm như sương sớm, thậm chí khiến cô có ảo giác anh sẽ vĩnh viễn không thể bị tiêu diệt. Cũng là ở trong xe, cô nghĩ nát óc, cuối cùng cực kỳ quật cường giương cằm chất vấn anh: "Đường Kỳ Sâm, rốt cuộc anh có thích em không?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Chúng ta là hữu duyên."

Tuổi trẻ dễ giận dỗi, nháo trò cũng kịch liệt, không hiểu thứ tình cảm kín đáo dịu dàng, cho rằng thái độ chân thành nhất định phải dùng ba chữ "tôi yêu em" mới có thể bộc lộ ra hết thảy. Cô không hiểu người đàn ông bước sang tuổi ba mươi tuổi khi đó, giống như đã vượt qua mọi bão tuyết trên thế gian, trải qua hơn cô nhiều lắm.

Cô mang theo thanh xuân nhiệt huyết xông xáo lên phía trước, mà không biết bản thân cũng cần cho đối phương một chút thời gian.

Đến hiện tại, Đường Kỳ Sâm vẫn như trước đây cho cô một chữ "duyên", nhưng Ôn Dĩ Ninh đã có thể nghe hiểu.

Đường Kỳ Sâm bị dáng vẻ trầm mặc không nháo chuyện của cô làm cho hoảng hốt, vội lên tiếng, nhưng lời nói vẫn chậm rãi, từng chữ rõ ràng rót vào tai cô: "Nếu em muốn tôi nói cụ thể, thì tôi thật sự không biết phải nói thế nào. Nhưng chỉ cần là em thì là thế nào tôi cũng thích. Trẻ trung xinh đẹp, hăng hái vươn lên, cũng rất bùng binh, tôi đều thích. Em nghiêm túc chăm chỉ, có khả năng thích ứng với cường độ công việc cao, nhưng thi thoảng cũng sẽ quay ngoắt thái độ nói một đằng làm một nẻo, tôi đều thích."

Đôi mắt Ôn Dĩ Ninh tràn ra ý cười, giữa hai hàng lông mày cũng đều là vui vẻ.

Đường Kỳ Sâm liếc cô một cái, bình tĩnh nói: "À, thật ra cái đầu lười vừa rồi là thích nhất."

Ôn Dĩ Ninh trong chớp mắt trở mắt, như con mèo nhỏ giờ móng vuốt nhào về phía anh, lại không nhẹ không nặng dùng răng cắn môi anh, giọng hỏi: "Bây giờ còn thích không?"

"Thích." Đường Kỳ Sâm cung nhẹ trán mình lên cái trán nhỏ của cô, cố ý dùng sống mũi cao cọ cọ chớp mũi cô, trầm thấp cười: "Thích chết đi được."

Hai người ở trong xe náo xong một trận dây dưa không dứt này, sau đó mới ngồi ngay ngắn về chỗ cũ. Từ ghế phụ vượt về ghế tài xế Đường Kỳ Sâm cảm thấy hơi nóng, liền bật máy lạnh lên. Anh thích lạnh, một lần chỉnh xuống xuống tận 17 độ, Ôn Dĩ Ninh lạnh lẽo chỉnh nó về 25 độ.

Đường Kỳ Sâm bật cười, thuận thế nắm lấy tay cô, "Dĩ Ninh."

"Hà?"

Anh nắm chặt bàn tay cô rồi đưa đến bên môi mình, giống như đóng dấu lên một lời cam kết trịnh trọng, Đường Kỳ Sâm nói: "Tôi đồng ý với em, bắt đầu từ bây giờ sẽ chăm sóc thật tốt cho thân thể của mình."

Ôn Dĩ Ninh không hiểu vì sao bỗng nhiên xuất thần, sau mấy giây mới mỉm cười rút tay về, sau đó chậm rãi giờ lên, ấn ngón tay cái xuống cái trán của anh: "Nè, đóng dấu, xác nhận phải sống lâu trăm tuổi."

Cô ở chỗ Đường Kỳ Sâm nghỉ ngơi hai ba ngày, sau đó nói với anh sẽ không qua đó nữa. Lúc trước đến ở cũng là vì thuận theo ý anh, để anh an tâm, nhưng cuối cùng nhìn thế nào cũng là không thích hợp, Ôn Dĩ Ninh cũng có suy nghĩ của chính mình. Dù sao hình thức sống chung của hai người hiện tại vốn không phải là cái loại nhiệt tình như lửa hễ lại gần là phát ra tia lửa điện kia, đương nhiên tiến thêm một bước nữa có thể cô cũng không bài xích, nhưng không quá cần thiết, trạng thái nước chảy thành sông như hiện tại vẫn thư thích nhất.

Biến cô gái nhỏ trở thành người phụ nữ của mình, đạo lý qua từng ấy năm hiển nhiên đã trở thành điều không thể bình thường hơn được nữa. Nhưng đối với Đường Kỳ Sâm, tình tròng lên não cũng không phải chuyện anh sẽ làm. Huống hồ ngày sau còn dài, ở chung cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Anh đã ở cái tuổi này, đối với mong muốn về một mối quan hệ vững chắc càng nhiều hơn.

Tâm tư của hai người cứ thế coi như đã có kết luận chung, sau khi hôn cũng trở nên tự nhiên hơn khi ở bên nhau rồi.

Hội nghị giữa năm của Hội đồng quản trị Tập đoàn Á Hối sắp đến, mấy ngày sau Đường Kỳ Sâm bận rộn đến nỗi cả thời gian nghỉ trưa cũng từ một tiếng bị giảm xuống còn một nửa. Ngày ngày ở ngay trong văn phòng ăn một bữa trưa đơn giản, sau khi dùng hai câu báo cáo công việc kết thúc, Kha Lễ thuận miệng hỏi: "Hôm nay tôi đến chỗ Trần Táp, thấy vị trí của Ôn Dĩ Ninh trống không."

Kha Lễ là trợ lý hành chính của anh, nhưng đây cũng chỉ là cái chức vụ trên danh nghĩa thôi, quan hệ giữa hai người họ qua nhiều năm như vậy đã sớm vượt qua một loại khoảng cách cấp trên cấp dưới. Sở trường của Kha Lễ là thu gom tin tức từ khắp nơi, cũng bởi vì giới lĩnh ngộ tâm tư của Đường Kỳ Sâm nên đồng thời đã hình thành thói quen lọc từ khóa trong lời của anh sau đó báo cáo về bất kỳ một tin tức liên quan nào.

"Cô ấy về tỉnh H rồi." Đường Kỳ Sâm nói: "Đã xin nghỉ với Trần Táp."

Kha Lễ: "Đúng rồi, lúc ngài đang mở họp Tây Bình có gọi điện đến, nhờ tôi hỏi ngài xem tối thứ bảy có thời gian rảnh không."

Đường Kỳ Sâm nghĩ một chút, cảm thấy cũng đã lâu rồi không tụ tập với bọn họ, liền nói: "Trả lời lại cậu ta, có."

Không phải chuyện khẩn cấp cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian ăn cơm báo cáo. Xong xuôi một vòng, Kha Lễ cơm cũng không ăn được mấy hạt, cuối cùng nói, "Lát nữa lão Trần sẽ đến đây đưa thuốc cho ngài."

Dạ dày của Đường Kỳ Sâm đều là lão Trần cấp thuốc, tính toán thời gian rồi tự động đưa đến. Đường Kỳ Sâm biểu thị đã biết, cơm nước xong xuôi, Kha Lễ thu dọn bàn gọn gàng rồi trở về văn phòng mình tiếp tục bận rộn.

Mười phút sau Lão Trần đến nơi, Đường Kỳ Sâm không lập tức vui đầu vào công việc mà đứng nghỉ một lúc cho tiêu cơm. Thư ký biết bác sĩ Trần, trực

tiếp đưa người vào trong. Đường Kỳ Sâm liếc anh ta một cái, "Đầu cần tự mình chạy qua chạy lại thế này, chiều tôi cho người đến chỗ cậu lấy là được rồi." Đi tới, chỉ ghé sô pha thay cho động tác mời, "Ngồi đi."

Lão Trần đan hai tay đặt trước bụng, sắc mặt nghiêm túc.

Đường Kỳ Sâm ngồi xuống ghế, cười nói: "Làm sao thế? Như có thù sâu đại hận vậy."

Lão Trần đặt mấy tờ giấy xuống trước mặt anh, "Đây là kết quả kiểm tra sức khỏe lần trước của cậu."

Đường Kỳ Sâm rũ mắt, nhẹ nhàng lướt qua, "Có vấn đề?"

Lão Trần là người cẩn thận, làm việc chu đáo, những trường hợp đặc thù anh ta một chữ cũng không lên tiếng, ngón tay gõ gõ lên ba chỗ trên tờ giấy kia, về mặt ngưng đọng: "Ba chỉ tiêu không bình thường, người anh em, có cần mạng nữa không hả?"

Bệnh lâu thành bác sĩ, Đường Kỳ Sâm dĩ nhiên hiểu rõ trong lòng. Anh không quá để tâm nói: "Chỉ kiểm tra cấu trúc máu như thế này cũng không thể nói lên điều gì."

Lão Trần lạnh giọng a một tiếng, "Đúng là không nói lên được cái gì, nhưng tôi vẫn luôn liên tục cho cậu làm kiểm tra chính là để phòng bị trước. Không nhìn thấy sao? Đầu tăng gấp đôi rồi, tự mình trân trọng, đừng có khinh thường. Đúng, những chỉ tiêu bất thường này chỉ cần treo nước mấy ngày là khôi phục trở lại. Nhưng lấy cái thân phận hiện tại của cậu, cậu dám qua loa không? Không nói đến sức khỏe của cậu, mà nhất cử nhất động của cậu đối với tập đoàn Á Hối sẽ có ảnh hưởng thế nào cậu phải là người hiểu rõ hơn ai hết."

Đúng lúc thư ký gõ cửa muốn vào đưa nước, Đường Kỳ Sâm cầm một tập văn kiện để lên mấy tờ kết quả xét nghiệm đó rồi mới lên tiếng cho người đi vào.

Thư ký đi rồi, Đường Kỳ Sâm mới nói: "Vì thế nên?"

Ánh mắt của lão Trần thoáng chốc nghiêm túc: "Làm cái sinh thiết(*)."

(*) Sinh thiết là một xét nghiệm y khoa thường được thực hiện bằng phẫu thuật, với mục đích lấy mẫu tế bào hoặc mô để đánh giá sự hiện diện hoặc mức độ của bệnh. Nhờ sinh thiết, bác sĩ xác định được mức độ và sự lan tràn của tổn thương để có phương pháp điều trị thích hợp.

Đường Kỳ Sâm tỉ mỉ suy nghĩ một chút, cuối cùng ngước mắt, "Chờ sau khi hội nghị giữa năm của Hội đồng quản trị kết thúc rồi tìm thời gian. Còn nữa, chuyện này không được nói với bất kỳ ai, ý tôi nói là ----- bất kỳ một ai."

Lão Trần gật đầu, "Hiểu rồi. Thuốc tôi để lại, gần đây số lần đau dạ dày có nhiều không?"

Đường Kỳ Sâm cười cười, "So với khi trước đã ít đi rồi."

Lão Trần từ chỗ Kha Lễ đã biết gần đây anh có chuyện vui, cũng thay anh cảm thấy vui mừng: "Không dễ dàng, cuối cùng cũng coi như chịu tìm người biết lạnh biết nóng mà chung sống."

Về mặt Đường Kỳ Sâm từ đầu đến cuối khi nhắc đến chuyện này đều là ôn nhu, nhẹ giọng nói: "Biết rồi, trong lòng tôi nắm chắc."

Lão Trần mang những tờ giấy kia đi. Văn phòng rộng lớn trong chớp mắt rơi vào yên tĩnh. Đường Kỳ Sâm dựa lên lưng ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, mấy phút sau mới lên tinh thần tiếp tục phần công việc còn dở dang.

- -----

Ôn Dĩ Ninh mua vé tàu về tỉnh H là vào buổi trưa.

Giang Liên Tuyết từ mấy ngày trước đã gọi điện thoại thúc giục, tin nhắn wechat cũng dồn dập gửi đến, trạng thái gần như là điên cuồng. Cách một giờ lại hỏi cô thật hay không vậy, lại dặn dò cô nhất định, nhất định phải về nhà.

Gần đây Ôn Dĩ Ninh xin nghỉ hơi nhiều, ngày hôm qua đến chỗ Trần Táp còn ngại ngần không biết phải mở miệng thế nào. Nhưng chuyện này cô cũng không thể không nghe theo Giang Liên Tuyết.

Kế hoạch phá dỡ nâng cấp từ thành phố đối với tiểu khu cũ kia của bọn họ đã thật thật hù hù truyền đi hơn một năm nay rồi. Một tuần trước thế nào thành linh rơi xuống một cái văn kiện của Đảng, như tiếng giấy ném xuống mặt đất, nhanh đến mức không chuẩn bị trước một chút nào đã phải di dời rồi.

Loại nghiệp vụ này một khi đăng lên báo ngày hiệu suất sẽ cực kỳ nhanh, yêu cầu mỗi hộ gia đình cử thành viên đại diện đến đồn công an đối chiếu sổ sách, bản thân người trình diện còn phải chụp ảnh lưu lại, thứ sáu là ngày cuối cùng. Vì chuyện này mà Giang Liên Tuyết đặc biệt phá lệ đến trạm tàu sắt cao tốc đón cô.

Cả đời cũng chỉ có một lần.

Ôn Dĩ Ninh thật phục bà sát đất, "Mẹ đúng là bị tiền làm mờ mắt rồi."

Giang Liên Tuyết hiện tại chính là cái trạng thái gà bị chọc tiết, hưng phấn không chịu được, không nhẹ không nặng xia xia cái trán của con gái, "Hon một triệu đó! Thế mà lại một phát roi trứng đầu! Con đã nhìn thấy nhiều tiền như vậy bao giờ chưa hả?!"

Ôn Dĩ Ninh quỳnh lên, vội đưa tay che miệng bà, "Trời ạ, mẹ có cần phải lớn tiếng như vậy không? Chờ người ta đến nhà cướp sạch tiền hả?" Động tác của cô không có chút nào dịu dàng, nhưng nụ cười trên mặt là chân thành và vui vẻ.

Giang Liên Tuyết trực tiếp kéo cô đến đồn công an, nhìn dáng vẻ hùng hổ này của bà người không biết còn tưởng Ôn Dĩ Ninh là kẻ trộm vặt nào. Lại hùng hực làm xong việc, Giang Liên Tuyết dừng cảm nói: "Đi, chúng ta đi ăn hải sản."

Ôn Dĩ Ninh vô cùng bất đắc dĩ, cười cười, sau đó từ phía sau nắm lấy hai vai Giang Liên Tuyết, "Mẹ bình tĩnh lại một chút được không? Mua ít thức ăn, về nhà rồi con làm cho mẹ món lẩu."

Giang Liên Tuyết bị động tác thân thiết này của cô khiến cho mơ màng, không được tự nhiên lẩm chếp miệng một cái, "Làm cái gì đấy? Thấy mẹ có tiền rồi nên mới nghĩ đến đối tốt với với người ta hả?"

Mấy câu đùa giỡn khiêu khích kiểu này Ôn Dĩ Ninh không tính toán với bà, vâng vâng rồi nói: "Sau này mẹ cứ đổi biệt danh thành Giang trăm vạn đi ạ."

Ôn Dĩ Ninh so với Giang Liên Tuyết có tiền đồ hơn nhiều, mấy công việc đơn giản như xuống bếp đều là cô làm. Lẩu là đơn giản nhất, cũng rất nhanh đã có thể mang lên bàn. Ôn Dĩ Ninh bỏ thịt bò cuộn vào, lại cho thêm mấy cọng rau, Giang Liên Tuyết đắc ý tính toán, "Phí phá dỡ nghe nói hơn 140 vạn lận, còn có người đầu tư chi phí, ôi chao, lão ba ma quỷ của con chắc chắn sẽ tức chết, ai kêu khi còn sống ông ta đối với mẹ chẳng ra làm sao, chờ căn phòng này bị phá đi, kể cả hộp tro mới lão ta cũng đừng hòng mẹ mua cho."

"Con rể của Trần Thúy Mỹ mua cho bà ta cái túi gì mà LV, ở trước mặt mẹ khoe khoang không ngừng. Bây giờ có tiền rồi, mẹ mua hẳn một cái xe tải túi cho bà ta tức chết." Giang Liên Tuyết càng nói càng hăng, nước miếng văng tung tóe, tất cả đều là cảm giác khó khổ đã đến hồi kết, vô cùng đắc ý.

"Tiền này của mẹ mua một trăm cái túi còn chẳng đủ, nói gì đến mua một cái xe tải." Ôn Dĩ Ninh không do dự đội cho bà một xô nước lạnh, Giang Liên Tuyết nguyền cô một cái, "Con không ngại mà nói ra sao, bà ấy có con rể, nhưng mẹ không có, còn không phải nhờ con ban tặng?"

Ôn Dĩ Ninh bắt đầu có hơi chóng đờ không nổi, cầm đũa chọc chọc cọng rau trong bát, yên lặng vài giây, chợt đặt đũa xuống rồi nói: "Con có bạn trai rồi."

Giang Liên Tuyết cũng là trong nháy mắt dừng lại động tác trong tay, liếc nhìn cô một cái, sau đó lập tức trở mặt không cảm xúc "à" một tiếng, "Tên tông giám đốc đó."

Ôn Dĩ Ninh ngậm thừa nhận.

Nước lẩu rất nhanh sôi sùng sục, bọt khí nổi lên, khói trắng bốc hơi xông thẳng lên không trung, giống như đám mây hình nấm chậm rãi tản ra. Trong không khí có len lỏi mùi vị cay xè, trong trầm mặc khứu giác càng thêm nhạy bén, mơ hồ ngửi ra mùi đắng chát.

Giang Liên Tuyết hồi lâu không nói gì, trầm mặc ăn thịt trong bát mình, lại gấp bún bỏ vào nồi.

Cuối cùng thì bà cũng lên tiếng: "Mẹ cậu ta làm gì?"

"Không làm gì cả, ở nhà trông coi nhà cửa."

"Ba cậu ta thì sao?"

Khóe miệng Ôn Dĩ Ninh giật giật, không tìm được lời giải thích, không thể làm gì hơn là lắc đầu.

"Cậu ta là người Thượng Hải phải không, nhà ở chỗ nào?"

Ôn Dĩ Ninh im lặng.

"Người nhà cậu ta có biết đến sự tồn tại của con không?"

Giang Liên Tuyết hơi hốt ném ra một chuỗi câu hỏi, đôi mắt là ánh mắt càng lúc càng trầm mặc càng lúc càng mơ hồ của Ôn Dĩ Ninh. Giang Liên Tuyết nhàn nhạt quét mắt một cái, nhẹ giọng a một tiếng, khó nhìn ra tâm tình là như thế nào.

Bà lại bỏ một đĩa cá vào nồi lẩu, bình bình nói: "Nói chuyện yêu đương cũng là chuyện bình thường, thích thì cứ yêu đi, bản thân thoải mái là được."

Ý tứ của Giang Liên Tuyết tuy mập mờ không rõ ràng, nhưng không khó để lĩnh hội. Tình yêu nam nữ, tận hưởng lạc thú trước mắt, cũng không nhất định phải nhìn đến chuyện sau này. Yêu thì cứ yêu thôi, không cần hi vọng đến chuyện bàn luận cưới gả, mà đó cũng không phải là kết quả nhất định cần có.

Cảm xúc của Ôn Dĩ Ninh bị câu nói này của bà treo lên cao, trong lòng đầu đá loạn một hồi, cuối cùng đồng loạt rơi xuống bình bịch.

Giang Liên Tuyết đột nhiên cười hi hi: "Nhưng mà cũng chẳng sao cả!"

Bộ dạng cực kỳ nịnh nọt và đặc ý, nháy mắt với Ôn Dĩ Ninh, "Chúng ta là nhà được đền bù, có tiền, không kém người ta chút nào."

Ôn Dĩ Ninh thật sự muốn cúi đầu ngả mũ trước Giang Liên Tuyết, gấp một miếng thịt nhét vào miệng bà, "Ăn của mẹ đi!"

Giang Liên Tuyết trong nháy mắt có thể trở nên lạc quan không phải là không có nguyên cớ, tính tình của bà như vậy, dù là chuyện gì cũng không thể khiến bà buồn phiền lâu. Ăn xong lâu còn chủ động xung phong đi rửa bát, tiếp tục lú lo kế hoạch cho cuộc sống thoải mái tuyệt vời sau này.

Không lâu sau, Đường Kỳ Sâm gọi điện đến, Ôn Dĩ Ninh về phòng ngủ mới chuyển nghe, "Chào buổi tối nè Đường lão bản!"

Đường Kỳ Sâm bị cách xưng hô của cô chọc cười, "Em cũng vậy, Ôn tiểu thư."

Ôn Dĩ Ninh đứng bên cửa sổ, một tay kéo rèm cửa lên, mở cửa cho gió lùa vào phòng. Sau đó cô đưa lưng về phía cửa, để mặc cho gió thổi bay mái tóc dài. Vài giây yên tĩnh ngắn ngủi, yên tĩnh đến mức họ có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Đường Kỳ Sâm khẽ cười, Ôn Dĩ Ninh cũng cong khóe miệng, "Ăn cơm chưa?"

"Rồi, đơn giản ăn một chút. Bây giờ vẫn đang ở công ty." Đường Kỳ Sâm hỏi: "Ở nhà thuận lợi chứ?"

Ôn Dĩ Ninh không nói với anh chuyện phá dỡ, nghĩ tới giao tình riêng lần trước giữa anh với quan viên chính phủ của nơi này, đoán chừng anh cũng đã biết cả rồi. Cô nói thuận lợi, hai người lại hàn huyên tán gẫu, chủ đề trong câu chuyện của Ôn Dĩ Ninh rất vụn vặt, miêu tả một chút tâm trạng hưng phấn của những người xung quanh, lại nói đến Giang Liên Tuyết, "Mẹ em rất buồn cười, còn mang đi Thúy ra so sánh."

Số lần Đường Kỳ Sâm đáp lời không nhiều, thi thoảng sẽ ừ một tiếng biểu thị anh vẫn đang nghe, "Di Thúy là?"

"Hàng xóm đấy, nói con rể của di ấy mới mua túi xách tặng mình, cả ngày ở trước mặt mẹ dương dương tự đắc. Bà nói bà ấy rất mất mặt."

Chuyện này không quá có gì đáng để tâm nên Ôn Dĩ Ninh nói một hai câu rồi chuyển sang mấy chủ đề thú vị tiếp theo, thế sự có trăm cái trạng thái, dưới tầng khói lửa nhân gian có hàng trăm câu chuyện. Tuy là không nhìn thấy đối phương, nhưng Đường Kỳ Sâm đầu bên kia vẫn theo đúng tiết tấu của cô, khóe miệng từ lâu đã cong lên.

"Phù ~ được rồi, không nói nhiều với anh nữa, anh mau đi làm việc cho xong rồi về sớm nghỉ ngơi đi." Ôn Dĩ Ninh không chế chuẩn thời gian, mười phút không xê xích gì nhiều.

Đường Kỳ Sâm hiện tại đang ở Á Hối, cũng giống cô đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm trên sông Hoàng Phố. Trong phòng làm việc rộng lớn của tổng giám đốc kỳ thực còn có mấy người phụ trách kỹ thuật, Kha Lễ ngồi một bên tập hợp ý kiến của bọn họ, mọi việc xong xuôi, sự chú ý không hện mà cùng rơi trên người vị thiếu gia đẹp trai trẻ tuổi kia. Về mặt của Đường Kỳ Sâm có thể gọi là dịu dàng ôn hòa, với ngày thường khác nhau một trời một vực.

Hai mặt nhìn nhau, sau đó đồng loạt ném ánh mắt tìm tòi nghiên cứu về phía Kha Lễ. Một vị kỹ sư lai lịch sâu ngâm ý cười hỏi: "Đường tổng đây là?"

Kha Lễ cười cười, không lên tiếng, để cho bọn họ tự mình lĩnh hội.

"Ngày mai trở lại hả?" Đường Kỳ Sâm hỏi.

Ôn Dĩ Ninh ừm một tiếng, "Chỉ mua được vé trưa mai."

"Thời gian vừa vặn, tôi đến đón em."

"Được, bye bye." Ôn Dĩ Ninh định kết thúc trò chuyện, Đường Kỳ Sâm bỗng gọi, "Niệm Niệm."

"Làm sao vậy Đường lão bản?"

Hai người tán gẫu dùng âm lượng rất nhỏ, trong lời nói nhỏ nhẹ càng làm khiến người ta cảm nhận rõ hơn sự ôn nhu.

Đường Kỳ Sâm nói: "Lão bản nhớ em."

Chuyện phá dỡ đủ để thay thế cho nhiệt tình với bàn mặt chược, Giang Liên Tuyết mỗi ngày đều lần la bên ngoài hỏi thăm tin tức. Ba của Lý Tiểu Lượng trước đây làm ở cục quy hoạch, tuy đã về hưu nhưng vẫn có khả năng nghe ngóng tin tức, có người nói tháng sau, thời gian phá dỡ đã có thể định chuẩn rồi.

Ngày Ôn Dĩ Ninh đi, Giang Liên Tuyết đột nhiên hỏi một câu: "Mua một cái nhà ở Thượng Hải thật sự còn thiếu nhiều tiền lắm à?"

Ôn Dĩ Ninh sợ bà lại nghĩ ra cái yêu sách gì mới, tàn nhẫn đập tan suy nghĩ của bà: "Với chỗ tiền phá dỡ đó của mẹ, ở một đoạn đường hơi hơi khá một chút cũng chỉ có thể mua được nửa cái nhà vệ sinh."

Giang Liên Tuyết nhú nhú mày, "Đắt như vậy cơ à."

Ôn Dĩ Ninh thay xong giày, kéo cửa chuẩn bị đi ra, liếc bà một cái rồi nói: "Còn nữa, mẹ đừng có trang điểm đậm thế, như trẻ con ấy."

"Cút đi!" Giang Liên Tuyết trực tiếp đẩy người ra ngoài, sau đó "rầm!" một tiếng, cửa đóng lại trước mặt cô.

Hơn năm giờ chiều tàu dừng lại ở ga Thượng Hải, Đường Kỳ Sâm đứng chờ cô ngay bên ngoài cửa xuất trạm.

Ôn Dĩ Ninh nhìn thấy người, hai mắt lập tức sáng lên, "A, lão bản đổi kiểu tóc rồi."

Trước đó mái tóc của Đường Kỳ Sâm thường được vuốt về sau, rất tinh anh, lần này cũng không tính là đổi, chỉ cắt mỏng đi phần tóc hai bên thái dương, cũng tia qua một chút, gọn gàng lại càng hiện ra trẻ tuổi. Ôn Dĩ Ninh đưa tay, lòng bàn tay nhẹ nhàng sờ sờ, cuối cùng bình luận: "Đám tay."

Đường Kỳ Sâm ôm eo cô, đeo kính lên rồi nói: "Sao lại thích sờ như vậy nhỉ? Trở về rồi cho em sờ đủ."

Lời này nghe ra thế nào cũng thấy không quá đứng đắn, Ôn Dĩ Ninh không tiếp nổi anh, chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy, Đường Kỳ Sâm nhìn cô, hai mắt thấp thoáng ý cười. Anh rõ ràng cố ý.

Đường Kỳ Sâm có một thói quen, đó là cuối tuần dù phải tăng ca cũng không mặc trang phục quá chín chắn, ngày hôm nay một thân đều là màu sắc nhàn nhạt, đứng trong đám người này thật giống như cái mắc áo di động, kéo theo không ít ánh mắt. Vào đến trong xe, Đường Kỳ Sâm mới nói: "Dẫn em đến nơi này."

Hai ngày trước đã đồng ý lời mời của Phó Tây Bình, tối thứ bảy tụ tập.

Dinh thự này là nơi bọn họ thường đến, cũng coi như là căn cứ địa rồi. Khi còn trẻ thích mới mẻ, lưu luyến mấy thứ múa hát và sắc đẹp, sau khi thành gia lập thất rồi cũng rất tự giác thu liễm lại, đến cả địa điểm tụ tập cũng chuyển thành cố định. Hơn nữa nơi này là của một người em họ của Phó Tây Bình, làm việc tán gẫu cũng không phải kiêng kỵ gì nhiều.

Đường Kỳ Sâm một đường nắm tay Ôn Dĩ Ninh, đi qua cửa xoay, nhân viên phục vụ đã đứng chờ từ sớm, thái độ cung kính: "Đường tiên sinh."

Dẫn người đi về phía thang máy, xuyên qua hành lang tiến vào gian phòng lớn nhất. Bên trong người đã đầy đủ, cũng đã mở một bàn chơi bài, Phó Tây Bình quay mặt về phía cửa, vừa nhìn thấy bọn họ liền đứng bật dậy, trên mặt chứa đầy ý cười, "Ái chà chà, em gái xinh đẹp từ đâu đến thế này? Nhiều năm như vậy không gặp, tiểu Niệm Niệm, nào, cho ca ôm một cái."

Phó Tây Bình có vẻ ngoài anh tuấn, nhưng vẻ ngoài này lại không giống với Đường Kỳ Sâm, ngược lại càng có thêm mấy phần màu mè. Cà lơ phơ phát luôn thường trực ở nơi đuôi mắt, cặp mắt đào hoa kia quá dễ lưu thành ấn tượng.

Anh ta và Ôn Dĩ Ninh có thể coi như là có quen biết, nếu không nhờ anh ta thì mấy năm trước Đường Kỳ Sâm cũng không có cơ hội để cô dần dần tiến vào cái vòng tròn của chính mình.

Phó Tây Bình đang hai tay đi tới, nhưng chưa kịp lại gần thì đã bị Đường Kỳ Sâm cản lại, "Từ đâu tới thì cút về đó."

Ôn Dĩ Ninh chào anh ta, "Tây Bình ca."

Một tiếng ca này làm cho Phó Tây Bình thoải mái hết cả người, cũng đã nhìn ra quan hệ của hai người này tiến đến mức nào. Anh ta vui vẻ a một tiếng rồi nói: "Lê ra phải sớm đến đây rồi, Kỳ Sâm che chở em, giấu em quá kỹ, đáng đánh đòn."

Ánh mắt của mọi người dồn dập chuyển về phía này, sau đó đồng loạt rơi xuống người Ôn Dĩ Ninh.

Đều là bạn thân của Đường Kỳ Sâm, đã quen thuộc, đều là người mình, cũng là cái vòng tròn riêng tư nhất của anh.

Đường Kỳ Sâm vẫn nắm tay Ôn Dĩ Ninh không buông lỏng, giọng nói bình tĩnh không có chút tạp niệm: "Giới thiệu với mọi người, Dĩ Ninh, là bạn gái của tôi."

Anh công khai với những người không phải là người ngoài này, cũng là một phương thức nào đó mang theo ý nghĩa tuyên cáo quyền sở hữu. Mấy người kia lập tức ồn ào ầm ĩ, ngoài miệng cũng không chút lưu tình, Đường Kỳ Sâm vui vẻ đáp lời từng người, tình cờ bật lại hai ba câu, mặt mày tươi cười, xem ra tâm trạng vô cùng tốt.

Anh chặn trước người Ôn Dĩ Ninh, là một tư thế bảo vệ.

Phó Tây Bình khoác vai anh, "Qua chơi bài đi."

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu hỏi Ôn Dĩ Ninh: "Chơi không?" Lại hỏi Phó Tây Bình, "Chơi cái gì?"

Phó Tây Bình rất chu đáo khi cô gái nhỏ ở đây, cười cười, "Niệm Niệm, đầu địa chủ nhé."

Ôn Dĩ Ninh cũng không ngại ngùng, tự nhiên ngồi xuống. Đường Kỳ Sâm kéo cái ghế ngồi xuống cạnh cô: "Hạ cậu ta."

Ôn Dĩ Ninh mở khóa túi, "Em không mang nhiều tiền mặt cho lắm."

Phó Tây Bình nghe đến là vui vẻ, Đường Kỳ Sâm cũng cười, giúp cô cầm túi đặt trên đùi mình rồi nói: "Thua thì tính cho tôi, thắng là của em."

Bọn họ chơi bài không dùng tiền mặt, trước ghi lại số, một điều thuốc đại biểu cho bốn con số, một bát lửa là năm con số, sau một ván bài thắng thua mấy trăm ngàn cũng là chuyện bình thường.

Ôn Dĩ Ninh là người có trí nhớ tốt, vận may cũng không tệ, Phó Tây Bình ai ui không ngừng, "Ồ đây bạn trai em là có tiền nhất rồi, không cần phải giúp anh ấy thắng như vậy đâu."

Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu qua nhìn Đường Kỳ Sâm, nghiêm túc nói: "Em không cho anh thua."

Đường Kỳ Sâm gác một chân lên, giữa hai lông mày là gió mát, lúc cười lên, nơi khóe mắt cũng đều là thoải mái vui vẻ.

Đánh xong một ván liền để cho Đường Kỳ Sâm tự chơi, Ôn Dĩ Ninh đi ra ghế sofa ăn trái cây.

Phó Tây Bình hí hí mắt, ý tứ sâu xa nói: "Thật sự không giống nhau, đều là chơi với anh nhưng An An xưa nay đều là quấy rối, chỉ có Dĩ Ninh là thật lòng thật dạ muốn giúp anh thắng tiền."

Đường Kỳ Sâm đánh mắt sang, "Chú thì biết cái gì? Không phải cô ấy muốn thắng tiền, mà là muốn giữ mặt mũi cho anh."

Phó Tây Bình ôm ngực, bày ra vẻ mặt bi thương, "Ách, bắt nạt em không có đồng đội mà."

Đường Kỳ Sâm nhú mày.

"Không tệ." Phó Tây Bình đã nhìn ra được từng chút biến hóa nhỏ của anh, hài lòng nói: "Không còn giống như khổ hạnh tăng nữa, có chút dáng vẻ của con người rồi."

Phía quầy bar bên kia, có mấy người bạn của Đường Kỳ Sâm không chơi bài ngồi xuống tán gẫu với Ôn Dĩ Ninh, đều là người có lòng, cũng đều là anh em, không làm gì khó dễ. Nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên Đường Kỳ Sâm mang bạn gái đến ra mắt nên vẫn tránh không được trêu chọc ầm ĩ.

Đường Kỳ Sâm thoảng lại đánh mắt nhìn qua, nhìn bầu không khí phía đó vẫn khá ổn nên cũng không xen vào câu chuyện của bọn họ. Anh vẫn rất biết kiểm soát chừng mực.

Nhưng về sau người vây quanh càng lúc càng nhiều, Ôn Dĩ Ninh cũng có chút không chống đỡ được, liên tục đỏ mặt.

Đường Kỳ Sâm hướng về phía đám đàn ông thôi đó gọi, "Qua đây."

Một người trong đó cười ha hả: "Đánh bài của cậu đi, cách xa như vậy còn muốn bảo vệ vợ nữa à?"

Gò má Ôn Dĩ Ninh càng nóng hơn, vội vàng đưa mắt về phía Đường Kỳ Sâm rồi cười khổ một cái, vô cùng bất đắc dĩ.

Đường Kỳ Sâm đặt bài xuống, đẩy ghế tựa trực tiếp đi tới, cầm tay Ôn Dĩ Ninh rồi nói với bọn họ: "Được rồi, muốn ăn cái gì uống cái gì thì cứ gọi, ghi hết vào cho tôi."

Mọi người vui vẻ: "Tiệc cưới hả?"

Đường Kỳ Sâm cười mắng: "Đồ ăn cũng không chặn nổi miệng của mấy người."

Ôn Dĩ Ninh rướn người, ghé đến bên tai anh nhỏ giọng nói: "Không sao, anh cứ chơi đi, em vào nhà vệ sinh một chuyến."

Đường Kỳ Sâm ôm bà vai cô, "Được, nói người phục vụ ngoài cửa dẫn em đi."

Ôn Dĩ Ninh trong nhà vệ sinh dậm lại phần, trong phòng khách vẫn có chút chán, cô nghĩ ở đây hít thở không khí một chút rồi mới đi vào. Đúng lúc có người gọi đến, cô nhìn màn hình hiển thị, thuận tay ấn chọn chế độ rảnh tay, "Mẹ, lại sao thế?"

Giang Liên Tuyết bên kia gần như là trong tích tắc gào lên, âm thanh này thật sự có thể lật tung mái nhà: "Ôn Dĩ Ninh!! Cái tên bạn trai già kia của con sao lại đột nhiên gửi nhiều túi cho mẹ như vậy!! Con mẹ nó còn đều là LV!! Không phải cậu ta ăn con rồi đó chứ?! Ăn rồi nên hồ thẹn muốn dùng mấy cái túi đó bồi thường cho mẹ!! Nói cho cậu ta biết, không có cửa đâu! Đừng hòng nghĩ mua chuộc được mẹ!!..... Trời ạ, cái tên cặn bã gì mà nhiều tiền thế này, mẹ tùy tiện tra một cái trong đồng này cũng tới ba vạn hai đó!!"

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Từng theo áng mây chiều tìm đường về (5)

Dịch: CP88

Giang Liên Tuyết cúp điện thoại, sau đó chụp một tấm ảnh gửi qua.

Một cái thùng giấy lớn mở ra, bên trong có năm, sáu cái hộp đóng gói, hai cái đã bị Giang Liên Tuyết mở ra, chiếc túi kẻ caro đặt trên ghế sofa, Ôn Dĩ Ninh nhìn kỹ một chút thì nhận ra đây là mẫu mới ra mùa xuân năm nay. Giang Liên Tuyết mới chỉ tra thử một cái chứ chưa tổng hợp cả đám túi trong đó. Tính toán một chút, một cái thùng mười mấy vạn cứ như vậy được đưa đến cửa.

Giang Liên Tuyết còn ở đầu bên kia chất vấn: "Không phải là cậu ta ăn con rồi đó chứ!"

Nhà vệ sinh có người mở cửa đi vào, Ôn Dĩ Ninh vội tắt chế độ rảnh tay, nhỏ giọng nói: "Không phải, không phải!"

"Vậy vì sao cậu ta lại đưa nhiều túi về đây thế này, con nói cái gì kích thích đến cậu ta phải không?!"

Ôn Dĩ Ninh trong giây lát mờ mịt, "Con đâu nói gì đâu."

Cô ra ngoài có hơi lâu, sau khi trở lại phòng bao, Phó Tây Bình lập tức nhường chỗ: "Mới có mấy phút thôi mà đã có người nhấp nhòm không thể ngồi yên rồi. Sao hả? Ghế này của em có gai bên dưới sao? Nói anh đó Đường Kỳ Sâm!"

Đường Kỳ Sâm hỏi: "Còn chưa thua đủ?" Sau đó đặt lá bài cuối cùng xuống, thắng con tám bích của cậu ta, Phó Tây Bình ách một tiếng, ném chiếc bát lửa về phía anh, "Có thể thấy được không thể nói xấu người khác."

Thẻ đánh bạc đã thắng gần đủ, Đường Kỳ Sâm phát phát tay ra hiệu cho người bên cạnh thay vị trí cho anh. Anh đi về phía Ôn Dĩ Ninh, "Đừng để ý cậu ta, cái miệng đó rất khiếm khuyết."

Ôn Dĩ Ninh cực kỳ bất đắc dĩ nói: "Anh gửi cho mẹ em nhiều túi xách như vậy làm gì?"

"Nhận được rồi?"

"Dọa sợ bà ấy, còn tưởng em ở bên ngoài làm chuyện xấu gì rồi." Ôn Dĩ Ninh vẫn không hiểu rõ lý do là vì sao.

"Không có chuyện xấu, đều là chuyện tốt cả." Đường Kỳ Sâm cười cười, "Không cần biết là đi Thụy đi Lục hay đi Hồng, sau này sẽ không có ai dám ở trước mặt bà khoa tay múa chân nữa."

Ôn Dĩ Ninh lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, lúng túng hồi lâu mới cố vượt thẳng xong cái lưỡi: "Anh, anh. Lão bản anh...."

Đường Kỳ Sâm đưa tay vòng về sau gáy cô, khẽ dùng sức một cái liền ấn đầu cô đến bên vai mình. Cánh môi anh nhẹ nhàng đặt hờ bên tóc cô, tiếp lời: "Lão bản yêu em."

Ôn Dĩ Ninh được đút cho một thìa đường, tề bào toàn thân đều là ngọt.

"Làm gì làm gì đấy!" Một người bàn cầm mic đứng cách đó không xa rống: "Ném thức ăn cho chó đấy à? Có suy nghĩ cho Tây Bình không vậy? Kỳ Sâm anh cũng đủ tàn nhẫn nha."

Phó Tây Bình bắt chéo chân đánh bài, nghe được thì vô cùng không hài lòng. "Lư Đình Nam tên nhóc nhà người có cầm miệng được không? Muốn kéo lão tử cùng chết à! Niệm Niệm, ném đi, cứ ném vào anh đây này, có bao nhiêu thức ăn cho chó cứ ném hết lên đầu anh!"

Chỗ này đều là đàn ông trên ba mươi, thả lỏng tinh thần vẫn có thể trở nên ngang tàng ngông nghênh, Đường Kỳ Sâm quen rồi, nắm tay Ôn Dĩ Ninh rồi nói: "Không thích thì chúng ta về nhà."

Ôn Dĩ Ninh nói không sao. Chính xác là cô cũng không muốn dập tắt hào hứng của Đường Kỳ Sâm. Hành động đêm nay của anh cũng được xem như là chính thức dẫn cô tiến vào cái vòng tròn này, Ôn Dĩ Ninh cũng không muốn lưu lại cho bọn họ ấn tượng là một cô gái hẹp hòi khác người.

Phó Tây Bình cũng không đánh bài nữa, cười đi về phía Ôn Dĩ Ninh: "Đừng sợ, sau này đến thêm mấy lần nữa rồi em sẽ hiểu con người của bọn họ. Nhiều lắm cũng chỉ là thêm mấy phần cảm thụ thôi, một người duy nhất không bằng cảm thụ ở đây chính là vị Đường lão bản bên cạnh em rồi."

Đường Kỳ Sâm cười nhẹ mắng một câu, ngày hôm nay anh cũng có chút khác ngày thường, vẻ nghiêm túc lạnh lùng nhạt đi mấy phần, nhường chỗ cho lưỡi biếng an nhàn lên sân, ngược lại có thêm mấy phần lưu manh mà không thô tục.

Phó Tây Bình nói: "Dĩ Ninh, đi, đi chọn mấy chai rượu với anh."

Ôn Dĩ Ninh mím mím môi, liếc nhìn Đường Kỳ Sâm.

Cái ánh mắt này của cô khiến Đường Kỳ Sâm hết sức thỏa mãn, vỗ nhẹ mu bàn tay cô, "Đi đi, muốn ăn cái gì thì nói cậu ta mua cho."

Ôn Dĩ Ninh đi theo Phó Tây Bình ra khỏi phòng bao, trên hành lang phủ một tấm thảm trải dày dùng để chống ồn, bước chân giẫm lên mềm mại mà nhẹ nhàng. Máy ảnh chụp phục vụ anh tuần cao gầy tinh cở đi qua nhìn thấy Phó Tây Bình đều sẽ cung kính cúi chào: "Chào Phó tổng."

Phó Tây Bình đều cười hiền hòa đáp lại, nếu là phục vụ nữ thì nụ cười sẽ càng vui vẻ hơn. Đi một đoạn đường như thế, rất có cảm giác cười ngửa đi trong mùa xuân. Ôn Dĩ Ninh cũng đoán được anh ta rủ mình cùng đi chọn rượu chỉ là muốn khéo léo kéo cô ra đây, hẳn là có lời muốn nói.

Quả nhiên sau đó anh ta đưa cô lên sân thượng, "Trong đó chán muốn chết, ở đây hóng gió tự nhiên."

Phó Tây Bình chống khuỷu tay lên lan can, ngậm điều thuốc chưa châm trong miệng, một hồi sau mới lên tiếng: "Dĩ Ninh, em có thể đến với Đường Kỳ Sâm, anh biết cũng là không dễ dàng gì. Hiện tại nhắc lại những chuyện trong quá khứ đã không còn ý nghĩa gì nữa, có chút sát phong cảnh. Nhưng anh nghĩ vẫn nên giải thích với em một chút."

Ôn Dĩ Ninh yên lặng nhìn về phía anh ta, cũng không có gì kiêng kỵ hay lảng tránh.

Phó Tây Bình nói: "Năm đó anh đến chỗ Kỳ Sâm trên chóc anh ấy có phải đối xử tốt với em là vì nguyên nhân khác hay không. Anh ấy bị anh làm cho phát phiền mới qua loa thừa nhận cho xong chuyện. Kỳ thực anh còn nhìn ra anh ấy sắp nổi giận vì anh cứ luyên thuyên không ngừng rồi, sau đó trùng hợp thế nào cửa không mở, em lại đứng ngoài nghe được. Em xem, hiểu lầm gây ra náo loạn lớn như vậy, cũng khiến em cảm thấy uất ức. Chuyện này là anh không đúng, anh và anh ấy lớn lên với nhau từ nhỏ nên mới không biết giữ mồm giữ miệng, không ngay ngắn nghiêm túc. Sau đó gần nửa năm anh ấy không thêm thêm thoải mái gì đến anh, còn nói bất tự của anh và anh ấy quá xung khắc, muốn đi Ngũ Đài Sơn mời một vị đạo trưởng về làm phép xua đuổi ma quỷ."

Ôn Dĩ Ninh mỉm cười, cũng dựa vào lan can, tầm mắt rơi xuống cảnh đêm của bên Thượng Hải."

"Suốt mấy năm nay anh chưa từng thấy Kỳ Sâm được vui vẻ như thế. Con người anh ấy quá giỏi thu liễm cảm xúc, thiết thòi cho em phải cố gắng hiểu cho anh ấy, ở cái vị trí này, thật sự là không dễ dàng. Cũng mong em chăm sóc cho anh ấy nhiều hơn." Phó Tây Bình rất thẳng thắn, đôi ba câu liền đem toàn bộ ý tứ của mình truyền đạt xong.

Từ nơi hai người đứng nhìn ra có thể thấy cảnh đêm của đoạn sông Hoàng Phố phồn hoa nhất. Ánh đèn cao xa, trời trong trắng sáng. Ngẫu nhiên sẽ có tàu thủy chạy trên sông, đèn màu ôm lấy thân thuyền, vận tốc chậm chậm, giống như đang phiêu theo ngọn lửa năm xưa.

Ôn Dĩ Ninh thu lại tầm mắt, nhìn Phó Tây Bình rồi cười cười: "Tây Bình ca, anh không cần nói xin lỗi nữa, khi đó em đúng là oan ức, nhưng không phải bởi vì nguyên nhân này. Khi em còn trẻ tính tình rất buồn bình, làm gì cũng thẳng đuột như ruột ngựa, còn tùy hứng đến mức thích khăng khăng theo suy nghĩ của mình, suy bụng ta ra bụng người. Đó cũng là khuyết điểm của em, hơn nữa khi đó lão bản, lão bản anh ấy....."

Ôn Dĩ Ninh dừng lại một chút, thở nhẹ ra một hơi, "Đúng như anh nói, anh ấy quá thu liễm rồi, cũng quá chậm chạp, suy nghĩ lại khó đoán. Năm đó em quá nóng nảy, không có một chút kiên nhẫn, đoán cũng không đoán được."

Xét đến cùng, vết thương và hiểu lầm tạo thành đều là do mỗi bên đều quá cứng nhắc với suy nghĩ bản thân, không chịu thử suy xét những nguyên nhân khác. Lời nói của người ngoài có khó nghe thế nào cũng không phải là mấu chốt. Một không đủ dứt khoát, một không nghe lọt bất cứ một lời giải thích nào, kết cục cuối cùng cho đoạn tình cảm cũ chỉ có thể là một đao hung hăng chặt đôi.

Thời gian đã qua thật lâu, gương vỡ lại lành.

Hai người họ rốt cuộc đã vượt qua từng ấy khổ sở phiền đau của hồng trần, cuối cùng cũng chỉ có chính họ là người trong cuộc mới hiểu được.

Phó Tây Bình hiểu rõ ràng ý của cô, có thể thấy được cô đúng là đã lý trí suy xét xong cả rồi.

Hơn mười giờ, Đường Kỳ Sâm vẫn mang theo Ôn Dĩ Ninh đi trước. Vừa lên xe, điện thoại của Giang Liên Tuyết gọi tới, bà ấy nói những chiếc túi kia đều đã gói lại hết rồi, địa chỉ chỉ của Ôn Dĩ Ninh, ngày mai sẽ mang đi gửi chuyển phát nhanh.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Được rồi, địa chỉ gửi vào wechat cho mẹ, gửi qua Thuận Phong(*) đi."

(*) cũng là công ty giao hàng nhanh như Viettel Post, Giao Hàng Nhanh bla bla thôi

"Vây nhớ trả tiền chuyển phát nhanh cho mẹ. Bạn trai con gây chuyện, đừng hòng nghĩ mẹ phải nhả ra tiền." Giang Liên Tuyết vô cùng nhuần nhuyễn bày ra cái tính tình chanh chua lại vất chày ra nước, sau đó thuận miệng hỏi: "Con đang ở đâu?"

Ôn Dĩ Ninh dùng tay che loa điện thoại, "Bên ngoài."

Giọng của Giang Liên Tuyết nhất thời vút lên: "Bên ngoài nào? Ôn Dĩ Ninh kia, mẹ đã dặn con cái gì hả? Đừng có mà nghe tai này lọt tai kia! Nếu thật có cái gì nhất định phải bắt cậu ta đeo bao cao su, đừng có mà ngu ngốc đi uống thuốc tránh thai!"

Giọng của bà quá lớn, trong xe cũng chỉ có từng ấy không gian, Đường Kỳ Sâm không thể không nghe thấy.

Lục phủ ngũ tạng của Ôn Dĩ Ninh đều muốn nhảy lên, vô cùng bất đắc dĩ, vô cùng không biết phải trả lời bà như thế nào.

Đúng lúc này, Đường Kỳ Sâm đưa tay qua, "Đưa tôi, để tôi nói chuyện với bác."

Ôn Dĩ Ninh hạ giọng nói với đầu bên kia: "Mẹ có thể không nhắc đến chuyện này nữa được không? Người ngồi ở ngay cạnh con đây, anh ấy muốn nói chuyện với mẹ."

Giang Liên Tuyết vừa rồi còn hùng hổ la hét bên kia điện thoại nhất thời đình chiến, nhưng lại rất sĩ diện không phục cái từ "sợ" này, cứng miệng chống đỡ, "Mẹ mới không nói với cậu ta, chỉ nhỏ hơn mẹ có chút tuổi thì có gì mà nói? Không nói không nói!"

Bắn ra một tràng, sau đó không chút lưu tình cúp máy.

Ôn Dĩ Ninh khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm, lại quay sang áy náy nói với Đường Kỳ Sâm: "Tính tình mẹ em là vậy đấy, tuy độc mồm độc miệng nhưng lại rất tốt. Bà ấy chỉ hơi thẳng thắn thôi, anh đừng để bụng."

Đường Kỳ Sâm mỉm cười, sắc mặt vẫn rất trầm tĩnh, nói: "Là tôi không suy nghĩ chu toàn, lẽ ra phải đi một chuyến tự mình chào hỏi."

Trái tim Ôn Dĩ Ninh mềm nhũn, câu nói này của Đường Kỳ Sâm quá có nội hàm, căn bản đã vượt qua cái định lực của cô rồi.

Cô nghĩ không ra, cái đề tài này cũng không biết phải tiếp lời thế nào.

Đường Kỳ Sâm đánh mắt nhìn cô, "Làm sao thế?"

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu, chuyển chủ đề về trên người Giang Liên Tuyết, "Mẹ sinh em khi chưa đến 19 tuổi."

Đường Kỳ Sâm bật cười, "Chẳng trách." Nghĩ đến câu "chỉ lớn hơn vài tuổi", cảm thấy cũng không sai.

"Ba em thì sao?"

"Mất lâu rồi." Tiếng của Ôn Dĩ Ninh nhỏ đi, bàn tay đặt trên đùi cũng vô thức siết chặt.

Đường Kỳ Sâm ôn hòa nói: "Tôi nhớ em còn có một người em gái."

Đề tài này là cô bắt đầu trước, ngữ khí của Đường Kỳ Sâm rất tự nhiên, câu hỏi phát ra cũng chỉ là mấy vấn đề bình thường. Những chuyện này Ôn Dĩ Ninh chưa bao giờ chủ động nói với anh, khi trước Đường Kỳ Sâm không hỏi, cũng không nghĩ nhiều, cô đồng ý nói, anh cũng nguyện ý nghe. Sau khi ở bên nhau một thời gian Đường Kỳ Sâm có thể cảm giác được Ôn Dĩ Ninh đối với vấn đề này vẫn có tâm lý phòng bị rất chặt chẽ. Gần như là dựng lên một vòng bảo hộ nhốt kín mình trong đó, im hơi lặng tiếng.

Không có gì bất ngờ, cô không trả lời.

Đường Kỳ Sâm cũng không truy hỏi, vỗ nhẹ cánh tay cô rồi chậm rãi nói: "Thắt chặt dây an toàn, tôi bắt đầu cho xe chạy đây."

Ôn Dĩ Ninh không nhúc nhích.

Đường Kỳ Sâm liền mở dây an toàn của mình, sau đó nghiêng người rướn qua ghế phụ giúp cô cài lại, cùng tiếng "cách" rất nhỏ vang lên, Ôn Dĩ Ninh lên tiếng: "Em gái em mất rồi."

Động tác của Đường Kỳ Sâm hơi dừng lại.

"Tự sát, từ tầng sáu nhảy xuống." Tốc độ nói rất chậm, từng chữ từng chữ như móc ra từ cuống họng, cô lại nói: "Bệnh trầm cảm."

Nói xong mấy chữ này, Ôn Dĩ Ninh giống như đã nhìn thờ rất lâu, cả khuôn mặt trắng bệch không còn một giọt máu. Cô như một miếng bọt biển hút nước dùng tốc độ chóng mặt chìm xuống, trạng thái biến hóa vô cùng rõ ràng, ánh mắt mờ mịt không có tiêu cự.

Đường Kỳ Sâm bắt lấy tay cô, thoáng dùng sức, "Niệm Niệm"

Ba hòn bảy vía của Ôn Dĩ Ninh trong phút chốc thức tỉnh, chậm rãi hồi hồn.

Cô nhìn sang Đường Kỳ Sâm, ánh mắt vẫn còn giãy dụa trong mơ hồ chưa hoàn toàn thoát ra khỏi, đến hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Đường Kỳ Sâm không nói gì, vòng tay ôm cô vào ngực, lòng bàn tay ấm áp theo mái tóc cô vuốt nhẹ, "Được rồi, được rồi Niệm Niệm, đều đã qua."

Không có những lời nói an ủi sáo rỗng, cũng không có ôn nhu săn sóc quá khoa trương. Có đôi lúc, thiện ý hay lòng tốt ngược lại sẽ tăng thêm áp lực cho người khác. Bởi vì phần lớn những đau khổ khôn cùng đều không thể san sẻ đi, bạn không thể nào hiểu được tâm tình của người trong cuộc, cũng không thể hoàn toàn hiểu rõ chân tướng sự thật.

Đường Kỳ Sâm ôm cô vào ngực, lấy cảm giác tồn tại cho cô hiểu được mình không lẻ loi bước đi, cũng không cô độc một mình, đoạn đường này vẫn có người nguyện ý cùng cô bước tiếp.

Ôn Dĩ Ninh ngửi được mùi hương thoang thoảng trên quần áo anh, trái tim đều được sưởi ấm. Cô ngẩng đầu lên, trên môi anh nhẹ nhàng hôn liên tiếp mấy cái. Đường Kỳ Sâm cười, "Con gà mổ thóc hả?"

Ôn Dĩ Ninh á một tiếng, dịch môi xuống dưới, trên cằm anh không nhẹ không nặng cắn một cái.

Bởi vì dùng đầu răng nhón nên dù chỉ dùng chút sức cũng vẫn sẽ rất đau. Nhưng khuôn mặt của Đường Kỳ Sâm không chút đổi sắc, rộng lượng hỏi: "Thoải mái hơn chút nào chưa?"

Ôn Dĩ Ninh từ trong lồng ngực của anh ngồi thẳng lên, khuôn mặt trở về tươi cười ban đầu, tối tăm giữa hai hàng lông mày đã được quét đi hơn nửa.

Thứ hai, nguyên một tuần lễ nhiệt độ cao được ảnh hưởng từ cơn bão ở vùng duyên hải làm cho giảm nhiệt đi không ít, nóng nảy bức bối cũng cùng tiêu tan, sắc trời âm u có mấy phần tiêu điều khi bước qua thu. Tòa tháp trung tâm tài chính thế giới đứng sừng sững giữa những tòa nhà cao ốc xung quanh, trời đất làm nền cho bức tranh, dòng xe cộ nối đôi không dứt giữa mạch thành thị trở thành một buổi thịnh yên lưu động.

Ngày diễn ra cuộc họp giữa năm của Hội đồng quản trị tại tập đoàn Á Hối, bảy giờ ba mươi phút sáng, toàn bộ thành viên hội đồng quản trị và lãnh đạo cấp cao của các ban ngành đi vào phòng hội nghị. Cánh cửa gỗ đồ đồng đóng chặt, đèn cả những công việc đơn giản như thêm trà rót nước cũng là do chính người phụ trách của phòng hành chính chịu trách nhiệm.

Bản hội nghị dài được xếp chỗ dựa theo tỷ lệ cổ phần nắm giữ và chức vị. Đường Kỳ Sâm ngồi ghế đầu tiên hàng bên trái cạnh ghế chủ tịch, Đường lão gia từ năm nay hơn 70 tuổi, mấy năm qua tuy vẫn đảm nhiệm chức chủ tịch Hội đồng quản trị, nhưng đã lui về tận hưởng cuộc sống an nhàn, thực quyền trong tay đều chuyển cho Đường Kỳ Sâm, chỉ có một năm hai lần tham gia buổi họp giữa năm và đầu năm của Hội đồng quản trị.

Đường Thụ Vành vẫn là người đức cao vọng trọng được mọi người kính ngưỡng. Ngày thường an nhàn thư thái sống cuộc sống vô lo tự tại của mình, nhưng khi khoác lên người một thân âu phục ngay ngắn, khí thế và uy nghiêm vẫn y nguyên như ban đầu.

Trừ 15 phút ngắn ngủi ăn trưa, trọn vẹn một ngày cửa phòng họp đều khép chặt.

"Em vừa lên chỗ tài vụ ký tên, trùng hợp gặp được trợ lý Kha từ trong phòng họp đi ra, chắc là đi nhà vệ sinh. Sắc mặt anh ấy cực kỳ khó nhìn, thật sự là chưa bao giờ thấy." Sắp đến giờ tan tầm, đồng nghiệp làm xong công việc ngồi với nhau tranh thủ nói chuyện phiếm.

"Cuộc họp không thuận lợi sao?" Có người hỏi.

"Chắc cũng không đến nỗi." Có người nói: "Nhưng không phải hạng mục đầu tư hệ thống dẫn đường kia của tập đoàn vẫn không được thông qua sao? Có phải lần này lại bị bác bỏ rồi không?"

"Ồi, các chị không nghe nói gì à? Em trai của Đường tổng muốn tranh giành gia sản với ngài ấy đấy."

"Thôi đi, Đường Diệu có Minh Diệu rồi, bản thân mình cũng đã tiền đồ thênh thang, tranh làm cái gì cho nhọc lòng!"

"A. Cũng đúng."

Những mẫu chuyện vụn vặt này Ôn Dĩ Ninh nghe tai trái rồi lại lọt qua tai phải. Nhưng cuộc họp này mở thật sự dài, ngồi trong đó cả một ngày, không biết anh có bị đau dạ dày hay không?

Sáu giờ ba mươi phút, kết thúc thảo luận của một hạng mục cuối cùng.

Sau khi tan họp, Đường lão gia từ lại cùng Đường Kỳ Sâm nói chuyện hơn hai tiếng mới rời đi. Còn lại vài phần công tác lẻ tẻ cần đi đến kết luận, đến tận mười giờ Đường Kỳ Sâm mới trở lại văn phòng tổng giám đốc. Căn phòng rộng lớn chỉ có một chiếc đèn trần chiếu xuống, kim loại lạnh lẽo đặt nơi này càng khiến cho không gian trở nên u tối hơn, thậm chí là không cảm nhận được một chút nhiệt độ. Kha Lễ theo sát phía sau, cánh cửa vừa được anh ta thuận tay đóng lại, Đường Kỳ Sâm đã vội vàng kéo ngăn tủ thứ hai tìm lọ thuốc của mình, sau đó lấy ra hai viên thuốc con nhộng.

Kha Lễ nhanh chân lấy cho anh một cốc nước ấm, Đường Kỳ Sâm tổng liền lúc bốn viên vào miệng, sau đó nuốt xuống. Khuỷu tay của anh chống trên mặt bàn, đầu cúi thấp, không ngừng thở dốc. Kha Lễ lo lắng, "Ngài vẫn ổn chứ?"

Đường Kỳ Sâm phát phát tay, Kha Lễ liền im lặng.

Trong lòng anh ta rõ ràng, ỏn ẻ nào được.

Cuộc họp Hội đồng quản trị lần này thật đủ lao tâm khổ tứ, Đường lão gia từ rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, trước giai đoạn bỏ phiếu quyết định đã lên tiếng, trong giọng nói mang theo ý tứ dẫn dắt rõ ràng. Thành viên trong Hội đồng quản trị vẫn có bạn cũ tâm phúc của ông, một người mở miệng nói, những người còn lại liền đua nhau phụ họa. Đường Kỳ Sâm vẫn đẩy mạnh hạng mục, thông qua nghị quyết. Nhưng điều kiện tiên quyết là ----- hợp tác với Minh Diệu, cùng nhau hoàn thành công đoạn phát triển và mở rộng hạng mục.

Chính bản thân Đường Diệu còn chưa lộ diện, nhưng đã có thể làm đến kín kẽ không chừa một lỗ hổng. Sau khi hội nghị kết thúc, căn chuẩn thời gian gọi đến cho Đường Kỳ Sâm, lời nói uyển chuyển hoa mỹ, bảo vệ mặt mũi cho cả hai. Cuối cùng nói, mong đợi anh cả đến chỉ báo, anh em nắm tay cùng tiến, cũng chúc Á Hối ngày càng thành công, giang sơn có thêm màu sắc.

Đường Kỳ Sâm cười khách khí hàn huyên, anh tới tới đi, người tiến ta lui, bầu không khí hòa hòa hợp hợp.

"Lão gia từ ngày càng tín nhiệm Đường Diệu, chuyện này, thật sự ngài ấy đã sai lầm rồi." Kha Lễ tức giận.

Thuốc chậm rãi có tác dụng, dạ dày căng chặt chậm chậm dần ra, Đường Kỳ Sâm ngồi thẳng hơn một chút, sau đó nói: "Hạng mục này mãi không có quyết sách thông qua, trong nhóm mấy người lớn tuổi đó cũng có không ít kẻ thích cây già lên mặt, bỏ đi, loại mặt mũi này không thể không cho. Nếu kiên quyết muốn ngăn cản, giữa hai phe cũng rất khó coi. Ông nội chỉ là muốn dàn hòa hai bên, nghĩ ra một phương pháp tối ưu nhất. Vừa rồi ông đã ở lại trò chuyện với tôi, cậu nghe rõ chưa?"

Kha Lễ gật đầu, "Đã rõ."

Đường Kỳ Sâm lạnh giọng, "Tôi sẽ coi như nể tình với cậu ta một lần này."

Kha Lễ chần chừ, "Vậy Đường Diệu?"

Đường Kỳ Sâm không nói nữa. Trong lòng anh hiểu rõ chuyện này Đường Diệu về đây không phải vì tiền, cũng không phải vì quyền.

Một mối cả một ngày, Kha Lễ thật sự không muốn để anh phải tiếp tục suy nghĩ chuyện công việc, liền nói: "Nếu ngài còn có chỗ nào không thoải mái thì nói với tôi, tôi gọi cho bác sĩ Trần."

Đường Kỳ Sâm day ni tâm, "Đừng cho cậu ta tới đây, nghe cậu ta lải nhải chỉ thêm phiền."

Kha Lễ tiếp lời: "Lão Trần cũng vì muốn tốt cho ngài."

Đường Kỳ Sâm nặng nề thở ra, cả người chôn trong ghế da, không muốn suy nghĩ nữa, chỉ có mấy ngón tay đặt trên tay vịn gỗ đều đều.

Kha Lễ nhìn sắc mặt không tốt của anh, đáng về một mối khó mà giấu, cả một ngày tranh đấu như vậy, cả người cũng giống như già đi mấy tuổi. Anh ta không yên tâm, ngập ngừng một chút, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Đường tổng, hay là tôi gọi điện cho Dĩ Ninh nhé?"

Đường Kỳ Sâm lúc này mới mở mắt ra, khàn giọng hỏi: "Cô ấy chắc là tan ca với đồng nghiệp rồi?"

"Vâng, lão Dư đưa về, còn tự mình gửi tin nhắn báo cho tôi. Đúng rồi, Dĩ Ninh có để lại chỗ lão Dư cái gì đó, sau tan họp lão Dư có mang đến chỗ tôi nhưng khi đó ngài và lão gia tử đang nói chuyện." Kha Lễ bây giờ mới nhớ đến, anh ta về phòng làm việc của mình lấy đồ, đưa cho Đường Kỳ Sâm.

Một cái túi giấy nhỏ xinh, mở ra xem, là sổ ghi chép hội nghị của cô.

Đường Kỳ Sâm mở ra, nhìn thấy trên mấy tờ giấy mới tinh vẽ một bức tranh phác họa -----

Một cái bàn hội nghị, ngồi đầy những nhân vật tai to mặt lớn, người ngồi ở chính giữa, đẹp trai phóng khoáng, tóc vuốt keo về sau, mày rậm mắt sáng, khuôn mặt cool ngầu.

Ôn Dĩ Ninh viết một dòng chú thích bên dưới: "Giá trị nhan sắc có thể cân cả nhóm, mẹ ơi soái quá đi [hoa si][miệng chảy dài](*)~"

(*) mấy cái này là biểu tượng icon mọi người hay dùng đó, bởi vì trong truyện không để hình được nên tác giả để tên của icon

Lại lật một tờ -----

Trên bàn tròn vẽ đầy những món ngon, bánh ngọt, đùi gà, pizza, cơm, chính giữa là một con vịt béo tròn.

Ôn Dĩ Ninh viết: "Tặng lão bản phiếu ăn, sau khi thấy được thỉnh mau đi ăn cơm~"

Một bức cuối cùng, sau khi Đường Kỳ Sâm mở ra thấy được, toàn bộ băng tuyết trên khuôn mặt đẹp trai cứ như vậy toàn bộ tan ra, khoe miệng giương lên một độ cong vui vẻ.

Ôn Dĩ Ninh vẽ một mỹ nữ mặc áo tắm hai mảnh, hai tay ghép thành hình chữ V nâng khuôn mặt, vẻ mặt si mê được khuếch đại, đôi mắt cũng vẽ thành cực cực lớn, tràn đầy tình yêu, trong hai con mắt đều viết chữ "Đường".

Bên dưới có dòng chú thích: "Lão bản! Yêu anh nha! (づ￣3￣)づ~"

Lúc Đường Kỳ Sâm cười lên, đường vân nơi khóe mắt cũng trở nên sâu hơn, thật giống một đêm gió xuân hiu hiu, bầu không khí xung quanh dần ảm áp lại. Kha Lễ đứng bên cửa sổ nhận điện thoại, lúc xoay người lại đột ngột sợ run đứng tại chỗ. Bất kể là rất lâu trước đây, hay là cực lâu sau này, Kha Lễ đều nhớ kỹ một khắc này của đêm nay, vẻ mặt này của Đường Kỳ Sâm.

Khuôn mặt anh giống như mặt hồ được phủ kín bởi ánh tà dương, tình cảm lâm râm che đầy ôn nhu. Loại hạnh phúc kia giống như muốn từ giữa hai hàng lông mày của anh tràn ra.

Sau khi cuộc họp Hội đồng quản trị giữa năm kết thúc, các hạng mục đều được đăng lên báo ngày, đảo mắt một cái đã đến cuối tháng tám, lập thu đến, chịu đựng cái nắng gắt của cuối thu tháng chín, trước và sau lễ Quốc khánh, tại thành phố Thượng Hải sẽ tình cờ thấy được gió cuốn lá rụng, cảnh đậm ý thu.

Ngày hôm đó là thứ bảy, Đường Kỳ Sâm mang theo Ôn Dĩ Ninh đến dinh thự lần trước.

Phó Tây Bình tổ chức sinh nhật 34 tuổi, dẫn đi dẫn lại Ôn Dĩ Ninh nhất định phải đến. Sinh nhật là một chuyện rất riêng tư, với xuất thân này của bọn họ, cũng không muốn trắng trợn phô trương, mấy người chơi thân tụ tập, mang theo tâm ý mà đến là đủ. Phó Tây Bình rất coi trọng tình cảm, quy tắc của anh ta cũng chính là, quà nhất định không lấy, chỉ cần người đến.

Đường Kỳ Sâm suốt một tháng đều bận rộn ở nước ngoài công tác, với Ôn Dĩ Ninh gần như không có lấy một lần hẹn hò lãng mạn. Trùng hợp đúng ngày hôm nay tụ lại, nhớ nhung nhẩn nhẽ, gặp mặt, liền ngay ở trên xe đề người xuống hôn sâu mười mấy phút. Đến phòng bao Phó Tây Bình đặt sẵn lại lôi kéo người cùng ngồi trên ghế sofa anh em em.

Đường Kỳ Sâm nửa ôm Ôn Dĩ Ninh, hơn nửa người cô đều nằm trong ngực anh. Ánh sáng trong phòng vốn đã mờ mờ, ngày sinh nhật dĩ nhiên so với ngày thường chừng mực sẽ rộng hơn một chút, quần ma loạn vũ, cũng không nhìn rõ ai với ai.

Ôn Dĩ Ninh bị ánh đèn này làm cho choáng váng, cô không nhìn nữa, chôn mặt vào trước ngực Đường Kỳ Sâm. Lắng nghe nhịp tim, cảm nhận nhiệt độ từ trên người anh, cuối cùng nổi lên ý xấu, ngửa đầu rồi nhẹ nhàng cắn vào yết hầu của anh một cái.

Đường Kỳ Sâm hít vào một ngụm khí lạnh, cả người cũng run lên. Ôn Dĩ Ninh còn chưa hiểu vì sao, Đường Kỳ Sâm đã ôm eo cô rồi dùng sức nhéo, trầm giọng ghé sát tai cô, "Đừng có cắn chỗ đó."

Ôn Dĩ Ninh cứng cứng cái đầu vào ngực anh.

Đường Kỳ Sâm bất đắc dĩ nói: "Mẩn cảm."

Bầu không khí trong phòng bao vốn đang sôi động, cánh cửa đột nhiên mở ra, bởi vì bên trong ồn ào náo nhiệt nên không ai chú ý thấy có thêm một người. Mãi đến khi người đứng gần cửa nhất phát hiện ra, mới cầm mic "móa" một tiếng, vui vẻ nói: "An An đến rồi!"

Một tiếng rống này đủ để khiến cho đầu óc phần lớn người ở đây tỉnh lại hơn nửa.

Phó Tây Bình là người phản ứng lại đầu tiên, trong lòng thầm kêu không ổn, nhanh chân tiến lên đón, "Đại nữ hoàng điện ảnh, không phải em nói ở phim trường bận rộn không qua được sao?"

Mỗi lần An Lam ra ngoài đều sẽ trang bị đầy đủ, mũ lưỡi trai và kính râm, vừa rồi đi vào lấy xuống, trên người mặc chiếc áo khoác gió rộng thùng thình. Vào đến đây rồi cũng không có gì phải lo lắng nữa, khuôn mặt đẹp để tinh xảo bày ra trước mặt mọi người, thần thái sáng láng nói: "Ngạc nhiên không?! Sinh nhật vui vẻ Tây Bình ca!"

Trên mặt Phó Tây Bình là vui mừng không thôi, nhưng trong lòng thật không biết phải miêu tả thế nào.

Đường Kỳ Sâm dẫn theo Ôn Dĩ Ninh đến đây, mà tâm ý của An Lam đối với anh có ai ngồi đây không biết? Đường Kỳ Sâm là người bao che, An Lam cũng sẽ không chịu thua.

Đây gọi là cái gì?

Chính thức gặp mặt sao?

Người khó xử nhất sẽ là ai?

Phó Tây Bình theo bản năng liếc mắt về phía Ôn Dĩ Ninh, trái tim đập thình thịch thình thịch.

An Lam đến dĩ nhiên Đường Kỳ Sâm cũng đã nhìn thấy, nhưng anh không đứng dậy mà ngồi nguyên trên ghế sofa, thậm chí cả cánh tay ôm lấy vai Ôn Dĩ Ninh cũng không nói lòng nửa phần.

An Lam lướt qua mọi người, ánh mắt thẳng tắp rơi xuống người anh. Bởi vì ánh sáng nơi này không đủ nên họ không thể thấy rõ vẻ mặt của cô ta, nhưng u ám trong thoáng chốc phủ xuống, lại càng có thể cảm nhận rõ tâm bão ngay dưới chân An Lam.

Phó Tây Bình đứng lúc này bước lên, không chút biến sắc chặn giữa bọn họ, cười giả là nói với An Lam: "Nào nào, anh với An An đi uống rượu."

An Lam cười đến mức lộ ra môi hồng răng trắng, khuôn mặt của cô ta trời sinh là dành cho màn ảnh lớn, ngũ quan tinh xảo lại có cảm xúc, khí chất có đủ, đặt giữa đám người không thể nào không nhận ra. Cô ta không theo Phó Tây Bình, mà giống như vô tình, ngữ khí nhàn nhã nói: "Tây Bình ca, giới thiệu một chút đi chứ."

Phó Tây Bình bị đẩy vào thế khó, cái nòng súng này anh ta đương nhiên sẽ không ngu mà xông lên đón lấy. Bầu không khí tĩnh lại chưa đến hai giây, Đường Kỳ Sâm đã đứng lên, nắm tay Ôn Dĩ Ninh đi đến trước mặt An Lam.

"Đây là Dĩ Ninh, bạn gái của anh."

Ôn Dĩ Ninh mỉm cười, tự nhiên lại hào phóng nói: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, chào cô, An Lam."

An Lam vui buồn không hiện rõ, duy trì nụ cười khách khí, "Xin chào."

Coi như một cái cảnh nối giữa các tiết mục, không đến nỗi khiến cho cả hai bên đều lúng túng. Đường Kỳ Sâm chẳng sao cả, cũng chẳng nghĩ đến cần

phải trốn tránh làm gì, sau này sẽ còn phải chạm mặt nhau nhiều, anh không thẹn với lòng, cũng chưa từng mắc nợ ai. Vài câu giao lưu đơn giản là xong, Đường Kỳ Sâm cũng không có ý định để cho hai người họ sau này có gì để phải gặp lại. Để trong lòng An Lam hiểu được, một lần dứt khoát. Ôn Dĩ Ninh có thể xuất hiện trong cái vòng tròn này của bọn họ cũng chính là thái độ của Đường Kỳ Sâm.

Đạo lý đối nhân xử thế của An Lam có thể xem là đã được tôi luyện đến thành thục, trưởng thành giữa cái giới danh lợi này dĩ nhiên cũng không phải vai nữ phụ ngực lớn nhưng não teo. Cô ta có tài năng, có bối cảnh, được vạn người vây quanh, giống như con khổng tước xòe đuôi kiêu sa mà cao quý, chắc chắn sẽ không tự mình làm mất thể diện ở nơi đông người.

Cả đêm cô ta cùng bạn bè vui đùa nói chuyện, đôi mắt nhìn thẳng về phía mọi người, đeo lên một tấm mặt nạ nguy trang tinh xảo, không để cho kẻ khác nhìn thấy một chút dấu vết thương tâm. Chỉ khi đến cuối cùng, men say ba phần mới đem theo ánh mắt si mê oán hận đặt trên người Đường Kỳ Sâm, nhưng cũng chỉ là trong một cái chớp mắt, rất nhanh lại trở về vui cười.

- - - - -

Cuối tuần khí trời thư thái, chủ nhật Đường Kỳ Sâm lại đi Hàng Châu công tác. Trước khi đi còn để lại cho Ôn Dĩ Ninh một đồng phiếu mua đồ, mấy cái trung tâm thương mại lớn xung quanh đều có, tầm nhiều nhất là 50 ngàn. Anh không phải người đàn ông ôn nhu lãng mạn, mà đối với người mình đều dùng phương thức thực tế để đối xử. Sau lần trước anh tặng túi cho Giang Liên Tuyết, Ôn Dĩ Ninh đối với những thứ này đã không còn cảm thấy ngạc nhiên. Anh đưa bao nhiêu đều nhận lấy, cất đi, tính toán một ngày nào đó sẽ trả lại cho anh.

Chậm rãi trải qua ngày chủ nhật, thứ hai đi làm.

Ôn Dĩ Ninh mang theo tinh thần thoải mái đến công ty, cô vừa xuất hiện, một đồng nghiệp nữ gần đó cực kỳ khuếch đại đẩy đồ một cốc nước trong tay, lênh láng lên mặt bàn.

Ôn Dĩ Ninh dờ khóc dờ cười, "Làm sao thế? Trên mặt chị có ria mép à? Dọa em sao?"

Đồng nghiệp nữ kia luống cuống tay chân thu dọn, lại nhìn cô mấy cái, đáng vẻ muốn nói lại thôi, giữa hàng lông mày hiện lên lo lắng.

Ôn Dĩ Ninh không hiểu ra làm sao.

Tầm mắt của cô lướt về hướng đối diện, lại phát hiện trên mặt của mấy người đồng nghiệp khác đều cùng một dạng - - - - - phức tạp, đánh giá, chần chừ, thậm chí còn có tránh không kịp.

Ôn Dĩ Ninh dần cảm nhận được không bình thường, cũng có cảm giác trở thành trung tâm bị mọi người vây xem.

Mãi đến khi đồng nghiệp vừa làm đồ nước kia nhỏ giọng nói với cô: "Dĩ Ninh, chị lên mạng xem một chút đi."

Ôn Dĩ Ninh lấy điện thoại ra, mở weibo.

#6 trên hotsearch: "An Lam nhấn thích."

Nội dung là một bài viết nặc danh bóc trần nữ hoàng điện ảnh họ A nào đó và bạn trai họ T từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, tình cảm phát triển theo năm tháng, nhưng năm nay bị một cô gái họ W nào đó chen chân, bóp chết đoạn tình cảm vừa mới nảy sinh này. (*)

(*) Họ của Sâm ca là 唐 [táng] - T, của Niệm Niệm là 溫 [wēn] - W

An Lam lúc sáu giờ năm phút ấn thích, chỉ chưa đến 20 giây sau đã bỏ thích, nhưng vẫn bị fans chụp ảnh lại, đồng thời cấp tốc chia sẻ về, cứ như vậy leo lên hotsearch.

Số lượng bình luận của bài viết nặc danh này vốn không có nhiều, chưa tới 500 cái, nhưng bình luận nhiều lượt thích nhất lại đặc biệt bắt mắt - - - - -

"Thanh mai trúc mã chính là Đường Kỳ Sâm, CEO của tập đoàn Á Hối, cô gái họ W là nhân viên của công ty anh ta, tốt nghiệp chuyên ngành Ngôn ngữ Anh của Đại học Phục Đán Thượng Hải, tên đầy đủ là Ôn Dĩ Ninh, khỏi cần cảm ơn!"

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Từng theo áng mây chiều tìm đường về (6)

Dịch: CP88

Thời gian xảy ra chuyện này vừa vặn vào lúc sáu giờ sáng, không cho ai thời gian chuẩn bị. Bản thân bài viết của blogger này đã có nhiệt độ, nhưng nhờ có cái tay của An Lam mà nó được lên thẳng trên đỉnh hotsearch.

Ánh mắt của các đồng nghiệp khi nhìn Ôn Dĩ Ninh đều có chút kỳ dị, người khác không biết rõ ràng, nhưng bọn họ quen thuộc hơn ai hết cô gái họ W được nhắc đến trong bình luận trên top kia. Ôn Dĩ Ninh nhìn vài tài khoản tiếp thị giải trí cũng chia sẻ về, đáng vẻ còn chê chuyện đủ lớn đưa chưa đủ to, có bài đăng lại còn có tới hơn một nghìn tương tác. Bình luận phía dưới về cơ bản là bị fans của An Lam không chế:

"Ôm ôm An An của chúng ta, ở đâu ra lẫn lộn trĩ đỏ(*) vào đây vậy, có thể đứng thẳng mà đi lại hay không đấy."

(*) chim trĩ đỏ khoang cổ, còn một nghĩa nữa là "gái ngành", ở Việt Nam có một cụm là "gà móng đỏ", mn tra thử google sẽ hiểu

"Mấy tài khoản tiếp thị đừng có mà cọ nhiệt nữa, tay trơn thôi, từ chối KY(*)."

(*) KY vốn bắt nguồn từ một cụm từ tiếng Nhật 気が読めない (kuuki ga yomenai), đại loại là người không biết phân biệt thị phi, trong vòng giải trí thì KY fans là những người hâm mộ không có khả năng phân biệt tốt xấu, ý tứ những người này không nên nói nữa, từ chối KY là từ chối thảo luận đến thần tượng của mình ở những nơi khác

"Lại là An Lam, diễn xuất khá ổn, nhưng fans nào tàn quá nhiều, phá hỏng hết cả hảo cảm của người qua đường."

"Cái cô họ W này vừa nhìn liền biết là trĩ đỏ tiểu tam, thật lòng khuyên cô đấy, làm người đàn ông đi."

Về cơ bản đều là những nội dung này, Ôn Dĩ Ninh cũng không tiếp tục xem nữa. Cô đã làm việc trong lĩnh vực quảng cáo truyền thông từng ấy năm, cũng coi như từng được va chạm xã hội, hiểu cái gì gọi là dư luận như lưỡi kiếm kề bên cổ, luôn ra vẻ đặc biệt căm ghét những hành vi thất đức trái lại luân lý xã hội, lời nói như dao nhọn tập hợp lại thành cây đao lớn, một đao đứt cổ, đủ để kéo người xuống vực sâu vạn trượng.

Ôn Dĩ Ninh không nghĩ tới chính là, bản thân mình sẽ có một ngày biến thành trung tâm bị bạo tạc.

Tay chân cô đều lạnh lẽo, quanh thân trong nháy mắt chuyển sang mùa đông. Điện thoại rung lên đúng lúc trái tim sắp tan ra thành mây khói, Ôn Dĩ Ninh bị tiếng chuông thỉnh linh này dọa cho mồ hôi lạnh đầy lưng, định thần nhìn, màn hình hiển thị là Trần Táp.

Trần Táp nói: "Cứ làm việc của mình đi, không cần chú ý đến chuyện này, để tôi xử lý."

Sau đó cắt đứt.

Ôn Dĩ Ninh như con cá bị ném vào chảo dầu, sau một hồi đảo qua đảo lại, lại được người ta vớt lên thả về hồ sâu.

Mười lăm phút sau, chủ đề này trên hotsearch bắt đầu đi xuống, từ #6 xuống đến #10, qua nửa giờ sau hoàn toàn biến mất bất vô âm tính. Mà cùng lúc đó tin tức của một minh tinh xx trước đây trật đường ray(*) từng bị moi ra trong nháy mắt nháy lên #1, phía sau còn đánh dấu "Nóng" và "Bạo", lần này còn có ảnh chứng minh, đây mới chính là cây búa đá(**) những kẻ thích ăn dưa mong muốn.

(*) Từ này bắt nguồn từ danh từ trong lĩnh vực giao thông, sau này được biến thể đi sử dụng trong hiện tượng xã hội, ám chỉ những người trong xã hội vượt ra khỏi chuẩn mực đạo đức thông thường đi mưu cầu những tình cảm lợi ích không chính đáng, đôi khi cũng được dùng trong hôn nhân, dùng thế nào chắc mọi người hiểu ^^

Chắc là giống như ở Việt Nam có ăn chả ăn nem gì đó, đại loại giống như hồng hạnh vượt tường đi

(**) chứng cứ xác thực

Mà cư dân mạng chính là một quần thể có trí nhớ không được tốt cho lắm, nhanh chóng bị tin tức vượt đường ray kia thu hút.

Thủ đoạn quan hệ xã hội của Trần Táp vẫn rất cường hãn, cũng không dùng phương pháp ngu xuẩn nhất là xóa bài, không đánh đã khai. Cô ấy có lượng tài nguyên rộng khắp trong vòng xã giao với giới truyền thông, khi trước đài xx vẫn giữ trong tay cây búa đá này, liền chọn lúc này tung lên. Hiệu quả về cơ bản chính là toàn thắng.

Mười giờ sáng, phong ba dần lắng xuống, lúc này cô ấy mới gọi Ôn Dĩ Ninh vào văn phòng.

Lúc đi vào Trần Táp vẫn còn đang nghe điện thoại, cũng đã gần kết thúc, ngữ khí vừa niềm nở vừa nhiệt tình, "Yên tâm, nhất định sẽ mời em ăn cơm. Được, được, làm phiền rồi."

Cô ấy đặt điện thoại về bàn, liếc mắt thấy Ôn Dĩ Ninh liền nói: "Không cần quá để ý, cũng không tính là chuyện lớn gì, dù có lớn hơn nữa tôi cũng có thể đề xuống. Tôi đã chào hỏi với mấy công ty tiếp thị, chờ thêm vài giờ nữa sẽ lại xóa bài đi. Nhiệt độ của bài viết lần này cũng không thật sự cao, hai ngày nữa để bên họ xóa tài khoản kia đi. Cán bản cũng là bịa đặt mà thôi, sẽ không gây ảnh hưởng gì lớn."

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Táp tỷ, cảm ơn."

"Không cần cảm ơn, chuyện này vốn là đầu đuôi lẫn lộn, hoàn toàn là bịa đặt. Sáng sớm Đường tổng đã chuyển máy bay, đoán chừng cũng sắp xuống sân bay rồi." Trần Táp sáng sớm đã gặp phải chuyện như vậy cũng bị làm cho phiền lòng. Cô ấy không phiền Ôn Dĩ Ninh, mà là từ trước đến giờ đã không quá yêu thích gì An Lam.

"Hết chuyện này đến chuyện kia, cô ta điên thật rồi." Trần Táp khẽ mắng, trong lòng khinh thường không thôi, "Cái thứ gì vậy chứ? Không có được thì

đạp đổ? Không được chấp nhận liền hướng về phía cô giận cá chém thớt đổ nước bẩn sao? Người hâm mộ họ nghe được chút gió liền nghĩ sắp mưa rồi, chuyện này mà chậm trễ một chút thôi, còn chưa biết được có thể đào cả mộ tổ nhà cô lên."

Ôn Dĩ Ninh ngồi đó, hai tay buông xuống mặt bàn, mười ngón tay đan nhau, căng thẳng.

Trần Táp châm một điếu thuốc, sau đó giật xuống kẹp giữa hai ngón tay, lại dí tắt rồi nói: "Phía công ty đoán chừng không giấu được nữa, đã có tính toán gì chưa?"

Ôn Dĩ Ninh nhất thời không hé răng.

"Công khai cũng tốt, Đường tổng cũng không thể theo cô giấu cả đời."

Hai chữ cả đời quá nặng. Trần Táp và Đường Kỳ Sâm cộng sự đã nhiều năm, đối với cách thức làm người của anh cũng coi như hiểu biết sâu. Sống hơn ba mươi năm trên đời, trong ngoài đã gặp không ít đàn ông thành công, nhưng có thể duy trì mức độ che giấu và khắc chế như Đường Kỳ Sâm quả là rất hiếm hoi. Quan niệm về tình cảm của anh quá "mỏng", cũng có thể là do những việc từng trải nên muốn thấy anh mất khống chế gần như là không thể. Đến cả An Lam cao cao tại thượng cũng có thể cam tâm tình nguyện yêu đơn phương anh từng ấy năm mà không oán không hờn, quan hệ còn có thể duy trì ở mức cân bằng như thế.

Đây là nhờ Đường Kỳ Sâm khống chế về ngoài hoàn hảo, tuy Trần Táp không thích An Lam, nhưng cũng biết rõ vòng quan hệ này được tạo nên bởi vô số cái vòng tròn rối rắm, cùng có lợi cùng thắng, ai cũng có khó xử và tâm tư của riêng mình. Dĩ nhiên sẽ không ai tự dưng đi chọc thủng tầng giấy này, bởi nó chỉ làm tổn thương hòa khí và thể diện.

Trần Táp không nhiều lời, nhưng trong lời nói mang theo thâm ý, "Sau này trong công ty nhất định sẽ có những nghị luận và thái độ đối với cô, tự cô phải học cách điều tiết. Đương nhiên chuyện này cũng phụ thuộc vào chính cô nữa. Nếu thật muốn ở bên Đường tổng, vậy con đường này không nhất định sẽ hoàn toàn theo ý cô, nhưng cũng không nhất định một mực đối nghịch với cô."

Ôn Dĩ Ninh mỉm cười, trong mắt có tia sáng chậm rãi lưu chuyển, vẫn là câu nói kia: "Cảm ơn chị, Táp tỷ."

Trần Táp cũng cười, "Đi làm đi. Cứ thản nhiên thôi, cô không làm sai."

Ôn Dĩ Ninh đứng dậy rời đi, vừa tới cửa thì bị gọi giật lại, "Dĩ Ninh."

"Dạ?" Cô ngoái đầu lại.

Trong mắt Trần Táp có ám áp, nhàn nhạt nói: "Sắc mặt cô trắng quá rồi, dặm thêm chút phấn."

Từ văn phòng đi ra, Đường Kỳ Sâm gọi điện tới. Ôn Dĩ Ninh cầm điện thoại, nhìn nó rung lên từng hồi, tên hiển thị trên màn hình cũng không ngừng sáng lên. Bàn tay cầm điện thoại của Ôn Dĩ Ninh nóng lên, chiếc điện thoại như muốn đốt phồng cả một mảng lớn trên da thịt.

Cô tìm một chỗ không có ai rồi mới chuyển nghe, kết quả vừa mở miệng liền phát hiện giọng nói của mình đã khàn đi, "Lão bản."

Tốc độ nói của Đường Kỳ Sâm rất nhanh, rõ ràng mà quyết đoán: "Không phải nghĩ nhiều, cũng đừng đi đọc bình luận. Trần Táp đã dùng các con đường làm quan hệ xã hội, thông tin cá nhân của em đều đã được xóa bỏ. Nội dung này không thật, tôi và An Lam khi trước chưa từng nói đến chuyện phát triển thêm một bước nữa. Dĩ Ninh, chờ tôi trở lại."

Nóng bỏng vừa rồi trong lòng bàn tay hình như đã dần hạ nhiệt, Ôn Dĩ Ninh đứng bên cửa sổ nhìn ra con đường lớn phía trước, tâm tình của cô từ trạng thái lên voi xuống chó cũng dần ổn định lại, thở ra một hơi thật dài, cuối cùng ung dung nói: "Lão bản, em không sao."

Yên tĩnh vài giây, Đường Kỳ Sâm thấp giọng nói: "Niệm Niệm ủy khuất, tôi biết mà."

Viên mặt nhất thời nóng lên, Ôn Dĩ Ninh ừm một tiếng, không cậy mạnh nữa mà nhỏ giọng nói: "Bao giờ lão bản trở về?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Ngày mai, chờ bên này ký xong hợp đồng, sáng sớm mai sẽ về đến Thượng Hải."

Công tác trong tay anh thật sự không thoát thân được, chủ nhật tham gia xong diễn đàn ở Hàng Châu đã lập tức bay đi châu Âu tham gia một nghi thức ký kết. Đây là hạng mục trọng điểm mở rộng nửa cuối năm của Á Hối tại thị trường nước ngoài, anh không thể vắng chỗ. Hơn nữa Trần Táp cũng đã báo cáo tình hình cho anh, Đường Kỳ Sâm mới coi như tạm an tâm.

Trần Táp vốn cho là chuyện này sẽ kết thúc tại đây, cũng coi như vẽ kịp một dấu chấm tròn. Nhưng không nghĩ tới chính là, sau giữa trưa chủ đề này lại nóng lên. Bắt nguồn từ trong nhóm fans sân sau của An Lam, một thành viên thường xuyên tổ chức các hoạt động tiếp ứng rất có tiếng nói. Tài khoản của anh ta có hơn hai mươi ngàn lượt theo dõi, cứ như vậy khoảng năm giờ lấy chính tài khoản của mình trực tiếp xé ra.

Đem ngày sinh tháng đẻ, địa chỉ nơi làm việc, phòng ban cụ thể, thậm chí cả thành tích các cuộc thi khi còn học đại học của Ôn Dĩ Ninh đều công bố hết ra ngoài. Cái gọi là công bố thành tích cũng chỉ là một phương thức giấu đầu hở đuôi, bởi vì góc phải của bảng kết quả học tập kia là tấm ảnh chụp chân dung của Ôn Dĩ Ninh, ngũ quan có thể thấy rất rõ ràng.

"Một chút thông tin về người này, những ai sống gần trung tâm tài chính quốc tế Thượng Hải nhớ chú ý [mỉm cười][đầu chó]"

Phía dưới bình luận: "Cũng rất xinh, vì sao phải làm người thứ ba nhỉ?"

"Đáng bị phỉ nhổ, nhưng chủ topic rõ ràng là thịt người(*), là phạm pháp đấy!"

(*) viết tắt của cụm "lùng tìm thịt người", từ lỏng ám chỉ việc lợi dụng khoa học kỹ thuật hiện đại để điều tra thân phận thật sự của một người. Lại thông qua các thủ đoạn Internet để đem thông tin của người có thân phận tương ứng bê ra, mục đích để kiểm chứng hoặc công khai thông tin của người nào đó

"An An đáng thương của chúng ta, vì sao lại không có ai mắng tên đàn ông cặn bã kia chứ."

"Fans của An Lam thật sự là có mặt mũi quá mà, thịt người còn muốn đề đầu nhận tội, ngồi đó mà đợi tự vả đi."

Tuổi còn trẻ đoán chừng cũng chẳng có ý thức hiểu biết pháp luật, càng ngày càng điên cuồng, quả nhiên trở thành một lần sóng bạo tạc. Trần Táp đọc bình luận một lúc thì phát hỏa tại chỗ, thò tục mắng một câu.

Sau một ngày trải qua sóng gió lên xuống, Ôn Dĩ Ninh ngược lại trở nên bình tĩnh lạ thường, thậm chí còn tiến lên an ủi Trần Táp: "Chị đừng tức giận, thời tiết nóng nực bức bối càng dễ dàng bốc lửa."

Trần Táp liếc cô một cái, hừ lạnh, "Tính nhẫn nại cũng rất tốt."

Cuộc chiến với dư luận sẽ là từng trận, không biết được một giây sau sẽ lại xuất hiện trò gì mới. Mấy nhà truyền thông dòng chính có quan hệ tốt lục tục gọi cho Trần Táp, điện thoại vang lên liên tục, nhưng cô ấy vẫn không nhận.

Thời gian một điều thuốc, Trần Táp cầm điện thoại lên nhìn, vẻ mặt dần chuyển đen, lông mày cũng nhíu chặt, ánh mắt mập mờ không rõ.

Ôn Dĩ Ninh ngước mắt, "Táp tỷ?"

Trần Táp nhìn cô, sau đó chậm rãi đưa điện thoại tới, bằng phẳng nói: "An Lam đăng bài rồi."

Vừa mới trên weibo -----

An Lam: Lời đồn ngăn trở những người tài giỏi thật sự. Ngăn chặn những lời ác ý hãm hại người vô tội, tất cả đã giao cho luật sư. Thật sự chỉ là trượt tay, xin mọi người hãy lý trí, cuối thu khí trời thoáng đãng, chỉ bằng cùng ba mẹ đi tản bộ một vòng. [trái tim][hôn hôn]

Cũng gần như là cùng lúc đó, trong khu bình luận của bài topic làm thịt Ôn Dĩ Ninh có một người viết: Giang Xuân x Hồ Nam x lớp mười trường Dương Lục Trung, thi toán cuối kỳ không đạt yêu cầu, kém cỏi như vậy, nên được dạy dỗ thêm. Bình luận còn gắn kèm ảnh, là ảnh đại diện cỡ lớn của kẻ kia.

Ăn miếng trả miếng, chính kẻ kia cũng bị người thịt rồi.

Rất nhanh, kẻ này có tật giật mình xóa bình luận kia đi, nhưng bên dưới lại có thêm những bình luận trào phúng:

"Tự vả mặt nhanh quá, hơn cả gió lốc rồi!"

"Fans của An Lam cũng quá low rồi, kẻ ngu xuẩn tác quái quá nhiều, ném mặt chủ nhân."

"Thôi đi, An Lam kia rõ ràng là bạch liên hoa(*), buồn nôn."

(*) giả tạo, nếu là trong truyện cổ đại thì sẽ có mấy cô kỹ nữ bạch liên hoa haha

"Tiểu tỷ tỷ xinh đẹp kia thật đáng thương, oa oa oa, đau lòng."

Lại thêm một phút nữa, tài khoản của kẻ kia hoàn toàn bị bạo tạc.

Wechat của Ôn Dĩ Ninh ngày hôm nay cũng rất náo nhiệt, những người bạn đã lâu không liên lạc giống như đoàn xác chết vùng dậy nhao nhao gửi tin nhắn cho cô, ý tứ mập mờ, đáng vẻ là hỏi thăm, nhưng giống như thăm dò hiếu kỳ hơn. Ôn Dĩ Ninh không trả lời lấy một tin, trực tiếp kéo mấy người quá trắng trợn vào danh sách đen.

Sau đó phát hiện Trần Tử Du cùng lúc gửi đến hơn mười cái tin nhắn, giống như cây đậu nhỏ khác biệt giữa đám người: "Tỷ tỷ, em thuê thủy quân trợ giúp cho chị nè! Đừng sợ, em có tiền mừng tuổi, mua cho chị thật nhiều thật nhiều thủy quân(*)."

(*) cái này nghe hiểu từ lâu nhưng vẫn chẳng biết giải thích thế nào, đại loại là mua một đám tài khoản giả về, để họ đi cmt theo những gì mình mong muốn ấy

Ôn Dĩ Ninh nhìn màn hình, khóe miệng không nhịn được giương lên, trái tim tê dại giống như được sống lại, tim lại nhip đập.

"Đúng là tìm đường chết, đang yên đang lành lại tự đưa mình lên hotsearch." Trần Táp đọc lướt qua đám bình luận trong weibo của An Lam, ngoại trừ những bình luận bao che được fans khống chế, còn lại đều là lời mắng chửi của cư dân mạng. Đúng là phá hết thiện cảm của người qua đường. Đương nhiên Trần Táp cũng quá hiểu cái tính của An Lam rồi, cô ta sẽ không đòi nào tự nhiên đi đảo ngược tình hình.

Cô ấy đoán ra Đường Kỳ Sâm, nhưng cũng không đoán được anh làm thế nào nói chuyện với cô ta.

Giờ tan sở đã qua rất lâu, từ cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, xe trong bãi đỗ đã vơi đi không ít. Trần Táp xoay người, nói với Ôn Dĩ Ninh: "Cho cô nghỉ mấy ngày, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, thuận tiện điều chỉnh một chút. Bây giờ ra ngoài sợ là sẽ bị chú ý, tuy chuyện này đã lắng xuống, nhưng vẫn phải dè chừng những kẻ mắc bệnh thần kinh làm ra hành động cực đoan."

Dù sao tin tức cá nhân của Ôn Dĩ Ninh đều đã bị phơi bày trên mạng, tuy khoảng thời gian từ lúc mở topic đến khi xóa đi bài đăng rất ngắn, nhưng vẫn không tránh được lưu lại mầm họa. Còn đối với công ty mà nói, cũng là nơi đầu sóng ngọn gió, tránh đi là cần thiết. Ôn Dĩ Ninh không từ chối, nói: "Em đã mua vé về nhà, về với mẹ."

Trần Táp suy nghĩ một chút, quyết định dứt khoát: "Cho cô lái xe tôi, đừng ngồi tàu sắt cao tốc, tận lực tránh đi ra ngoài. Cũng không phải không có thời gian, trên đường đi chậm một chút."

Ôn Dĩ Ninh không từ chối, quần áo cũng không về nhà trọ lấy nữa, trực tiếp đưa Trần Táp về nhà, sau đó đi thẳng lên cao tốc. Nghi thức ký kết hẳn đã kết thúc, Đường Kỳ Sâm hiện tại có lẽ đang dự tiệc, Ôn Dĩ Ninh không gọi điện cho anh, chỉ gửi tin nhắn báo cho anh một tiếng.

Đường Kỳ Sâm trả lời rất nhanh, "Được, chú ý an toàn."

Sáu giờ trên cao tốc, suốt dọc đường đều thông thuận, chưa đến 12 giờ đã đi xuống trạm thu phí. Về đến nhà, lúc Ôn Dĩ Ninh rút chìa khóa mở cửa cũng không nghĩ nhiều, vận tay nắm cửa rồi đẩy ra, "Mẹ, con về rồi."

Dứt lời, ngẩng đầu lên, trong phòng khách vang lên một chuỗi âm thanh hoảng loạn, Giang Liên Tuyết và một người đàn ông trung niên cấp tốc kéo ra một khoảng cách, mỗi người ngồi về một đầu ghế. Giang Liên Tuyết ngày thường miệng lưỡi bén nhọn là thế, giờ phút này nấp máy môi một hồi lại đến một câu cũng nói không ra. Mà người đàn ông kia như quả cà rơi bị phủ sương, ngây ngốc lúng túng, đến thờ cũng không dám.

Ôn Dĩ Ninh dần ý thức được mình về không đúng lúc. Bộ não của cô đình lại nửa giây, sau đó chậm rì rì phản ứng lại, thậm chí còn đang nghĩ xem có phải bản thân nên lùi lại, sau đó đóng cửa cài then hộ bọn họ hai không.

Giang Liên Tuyết còn chưa thất kinh được hai giây, lập tức lấy lại uy phong, chống nạnh mắng: "Gọi điện trước sẽ chết à! Đột nhiên tập kích vui lắm phải không!"

Đoán chừng là bị khí thế đó của bà dọa, người đàn ông trung niên kia muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không hé răng, đứng ngây ngốc tại chỗ lúng túng.

Là người đàn ông hoàng.

Tầm mắt của Ôn Dĩ Ninh dừng lại trên người ông ấy, luôn cảm thấy có chỗ nào đó rất quen mắt. Sau đó chợt bừng tỉnh ra, đây không phải là vị tài xế chở bọn họ từ bệnh viện về vào cái ngày bệnh sỏi của Giang Liên Tuyết tái phát hay sao? Khi đó vị tài xế này còn hỏi xin wechat của Giang Liên Tuyết, cũng giống hệt như hiện tại, đồ mặt lúng túng.

Con gái đã trở về, người đàn ông kia có lẽ nghĩ còn ở lại đây cũng vô nghĩa, liền yên lặng rời đi. Lúc đi qua Ôn Dĩ Ninh, người đàn ông phương Bắc cao một mét tám vẫn cứ giữ mãi tư thế cúi đầu khom lưng dè dặt kia.

Cửa đóng lại, Giang Liên Tuyết ngồi xuống ghế, hai chân bắt chéo, làn váy hát lên một nửa lộ ra đôi chân trắng như tuyết, bà nói: "Đương Quốc Chính, tài xế."

Ôn Dĩ Ninh thay giày đi vào nhà, tâm trạng rất bình thản. Từ trước đến giờ cô chưa từng phản đối Giang Liên Tuyết tái giá, nhân sinh khổ đoản, bà đã ăn trái đắng một lần, hiện tại có người thích hợp làm bạn Ôn Dĩ Ninh cũng hết lòng tán thành. Cô không tỏ rõ thái độ, lái xe cả một tối quá mệt mỏi, hiện tại chỉ muốn ngủ. Vừa bước vào phòng liền nằm lì trên giường, Giang Liên Tuyết tựa người cạnh cửa, trên tay kẹp một điều thuốc, "Hôm nay không phải cuối tuần, về đây làm cái gì? Đừng nói là bị khai trừ rồi đấy nhé?"

Ôn Dĩ Ninh vùi đầu trong cánh tay, giọng nói rất phiền muộn, "Không có."

Giang Liên Tuyết a một tiếng, dĩ nhiên là chưa tin.

Ôn Dĩ Ninh hơi nhồm đậy, nghiêng đầu nhìn bà, lúc này mới phát hiện Giang Liên Tuyết vì nóng nên đã cắt ngắn tóc đi, trẻ trung lại càng không đúng với độ tuổi của bà. Mặt bà rất nhỏ, ngũ quan tinh tế tỉ mỉ, trên chóp mũi còn có một nốt ruồi nho nhỏ, không cần trẻ tuổi, dáng vẻ này của Giang Liên Tuyết cũng đủ sánh với bốn từ phong tình vạn chủng rồi.

Ôn Dĩ Ninh ngờ ngợ cảm thấy, hình như bà lại gầy đi một vòng, "Có phải mẹ lại không ăn cơm đàn ông, cả ngày chỉ biết đánh mặt chược không hả?"

Giang Liên Tuyết hừ lạnh, "Tân trang lại thì nhìn khác đi thôi. Còn không ngại mà nói mẹ, chính con gây thành cái bộ dạng gì sao không nói? Cái bộ ngực đó chắc cũng chẳng còn tới hai lạng thịt."

Ôn Dĩ Ninh chôn đầu về giường, lười để ý bà.

Giang Liên Tuyết xoay người muốn về phòng ngủ, được một bước lại dừng, hơi nghiêng đầu nói: "Đương Quốc Chính cũng không tệ lắm, vợ ông ta khó sinh mà chết, con cũng không có. Gia đình đơn giản, thân thể tráng kiện không có tật xấu, thu nhập một tháng lái taxi cũng được năm, sáu ngàn, sẽ không trở thành gánh nặng."

Ôn Dĩ Ninh ừm một tiếng, "Mẹ cứ xem thế nào rồi làm thôi."

Không đúng.

"Sao mẹ biết thân thể ông ấy trắng kiện không có tật xấu?"

Giang Liên Tuyết giương cằm, kiêu ngạo như con khổng tước xòe đuôi, "Con quản được sao? Dành thời gian mà quan tâm đến cái tên bạn trai già kia của con kia."

Ôn Dĩ Ninh có chút không chịu nổi, từ trên giường ngồi dậy, cao giọng nói: "Sao mẹ cứ nói anh ấy già mãi thế? Anh ấy cũng chỉ mới hơn ba mươi thôi, đàn ông ba mươi tuổi là già sao?"

"Hờ hờ, không phải thì không phải thôi, làm gì mà căng thế." Giang Liên Tuyết ném cho cô cái ánh mắt khinh thường, lại bỏ lại một câu tức chết người, "Vậy cậu ta cần phải nắm chặt, già vậy không biết còn sinh con được không, mà còn sống được bao lâu nữa cũng không biết đây."

Ôn Dĩ Ninh dứt khoát không đáp lại bà, có bệnh.

Kim giờ nhích sang số 1, đêm khuya thanh tĩnh, đô thị nhỏ nơi Giang Nam này ngày đêm rất rõ ràng, đêm đầu thu lại càng yên bình an lành, không giống những nơi thành phố lớn, ánh sáng chiếu rọi đêm đen. Ôn Dĩ Ninh ngồi khoanh chân trên giường nhìn thứ ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ không biết trải rộng được bao xa kia, mái tóc dễ xơ, mềm mại đậu lại trên bả vai. Cô cầm điện thoại lên, sau khi Đường Kỳ Sâm gửi tin nhắn kia cho cô vẫn chưa liên lạc lại thêm một lần nào.

Ngủ đi, đã trễ lắm rồi.

Ôn Dĩ Ninh xoay khớp xương cổ một chút, sau đó kéo theo tấm thân mệt mỏi đi tắm.

Đêm đó ngủ rất ngon, tình cờ sẽ có cơn gió mang theo hương hoa cúc ngoài cửa sổ len lỏi vào trong, vỗ về giấc mộng của con người.

Sáng sớm hôm sau, ngoài trời còn chưa sáng hẳn, Ôn Dĩ Ninh mơ mơ màng màng nghe được tiếng chuông cửa vang lên không ngừng. Cô mê mê tỉnh tỉnh mở mắt, tiếng chuông hình như vẫn còn ở bên tai. Bàn tay lần mò điện thoại bên cạnh, hơi động dậy một chút ý thức liền tỉnh táo lên không ít. Ôn Dĩ Ninh lúc này mới phát hiện không phải mình đang nằm mơ, đúng là đang có người nhấn chuông cửa.

Nhân viên chuyển phát nhanh bây giờ đều làm việc sớm như vậy sao?

Ôn Dĩ Ninh đấu tranh tâm lý vùng người ngồi dậy, khoác một chiếc áo khoác rồi như người mộng du đi ra cửa, lúc nhìn thấy người đứng bên ngoài, con buồn ngủ trong nháy mắt bị quạt bay. Đường Kỳ Sâm mặc chiếc áo khoác dài màu hạnh nhân, hai tay xỏ trong túi áo, trong khoảnh khắc ngược mắt mỉm cười với cô rất có mấy phần cảm giác bạch ngọc lang quân(*).

(*) người con trai trẻ tuổi tuần tú

Anh nói: "Gõ cửa được một lúc rồi, điện thoại của em tắt máy."

Ôn Dĩ Ninh kinh ngạc, "Sao anh lại đến đây?"

Đường Kỳ Sâm hơi nghiêng đầu, "Lúc này không phải nên cho bạn trai em một cái ôm sao?"

Dứt lời, anh chậm rãi dang hai tay, như cười mà không phải cười nhìn cô.

Ôn Dĩ Ninh mím môi e lệ, sau đó nhào lên ôm lấy cổ anh, chân cách mặt đất, tâm tình hưng phấn khó mà che giấu: "Chào buổi sáng, lão bản!"

Đường Kỳ Sâm chốc lát được rót đầy ấm áp, cười đến mức khoe mắt đuôi lông mày đều rạng rỡ ý xuân, ôm eo cô tại chỗ xoay nửa vòng: "Chào buổi sáng."

Ôn Dĩ Ninh lùi người về sau, nhìn anh, "Không phải hôm nay anh mới về đến Thượng Hải hả? Sao lại? Còn nữa, sao anh lại đến đây được? Tự mình lái xe sao? Như vậy cả tối qua anh đều không được nghỉ ngơi à?"

Đường Kỳ Sâm cười nói: "Trả lời lần lượt. Tôi đã về từ sớm, tối qua về đến Thượng Hải, tôi không lái xe, lão Dur cũng tới đây rồi. Không cần nhìn, phía sau không có ai, đã trực tiếp đến khách sạn nghỉ ngơi."

Hơn sáu giờ sáng, mặt trời còn chưa ló rạng, nhưng giờ khắc này trong lòng Ôn Dĩ Ninh lại có ấm áp phủ kín, ánh nắng ban mai đã tìm đến cô từ thật sớm.

Đúng lúc này, phòng ngủ gần cửa bị dùng sức mở ra, Giang Liên Tuyết còn chưa ngủ đủ, ôm theo tức giận phùng phùng, mắt nhắm mắt mở nổi trận lôi đình, "Ôn Dĩ Ninh kia muốn chết phải không! Sáng sớm làm cái trò quỷ gì hả? Ôn ôn ào ào, nói chuyện còn lớn tiếng như vậy! Có muốn cho lão nương ngủ không hả?!!!"

Công lực mắng người của Giang Liên Tuyết qua bao nhiêu năm vẫn không hề giảm sút, khí nuốt son hà bài bản mà mắng. Mắng xong xuôi đầu đầy,

Giang Liên Tuyết mới mở mắt ra, tức thì tự đem chính mình làm cho choáng váng.

Đường Kỳ Sâm bình tĩnh đứng đó, sống lưng thẳng tắp, chiếc áo khoác dài làm nổi bật lên khí chất ngọc thụ lâm phong của anh. Nhìn ra vô cùng trẻ tuổi, màu da trắng vừa đủ hiếm có của đàn ông, không hiện ra nữ tính, chỉ làm nổi bật khí chất. Anh khẽ gật đầu với Giang Liên Tuyết, nụ cười ôn hòa: "Chào bác gái."

Giang Liên Tuyết lúc này mới phản ứng lại, sau đó nhận ra bộ dạng hiện tại của mình như thế nào.

Bà chỉ mặc một bộ đồ ngủ, mái tóc mới cắt ngắn, sau một đêm lộn lộn không khác gì cái ổ quạ. Ngũ quan của bà tuy tốt, nhưng không được chỉnh trang đàng hoàng, đứng trước mặt Đường Kỳ Sâm quả nhiên như trên trời và dưới đất. Giang Liên Tuyết bối rối mấy giây, sau đó phản ứng lại rất nhanh, tức tốc đổi thành khuôn mặt của người mẹ hiền từ, hạ giọng xuống, mỉm cười nói: "A, Đường tiên sinh đây à, tuổi trẻ tài cao lại còn anh tuấn. Mau vào nhà ngồi đi, cứ tự nhiên. Dĩ Ninh, con tiếp chuyện người ta đi, mẹ vào thay bộ quần áo rồi ra làm bữa sáng cho hai đứa."

Dứt lời, lại hiền lương thực đức quay về phòng ngủ, trước lúc đi còn không chút biến sắc ném cho Ôn Dĩ Ninh một ánh mắt sắc lẹm.

Ôn Dĩ Ninh nhin cười, dẫn Đường Kỳ Sâm vào nhà, "Mẹ em là như vậy đấy, anh phải thật khoan dung mới được."

Đường Kỳ Sâm cười cười, "Em lớn lên rất giống mẹ."

Ôn Dĩ Ninh nhỏ giọng nói: "Bà ấy đổi quần áo xong sẽ càng xinh đẹp, xuyt, đừng để bà nghe thấy, nếu không sẽ đắc ý cả một ngày mất."

Đường Kỳ Sâm nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Anh ngồi đi, em đi thay quần áo."

"Đi đi, đừng để bị cảm."

Đến khi hai mẹ con rửa mặt đánh răng xong xuôi đi ra, Đường Kỳ Sâm đang ngồi trên ghế sofa trả lời email. Sau đó có điện thoại gọi tới, là chi nhánh của công ty ở nước ngoài, toàn bộ quá trình đều dùng tiếng Anh.

Giang Liên Tuyết nhìn chằm chằm người ngồi đó, "Rất tinh anh nha, cũng không già đến mức đó."

Ôn Dĩ Ninh: "Mẹ đừng có nói linh tinh, không lịch sự chút nào cả."

Giang Liên Tuyết lạnh giọng a một tiếng, "Cậu ta đây là ý gì? Đến cửa gặp người lớn sao? Thật sự có tình cảm với con rồi?"

Ôn Dĩ Ninh thở dài, "Con thật sự không muốn nói chuyện với mẹ."

"Đừng có nói cậu ta sẽ ngủ ở nhà chúng ta đó nhé?"

"Yên tâm, con đưa anh ấy đến khách sạn."

Giang Liên Tuyết kinh ngạc thốt lên: "Được đấy Ôn Dĩ Ninh, đi thuê phòng luôn rồi."

Ôn Dĩ Ninh cười mắng: "Phục mẹ rồi."

Bữa sáng ăn ở nhà, Ôn Dĩ Ninh làm mì sợi, ba người ngồi trước bàn ăn, tướng ăn của Đường Kỳ Sâm rất đẹp, vừa nhìn liền biết gia đình có nề nếp giáo dưỡn ra. Giang Liên Tuyết ngày thường vốn chậm rãi nhai nuốt, ngày hôm nay lại như hổ đói cần quét, một loáng đã ăn xong, sau đó tìm cớ ra ngoài.

Ôn Dĩ Ninh hỏi Đường Kỳ Sâm: "Em đưa anh đến khách sạn nhé, anh nghỉ ngơi một lúc."

Đường Kỳ Sâm lắc đầu, "Không muốn đi."

Ôn Dĩ Ninh nhìn anh, "Vậy anh vào phòng em ngủ một lúc."

Đường Kỳ Sâm gật đầu, "Ừ."

Đi suốt một đêm, mấy ngày nay đều trong trạng thái làm việc điên cuồng, Đường Kỳ Sâm mệt là thật, tối qua ngồi trên xe còn bị đau dạ dày, đau đến mức cả người ướt đầm mồ hôi. Anh có mang theo bộ quần áo đơn giản, liền ở ngay trong phòng Ôn Dĩ Ninh tắm rửa sạch sẽ rồi thay đi.

Ôn Dĩ Ninh tranh thủ lúc đó đổi toàn bộ ga trải giường, đệm và chăn, nhìn thấy người đi ra mới ngồi dậy: "Nào, để em sấy tóc cho anh."

Âm thanh phát ra từ máy sấy tóc giống như bản hòa tấu cho buổi sớm tinh mơ, mặt trời đã ló ra khỏi chân mây, ánh nắng vàng rực rỡ rơi xuống bệ cửa, đậu lại trên vách tường, như có những viên thạch anh nhỏ xếp thành hàng. Ngón tay mềm mại của Ôn Dĩ Ninh len lỏi trong mái tóc anh, động tác dịu dàng, từng chút từng chút một vuốt ra mấy lọn tóc của anh. Hai bên thái dương của Đường Kỳ Sâm được cắt tia gọn gàng, cảm giác rất không tệ, Ôn Dĩ Ninh nổi hứng, đầu ngón tay đặt trên đó nguệch ngoạc viết chữ.

Cô hỏi: "Đoán xem đây là chữ gì?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Chúng."

Ôn Dĩ Ninh tiếp tục viết, từng nét nắn nót hạ xuống, viết xong, cô đặt máy sấy tóc xuống, từ phía sau vòng tay ôm lấy cổ anh, cúi người thò cái đầu về trước, "Chữ này?"

Đường Kỳ Sâm yên lặng một chút, giọng nói sau khi tắm rửa mang theo hương thơm khoan khoái, nhiệt độ ấm áp, lại có chút khàn: "Là chữ 'ta'."

Ôn Dĩ Ninh viết chính là,

Chúng ta.

Trong lòng Đường Kỳ Sâm nổi lên chua xót, anh nắm chặt cánh tay cô, thuận thế kéo người xuống, để cho cô ngồi trên đùi mình.

Hai người đối diện, trong ánh mắt là một loại tâm tình không cần nói cũng biết. Ôn Dĩ Ninh thỉnh thoảng cúi đầu, áp trán hai người lên nhau, mũi chạm mũi. Cuối cùng nói: "Lão bản, không sao, anh không cần giải thích. Em tin tưởng anh, cũng sẽ không hiểu nhầm. Em sẽ bảo vệ anh thật cẩn thận, em muốn khắc một cái ấn cho anh."

Đường Kỳ Sâm ôm eo cô, thấp giọng: "Ấn gì?"

Đôi con ngươi khẽ chuyển động, Ôn Dĩ Ninh hơi cúi người, đẩy cổ áo mở rộng của anh ra, trên xương quai xanh bên trái đặt xuống một nụ hôn, đầu lưỡi liếm nhẹ mấy cái, sau đó thỉnh thoảng dùng lực cắn thật mạnh.

Cuối cùng cô từ trong lồng ngực của anh ngẩng đầu lên, khóe mắt mang theo ý cười, "Ấn dấu tây."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Từng theo áng mây chiều tìm đường về (7)

Dịch: CP88

Ấn "dấu tây" trên cổ giống như hóa thành vật sống, theo cái cổ thon dài của anh bám lấy rồi leo lên trên, lan ra toàn bộ ngũ quan và từng tấc da thịt của anh, thậm chí cảm giác được mao mạch dưới lớp da mỏng đó đập nhẹ nhẹ.

Đường Kỳ Sâm bỗng nhiên cảm thấy, cực khổ của mấy ngày nay đều chẳng đáng là bao.

Anh nằm trên giường của Ôn Dĩ Ninh, Ôn Dĩ Ninh dựa vào bàn làm việc đọc sách, đưa lưng về phía cửa sổ. Chấn của cô đập trên người Đường Kỳ Sâm, có thể ngửi thấy mùi hương giống hệt như trên người cô, anh hít vào một hơi thật sâu, lại kéo chăn lên đến chóp mũi. Ôn Dĩ Ninh đọc cuốn sách có tên là《Đôi gió hú》. Ánh mặt trời kết thành một tầng sáng mỏng trên khuôn mặt nhỏ của cô, như một bức tranh phong cảnh tĩnh lặng yên bình, lấp lánh lại ôn nhu.

Đường Kỳ Sâm nhìn cô, yên lặng không nói gì, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Ôn Dĩ Ninh chờ anh ngủ sâu mới rón rén ra khỏi phòng ngủ, tiện tay đóng cửa lại. Đường Kỳ Sâm vừa rồi đi tắm để điện thoại lại phòng khách, Ôn Dĩ Ninh giúp anh thu dọn, nhìn thấy trên màn hình có một cuộc gọi nhỡ và tin nhắn wechat. Cuộc gọi nhỡ là từ "Mẹ", người gửi tin nhắn wechat là Kha Lễ. Nội dung cụ thể cô không xem mà đặt điện thoại lên nóc tủ, lại tiếp tục đọc sách.

Hai tiếng sau, chuông điện thoại lại vang lên, tên hiển thị trên màn hình vẫn là của mẹ anh. Một hồi rồi lại một hồi, đều đặn lại mang theo uy nghiêm. Ôn Dĩ Ninh thấp thỏm không yên, do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định đi đánh thức Đường Kỳ Sâm.

Đường Kỳ Sâm mở mắt, đầu óc văng vất khó chịu, thần sắc cũng mang theo mệt mỏi đến tận cùng, thậm chí đến cả hàng mi dưới cũng có chút sưng phồng. Ôn Dĩ Ninh thoáng chốc bị đau lòng phủ kín, thật sự hối hận vì đã gọi anh dậy, cô nửa ngồi nửa quỳ trên giường, cúi người nhỏ giọng nói với Đường Kỳ Sâm: "Mẹ anh gọi, lần thứ hai rồi."

Điện thoại đưa tới, Đường Kỳ Sâm nén lại mệt mỏi liếc nhìn, sau đó nắm trong tay, yên lặng mười giây mới ấn nút gọi lại.

Ôn Dĩ Ninh đứng dậy, bước chân nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ. Trước khi đóng cửa cô nghe thấy Đường Kỳ Sâm thấp giọng đáp, "Con không ở Thượng Hải."

Ngồi trong phòng khách đọc sách, nhưng một chữ cũng không xem ra, thần trí đã sớm phiêu đảng thật xa. Ở bên nhau hai tháng, Đường Kỳ Sâm kỳ thực rất ít khi cảm kỳ cô khi có những cuộc gọi đến, thậm chí những khi anh đang bận cũng sẽ để cho Ôn Dĩ Ninh giúp anh gửi tin nhắn trả lời. Nhưng trong ấn tượng của cô, chưa bao giờ Ôn Dĩ Ninh thấy Đường Kỳ Sâm và mẹ anh gọi điện cho nhau. Ôn Dĩ Ninh còn nhớ tên của mẹ anh, Cảnh An

Dương. Là người phụ nữ khoan thai cao quý, từ đầu đến chân đều tỏa ánh hào quang.

Ôn Dĩ Ninh nghĩ miên man không dứt, đến cả tiếng cánh cửa phòng ngủ mở ra cũng không phát hiện.

"Niệm Niệm."

Cô giật mình, quay đầu lại, "Anh dậy luôn à?"

Đường Kỳ Sâm đã mặc áo khoác lên, trên mặt vẫn chưa hoàn toàn mất đi nét mệt mỏi. Khuôn mặt gần đây vốn đã gầy đi không ít, bởi vì giấc ngủ không đủ mà hai mắt cũng hờm sâu. Anh nói: "Có chút việc phải xử lý, bây giờ sẽ quay về Thượng Hải."

Ôn Dĩ Ninh đứng lên, "Làm sao vậy? Gặp rắc rối à? Nhưng anh đã ngủ được bao lâu đâu?"

Đường Kỳ Sâm cười cười, "Chợp mắt được chừng đó là thoải mái hơn rồi, chút chuyện nhà ấy mà."

Ôn Dĩ Ninh vốn định hỏi lại, nhưng vừa nghe được hai chữ chuyện nhà thì khựng lại. Cô không nói ra được tư vị trong lòng là thế nào, có lẽ là vẫn nhớ đến lần gặp Cảnh An Dương trước đó, không thể nói là có duyên, chỉ nhớ hào quang chói lóa quanh người bà, dù đứng cạnh nhưng vẫn sâu sắc cảm nhận được tầm vóc phân biệt rạch ròi tầng lớp giữa hai người. Cô đối với Đường Kỳ Sâm là thân mật và ý lại, là tự nhiên không chút kiêng kỵ, cũng là cô dùng thanh xuân và quá trình trưởng thành đánh đổi, một đoạn cảm tình không dễ dàng có được. Nhưng đối với tất cả những gì phía sau anh, đều là xa lạ.

Con người một khi có cảm giác xa lạ len lỏi trong lòng, không phải bài xích, nhưng nói thế nào cũng theo bản năng muốn lùi về sau, tránh xa nó. Ôn Dĩ Ninh trở nên thận trọng cân nhắc từng câu chữ, lại đeo lên vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra, dính đến chuyện gia đình anh, cô đều không có lời nào để nói.

"Em ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày cũng tốt, chờ phong ba dư luận hoàn toàn qua đi tôi sẽ quay lại đón em." Đường Kỳ Sâm ôm cô, thấp giọng nói: "Niệm Niệm phải chịu oan ức rồi."

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu, "Đã nói rồi, không nhắc đến chuyện này nữa."

Sau đó thờ dãi một hồi.

Đường Kỳ Sâm: "Hả? Than thở cái gì vậy?"

"Cảm khái một chút, năm đó cũng chỉ biết toàn tâm toàn ý thích anh, bây giờ nghĩ lại thấy mình thật ngốc, thay vì tập trung mỗi chuyện thích anh thì dùng con đường ngang tàng một chút có phải kích thích hơn không?" Ôn Dĩ Ninh bày ra khuôn mặt thù sâu đại hận, "Khi đó vẫn chưa có weibo, nhưng kéo anh lên rêu rao ở QQ cũng không tệ đâu."

Đường Kỳ Sâm ngẩn người, cười mỉm, "Không có lương tâm."

Ôn Dĩ Ninh cũng chỉ là bỗng nhiên nổi lên ý xấu muốn trêu chọc anh vậy thôi, trong lời nói không nghe ra bất kỳ ý tứ muốn thăm dò hay bộc lộ bất bình nào cả. Hai người cứ như vậy ôm nhau một lúc lâu, Đường Kỳ Sâm nói: "Xem ra tôi không chờ được mẹ em trở về chào bà một tiếng rồi, lần sau phải đến thăm hỏi chính thức mới được. Mẹ em rất tốt, em giống bà."

Ôn Dĩ Ninh nghe được thì vui vẻ, "Sao em lại có cảm giác anh đang mắng em vậy nhỉ."

"Đừng nghịch." Đường Kỳ Sâm nheo nheo cái mũi của cô, "Lão Dư chắc đến rồi, tôi phải đi đây. Không cần đưa tôi xuống dưới, bên ngoài gió lớn."

Đường Kỳ Sâm xách túi rời đi, Ôn Dĩ Ninh đứng bên cửa sổ nhìn bóng dáng anh từ dưới hàng hiên đi ra, lại nhìn anh lên một chiếc Audi đen, đèn sau xe ở chỗ rẽ sắp biến mất lại đột nhiên dừng lại. Cửa sổ cạnh chỗ ngồi phía sau xe trượt xuống, cánh tay trái của người đàn ông theo đó thò ra, tuy là cách một đoạn xa nhưng vẫn có thể nhìn ra từng ngón tay thon dài.

Bàn tay của Đường Kỳ Sâm ngoài cửa sổ vẫy vẫy, dùng cách đó nói tạm biệt với cô.

Xe một lần nữa khởi động, sau đó không dừng lại nữa. Nhưng nụ cười trên khóe miệng của Ôn Dĩ Ninh lại đọng lại rất lâu.

Không lâu sau, tiếng chuông của chiếc điện thoại đặt trên đầu tủ vang lên, là Lý Tiểu Lượng gọi đến, "Ninh nhi, sáng sớm tới đến công viên tập thể dục gặp được dì Giang, dì ấy nói cậu trở về mà tớ cứ không tin."

Ôn Dĩ Ninh kéo rèm cửa lại, rồi đóng cửa sổ, nói: "Tôi qua về. Mẹ mình đến công viên làm gì thế?"

"Chắc là tản bộ." Lý Tiểu Lượng nói: "Cậu ra ngoài được không? Tớ đến đón, mời cậu đi ăn lẩu."

Ôn Dĩ Ninh đáp: "Được, tối nay đi, mình đi gọi cái lẩu trước đã."

Ba giờ chiều Đường Kỳ Sâm về đến Thượng Hải, anh ở trên xe lại tranh thủ ngủ một giấc, xe đi xuống cao tốc lão Dư mới gọi anh dậy. Lão Dư làm tài xế mấy chục năm, thân thể và tinh thần vẫn rất tốt, tuy sáng nay cũng chưa ngủ được ba tiếng, gần như là lái xe một ngày một đêm, nhưng trạng thái hiện tại so với Đường Kỳ Sâm vẫn tốt hơn rất nhiều.

Lão Dư lo lắng nói: "Đường tổng, sắc mặt của ngài hơi tái."

Đường Kỳ Sâm dựa lưng về sau, đầu ngửa ra, đường viền từ cằm xuống đến cổ kéo căng. Anh chậm chậm chớp mắt, sau đó ngồi thẳng người, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Buổi chiều không cần chờ tôi, tối nay tôi tự lái xe."

Lão Dư đáp một tiếng, đưa người về đến căn biệt thự trên đường Phương Điện rồi rời khỏi.

Tháng mười bắt đầu có gió thu, vừa xuống xe, nhiệt độ chênh lệch phá lên người có chút khiến con người ta khó chịu bứt rứt. Đường Kỳ Sâm chỉ mặc một chiếc áo khoác đơn bạc, bị gió cuốn ngược lên một góc áo. Điện thoại của Cảnh An Dương từ ngày hôm qua đã không ngừng gọi đến, khi đó anh đang ở châu Âu, lịch trình vốn dĩ được xếp vào buổi tối trong nhất thời thay đổi, để Kha Lễ ở lại tiếp tục công việc, còn mình thì về trước. Cũng không biết là ai mật báo cho Cảnh An Dương, nhất định muốn gọi anh về nhà cũ.

Đường Kỳ Sâm mở cửa đi vào, đi trong nhà giúp anh đặt dép lê bên cạnh, nhờ giọng nói với anh: "Ngày hôm qua phu nhân rất tức giận, cố gắng nhường bà một chút, có chuyện gì từ từ rồi nói."

Đi giúp việc là người bản địa ở đây, giọng nói mềm mại dịu dàng đậm chất mấy năm nay vẫn chưa từng thay đổi, bà đối với Đường Kỳ Sâm là tận tâm tận lực, vừa là chủ nhân cũng là người thân, cũng sẽ đau lòng cho anh. Đường Kỳ Sâm cười cười, nói cảm ơn rồi đi vào. Liếc mắt không thấy người trong nhà, sau đó thấy được Cảnh An Dương đứng ngoài sân đang tưới cây.

Biết con trai về đến nhà mà vẫn còn trong vườn nhân nhả chơi đùa với cây cỏ, có thể thấy được con giận còn chưa tan. Đường Kỳ Sâm đặt cốc trà nóng bảo mẫu vừa đưa đến xuống, bước ra sân. Cảnh An Dương nhìn chăm chăm phía trước, tay cầm bình tưới nước cho một chậu trúc phú quý. Đường Kỳ Sâm nói: "Trúc này không ngâm nước, còn tưới nữa sẽ úng nước mà chết mất."

Anh khi nói chuyện, trên mặt mang theo ung dung nghiền ngẫm, khóe mắt giương lên, câu ra một hình cung nhỏ rất trêu chọc người, nhìn cũng không quá ngay ngắn. Cảnh An Dương đặt nước ảm để tưới hoa xuống, áo khoác lông đặt trên bà vai, tức giận nói: "Còn biết về cơ đấy!"

Đường Kỳ Sâm giúp bà cầm chiếc kéo trên tay đặt xuống, ý cười không nhạt đi, "Cảnh phu nhân hôm nay nổi giận với con rồi."

Những khi anh muốn dỗ dành người khác, trong lời nói cứ chỉ có ba phần ôn nhu, bảy phần đùa nghịch, vẻ mặt không quá nghiêm chỉnh, thật sự là chói mắt. Cuối cùng vẫn là con trai mình, Cảnh An Dương không đành lòng cau có với anh. Bà lạnh giọng a một tiếng, "Rõ ràng tối qua con đã về đến Thượng Hải, vì sao không về nhà? Đi đâu hả?"

Bà có thể hỏi ra như vậy, thì nhất định là đã biết đáp án. Đường Kỳ Sâm cũng không giấu, đáp: "Đi nơi khác."

Ngữ khí của Cảnh An Dương càng lạnh hơn, "Đi nơi khác làm gì?"

Màn đêm đã đủ lâu, lại độ sức nữa sẽ trở nên vô vị. Đường Kỳ Sâm đơn giản đi thẳng vào vấn đề, "Mẹ, mẹ muốn hỏi chuyện của An An."

Cảnh An Dương cũng không ngờ con trai mình ngày hôm nay nói chuyện lại thẳng thắn như vậy, trong lòng càng phiền muộn hơn, không nhận được oán trách: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải là đang ở châu Âu sao? Vì sao qua điện thoại cũng có thể làm cho An An tức giận thành như vậy? Con có biết không, An An khóc thương tâm muốn chết, dọa sợ bác An của con, dĩ An cũng tự mình gọi điện thoại cho mẹ, giọng điệu trước giờ thật sự chưa bao giờ thẳng thừng như vậy. Đủ để mẹ tích thành một bụng hỏa rồi đây."

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm sâu hơn, "Dĩ ấy nổi giận với mẹ?"

"Mẹ là bị con chọc cho tức chết!" Cảnh An Dương càng nghĩ càng bức mình, "Mẹ vẫn luôn nói với con, nhưng con nghe tai này lọt qua tai kia. Lẽ nào An An so với những người phụ nữ ngoài kia kém hơn? Mẹ đã nói, hai đứa biết gốc biết rễ, còn cùng nhau lớn lên, bác An của con cũng rất thích con."

"Cho nên?" Đường Kỳ Sâm ngắt lời, "Biết gốc biết rễ cùng nhau lớn lên giờ đã thành lý do để con phải phụ trách rồi sao?"

Cảnh An Dương tức giận, "Kỳ Sâm!"

Bà vốn dĩ còn muốn uyển chuyển khéo léo đi vào đề tài, nhưng thái độ của Đường Kỳ Sâm chính là suy đoán vẫn luôn đặt trong lòng mà bà không muốn nghĩ tới nhất. Lúc Cảnh An Dương trở nên nghiêm túc, so với Đường Kỳ Sâm giống như từ một khuôn đúc ra, bà lạnh giọng nói: "Con có bạn gái, mẹ không phản đối, nhưng con phải biết chừng mực. Công việc vất vả thì có gì đó để giải trí cũng được thôi, nhưng bên nào nặng bên nào nhẹ, vì người không liên quan mà tổn thương tình cảm thể diện với người mình, Kỳ Sâm, có đáng không hả?"

Đường Kỳ Sâm cười nói: "Cái gì là giải trí? Cái gì là không liên quan? Bạn gái danh chính ngôn thuận của con, vì sao vào lời của mẹ lại thành người xa lạ rồi? Mẹ phân biệt, nhưng con thì không."

Chút nhượng bộ cuối cùng đều bị sự lạnh lẽo cứng rắn của anh đập tan, sắc mặt Cảnh An Dương triệt để tối đi, "Con hồ đồ thật rồi. Mẹ có thể nhắc nhở con một chút, ông nội con đã biết chuyện này rồi, vô cùng không vừa lòng. Ngay chiều hôm qua thôi, ông nội con đã gọi mẹ vào thư phòng rủ rỉ một hồi lâu. Ông nội con cũng không phải lão nhân gia mặt mũi hiền lành gì, con đừng có quên, sau lưng con còn có một Đường Diệu!"

Đường Kỳ Sâm trầm mặc, không lên tiếng.

Những câu nói này của Cảnh An Dương đều có đạo lý, ân tình gắn chặt với lợi ích, từng chữ nói ra đều mang theo lưỡi dao nhọn hoắt, "Mấy lão già kia

trong công ty đối với con vốn đã có dự nghĩ, mấy năm trước đặt con ngồi lên cái chức vị này, nếu hạng mục tàu sắt cao tốc kia không có An thì đồng ý hợp tác với con, sau đó chính thức ký kết, con có thể thuận lợi ở ngay trong tập đoàn ngồi vững sao? Kỳ Sâm, đạo lý này mà đến bây giờ vẫn cần mẹ nhắc nhở con sao? Vì sao An thì lại lựa chọn hợp tác với Á Hối? Còn không phải bởi vì bác An của con!"

Đường Kỳ Sâm ngẩng đầu, sắc mặt nghiêm túc ba phần, rất nhanh bật ra một câu trào phúng, "A, bác ấy cũng kiếm lời được không ít đâu."

Cảnh An Dương cũng biết lời mình vừa nói ra quá nặng nề. Cũng bởi bà quá nóng ruột, dùng từ ngữ không kịp suy nghĩ. Kỳ thực Á Hối có thể phát triển đến nay, trong mấy chục ngàn doanh nghiệp có tài năng xuất chúng tại Trung Quốc, nhiều hơn vẫn là những quyết sách chính xác và nỗ lực nghiêm phòng không chểnh mảng của ban lãnh đạo.

(*) cho những ai chưa hiểu lắm, dự án tàu sắt cao tốc kia của Sâm ca là tâm huyết của anh, là máu chốt để vị An tổng kia nhìn thấy lợi ích mà đầu tư vào, nhưng bởi vì khi đó Sâm ca đang ở thế yếu nên mới trở thành ông ta giúp anh, anh là người được lợi. Người làm ăn ấy mà, không có lợi sẽ không làm. Không phải là vì chọn anh là con rể mới giúp, mà là thấy được tiềm năng của anh nên mới chọn làm con rể. Hai khái niệm này khác nhau hoàn toàn, Cảnh phu nhân cố tình không chịu hiểu, và tiếc là Sâm ca của ta cũng không phải hàng hóa để cho bọn họ lựa chọn:))))

Một câu nói này của bà, là phủ nhận hoàn toàn những tâm huyết và trả giá của con trai. Là một người làm mẹ, Cảnh An Dương biết rõ chính mình vừa rồi đã làm tổn thương Đường Kỳ Sâm. Một khi đuối lý, khí thế cũng sẽ yếu đi, Cảnh An Dương có chút ngượng ngập, nhưng vẫn kiên trì với lập trường của mình, "Con nhất định phải xin lỗi An An. Con là đàn ông, phải là con đi xin lỗi."

Hàng lông mày của anh cau chặt, cánh môi nhếch thành lưỡi dao sắc bén, ngữ khí âm u: "Nếu là người có một chút thiện tâm thì sẽ không làm ra loại chuyện ấy!"

"Con!"

"Mẹ, con biết ngày hôm nay mẹ đi một vòng lớn như vậy đơn giản cũng chỉ là muốn một câu nói của con. Vậy con cũng thẳng thắn nói với mẹ, con đã có cô gái con thích, cô ấy ở bên con đã không dễ dàng gì, con cũng nhìn thấy cô ấy phải chịu bao nhiêu oan ức. Những chuyện khác con không thể cam kết, nhưng ít ra đặt ở vị trí của con, nếu không phải cô ấy tự mình nói chia tay, vậy con nhất định sẽ bảo vệ cô ấy cẩn thận. Mẹ là mẹ của con, không phải con không muốn tôn trọng ý kiến của mẹ, nhưng trong chuyện này, ông nội nói không tính, bác An nói không tính, An Lam nói không tính, mẹ nói cũng không tính ----- người phụ nữ của con sẽ do chính con lựa chọn, chủ ý cũng phải do chính con giữ."

Đường Kỳ Sâm chưa bao giờ nghe ngang ngược với bậc trưởng bối, anh có giáo dục, có gia phong, có kính già yêu trẻ. Một lời này nói ra, tuy là tốc độ bằng phẳng, như thể đang tán gẫu một câu chuyện hết sức bình thường, nhưng trong từng câu chữ đều mang theo sóng ngầm mãnh liệt, bổ lên mặt hồ đóng băng của Cảnh An Dương.

Trong lòng bà ngột ngạt, nhưng lại không đáp lại được nửa chữ. Ngọn lửa lớn tích tụ cứ như vậy không có chỗ nào phát tiết, liền cảm bình tưới nước đổ xuống.

Toàn bộ chỗ nước lạnh lẽo đều đổ lên đuôi phải của Đường Kỳ Sâm. Lớp vải quần trong thoáng chốc bị thấm ướt, men một đường xuống đến cổ chân. Tháng mười nên nước cũng bắt đầu lạnh hơn. Dạ dày của Đường Kỳ Sâm không tốt, chịu lạnh không giỏi. Một bình nước này cứ như vậy đổ lên, cơ thể anh không nhịn được run lên một cái.

Cảnh An Dương khó nén lại quan tâm, bước lên trước, lo lắng nhìn anh, "Này! Sao con không tránh hả!"

Đường Kỳ Sâm thả lỏng, nhanh chóng đổi sang khuôn mặt tươi cười, rất ôn hòa nói: "Không phải mẹ vẫn còn đang tức giận sao? Con đâu dám trốn, cũng xin mẹ bớt giận."

Đã có cái bậc thang này rồi thì Cảnh An Dương cũng không thể tiếp tục cứng rắn được nữa, lấy xuống chiếc áo khoác trên vai rồi đi vào nhà, chỉ để lại một câu. "Trưởng thành rồi, so với khi còn nhỏ lại càng khiến cho người ta phải bận tâm hơn."

Đường Kỳ Sâm theo sau đi vào nhà, bảo mẫu đổi chén trà nóng khác cho anh, lúc đặt vào lòng bàn tay anh còn cực kỳ đau lòng nói: "Bên ngoài gió lớn như vậy, đứng hóng gió lâu thế sao mà chịu được chứ?"

Đường Kỳ Sâm nhấp một ngụm trà nóng, lông mày chợt không nhịn được nhíu lại, nhưng rất nhanh lại dần ra như thường, không ai phát hiện ra.

Anh không ở lại ăn tối, mẹ con hai người nhìn như cuối cùng lấy hòa khí kết thúc, nhưng đều là cho nhau thái độ. Cuối cùng vẫn là máu mủ ruột rà, không thật sự làm lớn chuyện. Nhưng thái độ của Cảnh An Dương đã cực kỳ kiên định, những năm này vì Đường Kỳ Sâm mà chuẩn bị những tầng quan hệ ân tình tốn không ít tâm huyết, rất nhiều thứ liếc mắt qua là có thể thấy rõ. Đường lão gia từ có lòng riêng với Đường Diệu, Đường Kỳ Sâm sao không biết được chứ.

Bóng đêm dần phủ xuống thành phố, nhiệt độ cũng theo sắc trời, nhích xuống từng chút từng chút một. Đường Kỳ Sâm lái xe ra khỏi khu biệt thự, sau đó khẩn cấp dừng xe bên đường. Anh vốn chỉ định dừng lại thở một chút, lại không ngờ dạ dày như có ai đó nhét quả tạ nghìn cân vào trong, kéo theo lực phủ gối tạng của anh rơi xuống. Đường Kỳ Sâm gục đầu trên tay lái, chịu đựng cơn thống khổ cơ giết này.

Chiếc xe BMW này anh không thường lái nên thuốc dạ dày dự phòng cũng không có ở trên xe. Chờ mấy phút nữa qua đi, Đường Kỳ Sâm mới lên tinh thần, cứng rắn chống đỡ lái xe đến phòng khám của lão Trần. Lão Trần nhìn thấy người, giật nảy mình, "Mau, mau nằm xuống."

Anh ta diu cánh tay Đường Kỳ Sâm, lần lượt hỏi: "Đau bao lâu rồi?"

"Từ ngày hôm qua đã không thoải mái."

"Uống rượu?"

"Mấy ngày nay ký hợp đồng ở châu Âu, uống một chút."

"Gần đây tần suất đau như vậy có nhiều không?"

Đường Kỳ Sâm không lên tiếng.

"Còn muốn gạt tôi?" Lão Trần trầm mặt, "Có đến nửa tháng hai lần không?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Ba trở xuống."

Lão Trần hít vào một hơi, "Đau như vậy mà không biết dành ra chút thời gian đến chỗ này là sao hả!"

"Uống xong thuốc của cậu là hết đau rồi."

Lão Trần tự mình chụp X-quang, lại rút máu mang đi xét nghiệm, sau đó treo nước cho anh. Đường Kỳ Sâm đắp chăn kín mít, hô hấp dần vững vàng. Đèn trần của phòng bệnh quá sáng, anh đưa bàn tay không có kim châm che lên mắt. Y tá đứng một bên đang phối thuốc nhẹ giọng hỏi: "Đường tiên sinh?"

Đường Kỳ Sâm khàn giọng nói, "Phiền cô giúp tôi tắt điện đi."

"Tắt đi thì không được, bình thuốc của ngài cần phải trông, tôi giúp ngài chỉnh độ sáng xuống một chút được không?"

"Cảm ơn."

Trong phòng lại như trời lên trăng xuống, rất nhanh chuyển thành thứ ánh sáng vàng nhạt ảm áp. Trên tường hắt ra cái bóng kéo dài, cao ngất. Đường Kỳ Sâm thoải mái hơn một chút, lúc này con mắt mới chậm rãi mở ra. Sau đó, cửa bị đẩy ra, lão Trần mặc chiếc áo blu trắng dài, sống mũi cao đặt gọng kính kim loại, trên trán rũ xuống vài sợi tóc mềm, dáng vẻ nghiêm túc thận trọng hình như lại tăng thêm một chút rồi.

Anh ta đặt kết quả kiểm tra lên bàn, sau đó điều chỉnh tốc độ chảy của bình chậm hơn một chút.

Đường Kỳ Sâm thoáng lướt mắt qua mấy tờ giấy kia, nhàn nhạt hỏi: "Thế nào?"

"Bạch cầu lên đến 15 rồi, tình trạng viêm trong cơ thể cậu quá nghiêm trọng, tiêu viêm đi, nếu không sẽ lại phát sốt đấy." Lão Trần ngồi trên ghế, "Mấy số liệu vượt quá mức bình thường lần này đã hạ xuống, nhưng cậu đừng có nghĩ không phải chuyện gì lớn, bớt ra chút thời gian rảnh, ở lại đây mấy ngày để tôi làm kiểm tra tỉ mỉ lại cho cậu."

Đường Kỳ Sâm quanh năm bị công việc quần thân, ăn một bữa cơm cũng phải tranh thủ, mấy ngày đối với anh mà nói chính là quá xa xỉ.

Lão Trần hơn nửa đã đoán được đáp án, thờ dài, "Tôi biết không khuyên nổi cậu, nhưng thân thể này không phải của riêng cậu, vì Á Hối, vì Đường gia, cậu không thể gục đổ phải không?"

Đường Kỳ Sâm khép mắt, nghiêng đầu sang một bên, ngủ quan và vẻ mặt không nhìn ra nửa điểm nhàn rỗi sầu lo.

- -----

Tám rưỡi tối, Ôn Di Ninh và Lý Tiểu Lượng ngồi trong một quán lẩu hải sản, còn có Giang Liên Tuyết. Buổi sáng sau khi Đường Kỳ Sâm đi, Ôn Di Ninh gọi điện cho con rùa đen rút đầu này, nói có thể về nhà rồi. Giang Liên Tuyết còn buồn bực không thôi, nói người bạn trai kia của cô thật quá kỳ diệu rồi, thật là chỉ đến thăm một chút rồi về luôn như vậy?

Ôn Di Ninh không tiếp lời bà, chỉ nói thầy giáo Tiểu Lượng mời cô tối nay đi ăn lẩu, hỏi bà có muốn đi cùng không.

Có kẻ ngu mới từ chối đi ăn đồ chùa, Giang Liên Tuyết còn đặc biệt trang điểm qua. Mặc chiếc áo khoác mới mua. Lý Tiểu Lượng nhìn thấy không phải chỉ có một mình Ôn Di Ninh đến điểm hẹn, vẻ mặt thoáng kinh ngạc vài giây rồi lại hồi phục như thường, cười híp mắt nói: "Ồi! Thật sự không dám đi cùng hai người đâu, như là hai chị em ấy, khéo người khác lại tưởng cháu mới là ông chú già."

Giang Liên Tuyết được nịnh đến mức có thể nghe thấy tiếng pháo hoa nổ tí tách trong lòng, tám chuyện quên cả trời đất với Lý Tiểu Lượng. Một bữa ăn vui vẻ từ đầu đến cuối đều là tiếng cười nói. Nhân lúc Lý Tiểu Lượng đi vào nhà vệ sinh, Giang Liên Tuyết ý tứ sâu xa đá đá chân Ôn Di Ninh.

Ôn Di Ninh không hiểu ra làm sao: "Gi thế?"

Giang Liên Tuyết cười híp mắt nói: "Thầy giáo Tiểu Lượng thật sự hết hi vọng rồi?"

Ôn Di Ninh bị sặc tương ớt, ho sù sụ.

Giang Liên Tuyết gác một chân lên, nhón nhả mở hộp thuốc lá, kẹp một điếu giữa hai ngón tay rồi mới bình tĩnh lên tiếng: "Tiểu Lượng thích hợp để chúng sống, đáng tiếc, đàn ông tốt như vậy con và mẹ đều không có cái phúc hưởng."

Ôn Dĩ Ninh uống một ngụm nước lớn, cốc thủy tinh bị cô dùng sức đập xuống mặt bàn, cô không lên tiếng, nhưng sắc mặt cũng không khá hơn chút nào.

Bữa lẩu này là Giang Liên Tuyết thanh toán, Lý Tiểu Lượng rất ngại ngùng, liền lái xe đưa bọn họ về. Giang Liên Tuyết cười nói: "Không có gì, đi là hộ gia đình có nhà phá dỡ, có tiền."

Lý Tiểu Lượng cười ngốc nghếch. Ôn Dĩ Ninh không nhận được trọn vẹn mắt.

Khoản tiền phá dỡ đã đúng hạn gửi vào tài khoản của Giang Liên Tuyết. Những chuyện này Ôn Dĩ Ninh không quản, cô ở Thượng Hải cũng không xen vào. Thêm phí bồi thường theo đầu người tổng cộng cũng có hơn 160 vạn, hạn định của chính phủ là trước tháng sau phải rời khỏi. Giang Liên Tuyết trước đó đã nhắn tin báo qua wechat cho cô, nói là đang tìm một căn hộ mới, cũng đã tìm được rồi, đang làm thủ tục. Ôn Dĩ Ninh ít khi trả lời, cũng không để ý lắm mấy chuyện này, bà thích là được rồi.

Giang Liên Tuyết nói đến tiền liền đắc ý, cánh tay cũng sắp bay lên trời, Lý Tiểu Lượng cũng rất phối hợp, nói khi nào dọn nhà cũng sẽ qua giúp.

Về đến nhà, Lý Tiểu Lượng coi đại an toàn, cũng xuống xe theo họ, "Dì Giang, bạn cháu từ Ma Dương đến chơi mang theo hai thùng cam, đi lấy một thùng ném thử, cháu thấy rất ngọt."

Ôn Dĩ Ninh còn chưa kịp từ chối Giang Liên Tuyết đã gạt đầu lia lia: "Được được, đi thích nhất là cam, nhất định ngọt, Lượng Lượng của chúng ta cho có thể không ngọt sao!"

Lý Tiểu Lượng cười ha ha: "Được rồi! Cháu mang lên cho đi."

Trước khi Ôn Dĩ Ninh đi lên đã ở dưới quầy nhận hàng chuyển phát nhanh ở tầng một ký nhận một cái bưu kiện, một cái hộp cỡ trung. Gần đây cô không mua đồ, cũng không biết là cái gì. Tên của người ký gửi không rõ ràng, chỉ ghi là tiểu thư x. Ôn Dĩ Ninh ánh chừng một chút trọng lượng bên trong, đoán không ra.

Vào đến nhà, mấy người bạn không ra làm sao của Giang Liên Tuyết lại gọi điện đến, sau đó không biết nhanh chóng không thấy bóng dáng.

Ôn Dĩ Ninh rót cho Lý Tiểu Lượng một cốc nước, "Thầy giáo Tiểu Lượng cần hạt dưa không? Mình đi lấy cho cậu."

"Không vội, tớ uống nước được rồi." Lý Tiểu Lượng rất tự nhiên, trước đây đến đây cũng không ít lần, dù là người yêu hay bạn bè thì quan hệ của anh ta và Ôn Dĩ Ninh vẫn giống như một nửa người nhà.

Trò chuyện một lúc, Ôn Dĩ Ninh mang hộp bưu kiện vừa rồi ra.

Băng dán quấn chặt, chìa khóa của Lý Tiểu Lượng có con dao nhỏ, liền đưa cho cô, "Dùng cái này đi."

Ôn Dĩ Ninh tìm dao, vừa rạch băng dính vừa tán gẫu: "Không phải lần trước nói muốn mở công ty hả? Thế nào rồi?"

"Không lấy được giấy phép công thương, chờ đi vậy."

Hộp bưu kiện mở ra, Ôn Dĩ Ninh nhìn thấy bên trong còn có một cái hộp màu trắng khác, "Xem ra phải cần chút quan hệ."

Cô lấy chiếc hộp trắng đó ra, cầm trong tay lắc lắc.

Lý Tiểu Lượng này giờ cũng đã đánh mắt nhìn mấy lần: "Mua gì thế?"

"Không biết, gần đây không mua gì mà." Ôn Dĩ Ninh không nghĩ nhiều mở chiếc hộp ra, đồ vật bên trong còn dùng túi ni lông bọc lại.

Lý Tiểu Lượng nhìn chằm chằm món đồ trong tay cô, cau mày, bỗng nhiên phản ứng lại, đôi mắt tròn to, hét lên: "Dĩ Ninh đừng nhìn!"

Nhưng đã muộn.

Ôn Dĩ Ninh lấy túi ni lông ra, một con búp bê cầm đầy dao trên người, đầu bị bẻ gãy, còn có máu thật đang không ngừng chảy ra, cứ như vậy không để cho cô kịp chuẩn bị hiện ra trước mắt -----

Con búp bê này giống hệt người thật, ánh mắt tà ám, vẻ mặt quỷ dị, khoe miệng nhếch lên, đến cả nụ cười trên đó cũng âm u lạnh lẽo. Gương mặt bẻ gãy máu, quần áo rách nát, chân cũng đứt mất một đoạn.

Cả người Ôn Dĩ Ninh như rơi vào hầm băng, che mặt run rẩy: "----- Aaa!!!"

Lý Tiểu Lượng giật lại con búp bê kia, nhanh chóng bỏ vào hộp giấy, sau đó cẩn thận phủ kín. Sắc mặt cũng anh ta trắng xám, lo lắng trấn an Ôn Dĩ Ninh: "Được rồi, là giả thôi, Ninh nhi đừng sợ."

Ôn Dĩ Ninh chôn khuôn mặt mình sâu trong lòng bàn tay, cả người đều run rẩy, những ký ức khủng khiếp kia một lần nữa tràn đến, lan ra toàn bộ các tế

bào thần kinh.

Năm đó cũng là mùa thu, cô đứng trong một nhà xưởng bỏ hoang không ngừng nhìn xung quanh, tìm kiếm Dĩ An. Đột nhiên, một thứ gì đó nặng nề đập xuống cách chân cô một mét. Nửa bên mặt của Ôn Dĩ An hướng về phía cô, con mắt tròn trĩnh, với cô hai mắt nhìn nhau. Em gái cô cứ như vậy nằm đó, từ sau gáy tràn ra dòng máu đỏ tươi, như một đoạn phim quay chậm nhiễm đỏ mắt Ôn Dĩ Ninh.

Đó là một con ác mộng vĩnh viễn quấn lấy, là đáy vực sâu cả đời cô cũng đừng mong thoát ra.

Ôn Dĩ Ninh khóc nức nở, tay chân lạnh lẽo không cảm nhận được máu huyết đang dịch chuyển, không có chút hơi thở của người sống. Mãi đến khi giọng nói lo lắng của Lý Tiểu Lượng liên tục vang bên tai, ý thức của cô mới dần tỉnh táo, sau lưng bốc ra mồ hôi lạnh.

Là ai?

Có phải là những fans cực đoan trên mạng kia không?

Địa chỉ quê quán của cô mà bọn họ cũng biết rồi sao?

Ôn Dĩ Ninh nhìn lại con buồn nôn vọt lên cuống họng.

"Ninh nhi, vẫn ổn chứ?" Lý Tiểu Lượng nôn nóng hỏi.

Ôn Dĩ Ninh chậm rãi gạt đầu, ba hôn bảy vĩa dần tìm về vị trí, "Không sao, bị dọa thôi."

Khuôn mặt trắng bệch của cô cũng dần có máu lưu thông trở lại, rốt cuộc đã giống người bình thường một chút. Lý Tiểu Lượng thoáng thả lỏng, "Có cần báo cảnh sát không?"

Ôn Dĩ Ninh trầm mặc một lát, nói: "Báo cảnh sát cũng vô dụng thôi, chỉ là một trò đùa quái đản."

Lý Tiểu Lượng muốn nói lại thôi, ánh mắt liếc tới nhiều lần, cuối cùng vẫn kìm lòng nuốt về bụng. Chờ Giang Liên Tuyết nghe điện thoại xong trở về, Lý Tiểu Lượng mới đứng dậy rời đi, lúc đi còn không quên mang theo hộp chuyển phát nhanh kia.

Ôn Dĩ Ninh như vừa từ dưới hồ nước nóng đi ra, cả người đều ướt đẫm mồ hôi, cô nhủ này đi vào phòng tắm, lúc trở ra lại nằm chết dí trên giường. Giang Liên Tuyết gõ cửa đưa cam cũng không đi mở.

Ba giờ sáng, cô từ trong ác mộng tỉnh lại, ngồi bật dậy, trái tim vẫn còn gia tốc, rõ ràng là thở gấp, nhưng trong phổi lại tắc nghẽn.

Phòng ngủ yên tĩnh đến đáng sợ, gió thu từ ngoài cửa len lỏi vào trong, cuốn chiếc rèm cửa lên, đóng đưa lắc lư.

Ôn Dĩ Ninh cuộn người lại, hai tay ôm chặt đầu gối, vùi đầu bên trong há miệng thở hổn hển. Cuối cùng không chịu nổi nữa, cô lần tìm điện thoại, run rẩy ấn số của Đường Kỳ Sâm. Tiếng tút vang lên đều đều, như là âm thanh của số mệnh vang lên trong đêm mưa. Nó liều mạng càn quấy trong lục phủ ngũ tạng của cô, như chiếc chày giã lên máu thịt, toàn bộ máu và xương đều đau đớn âm ỉ.

Đã muộn thế này rồi, kỳ thực Ôn Dĩ Ninh cũng không ôm theo hi vọng, nhưng ngay trước một giây cô định ấn kết thúc.

Bên kia có người nghe.

Sau đó là thanh âm trầm thấp của Đường Kỳ Sâm truyền đến, "Niệm Niệm"

Ôn Dĩ Ninh vội nâng một tay che miệng, ngừng thở, chỉ có nơi con ngươi đặc biệt sáng, đặc biệt nóng.

Đường Kỳ Sâm hỏi cô làm sao thế?

Ôn Dĩ Ninh dùng giọng nói còn khàn hơn cả của anh nói: "Không sao, lão bản, chỉ là nhớ anh thôi."

Đầu bên kia trầm mặc trong chốc lát.

Đường Kỳ Sâm lại mở miệng, trực tiếp chọc thủng tầng tâm sự của cô: "Có phải nằm mơ không?"

Vành mắt nóng lên, Ôn Dĩ Ninh nghẹn ngào ừm một tiếng, "Trong mơ không có anh."

Yên tĩnh mấy giây, giọng nói của Đường Kỳ Sâm như từ cánh môi ở ngay bên tai, trầm lắng, mang theo mị hoặc dụ dỗ lợ, anh nói: "Trong mơ không có tôi, nhưng sau này mỗi ngày em đều sẽ có tôi.... Niệm Niệm ngoan đừng khóc."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Trăng sáng ngàn dặm gửi tương tư (1)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Ngày hôm sau, Giang Liên Tuyết đã dậy mà Ôn Dĩ Ninh vẫn chưa rời giường.

Bà đến cả cửa cũng không gõ, đẩy cửa liền ồn ào: "Cũng học được cái thói ngủ nướng ở đâu ra, mười một giờ rồi đấy. Vẫn không chịu dậy? Buổi trưa mẹ qua nhà hàng xóm ăn cơm, mặc kệ con đó."

Ôn Dĩ Ninh đắp chăn kín mít, đầu cũng lọt thò bên trong không nhúc nhích.

"Ôn Dĩ Ninh kia, có nghe thấy mẹ nói gì không đấy hả? Gọi con đó!" Giang Liên Tuyết dần mất kiên nhẫn, đi về phía cô muốn hét lên. Nhưng đến gần mới phát hiện bất thường, nửa khuôn mặt của Ôn Dĩ Ninh lộ ra ngoài, trên mí mắt sưng đỏ.

Giang Liên Tuyết áp mu bàn tay lên trán cô, giật nảy mình, "Ôn Dĩ Ninh con bị sốt choáng váng rồi à, nóng như vậy không biết gọi người hả! Nóng đến mức có thể mang trứng gà ra luộc rồi!"

Ôn Dĩ Ninh mơ màng mở mắt ra, trước mắt mờ mịt, hơi thở nặng nề: "Gọi rồi, nhưng mẹ ngủ như heo ấy."

Giang Liên Tuyết tức giận nói: "Không biết gọi thêm mấy lần nữa hả? Đứng dậy được không? Mau, đến bệnh viện, không đi nhanh là viêm màng não thật đấy!"

Mí mắt nặng trĩu, ý thức của Ôn Dĩ Ninh mơ mơ hồ hồ, bắt đầu không nghe thấy giọng nói của Giang Liên Tuyết ở bên tai nữa rồi.

Đến khi tỉnh lại, nhận ra bản thân đã ở trong bệnh viện, trên tay cắm kim truyền, ngón tay còn kẹp máy theo dõi.

"Tỉnh rồi à?" Lý Tiểu Lượng đi tới, thờ phào nhẹ nhõm, "Tớ đi gọi bác sĩ."

Bác sĩ cập nhiệt độ cho cô, sau khi xác định cô đã hạ sốt lại treo thêm hai bình thuốc, dặn dò người thân phải chú ý. Lý Tiểu Lượng chăm chú nghe, lại hỏi kết quả kiểm tra, sau khi biết được không có chuyện gì mới hoàn toàn yên tâm. Anh ta ngồi xuống bên mép giường, nói với cô: "Cậu sốt ghê thật, gọi thế nào cũng không dậy, dọa di Giang một phen khiếp vía."

Ôn Dĩ Ninh cực kỳ yếu ớt nói, "Cảm ơn nhé, thầy giáo Tiểu Lượng."

"Cảm ơn cái gì chứ, không cần." Lý Tiểu Lượng nói: "Tớ để di Giang về hầm chút cháo cho cậu rồi, mấy ngày này cậu ăn thanh đạm một chút."

Ôn Dĩ Ninh ừm một tiếng, lại nói: "Cảm ơn nhé."

Giang Liên Tuyết không biết, nhưng Lý Tiểu Lượng biết rõ chuyện xảy ra tối hôm qua, con búp bê kia quá đáng sợ, hơn nữa đã đâm trúng chỗ đau của Ôn Dĩ Ninh, con sốt này của cô quá nửa là bị dọa mà ra. Năm đó em gái cô từ tầng sáu cao vút nhảy xuống, chết tươi ngay cách Ôn Dĩ Ninh hai mét. Ôn Dĩ Ninh trước sau không thể đi ra, thậm chí còn phải tiếp nhận mấy lần tâm lý trị liệu, sau đó rời khỏi tỉnh H để đến Thượng Hải, thay đổi hoàn cảnh rồi cuộc mới có thể sinh sống bình thường.

Nửa năm này bận rộn công việc nên tần suất gặp ác mộng cũng ít đi, nhưng chất lượng giấc ngủ của cô từ đó trở đi vô cùng kém, nửa đêm tỉnh dậy tìm muốn nhảy lên giường, người cũng giống như được vớt từ trong thùng nước ra, quần áo ngủ đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Lý Tiểu Lượng nhìn cô mấy lần, sau một hồi do dự muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn quyết định lên tiếng.

Anh ta nói: "Những chuyện trên mạng kia tớ đều thấy cả rồi."

Sắc mặt của Ôn Dĩ Ninh bởi vì con sốt mà đặc biệt trắng, cô hơi ngạc nhiên, trong ấn tượng chưa từng thấy Lý Tiểu Lượng lướt xem tin tức hay đọc weibo gì cả. Nhưng cô cũng không nói gì, phía Trần Táp dù quan hệ xã hội có nhanh hơn bao nhiêu cũng không thể độ lại tốc độ truyền bá của Internet.

Ôn Dĩ Ninh thân nhiên nói: "Thông tin trên đó nửa thật nửa giả thôi."

Ánh mắt Lý Tiểu Lượng có chút cô đơn, lại thấp thoáng không cam lòng, trong nụ cười có mấy phần chưa từ bỏ, "Cậu và anh ta là thật."

Ôn Dĩ Ninh thừa nhận: "Ừ, đến với nhau rồi."

Lý Tiểu Lượng cũng rất bình tĩnh, cúi thấp đầu, khóe miệng kéo kéo, rồi cuộc xé ra được một nụ cười mỉm dối lòng, "Thật nhanh, lần trước tớ và anh ta

vật tay, anh ta hẳn là còn chưa theo đuổi cậu."

Ôn Dĩ Ninh có thể nhìn ra thầy giáo Tiểu Lượng đang miễn cưỡng vui cười, người đàn ông cao ráo đẹp trai, khí chất như ánh mặt trời ấm áp bây giờ lại như một cậu học sinh lớn. Lòng này rậm con mắt thanh tú, cũng không giỏi che giấu tâm tình, mắt mắt và tiếc nuối đều viết hết trên mặt.

Cô nhất thời không biết phải nói gì cho đúng.

"Cậu đừng có nhìn tớ thế, cứ như tớ là kẻ thất tình không bằng." Lý Tiểu Lượng ổn định lại tâm tình, hít sâu một hơi. Kỳ thực kết quả này cũng đã nằm trong dự liệu từ lâu của anh ta, cũng đã có một thời gian dài chuẩn bị trong lòng, kể ra thì cũng không quá khó để vượt qua. Anh ta nói: "Cậu vui vẻ là được, một cô gái nhỏ ở bên ngoài không dễ dàng, cũng nên có người nâng niu chăm sóc."

Bốn chữ nâng niu chăm sóc này vừa thốt ra khỏi miệng, anh ta và Ôn Dĩ Ninh đều rơi vào trầm mặc.

Tình cảnh trước mắt này, hiển nhiên là không được chăm sóc tốt.

Lý Tiểu Lượng búng tỉnh, do dự nhú mày, sau đó khẳng định nói: "Gói chuyển phát nhanh ngày hôm qua là của một fan nào tàn gì."

Mi mắt Ôn Dĩ Ninh giật giật, "Có thể."

"Đã có cái năng lực bóc trần thông tin cá nhân của cậu thì muốn điều tra địa chỉ quê nhà cũng không phải không thể. Lũ nào tàn này muốn làm cái gì đây! Có hiểu đây là phạm pháp không vậy! Còn cả cái cô minh tinh kia nữa, con mẹ nó, uống công trước đây tớ còn ra rạp mua vé xem phim của cô ta. Thật không biết xấu hổ, lỡ tay ấn thích? Lỡ tay mẹ cô ta ấy!"

Tính tình của Lý Tiểu Lượng rất tốt, lại luôn bao che khuyết điểm cho người mình, một bụng lửa giận nhanh chóng thôi bùng lên.

Ôn Dĩ Ninh cười nhợt nhạt, tự mình lại cảm thấy đặc biệt bình tĩnh.

Lý Tiểu Lượng nhìn thấy nụ cười này, trong mắt nhanh chóng mang theo mấy phần bất đắc dĩ và dịu lại, khuôn mặt vừa rồi vì tức giận mà đỏ lên cũng được thổi đi hơn nửa. Trong lòng bỗng nhiên chua xót, Lý Tiểu Lượng đột nhiên cố chấp mà nặng nề nói: "Ninh nhi, anh ta không tốt với cậu."

Ôn Dĩ Ninh nói: "Anh ấy rất tốt với mình."

"Nếu anh ta thật sự tốt với cậu thì sẽ không khiến cậu phải chịu nhiều dằn vặt như thế, cũng sẽ không đưa cậu vào tâm bão. Đây là cuộc sống của anh ta, không phải của cậu. Ninh nhi, cậu nói cậu vui vẻ, nhưng sau đó loại vui vẻ này sẽ ngày càng ít đi, đáng không?" Lý Tiểu Lượng đã giữ trong lòng đủ lâu, một khi mở ra lập tức như nước lũ tràn bờ đê, không thể thu lại được nữa.

"Dù cậu ở bên người đàn ông nào khác tớ cũng nhất định sẽ chúc phúc cho cậu. Nhưng người này, tớ không thuận mắt, cũng không thích. Anh ta đúng là có tiền, nhưng kẻ nhiều tiền thường lắm tật xấu, không thể làm chỗ dựa."

Ôn Dĩ Ninh mỉm cười, "Thầy giáo Tiểu Lượng lúc giáo huấn học trò cũng thật hung dữ nha."

Lý Tiểu Lượng bất đắc dĩ lườm cô một cái, chân thành nói: "Dĩ Ninh, tớ hi vọng cậu hạnh phúc."

Ôn Dĩ Ninh ung dung gật đầu, "Thầy giáo Tiểu lượng, mình sẽ cố gắng."

Cùng cô đối diện hồi lâu, Lý Tiểu Lượng rút cuộc dời tầm mắt, cổ họng hơi căng ra, trong ánh mắt cũng có một giây thất thần, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. "Mấy ngày nay nếu lại có chuyển phát nhanh thì đừng nhận, gửi tin nhắn để mình đi lấy cho."

Ôn Dĩ Ninh nghĩ đến con búp bê máu chảy đầm đìa ngày hôm qua, cuống họng nổi lên cảm giác buồn nôn, ừm một tiếng, "Cảm ơn."

- -----

Đường Kỳ Sâm buổi sáng truyền nước ở chỗ lão Trần, lão Trần sợ anh không đến nữa, trước khi thả cho về còn đặc biệt trầm mặt uy hiếp sẽ gọi điện báo về nhà anh. Nữ quyền ở nhà đối với anh đặc biệt bận tâm, một khi biết anh sinh bệnh khẳng định sẽ không còn tháng ngày yên ổn. Với tính cách của mẹ anh, lo liệu việc nhà nhiều năm, rất quyết đoán. Bà nhất định sẽ cho bảo mẫu đi sắc mấy thang thuốc, sau đó mang theo bác sĩ gia đình, đoàn quân vô cùng khí thế cứ như vậy thẳng tiến đến văn phòng của anh ở Á Hối, sau đó lại ngồi canh anh uống cạn bát thuốc mới đi.

Nói thật là Đường Kỳ Sâm có chút sợ hãi quy củ trong nhà, không có gì khác, chỉ là ghét phiền phức.

Anh đồng ý với lão Trần, trong ba ngày này nhất định sẽ đúng giờ đến truyền nước.

Trở lại tập đoàn, Kha Lễ cầm chồng văn kiện cần ký tên gõ cửa đi vào, sau đó mở ra 1 quyển đặt trên bàn của anh, "Công trình hợp tác với nhóm kỹ thuật từ Minh Diệu đã xác định được phương án. Đây là chi tiết quy tắc điều chỉnh lương bổng của tháng này. Còn có báo cáo các khoản chi tiêu và chi phí thăm hỏi đi lại. Cái cuối cùng này là tình hình điều động nhân viên bắt đầu từ tháng sau của phòng nhân sự."

Kha Lễ báo cáo ngắn gọn từng cái một, anh ta đã đọc qua một lượt, hiện tại đem những trọng điểm và nội dung khái quát nói cho Đường Kỳ Sâm. Mấy thủ tục đơn giản theo lệ thường Đường Kỳ Sâm trực tiếp ký tên, phương án cho hạng mục hợp tác với Minh Diệu anh mới dừng lại, thả chậm tốc độ đọc cẩn thận một lượt, "Kỹ sư trưởng Lâm nói thế nào?"

"Kỹ sư trưởng Lâm giám gia các bước thiết kế cụ thể, chủ yếu phụ trách khối truyền tin, ông ấy nói Minh Diệu rất chuyên nghiệp, rất nhiều số liệu thí nghiệm đều được phân tích vô cùng chuẩn xác tỉ mỉ." Kha Lễ khách quan nói: "Đường Diệu rất coi trọng hạng mục này, phương án này cũng là cậu ta tự mình làm."

Đường Kỳ Sâm dĩ nhiên hiểu rõ. Tuy anh không quá yêu thích cái tính bề ngoài mềm mỏng trong lòng nham hiểm của Đường Diệu, nhưng từ năng lực đến nghiệp vụ đều không có gì để chê trách. Đường Diệu ở phố Wall của Mỹ tay trắng lập nghiệp, hoàn cảnh và bầu không khí như vậy, có thể đưa Minh Diệu lớn mạnh thành quy mô như bây giờ, năng lực của anh ta là không thể nghi ngờ.

"Còn có, Trần Táp muốn hỏi ý của ngài, phía Dĩ Ninh có cần sắp xếp gì không?" Kha Lễ đóng lại mấy tập tin đã được anh ký tên, đặt gọn sang một bên.

Đường Kỳ Sâm nói: "Nói lại với Trần Táp, để cho Dĩ Ninh nghỉ ngơi thêm mấy ngày, tạm thời không sắp xếp công việc cho cô ấy."

Kha Lễ; "Ngài định cho cô ấy nghỉ dài hạn?"

Đường Kỳ Sâm không trực tiếp trả lời, mà nói: "Gần đây không yên ổn."

Kha Lễ nghe hiểu, Đường Kỳ Sâm đây là cố gắng muốn Ôn Dĩ Ninh tránh khỏi thị phi. Không khó đoán, trên mạng ồn ào lớn như vậy, gia đình anh cũng không thể không biết chuyện. Tuần trước Đường Kỳ Sâm từ châu Âu trở về, vốn nghĩ anh về thẳng Đường gia, thế nhưng Cảnh An Dương cả một ngày không gọi được cho anh, thậm chí còn gọi sang cho cả Kha Lễ. Khi đó Kha Lễ cũng đã mơ hồ cảm thấy không đúng, Cảnh phu nhân luôn đặt thẻ điện lên hàng đầu, quy củ của Đường gia cũng là tám cửa có mắt, tuy Đường Kỳ Sâm từ khi còn trẻ đã ra nước ngoài, nhưng nguyên quán của Đường gia ở Hồng Kông, gia phong luôn mang theo nét truyền thống. Từ nhỏ anh đã được dạy dỗ cẩn thận, đối với ba mẹ trưởng bối cứ chỉ hữu lễ, có cực ít thời điểm không nghe máy của Cảnh An Dương.

Lúc anh đến văn phòng Kha Lễ đã chú ý thấy trên mu bàn tay trái của Đường Kỳ Sâm dán một cục băng nhỏ, là anh từ chỗ lão Trần truyền xong nước quên bỏ đi. Nhận ra ánh mắt của Kha Lễ, Đường Kỳ Sâm rừ mi mắt, tùy tiện giặt cục băng xuống, ngón tay day huyết thái dương căng phồng rồi nói: "Tiệc tối nay sắp xếp ở đâu?"

"Nhà hàng Thượng Hải." Kha Lễ nói: "Âu phục và cà vạt của ngài tôi đã nói lão Dư đã đến cửa hàng lấy, cuộc họp chiều nay tổ chức lúc ba giờ, buổi trưa ngài có thể tranh thủ nghỉ ngơi thêm một chút."

Buổi tối Đường Kỳ Sâm phải tham gia một bữa tiệc xã giao, là loại tụ hội cỡ nhỏ của riêng vòng thương nhân, phần lớn là lợi ích liên quan đến công ty của chính mình. Loại hoạt động như thế này sẽ không thể tránh khỏi, Kha Lễ cùng anh đi dự tiệc. Đường Kỳ Sâm từ lúc ngồi trên xe trạng thái đã không tốt cho lắm, nhưng vừa xuống xe, trên mặt đã treo tươi cười sáng láng, sinh khí tràn trề. Anh và mọi người trò chuyện vui vẻ, cụng chén cạn ly, không nhìn ra một chút mệt mỏi chán chường.

Dưới ánh đèn rực rỡ, áo mũ chỉnh tề, khắp nơi đều là bậc anh tuấn kiệt xuất.

Nếu không quá cần thiết, Đường Kỳ Sâm từ trước đến giờ đều không tiếp rượu, Kha Lễ thay anh nâng ly theo sát phía sau.

"Đường tổng, An đồng." Kha Lễ bỗng nhỏ giọng nhắc nhở, "Bên phải phía trước ngài."

Đường Kỳ Sâm nhìn sang, An Minh Dương đứng cách anh mấy mét, đang vui vẻ nói chuyện với người bên cạnh.

"Đưa ly rượu cho tôi." Đường Kỳ Sâm cầm ly rượu vang trong tay Kha Lễ, thông dong đi về phía trước, "Bác An, đã lâu không gặp."

An Minh Dương cười hiền hòa, "Kỳ Sâm đây à, đúng là đã lâu không gặp."

Đường Kỳ Sâm cụng ly với ông ấy, sau đó chủ động uống hết ly rượu của mình, nói: "Ngày đó nghe Tây Bình nói ngài mới mua được bộ đánh golf mới, ngày khác để cháu cùng đi với ngài?"

An Minh Dương cười vang, "Cũng chỉ là một lão già rảnh rỗi, không thể làm lãng phí thời gian của mấy người trẻ tuổi được."

Đến cả Kha Lễ cũng nghe được trong lời nói mang theo thâm ý.

Khuôn mặt Đường Kỳ Sâm không đổi sắc, cung kính nói: "Bác An nói quá lời rồi."

"Kỳ Sâm à, An An nhà bác đúng là đôi khi có chút đánh đá tùy hứng, nhưng đứa con gái nhỏ này của bác ấy mà, đối với con không hề hai lòng. Con người của con bác An cũng biết rõ, bác vẫn rất yêu quý con, thậm chí còn không dưới một lần đề cập với ông nội con cho quan hệ hai đứa tiến thêm một bước." An Minh Dương tuy khoác trên mình phong thái của người làm lãnh đạo nhiều năm nhưng cũng không hề mất đi khí phách thương nhân, mỗi lời nói ra đúng mực vừa vặn, nghiêm nghị và chặt chẽ trong từng câu chữ, cuối cùng lại đưa vấn đề trở về An Lam, "An An nhà bác đúng là có khuyết điểm, nhưng ưu điểm cũng nhiều lắm, ha, đúng không Kỳ Sâm?"

Ý tứ, cũng không phải không là cậu thì không được.

Đường Kỳ Sâm dĩ nhiên không thể không tiếp lời khen ngợi, an ủi vỗ về mụn nhọt trong lòng lão nhân gia.

An Minh Dương là nhân vật chủ chốt của chuỗi sản nghiệp trong nước, người này phi thường có khí phách, có cá tính nhưng cũng có tật xấu, xuất thân

bạc ti, chịu không nổi dù là một chút thiệt thòi. Cuối cùng ông ta ngênh ngang rời đi, Đường Kỳ Sâm xoay người, sắc mặt tối tăm u ám, đến Kha Lễ cũng không dám chọc vào, chỉ đứng một bên chu đáo rót cho anh cốc nước lọc.

Tiệc tan, Đường lão gia từ lại gọi đến, nói Đường Kỳ Sâm đêm nay về nhà.

Đường Kỳ Sâm và Kha Lễ cùng về, đêm thu sương xuống, mấy tàu lá chuối đều phủ lên một tầng hơi nước mỏng.

Đường lão gia từ trong thư phòng, gọi anh lên đó.

Bình thường những thời điểm như thế này Kha Lễ đều sẽ tránh đi. Nhưng đêm nay lão gia từ mang theo vẻ mặt nghiêm túc liếc anh ta một cái, giọng nói vang dội: "Kha Lễ, cậu cũng lên đây."

Cảnh An Dương vội thấp giọng dặn dò Đường Kỳ Sâm: "Ông nội hôm nay tức giận, nói cái gì con cũng đừng tranh luận, có nghe không hả!"

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu sang, trong mắt có tìm tòi nghiên cứu.

"Sáng nay ông nội con và bác An chạm mặt nhau, đoán chừng đã phải nghe không ít lời lẽ chói tai, An Minh Dương kia thật sự không khác gì phường trộm cướp, hùng hổ dọa người." trong lời nói của Cảnh An Dương không giấu được bất mãn và oán giận. Tuy nói đạo lý không ở thanh cao(*), nhưng bà cảm thấy trong chuyện của An Lam đúng là Đường Kỳ Sâm làm quá quyết tuyệt rồi.

(*) chỉ cần nói có lý, dù là nói lớn hay nói nhỏ cũng không liên quan

"Ông nội con cũng là không chịu được tức giận, ngọn lửa này nhất định phải phát lên người con. Đáng đời con lắm." Cảnh An Dương tức tối phiền muộn, không tránh được vẫn còn oán giận đối với Đường Kỳ Sâm.

Đúng như dự đoán, Đường Thư Vành trong thư phòng phát hỏa một trận, đến cả Kha Lễ cũng không thoát khỏi liên lụy. Ông nói Kha Lễ thân là thư ký chủ chốt nhất bên người CEO của Á Hối lại không tận chức, không hoàn thành trọng trách được giao phó, không có lòng khuyên can thượng cấp, thật sự quá thất trách.

Kha Lễ cúi thấp đầu, sắc mặt nghiêm túc, dáng vẻ chân thành tiếp thu.

Đường Kỳ Sâm đứng đó thì càng không cần nói, Đường Thư Vành đối với anh từ nhỏ đã quản giáo chặt chẽ, nổi giận lên càng không phân biệt nặng nhẹ, đến cả người giúp việc dưới lầu cũng có thể nghe thấy. Đường Thư Vành mắng một trận đã đời, cuối cùng nói với Đường Kỳ Sâm: "Con thân là trưởng tử trưởng tôn, thân là người đứng đầu tập đoàn lại làm việc tùy hứng không nghĩ trước nghĩ sau. Con làm ta quá thất vọng rồi."

Lời này quá nặng nề, đến cả Kha Lễ đứng đó cũng có chút không đành lòng. Nhiều lần muốn đứng ra giải thích cho Đường Kỳ Sâm, nhưng đều bị ánh mắt của anh ép cho lùi về.

Lão gia từ rút cuộc để bọn họ ra ngoài, từ thư phòng xuống đến lầu, Cảnh An Dương vẫn lo lắng đứng chờ dưới đại sảnh không nhận được lo lắng mà cảm nhận, "Ông nội cũng vì muốn tốt cho con, là vì tương lai phát triển của tập đoàn thôi. Chúng ta cũng không phải bậc gia trưởng không có tư tưởng tiến bộ, nhưng mà Kỳ Sâm à, tự con cũng phải biết chừng mực, còn phải nghĩ cho đại cục. Đã không còn nhỏ rồi, sang năm 36 tuổi, con không thể giống như những thanh niên tùy tiện lỗ mãng kia."

Cảnh An Dương thấy sắc mặt của con trai mình hơi đổi, liền thức thời dừng lại, cuối cùng vẫn không nhận được đem toàn bộ bất mãn và oán niệm chuyển sang người Ôn Dĩ Ninh, lạnh giọng nói: "Nếu là gia đình từ tế dạy dỗ ra con gái thì cũng phải biết rõ đạo lý mới phải."

Đường Kỳ Sâm trầm mặc cả một buổi tối, đột ngột ngẩng phắt đầu, ánh mắt sắc bén chiếu tới, giống như cách một khoảng không cũng có thể đá thương người. Giọng nói của anh lạnh lẽo, như là bước ra từ đêm cực hàn, "Như thế nào mới gọi là con gái nhà từ tế? Dùng lời nói độc địa hãm hại người vô tội sao? Hay phải dùng kế xích mích ly gián, không biết trắng đen phải trái? Đây chính là cô gái tốt mà mẹ nói?"

Anh không nói rõ ràng, nhưng Cảnh An Dương vừa nghe liền biết người anh nhắc đến là An Lam. Cảnh An Dương bị chặn miệng mấp máy môi mấy lần không thốt ra lời, Đường Kỳ Sâm thật sự là không chừa lại bất kỳ chỗ trống nào nói chuyện tình cảm. Mà Cảnh An Dương ăn cục tức này cũng không thể phản bác được.

Đường Kỳ Sâm trịnh trọng nói: "Dĩ Ninh rất tốt."

Nói xong cũng không ở lại thêm, dẫn theo Kha Lễ rời đi.

Cảnh An Dương sững sờ đứng đó, xoay người nhìn ngoài cửa đã không còn bóng người. Gió thu như những sợi lụa mỏng từ bên ngoài tràn vào phòng, thổi lạnh trái tim bà, cơ thể cũng như rơi xuống hầm băng lạnh lẽo.

Sau khi lên xe, Đường Kỳ Sâm nhìn cả một buổi tối lúc này mới có thể gục người thở hổn hển. Anh cau mày, tiếng hít thở nặng nề, từ lớp áo sơ mi sẫm màu đằng sau chiếc áo khoác có thể thấy được ngực anh phập phồng lên xuống, tần suất gấp gáp. Hơi thở dần trở lại vững vàng, Đường Kỳ Sâm mới bình tĩnh lại, khàn giọng nói với Kha Lễ: "Liên lụy đến cậu rồi."

Kha Lễ vội đáp: "Đường tổng, tôi không sao, nhưng ngài phải chú ý thân thể. Phụ nhân và lão gia từ không hiểu rõ tình hình, Đường gia và An gia lại có giao hảo từ lâu, về tình về lý đều sẽ có thiên vị. Bọn họ chưa từng được gặp Dĩ Ninh, dĩ nhiên sẽ có cái nhìn 편견. Ngài đừng quá nôn nóng, từ từ giải quyết."

Khí áp quanh thân Đường Kỳ Sâm cực kỳ thấp, khuôn mặt đanh lại, không rõ tâm tình.

Kha Lễ không dám nói nữa, cảm thấy dù có nói thêm bao nhiêu lời cũng vô dụng.

Mấy phút sau, Đường Kỳ Sâm nặng nề thở ra một hơi, "Lái xe."

Trở về nhà, trước khi anh xuống xe Kha Lễ vẫn không yên tâm nói: "Lão Trần gọi điện nhưng ngài không nhận nên gọi qua cho tôi. Đường tổng, bệnh dạ dày của ngài lại tái phát rồi đúng không?"

Đường Kỳ Sâm bình thản trả lời, "Cậu nói lại với cậu ta, tôi vẫn nhớ đến truyền nước."

Lão Trần đúng là vì chuyện này muốn gọi điện nhắc nhở. Kha Lễ nhìn anh một hồi ừ ừ, không nói nhiều nữa, "Được, vậy ngài nghỉ ngơi sớm đi."

Ngày hôm sau Đường Kỳ Sâm tỉnh dậy từ sớm, mỗi lần trước khi đi ngủ anh đều đóng chặt cửa sổ. Rèm cửa sổ chắn lại ánh sáng từ bên ngoài, căn phòng tối om, anh dụi mắt, ngờ ngợ nghe được động tĩnh từ bên ngoài. Đường Kỳ Sâm mở cửa phòng ngủ nhìn ra ngoài, đột nhiên sững sờ.

Trên ghế sofa vắt một chiếc áo khoác dài màu vàng nhạt, một cái túi xách nhỏ đặt trên ghế sofa. Bàn ăn xếp mấy bát cháo nhỏ nóng hổi, trong phòng bếp, một bóng lưng nhỏ nhắn đang bận rộn tay chân. Ôn Dĩ Ninh buộc tóc lên cao, tâm tình có vẻ không tệ lắm đang nhẩm hát một bài nào đó, vừa hát vừa chiên trứng.

Dưới ánh nắng ban mai của sớm thu tháng mười, phảng phất còn có gió nhẹ nhẹ.

Đường Kỳ Sâm dựa người bên khung cửa sổ ngắm nhìn vào nhà bếp, thật giống như đang thưởng thức bộ phim điện ảnh, mà khung cảnh trong đó chính là một màn ôn nhu ấm áp nhất của bộ phim.

Cõi lòng thanh tịnh, trong khoảnh khắc khiến người ta sinh ra ảo giác thế giới này vốn lẽ không nên có thứ gì gọi là vực sâu vạn trượng, cái gì là bụi trần muộn phiền.

Trái tim Đường Kỳ Sâm nóng lên, cũng không nỡ lòng đi quấy rối khung cảnh đẹp để trước mắt.

"A, anh dậy rồi hả?" Ôn Dĩ Ninh quay đầu nhìn thấy người, khoe miệng lập tức tràn ra ý cười, "Chào buổi sáng lão bản!"

Đường Kỳ Sâm thay đổi sắc mặt, bất ngờ hỏi, "Vì sao em lại về đây?"

Ôn Dĩ Ninh nói: "Tôi qua đã về đến Thượng Hải."

"Vì sao không nói với tôi?" Đường Kỳ Sâm cau mày, vừa mới tỉnh ngủ nên đáng vẻ có chút lười biếng. Anh đi tới, vòng tay ôm lấy eo cô, cúi đầu dụi dụi trên hõm cổ cô, "Tôi đến đón em."

"Em ngồi chuyến tàu cuối cùng của ngày, đến Thượng Hải cũng đã gần mười giờ." Ôn Dĩ Ninh thành thực quấy trứng gà, đôi đũa chạm vào bát phát ra âm thanh lanh lảnh vui tai, "Rảnh rồi nên dậy sớm qua đây làm bữa sáng cho anh."

Đường Kỳ Sâm nhìn trong bát, chớp mũi trong hõm cổ của cô chôn càng sâu hơn, buồn bực kháng nghị: "Thật tanh."

"Sẽ không, cho thêm vào một chút hạt tiêu trắng là hết." Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu cọ vào má anh một cái, "Mau đi rửa mặt, tranh thủ ăn lúc còn nóng."

Chờ Đường Kỳ Sâm rửa mặt xong đi ra, Ôn Dĩ Ninh đã bày biện xong xuôi, đang dựa vào mép bàn nói chuyện điện thoại. "Mẹ phải đọc hợp đồng cẩn thận đó, số điện thoại của công ty dọn nhà dán ngay trên tường, có gì gọi cho con, được, con biết rồi, con sẽ về sớm."

Đường Kỳ Sâm ngồi xuống, chờ cô kết thúc trò chuyện mới hỏi: "Ở nhà bạn không?"

"Mẹ em đang xem ngày đẹp dọn nhà nên có chút bận. Giấy tờ của em đều để ở phòng trọ, bên kia đăng ký cần phải dùng nên em quay lại đây lấy, thuận tiện sang nhìn anh một cái." Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu, mắt sáng như sao, "Có phải rất cảm động không?"

Đường Kỳ Sâm cười, "Không muốn đi làm nữa, chỉ muốn ở nhà ăn cơm Niệm Niệm nấu."

Ôn Dĩ Ninh vui vẻ không thôi, "Vậy anh về hưu đi, em nuôi anh."

Ý cười trên môi Đường Kỳ Sâm càng sâu, thờ dãi nói: "Không nghĩ tới ở cái tuổi này rồi mà vẫn được hưởng đãi ngộ như mấy tên tiểu bạch kiểm."

Ôn Dĩ Ninh cười toe, gấp một miếng trứng gà rồi vươn tay về phía đối diện, đút vào miệng Đường Kỳ Sâm, "Ăn đi, Đường trưởng lão."

Buổi sáng Đường Kỳ Sâm đưa cô đến chỗ lão Trần, lão Trần thuận tiện kê đơn thuốc cho anh. Ôn Dĩ Ninh vẫn nhớ vị bác sĩ Trần này, nhưng lần này gặp mặt thân phận đúng là đã không có chút khác. Ôn Dĩ Ninh hơi ngại ngùng, lúc ánh mắt của lão Trần đưa tới còn hơi đỏ mặt.

Sau đó đi theo y tá lấy thuốc.

Lão Trần nâng mắt, nhắc mảy nói voi Đường Kỳ Sâm, "Đối với cậu rất dễ tâm."

Đường Kỳ Sâm cực kỳ hưởng thụ câu nói này, giữa hai hàng lông mày không thể giấu đi nét ôn hòa nồng đậm, "Cô ấy rất tốt với tôi."

"Xác định rồi?"

"Ừ."

"Chúc mừng, không dễ dàng gì." Lão Trần nói: "Vậy có phải bây giờ tôi đã có thể bàn giao với người nhà, đốc thúc cậu cẩn thận chăm sóc cái dạ dày của mình rồi không?"

Đường Kỳ Sâm bình tĩnh đáp, "Không cần."

Lão Trần là người nghiêm túc cẩn thận, mỗi lần phát bệnh nghề nghiệp đều sẽ hướng về phương diện nghiêm trọng của vấn đề rồi nói không ngừng. Đường Kỳ Sâm đã lớn đầu thế này mà vẫn bị lão Trần mắng cho một trận thâm thì không khỏi nghĩ thầm, sau này có con gái nhất định sẽ không gả con bé cho người đàn ông như vậy.

Cái ý niệm này đột nhiên bốc lên khiến chính bản thân Đường Kỳ Sâm tự cảm thấy buồn cười, anh vậy mà lại có những lúc suy nghĩ xa vời như thế.

Ôn Dĩ Ninh xách thuốc về, đẩy một chiếc túi lớn, trên mặt cô lộ ra vẻ ưu lo, nhìn về phía lão Trần. Lão Trần đoán được suy nghĩ của cô, cười nói: "Đừng lo, nhìn thì nhiều vậy thôi chứ đều là thuốc bổ bồi dưỡng sức khỏe, liều lượng cho cả một đợt trị liệu, mỗi ngày uống thuốc một lần. Cô qua đây đi, tôi nói cho cô một lượt."

Ôn Dĩ Ninh nghe chăm chú, có vài chỗ không hiểu còn hỏi lại lão Trần. Tấm lòng của một người phụ nữ với người đàn ông của mình hoàn toàn có thể cảm nhận được từ những chi tiết nhỏ như vậy. Lão Trần có trái tim nhân ái của người thầy thuốc, đã chứng kiến vô số những trường hợp đấu tranh giữa ranh giới sinh tử, đối với tình thân và tình yêu trên đời cũng có cảm ngộ của riêng mình.

Từ phòng khám đi ra, lại từ trong thang máy đi ra đại sảnh, Ôn Dĩ Ninh đột nhiên kéo kéo ống tay áo của Đường Kỳ Sâm

"Hà?" Anh nghiêng đầu.

Ôn Dĩ Ninh hơi căng thẳng nhìn xung quanh, vịn cánh tay anh, hơi ngắc đầu: "Tranh thù bây giờ không có ai, em muốn hôn anh."

Đường Kỳ Sâm nhắc đuôi mắt, như cười mà không cười nhìn cô.

Ánh mắt của anh thâm thúy mê người, không có bất kỳ dấu hiệu gì, cũng không phối hợp. Dáng đứng thẳng tắp, không chịu đưa mắt tới.

Ôn Dĩ Ninh nóng nảy bấm bấm tay anh, sau đó kiễng chân gọi, "Lão bản, lão bản, lão bản ~"

Đường Kỳ Sâm nhin cười, vừa muốn cúi đầu để cô toại nguyện thì có mấy người đi tới, trong đại sảnh cũng dần có nhiều người lên, vừa nói vừa cười. Ôn Dĩ Ninh quần bách đứng về chỗ, cái đầu nhỏ ngẩng lên cũng chậm chậm cúi xuống, có vài lọn tóc rũ xuống, nhu thuận che đi một phần trên khuôn mặt nhỏ của cô.

Đường Kỳ Sâm lạnh giọng a một tiếng: "Xung quanh vắng lặng không người liền muốn hôn tôi, có người lại không hôn nữa rồi?"

Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu, ném cho anh một nụ cười giảo hoạt.

Đường Kỳ Sâm không nói nữa, dặt tay cô đi ra khỏi đại sảnh, đi xuống bậc thang rồi ra đến đầu đường. Ôn Dĩ Ninh còn đang không hiểu ra làm sao nhìn anh, "Anh không lấy xe à? Xe vẫn còn ở ----- a"

Lời còn chưa dứt, Đường Kỳ Sâm đã đỡ lấy gáy cô, dùng sức kéo người ôm vào ngực, cánh môi ấm nóng trong tích tắc hạ xuống.

Đây không phải môi chạm môi bình thường.

Mà là một nụ hôn sâu, ướt át mãnh liệt.

Người đi đường qua lại tấp nập, liên tục ngoảnh đầu đánh giá, sau đó lại vội vã bước qua bọn họ.

Nụ hôn này Đường Kỳ Sâm không hề qua loa chút nào, cánh tay ôm cô thật chặt, cuối cùng nói: "Em không dám, tôi dám. Người qua đường đông đến đâu tôi cũng phải hôn em."

Toàn bộ áp lực và bức bối phiền muộn trong suốt khoảng thời gian qua tại thời khắc này đều hóa thành lời cam kết vững chắc. Phát tiết cũng được, tự mình ám chỉ cũng được, đều là những lời chân thật nhất từ tận đáy lòng anh. Núi cao biển sâu, liệt diễm băng tuyết, đi một quãng đường dài đến điểm dừng cuối cùng, muốn gặp, muốn thấy, mong được thấy, vẫn chỉ có cô nhóc này.

Đường Kỳ Sâm ôm cô, lồng ngực áp lên nhau, nhịp tim hòa làm một, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, giống như hồi âm của số mệnh đã được định sẵn.

Sau đó điện thoại trong túi áo vang lên, lão Trần gọi tới, trong lời nói còn mang theo trêu chọc: "Đường lão bản cậu thay đổi thật rồi, lên con có thể chú ý

một chút ảnh hưởng đến xung quanh không hả? Phòng khám bệnh này của tôi còn muốn kinh doanh đấy."

Đường Kỳ Sâm bằng phẳng đáp: "VẬY CẬU ĐÓNG CỬA ĐI."

Lão Trần ở đầu bên kia nói thêm vài câu, khỏe mắt Đường Kỳ Sâm cong cong, trong mắt đều là ánh sáng của hạnh phúc.

Ôn Dĩ Ninh lần này chỉ quay lại đây lấy giấy tờ, Giang Liên Tuyết còn đang ở nhà chờ cô, không thể bị lỡ thời gian, phiếu về cũng đã đặt chuyến chiều nay. Đường Kỳ Sâm bận rộn công việc, đưa cô về đến nhà rồi lập tức rời đi. Ôn Dĩ Ninh tìm được đồ, cũng không dư dả thời gian nhiều, chuẩn bị gọi xe ra ga tàu.

Đúng lúc cô định mở ứng dụng đặt xe thì một cú điện thoại gọi tới, là số điện thoại lạ.

Ôn Dĩ Ninh chuyển nghe, giọng nói ở đầu bên kia có chút quen thuộc, cũng bình tĩnh vô cùng: "Ôn tiểu thư, bây giờ tôi có thể gặp cô không?"

Bát Bát: Chương phúc lợi đặc biệt thay lời cảm ơn Thy Trương tỷ tỷ đã gửi xiên ủng hộ Bát dịch truyện. Hoi muốn một chút nhưng vẫn hi vọng tỷ sẽ thích ^^

P/s: Mọi người nghỉ lễ vui vẻ không? Bát đi máy ngày mà về mắt tiêng luôn, già cả rồi kkk

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Trăng sáng ngàn dặm gửi tương tư (2)

Dịch: CP88

Người bên kia dứt lời, Ôn Dĩ Ninh nhất thời rơi vào trầm mặc, sau mấy phút suy nghĩ cuối cùng quả quyết từ chối: "Xin lỗi, vé tàu của tôi là vào chiều nay, địa điểm cô hẹn tôi không thể đến kịp."

Từ Thượng Hải Nam, một giờ rưỡi khởi hành, chỉ còn khoảng một tiếng nữa.

Chỉ là sau đó không ngờ An Lam lại chủ động thay đổi địa điểm gặp mặt, ngay trong một quán cà phê gần ga tàu.

Lúc Ôn Dĩ Ninh đến nơi, người đã chờ sẵn.

Quán cà phê này có hai tầng, tầng một tuy nhiều người nhưng tầng hai lại trống trơn. An Lam ngồi trên một chiếc ghế dài ở góc trong cùng, trên đầu đội mũ lưỡi trai, áo khoác đen rộng thùng thình kéo khóa lên cao, chỉ chừa ra một cái cổ trắng nõn. Vành mũ ép xuống rất thấp, ngày hôm nay An Lam cũng chỉ phủ một lớp trang điểm đơn giản, son môi nhàn nhạt. Đường nét khuôn mặt của cô ta quá tinh xảo, là báu vật của nhân gian, đặt nơi nào cũng là viên minh châu sáng lấp lánh.

Có lẽ toàn bộ tầng hai đều đã được cô ta bao trọn, trước khi Ôn Dĩ Ninh đi vào đã nhìn thấy chiếc Porsche 911 đỏ chói mắt. Gây chú ý như vậy, liếc mắt một cái liền đoán được chính là xe của An Lam. Cầu thang đi lên cũng có mấy người đàn ông cường tráng mặc thường phục đứng trông chừng, thế nhưng dù là như vậy thì để cho An Lam bước vào nơi đầu đường phố xá sầm uất này vẫn là chuyện vô cùng mạo hiểm.

Thật không ngờ sẽ có một ngày Ôn Dĩ Ninh cô lại có thể khiến cho đại minh tinh có địa vị cao lên đến trời này phải nhân nhượng phối hợp với một nhân vật nhỏ bé không đáng để mắt, hạ mình tìm đến tận đây, Ôn Dĩ Ninh nghĩ thôi cũng cảm thấy buồn cười.

"Đến rồi." An Lam vừa rồi đã nhìn thấy cô đi lên cầu thang, khẽ hất cằm, "Ngồi đi, muốn uống gì?"

Trước mặt cô ta thứ gì cũng không có, Ôn Dĩ Ninh nói: "Không cần, tôi cũng không có thời gian."

Hai người ngồi đối diện nhau, Ôn Dĩ Ninh không chút rụt rè sợ hãi đón lấy ánh mắt của cô ta.

Mà ánh mắt của An Lam cũng không chút nào che giấu dừng trên mặt cô dò xét đánh giá, ánh mắt này rất có tính áp bức, tựa như muốn ngay từ khoảnh khắc gặp gỡ đầu tiên dọa cho cô phải lùi bước. Một lát sau cô ta mới lên tiếng: "Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô."

Ôn Dĩ Ninh thân nhiên tiếp lời cô ta, "Cho nên?"

An Lam mỉm môi, "Chúng ta nói chuyện Đường Kỳ Sâm."

Ôn Dĩ Ninh cũng đã chuẩn bị trước rồi mới đến, không có chút nào ngoài ý muốn, chỉ là buồn cười không hiểu cô ta lấy đâu ra động lực coi đây như là

chuyện đương nhiên, mang theo cái bộ dạng khôi bình vẫn tội đó ngồi đây. Cô không cho cô ta toại nguyện, hỏi ngược lại: "Không phải chúng ta nên nói đến chuyện trên mạng kia trước sao? Nói một chút những quấy nhiễu và thương tổn cô đã gây ra cho tôi?"

An Lam không ngờ cô lại thẳng thắn và không chút sợ hãi nào như vậy, lấy phong thái cường giả của cô ta chèn ép mà chẳng thể mảy may khiến cô luống cuống. An Lam dần mất bình tĩnh, không cam lòng và phần uất trong lòng lập tức trào lên thành ngọn sóng hung dữ, cả giận nói: "Chẳng lẽ nói sai sao? Tôi và Đường Kỳ Sâm quen nhau bao nhiêu năm, cô và anh ấy mới được bao nhiêu lâu? Chúng tôi lớn lên với nhau từ nhỏ, biết gốc biết rễ của nhau, thứ tình cảm này không phải một người ngoài như cô có thể hiểu được!"

Ôn Dĩ Ninh nhàn nhạt liếc cô ta một cái, "Ai mà không có bạn bè chứ? Anh ấy có nhiều bạn như vậy, vì sao tôi phải biết mình cô?"

An Lam nhìn cô chằm chằm, ánh mắt ngơ ngác, bất đắc dĩ và bi thương chột hiện lên trong đó. Cô ta từ ban đầu đã có điểm xuất phát trên vô số người, hơn hai mươi tuổi tiền đồ như gấm, người người vây quanh, sự nghiệp và cuộc sống người người mơ ước chỉ cần muốn là sẽ có được dễ dàng như một cái nhấc tay. Chỉ có riêng Đường Kỳ Sâm, là ánh trăng trong nước cô ta chỉ có thể nhìn chứ vĩnh viễn không thể chạm tới.

Người phụ nữ trước mắt này, cùng lắm thì có thể coi như xinh đẹp đáng yêu, cũng không hẳn là khuynh quốc khuynh thành.

Vì sao chứ? Dựa vào cái gì?

Bản chất kiêu căng khiến cô ta không phục, không hiểu, cũng không cam lòng.

Ôn Dĩ Ninh nhìn bề ngoài có vẻ dịu dàng hiền hòa, nhưng trên người cô có một loại kiên cường kỳ lạ, không sợ hãi bất kỳ khác biệt và đe dọa nào. Không tự ti cũng không kiêu ngạo, loại phẩm chất này đặt trên người cô đúng là có thêm mấy phần ý vị. Cô đồng ý đến đây, nhưng không có nghĩa sẽ dễ dàng đi theo tiết tấu của đối phương.

An Lam trầm nghĩ, đột nhiên cười miệt thị, "Ôn tiểu thư quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng, không hổ là học trò yêu quý của Trần Táp."

Ôn Dĩ Ninh ngược mắt, sao bỗng dưng muốn kéo theo Trần Táp vào đây?

"Trần Táp đúng là cái gì cũng chịu dạy cho cô, tận lực truyền thụ nha." Đôi mắt của An Lam giống như một nét vẽ làm nổi bật toàn bộ ngũ quan của cô ta, lúc cười lên bầu không khí xung quanh cũng sinh ra mấy phần diễm lệ. Cô ta nói: "Năm đó Trần Táp cũng từ một thành thị nhỏ đến đây, sự nghiệp của cô ta có thể lên nhanh như vậy còn không phải vì bám lấy cây đại thụ là Tiêu tổng của Đông Hoàng giải trí sao? Thái Tử gia vùng tiền như rác, giúp cô ta lót đường bắc cầu, Trần Táp mới có thể một đường thuận buồm xuôi gió đến được vị trí bây giờ."

Ôn Dĩ Ninh lạnh giọng đáp, "Nghiệp vụ của giám đốc Trần rất mạnh, đã là chuyện rõ như ban ngày."

An Lam lạnh giọng a một tiếng, "Thượng Hải rộng lớn, vàng ở khắp nơi, năng lực xuất chúng tự nhiên là đuổi bừa tay ra cũng vớ được, cô nghĩ cô ta dựa vào cái tài cán cái gì để vuron lên đứng đầu? Ôn tiểu thư, cô nghĩ cũng quá đơn giản rồi. Thế nhưng tôi cũng rất hiểu sự phụ cô, muốn đứng trên đầu kẻ khác đương nhiên phải tìm cho mình một chỗ dựa. Các người đều rất có ánh mắt, vậy tay một cái liền chọn được cái tốt nhất."

Ôn Dĩ Ninh không tỏ rõ ý kiến, ngược lại cười nói: "Nếu nghĩ như vậy có thể khiến cô thoải mái hơn một chút, vậy thì xin cứ tự nhiên."

An Lam nhếch miệng, sắc bén nhìn ra biến hóa rất nhỏ trên mặt cô, hẳn là đã đâm trúng điểm yếu của cô rồi. Ôn Dĩ Ninh đối với Trần Táp là tình thầy trò, có sùng bái cũng có kính trọng, bị người ta nói như vậy dĩ nhiên trong lòng sẽ chú ý.

"Cô nghĩ mình hiểu rõ Đường Kỳ Sâm sao? Nói như vậy, tôi và vòng tròn kia của anh ấy chơi với nhau hơn hai mươi năm, bạn gái bên cạnh xưa nay không thiếu. Cô không có đặc biệt như vậy, thật sự không cần đem mình tôn lên thành bất bại."

Ôn Dĩ Ninh bình tĩnh nói: "Tôi chưa bao giờ coi mình là người quan trọng gì cả, ngược lại là cô, có vẻ như cô khá dễ bụng với tôi."

An Lam tức điên, chưa từng gặp phải đối tượng mềm không được cứng không xong như Ôn Dĩ Ninh, "Cô tuyệt vọng đi, anh ấy đồng ý, nhưng gia đình anh ấy sẽ không chấp nhận. Cô có biết không? Anh Kỳ Sâm vì cô mà cãi nhau với mẹ mình. Còn có ông nội của anh ấy nữa, đối với anh ấy vô cùng thất vọng. Đấu tranh nội bộ trong tập đoàn Á Hối xưa nay chưa từng thuận buồm xuôi gió. Đường gia ít đi một cột chống cô có biết anh ấy sẽ càng khó khăn hơn hay không? Người như cô, ngoại trừ khi anh ấy cần để tán gẫu giải buồn, nấu cho anh ấy một bữa cơm thì có thể trợ giúp cái gì nữa? Anh ấy là Đường Kỳ Sâm, nhưng anh ấy cũng không chỉ là Đường Kỳ Sâm. Anh ấy là Đường tổng của Á Hối, là thiếu gia của Đường gia, là con trai của ba mẹ anh ấy!"

Mỗi chữ của An Lam nói ra, âm vang bên tai, cũng là một đòn trí mạng.

Cả người Ôn Dĩ Ninh như rơi xuống vực sâu, trong lòng lạnh lẽo. Ba mẹ anh biết rồi? Anh còn cãi nhau với bọn họ nữa? Nhưng những chuyện này Đường Kỳ Sâm đều chưa bao giờ kể với cô dù chỉ một chữ.

An Lam dần có được cảm giác thắng lợi vui vẻ, rốt cuộc tìm được mấu chốt đánh tan tấm khiên kiên cố của cô, tiếp tục: "Anh ấy vì cô đúng là đã nổi giận với tôi, nhưng thế thì đã sao? Tình cảm mấy chục năm cũng không thể vì một lần phát hỏa này mà cắt đứt được. Tôi đã quen rồi, cũng không mấy dễ tâm, tôi không giống cô, hai nhà Đường gia và An gia vốn là thế gia chi giao, quá khứ, hiện tại, hay là tương lai, cô có thể đi hỏi anh ấy một chút, tăng quan hệ này anh ấy chặt không đứt!"

Môn đăng hộ đối, chính là nguyên tắc vĩnh hằng bất biến.

Sắc mặt Ôn Dĩ Ninh tái đi mấy phần. An Lam có lý có căn cứ, chỉ đơn giản thuật lại sự thật mà thôi, nhưng cũng đủ trở thành lưỡi dao lạnh lùng mà hung ác nhất đâm vào lòng người. Đầu óc Ôn Dĩ Ninh hỗn loạn, vốn tưởng rằng đã chuẩn bị sẵn sàng trước khi đến, ngờ đâu toàn bộ lá chắn hiện tại đều đã luân hồi thất thủ.

Cô và An Lam đều có chuẩn bị mà đến, nửa trận khói lửa lắng yên đòi đi, An Lam mang lưỡi dao sắc bén nhất đâm thẳng vào tâm khiên chắn của cô, sau đó lại bình tĩnh thu đao, lấy tình cảm thu phục. Đối mặt với một người phụ nữ tỏa ra ngàn vạn tia sáng như vậy không khỏi khiến bi quan từ trong lòng lan ra, đáy mắt nhanh chóng nổi lên ửng đỏ.

Cô ta nói: "Từ khi còn rất nhỏ tôi đã thích Đường Kỳ Sâm, tôi ít hơn anh ấy mười tuổi, nhưng anh ấy từ nhỏ đã đồng ý dẫn theo tôi đi chơi đùa, nói tôi là cái đuôi nhỏ, so với lá gan của con trai còn lớn hơn. Thật ra lá gan của tôi không lớn chút nào, chỉ vì muốn gây chú ý với anh ấy, muốn được anh ấy khen mà thôi. Năm đó tôi tiến vào làng giải trí đã từng hỏi ý kiến của anh ấy, nếu anh ấy không thích tôi sẽ lập tức từ bỏ. Nhưng anh Kỳ Sâm nói với tôi, chỉ cần tôi thích, anh ấy sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ che chở cho tôi. Tôi thân thiết với dì Cảnh còn hơn cả mẹ mình. Tôi yêu nhiều hơn cô, tôi cũng nhất định có thể vì sự nghiệp của anh ấy, vì cuộc sống của anh ấy mang đến nhiều trợ giúp hơn cô. Hoặc cũng có thể anh ấy là tất cả của cô, nhưng cô, không thể nào là toàn bộ của anh ấy."

Về mặt của An Lam tuy buồn bã thê lương nhưng vẫn cực kỳ xinh đẹp, viền mắt đã ướt nhưng lại quật cường không chịu để cho nước mắt rơi xuống. Cô ta đưa tay qua mặt bàn, dễ dàng nắm chặt bàn tay của Ôn Dĩ Ninh, như oán như cầu, giọng nói cũng trở nên thấp kém như hạt bụi trần ai, "Ôn tiểu thư, tính tôi không tốt, là tôi kiêu căng, khi đó bị choáng váng rồi mới gây phiền toái với cô. Tôi xin lỗi cô có được không? Ngay bây giờ tôi đăng bài lên weibo xin lỗi cô có được không? Cô nhường anh Kỳ Sâm cho tôi đi, cô muốn gì tôi cũng sẽ cho cô."

Hai bàn tay gắt gao nắm chặt, đều là lạnh lẽo không còn chút nhiệt độ. Ôn Dĩ Ninh không phản kháng, mặc cho An Lam nắm chặt, cảm nhận chút khí lực cuối cùng từ sâu trong xương tủy dần tan đi, từng cái móng dài của cô ta bấm mạnh lên mu bàn tay Ôn Dĩ Ninh, phảng phất như bấm lên không phải là da thịt, mà là nơi đang thống khổ nhất.

Hai người duy trì tư thế này nửa phút, Ôn Dĩ Ninh trước sau cụp mắt rũ mi, ánh mắt nhìn chằm chằm một nơi nào đó, hừ không bằng bình, đến thân thể trước mắt cũng giống như đang tan ra. Chờ cô định thần lại, tầm mắt dừng trên người An Lam, hai mắt đã trở lại yên tĩnh, càng ngày càng lạnh nhạt.

Cô nhìn về phía An Lam, ánh mắt dần lấy lại tiêu cự, sau đó nhẹ giọng nói: "Cô thích anh ấy nhiều năm, nhưng tôi cũng rất thích anh ấy. Tôi không nhường cho cô được, tôi không nỡ."

Ôn Dĩ Ninh cảm nhận sóng triều đang yên lặng không một tiếng động chậm chậm dâng lên trong tim, như nước triều lên xuống trong màn đêm yên tĩnh, trào lên làm ướt đầm một trái tim đặt nơi đó. Sau đó lại thành linh rút đi, cạn đáy, kéo theo hết thảy những ngờ vực và bất an phù phiếm dọa người đẩy về phía lối ra, chỉ để lại duy nhất một cái hộp nhỏ mang tên đáp án.

Ôn Dĩ Ninh như một linh hồn vừa được gột rửa, kiên định lập lại một lần nữa, "Tôi không thể tặng anh ấy cho cô, cũng sẽ không tặng anh ấy cho bất cứ ai. Cô và anh ấy có phần tình cảm cùng nhau lớn lên, nhưng cô có hiểu rõ anh ấy không? Anh ấy là người chậm chạp trong tình cảm, không phải cố tình kiêu ngạo làm giả, cũng không phải cố tình bày ra mặt tình anh nơi thương trường. Anh ấy chính là người như vậy thôi, anh ấy đối với tình cảm rất cẩn thận, thà dành ra thêm chút thời gian đi xác nhận cũng sẽ không mạo hiểm làm liều. Anh ấy không phải người qua loa tùy tiện, tình cảm anh ấy có một loại cảm giác khắc chế mà người thường không thể có. Cô có tin không? Nếu không phải là anh ấy đồng ý, thì dù cô có hi sinh nhiều hơn nữa, cả đời này anh ấy cũng sẽ không yêu cô nửa phần."

Sắc mặt An Lam trong nháy mắt trắng bệch, móng tay bấm lên mu bàn tay cô càng mạnh hơn, lãnh huyết mà tuyệt tình nói: "Gia đình như chúng tôi, yêu cũng không phải thứ quan trọng nhất. Chỉ cần vợ chồng tương kính như tân, cùng nhau trải qua một đời là đủ rồi."

Ôn Dĩ Ninh mỉm cười, nhu hòa mà ngọt ngào, ánh mắt cô nhìn về phía An Lam có thêm mấy phần tiếu nạo, sau đó chậm rãi rút tay về, nói: "An tiểu thư, cô thật đáng thương."

Dứt lời, cô đứng lên muốn đi.

Trong đầu An Lam "oành" một tiếng, trong chốc lát đánh tan ba hồn bảy vía của cô ta, ngỡ ngác mấy giây, khi lấy lại tinh thần đột nhiên quay về bóng lưng của Ôn Dĩ Ninh lớn tiếng: "Là cô ích kỷ, cô khiến anh ấy bị đẩy vào thế khó xử, cô ép anh ấy phải trở mặt thành thù với người thân. Nếu cô thật sự yêu anh ấy thì sẽ không đẩy anh ấy vào thế tiến thoái lưỡng nan, về điểm này cô vĩnh viễn sẽ không bằng tôi."

Ôn Dĩ Ninh không dừng lại nửa giây, ra khỏi quán cà phê, cuối thu sắp đến rồi, gió thu quét qua, cắt vào tai cũng thật đau.

- - - - -

Toàn bộ những hộ có nhà phá dỡ của tỉnh H phải rời đi trong tháng này, hàng xóm xung quanh cũng sắp chuyển đi gần hết, người không nhà trống, vậy là cái khu dân cư cổ kính nhất của thành phố phồn hoa này sắp theo dòng sông mang tên thời gian trôi đi vĩnh viễn không bao giờ trở lại nữa. Tỉnh tình Giang Liên Tuyết vốn luôn ào ào qua quýt, lần này thế nào lại đặc biệt thận trọng, chuyện tìm nhà mới bà đều đã có chủ ý của mình, không theo mấy bác gái xung quanh như đàn ong vỡ tổ cướp giật mấy cái căn hộ gì mà giá cả đặc biệt.

Ngược lại, bà chọn một căn hộ trong khu xa hoa cao cấp năm ngoái mới xây xong tại một khu quy hoạch mới của tỉnh H, tuy là mua lại từ chủ trước, nhưng bởi vì chủ của nơi này cần gấp tiền nên giá cả đưa ra rất hợp lý, trang trí bày biện đẹp đẽ gọn gàng, tính ra cũng rất hời. Giang Liên Tuyết nhìn lịch, 28 âm bọn họ sẽ dọn nhà.

"Chiều qua đã lấy giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà ở rồi, giấy tờ làm thủ tục đều ở trong chiếc túi kia. Đến khi đó mua cái két sắt, bỏ hết vào bên trong." Giang Liên Tuyết lải nhải một hồi lâu mới phát hiện ra không có ai đáp lại mình, nhất thời giật dỗi không có chỗ phát tiết, "Ôn Dĩ Ninh kia, chết

rồi hả! Trở về liền hồn vía lên mây, trúng tà à? Có thể tập trung một chút không hả!!"

Ôn Dĩ Ninh không nhắc nổi nửa điểm hứng thú, "À."

Giang Liên Tuyết hừ lạnh, "Mẹ thấy ấy, con không thích hợp ở Thượng Hải. Mỗi lần từ đó trở về đều không có chuyện tốt gì cả. Sao hả? Coi nơi này như chỗ lánh nạn rồi phải không? Con cẩn thận đó cho mẹ, sớm muộn cũng có ngày mẹ không cho con vào cửa."

Ôn Dĩ Ninh không nhịn được trợn mắt.

Giang Liên Tuyết buộc túi giấy thật chặt, cầm trong tay ánh chừng một chút rồi mới lại chuyển tầm mắt sang cô, ngữ khí bình tĩnh đơn giản nói: "Nếu Thượng Hải không được, con từ chức về nhà đi."

"Về rồi làm cái gì?"

"Giáo viên dạy tiếng Anh. Dương Chính Quốc có một người bạn ở bộ giáo dục, không thể trực tiếp nhúng tay vào, nhưng ít nhất có thể sắp xếp cho con vào một trường cấp ba nào đó trước, sau đó chậm rãi bắt lấy cơ hội chuyển mình, tiến lên dần dần." Giang Liên Tuyết hiếm khi dùng giọng điệu nghiêm túc nói chuyện với cô.

Ôn Dĩ Ninh vừa rồi không quá để ý đến cái tên Dương Chính Quốc, một hồi lâu sau mới bừng tỉnh là chú Dương lái xe taxi. Tuy hiện tại cô vẫn không hiểu hai người làm thế nào để đến được bước này, nhưng nhìn trái nhìn phải một hồi cuối cùng chỉ hỏi: "Mẹ và chú Dương quyết định rồi?"

Giang Liên Tuyết rút điều thuốc từ trong hộp ra, cúi đầu châm lửa rồi hít mạnh hai cái, bà không lên tiếng.

"Nhìn qua cũng thấy được là người đàn ông, chuyện dọn nhà cũng chạy qua chạy lại giúp mẹ không ít. Thích hợp thì sống cùng đi, hay là mẹ vẫn muốn gả vào hào môn làm phu nhân giàu có?" Tâm trạng Ôn Dĩ Ninh hiển nhiên không quá tốt, chuyện cười nói ra không có chút tinh thần nào.

Giang Liên Tuyết phun ra một làn khói mỏng, mắt phượng khẽ gợn, a một tiếng, "Mẹ không đảm đương nổi đâu, bây giờ không phải đang trông chờ hết vào con đây sao?"

Ôn Dĩ Ninh không tiếp lời bà.

Giang Liên Tuyết dụi tắt điều thuốc, phì nhẹ mấy hạt bụi trên đùi, nhìn một vòng trong phòng, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên tấm di ảnh vĩnh viễn ở tuổi mười tám của Ôn Dĩ An, rục rờ hạnh phúc, với Giang Liên Tuyết giống nhau như đúc. Hai đứa con gái này của bà, giống bà nhất vẫn là đứa út.

Giang Liên Tuyết nhìn chăm chú bức ảnh đó, "Gần đủ rồi, đưa con đến nhà mới."

Ngày dọn nhà Lý Tiểu Lượng mang theo một đám bạn học cũ cùng đến hỗ trợ. Kỳ thực cũng không có gì phải giúp, những thứ ở nơi này quá cũ kỹ, Giang Liên Tuyết đều nhìn không thuận mắt, phát tay một cái liền đổi mới hết. Quần áo chăn đệm đã sớm mang qua bên kia, hôm nay là ngày hoàng đạo, cũng là làm cái nghi thức dọn nhà mà thôi.

Bạn chơi bài của Giang Liên Tuyết có đến ba, bốn cái xe, thêm cả xe của bạn bè của Ôn Dĩ Ninh và Lý Tiểu Lượng, căn nhà nhìn qua cũng khá là có không khí. Giang Liên Tuyết ăn mặc lộng lẫy, lớp trang điểm dày trên mặt cũng rất có ý vị, bà đầy tinh thần đứng đó, nhắc nhở, "Cái hòn giả sơn kia, thấy không, rất quan trọng, có thể làm chỗ dựa lưng ha ha. Nào, nhìn cái ao lớn kia mà xem, mấy trăm con cá chép Koi đấy, sau này đánh bài nhớ phải kiểm chế một chút, đừng có dọa sợ chúng."

Ôn Dĩ Ninh không nhịn được xì một tiếng, lắc lắc đầu nói với Lý Tiểu Lượng ngồi bên cạnh: "Đừng để ý nhé, bà ấy thích khoe khoang vậy đó."

"Chuyện tốt khoe ra là đúng rồi." Lý Tiểu Lượng ngồi trên ghế sofa với mấy người bạn nữa: "Tiểu Ninh nhi, căn nhà này cũng rất được đấy. Chắc là phải hơn 130 mét vuông nhỉ?"

"À, đúng, còn một cái vườn hoa nhỏ, nuôi mấy con vật linh tinh gì đó cũng rất tiện." Ôn Dĩ Ninh đồ thêm kẹo và đầu phụng vào mấy cái đĩa, nói chuyện với đám bạn bè lâu năm, tiếng cười vang cả một không gian rộng lớn.

Lúc thêm trà nước, Lý Tiểu Lượng giúp cô giữ ấm, "Đề tứ đề tứ, cẩn thận bỏng."

Mọi người lập tức ồn ào: "Ủi chà chà! Lượng Lượng cậu đây là có ý gì thế hả, hả? Còn tính giấu diếm đến bao giờ?"

Quan hệ trước đây của hai người bọn họ đều biết, cũng tận sức muốn tác hợp cho cặp đôi này.

Lý Tiểu Lượng cười hi hi, "Đừng trêu nữa, tiểu Ninh nhi của chúng ta đã có đối tượng rồi. Đừng có bắt nạt người không có ở nơi này, sau này ở trước mặt cũng đừng có nói linh tinh."

Mấy người kia hai mặt nhìn nhau, tuy có chút tiếc nuối nhưng vẫn nói: "Ninh nhi có bạn trai rồi à, sao không thấy đến thế? Mang ra uống rượu với anh em đi, nói gì đi nữa cũng là người nhà mẹ đẻ nhà."

Ôn Dĩ Ninh cười nói: "Anh ấy bận công việc rồi."

Buổi trưa ăn cơm ở nhà hàng, buổi chiều lại đánh bài, tối đến kéo nhau đi hát karaoke, hơn mười một giờ đêm khách về hết mới coi như nhàn nhã rảnh

rồi. Giang Liên Tuyết ngồi trong phòng khách mở phong bì, Lý Tiểu Lượng mừng những năm ngàn, quá nhiều, Giang Liên Tuyết nói, "Như thế này không được, lát nữa mẹ gửi lại qua wechat cho cậu ta."

Ôn Dĩ Ninh thu dọn xong, bưng cốc nước ấm ngồi trên tay vịn ghế sofa nhìn bà ghi lại vào cuốn sổ nhỏ, mấy người bạn chơi bài đều là 400, bạn học của cô đồng loạt 800, Dương Quốc Chính 2000, còn có vài người là hàng xóm cũ. Phong bì mở ra được một nửa, Ôn Dĩ Ninh nhìn thấy ở dưới cùng có một phong thư màu đỏ. Tên cũng không viết.

Giang Liên Tuyết lúc này mới ghé vào tai nói cho cô biết: "Cái này là của bạn trai con, là mấy người phụ trách phá dỡ kia chuyển cho mẹ. Ui chà, quan hệ cũng rộng đấy, quan viên chính phủ bên này mà cậu ta cũng quen?"

Phong bì rất mỏng, mở ra, bên trong không có tiền, chỉ có một tấm thẻ ngân hàng.

Hai mắt Giang Liên Tuyết sáng rực, cái tính thấy tiền là sáng mắt của con người này đúng là vĩnh viễn không đổi được. Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra, vào trang web của ngân hàng, động tác thoăn thoắt nhập số tài khoản và mật khẩu. Số dư làm cô há hốc miệng, "Nhiều, nhiều như vậy."

Tròn mười vạn.

Ôn Dĩ Ninh muốn giật thẻ lại, thế nhưng Giang Liên Tuyết đã giấu về sau lưng, "Cậu ta cho mẹ, con cướp cái gì mà cướp?!"

Ôn Dĩ Ninh không nói gì, "Quá nhiều."

"Con gái của mẹ và cậu ta yêu nhau đấy, nhiều cái gì mà nhiều, mẹ còn chưa chê cậu ta già thì thôi." Bộ dạng của Giang Liên Tuyết như bị quỷ ám, "Dù sao cuối cùng đều là để lại cho con, không được ngược."

Ôn Dĩ Ninh không phân cao thấp với bà đến cùng, trầm nghĩ sau đó sẽ lên lấy lại. Cô về phòng ngủ gọi cho Đường Kỳ Sâm, đầu kia rất nhanh liền tiếp máy, giọng nói trầm thấp truyền đến, "Niệm Niệm."

Trái tim Ôn Dĩ Ninh lại có chút không nở, giọng nói mềm xuống: "Lão bản anh không ngoan nha, đưa nhiều tiền như vậy?"

Sau đó nghe thấy tiếng cười mơ hồ từ bên kia vọng lại, "Người không thể trình diện, tâm ý đương nhiên không thể khinh suất, không có ý gì khác, mẹ em vui là được rồi. Bà ấy hình như hơi trốn tránh tôi, có phải là không quá thích tôi không nhỉ? Ồi, tôi dám không cố gắng sao, ấn tượng không tốt ảnh hưởng rất lớn đến chuyện thăng cấp sau này đấy."

Ôn Dĩ Ninh cong môi, "Không phải là không thích anh, mà ngược lại, có lẽ là sợ đấy. Mẹ em tuy nói năng chua ngoa vậy thôi, nhưng nội tâm mềm yếu, gặp phải mấy trường hợp như vậy rất dễ bị lung tung."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, "Em đang làm gì?"

"Vừa dọn nhà xong." Ôn Dĩ Ninh nằm trên giường, ôm lấy gối ôm lăn một vòng, sau đó gác cằm lên gối bông mềm mại hỏi: "Anh thì sao?"

"Ở nhà, chuẩn bị ngủ." Đường Kỳ Sâm ôn nhu đáp.

Rất yên tĩnh, bên kia chỉ có tiếng hô hấp nhẹ nhàng, Ôn Dĩ Ninh thậm chí có thể tưởng tượng ra dáng vẻ hiện tại của anh. Chắc chắn là đang đứng bên cửa sổ, đẩy ra một góc cửa, có gió lướt qua gò má của anh, kéo theo đuôi tóc uốn thành một vòng cung nhỏ. Thân thể như ngọc, áo khoác đặt một bên, tay áo sơ mi được xắn lên hai nấc lộ ra cổ tay thon dài.

Vẻ đẹp tinh mịch này, dù người không ở bên nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng trăm vị tụ lại thành một cảm giác duy nhất đọng ở đầu lưỡi, ngọt.

Khóe mắt Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên nhức mũi, hàng mi ẩm ướt, cô nói: "Lão bản anh biết không? Đôi khi em sẽ nghĩ đến anh của rất nhiều năm về trước, cũng là lần đầu tiên em nhìn thấy anh. Khi đó cảm thấy anh đẹp trai muốn chết, vóc dáng thon dài, mặc chiếc áo sơ mi màu đen, ánh sáng trong phòng bao kia rất mờ, anh giống như là nhập vào đêm tối, khi đó em nhìn anh đến mức ngây người. Đã nhiều năm như vậy, nhưng anh hiện tại và ở thời điểm đó vẫn giống nhau như đúc, không già đi, cũng không thay đổi, đến cả mái tóc cũng vẫn là cảm giác khi trước. Anh giống như một bộ phim em yêu thích, là phần nội dung em vĩnh viễn không thể chán hay cảm thấy xa lạ. Cái cảm giác này rất thần kỳ, giống như đã từng quen biết, lại giống như kiếp trước đã từng gặp anh."

Tiếng rừ rừ của cô gái nhỏ đầu dây bên kia uyển chuyển nhẹ nhàng, mang theo ánh trăng sáng ôn nhu. Đường Kỳ Sâm bật cười, "Sao mà không già được chứ? Qua năm sau tôi 36 tuổi rồi. Niệm Niệm sẽ ghét bỏ không đấy?"

Ôn Dĩ Ninh như đột nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mộng, "Đúng nha, anh sắp 36 rồi, nhưng vẫn rất đẹp trai."

Đường Kỳ Sâm còn đang cười, "Cảm ơn nhé, đêm nay lão bản có thể ngủ ngon giấc rồi."

Bỗng nhiên Ôn Dĩ Ninh nghe thấy tiếng chuông điện thoại truyền đến, nhưng rất nhanh lại bị ấn tắt. Cô ngó ra, tiếng chuông này vô cùng quen thuộc, là số máy bàn ở văn phòng của Đường Kỳ Sâm.

Nhưng vừa rồi rõ ràng anh nói đang ở nhà, chuẩn bị đi ngủ mà.

Ôn Dĩ Ninh rất nhanh nghĩ đến, có lẽ Đường Kỳ Sâm không muốn để cô lo lắng nên mới cố ý nói như vậy. Kỳ thực quan hệ của anh và người trong nhà

từ lâu đã như lửa nước không thể dung hòa, địa vị ngang nhau, bước đi liên tục khó khăn.

Ý nghĩ này trong nháy mắt chiếm lấy suy nghĩ của cô, trái tim Ôn Dĩ Ninh thất lại. Đường Kỳ Sâm ở đầu dây bên kia hồi lâu không thấy cô nói gì liền hỏi: "Làm sao thế?"

Ôn Dĩ Ninh nhin xuống chua xót nơi chóp mũi, miễn cưỡng cười, "Không có gì, mẹ em vừa mới gọi."

Lần này đến phiên Đường Kỳ Sâm trầm mặc, toàn bộ sự chú ý của anh đều đặt trong cuộc điện thoại này, căn bản không nghe được bất kỳ âm thanh nào khác.

Ôn Dĩ Ninh phát giác ra mình nói sai rồi, nhưng hiển nhiên đã muộn.

Một quãng thời gian dài yên tĩnh, Ôn Dĩ Ninh không nhận được cuối cùng vẫn phải đưa tay che miệng lại, không để cho anh nghe thấy tiếng nghẹn ngào của chính mình.

Một lúc lâu, Đường Kỳ Sâm nói: "Niệm Niệm ngoan, đừng nghĩ nhiều."

Ôn Dĩ Ninh ừ một tiếng trong cổ họng, nỗ lực khiến cho ngữ khí trở nên ung dung: "Nhà em anh cũng đến rồi đó, là loại tòa nhà kiểu cũ, lầu trên lầu dưới đi lại rất thuận tiện. Hồi còn bé thật ra em hơi mập tí xiu, mặt cũng phúng phính, bởi mập như vậy nên rất dễ đói. Nhưng ba mẹ em không quá quan tâm đến chuyện trong nhà, em tan học về đói bụng không chịu được sẽ đến từng nhà gõ cửa, bởi vì miệng ngọt, lá gan lại lớn, mấy cô chú trong khu đều rất thích em, thường giữ em ở lại ăn cơm. Anh xem, bây giờ em lớn lên cũng xinh xắn ra phết, xem ra là nhờ cả vào cơm gạo của trăm nhà gộp lại đấy!"

Đường Kỳ Sâm không lên tiếng, nhưng cô có thể cảm giác được anh đang mỉm cười.

Ôn Dĩ Ninh nắm chặt điện thoại, môi cũng sắp dán vào màn hình, "Lão bản, từ nhỏ em đã được trưởng bối yêu thích, già trẻ không tha một ai, cũng chưa từng thất thủ. Sẽ không khiến anh phải mất mặt."

Đường Kỳ Sâm hiểu, anh đương nhiên hiểu, Niệm Niệm của anh đang cho anh một viên định tâm đan. Hai người ai cũng không đề cập đến một chữ khổ, kẻ bên khổ, chịu đựng gian truân, đều là tự mình nỗ lực tiếp nhận. Họ đứng ở góc độ của đối phương, thương xót, lại càng nỗ lực hơn, âm thầm ở phía sau bảo vệ.

Mà hiện tại trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Á Hối, ánh đèn đều đã tắt, chỉ chừa lại một chiếc đèn trần. Kha Lễ ngồi trên ghế sofa, từ đám báo cáo chồng chất ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn sang bóng dáng của Đường Kỳ Sâm phía sau bàn làm việc, tuy là một mối khó nén, nhưng khuôn mặt vẫn trầm tĩnh mà ôn nhu. Cặp mắt hẹp dài lạnh nhạt kia dường như cũng có mấy phản ý xuân ấm áp.

Đã qua 12 giờ đêm, Kha Lễ đứng dậy đi tới, thấp giọng hỏi: "Đường tổng, đêm nay ngài đừng làm việc xuyên đêm nữa, tôi đưa ngài về nghỉ ngơi."

Cuộc điện thoại với Ôn Dĩ Ninh vừa kết thúc, sắc mặt của Đường Kỳ Sâm trong khoảnh khắc nghiêm lại. Ngửa đầu dựa về sau, khép mắt, nửa ngày không nhúc nhích. Tầm mắt của Kha Lễ rơi xuống mu bàn tay anh, mỗi lần trước đã để lại một chấm máu đọng nhọt nhạt, bên cạnh lại có thêm hai cái lỗ kim mới.

Kha Lễ biết khoảng thời gian này Đường Kỳ Sâm phải chịu áp lực lớn thế nào.

Cảnh An Dương mạnh mẽ kiên quyết, thái độ rõ ràng, nhiều lần tạo áp lực. Làm văn bối, thân còn là con của bà, Đường Kỳ Sâm đương nhiên sẽ không chống đối, chỉ một mực khiến cho bản thân không để tâm và tiếp tục kiên trì, quan hệ với người trong nhà gần như đã đóng băng. Ôn Dĩ Ninh nghỉ ngơi hơn nửa tháng, Trần Tập vẫn không để cô về lại cương vị, đây cũng là ý của Đường Kỳ Sâm, chỉ ít khiến người rời khỏi tâm bão, chỉ ít trả cho cô một chút yên bình đối lập.

Có một lần cùng Đường Kỳ Sâm về Đường Trạch, cuộc tranh chấp của anh và Cảnh An Dương nghiêm trọng đến mức Cảnh An Dương một thân khí thế tự cao như vậy rốt cuộc không nhận được rơi nước mắt, quát lớn Đường Kỳ Sâm bất hiểu. Sắc mặt Đường Kỳ Sâm khi ấy cũng không dễ nhìn hơn là bao, phát tay áo rời đi. Đêm đó dạ dày lại tái phát, cực kỳ nghiêm trọng, nhưng sau khi lên tỉnh thân vẫn cản lại Kha Lễ, sống chết không cho anh ta nói với Ôn Dĩ Ninh.

Đường Kỳ Sâm chống lại cả một gia tộc, chiến trường trực tiếp nhất chính là cùng với mẹ của anh chiến tranh lạnh.

Tình hình công ty gần đây cũng không hề thái bình, mấy lần nghe đồn Đường lão gia từ muốn chuyển cổ phần trong tay cho Đường Diệu, cũng không dưới một lần công khai tán dương đứa cháu trai này, nói anh ta tiến lùi đúng mực, là người làm nên đại sự.

Đường Kỳ Sâm liên tục làm việc xuyên đêm suốt hai ngày, người cũng gầy đi một vòng. Nhiều năm vì phát triển Á Hối mà liều mạng, dạ dày ở trên bàn rượu đã sớm bị phá nát. Anh không nghiện thuốc lá, mấy năm nay cũng chưa từng động tới. Nhưng chính trong khoảng thời gian này Kha Lễ lại phát hiện ra trên bàn làm việc của anh có thêm hộp thuốc lá và bao diêm.

Đường Kỳ Sâm đứng trước cửa sổ sát đất, hai tay xỏ trong túi quần. Nhiệt độ trong văn phòng vừa đủ, anh cởi áo khoác, sơ mi cùng màu với gile bên ngoài, tôn lên vai rộng eo thon, hai chân thẳng tắp lại cân xứng. Ngoài cửa sổ, ánh sáng lấp lóe chiếu ra từ tòa tháp Minh Châu Phương Đông, mặt sông Hoàng Phố yên tĩnh như dải lụa đen đơn độc.

Đường Kỳ Sâm phóng tầm mắt ra xa, cô đơn mà ngây ngốc. Điện thoại đặt trên bàn đã vang lên hai lần, nhưng anh cũng chỉ thoáng liếc mắt một cái, cuối cùng đều không tiếp nghe. Thêm một lúc nữa, Cảnh An Dương trực tiếp gọi vào số của Kha Lễ. Kha Lễ cân nhắc nặng nhẹ, cuối cùng vẫn quyết định

nhẹ giọng khuyên Đường Kỳ Sâm, "Đường tổng, phu nhân tìm ngài."

Đường Kỳ Sâm trầm mặc mấy giây, tiếp lấy, đặt bên tai.

Giọng nói của đối phương hình như có bắt đắc dĩ, Đường Kỳ Sâm nghe xong vài câu, nhất thời sững sốt.

Cảnh An Dương vậy mà lại chủ động cầu hòa, bình tĩnh nói: "Để người lớn hai nhà gặp mặt đi."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Trăng sáng ngàn dặm gửi tương tư (3)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Cảnh An Dương không biểu đạt thêm ý tứ dư thừa nào, mà Đường Kỳ Sâm cũng không biết được ý đồ thật sự của bà.

Nhưng ở tình cảnh tiến thoái lưỡng nan hiện tại, anh tình nguyện đi tin tưởng mẹ mình động lòng trắc ẩn đưa ra tín hiệu thiện ý. Đường Kỳ Sâm trước hết gọi điện báo cho Ôn Dĩ Ninh chuyện này, trong giọng nói thấp thoáng chờ mong và hi vọng, loại cẩn thận từng chút một thăm dò và vui mừng nhỏ bé không giấu được kia hiện tại đặt trên người đàn ông giỏi khắc chế tâm tình lại có thể dễ dàng cảm nhận được.

Ôn Dĩ Ninh tuy có lo lắng và sợ hãi không tên trong lòng, nhưng cũng không nỡ phá đi phần chân tình thật ý này của anh. Cô thoải mái đồng ý, giọng nói nhỏ nhẹ tựa đôi cánh bướm dưới ánh mặt trời khẽ rung, vui vẻ nói: "Được."

Cô ngắt máy rồi nói với Giang Liên Tuyết chuyện này, bà không khỏi cảm thấy bất ngờ, "Trời ạ, quan hệ của hai đứa từ bao giờ đã tiến triển nhanh như thế rồi? Đây, đây là người lớn gặp mặt ấy hả?"

Ôn Dĩ Ninh hơi bối rối, "Nhanh cái gì chứ, mẹ đừng suy nghĩ nhiều có được không hả? Không phải là như vậy, chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm thôi."

Giang Liên Tuyết giật mình: "Như thế mà còn không gọi là người lớn gặp mặt à?"

Ôn Dĩ Ninh không có cách nào phản bác.

Thời gian một điều thuốc qua đi, Giang Liên Tuyết liếc xéo cô một cái, "Cũng có tiền đồ đấy." Lại chậm rãi hỏi: "Con quyết định xong rồi? Theo người đàn ông này rồi hả?"

Cuối cùng vẫn là mẹ con, tuy là từ nhỏ đến lớn quan hệ của cô và Giang Liên Tuyết như nước với lửa thì vẫn cứ là máu mủ tình thâm duy nhất trên đời này của nhau. Người phụ nữ ban tặng cho cô huyết thống đang đứng trước mặt này, và dường như mỗi cô con gái trên thế giới khi phải bước đến giai đoạn đối mặt với e lệ và nghi ngờ đều sẽ muốn hỏi người mẹ sinh ra mình một chút, người này có đáng làm chồng hay không.

Mẹ con hiếm thấy có chút không khí hài hòa, Ôn Dĩ Ninh mấp máy môi một lúc, cuối cùng hỏi, "Vẫn chưa hỏi mẹ bao giờ, mẹ cảm thấy anh ấy có được không?"

Giang Liên Tuyết bình thản nhìn cô, ngữ điệu cũng bình tĩnh, "Có thể không được sao? Tiền mừng vung tay một cái là mười vạn, người khác đưa tiền, cậu ta đưa thẻ ngân hàng, mẹ đúng là chưa từng được thấy cực phẩm nào như vậy bao giờ. Chiếc xe lần trước tới đón, mẹ biết, là Bentley. Cái nơi địa phương nhỏ này như chúng ta, tìm từ trên xuống dưới một lượt khó mà kiếm được một cái thứ hai như thế. Có tiền như vậy, có thể không được sao?"

Ôn Dĩ Ninh hơi ngẩn ra, đến cả khinh thường cũng không buồn thể hiện nữa rồi, cô sớm phải biết từ miệng bà sẽ chẳng thể nói ra lời nào nghiêm túc mà.

Giang Liên Tuyết đổi sang khuôn mặt tươi cười, lông mày nhíu lên: "Ăn cơm có phải sẽ nói đến lễ vật không? Trong lòng mẹ đã định xong một con số rồi, thấp hơn không thể được. Nhà cậu ta phải chịu trách nhiệm, à, mẹ mua cho con một chiếc mobility scooter coi như của hồi môn nhé?"

Ôn Dĩ Ninh tức giận phẩy áo bỏ đi, người này thật sự là không thể nói lý!

Một hồi lâu sau Giang Liên Tuyết mới đến gõ cửa phòng cô, lười biếng tựa người cạnh cửa, ngón tay yếu điệu quán lấy một lọn tóc chơi đùa, cười nhạo cô: "Mới trên chộc hai câu đã tức giận rồi. Mới đó mà đã nâng niu tên đó như vậy, mẹ sao có thể không đi đây? Yên tâm đi, sẽ không làm con mất mặt. Lúc nào hả? À, tiền mua vé con bỏ đấy!"

Bữa ăn quyết định là vào thứ bảy.

Giang Liên Tuyết nhìn thì có vẻ không đáng tin, nhưng với lần gặp mặt này thật sự để tâm không ít.

Bà mới làm tóc cách đây không lâu, chất lượng và màu sắc đều rất tốt, nhưng cuối cùng vẫn đi chỉnh sửa lại một lần nữa, đổi màu đỏ rượu có chút xốc nổi khi trước thành nâu nhạt chỉnh trang ngay ngắn. Sau khi trở về cả người lại không có chút tinh thần, chiều tối đã chui vào phòng ngủ, thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau mới bò dậy. Ôn Dĩ Ninh không ít lần cười nhạo lại bà, "Xi, là ai nói mặc đồ cái bang cũng không việc gì phải lo lắng?"

Giang Liên Tuyết vừa làm lại móng, vừa dài lại vừa mịn, không chút lưu tình búng lên trán cô con gái, "Nha đầu chết tiệt!"

Ôn Dĩ Ninh như con lật đật ngã về sau một chút rồi lại bật trở về, "Còn hai cái váy mới treo trong tủ quần áo kia nữa, lần trước con đi dạo phố nhìn thấy rồi, không phải hàng giảm giá đâu."

"Phi! Còn không phải vì cái con nhóc không có lương tâm con?" Giang Liên Tuyết ngửa đầu, lộ ra cái cổ thon dài trắng nõn, làn da này cũng thật là đi ngược lại quá trình lão hóa của tự nhiên, bà đắc ý nói: "Gia đình bọn họ như vậy nhất định sẽ rất hùng hổ, mẹ cũng không thể quá thất bại trước mặt thông gia tương lai, mất mặt."

Ôn Dĩ Ninh nhìn bà khoác lác nghênh ngang, đáng vẻ nóng nảy, nhưng đáy lòng lại mềm ra, có chút xúc động. Tuy Giang Liên Tuyết nói năng không êm tai, nhưng lòng dạ rộng rãi sáng trong, thế gian to lớn cũng chỉ có hai mẹ con họ sống nương tựa vào nhau, bà cũng muốn tận lực trở thành chỗ dựa cho con gái.

Giang Liên Tuyết vốn đã xinh đẹp, để tâm ăn mặc chải chuốt vào lại càng câu hồn đoạt phách hơn. Ngày xuất phát, Dương Quốc Chính lái taxi đến đón bọn họ, thấy Giang Liên Tuyết khoác một chiếc áo choàng dài, chân đi giày cao gót, người đàn ông phương Bắc hơn năm mươi không khỏi ngó ra, mặt đỏ tím đập, suýt thì mở nhầm cửa đi vào.

Giang Liên Tuyết khi còn trẻ là nhỏ yêu tinh, hiện tại chính là yêu tinh bà bà, ngồi ở vị trí cạnh ghế tài xế cũng không thành thật, trêu cho Dương Quốc Chính lấp ba lấp bấp, cả đoạn đường không thể vượt thẳng lối. Ôn Dĩ Ninh ngồi hàng ghế phía sau, mím môi cười trộm. Đường Kỳ Sâm từ sáng sớm đã gọi điện tới, trên đường lại gửi tin nhắn, nói mình sẽ đứng đón ở ga.

Bốn giờ một phút tàu dừng tại ga Thượng Hải, hai mẹ con vừa đi xuống liền nhìn thấy Đường Kỳ Sâm. Phong cách ngày hôm nay của anh nhìn qua cũng khá nhân từ, bên trong áo thun đen, ngoài là một chiếc áo choàng dài màu trắng, hai màu sắc đơn giản phối hợp làm nổi bật lên tác phong nhanh nhẹn gọn gàng. Ôn Dĩ Ninh rất ít khi gặp được người đàn ông nào có thể mặc màu trắng làm tôn lên khí chất như thế, thêm cái cơ thể thon gầy không chút mỡ thừa đó, cả người nhìn qua có thêm mấy phần ôn hòa. Đường Kỳ Sâm đứng ở đó, từ xa đã khẽ cười với cô, lại như ánh trăng trên núi tuyết chiếu sáng đêm tối, cực kỳ chói mắt.

"Chào bác gái, bác gái đi đường khô cực rồi." Đường Kỳ Sâm nhận lấy hành lý, thái độ hiền hòa cung kính.

Giang Liên Tuyết cười híp mắt: "Chờ lâu lắm rồi hả?"

"Vâng."

Đường Kỳ Sâm cả một đường lễ phép bắt chuyện hàn huyên với Giang Liên Tuyết. Anh và Ôn Dĩ Ninh cũng đã rất lâu không gặp, nhưng người lớn ở đây, hai người cũng không tiện biểu hiện quá rõ ràng. Chặng đường sau đó Giang Liên Tuyết tập trung ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đề tài tới khi đó mới tạm dừng. Đường Kỳ Sâm yên lặng không một tiếng động đặt tay lên mu bàn tay của Ôn Dĩ Ninh, ngón tay khẽ vuốt nhẹ, sau đó nắm thật chặt.

Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu, tầm mắt của hai người vừa vặn tiếp xúc, trong yên tĩnh nhìn nhau, khóe miệng cong lên một đường cung rất nhỏ, sau đó đồng thời buông lỏng tay.

Địa điểm là ở đường Trung Sơn, nhà hàng này Đường Kỳ Sâm đã đến một lần, trang hoàng xa hoa đến cực điểm, kỳ thực so với phong cách thường ngày của Cảnh An Dương có chút không thích hợp. Nhưng đổi lại khía cạnh khác mà suy nghĩ thì có lẽ là Cảnh An Dương cũng muốn tận lực ra dáng chủ nhà mời cơm, có ý chuẩn bị một màn tiếp đón long trọng này. Đến nơi, có bãi đỗ xe chuyên dụng cho bọn họ, người dẫn đường cung kính nói với Đường Kỳ Sâm: "Đường tiên sinh, phu nhân đang đợi ngài trong phòng khách."

Đường Kỳ Sâm gật đầu coi như đã biết, nghiêng người nhường đường, để Giang Liên Tuyết đi trước, "Bác gái, xin mời."

Giang Liên Tuyết theo bản năng đặt tay bên làn váy, khẽ nhếch cằm, đáng vẻ ung dung tự nhiên. Nhưng Ôn Dĩ Ninh nhìn thấy tay phải của bà đặt sau lưng khẽ cuộn lại, giống như muốn nắm lấy thứ gì đó. Ôn Dĩ Ninh hiểu, bà vẫn còn khản trương.

Khí thế này thật sự rất dễ khiến lòng người lung lay, một câu Đường tiên sinh của người dẫn đường kia, Giang Liên Tuyết liền biết dòng dõi địa vị của Đường Kỳ Sâm so với trong tưởng tượng của bà hơn nhiều lắm. Đến căn phòng nhỏ bí ẩn nhất phía trong cùng, người dẫn đường dừng lại, khom người lui ra. Đường Kỳ Sâm đẩy cửa đi vào, gọi một tiếng "Mẹ." Sau đó hơi nghiêng người, để cho người bên trong nhìn thấy Giang Liên Tuyết và Ôn Dĩ Ninh sau lưng mình.

Cảnh An Dương ngồi ở ghế chủ vị, đơn độc một người, ánh mắt như đèn lồng phát sáng chuyển sang, trong thoáng chốc giống như có thể đem từ đầu đến chân một người soi thấu. Ngày hôm nay bà đặc biệt ăn mặc lóa mắt, một thân sुरूn xám đoan trang cao quý, từng chi tiết thiết kế tinh tế trên vạt áo đều lấp lánh ánh sáng. Cổ áo che khuất nửa cổ, nhưng không chút nào làm giảm vẻ đẹp của cái cổ thon dài, nhích lên một chút nữa, gương mặt được bảo dưỡng tỉ mỉ, năm tháng chỉ có thể bại trước mỹ nhân.

Cảnh An Dương cười nhàn nhạt, đứng dậy nghênh đón, trên vai phủ một chiếc áo khoác lông, lười biếng mà lộng lẫy hoa lệ, "Ngồi đi."

Ôn Dĩ Ninh đề lại căng thẳng trong lòng, tự nhiên nói: "Chào bác gái."

Giang Liên Tuyết cũng trung ra bộ mặt tươi cười, "Chẳng trách tiểu Đường lại tuấn tú như thế, hóa ra là giống mẹ."

Khỏe miệng Cảnh An Dương giật giật, vẻ mặt vẫn ôn hòa, nhưng cũng không còn gì khác. Ánh mắt đột nhiên lướt qua, bà hỏi: "Cô chính là Dĩ Ninh? Quả nhiên nghe danh đã lâu cũng không bằng gặp mặt, rất xinh đẹp."

Đường Kỳ Sâm thuận thế cầm tay Ôn Dĩ Ninh dắt người đi lên trước. Cảnh An Dương không chút biến sắc nói: "Tôi có ấn tượng với cô. Chúng ta cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, người đứng cạnh Trần Tử Du lần trước ở dạ tiệc từ thiện chính là cô."

Ôn Dĩ Ninh hơi căng thẳng, cô dĩ nhiên vẫn còn nhớ. Lại cấp tốc soát lại một lượt xem có phải biểu hiện khi đó của mình rất kém cỏi hay không. Không thể không thừa nhận trường bối như Cảnh An Dương quá có cảm giác khoảng cách, từ trong xương phát ra thứ khí chất sắc bén kinh người. Có lẽ Đường Kỳ Sâm cũng cảm nhận được cô đang căng thẳng, bàn tay nắm lấy tay cô khẽ siết chặt hơn một chút. Chính là một cái nắm chặt này, lại giúp cô đang ở trạng thái rơi tự do cấp tốc lấy lại tinh thần, sức chiến đấu cũng bỗng bùng nổ tràn trề.

Bốn người ngồi xuống, Giang Liên Tuyết ngồi bên cạnh Cảnh An Dương. Bình tĩnh mà xem xét thì ngũ quan của Giang Liên Tuyết xuất sắc hơn rất nhiều, chỉ là Cảnh An Dương hơn ở khí chất quá nổi bật, chiếc vòng tay phi thủy trên cổ tay đôi khi theo động tác của bà khẽ rung động. Bà khách khí nói: "Đầu là món ăn đặc sắc của nơi này, cũng không biết có hợp khẩu vị hai người hay không."

Giang Liên Tuyết nhiệt tình trả lời: "Ngon, rất ngon."

Trứng cá muối cuốn tay, hải sâm măng tây biển hương cam, ăn xong vẫn còn lưu lại nơi đầu lưỡi vị mặn của sóng biển, mấy thứ này sợ là cả đời Giang Liên Tuyết cũng không nghĩ đến sẽ có ngày được thử. Con người đối với những thứ mới mẻ luôn thể hiện rõ ràng hứng thú trên nét mặt, đặc biệt là Giang Liên Tuyết không phải người thích giấu diếm suy nghĩ, nước nờ khen ngợi không ngớt.

Đường Kỳ Sâm nói: "Nếu bác gái thích thì lần sau lại đưa bác gái đến ăn là được."

Cảnh An Dương ngồi thẳng, ăn vài miếng rồi đặt đũa xuống, hỏi Giang Liên Tuyết: "Có muốn uống chút rượu không?"

Thịnh tình không thể chối từ, Giang Liên Tuyết thoải mái nói: "Được!"

Cảnh An Dương liền quay sang nói với Đường Kỳ Sâm: "Mẹ có trữ mấy bình ở đây, Kỳ Sâm, con đi lấy đi."

Đường Kỳ Sâm đặt bát canh mới húp được nửa xuống, vâng một tiếng rồi đi ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại, người đã đi, trong phòng nhất thời rơi vào trầm mặc.

Giang Liên Tuyết cảm thấy không quá thoải mái, phóng tầm mắt sang Ôn Dĩ Ninh. Ôn Dĩ Ninh có chút lúng túng muốn tìm chủ đề nói chuyện, nhưng tầm mắt vừa dừng trên Cảnh An Dương, đầu lưỡi đã bị hung hăng buộc lại.

Cảnh An Dương thu hết phản ứng của cô vào mắt, khuôn mặt vừa rồi có thể miễn cưỡng coi như nhã nhặn, trong nháy mắt đã thu lại, không động ngón tay. Cuối cùng bà nhìn sang Ôn Dĩ Ninh, ánh mắt lạnh nhạt cao ngạo, bình tĩnh nói: "Ôn tiểu thư, cô và Kỳ Sâm không thích hợp."

Bầu không khí trong nháy mắt đóng băng.

Lật mặt một cách tàn nhẫn, phảng phất như có thể diễn trò đến bây giờ đã là nhượng bộ lớn nhất của bà. Không để ý đến tình cảm mà trưng ra khuôn mặt lạnh lẽo, cũng không kiêng kỵ kỳ mục đích ban đầu hẹn gặp, Cảnh An Dương hung ác xé rách lý tưởng hòa bình, một kiếm phóng tới khiến Ôn Dĩ Ninh không kịp phản ứng.

"Kỳ Sâm là con trai duy nhất của tôi, toàn bộ Đường gia đều ký thác hi vọng vào nó, cô không hiểu được. Đương nhiên là cô cũng không cần phải hiểu. Ôn tiểu thư, cô rất ưu tú, giáo sư dạy môn chuyên ngành của cô ở Đại học Phục Đán đến tận bây giờ vẫn còn nhớ cô. Bà ấy nói cô trời sinh là viên ngọc thô chưa được mài dũa của ngành ngôn ngữ, tôi và bà ấy quen biết mấy chục năm nay, sinh viên có được một câu tán dương của bà ấy cũng không nhiều." Cảnh An Dương chậm rãi nói, lời phát ra mang theo nhiệt độ, nhưng mỗi chữ đều như sấm chớp trước cơn bão, "Ôn tiểu thư, tôi không phủ nhận sự ưu tú của cô, nhưng hi vọng cô đừng tốn thời gian sức lực hoang phí tuổi thanh xuân lên người Kỳ Sâm làm gì nữa."

Ôn Dĩ Ninh biến sắc, mỗi giây một dạng. Ngày hôm nay cô mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, tóc dài buông xuống phủ lên cả vai thon gầy, khuôn mặt trắng nõn tại giờ khắc này càng không còn chút máu. Nhưng cô vẫn đoan trang ngồi đó, duy trì tư thế nên có.

Cảnh An Dương nói: "Đạo lý như thiêu thân lao vào lửa không khó để hiểu, nhưng kết quả đều là tự mình diệt vong. Ôn tiểu thư, cô là người thông minh. Là một người mẹ, tôi xin cảm ơn sự ưu ái của cô đối với con trai tôi. Nhưng phần ưu ái này của cô lại biến thành quấy nhiễu cho gia đình chúng tôi, tôi không hi vọng bất hòa như vậy tiếp tục ảnh hưởng đến cái gia đình này."

Bên tai Ôn Dĩ Ninh đều là tiếng ong ong, thậm chí trong một giây trước mắt tối sầm, theo bản năng bắt lấy một góc bàn. Cô cắn răng, cảm nhận thịt hòa với máu mới miễn cưỡng không lộ ra thất thố. Con tức giận của trường bối một khi đã thật sự muốn tranh đấu đôi đầu thì ai cũng không chống đỡ được. Thế tấn công của Cảnh An Dương quá mạnh mẽ quá ác liệt, lại không lệch không lộn xộn một li, hiển nhiên đã có chuẩn bị mà đến, cảm theo lưỡi đao sắc bén từng chút từng chút một chém đứt đường giới hạn chịu đựng của đối phương.

Bầu không khí dần hóa thành đặc sệt, trong trầm mặc không để lại lấy một chỗ trống để cứu vãn. Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, đôi mắt khô khốc đau đớn.

Giang Liên Tuyết nghe đến bối rối rồi rút cuộc phục hồi tinh thần, sắc mặt nghiêm nghị đó đã hoàn toàn chèn ép tâm tình của bà, chua ngoa đánh đá ngày thường không còn bóng dáng. Bà nhìn về phía Cảnh An Dương, trong giọng nói có chút run rẩy, "Không thể nói như vậy. Con trai của bà là bảo bối, không lẽ con gái của tôi lại kém cỏi?"

Cảnh An Dương nghe vậy thì mỉm cười, "Tôi chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy đối với bất kỳ ai. Tôi chỉ biết tôn nghiêm là chính mình tranh đấu có được. Giang phu nhân, nghe nói năm đó bà ở tuổi vị thành niên đã có thai, vì một người đàn ông mà trở mặt thành thù với gia đình, đoạt tuyệt quan hệ với ba mẹ, loại quyết đoán này đúng là không phải ai cũng có."

Giang Liên Tuyết ngo ngác, môi trên môi dưới chạm vào nhau, lại không thốt ra nổi nửa lời.

"Có tình uống nước cũng no, đạo lý này hiển nhiên đã được Giang phu nhân lĩnh hội thấu triệt, nhưng con người phu nhân đây từ trên xuống dưới cũng là chứng minh cho một cái đạo lý, chính là ai cũng sẽ có những lúc nhìn nhầm. Chồng bà đối xử tệ bạc với bà, đánh chửi là chuyện thường như cơm bữa. Bà có sức lực cầm dao thái rau chặt một ngón tay của chồng, đúng là không kém gì phong độ của các đấng mày râu. Tính tình như vậy giáo dục ra con gái, đương nhiên sẽ không kém một bậc." Cảnh An Dương khẽ nhắc cầm, tựa như đang lạnh lùng kể lại một câu chuyện cũ không quá quan trọng.

Cơ thể Giang Liên Tuyết run rẩy kịch liệt, tựa như trong nháy mắt bị điểm huyết, linh hồn bị rút cạn.

Một đời kiêu ngạo, một đời cầu thả, một đời yêu hận, từ nhỏ là một cô tiểu thư kiêu ngạo tự phụ, cái gì cũng phải tranh thứ nhất, đến cả chuyện chọn đàn ông cũng hoành tráng ồn ào, tiêu sái cất bước. Nhưng ông trời vĩnh viễn không muốn vừa lòng người, tên ba ruột của Ôn Dĩ Ninh chỉ có cái vỏ bên ngoài, bên trong là thối rữa xấu xa, cả một đời đánh chửi, cuối cùng rơi vào kết cục làm một quả phụ trẻ. Cuộc hôn nhân thất bại này là mũi kiếm sắc bén luôn treo trên đỉnh đầu Giang Liên Tuyết. Bây giờ bị một người phụ nữ khác dùng đôi ba câu cắt đứt dây treo, thanh kiếm kia cứ như vậy thẳng tắp rơi xuống, đem bà chém thành hai nửa.

Đây là thứ Giang Liên Tuyết muốn che giấu cả đời, cả một đời không muốn nói ra, thế nhưng cuối cùng vẫn là thất bại, bị người hung hăng vạch trần.

Bà xụi lơ ngồi đó, cả người không còn chút sức lực, phảng phất như già đi cả chục tuổi. Một thân cẩn thận chải chuốt, kiểu tóc mới làm, móng tay mới sửa, cuối cùng đều trở thành trò hề. Lòng bàn tay Ôn Dĩ Ninh lạnh lẽo, viền mắt đỏ hồng. Cô đau lòng lại bất lực nhìn Giang Liên Tuyết, loại cảm giác áy náy bao phủ lấy cả linh hồn và thể xác kia cơ hồ đang dần cho cô tan tác.

Cảnh An Dương vẫn bình tĩnh ngồi đó, không bày ra vẻ mặt đắc ý, cũng không có điều võ dương oai. Bà nâng chén trà lên, mở nắp đây, thông dong hương thức hương vị đọng lại nơi đầu lưỡi. Hương trà lượn lờ, nhiệt khí lan tỏa, là Thiết Quan Âm thượng hạng.

Đúng lúc này Đường Kỳ Sâm đẩy cửa đi vào, trên tay cầm một chai rượu vang, đối với chuyện phát sinh trong mấy phút đồng hồ vừa rồi không hề hay biết.

"Mẹ trữ rượu ở đây thật hả? Nói người tìm hỏi lâu mà không thấy. Bọn họ lại không dám đến hỏi mẹ nên con chọn luôn một bình mới, bác gái, bác ném thử, không thích thì đổi sang loại khác." Dứt lời, Đường Kỳ Sâm ngồi xuống, thế nhưng Ôn Dĩ Ninh lại đứng bật dậy.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, "Hả?"

Ôn Dĩ Ninh không nhìn anh, rũ mi cup mắt, đứng ngay trước mặt đây nhưng lại giống như không hề có thực. Cô nói: "Có chút chuyện, cháu xin phép đi trước."

Một câu nói ra, liền đưa tay ôm lấy Giang Liên Tuyết, nâng bà từ chỗ ngồi đứng dậy, dừng lại một chút, giọng nói rõ ràng kiềm nén, bình thản nói với Cảnh An Dương: "Bác gái, bác cứ từ từ ăn."

Ra khỏi phòng bao, bước chân nhẹ như đi trên bông, không quá vài giây sau bóng dáng vội vã đuổi theo của Đường Kỳ Sâm quả nhiên xuất hiện, anh kéo cánh tay Ôn Dĩ Ninh, "Xảy ra chuyện gì?"

Ôn Dĩ Ninh lên tinh thần, cười với anh, "Ở nhà xảy ra chút chuyện, phải về gấp."

Đường Kỳ Sâm cau mày, "Niệm Niệm"

Đôi mắt Ôn Dĩ Ninh trong veo, đối diện với anh không có nửa phần sóng lớn. Một không chịu lộ ra tâm tình, một không chịu buông tay, mặc cho bầu không gian quỷ dị chiếm lấy hai người, lại như kiên trì âm thầm phân cao thấp.

Mãi đến khi Giang Liên Tuyết lên tiếng, "Đường tiên sinh, buông tay con bé đi."

Một lời hai ý nghĩa, tuy ý tứ không rõ, nhưng trong thời khắc khẩn cấp này lại như một cây búa tạ đập vào lòng Đường Kỳ Sâm.

Giang Liên Tuyết trầm tĩnh đến kỳ lạ, nhàn nhạt nói: "Thật sự có chuyện phải về gấp."

Đường Kỳ Sâm chậm chạp chuyển tầm mắt sang, "Bác gái."

"Chúng tôi phải về nhà, hiện tại, lập tức, không thể chậm trễ." Giang Liên Tuyết kéo môi, bày ra một nụ cười vô hại, "Cảm ơn người nhà cậu đã nhiệt tình"

chiều dài."

Để cho bọn họ biết, giữa người với người có đẳng cấp khác biệt, không thể không tự mình biết mình.

Đường Kỳ Sâm cảm nhận được giữa hai người đang dần có thứ gì đó chậm rãi ngăn cách, anh vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác mách bảo nhất định nhất định không được buông tay Ôn Dĩ Ninh. Loại sức lực và nhiệt độ không ngừng sinh sôi trong lòng bàn tay này, vốn là hiểu ngầm của bọn họ. Nhưng lần này Ôn Dĩ Ninh không đáp lại sự kiên trì của anh, lòng bàn tay mềm mại nhưng lạnh lẽo như lớp da của nàng tiên cá trơn tuột đã thoát đi, cuối cùng cảm tay Giang Liên Tuyết rời khỏi, chỉ để lại một bóng lưng thẳng tắp.

Chuyện sau đó dĩ nhiên Ôn Dĩ Ninh không thể nào biết được. Nhưng theo lời những người phục vụ của nhà hàng này, bọn họ rời đi không lâu trong căn phòng bao đó truyền ra tiếng cãi vã kịch liệt. Chén bát rơi xuống mặt đất, âm thanh vỡ vụn đâm đau tai người.

Cánh cửa lần nữa mở ra, Đường Kỳ Sâm thở hổn hển, như một con thú bị thương, khắp nơi đều đau đớn. Mà Cảnh phu nhân đứng phía sau cũng khàn cả giọng: "Kỳ Sâm, con thật sự dám vì con bé kia mà cái gì cũng không cần sao?!"

Bước chân của Đường Kỳ Sâm hơi dừng lại, bóng lưng tựa bầu trời trong đêm bão tuyết, trở thành thứ ánh sáng sắc bén nhất. Trên mặt của anh toàn bộ đều là lạnh lẽo thấu xương, thanh âm ngọt ngào thống khổ gần như chuyển thành nghẹn ngào, "A, mẹ cũng đã như vậy rồi, con còn có lựa chọn nào khác nữa? Con còn có thể lựa chọn sao? Con mẹ nó còn ai dám muốn con trai mẹ đây!"

- - - - -

Đi tàu cao tốc về đến tỉnh H đã là bảy giờ tối.

Cuối thu, sắc trời đảo mắt cái liền chuyển về tối đen. Dương Quốc Chính lái taxi đến trước cửa ga đón hai mẹ con, đưa đến thế nào thì đưa về như vậy. Ông cũng đã nhìn ra trạng thái không bình thường của hai người, bầu không khí nào nề u ám, với sáng nay như một trời một vực.

Nhưng tài xế Dương cũng là người hiểu chuyện, tận lực không hỏi, một đường tập trung lái xe.

Về đến nhà, Giang Liên Tuyết đi thẳng vào phòng ngủ, bước chân vội vàng đến mức quên cả đóng cửa lại. Ôn Dĩ Ninh mở tivi rồi ngồi ngẩn trên ghế sofa, nửa ngày không chuyển kênh.

"Ngồi xe ra chút đi." Giang Liên Tuyết từ trong phòng ngủ đi ra, đã đổi sang bộ quần áo ngủ, lớp trang điểm tẩy sạch, mái tóc mới làm cũng đã buộc gọn lại. Khuôn mặt trắng nõn mịn màng không trang điểm, tinh thần giống như đã khôi phục lại hơn nửa.

Ôn Dĩ Ninh nhìn thấy trên tay bà có một chồng giấy tờ sổ sách gì đó, trên cùng là giấy chứng nhận sở hữu nhà ở.

"À, cái này là sổ tiết kiệm ngày đó ba con chết được bảo hiểm bồi thường, tổng cộng có bảy mươi tám ngàn, con lên đại học dùng hai mươi ngàn nộp học phí, trong này còn dư lại năm mươi ngàn tám. Cái thẻ của ngân hàng công thương này là khoản tiền phá dỡ của nhà mình, căn nhà mới này tốn hết thấy 105 vạn, trong đó còn lại 63 vạn. Mẹ đều đã gửi theo thời hạn, hai năm thôi, bởi như vậy lãi suất sẽ cao hơn một chút."

Giang Liên Tuyết nhét hai quyển sổ tiết kiệm vào ngực Ôn Dĩ Ninh.

"Còn cái thẻ này, con đi Thượng Hải ba năm, ba năm nay gửi tiền về, tiền gửi qua wechat, cho này biểu nọ mẹ đều bỏ hết vào đây, hơn bốn vạn, mẹ không động vào một phần."

Ôn Dĩ Ninh ngạc nhiên, khó tin nhìn bà.

"Tên chủ sở hữu của căn nhà này viết tên con rồi. Vốn là mẹ định đưa chỗ tiền phá dỡ này cho con, để con đi Thượng Hải mua cái nhà, nhưng có vẻ như chỗ tiền ít ỏi này đến một cái nhà vệ sinh ở đó cũng mua không nổi." Giang Liên Tuyết hừ lạnh, "Thượng Hải thì có gì tốt, mỗi lần đều mang theo phiền phức về nhà. Mẹ phục con rồi, Ôn Dĩ Ninh, con chắc chắn là ổn dịch, tự mình hại mình thì thôi đi, còn truyền nhiễm sang cả mẹ."

Oán giận qua đi, lại thêm một khoảng yên tĩnh, Giang Liên Tuyết hít sâu một hơi rồi nói: "Mẹ hận cái thành phố đó."

Trái tim cô thất lại, nhưng cũng bất lực không thể mở miệng giải thích hay thậm chí là an ủi.

"Mặt mã của đám thẻ và sổ tiết kiệm này đều là một, ngày tháng năm sinh của con. Sau này cần dùng thì dùng tiếc, đều là của con cả." Giang Liên Tuyết ánh chừng tập giấy trong tay một chút, nở nụ cười tự giễu, "Cũng đâu có ít, đáng tiếc người ta nhìn không lọt mắt chỗ hồi môn này của con. Cũng đúng, gia đình của cậu ta như vậy, cũng chẳng thiếu chút hồi môn này. À không, bọn họ cái gì cũng không thiếu, chỉ là muốn tìm một cái cửa hàng cầm đồ thích hợp, có thể xứng đôi."

Giang Liên Tuyết thở dài, tay buông thõng, cuối cùng ném đồ trong tay lên mặt bàn, vòng tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn sang cô, "Không phải hôm qua con mới hỏi mẹ cảm thấy Đường Kỳ Sâm thế nào sao?"

Mũi nghẹn lại, cổ họng cũng căng ra, giống như bị cầm cứng, "Mẹ nói anh ấy được, trong lòng mẹ có tiền chính là đại gia."

Giang Liên Tuyết cười tựa nhánh hoa bồ công anh trong gió, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng sâu hơn một chút, sau khi thu lại ý cười, ánh mắt lại nhìn đi xa xôi: "Cậu ta tốt với con, cái này mẹ có thể nhìn ra. Thế nhưng đàn ông có đúng là thành thật đáng tin hay không mấy đứa lại chẳng có đôi con mắt đủ sáng mà nhìn ra đâu. Chỉ có người sống với kẻ cận kề rồi trải qua nửa đời dấn vặt giầy vò như mẹ con mới có thôi." Bà lại nở nụ cười tự giễu, "Mẹ kiếp,

lại cũng không có bản lĩnh hơn lão nương."

"Nhưng nếu con muốn hỏi suy nghĩ thật của mẹ, vậy thì mẹ cho rằng cậu ta không thích hợp với con." Giang Liên Tuyết nhàn nhạt nói: "Giữa hai đứa, chênh lệch quá lớn. Bà mẹ già ghê gớm kia của cậu ta kể ra ngày hôm nay cũng có một câu rất có lý, nếu con tin có tình uống nước cũng no, vậy thì tương lai con chắc chắn sẽ chịu khổ."

Hàng mi của Ôn Dĩ Ninh khẽ chớp, bàn tay buông xuống hai bên chân càng lúc càng dùng sức bấm vào tấm đệm sô pha.

Giang Liên Tuyết quét mắt sang rồi lại thu về, muốn hút thuốc lá, nhưng hộp thuốc đã hết sạch, đành phải từ bỏ. "Mẹ từ nhỏ đã không quản con làm gì, hiện tại lớn hơn dĩ nhiên không nghĩ sẽ nói mấy lời giả dối như là "không hi vọng con bị khổ". Nhưng mẹ muốn lấy chặng đường một đời của mình nói cho con nghe, có những lúc con người chính là bị ma quỷ ám ảnh, thử tách ra với cậu ta một thời gian mà xem, có thể con sẽ nhận ra chỗ tình ý sâu đậm khi đó cũng chẳng là gì quá ghê gớm. Đương nhiên, con muốn cảm thấy vui vẻ thì có thể coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra. Vui vẻ cần phải đánh đổi, ngàn vàng khó mua sự nguyện ý của con." Giang Liên Tuyết bỗng cười hi hi, "Ai dà, không hổ là do mẹ sinh ra, đều chết vì tình."

Bà thả một chân vừa gác lên xuống, sau đó đứng lên, ngón tay cuốn lấy một sợi tóc, phong tình không chút nào che giấu cứ như vậy thả ra.

Ôn Dĩ Ninh đột nhiên nói: "Mẹ, xin lỗi."

Bóng lưng Giang Liên Tuyết hơi khựng lại, nghiêng đầu nói: "Mẹ quả thực gánh nổi câu xin lỗi này của con, cả đời mẹ cũng chỉ có cái mặt mũi này để sống thôi, nhưng ngày hôm nay bị người ta không chút lưu tình xé ra, còn ném xuống đất dùng chân mà đạp." Trong lời bà mang theo run rẩy, một màn xảy ra ban ngày đã hoàn toàn đảo lại cội nguồn thống khổ của bà.

"Nhưng mẹ không cần câu xin lỗi này của con, ban ngày mẹ nhẫn nhịn không lên tiếng cũng là bởi vì con gái mẹ. Mẹ có thể không biết xấu hổ, nhưng mẹ không thể để cho kẻ khác đâm sâu lưng con. Dĩ An không còn, mẹ cũng chỉ còn mình con là người thân."

Đèn trần phòng khách sáng rực như tuyết, ấm áp bao phủ lên người Giang Liên Tuyết. Người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, thế nhưng số mệnh thăng trầm, vận mệnh đối xử với bà không công bằng, nhưng cũng đáp cho bà một thân cứng cỏi như thép.

Ôn Dĩ Ninh cúi thấp đầu ngồi trên ghế sô pha, hai tay che kín mắt.

Không lâu sau Giang Liên Tuyết lại từ phòng ngủ đi ra, bàn tay cầm điện thoại đưa về phía cô, bình tĩnh nói: "Cậu ta gọi qua chỗ mẹ luôn rồi đây này."

Điện thoại của Ôn Dĩ Ninh từ trên tàu sắt cao tốc đã bị sập nguồn, sau khi về đến nhà cũng đặt trong túi xách chẳng buồn sạc điện. Đường Kỳ Sâm gọi liên tục cuộc đều không được, liền gọi cho Giang Liên Tuyết. Anh ở đầu bên kia nói xin lỗi Giang Liên Tuyết, chua xót và bất lực đều không thể che giấu quần lấy những lời nói ra, cũng có thể nghe ra là thật lòng thật dạ. Giang Liên Tuyết cười cợt, rộng lượng không coi là chuyện gì lớn, "Không sao, không nói nữa không nói nữa, lần sau đến ăn cơm đi, ở đây ăn uống không đất đỏ như vậy, cũng nhất định cho cậu ăn no được."

Đường Kỳ Sâm nói anh đang ở tỉnh H.

Ngay dưới nhà bọn họ.

Ôn Dĩ Ninh nhận được điện thoại, khoác áo đi xuống dưới, từ chỗ rẽ đã nhìn thấy bóng dáng cô đơn của Đường Kỳ Sâm dưới ánh đèn đường. Cuối thu lạnh lẽo, đến cả ánh trăng cũng chứa đầy vô tình, nho nhỏ treo trên bầu trời đêm. Nơi bóng đèn tròn, chốc chốc lại có mấy cánh bướm đêm chớp động.

Trời lạnh như vậy nhưng Đường Kỳ Sâm cũng chỉ mặc một chiếc áo thun đen đơn bạc, mà chiếc áo khoác trắng kia cũng không thấy nữa.

Hai người cách nhau mấy bậc thang, lại không có ai tiến lên trước.

Người ngay trước mắt, nhưng cách biệt quá đôi xa xôi.

Trên ngón tay Đường Kỳ Sâm còn kẹp điếu thuốc lá, lập lòe đốt cháy, từng sợi khói trắng như bị đóng băng, lại như ống kính đảo ngược, càng làm bùng tình cảm giác tiêu điều của mùa đông chưa tới.

Đường Kỳ Sâm cầm điếu thuốc trên tay bóp tắt, cũng không cảm giác được bỏng.

Con mắt cô mờ mờ, đi về phía anh, "Vì sao không mặc áo khoác?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Đi vội quá, quên không lấy."

Giữa hai người lại lâm vào trầm mặc, gió thu luồn lách không mòi.

Đường Kỳ Sâm nhẹ giọng phá vỡ cục diện bế tắc: "Vừa mới gọi điện cho mẹ em, bác nói lần sau mời tôi đến nhà ăn cơm."

Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên người anh.

Một giây dừng lại này, khi mở miệng một lần nữa giọng nói rõ ràng đã khàn đi: "Dĩ Ninh, còn có lần sau không đây?"

Chớp mũi cô đau xót, sóng ngầm nổi tiếp nơi đáy mắt trong khoảnh khắc bị rút cạn, rốt cuộc không thể kìm nén được nữa, giọt lệ trong suốt nổi tiếp

nhau chảy xuống. Đường Kỳ Sâm đau xé tim gan, kéo người ôm vào ngực.

Nhiệt độ cơ thể vì cái ôm này mà thoáng tăng trở lại, cũng dựng lên một tầng chắn ấm áp chặn lại gió lạnh bên ngoài. Trong lòng Đường Kỳ Sâm trống rỗng hư không, anh theo bản năng ôm chặt cô hơn.

Anh không dám buông tay.

Anh sợ chút gió xuân không dễ dàng gì mới tiến vào sinh mệnh mình đến đây sẽ đột ngột dừng lại, một đi không trở về.

Một hồi lâu sau, Ôn Dĩ Ninh mới khẽ nhấc tay ôm lấy Đường Kỳ Sâm. Mồ hôi lạnh thấm ướt lưng anh, trái tim đập thình thịch nặng nề, đau. Anh chậm chậm khép mí mắt lại.

Nhưng chỉ ít cảm xúc này là chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Trăng sáng ngàn dặm gửi tương tư (4)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Ôn Dĩ Ninh đưa Đường Kỳ Sâm về nhà, Giang Liên Tuyết cũng không mấy cảm thấy bất ngờ. Bà thay bộ quần áo ngủ bằng một bộ quần áo có thể gặp người, cười híp mắt mở cửa, nhiệt tình tiếp đón Đường Kỳ Sâm.

"Mang cậu đi xem nhà mới của chúng tôi, đây, ba phòng ngủ này cũng lớn ra phết ấy chứ nhỉ? Còn có nhà vệ sinh, bồn tắm này tôi mới cho lắp thêm đấy, còn có chức năng xoa bóp nữa." Giang Liên Tuyết giới thiệu qua một lượt, có thể nhìn ra được bà đối với cuộc sống mới tràn ngập vui mừng và chờ mong.

Đường Kỳ Sâm đi theo sau cũng rất kiên nhẫn.

Cuối cùng Giang Liên Tuyết đưa người về phòng khách, cười nói: "Khiến cậu chê cười rồi, có loại nhà đẹp nào cậu chưa được thấy chứ, ngồi đi ngồi đi."

"Căn nhà này rất được, đoạn đường phía trước rất nhanh sẽ đầy giá đất quanh đây lên con số tỷ bạc, bác gái thật có mắt nhìn." Đường Kỳ Sâm nói lời chân thành thật lòng, không có chút qua loa hay thiếu kiên nhẫn. Anh cuối cùng vẫn hồ thẹn trong lòng, "Bác gái, hôm nay là gia đình cháu có lỗi với bác."

Giang Liên Tuyết tỏ vẻ không hề gì vung tay, "Thôi, đừng nhắc đến nữa, đều là người làm mẹ cả, tôi có thể hiểu được. Thật sự không phải chuyện gì lớn, cậu không biết đó thôi, thể mạnh lớn nhất của tôi chính là da mặt dày."

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu mỉm cười, vậy mà lại thật đem khuyết điểm chuyển thành ưu điểm rồi.

Cũng đã nói đến đây, có thể thấy được thật không muốn nhắc lại những chuyện khó chịu kia nữa. Khi đó trong phòng bao nói những chuyện gì Đường Kỳ Sâm không có mặt nên không thể biết được tường tận, nhưng anh có thể tượng tượng ra được tình cảnh khi đó khốn đốn đến thế nào. Ngày hôm nay mọi lễ nghi đãi khách của Giang Liên Tuyết đều rất chu toàn, khách khí, không khiến người ta có khó chịu hay khó xử dù chỉ một chút.

Bà nói: "Đêm nay cậu ở lại nhà chúng tôi đi, muộn như vậy cũng khó mà tìm được khách sạn bên ngoài. Ôn Dĩ Ninh, người của con thì tự mình chăm sóc đi nhé."

Nói xong, Giang Liên Tuyết đi vào phòng ngủ.

Đường Kỳ Sâm nhìn Ôn Dĩ Ninh, nhẹ nhàng vuốt mặt cô. Đầu ngón tay anh lạnh lẽo, còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt. Ôn Dĩ Ninh nắm tay anh, sau đó ngón tay út nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay trỏ của anh. Hai người cứ ngồi như vậy, nghe âm thanh từ tivi phát ra, một hồi lâu không ai lên tiếng.

Thời gian dành cho chương trình quảng cáo, Ôn Dĩ Ninh xoay đầu, nhìn thấy Đường Kỳ Sâm nhú chặt mày.

Đường Kỳ Sâm nhắm mắt lại, hô hấp nặng nề, sắc mặt cực kỳ kém, một tay ôm lấy bả vai cô, một tay kia đặt trên bụng mình, năm ngón tay dùng sức ấn lên phần bụng thì thoáng lại run lên. Ôn Dĩ Ninh bị anh dọa cho thót tim, "Làm sao thế? Không thoải mái hả?"

Đường Kỳ Sâm mở mắt ra, lắc đầu.

Ôn Dĩ Ninh trực tiếp hỏi: "Mang theo thuốc không?"

"Đi gấp, không mang."

Cũng đúng thôi, tiết trời cuối thu mà anh đến cả áo khoác cũng không mặc thì sao có thể nhớ đến những thứ khác chứ? Ôn Dĩ Ninh lấy một cái chăn dày trong phòng mình ra đắp cho anh, lại rót một cốc nước ấm, cuối cùng tăng nhiệt độ trong phòng lên, "Anh cố chịu đựng, em đi xuống mua thuốc."

Đường Kỳ Sâm nắm cổ tay cô, "Đừng đi, thuốc của tôi đều là do lão Trần kê."

Ý là, những thứ thuốc khác không có tác dụng.

Ôn Dĩ Ninh đau lòng không thôi, "Vậy anh còn chạy loạn cái gì hả? Không thấy trời lạnh thế này sao? Quần áo cũng không biết mặc thêm à?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Tôi sợ đến chậm thêm một chút nữa thôi em sẽ thật sự không cần tôi nữa."

Ôn Dĩ Ninh khàn giọng, "Lão bản anh đây là dùng khổ nhục kế đấy hả?"

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, kéo cánh tay của cô về phía mình, uể oải nói: "Để lão bản ôm một cái."

Hai tay anh ôm eo cô, nửa bên mặt áp lên cái bụng mềm mại của cô, hô hấp cũng dần bằng phẳng, khoang mũi đều là hương thơm của cô gái nhỏ trong lòng. Ôn Dĩ Ninh cúi đầu là có thể nhìn thấy cái gáy lộ ra như bạch ngọc của anh. Cô nhẹ nhàng đặt tay lên mái tóc của anh, cẩn thận quỳ lườn vuốt ve. Hai người động tâm động tình cũng vô cùng trầm mặc yên tĩnh. Phảng phất loại thời khắc hạnh phúc như thế này nắm giữ thêm một giây sẽ bớt đi một giây.

Bệnh của Đường Kỳ Sâm một khi tái phát lên sẽ cực kỳ khó chịu, gương mặt tuấn tú cũng tái đi trông thấy, hai bên thái dương lấm tấm mồ hôi, một tầng lại thêm một tầng. Ôn Dĩ Ninh nhìn mà sợ, rốt cuộc không nhịn được nữa nói: "Đi bệnh viện."

Đường Kỳ Sâm cũng không kiên trì nữa: "Quanh đây có hiệu thuốc không?"

"Có, cách năm mươi mét ngoài tiểu khu có một cái."

"Thuốc giảm đau, mua loại có hiệu quả tốt nhất."

Trước mắt cũng không nghĩ nhiều được như vậy, Ôn Dĩ Ninh thay giày muốn đi ra ngoài, Giang Liên Tuyết từ trong phòng ngủ đi ra, ngáp lớn một cái rồi hỏi cô, "Đêm hôm thế này rồi còn đi đâu?"

Ôn Dĩ Ninh ra hiệu bà nhỏ giọng một chút, Đường Kỳ Sâm còn nghỉ ngơi trên ghế sofa. "Anh ấy bị đau dạ dày, con đi mua thuốc giảm đau cho anh ấy."

"Đau lắm hả?"

"Vâng."

"Đừng có đi, cái hiệu thuốc kia toàn bán thuốc giả thôi."

Nói rồi Giang Liên Tuyết trở về phòng, lúc quay ra cầm trên tay một cái lọ thuốc nhỏ, "Uống cái này đi, hữu hiệu." Thấy Ôn Dĩ Ninh lộ vẻ chần chừ thì thoáng phát cáu, "Lo lắng gì chứ, uống đi!"

Ôn Dĩ Ninh vẫn còn hơi do dự, đưa lọ thuốc cho Đường Kỳ Sâm, Đường Kỳ Sâm nhìn tên thuốc, nói: "Uống được."

Một viên là đủ, nửa tiếng sau Đường Kỳ Sâm rốt cuộc cảm giác nửa cái mạng của mình đã được nhặt về. Lúc Ôn Dĩ Ninh trả thuốc cho Giang Liên Tuyết, thuận miệng hỏi: "Sao mẹ cũng có thuốc giảm đau thế?"

Giang Liên Tuyết lườm cô, "Có vấn đề gì à? Đau bụng đến tháng không được dùng chườm? Chăm sóc tốt cho người đàn ông già của con đi!"

Rầm!

Cánh cửa đóng chặt, hại Ôn Dĩ Ninh đứng bên ngoài nuốt phải đầy một bụng bụi khí.

Đêm nay Đường Kỳ Sâm ngủ lại nhà cô, cũng không phiền người giúp trái chăn đệm, trực tiếp ngủ trên ghế sofa. Một ngày mệt mỏi kết thúc, điện thoại của anh đã sớm không còn điện, Ôn Dĩ Ninh đưa dây sạc cho anh, điện thoại vừa bật lên, cuộc gọi nhờ vả tin nhắn liên tục kéo đến.

Trong nhà, công ty, Kha Lễ, Phó Tây Bình, ông ngoại ở Nam Kinh, còn có ông nội anh. Đường Kỳ Sâm nhìn mấy cái, sau đó úp màn hình xuống mặt bàn. Ôn Dĩ Ninh đi lấy gói quay lại, nhìn thấy anh một mình ngồi đó, suy nghĩ vài giây vẫn là thấp giọng khuyên nhủ: "Có nhiều việc thì về Thượng Hải sớm một chút đi."

Dù Đường Kỳ Sâm không nói một chữ, cô vẫn đoán được kết cục phía Thượng Hải là như thế nào. Nếu anh đã biết Cảnh An Dương làm khó dễ bọn

họ thì nhất định sẽ làm lớn chuyện lên. Trước đây với mẹ anh cùng lắm thì tính là chiến tranh lạnh, nhưng sau lần này có lẽ đủ loại thái độ đều bộc phát ra cả rồi.

Đường Kỳ Sâm nhìn cô chăm chú, đôi mắt phủ kín sương mờ mây bay, che đi toàn bộ những hỗn loạn phiền lòng, với cô vẫn luôn là ôn tồn chăm sóc. Anh nói: "Không có chuyện gì, ở với em hai ngày."

Ôn Dĩ Ninh không khuyên nữa, nở nụ cười nhợt nhạt, "Được. Nơi địa phương nhỏ này tuy không có phong cảnh gì hay, nhưng ngoại thành có mấy nơi chùa miếu cổ vẫn khá nổi tiếng. Ngày mai dẫn anh đi thăm thú."

Ngày tiếp theo trời âm u, mấy ngày bầu trời trong xanh tốt cuộc cũng đã kết thúc, xem dự báo thời tiết thì tối nay nhiệt độ bắt đầu hạ xuống rồi.

Lúc hai người ra khỏi cửa Giang Liên Tuyết còn vẫn chưa rời giường. Ôn Dĩ Ninh để mấy chiếc bánh bao hấp trong nồi cho bà, sau đó dẫn Đường Kỳ Sâm ra trạm xe buýt. Điểm đến là chùa Dạ Lan, một địa danh nổi tiếng của tỉnh H. Nói là địa danh, nhưng mấy năm qua cũng không được chính phủ cho quy hoạch mở rộng, cứ lơ lửng lơ lơ như vậy, người đến đây quá nửa là người bản địa.

Nghỉ hè đã đóng cửa tu sửa, hai ngày trước mới lại mở cửa đón người đến thấp hương cúng bái. Ôn Dĩ Ninh có một người bạn cấp ba là nhân viên thi công nơi này, ở trong nhóm có nhắc đến. Vậy nên ngày hôm nay bọn họ đến cũng vừa vặn lúc chưa nhiều người biết tin này, một đường thông thuận.

Ngôi chùa nằm giữa sườn núi, gần hai trăm mét cũng không tính là cao, Ôn Dĩ Ninh dẫn theo Đường Kỳ Sâm đi men theo con đường nhỏ lên núi. Cuối thu khí trời trong lành, cũng là thời điểm nhu hòa nhất của cây cối thực vật trong rừng. Hai người đi theo bậc thang, ngắm nhìn phong cảnh có thể khiến tâm tình con người thả lỏng. Ôn Dĩ Ninh bước nhanh, muốn thử một bước ba bậc thang, kết quả quá sức, đầu gối khuyu xuống tảng đá xanh.

Đường Kỳ Sâm đỡ cánh tay cô nâng lên, "Đau không? Đường như vậy mà còn muốn bay hả?"

Ôn Dĩ Ninh ngồi bệt xuống đất, chân phải đưa về phía trước, mở giọng trêu chọc, "Lão bản thời thời mới hết đau."

Đường Kỳ Sâm nửa ngồi nửa quỳ, nhìn ánh mắt như thu cả vạn tia sáng rực rỡ trong đó của cô, sau đó không nói không rằng khom lưng, cúi đầu hôn lên đầu gối cô. Ôn Dĩ Ninh thoáng chốc đỏ mặt, thu chân về, "Nhiều bụi cát lắm đấy, lão bản anh thật không biết giữ vệ sinh gì cả."

Đường Kỳ Sâm nghe được thì rướn người lên, trực tiếp hôn lên môi cô một cái, "Có cát không?"

Ôn Dĩ Ninh mím chặt môi, gật đầu.

Lại hôn, "Còn không?"

Ôn Dĩ Ninh cười đẩy anh ra, "Đừng nghịch, trên núi có thần tiên."

Đường Kỳ Sâm dứt khoát kéo cái gậy của cô về phía mình, một nụ hôn đầy nhu tình kéo dài, "Vậy thì vừa hay, chúng ta cũng trở thành một đôi thần tiên quyền lữ đi."

Cứ như vậy, một đường như du lịch mùa thu đến chùa Dạ Lan, phía trước ngôi chùa có một chú tiểu quét lá rụng, cảnh trúc nhỏ tít thành một chiếc chổi nhẹ nhàng lướt trên mặt đất, âm thanh lạo xạo tựa tuyết rơi. Bước qua cánh cửa cao cao liền có thể nhìn thấy chuông cổ ngay chính giữa khoảng sân lớn.

Ôn Dĩ Ninh cầm ba nén hương, đưa lên cây nến trong lò hương đốt lên, sau đó quỳ gối trên đệm, ba quỳ chín lạy với Bồ Tát tọa trên cao. Cô nhắm mắt lại, nâng ba nén hương trước mặt, cả người yên bình đến kỳ lạ.

Đường Kỳ Sâm không tin mấy thứ này nên chỉ đứng bên ngoài nhìn.

Anh ngược lại là thích ngắm nhìn cô gái nhỏ thành kính quỳ gối cầu nguyện ở kia, không cần biết trong lời cầu nguyện đó có anh hay không, thời khắc ôn nhu này cũng đủ cho anh lưu lại đủ dư vị đến thật nhiều năm rồi. Đợi người ra đến nơi, Đường Kỳ Sâm hỏi: "Bên kia là điện mới tu sửa đấy hả?"

Màu son rất mới, đây là La Hán Đường, thờ cúng 500 vị La Hán. Các bức tượng san sát nhau, thiên hình vạn trạng, sinh động như thật. Đường Kỳ Sâm đứng ở chính giữa, đang lật xem danh sách công đức đặt trên Phật đài.

Ôn Dĩ Ninh đi tới, nói: "Rất nhiều người sẽ tùy duyên công đức ít tiền đền nhang, trụ trì phụ trách ghi chép, mỗi tháng dâng Phật đèn một lần. Công đức càng lớn thời gian làm lễ càng dài."

Đường Kỳ Sâm đóng danh sách lại, móc túi tiền ra, nhét toàn bộ tiền mặt vào hòm công đức. Chuyến này đến vội vàng nên anh không mang theo nhiều tiền, đại khái được khoảng 5000 tệ. Trụ trì trong điện đi tới, chấp tay cúi chào Đường Kỳ Sâm, Đường Kỳ Sâm cũng gật đầu đáp lại.

Trụ trì nói: "Vạn phát duyên sinh, giai hệ duyên phận, công đức lưu danh, che chở cho thí chủ có được hạnh phúc lâu dài."

Sau đó mở danh sách, bút lông đặt trên nghiên mực.

Đường Kỳ Sâm nói: "Để tôi tự làm đi."

Trụ trì giúp anh mài mực, sau đó đứng sang một bên nhường chỗ. Đường Kỳ Sâm thời thiếu niên từng học thư pháp từ ông ngoại ở Nam Kinh. Ông ngoại chinh chiến một đời, củi cháy lửa truyền, đối với hậu bối luôn đặt rất nhiều trông mong. Luyện chữ có thể dưỡng tâm, nhưng ông ngoại không để

cho Đường Kỳ Sâm luyện nhiều, bởi vì Đường Kỳ Sâm khi đó mới mười lăm nhưng tâm trí đã đủ nhạy bén trầm ổn, từ lâu đã hơn hẳn những người đàn ông trưởng thành.

Đường Kỳ Sâm cầm bút chấm vào nghiên mực, cổ tay khẽ động, đầu bút lông mềm mại uyển chuyển đặt lại nơi đó một cái tên ----- Ôn Dĩ Ninh.

Đặt bút xuống, Đường Kỳ Sâm quay đầu mỉm cười với cô, ánh mắt tràn ngập dịu dàng, ôn nhu nói: "Cầu Niệm Niệm một đời bình an vui vẻ."

Trái tim Ôn Dĩ Ninh cứ như vậy bị hung hăng siết mạnh, hết thầy mưu cầu một đời, trong thời khắc này đều đã được thực hiện.

Trên núi gió sương thu đều lạnh lẽo, Ôn Dĩ Ninh sợ thân thể mới khỏe lên một chút của anh lại cảm lạnh, xoay người liền lập tức xuống núi. Tuyến xe buýt về không có mấy hành khách, hai người ngồi hàng ghế phía sau, mây đen sau giờ ngọ đã tan ra đôi chút, mặt trời từ trong mây cũng đứng đỉnh ló ra. Ôn Dĩ Ninh dựa vào vai anh, mười ngón tay đan. Nhưng dù có bao lâu, lòng bàn tay cô có ấm áp thế nào thì đầu ngón tay vẫn cứ mãi lạnh lẽo.

Đến điểm dừng công viên thành Nam, Ôn Dĩ Ninh kéo anh đi xuống. Đường Kỳ Sâm nhớ chỗ này không gần nhà cô, còn đang khó hiểu thì đã thấy Ôn Dĩ Ninh đưa tay chặn một chiếc taxi. Sau đó cô quay sang cười nói với anh: "Chúng ta đi taxi đi."

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, căn bản là không cho Đường Kỳ Sâm thời gian để phản ứng. Hai người ngồi lên xe, Ôn Dĩ Ninh nhanh chóng nói với tài xế: "Bác tài, phiền bác chở đến ga tàu sắt cao tốc."

Đường Kỳ Sâm ngẩn người.

Ôn Dĩ Ninh liếc anh một cái, sau đó lấy vé tàu từ trong túi ra: "Tối qua em đã đặt cho anh xong rồi, sáng nay còn thức dậy sớm đến điểm bán vé lấy. Anh về Thượng Hải đi, đừng vì em mà làm lỡ chuyện. Điện thoại của anh tối hôm qua luôn có người gọi đến, em đều biết hết."

Giọng nói của cô vốn vững vàng, đến đây lại không kìm được run rẩy, dừng lại mấy giây mới tiếp tục, ung dung cười đùa nói: "Lão bản, không được trốn việc đình công, không được lười biếng đâu nha."

Đường Kỳ Sâm nhìn tâm vế kia, nửa tiếng sau khởi hành. Lần này anh quay lưng bỏ đi đã làm tổn thương trái tim rất nhiều người, sau đó trở về cũng là đối mặt với vô vàn khó khăn. Hầu như bọn họ đều hiểu, nhưng không ai có thể thông cảm cho anh hơn Ôn Dĩ Ninh.

Cổ họng tắc nghẽn khó chịu, Đường Kỳ Sâm vừa muốn lên tiếng, Ôn Dĩ Ninh đã giành trước một bước, ánh mắt xinh đẹp không giấu được chờ mong nhìn thẳng vào mắt anh, hai bàn tay nhỏ còn ôm lấy cánh tay anh lắc lắc, "Anh có thể đồng ý với em một chuyện không?"

Đồng ý, cô muốn cái gì anh cũng đều đồng ý. Đường Kỳ Sâm không chút suy nghĩ gật đầu, "Được."

Ôn Dĩ Ninh vui vẻ, "Em còn chưa nói chuyện gì cơ mà, đồng ý nhanh như vậy, anh không sợ em lừa anh à?"

"Chỉ cần em mở miệng, cái gì cũng đều cho em." Đường Kỳ Sâm trịnh trọng đáp.

Ôn Dĩ Ninh thu lại ý cười, nhẹ giọng nói: "Lão bản, em muốn đi xem Cực quang."

Đường Kỳ Sâm hơi bất ngờ vì hóa ra yêu cầu của cô lại quá đơn giản như vậy, điều khó xử duy nhất của anh đại khái có lẽ là phải sắp xếp thời gian. Nhưng anh vẫn không do dự chút nào, nhanh chóng đồng ý, "Được, tôi dẫn em đi."

Lần tách nhau này, hai người có tới nửa tháng không hề gặp mặt.

Đi Bắc Âu cần làm visa, anh vừa đi Ôn Dĩ Ninh liền làm thủ tục xin thị thực. Tuy không gặp mặt, nhưng mỗi ngày Đường Kỳ Sâm đều gọi đến ít nhất một lần. Khi nào thời gian hội nghị kéo dài anh sẽ gửi tin nhắn, nói chung là muốn cho cô biết mình vẫn còn ở đây. Những chuyện khác Ôn Dĩ Ninh cũng không hỏi.

Nhưng cô không hỏi, không có nghĩa là không biết.

Cô có quan hệ cực kỳ tốt với mấy đồng nghiệp trong công ty, rất lâu trước đây đã tạo một cái nhóm chat nhỏ, bầu không khí cũng không tệ. Mấy ngày nghỉ này mấy người kia cũng ít tán gẫu chuyện của công ty. Tuần trước Dao Dao nói với cô, thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn có biến động, Đường Diệu nắm giữ 7% cổ phần của Á Hối, chính thức có một ghế trong hội đồng quản trị rồi. Còn nói, Đường lão gia từ đã lui về nhiều năm, nay lại liên tục ra vào công ty, không ít lần nhúng tay vào quyết sách của tập đoàn. Còn có, ngày đó cô ấy theo Trần Táp tham gia cuộc họp thường lệ, Đường Kỳ Sâm vậy mà lại vắng mặt.

Ôn Dĩ Ninh hiểu rõ, con người anh tinh thần trách nhiệm cực kỳ cao, đáng phải trong công ty xưa nay không ngừng đấu tranh mãnh liệt, sóng ngầm liên mien không dứt, anh chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ vắng mặt như vậy. Ôn Dĩ Ninh nhìn không được, cuối cùng gọi điện cho Kha Lễ.

Đầu bên kia vừa tiếp nghe cô lập tức đi thẳng vào trọng tâm, hỏi có phải bệnh đau dạ dày của anh lại tái phát hay không.

Kha Lễ muốn nói lại thôi, trạng thái cũng cực kỳ khác chế ngọt ngọt. Cuối cùng chỉ nói với cô, Đường tổng không sao, là trong nhà anh xảy ra chút chuyện.

Ôn Dĩ Ninh không hề rằng, điện thoại cũng không ngắt, găng co trong trầm mặc.

Cuối cùng Kha Lê thật sự hết cách rồi, bất đắc dĩ nói: "Mẹ ngài ấy đỡ bệnh."

Hồng trần như nước, nhân sinh khổ đoản, dù một giây trước còn tưởng rằng đang đi trên con đường phủ kín ánh mặt trời ám áp thì cũng không thể nào biết được một khắc sau có rơi vào vực sâu vạn trượng hay không. Trong khi, sự an bài của vận mệnh đối với mỗi người đều giống nhau.

Đảo mắt đến trung tuần tháng mười một, sau khi nhiệt độ giảm xuống hai vòng, thành phố phía Nam chính thức bước vào đông. Đường Kỳ Sâm và cô đứng hẹn gặp mặt, ngày 18, sau hai tháng Ôn Dĩ Ninh rốt cuộc đã quay trở lại Thượng Hải, sau đó cùng anh đón máy bay đi Phần Lan.

Ôn Dĩ Ninh không như bình thường, hẹn hò hay ăn một bữa cơm cũng sợ làm lỡ thời gian của anh. Lần này cô không nhắc đến một chữ, càng không hỏi. Đường Kỳ Sâm có thể cảm giác được phần sức lực kiên trì âm thầm này của cô, anh thử đoán một hồi, cuối cùng ôm cô nói: "Không cần sợ tôi trễ nãi công tác, hành trình sau đó đều để trống rồi. Mọi chuyện đều đã có Kha Lê, mấy ngày nay là dành để đi chơi với em."

Nửa tháng không gặp, Đường Kỳ Sâm giống như đã gầy đi một vòng. Khuôn mặt vốn đã tuấn tú, ngũ quan bây giờ cũng càng thêm góc cạnh. Hai người ngồi trong khoang thương gia, lúc máy bay rời khỏi đường băng anh nắm chặt tay cô rồi cười nói: "Lần đầu tiên đi du lịch với bảo bối của tôi. Chúc một chuyến đi vui vẻ."

Ôn Dĩ Ninh cười cười, "Vâng."

Gần mười một tiếng đồng hồ ngồi máy bay, đến nơi là hai rưỡi giờ địa phương, tại sân bay Helsinki.

Mùa đông ở bán cầu Bắc đặc biệt lạnh, hai người cùng mặc chiếc áo khoác phao dày màu đen giống như đồ tình nhân. Xe đi Lapland đã chờ sẵn ngoài sân bay. Khu vực nghiệp vụ của Á Hối ở Bắc Âu không lớn, nhưng trong đám bằng hữu của Đường Kỳ Sâm cũng có không ít những người mở rộng sản nghiệp ở đây. Kỳ thực mấy năm trước anh cũng đã đến đây một lần, tiếc là khí trời khi đó không tốt, tầng mây quá dày nên không nhìn được Cực quang.

Lộ trình đi Lapland mất hơn một tiếng. Ôn Dĩ Ninh nhìn băng tuyết càng ngày càng dày bên ngoài cửa sổ, thật giống như thời không dịch chuyển, vô cùng không chân thật. Đường Kỳ Sâm đặt phòng ở một khách sạn được thiết kế với toàn bộ kính thủy tinh, mỗi một căn phòng đều giống như cái lồng pha lê khổng lồ không có che chắn, bốn phía sáng long lanh, nằm trên giường cũng có thể nhìn thấy một trời tuyết rơi đầy.

Hai người. Một gian phòng.

Cất hành lý xong xuôi, Ôn Dĩ Ninh đội mũ, hưng phấn chạy một vòng ngoài khách sạn. Cả người cô từ trên xuống dưới chỉ để lộ một đôi mắt, quần áo dày nặng bọc cơ thể nhỏ nhắn lại chặt chẽ như một con gấu nhỏ. Đường Kỳ Sâm sợ cô xảy ra chuyện nên cũng đi theo ra ngoài, "Chậm một chút, đừng chạy lung tung."

Ôn Dĩ Ninh nhảy nhót trên tuyết, vui vẻ nỏ đùa một hồi. Di chân một vòng, sau đó quay về phía Đường Kỳ Sâm, trên lông mi có mấy bông hoa tuyết đọng lại, lớn tiếng gọi anh: "Nhìn này!"

Đường Kỳ Sâm lúc này mới chú ý đến trên lớp tuyết có một hình trái tim thật lớn, mà cô đứng giữa trái tim đó, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác cười khúc khích.

Đường Kỳ Sâm cũng cười theo, cười đến mức viền mắt nóng lên.

"Buổi tối nhiệt độ sẽ càng thấp hơn, đi ra ngoài phải mặc nhiều hơn mới được, găng tay khăn quàng cổ đều không được thiếu, mũ nữa, lấy cái mũ dày này đi, khẩu trang ở trong túi của tôi." Trước khi xuất phát, Đường Kỳ Sâm sắm sửa cho cô một vòng, lại ngắm nghía Ôn Dĩ Ninh thêm một hồi nữa, cuối cùng vẫn cảm thấy chưa đủ, liền lấy một chiếc áo khoác khác của mình cho cô, "Mặc thêm cái này."

Đường Kỳ Sâm đã đặt một chiếc xe trượt tuyết, điểm đến là nơi cao nhất của một cái đèo cách khách sạn hai cây số. Ôn Dĩ Ninh đứng bên cạnh anh nhìn xuống, tuyết phủ kín cả một vùng, rộng lớn vô biên, rừng rậm và dòng sông tựa như bất động, dù có bị tai che đi thì vẫn nghe được tiếng gió hoang vu xẹt qua, âm thanh rít gào như từ chốn âm u tĩnh mịch nào xa lắm.

Ở một vị trí hoàn toàn không có thứ gì ngăn cản tầm nhìn, cô chỉ cảm thấy bất kỳ thứ cảnh sắc nào cũng khó mà có thể so sánh với nó.

Khóa học thể tục, vạn vật sinh trưởng đều ở đây, tại một khắc yên lặng bất động này.

Đường Kỳ Sâm nắm tay Ôn Dĩ Ninh, bởi găng tay quá dày nên không thể cảm nhận được nhiệt độ của nhau, nhưng tư thế dựa sát của hai người vẫn thân mật không một kẻ hở.

Anh nói: "Niệm Niệm, nhìn kia."

Những vầng sáng hồng và lục nhạt trên bầu trời chậm rãi đan dệt, ánh sáng rực rỡ mềm mại bỗng bành, tựa bột nước được tùy tiện hất lên bảng vẽ, màu sắc từ đậm đến nhạt, ngẫu nhiên bập bênh biến đổi. Hai người ngẩng đầu lên, đêm tối bị đám mây cực quang cắt ngang, dựng lên một thế giới khác rộng lớn không thấy điểm dừng.

Mà họ hiện tại ở chính giữa không gian đó, từ cơ thể cũng đang tỏa ra thứ quang ảnh tươi mát.

Đường Kỳ Sâm nghiêng mặt sang, lặng yên không một tiếng động hôn lên má cô. Cánh môi mát lạnh, kích thích đến từng tế bào tri giác của Ôn Dĩ Ninh, khiến cơ thể cô không nhịn được run rẩy. Khóe môi tràn ra một nụ cười, không nhìn thấy độ cong nơi khóe miệng, nhưng lan tràn trong đôi mắt là một loại trầm tĩnh cực hạn.

Cô vui đầu trong lồng ngực của Đường Kỳ Sâm, cách một tầng bông vải dày cộm vẫn có thể nghe thấy tiếng tim đập chân thành của anh.

Thời gian năm phút Cực quang dần tàn đi, hàng vạn ngôi sao dần hiện lên phủ kín bầu trời đêm. Tựa như đoạt về ống kính quay phim, một giây này chúng lại quay về với vai chính của mình. Bên ngoài quá lạnh, Cực quang kết thúc không lâu hai người cũng ngồi xe trở về khách sạn. Ngoài cửa sổ, tuyết trắng mịn màng theo thanh tịnh cô quạnh lưng lờ, trong một nháy mắt nào đó càng khiến trong lòng cô chợt dâng lên ảo giác bi thương cho tương lai sắp tới vốn chẳng có hi vọng.

Cô quay đầu nhìn Đường Kỳ Sâm, lại phát hiện anh cũng đang nhìn mình với ánh mắt đó.

Ngủ quan che lấp, chỉ chừa lại đôi mắt, bọn họ đều đang tìm kiếm trong ánh mắt của đối phương chút an ủi ấm lòng nhỏ bé.

Trở lại khách sạn, bên trong có có mấy sưởi nên Đường Kỳ Sâm cởi áo khoác ngoài, bên trong là một chiếc áo len xanh đậm, lộ ra vóc dáng cơ thể. Khăn quàng cổ vừa tháo được một nửa, bên hông đã bị Ôn Dĩ Ninh vòng hai tay ôm lấy.

Một bên mặt của cô dán vào lưng anh.

Đường Kỳ Sâm dừng lại động tác, tay phủ lên mu bàn tay cô, nghiêng đầu cười: "Gi thế?"

Trong lòng Ôn Dĩ Ninh lúc này ngược lại vô cùng yên tĩnh, mở to mắt nhìn bóng lưng anh, nhẹ giọng nói: "Lão bản."

Hai chữ này vừa nói ra, cổ họng đã nghẹn lại, thật lâu không thể lên tiếng. Mà chính trong khoảng trống trầm mặc này Đường Kỳ Sâm đã phát giác ra bầu không khí không đúng, tuy là cô đang ôm anh, nhưng người lại giống như cách xa núi sông nghìn trùng.

Ôn Dĩ Ninh của hiện tại giống như đã không còn hơi thở của người sống. Dừng một lúc, cô nói: "Kỳ Sâm, chúng ta....."

Trái tim Đường Kỳ Sâm theo lời cô nói ra chìm xuống, lại như có một cây búa tạ nặng nề nện lên, anh theo bản năng muốn ngắt lời cô, "Niệm Niệm"

Ôn Dĩ Ninh nhắm mắt lại, "Chúng ta tạm thời tách ra đi, đừng gặp nhau nữa."

Đường Kỳ Sâm sững sờ, sau khi phản ứng lại, đã nghe thấy âm thanh linh hồn của chính mình đang chia năm xẻ bảy.

Anh lên tiếng, "Không được."

"Anh nghe em nói."

"Không được!"

"Trong nhà của anh....."

"Tôi nói không được! Tôi không đồng ý! Tôi không đáp ứng!"

Người đàn ông gần như là gào lên, nghe thấy tiếng thân thể mình vỡ vụn, một lần rồi lại một lần, trong đầu lại không thể nghĩ được gì khác, chỉ có thể dùng phương thức phản kháng bướng bỉnh mà thô bạo này át đi yêu cầu của cô.

Ôn Dĩ Ninh im lặng trong chốc lát, khuôn mặt vẫn cứ dán chặt trên lưng anh, đến khi cảm nhận được hơi thở gấp gáp của anh hơi trở lại yên tĩnh mới tiếp tục, "Em từng nói với anh, đã nhiều năm như vậy nhưng anh vẫn là đáng về này, không già đi, cũng không hề thay đổi. Sau khi tốt nghiệp đại học em từng rời khỏi Thượng Hải hai năm, hai năm này, em đã có vô số giấc mơ, trong đó đều là đôi mắt của anh, giống như chúng ta đã từng quen biết, lại giống như kiếp trước đã từng thấy được đôi mắt đó." Ôn Dĩ Ninh cười khẽ, "Em cứ ngỡ giấc mơ của mình sắp thành sự thật rồi. Thế nhưng em đã quên mất....."

Đường Kỳ Sâm khàn giọng hỏi: "Quên cái gì?"

"Quên mất, anh không chỉ là Đường Kỳ Sâm mà em thích, anh còn là Đường Kỳ Sâm của Á Hối, là Đường Kỳ Sâm của ba mẹ anh, là Đường Kỳ Sâm của cả một gia tộc lớn, là Đường Kỳ Sâm trên thương trường, chính là..... một Đường Kỳ Sâm không thuộc về em." Càng nói Ôn Dĩ Ninh càng có cảm giác thông suốt hơn, lời nói ra lại như lăm lăm tự nhủ với chính mình, là khuyên nhủ anh, cũng là khuyên nhủ chính cô, "Em biết áp lực của anh, cũng biết anh đã bó tay hết cách."

Đường Kỳ Sâm giữ chặt tay cô, "Tôi không áp lực."

"Nhưng em có." Ôn Dĩ Ninh khịt khịt mũi, âm thanh cũng đã cứng nhắc hơn một chút, "Em không thể nhìn anh trở mặt thành thù với người nhà, không thể nhìn anh chịu đựng những phiền nhiễu không đáng có, đó là người thân của anh."

Ôn Dĩ Ninh không nói được nữa, mấy ngày nay Đường Kỳ Sâm vì cô chịu đựng bao nhiêu anh chưa bao giờ nói ra, cũng chưa từng có một lời oán giận, thế nhưng gánh nặng trên vai anh không vì thế mà được gỡ xuống dù chỉ một phút. Vì yêu mà liều lĩnh, một cậu thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi máu huyết dâng trào có thể dễ dàng nói ra những lời ngang tàng. Nhưng Đường Kỳ Sâm đã không còn là cậu thiếu niên không rành thế sự, anh năm nay ba mươi sáu tuổi, phía trước và sau lưng có vô số người bị liên lụy theo, đều không cho phép anh được có bất kỳ một sai lầm nào dù là nhỏ nhất.

Hoặc giả như Đường Kỳ Sâm có thật sự muốn liều lĩnh đến cùng thì Ôn Dĩ Ninh cũng không nhẫn tâm, cô không muốn.

"Chúng ta tạm thời tách ra, anh cũng không cần phải khổ cực như vậy. Anh đi chăm sóc mẹ đi, giải quyết chuyện công ty cho tốt, Đường Kỳ Sâm..... anh phải cố lên có biết không?"

Đường Kỳ Sâm biết, cô không ngại cực khổ, vượt qua thiên sơn vạn thủy chính là để lấy một lần từ biệt này.

Mà những câu cô nói ra đó, như một cái lưỡi rìu, từng chút từng chút rạch ra máu thịt của anh, chặt đứt kinh mạch, rồi lại khiến người ta không thể nào phản kháng.

Một lúc lâu sau, Đường Kỳ Sâm hỏi: "Tạm thời là bao lâu?"

Ôn Dĩ Ninh vốn nghiêng mặt dựa vào anh, đột nhiên thay đổi tư thế, hoàn toàn chôn trên lưng anh. Cái trán dán vào sống lưng của Đường Kỳ Sâm, dần dần, đã không còn nhận được tiếng nước nở.

Đường Kỳ Sâm không truy hỏi câu trả lời của cô nữa, anh xoay người, trầm mặc kéo cô vào trong lồng ngực. Bàn tay đặt dịu dàng an ủi, hôn lên mái tóc cô, rồi thấp giọng nói: "Đồng ý với em, bao lâu tôi cũng chờ."

Đêm đó hai người ôm nhau trên giường, cùng đắp một chiếc chăn, từ tấm kính trong suốt nhìn hoa tuyết chậm rãi uốn lượn bên ngoài, giống như thời không bỗng trở về thời có vương quốc trong đồng thoại.

"Hồi còn nhỏ mẹ và ba động chút là đánh nhau, anh nhìn mẹ em gầy vậy thôi, nhưng sức lực của bà cũng rất lớn, còn từng lấy dao chặt đứt một ngón tay của ba em. Em dắt em gái đến nhà hàng xóm xin cơm ăn, em gái em nhất gan nên không dám ăn nhiều, nhưng da mặt em dày, sẽ nhân lúc các bác các cô không để ý lên đồ com vào cặp mình, trở về sẽ lấy ra cho em gái ăn. A, thật vụng về mà... "

Ôn Dĩ Ninh nằm trong lồng ngực của Đường Kỳ Sâm, không có mục đích kẻ đông kẻ tây, "Thật ra em không thích cái nghề quảng cáo này một chút nào, em thích tiếng Anh, mỗi lần lớn tiếng đọc lên sẽ cảm thấy sáng khoái cực kỳ. Nếu sau này có thể, em sẽ mở một lớp dạy tiếng Anh."

Đường Kỳ Sâm cuốn một lọn tóc của cô, thả ra rồi lại cuốn chặt, "Dạy trẻ con hả?"

"Dạy người lớn, trẻ con rất phiền, em cũng sợ sẽ cảm thấy mình đang già đi."

Đường Kỳ Sâm trầm thấp cười, "Già nhanh một chút mới tốt."

Già nhanh một chút, là chúng ta có thể gần nhau hơn một chút.

Sau nửa đêm, Ôn Dĩ Ninh chủ động hôn anh, lại giống như hạ quyết tâm gì đó, toàn bộ nhiệt tình đều dồn vào đêm nay.

Môi lưỡi găng co, loại tình cảm đậm sâu tận xương tủy kia như muốn đem hai người hòa tan. Ôn Dĩ Ninh vuốt ve khuôn mặt anh, một đường đi xuống, đầu lưỡi liếm nhẹ cổ anh, thậm chí bắt đầu tự cời quần áo của chính mình. Eo nhỏ trắng như tuyết vừa lộ ra một đoạn, đã bị Đường Kỳ Sâm đưa tay đè lại.

Một cái đè lại này, khiến đêm tình mê huyền đột nhiên như có ánh mặt trời chiếu tới, từ giữa mộng cảnh tỉnh lại.

Hai người nhìn nhau, một hoang mang, một đè nén thống khổ. Đường Kỳ Sâm ngồi lên, sau đó mạnh mẽ kéo cô vào lồng ngực, thoáng cúi đầu, trên xương quai xanh bên trái cắn xuống. Răng nhọn tiến vào da thịt, Đường Kỳ Sâm dần nếm được mùi máu tanh nhàn nhạt. Anh nhắm mắt lại, nhấn tâm cắn sâu hơn, sau đó lại buông ra, tìm đến vị trí gần tim Ôn Dĩ Ninh để lại ấn dấu tây.

Hô hấp của anh nặng nề, nhưng dù thân thể đã cứng ngắc như đá vẫn không động vào cô.

Ôn Dĩ Ninh nghe được tiếng nói khàn khàn của người đàn ông rơi xuống bên tai, "Niệm Niệm, em là người tự do."

- -----

Ngày 22, hai người trở về, máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Phố Đông vào chiều tối.

Một khoảnh khắc bước ra khỏi cửa, Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên có cảm giác không thật, đầu óc choáng váng. Đường Kỳ Sâm nắm tay cô, từ đầu đến cuối đều không hề buông lỏng.

Bọn họ đi trên cầu ống lồng, theo bảng hướng dẫn hướng ra ngoài đại sảnh, lối ra nhà đón khách T2 Đường Kỳ Sâm đã không thể quen thuộc hơn được nữa, nhưng thời khắc này anh lại cố tình đi vòng, hận không thể khiến cho đoạn đường này không có điểm cuối. Mãi đến khi Ôn Dĩ Ninh lên tiếng: "Sai rồi, là bên phải."

Đường Kỳ Sâm nắm tay cô, trong nháy mắt càng siết chặt hơn.

Lão Dư đã mang xe chờ sẵn bên ngoài, cách một khoảng rất xa, cách cánh cửa cảm ứng thi thoảng khép vào rồi lại mở ra, chiếc Bentley màu đen dừng lại ở ngay chính giữa. Bước chân của Đường Kỳ Sâm càng ngày càng chậm, đến cả bàn tay giữ lấy cô cũng hơi run. Ôn Dĩ Ninh nhìn anh một cái, đột nhiên dừng lại.

Cô rút tay ra, cười cười, "Đường tổng, tiễn ngài đến đây thôi nhé."

Đường Kỳ Sâm nhìn cô, đôi mắt u ám như mặt hồ sâu không đáy.

Ngược lại với anh, ánh mắt của Ôn Dĩ Ninh trong suốt, ung dung nói: "Em gọi taxi, vé tàu sắt cao tốc trở về cũng đã mua rồi."

Giọng nói của Đường Kỳ Sâm như được móc ra từ giữa khe đá: "Tôi đưa em đi."

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, khẽ lắc, cuối cùng nhẹ giọng nói: "Không được, chúng ta không cùng đường."

Xuân qua đông đến, triều dương hóa thành tà dương, bấy giờ mới nhận ra ở thế gian trần tục này điều tàn nhẫn nhất chính là quá nhiều mỹ cảnh đều không thể đứng đối mặt nhau.

Đường Kỳ Sâm thả tay, vô lực buông xuống bên chân.

Ôn Dĩ Ninh lại ngẩng đầu lên, tặng cho anh một nụ cười vui vẻ tươi mát, "Chăm sóc chính mình thật tốt, dù bận đến mấy cũng phải nhớ ăn cơm. Ăn nhiều một chút, chú ý điều dưỡng cơ thể. Bác sĩ Trần đưa thuốc thì đúng giờ phải uống. Còn nữa, chuyện dù có lớn thế nào cũng phải bình tĩnh ngồi xuống thương lượng, không được lớn tiếng, không được ầm ĩ..... không được làm chính mình bị thương."

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm trầm tĩnh lại, cuối cùng gật đầu.

Ôn Dĩ Ninh lấy lại tay kéo vali của mình từ trong tay anh, trong nháy mắt đó, Đường Kỳ Sâm giống như theo bản năng nắm chặt tay. Ôn Dĩ Ninh so với anh càng kiên quyết hơn, không cho anh cơ hội giữ lại.

Một khắc cánh tay rơi vào khoảng không, trái tim anh cũng ầm ầm rơi xuống, ngã vào vực sâu vạn trượng.

"Niệm Niệm." Anh gọi nhũ danh của cô.

Ôn Dĩ Ninh nhìn anh.

Đường Kỳ Sâm cô đơn đứng đó, giọng nói gần như nghẹn ngào: "Là tôi không xứng với em, gia đình tôi không xứng với em."

Ôn Dĩ Ninh kéo kéo khóe miệng, không nói thêm nữa, xoay người, đi về phía ngược lại, không một lần quay đầu.

Thượng Hải về đêm, thành phố phồn hoa ngập tràn trong ánh đèn.

Bentley giữa đường phố tấp nập ngược xuôi như một con thú bị vây hãm, nặng nề ngột ngạt. Lão Dư trước sau cẩn thận từng li từng tí không dám lên tiếng. Đường Kỳ Sâm ngồi ở hàng ghế sau xe hoàn toàn không giống người sống, hồn phách đã hoàn toàn bị rút cạn.

Xe từ trên đường trên cao đi xuống, Đường Kỳ Sâm đột nhiên lên tiếng: "Dừng xe."

Lão Dư vội cho xe tấp vào lề đường.

Đường Kỳ Sâm đẩy cửa ra, một mình đi đến bờ sông. Anh chống khuỷu tay trên lan can, cả người cúi gập xuống, đầu cũng chôn thấp, vai và cổ nổi lên thành một hình cung sắc bén.

Dưới gió thu ào ào, sống lưng của người đàn ông từng chút từng chút một sụp đổ.

Đường Kỳ Sâm cup mắt đối diện với mặt sông, lúc nhắm mắt lại, lệ nóng theo hàng mi một hàng đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Trăng sáng ngàn dặm gửi tương tư (5)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Năm nay mùa đông ở phương Nam đến sớm, tốc độ hạ nhiệt so với những năm trước cũng khủng khiếp hơn rất nhiều.

Tháng mười hai vừa mới bắt đầu Giang Liên Tuyết đã không chịu được cái lạnh vội vàng mở máy sưởi trong nhà lên. Ôn Dĩ Ninh sau khi từ Thượng Hải về sinh hoạt vẫn tỉnh là giống như thường ngày. Cô có thói quen rất tốt là dậy sớm, Giang Liên Tuyết cũng bị cô ảnh hưởng, không đến nỗi mặt trời lên cao mới rời giường nữa. Ngày hôm nay chín giờ đã từ phòng ngủ đi ra, trên bàn ăn như thường lệ giữ lại cho bà một phần bữa sáng.

Biến hóa rõ ràng nhất của Ôn Dĩ Ninh có lẽ là càng lúc càng trầm tĩnh. Cô ở nhà rất ít khi nói chuyện, cả một ngày ôm cuốn sách ngồi đó. Mấy quyển sách vốn đã bỏ không hai năm phủ đầy bụi đặt trên tầng cao nhất của tủ sách bây giờ mỗi ngày đều được cô lấy xuống. Hai tuần liền Giang Liên Tuyết đều không nói chuyện được mấy câu với cô. Rốt cuộc cũng có một ngày Giang Liên Tuyết không chịu được nữa, vắt chân ngồi trên ghế sofa châm một điếu thuốc rồi thông thả hỏi cô: "Không trở lại đi làm hả?"

Tầm mắt Ôn Dĩ Ninh dừng lại trên một trang sách, đầu cũng không nhấc đáp, "Nghỉ ngơi."

Giang Liên Tuyết a một tiếng, cười, "Đã ngộ của công ty này cũng tốt ghê nhỉ."

Ôn Dĩ Ninh vâng một tiếng, không tiếp lời.

Cô ngồi bên cửa sổ, tóc buông xuống bên gò má che đi hơn nửa khuôn mặt. Ánh mặt trời len lỏi vào trong, chiếu lên da thịt trắng nõn của cô càng giống như trong suốt. Ôn Dĩ Ninh gầy, quần áo ở nhà mặc lên người cũng lớn hơn nửa vòng.

Ánh mắt của Giang Liên Tuyết từ trên người cô dời đi, bà dụi tắt điếu thuốc rồi đứng lên, bình tĩnh ném lại một câu: "Không biết chỉ tiêu giáo viên dạy tiếng Anh trường cấp ba còn không, nếu con muốn đi thì mẹ nói với Dương Quốc Chính một tiếng."

Ôn Dĩ Ninh lật một trang sách, nhàn nhạt đáp: "Để xem đã."

Một lát sau, Giang Liên Tuyết lại thở một cái thật dài, "Cuộc sống vẫn phải tiếp tục mà phải không? Nếu đã quyết định rồi thì đừng có lo được lo mất nữa. Chờ con đến cái tuổi này của mẹ sẽ hiểu, chỉ có tiền mới có thể khiến con người ta cảm thấy an toàn mãn nguyện. Cái đó, lát nữa con đi ra ngoài mua thức ăn đi, ở nhà suốt ngày như vậy cũng héo quắt đi mất thôi, trưa nay Dương Quốc Chính sẽ đến đây ăn cơm."

Ôn Dĩ Ninh lúc này mới lùi ánh mắt từ trong sách đi ra, nhìn về phía bà: "Mẹ thích chú Dương thật hả?"

Giang Liên Tuyết xi một tiếng, sau đó như nghe được chuyện cười gì đó hài hước lắm, "Cũng đã đến cái tuổi này rồi, gì mà thích với không thích? Già thế này rồi còn ai chơi cái trò anh tình tôi nguyện nữa? Mẹ đây cũng là có chuyện cần nhờ ông ấy giúp thôi, có thể không cần cần được sao?"

Ôn Dĩ Ninh lại lạnh lùng rũ mi mắt, bàn về sát phong cảnh, Giang Liên Tuyết đứng thứ hai thì không ai dám nhận vị trí thứ nhất.

Thứ sáu, Giang Liên Tuyết lại nhận được điện thoại của Lý Tiểu Lượng. Thầy giáo Tiểu Lượng mãi là người ám ảnh sẵn sốc, hỏi han chuyện trò một hồi đã đủ khiến cho Giang Liên Tuyết cười tít cả mắt, trước khi cúp điện thoại bà còn ân cần mời mọc, "Lượng Lượng rảnh rồi đến nhà đi chơi, Dĩ Ninh vẫn còn đang ở nhà đấy!"

Lý Tiểu Lượng ngạc nhiên, "A? Ninh nhi còn chưa về Thượng Hải à?"

Giang Liên Tuyết khoa trương nói: "Không về không về, Lượng Lượng không bận gì thì dẫn con bé ra ngoài đi dạo nhiều một chút, cũng chỉ là chia cái tay thôi, có cần phải cả ngày ngồi buồn đàn độn ra thể không cơ chứ?"

Ôn Dĩ Ninh từ phòng ngủ chạy ra, "Mẹ nói linh tinh cái gì đấy?"

Điện thoại đã cúp, Giang Liên Tuyết đánh mắt nhìn sang cô, rồi lại trở về tư thái ung dung, nói: "Mẹ có nói sai chỗ nào à?"

Ôn Dĩ Ninh tái mét mặt, không cam lòng và nổi giận dè ép giữa hai hàng lông mày. Ánh sáng u ám trong phòng càng khiến lòng dạ con người không khác chế được tức giận muốn phát tiết, nhất là khi câu hỏi ngược lại của Giang Liên Tuyết kia cô lại không có cách nào trả lời.

Rèm cửa phòng khách bị kéo ra, roẹt một tiếng, ánh sáng rực rỡ bên ngoài chen lấn xô đẩy đâm vào mắt Ôn Dĩ Ninh. Cô theo bản năng giơ tay lên, khẽ nghiêng đầu, ánh mặt trời trong mắt cô liêu lĩnh đầu đá, đâm nhói khiến cô muốn chảy lệ.

Giang Liên Tuyết buộc lại rèm cửa, sau đó mới quay lại nhìn cô, trong ngữ khí bình tĩnh ẩn ẩn bất đắc dĩ, "Trời âm u qua rồi, tuy trời không quá đẹp nhưng cứ đi nhìn ánh mặt trời một chút đi."

Buổi chiều, Lý Tiểu Lượng quả nhiên đến dẫn Ôn Dĩ Ninh đi công viên thành Nam.

Phong cảnh đầu mùa đông cũng chẳng có gì thú vị, chỉ là khó khăn lắm mười ngày hạ nhiệt độ lại còn mưa tí tách cả ngày mới kết thúc, người đi lại trong công viên cũng coi như khá đông. Ôn Dĩ Ninh giấu hai tay trong túi áo choàng, cô áo lông khiến cho khuôn mặt của cô đã nhỏ lại càng nhỏ hơn. Cả một đoạn đường Ôn Dĩ Ninh đều không nói được mấy chữ, cuối cùng cũng chỉ có tiếng Lý Tiểu Lượng đi bên cạnh dõc hết vốn liếng kể cho cô nghe những tin tức thú vị.

Đi tới bên hồ, Ôn Dĩ Ninh bỗng dừng chân bất động.

Lý Tiểu Lượng căng thẳng đứng trên cô một bước, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của cô.

Ôn Dĩ Ninh lờm anh ta một cái, "Gi thế? Tưởng mình muốn nhảy hồ đấy à?"

Hai bả vai Lý Tiểu Lượng lúc này mới hơi hạ xuống, giọng nói thoải mái, cười cười, "Nếu cậu nhảy thật thì tớ cũng có thể kéo cậu lên bờ."

Ôn Dĩ Ninh trầm giọng nói: "Nếu mình thật muốn chết thì sẽ chẳng có ai biết được cả."

Lý Tiểu Lượng nhất thời gấp đồ cả mặt.

Ôn Dĩ Ninh nhìn anh ta, cuối cùng nở một nụ cười trong veo, "Không chết không chết. Thầy giáo Tiểu Lượng, cùng ngồi xuống với mình đi."

Hai người ngồi xuống một băng ghế đá ở ven hồ. Ánh nắng dồi dào, trên mặt hồ có mấy chiếc thuyền du lịch chậm chậm di chuyển, bên tai tình cờ truyền đến tiếng cười nói. Bờ hồ trồng một hàng liễu, lá rụng ngầy đông, chỉ còn những cành cây xắc xơ khê đong đưa trong gió. Ôn Dĩ Ninh kéo hai vạt áo khoác lại, ánh mắt rơi về xa xăm.

Nhưng Lý Tiểu Lượng biết, ánh mắt này là mờ mịt hoang mang, không có tiêu điểm.

Anh ta do dự một chút, mất một hồi lâu vẫn quyết định dùng phương thức đơn giản nhất nói: "Nếu đau lòng thì khóc ra đi, tớ sẽ cho cậu mượn vai một lát."

Không có tiếng trả lời.

Lý Tiểu Lượng quay đầu, nhìn thấy sắc mặt Ôn Dĩ Ninh chỉ có hờ hững lạnh nhạt.

Cô nói: "Mình và anh ấy chia tay rồi."

Lý Tiểu Lượng kéo ra một nụ cười, "Chia tay là chuyện rất bình thường mà, cũng có nhiều lý do chia tay lắm. Cậu xem, không phải lúc trước chúng ta cũng từng chia tay sao? Bây giờ lại còn là bạn thân chí cốt nữa. Đổi sang một loại quan hệ tình cảm khác tiếp tục, cũng rất tốt."

Ôn Dĩ Ninh cúi thấp đầu, mi mắt nhẹ nhàng chớp, "Không có loại quan hệ khác."

Lý Tiểu Lượng ngậm miệng.

Cô gái trước mặt rõ ràng chỉ là hơi hợt kẻ ra, nhưng loại cô độc thê lương này thật giống như có vạn tầng chắn bao phủ đè ép. Cô chìm đắm trong cái thế giới đó, bất kỳ ngôn ngữ an ủi nào đều là trắng xám vô nghĩa, không thể xâm nhập.

Lý Tiểu Lượng không biết phải nói gì nữa, trầm mặc ôm lấy vai cô, để cô tựa đầu vào vai mình.

Trời xanh mây trắng, sự yên tĩnh sau giữa trưa lại càng khiến cho mọi thứ trở nên không chân thực.

"Ninh nhi, không cần biết sau đó cậu quyết định thế nào, dù tất cả mọi người đều nói cậu không đúng thì vẫn sẽ có tớ ủng hộ cậu. Sống trên đời này được định sẵn là sẽ gặp phải nhiều tiếc nuối lắm, hai chữ "hài lòng" lại càng là thứ hi vọng xa vời. Chỉ cần cậu nghĩ mình đúng thì hãy cứ tiếp tục kiên trì, tớ chỉ hi vọng cậu có thể mở lòng ra một chút, bình thân đối mặt với những khó khăn phía trước."

Giọng nói trong trẻo sang sảng vang lên bên tai, câu chữ giản dị nhưng khiến người ta có thể nhìn thấy bầu trời rộng lớn, cảm nhận được thiện ý ấm áp. Ôn Dĩ Ninh cúi đầu trên vai thầy giáo Tiểu Lượng, những ngọt ngào thống khổ suốt mấy ngày qua được dòng nước nhỏ tí tách khê vuốt ve, vỗ về, pha loãng những chua xót trong lòng, lại dịu dàng băng bó lại miệng vết thương.

Cô chậm rãi khép mắt lại, hai hàng lệ trong im lặng chảy xuống.

- - - - -

Tuần cuối cùng của tháng mười hai, trước đêm Noel, tập đoàn Á Hối có một sự kiện vô cùng quan trọng.

Hệ thống dẫn đường giao thông chuẩn bị mấy năm trời chính thức chuyển vào dây chuyền sản xuất, trở thành một bước chuyển mình vô cùng quan trọng với sản nghiệp của tập đoàn, là bước đầu đi đến thắng lợi sau từng ấy năm kiên trì của Đường Kỳ Sâm. Trong hai năm này, từ hạng mục sàng lọc tuyển chọn, đến nghiên cứu điều tra thị trường, lại đến bước nghiên cứu phát minh đầu tiên về kỹ thuật, thành lập tổ đội, thêm quá trình vô cùng gian nan để lấy được biểu quyết tán thành của Hội đồng quản trị, Đường Kỳ Sâm thật sự đã phải đổ vào vô vàn tâm huyết.

Cuối tháng, tập đoàn Á Hối cạnh tranh thành công hạng mục then chốt của công trình xây dựng mở rộng tuyến đường sắt cao tốc Tây Nam, lấp đặt thiết bị dẫn đường, hợp đồng kim ngạch khổng lồ, trở thành nền móng cho mục tiêu lợi nhuận năm sau của công ty. Nhờ có phương án cọc tiêu này, thành tích của tập đoàn Á Hối tăng lên mười lăm điểm. Tính từ khi Đường Kỳ Sâm nhậm chức giám đốc điều hành, đây đã là năm thứ bảy liên tiếp lợi nhuận ròng của tập đoàn vượt con số 9 đơn vị.

Cuối năm là thời gian bận rộn nhất của phòng tài vụ và đại diện xử lý các thủ tục pháp lý, một năm công tích vĩ đại cuối cùng đều sẽ lấy hình thức thư điện tử gửi đến nhân viên cấp cao và nhân viên của các công ty con trong nước và chi nhánh công ty ở nước ngoài của Á Hối. Mỗi khi đến trước đêm tất niên, vị thiếu soái tuổi trẻ hiểu biết lễ nghĩa của tập đoàn lại được các tổ chức cơ quan nhiệt tình mời đến dự tiệc, mang về đủ các loại vinh quang ít người có được.

Suốt quãng thời gian này, cậu hai của Đường Kỳ Sâm từ vị trí vốn đã cao chuẩn bị nhích lên một bậc cao hơn, lời đồn thăng tiến từ cấp tỉnh bộ lên cấp phó quốc gia. Tình hình phe phái căng thẳng, ngoại tổ gia của anh ở Nam Kinh cũng bị làm cho sợ bóng sợ gió với các loại tin tức ngấm lan tràn như nước lũ trong vòng này.

Kha Lễ là tâm phúc của Đường Kỳ Sâm, đối với lịch trình cuối năm của anh luôn vô cùng thậm trọng, năm nay lại càng không dám lơ là. Bệnh dạ dày của Đường Kỳ Sâm từ đầu tháng đã tái phát liên tục, đến cả thuốc giảm đau cũng không còn tác dụng, thân thể hoàn toàn sụp đổ. Anh ở chỗ lão Trần điều trị mấy ngày cũng không cho ai nói với người trong nhà. Lão Trần ban đầu còn không đồng ý, chủ yếu là vì không dám sơ suất với thân thể của anh, kiên quyết nói: "Nhất định phải để người nhà của cậu ta biết."

Người khác không rõ ràng nguyên do, Kha Lễ lại hiểu rõ. Bệnh lần này của Đường Kỳ Sâm, quá nửa là do lửa trong tâm đốt ra.

Anh ta khuyên nhủ lão Trần, "Đừng nói với người trong nhà của ngài ấy."

Lão Trần là người thông minh thế nào chứ, những chuyện xảy ra gần đây của Đường Kỳ Sâm cũng đã nghe được vài phần, liền thử thăm dò: "Đường tổng và cô bé kia....."

Kha Lễ chỉ đề lại vai lão Trần không để cho anh ta nói hết, nhưng là đưa tới một cái ánh mắt, liền có đáp án chắc chắn.

Tuy đã cố gắng giấu diếm, nhưng cuối cùng Cảnh An Dương vẫn nghe được phong thanh, gần như là ngay lập tức dẫn theo đội bác sĩ gia đình đến. Khi đó ai cũng không cho vào, trong phòng bệnh chỉ có hai mẹ con. Cánh cửa đóng chặt thật lâu, không ai biết nội dung nói chuyện khi đó của hai người là gì, chỉ thấy khi Cảnh An Dương trở ra là vẻ mặt nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, mà Đường Kỳ Sâm nằm trên giường bệnh sắc mặt u ám, không có nửa phần khí lực.

Tất cả hoạt động của tập đoàn trở về bình thường, phát triển không ngừng, hào quang rực rỡ.

Thứ sáu là đêm Giáng Sinh.

Sau khi xuất viện vào ngày chủ nhật, từ thứ hai Đường Kỳ Sâm vẫn luôn ở lại công ty tăng ca. Ông chủ không về, Kha Lễ dĩ nhiên cũng không thể bỏ đi trước. Khoảng thời gian này trạng thái của Đường Kỳ Sâm vô cùng không tốt, đi làm, mở họp, các loại công tác đều không làm lỡ, một vòng tuần hoàn liên tục không bị đứt đoạn, nhưng Kha Lễ phát hiện ra số lần uống thuốc giảm đau của anh càng lúc càng nhiều.

Quanh thân Đường Kỳ Sâm mang theo băng sưng, tâm tư cũng đóng kín sa sút. Càng ngày càng ít nói, có những lúc thậm chí không giống như người đang sống. Loại hơi thở này thật sự không nghi ngờ gì đã đè xuống một thứ áp lực vô cùng nặng nề. Có một lần Kha Lễ rốt cuộc không nhịn được khuyên nhủ anh một câu: "Đường tổng, ngài chú ý thân thể, thuốc giảm đau vẫn là nên uống ít đi thôi. Tôi giúp ngài đề trống lịch trình ngày mai, ngài đi làm kiểm tra sức khỏe đi."

Đường Kỳ Sâm khi đó không nói không rằng, trực tiếp ném tập văn kiện đã ký xong xuống đất.

Từ đó Kha Lễ không dám nói nhiều hơn một chữ nữa rồi.

Ngày lễ Noel, cả thành phố rực rỡ xán lạn, từ văn phòng tổng giám đốc tại Trung tâm Tài chính nhìn xuống, dòng người đi lại đan dệt tạo thành một tấm lưới phát quang khổng lồ.

Vừa qua bảy giờ, Đường Kỳ Sâm ngồi trước bàn làm việc đầu cũng không nhắc, trực tiếp nói với Kha Lễ: "Cậu tan ca đi."

Kha Lễ ngồi đối diện anh đang thu dọn sổ sách báo cáo, nghe vậy thì hơi sững sốt, lập tức nói: "Đường tổng, tôi không cần."

"Em gái cậu từ Anh về nghỉ đông, hôm nay đã đến Thượng Hải, về đi." Đường Kỳ Sâm liếc anh một cái, sau đó thoáng đẩy ghế về sau, lấy hộp quà tinh xảo trong hộc tủ đưa cho anh ta, "Tay không quay về cũng không hợp lý, cầm cái này đưa cho em gái đi."

Kha Lễ xúc động không nói nên lời.

Đường Kỳ Sâm có tài năng lãnh đạo bẩm sinh, sự tài tình và quyết đoán của anh khiến lòng người phục tùng vô điều kiện. Ngồi ở vị trí này, một chữ nhần là không có con người bình thường nào có thể đầu lại. Anh khắc chế, thu liễm và cẩn trọng, là không ai có thể nhìn ra áp lực và trách nhiệm nặng nề sau lưng anh. Sau khi cùng Ôn Dĩ Ninh tách ra anh lại càng trở nên trầm mặc, như là sau khi được gió sương mài giũa, theo năm tháng trở thành một viên hồ phách thượng phẩm.

Kha Lễ sợ anh xảy ra chuyện.

Nhưng Đường Kỳ Sâm rất kiên trì, lần thứ hai Kha Lễ lên tiếng đã bị anh dùng ngữ khí không vui lặp lại câu nói vừa rồi, "Tôi cho cậu tan ca."

Kha Lễ chỉ có thể đáp lời, thu dọn máy tính rồi đi ra.

Trụ sở chính của Á Hối độc chiếm ba tầng có vị trí tốt nhất tại tòa cao ốc, hiện tại văn phòng tổng giám đốc chỉ có một chiếc đèn u ám chiếu xuống, so với không khí náo nhiệt rực rỡ bên ngoài hoàn toàn không ăn nhập. Đường Kỳ Sâm dựa người vào bàn làm việc, bao thuốc lá trên bàn đã vơi nửa, xanh trắng giao nhau với bao diêm bên cạnh, mơ hồ còn có thể ngửi được mùi thuốc lá chưa kịp tan đi trong không khí. Tòa tháp Minh Châu Phương Đông ngoài cửa sổ trở nên hài hòa với không khí ngày lễ hơn bao giờ hết, 12 giờ đêm, đủ các loại hiệu ứng ánh sáng liên tục biến đổi. Một giây lóe lên, ánh sáng xuyên qua lớp kính của cửa sổ sát đất đi vào phòng, trong nháy mắt chiếu sáng khuôn mặt anh. Vài giây sau khi ánh đèn phụt tắt, cả cơ thể anh

cũng theo đó chìm vào bóng tối.

Đường Kỳ Sâm ngồi trong ghế da, hai chân bắt chéo, ngón tay kẹp lấy điều thuốc đã cháy được một nửa, tàn thuốc đỏ rực lao đảo rồi lơ lửng rơi xuống. Ánh mắt vô hồn của Đường Kỳ Sâm nhìn về phía trước, sau đó cảm điện thoại mở danh bạ. Ngón tay nhấc giữa không trung bỗng nhiên dừng lại, cuối cùng vô lực buông xuống.

Chủ nhật qua đi, sáng thứ hai là cuộc họp tổ chức theo thường lệ. Hiệu suất làm việc trước giờ của Đường Kỳ Sâm đều rất cao, nhân viên báo cáo vấn đề, anh đưa ra phương án giải quyết, không lãng phí một phút nào của cuộc họp. Mười rưỡi họp tan, Đường Kỳ Sâm vừa muốn đi, Trần Táp là người duy nhất còn ở lại đột nhiên gọi, "Đường tổng."

Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu, "Có việc?"

Nhân viên đều đã rời đi, trong phòng họp yên tĩnh trở lại.

Trần Táp mỉm cười, đầu tiên là nhìn Kha Lễ đứng bên cạnh anh một chút, do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra khỏi miệng: "Trước đây có một hạng mục công tác do Ôn Dĩ Ninh phụ trách, một vài quy trình và số liệu đều ở chỗ cô ấy, tôi đã nói cô ấy đến đây bàn giao lại cho các đồng nghiệp."

Đường Kỳ Sâm đứng tại chỗ, hàng lông mi hơi rung.

Trần Táp nói: "Cô ấy bây giờ đang ở văn phòng cách đây một tầng."

Phòng truyền cuối năm là bận rộn nhất, cuối năm cuối tháng rất nhiều họp đồng chồng chất thành đống. Ôn Dĩ Ninh lúc trước xin nghỉ có lẽ cũng không nghĩ sẽ lại đến. Phía Trần Táp chỉ nói với bên ngoài là Ôn Dĩ Ninh được phái đi làm một hạng mục khác, nhưng tất cả mọi người đều ngầm hiểu ý, sự thật gần như đã trở thành cấm kỵ trong nội bộ Á Hối.

"Chúng tôi và hóa đơn chuyển tiền điện tử cô nhớ mang theo, đây là bản họp đồng chính, đây là phần bổ sung cho chi tiết của các điều khoản." Ôn Dĩ Ninh hơi khom lưng, nhét lại tất cả các giấy tờ tài liệu vào trong cặp văn kiện, liên tục dặn dò Dao Dao những điểm mấu chốt.

Dao Dao và cô có quan hệ tốt, nói chuyện công việc xong xuôi, cô ấy im lặng vỗ vỗ mu bàn tay Ôn Dĩ Ninh, nhỏ giọng nói: "Cố lên nhé Dĩ Ninh, có thể thì về sớm một chút, đều đã qua cả rồi."

Ôn Dĩ Ninh nhìn cô ấy, nhợt nhạt nở nụ cười.

Dao Dao thoáng nhìn lướt qua bả vai cô, toàn thân nhất thời căng thẳng. Ôn Dĩ Ninh không hiểu ra làm sao, mãi đến khi Dao Dao giật giật ống tay áo của cô.

Cô ngẩng đầu lên, sau đó ánh mắt không dời đi được nữa.

Đường Kỳ Sâm đứng ở cửa, không bước lên trước, cũng không có động tác dư thừa, cứ đứng như vậy. Ánh mắt của hai người giao nhau, trong một cái nháy mắt bỗng có ảo giác giữa họ là khoảng cách chân trời góc bể.

Trái tim Ôn Dĩ Ninh mạnh mẽ thất lại, cô cấp tốc cúi đầu tiếp tục thu dọn tài liệu trong tay, chỉ có Dao Dao đứng bên cạnh phát hiện ra ngón tay cô đang run rẩy.

Đường Kỳ Sâm đứng đó, cảm xúc trong ánh mắt thăm thẳm cuộn trào, lại như mưa bụi trần ai, cuối cùng vẫn không thể tiến lên dù chỉ một bước. Kha Lễ đứng cạnh đủ lâu chợt ghé vào bên tai anh nói gì đó, rất nhanh, hai người đi vào thang máy rồi rời khỏi.

Ôn Dĩ Ninh hết bận ở bên này cũng đã đến chiều, ngồi trong văn phòng của Trần Táp một hồi, cuối cùng nghe thấy cô ấy nói: "Chúng ta cùng ăn một bữa đi."

Ôn Dĩ Ninh cự tuyệt, cô nói: "Không được đâu sư phụ, tan tầm nhiều người."

Hành động cử chỉ dè dặt này của cô đều thu hết vào trong mắt Trần Táp, cũng hiểu được nỗi khổ khó nói của cô. Quan hệ của cô và Đường Kỳ Sâm là bị một loại phương thức cực kỳ đê tiện vạch trần. Mà trong tình huống đó, con gái luôn là người chịu thiệt thòi nhiều hơn. Lờ lững đôi mắt nhắm không dám hướng về phía Đường Kỳ Sâm, tất cả những ngờ vực, đổ tội, căm hận bởi vậy như một lẽ tự nhiên đổ dồn lên mình Ôn Dĩ Ninh, dù là đồng tình cũng sẽ vô ý vạch ra vết thương.

Đều sống cùng một thế giới, dựa vào cái gì cô có thể được một bước lên mây?!

Lòng người là như vậy, dưới một tình huống đặc biệt sẽ bộc lộ ra cái bản chất tối tăm bản thủ đầy ghen ghét và đố kỵ.

Trần Táp không khuyên nữa, chỉ gật đầu một cái coi như đã hiểu, một lúc sau lại nói: "Đường tổng lúc trước đổ bệnh mấy ngày."

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng ngẩng đầu lên, cánh môi mấp máy, nhưng cuối cùng vẫn im lặng không hỏi.

"Yên tâm, đã bình phục rồi." Trần Táp nhẹ nhàng nói, cố gắng để cô cảm thấy thoải mái nhất, sau đó thở dài một hơi, "Tình hình gần đây của đảng ngoại ngài ấy tại Nam Kinh rất miễn cưỡng, Đường Kỳ Sâm ra khỏi cửa đều có xe ở nhà phái đến đi theo. Dĩ Ninh, chăm sóc cho mình thật tốt, chỉ cần em muốn thì có thể trở về bất cứ lúc nào, chức vị này chị sẽ giúp em giữ lại."

Ôn Dĩ Ninh từ văn phòng của Trần Táp đi ra, đi thang máy xuống dưới.

Cửa thang máy đóng lại, đèn tín hiệu chậm rãi giảm xuống từng hàng đơn vị. Cũng thật kỳ quái, tuy không phải giờ tan ca nhưng bình thường cũng sẽ không như hiện tại, hơn năm mươi tầng đi xuống lại không có một tầng nào thang máy phải dừng.

Sắp tới tầng một, cửa thang máy từ từ mở ra, nhưng vừa mở ra đủ độ rộng cho một người, từ bên ngoài đột nhiên có một bóng người cấp tốc phóng vào. Ôn Dĩ Ninh vốn suýt chút nữa nghẹn ngào khóc lên, sau khi thấy rõ người lại trở nên ngẩn ngơ. Đường Kỳ Sâm cầm cánh tay cô kéo về thang máy, khí lực trên tay anh đặc biệt lớn, như muốn bấm vào tận sâu trong xương tủy, sau đó quay người cấp tốc ấn nút đóng, cửa thang máy dần dần khép lại.

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại tiếng hô hấp gấp gáp của hai người.

Đường Kỳ Sâm ấn tầng -3, thang máy lại tiếp tục đi xuống. Mãi đến khi Ôn Dĩ Ninh thoáng giây dựa vì đau, Đường Kỳ Sâm mới khẽ buông lỏng sức lực như gọng kìm đặt trên cánh tay cô.

Trầm mặc hai giây, cô lên tiếng, "Em không cần xuống đó."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, "Tôi biết."

Ôn Dĩ Ninh không nói nữa.

Cửa thang máy mở ra, Đường Kỳ Sâm rút cuộc không thể khắc chế thêm nữa, khàn giọng nói: "Niệm Niệm, cùng tôi ăn cơm tôi đi."

Khóe mắt Ôn Dĩ Ninh run rẩy, suýt chút nữa không thể giữ lại nước mắt vốn đang chực trào xuống.

Hai người trầm mặc đi ra khỏi thang máy, một trước một sau, trước sau cách nhau một mét. Tầng -3 không có nhiều xe, chiếc Land Rover màu đen của Đường Kỳ Sâm nằm im lìm ở khu D1. Anh mở khóa cửa xe, vòng sang ghế lái phụ mở cửa. Ôn Dĩ Ninh đứng yên tại chỗ, cúi đầu nói: "Em gọi taxi được rồi, anh nói địa chỉ đi."

Trái tim Đường Kỳ Sâm so với dạ dày còn đau hơn, từng chữ từng chữ giống như phải cắn chặt răng mới có thể khổ sở nói ra: "Niệm Niệm"

Người đàn ông thường ngày lãnh đạm cao ngạo là như vậy, hiện tại lại có thể nghe ra được trong lời nói mang theo cầu xin. Ôn Dĩ Ninh không đành lòng thuận theo anh ngồi xuống ghế phụ. Đường Kỳ Sâm sau khi lên xe, lại đóng toàn bộ cửa sổ xe mới theo đường phía trước đi lên, -2, -1, cuối cùng ra khỏi tầng hầm để xe.

Tốc độ đèn đông phủ xuống cực kỳ nhanh, vừa mới qua năm giờ mà bầu trời trong xanh đã phủ kín sương mù màu xanh lam. Xe hòa vào đường lớn, Ôn Dĩ Ninh nhẹ giọng nói: "Đừng ăn cơm, xem phim đi."

Giờ cao điểm tan ca, cũng là giờ cao điểm ăn uống, hiện tại đến rạp chiếu phim có lẽ sẽ thừa thớt người hơn một chút. Đường Kỳ Sâm sao có thể không nghe hiểu, cô chính là không muốn cùng anh đi vào dòng người đông đúc.

Hô hấp của anh nặng nề, đáp lại một tiếng cực kỳ nhẹ, "Được."

Lái về hướng bến Thượng Hải, chuyển vào đường vòng, kẹt xe, vừa đi vừa dừng cũng mất đến nửa tiếng. Chính là trong tiết tấu chậm rãi này Ôn Dĩ Ninh phát hiện ra phía sau bọn họ vẫn có một chiếc Mercedes đi theo. Ôn Dĩ Ninh dò mắt, yên lặng lấy điện thoại đặt vé xem phim.

Bộ phim gần nhất là sáu giờ mười, một bộ phim hài có lượng tiêu thụ phòng vé rất cao.

Ôn Dĩ Ninh cảm nhận mũi tắc nghẹn, khiến cho giọng nói phát ra cũng hơi thay đổi: "Bộ này được không?"

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, "Em đặt."

Trên ứng dụng có thể tự chọn vị trí, hiện tại đã có năm sáu phần vé được đặt. Đa số đều sát cạnh nhau, ở giữa tình cờ có mấy ghế lẻ. Ôn Dĩ Ninh nói: "Ngồi tách ra đi, hàng thứ năm và hàng thứ bảy."

Mấy ngón tay đặt trên tay lái của Đường Kỳ Sâm đã chuyển thành màu xanh tím.

Ôn Dĩ Ninh vừa đặt vé vừa nói: "Chiếc xe phía sau..."

Cô có thể nhìn thấy, đương nhiên Đường Kỳ Sâm cũng không thể không nhận ra. Tình hình gia đình bọn họ trong khoảng thời gian này vô cùng phức tạp, cậu hai tuy là ở Nam Kinh, nhưng chỉ cần chưa có công văn chính thức thì biến số kiểu gì cũng có. Chính trị chính là vùng bùn sâu, nếu nói biến số, chỉ cần sơ suất một chút thôi bước tiếp theo đã không biết sẽ xảy ra chuyện lớn gì rồi. Chiếc xe trong nhà đi theo, chính thức là để bảo vệ, phía sau cũng có một phần tư tâm của mẹ anh. Cái lần nằm viện kia, anh ở trong bệnh viện cũng không dám phán được một kết quả hài lòng với chính mẹ ruột của mình. Tuy Cảnh An Dương đã nhường một bước, để cho hai người tách ra một năm, một năm sau nếu Đường Kỳ Sâm vẫn còn không bỏ được thì bà sẽ lại cân nhắc thêm một lần nữa. Nhưng điều kiện tiên quyết là trong thời gian này hai người tuyệt đối không được có bất kỳ liên hệ gì với nhau nữa.

"Con người ông nội con không phải con không rõ, cả một đời vô lại, cũng chưa bao giờ là người nghĩ tới tình cảm. Nếu con thật sự đối nghịch với ông, Kỳ Sâm, mẹ dám cam đoan người cuối cùng bị tổn thương chắc chắn sẽ không phải là con, mà chính là cô bé kia."

Chỉ với một câu nói này của Cảnh An Dương đã có thể khiến cho trái tim Đường Kỳ Sâm kịch liệt run rẩy.

Thành phố to lớn như vậy, muốn cho một người lặng yên không một tiếng động biến mất, ông nội của anh hoàn toàn có thể làm được.

Ra khỏi đường vòng, tình hình giao thông kỳ thực đã có thể tính là thông thuận, nhưng Đường Kỳ Sâm lại cho xe chạy đặc biệt chậm, một hồi sau lại có tình lượn lách trong những con ngõ hẻm, rẽ ngang rẽ dọc một hồi, cuối cùng cũng coi như bỏ được chiếc xe phía sau.

Hai người một trước một sau xuống xe, Ôn Dĩ Ninh không đi chung với anh.

Đi vào trung tâm thương mại, lúc đi lên bằng thang cuốn Đường Kỳ Sâm theo bản năng ôm lấy vai cô, đem người bảo vệ chặt chẽ. Mái tóc Ôn Dĩ Ninh có mùi thơm nhàn nhạt, cũng là mùi hương quen thuộc nhất với anh. Lấy vé, kiểm vé, lúc tiến vào phòng bộ phim cũng đã bắt đầu.

Ôn Dĩ Ninh đứng ngoài hành lang chờ anh, thấp giọng hỏi: "Anh muốn lấy cái nào?"

Đường Kỳ Sâm nắm chặt chiếc vé ở hàng thứ bảy trong tay.

Vị trí cao hơn một chút, anh cũng có thể thấy cô rõ hơn một chút.

Màn hình lớn phía trước, hình ảnh và ánh sáng đều vô cùng rõ ràng.

Đến cuối cùng Đường Kỳ Sâm đều không nhớ được bất kỳ nội dung nào của bộ phim, nhưng anh nhớ kỹ, phút thứ 18 Ôn Dĩ Ninh cúi đầu nhìn điện thoại, phút thứ 35 điện thoại rung lên nhưng ánh mắt cô vẫn dừng lại trên màn hình lớn, không nhúc nhích nhưng đã mất đi tiêu cự. Phút thứ 60, cô nghiêng đầu qua, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung.

Đường Kỳ Sâm còn nhớ kỹ, trong lúc bộ phim lên trao cao, tất cả mọi người đều cười ồ lên, chỉ có Ôn Dĩ Ninh im lìm ngồi đó, sắc mặt gì cũng không có.

Bộ phim sắp đến đoạn kết thúc, Ôn Dĩ Ninh gửi tin nhắn cho anh: "Em vào nhà vệ sinh."

Sau đó khom người thả nhẹ bước chân đi ra ngoài, đầu hơi cúi thấp, tóc dài che mặt. Bóng người cô trước màn hình giống như một đường cắt dịu dàng, phân cách thế giới của anh và thế giới con người.

Đường Kỳ Sâm nhìn theo cô đi ra ngoài.

Mãi đến khi dòng phụ đề cuối cùng dừng lại, ánh đèn sáng lên, anh vẫn không đợi được cô trở về.

- - - - -

Tết Nguyên Đán sắp đến, những phần công tác cuối cùng gần như đã hoàn tất, trước kỳ nghỉ dài cũng chỉ còn chờ hạch toán lương bổng từ phòng nhân sự được gửi cho Đường Kỳ Sâm phê duyệt thôi.

Đối lập với thời điểm thanh nhàn của tất cả mọi người, bởi Đường Kỳ Sâm không thể từ chối toàn bộ những hoạt động xã giao cần thiết với các tổ chức chính phủ, anh trở nên đặc biệt bận rộn. Cả ngày lượn vòng giữa các cuộc đại hội, lão dư và chiếc xe gần như 24 giờ đợi lệnh, chuẩn bị thỏa đáng âu phục tham dự lễ tiệc, từ nơ đến giày da, luôn có một chiếc hộp nhung đựng hơn mười chiếc cúc bạch kim đính tay áo. Một thân trang phục đầy tinh thần đầy khí thế, Đường Kỳ Sâm trong những tình huống đối ngoại chưa bao giờ phạm phải sai lầm.

Tối thứ sáu, đài Minh X chiếu trực tiếp buổi lễ trao giải đại biểu thanh niên ưu tú Thượng Hải lần thứ 17. Ban tổ chức vốn muốn mời Đường Kỳ Sâm lên phát biểu, nhưng anh uyển chuyển từ chối, ngồi lặng lẽ dưới khán đài. Trước đó Kha Lễ cũng đã đánh tiếng trước với Đài truyền hình, vậy nên ở hiện trường ống kính quay phim cũng rất biết điều, vô cùng hạn chế không để Đường Kỳ Sâm lọt vào ống kính. Chỉ là những lúc quay góc rộng sẽ không tránh khỏi, sau hai tiếng kết thúc buổi lễ, cư dân mạng với hỏa nhãn kim tinh vẫn có thể tầm tía thấy khuôn mặt như băng sơn ốc đảo kia.

Cuối năm, học sinh sinh viên đều đã nghỉ lễ, các loại hoạt động cũng nhiều, tốc độ lan truyền trên internet như cười tên lửa. Ba giây Đường Kỳ Sâm xuất hiện trên ống kính kia đã được chụp lại, sau đó lại bị một tài khoản tiếp thị mở topic, lượt chia sẻ lên đến năm con số. Đại đa số là cảm thán muốn liếm màn hình, anh tuần lại nhiều tiền. Cũng có số ít lật lại chuyện cũ, ám chỉ mối yêu hận tình cừu của anh và An Lam.

Bài đăng chưa tới hai giờ đã bị Á Hối dùng quan hệ xã hội gỡ xuống. Cái tài khoản tiếp thị liên quan này cũng bị phía kỹ thuật của nền tảng xóa tài khoản.

Đường Kỳ Sâm ít xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, biết được cũng chỉ có cái tên mà thôi.

Tinh thần của anh không thể nói là đã hoàn toàn hồi phục, nhưng trạng thái so với khoảng thời gian trước đó đã khá hơn rất nhiều. Những lúc trò chuyện với người khác cũng sẽ tỉnh cờ lộ ra khuôn mặt tươi cười. Kha Lễ vẫn đi theo anh, trong lòng hiểu được, ông chủ ngồi ở vị trí này, dù có khổ sở đến thế nào thì ý chí cũng không thể sa sút quá lâu. Xung quanh luôn có vô số con mắt nhìn vào, một bước cũng không thể phạm sai lầm. Thế nhưng mỗi khi bốn bề vắng lặng, thứ cảm giác ngọt ngào cô độc trên người anh sẽ không còn gì giữ lại mặc sức vỡ toang, lan tỏa ra bốn phía. Trong lòng anh xếp đặt một chuyện, cũng đặt một người.

Cách Tết xuân còn gần nửa tháng nữa.

Thứ sáu tuần này, Đường Kỳ Sâm đồng ý lời mời tham gia một diễn đàn kinh tế, kỳ thực là giao lưu giữa các doanh nghiệp, bao gồm các công ty cỡ lớn và tầm trung tại Thượng Hải. Đường Kỳ Sâm nghiêm nhiên trở thành tiêu điểm của toàn hội trường, giữa bữa tiệc linh đình náo nhiệt trò chuyện vui vẻ, tiếng ly thủy tinh chạm vào nhau vang lên không ngừng, người đi qua lại thoải mái ung dung. Sau đó là bữa tiệc tối, tổng cộng có bảy, tám bàn, người ngồi cùng bàn Đường Kỳ Sâm đại đa số là quan viên chính phủ.

Hôm nay còn đụng phải một người quen mới gặp không lâu. Cao Minh Lăng đại biểu cho truyền thông Nghĩa Thiên đến dự thánh, chỉ là không ngồi cùng bàn với Đường Kỳ Sâm. Trong vòng truyền thông này, tiếng nói của Cao Minh Lăng cũng coi như có phân lượng, người trong giới gọi anh ta là Cao phong lưu. Người này từ lượng rất tệ, mấy chén vào bụng đã ý một bàn này đều là người mình bắt đầu để cho lời nói bắt đầu vượt khỏi chừng mực. Chủ đề vòng vào một hồi, cuối cùng thế nào lại dừng tại phụ nữ.

Có kẻ tò mò lăm miệng chợt bật thốt ra cái tên Ôn Dĩ Ninh.

Cao Minh Lăng lập tức nói khoác không biết ngượng ném ra một câu: "Người phụ nữ này rất có bản lĩnh."

Có người hỏi: "Là loại bản lĩnh gì?"

Cao Minh Lăng cười ha ha: "Ngài nói xem là loại bản lĩnh nào? Thái tử gia mà cũng phải khuất phục dưới váy cô ta, bản lĩnh có thể không lớn sao?"

Lời này quả thực có chút quá mức thô tục.

Kha Lễ đi theo sau Đường Kỳ Sâm lướt qua bàn của bọn họ, Đường Kỳ Sâm nghe được, bước chân dần chậm lại.

"Cao tổng lĩnh ngộ thật sâu nha, xem ra cũng rất có kinh nghiệm." Người ngồi bên cạnh nói mấy câu ngả ngón, khen cho Cao Minh Lăng lảng lảng, "Tôi đã từng xem thử mấy hạng mục đã từng qua tay Ôn tiểu thư, nội dung cũng có độ rộng. Cao tổng là sự phụ khai sáng cũng thật tậm tâm."

Cao Minh Lăng nhướn mày, "Có độ rộng hay không thì tôi không biết, tôi chỉ biết chiều sâu."

Tiếng cười vang lên từng trận.

Đến cả Kha Lễ cũng không nhịn được nhửu mày, vừa muốn lên trước, Đường Kỳ Sâm đã bước về phía đó, dáng vẻ chậm rãi thông dong.

Dọc đường đi thì thoáng sẽ có người đứng dậy bắt chuyện: "Đường tổng."

Cao Minh Lăng ngồi đưa lưng về phía này nghe thấy thì quay đầu lại, chất cò cũng khiến ông ta phản ứng chậm lại ba nhịp, "Hả? Hả?"

Cái cổ xoay về bên phải vẫn còn chưa hoàn toàn quay lại đây, đã bị một nguồn sức mạnh cực kỳ lớn túm lấy.

Đường Kỳ Sâm đứng đó, sống lưng thẳng tắp, khuôn mặt lạnh lẽo như sương đêm. Anh không mất một chút sức đã dễ dàng ấn cái cổ của Cao Minh Lăng xuống, sau đó thuận thế dôi tay lên trên, nắm ngón tay hung hăng túm lấy tóc của ông ta giật mạnh. Da đầu Cao Minh Lăng sắp rách toác, đau đến mức khiến cho ông ta không ngừng gào thét.

Đường Kỳ Sâm mặt không biến sắc, bàn tay đưa về phía bàn tiệc xoay nửa vòng, cuối cùng dừng lại trước một nồi canh cá vừa mới đưa lên còn nóng hôi hổi, mì nước khê động, bọt khí trôi lênh bênh. Nồi canh này dừng lại ngay trước mặt Cao Minh Lăng, có người liền mơ hồ đoán ra chuyện sắp phát sinh -----

Quả nhiên một giây sau, Đường Kỳ Sâm lôi tóc Cao Minh Lăng, hung ác ấn đầu ông ta xuống nồi canh nóng bỏng.

Cao Minh Lăng thống khổ rít gào, điên cuồng giãy dụa. Đường Kỳ Sâm gắt gao đè lên, không để cho ông ta bất kỳ một cơ hội nào tránh thoát. Nước canh sôi có không ít bắn lên mu bàn tay anh. Thế nhưng mắt anh cũng không chớp lấy một cái, cả người tỏa ra cuồng phong gào thét.

Cao Minh Lăng bị anh giữ như vậy ròng rã một phút, Đường Kỳ Sâm mới buông tay để ông ta thoát ra, trong ngữ khí bình tĩnh là một loại lạnh lẽo đến tận cùng của tàn khốc, anh nói: "Còn dám thử nói một câu thị phi về cô ấy xem."

Hành động này gây ra động tĩnh không nhỏ, nhưng người ra tay lại là Đường Kỳ Sâm, bởi vậy mà cũng không ai dám đứng ra nói đúng mực hay không đúng mực rồi. Bối cảnh cường hãn như vậy, làm cái gì cũng không cần nói nhiều. Từ tiệc rượu rời khỏi, Đường Kỳ Sâm về biệt thự một chuyến. Lão gia tử tìm anh có việc muốn nói, xong xuôi từ thư phòng đi xuống đã là hai tiếng sau.

Lúc này Cảnh An Dương mới phát hiện ra bông nước trên mu bàn tay anh đã rỉ máu. Cảnh An Dương quan tâm con trai, cũng không còn nhớ được mấy thứ phân cao thấp kia nữa, lo lắng hỏi: "Làm sao bị thương mà cũng không biết thế này?! Kha Lễ làm trợ lý cái kiểu gì vậy!"

Bảo mẫu trong nhà hoang mang hoảng loạn đi lấy hộp thuốc, lại luống cuống tay chân đi gọi điện cho bác sĩ gia đình.

Đường Kỳ Sâm mệt mỏi dựa lưng vào ghế sofa, khép mắt lại rồi mới nhàn nhạt nói: "Không phải lỗi của cậu ấy."

Cảnh An Dương đau lòng không thôi: "Con cũng thật là, để vết bỏng nghiêm trọng như vậy mà không thấy đau hả?"

Đường Kỳ Sâm chậm rãi mở mắt ra, trong một tích tắc tầm mắt hướng về phía người mẹ thân sinh vẫn không kiểm soát được để cho cảm xúc thoáng trở nên yếu đuối. Giọng anh khàn đặc, thấp giọng nói: "Mẹ..... hóa ra mẹ còn nhớ hỏi con có đau không."

Chương 58: Tỉnh mộng thấy em (1)

Bảo mẫu cảm hộp thuốc vội vã chạy tới, nghe được câu nói ấy của Đường Kỳ Sâm thì đứng sững tại chỗ. Di Chu chăm sóc anh mấy chục năm, thương yêu Đường Kỳ Sâm như con trai ruột của chính mình, sống hơn nửa đời người thăng trầm, nhìn thấy một cảnh này vẫn không nhìn được mà lên lút gạt lệ.

Đường Kỳ Sâm đã thương tâm đến mức không muốn sống, yết hầu khề lẩn, nghiêng mặt qua một bên. Tư thế kháng cự lại với mọi thứ, cái gì cũng không muốn nói nữa.

Về mặt Cảnh An Dương khó phân biệt, trên người khoác chiếc áo choàng xanh ngọc làm nổi bật thứ phong thái cao quý như viên ngọc xinh đẹp được cất giữ nhiều năm. Bà nhìn con trai, mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là trầm mặc.

Gần mười phút sau bác sĩ Chung vội vàng chạy đến, cũng là người theo Đường lão gia từ nửa đời, đối với thân thể của Đường Kỳ Sâm hiểu vô cùng rõ. Bọng nước trên tay cũng chỉ là ngoại thương, tiêu độc xử thuốc, cuối cùng lại cẩn thận quấn lên một tầng băng gạc mỏng. Bác sĩ dặn dò hai ngày tiếp theo không được để vết thương dính nước, đồ ăn cũng cần chú ý. Bảo mẫu đứng một bên đau lòng khuyên: "Kỳ Sâm, mấy ngày này về nhà ăn cơm đi, đi làm món con thích."

Đường Kỳ Sâm quay mặt sang, kéo ra một nụ cười rất nhạt, sau đó lại khép mắt lại.

Cảnh An Dương ở trong phòng mình, bên này xử lý xong bác sĩ Chung cố ý qua đó nói với bà mấy câu, bộ dạng không có chút tinh thần này của Đường Kỳ Sâm cũng không trách ông ấy nghĩ ngợi nhiều, vốn vừa rồi ông còn muốn xem mạch, Đường Kỳ Sâm vậy mà chặn lại không cho.

"Xin phu nhân hãy khuyên nhủ Kỳ Sâm đi, thiếu gia so với lần trước gây đi trông thấy, quảng thâm quanh mắt cũng có rồi. Nhìn đáng về đó, có phải là loét dạ dày lại tái phát rồi không?"

Cảnh An Dương suy nghĩ một chút, "Không nghe thấy Kỳ Sâm nhắc đến, người bên cạnh cũng đều không nói gì cả."

Lo lắng trong mắt bác sĩ Chung vẫn không vì một câu nói đó mà vui đi, "Rảnh rồi vẫn nên khuyên thiếu gia đi làm kiểm tra một lượt đi ạ, phu nhân và lão gia từ cũng có thể yên tâm. Dù công việc có bận rộn đến mấy thì cũng phải chăm sóc cho sức khỏe thật tốt mới được."

Cảnh An Dương đồng ý gật đầu, khẽ thở dài, "Qua mùa xuân đi, để thằng bé nghỉ ngơi một thời gian."

Đêm đã khuya, Đường Kỳ Sâm ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi một lúc, sau đó đứng dậy muốn đi.

Bảo mẫu hết lời giữ anh lại, nói đây là nhà anh, vì sao lại càng ngày càng xa lạ như vậy chứ. Cảnh An Dương đứng một bên không giữ cũng không nói để anh đi, nhưng từ về mặt cũng thấy được thấp thoáng nét mong đợi. Đường Kỳ Sâm làm như không thấy, vẫn kiên trì như cũ không ngủ lại nhà.

Thương thế của anh ở ngay bàn tay nên không thể lái xe, lão Dư vẫn còn chờ bên dưới. Từ biệt thự ra đến ngoài này phải đi một đoạn ngắn, vào đến xe thì bà vai anh cũng nhiễm đầy một tầng sương lạnh. Ngồi trong xe chốc lát, sương lạnh mới được khí ấm trong xe hóa thành hơi nước ẩm áp ngấm vào áo.

Lão Dư hỏi: "Đường tổng, ngài về căn hộ kia chứ ạ?"

Đường Kỳ Sâm hồi lâu mới lên tiếng: "Công ty."

Trong lòng lão Dư không nén được thở một hơi thật dài, xem ra lại muốn thức trắng đêm làm việc rồi. Hơn nửa của hai tháng nay anh đều dùng cách này vượt qua đêm muộn cô độc, hoàn toàn không để tâm đến chuyện dù cơ thể có làm bằng sắt thép cũng không thể chịu được giày vò như thế.

- - - - -

Tết xuân sắp tới, người ta bắt đầu bận rộn đi mua hàng về tích trữ. Ôn Dĩ Ninh kinh ngạc phát hiện ra Giang Liên Tuyết từng ấy năm mười ngón ta không dính sương mùa xuân, đối với dầu muối củi gạo chưa bao giờ nhắc nhở nhìn một cái năm nay lại trở nên đặc biệt tích cực chủ động. Tủ lạnh trong nhà nhét đầy ứ, trái cây và đồ ăn vặt đầy đủ không thiếu thứ gì. Ngày hôm nay Ôn Dĩ Ninh vừa rời giường còn nghe thấy Giang Liên Tuyết đang gọi điện cho Lý Tiểu Lượng: "Lượng Lượng! Lát nữa đi nhờ xe cháu nhé, đi muốn đến chợ bán hoa quả mua hai trái bưởi cát!"

Ôn Dĩ Ninh vẫn kiên kỵ nên thường nhắc nhở bà: "Mẹ đừng làm phiền thầy giáo Tiểu Lượng người ta nhiều quá."

Giang Liên Tuyết lại không quá để ý, "Phiền phức cái gì, sau này còn chưa biết sẽ là loại quan hệ gì đây."

Mỗi lần chuyển đến đề tài này Ôn Dĩ Ninh đều tự động ngâm miệng lại.

Giang Liên Tuyết liếc cô một cái, giọng điệu bình tĩnh, "Lượng Lượng cũng không phải người tìm không được bạn gái, con nói vì sao người ta vẫn còn độc thân?"

Ôn Dĩ Ninh nghĩ rất lâu, sau đó thân nhiên trả lời: "Con không muốn làm lỡ cậu ấy."

Về sau, Giang Liên Tuyết không đề cập đến chuyện đó nữa.

Lòng nhiệt tình của Lý Tiểu Lượng cũng không phải nói suông. Kỳ thực số lần Giang Liên Tuyết làm phiền anh ta cũng không nhiều, chút chùng mực ấy bà vẫn biết. Nhưng vấn đề là bọn họ không ngăn nổi nhiệt tình của thầy giáo Tiểu Lượng, mỗi lần chính mình mua cái gì đều sẽ tiện thể mua cho bọn họ một phần. Nhiều lần liên tiếp, Ôn Dĩ Ninh cũng cảm thấy kỳ quái, một lần nhân lúc Lý Tiểu Lượng bê một thùng táo liền đi theo sau hỏi: "Lý Tiểu Lượng, trường học nghỉ đông rồi hả?"

Lý Tiểu Lượng đang sai bước qua hàng hiên không quay đầu lại nhìn cô, bê thùng táo đi về phía cửa thang máy, "Không phải."

"Vậy cậu không cần đi làm sao? Không phải cuối kỳ là thời điểm bận rộn nhất hả?"

"Tuần sau nghỉ hè rồi, công việc của tớ đều đã hoàn thành xong." Lý Tiểu Lượng xốc mạnh thùng giấy trong tay, "Ninh nhi, giúp tớ ấn thang máy."

Ôn Dĩ Ninh khi đó cũng không cảm thấy có gì khác thường, lý do này vừa nghe cũng có vẻ có lý. Chỉ là theo cô để ý thì từ cuối tuần trước thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Lý Tiểu Lượng đã bỗng trở nên rất tùy ý.

Qua hai ngày nữa, mấy người bạn học thân thiết trong nhóm nhắn tin cho cô: "Dĩ Ninh, cậu có biết Lượng Lượng đã xảy ra chuyện gì không?"

Câu nói này làm Ôn Dĩ Ninh như lạc giữa sương mù, "Cái gì cơ?"

Người bạn kia kinh ngạc: "Cậu vậy mà lại không biết?"

"Biết cái gì?"

"Lượng Lượng bị trường học đuổi việc rồi."

Ôn Dĩ Ninh run lên một cái, điện thoại cũng suýt chút nữa rơi xuống đất.

"Hai tuần rồi. Nhưng chuyện này cũng thật kỳ quái, ngày thường Lượng Lượng trong công tác giảng dạy biểu hiện rất tốt, cũng được học sinh yêu quý. Nhưng đột nhiên lại bị sa thải, lý do còn con mẹ nó khôỉ hài hơn, nói là sang năm có cơ chế cải cách gì đó, đều là từ trên sắp xếp xuống."

Sao có thể chứ? Ôn Dĩ Ninh lập tức lên mạng tìm những thông tin liên quan, đều không có quy định cứng nhắc như thế này. Ba mẹ Lý Tiểu Lượng trước khi về hưu là cán bộ công chức, tuy không phải quyền thế ngập trời, nhưng quan hệ móc nối cũng rất rộng. Ôn Dĩ Ninh nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cảm thấy chỉ có thể là một khả năng.

Thầy giáo Tiểu Lượng hẳn là đã đắc tội người nào đó rồi.

Lý Tiểu Lượng bị cô tra hỏi còn trách mấy người bạn kia lảm nhảm, hung hăng mắng bọn họ một trận, sau đó mới cười hi hi trấn an Ôn Dĩ Ninh: "Không có chuyện gì, điều phối công tác thôi mà, rất bình thường. Cái này hoàn toàn không liên quan đến cậu, không cần làm cái vẻ mặt thù sâu đại hận như thế, không xinh nữa rồi."

Ôn Dĩ Ninh không nghe anh ta nói, trong lòng như đã có suy đoán của mình, nhưng vẫn muốn nghe được câu xác nhận của Lý Tiểu Lượng. Cô cực kỳ bình tĩnh, hỏi: "Có phải có người cố tình nhắm vào cậu không?"

Hai người mặt đối mặt, chỉ cần một cái ánh mắt, Lý Tiểu Lượng liền hiểu được suy nghĩ trong lòng cô.

Bọn họ từ năm 15 tuổi đã là bạn cùng bàn, giao tình nhiều năm như vậy cũng không khó để hiểu suy nghĩ của đối phương. Có những lúc thậm chí không cần phải nói một chữ, ví như giờ khắc này, chỉ trong vài giây trăm mặc ngăn ngui, Ôn Dĩ Ninh liền biết suy đoán của cô đã đúng.

Nụ cười của Lý Tiểu Lượng so với vừa rồi cũng rõ ràng cứng nhắc hơn một chút, nhưng vẫn bày ra cái dáng vẻ ôn hòa chẳng hề gì, "Không liên quan, thầy giáo thì đi đâu chẳng làm được, cũng không nhất định phải là ở trường thể dục thể thao."

Lời này khiến Ôn Dĩ Ninh nghe vào không nhin được chua xót. Công việc ổn định lại có thể diện như vậy, thậm chí đã có được biên chế đảng hoàng, nói thì dễ, nhưng có thể tìm được nơi nào tốt hơn chỗ đó cơ chứ? Lý Tiểu Lượng đơn giản chỉ là muốn an ủi cô, thế nhưng, người bị hại rõ ràng là anh ta cơ mà.

Trái tim Ôn Dĩ Ninh không nhin được trào ra cay đắng. Những năm này hai người từ bạn bè chuyển thành người yêu, lại từ người yêu trở về là bạn bè, thầy giáo Tiểu Lượng đối với cô chăm sóc bao dung thậm chí còn cẩn thận tỉ mỉ hơn cả Giang Liên Tuyết. Anh ta đã sớm là người thân của cô, là tia sáng hiếm hoi trong thế gian lẻ loi cô độc này mang đến cho cô hi vọng.

Ôn Dĩ Ninh ngất lời anh ta, vành mắt đỏ lên, "Cậu không làm thầy giáo thì có thể làm gì?"

Lý Tiểu Lượng bị phản ứng này của cô dọa cho tay chân luống cuống: "Không có nghiêm trọng như vậy, vẫn chưa chính thức đuổi mà, còn đang trong danh sách chờ thôi. Dù sao cũng sắp nghỉ đông, cứ coi như là nghỉ sớm một chút."

Nói đến mấy chữ cuối, thanh âm của Lý Tiểu Lượng rõ ràng đã dần nhỏ lại, thật ra trong lòng anh ta cũng không rõ.

- - - - -

Cả một buổi sáng thứ tư Đường Kỳ Sâm đều ở công ty, người phụ trách của phòng kế hoạch và phòng tài vụ đều đã ở đây. Đường Kỳ Sâm đang chỉ ra vài điểm nhỏ cần sửa đổi trong phương án lương thưởng cuối năm. Vết bông trên mu bàn tay anh chưa hoàn toàn lành lại, sợ nhiễm trùng nên vẫn dùng băng gạc quấn lấy. Khí trời mấy ngày nay u ám không thấy ánh mặt trời, không khí lạnh lẽo hết đợt này đến đợt khác xông đến như tiếp sức mùa thi, suốt một tháng nay Thượng Hải đều không có được mấy ngày khí trời thông thoáng. Loại mưa tuyết ẩm ướt lại lạnh lẽo này đối với Đường Kỳ Sâm không có lợi. Kha Lễ đặc biệt cẩn thận, đến cả việc đổi thuốc cũng để cho lão Trần tự mình qua đây.

Thời điểm bọn họ nghỉ sự Kha Lễ đứng một bên. Điện thoại Đường Kỳ Sâm thi thoảng lại sáng lên, đều là do Kha Lễ nghe máy. Hơn mười giờ, Kha Lễ nhận được điện thoại của Trần Táp, sau khi nghe được vài câu sắc mặt thoáng chốc cứng đờ. Trò chuyện kết thúc, anh ta cẩn thận dè dặt liếc về phía Đường Kỳ Sâm, trong mắt có hoảng sợ vô cùng. Không lâu sau Kha Lễ đi ra khỏi văn phòng, lúc trở về trong tay đã có thêm một tập văn kiện cần ký tên.

Mười một giờ, phương án cuối cùng cho lương thưởng cuối năm đã quyết định xong, hai vị giám đốc lần lượt rời đi.

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm lúc này mới chuyển sang người Kha Lễ, "Có việc?"

Kha Lễ đi đến trước bàn làm việc của anh, sau đó nhẹ nhàng đặt tập văn kiện đến cạnh tay Đường Kỳ Sâm. Đây là giấy tờ cần ký tên theo thông lệ, Đường Kỳ Sâm mở nắp bút vàng ra, qua loa lật vài tờ, sau đó nhanh thoăn thoắt ký tên. Ở giữa còn có vài tập văn kiện gửi từ Châu Âu về, đều là một trong những sản phẩm cá nhân của Đường Kỳ Sâm, anh xuất thân như vậy, dĩ nhiên từ lâu đã không chỉ giới hạn ở trong số cổ phần của tập đoàn Á Hối. Cảnh An Dương yêu thương con trai độc nhất, ông ngoại anh cũng vô cùng cưng chiều cháu ngoại, từ nhỏ đã mua tặng cho anh không ít tài sản. Một phần này Đường Kỳ Sâm đều giao cho công ty quản lý, hoạt động quy phạm ngay ngắn, lợi nhuận hàng năm cũng tương đối khả quan.

Ký xong tập văn kiện bên tay trái, voi dần voi dần, Kha Lễ rốt cuộc không nhịn được lên tiếng: "Đường tổng."

Đường Kỳ Sâm tạm dừng ngồi bút trong tay, ngẩng đầu lên.

Kha Lễ cân nhắc đắn đo một hồi, giọng nói từ bao giờ đã trở nên căng thẳng, "Cái cuối cùng ở bên phải đó..... đơn xin từ chức."

Đường Kỳ Sâm nhú mày nhìn sang. Anh rũ mi mắt, đưa tay đẩy mấy tập tài liệu bên trên ra, cuối cùng nhìn thấy tờ giấy kia. Là loại giấy chuyên dụng của phòng nhân sự tại tập đoàn Á Hối, dùng chữ Khải nhỏ viết tay đẹp đẽ.

"Kính gửi lãnh đạo công ty:

Viết đơn xin từ chức này, kính xin rộng lòng tha thứ. Năm ngoái tôi nhận được cơ hội vào công ty, đến tận bây giờ vẫn còn mang lòng cảm ơn, tự mình cảm thấy đã có được lợi ích không nhỏ, lẽ ra phải càng nên tận sức, hết lòng báo ơn. Nhưng không như mong muốn, cho đến hiện tại bởi vì lý do cá nhân nên bắt buộc phải xin nghỉ. Công ơn dẫn dắt bồi dưỡng tôi đều ghi lòng tạc dạ. Chúc công ty mọi sự đều thuận, ngày càng nhận được niềm tin nơi khách hàng.

Ký tên: Ôn Dĩ Ninh"

Chữ nào cũng biết, nhưng lại giống như tất cả đều vô cùng xa lạ. Cột ký tên xác nhận phía dưới đã có tên của giám đốc Trần Táp. Nhân viên cấp bậc nhỏ này bình thường từ chức cũng không cần hỏi Đường Kỳ Sâm. Phần lớn đều là một thời gian sau phòng nhân sự sẽ tập hợp lại rồi nộp cho anh xem qua. Còn có, nhân viên chủ động xin nghỉ việc ở Á Hối là cực kỳ hiếm có, loại công việc này gần như đã trở thành cảm giác không tồn tại.

Thấy Đường Kỳ Sâm hồi lâu không phản ứng, Kha Lễ có chút lo lắng, liền nói: "Sáng nay gửi đến Trần Táp, Trần Táp nói tôi xin chỉ thị ngài, hỏi có cần yêu cầu cô ấy tự mình đến đây làm thủ tục hay không?"

Sắc mặt Đường Kỳ Sâm trắng bệch, ngữ điệu cũng cứng ngắt như ngâm phải hòn đá. Anh nói: "Không cần." Sau đó trên cột phê chuẩn viết hai chữ đồng ý, lại ký tên của mình. Một chữ "Sâm" cuối cùng hạ xuống, nét chữ cứng cáp, giống như lấy toàn bộ khí lực của anh đổ vào đó, tờ giấy in ra cũng bị rách thành một đường ngắn.

Đường Kỳ Sâm ném bút rồi vội vàng ôm lấy dạ dày, sống lưng nghiêng về bên phải, mở ngăn tủ ra, cả cánh tay đều run rẩy. Kha Lễ nhất thời hoảng sợ: "Đường tổng!"

Ngón tay Đường Kỳ Sâm run rẩy mảnh liệt, một lọ thuốc màu trắng trong tay. Kha Lễ nhìn thấy lọ thuốc kia, hàn khí thoáng chốc từ lòng bàn chân theo lên đỉnh đầu.

Đây không phải thuốc lão Trần chuẩn bị cho anh.

Tuy cũng là lọ thuốc màu trắng, nhưng không phải lọ lớn này.

Kha Lễ biết mình khuyên không nổi anh, trong lòng lạnh lẽo không ngừng vây lấy, căn bản không dám nghĩ về nơi sâu hơn.

Đường Kỳ Sâm thấp giọng nói: "Cậu đi ra ngoài, một tiếng tiếp theo không có lịch trình công tác, tôi nghỉ ngơi một lúc."

Kha Lễ ngoại trừ phục tùng cũng biết không thể làm gì. Đường Kỳ Sâm đây là đang thương tâm, lại không muốn đem mặt yếu ớt nhất này để cho bất kỳ ai nhìn thấy. Những năm này anh luôn giỏi khắc chế, bất kỳ khó khăn nào trên thương trường đều không loạn, nhẹ nhàng giải quyết, nhẹ như mây gió, cũng là nắm chắc phần thắng trong tay. Nhưng tại thời khắc này, đến cả Kha Lễ cũng không nhẫn tâm rồi.

Uy hiếp cả cuộc đời này của Đường Kỳ Sâm có lẽ cũng chỉ có một chuyện này mà thôi.

Một tuần cuối cùng trước kỳ nghỉ Tết xuân, phòng tài vụ thẩm duyệt lại toàn bộ một lượt, ngoại trừ theo nguyên tắc phân chia lương thưởng, mỗi nhân viên Á Hối đều được thưởng cố định 5000 nguyên. Ai cũng vui vẻ hí hửng, càng quyết tâm năm sau phải nỗ lực hơn. Loại chế độ cổ vụ này rất hữu hiệu, cũng nói rõ Đường Kỳ Sâm từ trước đến giờ là vị lãnh đạo yêu quý nhân tài.

Năm nay các cuộc họp hàng năm ở những công ty con dưới trướng Á Hối anh đều không tham gia, chỉ có mặt duy nhất ở buổi tiệc của tổng bộ ở Thượng Hải, hơn nữa cũng chỉ lên nói ngắn gọn vài câu liền rời khỏi. Buổi liên hoan trước đêm giao thừa của tầng quản lý cấp cao, Trần Táp trong bữa tiệc đã nói với anh, "Đồ đạc của Dĩ Ninh ở công ty đều đã giao cho Dao Dao đóng gói rồi gửi về quê cho cô ấy, đoán chừng người trước cuối năm sẽ không về Thượng Hải nữa. Nhưng tôi nghe nói căn nhà thuê kia tháng ba đến kỳ, không biết còn muốn tiếp tục thuê hay không."

Trần Táp vốn là muốn an ủi, muốn nói với anh tuy là hiện tại không đến, nhưng năm sau sẽ tới thôi. Thế nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, Trần Táp tình ý nhận ra hiệu quả ngược lại. Về mặt Đường Kỳ Sâm thoáng chốc hiện lên cô đơn, nhưng là loại an ủi này với anh cũng không hẳn là phải cây châm sắc nhọn đâm tới, bởi hình như từ lâu anh đã nhìn thấy câu nói "tạm thời tách ra" khi trước sợ rằng cũng chỉ là tầm séc không không có thời hạn mà thôi.

Một người phải đi, không phải bất ngờ đột nhiên, mà là dao cùn cắt thịt, từng chút từng chút một rút cạn sức sống của con người, chặt đứt từng tia ôn nhu hi vọng của nhau.

Ngày tiếp theo, công ty bắt đầu bước vào kỳ nghỉ lễ. Trần Táp đưa Trần Từ Du đi Hawaii chơi. Căn bệnh hô hấp của mẹ Kha Lễ vẫn dai dẳng không dứt, năm nay mùa đông ở Thượng Hải âm hàn ướt lạnh, xem dự báo thời tiết, Tết xuân cũng vẫn là mấy ngày nhiệt độ thấp lại có mưa tuyết mà thôi. Kha Lễ ở Thâm Quyển và Tam Á đều có bất động sản, người một nhà đơn giản đi Tam Á đón Tết Xuân. Đường Kỳ Sâm từ sớm đã thông báo cho lão Dư để ông ở nhà yên tâm ăn Tết, thời gian này anh không cần dùng xe.

Tất cả thu xếp thỏa đáng, tuổi của Đường Kỳ Sâm cũng đã tăng lên một con số nữa.

Quy củ của Đường gia, Đường Kỳ Sâm là trưởng tử trưởng tôn, ăn Tết nhất định phải ở nhà không thể đi đâu. Quê hương của Đường thị ở Hồng Kông rất nhiều lễ nghi vẫn là từ lão tổ tông truyền xuống. Bữa tiệc đêm giao thừa ở nhà hàng năm đều giống nhau, mời đến một vị đại sư giảng thuyết pháp. Đường gia thuận đường xuôi gió mấy chục năm, không nói mê tín, nhưng Đường lão gia từ đối với những thủ tục này vẫn rất chú trọng.

Bữa tiệc cuối năm của năm nay là vào buổi trưa, một đại gia đình tụ tập cũng chỉ thiếu một mình Đường Diệu. Nghe nói là về Mỹ làm việc, Đường lão gia từ cũng không nói ti mi. Tiểu bối Đường gia vẫn tính là nhiều, ngành nghề nào cũng có, bầu không khí vô cùng náo nhiệt, nhưng cũng không quá dám ồn ào với Đường Kỳ Sâm. Trong lúc bầu không khí vô cùng vui vẻ, một người em họ can đảm nhất đứng ra hỏi một câu thay cho tiếng lòng của mọi người: "Anh Kỳ Sâm bao giờ đưa chị dâu về đây ạ!"

Đường Kỳ Sâm cười, ảm đạm nhưng nhạt, "Đã chuẩn bị tiền lì xì chưa mà hỏi?"

Cô em họ lập tức thò cái đầu ra, "Rồi rồi, chỉ cần có chị dâu, em nhất định sẽ đưa cái lớn nhất!"

Nếu Đường Kỳ Sâm đồng ý tiếp tục đề tài này, vậy nhất định là có dấu hiệu. Tất cả mọi người đều im lặng, đầy mắt mong chờ anh cho cái dấu hiệu rõ ràng hơn chút.

Nhưng Đường Kỳ Sâm chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Cất đi thôi."

Mộng đẹp như đã trăng se cát, tình dậy đã không còn thấy người trong mộng.

Cảnh An Dương ngồi cạnh anh, sau khi nhìn con trai mình hồi lâu, cuối cùng khẽ cúi đầu, im lặng nhấp một ngụm rượu đỏ.

Đêm giao thừa, Đường Kỳ Sâm phải đi ra ngoài.

Vẫn là chỗ cũ với mấy người Phó Tây Bình, đám anh em bọn họ mỗi khi đến cuối năm đều sẽ có một buổi tụ tập như vậy. Chuyện này Cảnh An Dương cũng biết, mỗi năm anh đều sẽ về trước nửa đêm, nhưng năm nay bà lại thật lòng không muốn để anh đi. Mấy tháng này quan hệ mẹ con bọn họ vẫn luôn không lạnh không nóng. Đường Kỳ Sâm tốt tính, đối với trường bối không có một câu nặng lời, cũng ngậm miệng không nói đến những chuyện không vui kia. Cản trở về chưa bao giờ lấy cớ trốn tránh, cần lễ nghi xưa nay cũng đều chu đáo hết lòng.

Cảnh An Dương không muốn thừa nhận, nhưng bà có thể cảm nhận được con trai đang dần có khoảng cách với bà.

Đường Kỳ Sâm cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, đang thay giày thì Cảnh An Dương đi tới, "Để tài xế trong nhà đưa con đi."

"Không cần." Đường Kỳ Sâm thay xong giày, khoác thêm chiếc áo bành tô rồi mở cửa bước chân vào gió rét.

Đêm 30 mọi con đường ở Thượng Hải trở nên thông thoáng hơn trông thấy, lúc đi ngang qua trường trung học Dục Tài bầu trời lại bắt đầu có tuyết rơi. Tuyết cứ như vậy lẳng lẳng đậu xuống tấm kính chắn gió của chiếc Land Rover, một bông tuyết tan đi, một bông khác lại đậu xuống thế chỗ. Đường Kỳ Sâm dừng xe, lúc xuống xe dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, thấy được một vệt tím sẫm rạch ngang bầu trời, như là con mắt nhìn xuống trần gian.

Trong phòng khách, bọn Phó Tây Bình sớm bắt đầu trò vui. Mấy tên thích cợt nhả nhất hội đều đã trở về, mấy người đàn ông sắp bước sang tuổi đầu bốn lại như mấy đứa trẻ lẩn lộn chơi đùa, thật sự là khó mà khoanh tay đứng nhìn. Phó Tây Bình gọi anh vào bàn chơi bài, sau đó hướng về phía bên kia hô lên: "Mẹ nó tên nào mặc quần sịp trắng thế, đồ đàn bà."

Cuối năm không cần kiêng nể kiêng miệng, một phần cũng là trên người Phó Tây Bình đã có sẵn vài điểm vô lại.

Đường Kỳ Sâm ngồi xuống, thuận tay lấy điều thuốc kẹp chơi trong tay cậu ta, đưa lên miệng, lại cầm diêm quẹt lửa chân.

Phó Tây Bình vội giấu bao thuốc đi, vô cùng không tình nguyện nói: "Anh giới rồi, từ bao giờ lại hút thuốc thế hả? Cái thân đó còn chưa đủ nát sao?"

Đường Kỳ Sâm không lên tiếng, nghiêng mặt về phía anh ta, đem đầy miệng khói thuốc lá chậm rãi nhả ra. Ánh mắt của anh và khí trời bên ngoài tựa như giao hòa, không có chút hơi thở của người sống, Phó Tây Bình đảo bài, nói: "Chơi một ván đi."

Hai tiếng qua đi, thắng thua đã định, vẫn tính là hòa khí.

Bên này đánh bài, bên kia hát karaoke, căn phòng không yên tĩnh, nhưng mục tiêu chính là chỗ náo nhiệt này. Đám người bọn họ xét về làm ăn kinh doanh đương nhiên không có chỗ nào để chê, nhưng hát vô cùng khó nghe, gào khóc thảm thiết một hồi cho đã nghiện, cuối cùng hứng thú cũng coi như hết.

Màn hình chuyển sang kênh truyền hình trực tiếp. Là liên hoan đêm mừng Tết xuân của đài Trung Ương, khoảng mười giờ, mấy người dẫn chương trình đang vui vẻ nói chuyện, nghe vài câu, hình như là năm nay ngoài Bắc Kinh còn có mấy cầu truyền hình ở các nơi khác. Khung cảnh liên tục đổi, Thẩm Quyến, Quý Châu, Thành Đô, cuối cùng ống kính xẹt qua Thượng Hải.

Lúc người dẫn chương trình tại cầu Thượng Hải chúc mừng năm mới, Đường Kỳ Sâm theo bản năng ngược mắt lên nhìn màn hình. Phó Tây Bình cũng quay đầu sang, sau đó vui vẻ nói: "Ồ! Đây không phải cô bạn gái phát thanh viên của Lục Lục sao?"

Người dẫn chương trình tận lực khuấy động bầu không khí: "Để cho mọi người nghe tiếng reo hò nhiệt tình của khán giả tại hiện trường nào!"

Bên kia Bến Thượng Hải, quần chúng người người nhốn nháo đứng dưới Tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông, pháo hoa từng đợt tỏa ra như cảnh liêu gấp xuân.

Trên môi mỗi người đều là nụ cười vui vẻ, mỗi đợt ánh sáng tỏa ra đều mang theo mật ngọt.

Đường Kỳ Sâm đang cúi đầu châm thuốc, cây diêm trong tay quẹt lên mấy lần nhưng không bắt lửa, nơi khóe mắt vừa mới nhấc lên, hết thấy động tác trong nháy mắt tạm ngừng. Trên màn hình, trong ngàn vạn người kia, một cô gái nhỏ mặc chiếc áo khoác dày màu trắng, khóe miệng hơi cong, ánh mắt ôn hòa bình tĩnh nhìn về phía màn hình.

Chỉ một giây lướt qua, ngón tay của Đường Kỳ Sâm buông lỏng, điều thuốc theo lực hút của trái đất rơi xuống. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, thậm chí rất có thể cô gái nhỏ kia không phải là Ôn Dĩ Ninh. Nhưng không quan trọng, mọi lý trí của anh đều đã bị ai đó mang đi mất rồi.

Lại sau đó, bài hát ai chọn nhưng không có người hát, chỉ có tiếng nhạc không lời truyền ra. Đường Kỳ Sâm cái gì cũng không nghe thấy, chỉ có một câu hát không ngừng vang vọng theo con đau run rẩy đang không ngừng lan ra khắp cơ thể anh.

Phó Tây Bình vốn đang uống nước, túi áo bỗng nhiên trống rỗng, đợi đến khi anh ta phản ứng lại, Đường Kỳ Sâm đã cầm chìa khóa đi mất, chỉ để lại một cái bóng lưng vội vàng.

"Kỳ Sâm anh làm cái gì thế! Anh đi đâu!" Phó Tây Bình sợ đến mức vội đuổi theo ra cửa, "Nhanh! Đều đi theo đi! Không được để anh ấy xảy ra chuyện!"

Đêm 30 đường lớn trống trơn, chiếc xe của anh không ngừng tăng tốc, như nôi diên phóng về phía Bến Thượng Hải. Bởi vì có tiết mục cuối năm nên hai bên đường giao thông đều có camera giám sát, đèn báo hiệu và chuông ngại vật từ phía xa phía xa phát sáng nhưng Đường Kỳ Sâm cái gì cũng không nhìn thấy, âm thanh gì cũng không nghe thấy, sức lực đập trên chân ga càng lúc càng lớn.

Cảnh sát giao thông càng ngày càng đông, tầng tầng lớp lớp, dàn trận địa như đã sẵn sàng nghênh đón quân địch, thậm chí còn có người giờ súng cảnh cáo. Mấy người Phó Tây Bình lái xe theo sát phía sau, điện thoại gọi hết cuộc này đến cuộc khác đều không có người tiếp đón, cuối cùng dứt khoát mở cửa sổ hét to: "Kỳ Sâm!!"

Chiếc Land Rover màu đen cách đó năm mét bấy giờ mới miễn cưỡng dừng lại, thân xe giật mạnh, như là người sắp chết không ngừng thở gấp hồng lầy chút không khí cuối cùng của cuộc đời, máu huyết dần tĩnh lại, lý trí trở về, mạng vẫn còn.

Đường Kỳ Sâm nhắm mắt giữa đầu ra sau, bàn tay giữ chặt tay lái vẫn còn đang run rẩy. Tiếng đồng hồ đếm ngược, pháo hoa cách đó không xa cũng ngày càng dày đặc, từng đóa từng đóa nổ tung, ánh sáng chớp tắt chiếu lên khuôn mặt anh, vụt sáng, rồi lại tắt lịm, như nước lạnh dội lên trái tim bỏng

lửa. Nhớ đến lời của bài ca không ai hát vừa rồi, từng chữ từng chữ, tựa như mũi khoan hướng về phía trái tim anh mà không ngừng đục khoét -----

Đời người ngắn ngủi, giấc mộng khiến ta loạn trí.

Lúc Đường Kỳ Sâm mở mắt ra, uớt ý mỏng manh thấm vào khoeo mắt đuôi lông mày, mà chiếc áo thun đen mặc trên người này, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Một tối âm ỉ, trực tiếp khiến cho Phó Tây Bình thót tim suýt chút tắt thở mà chết, anh ta nửa kéo nửa diu người từ trong xe ra, nhét vào xe mình, dĩ nhiên là không dám để cho anh tiếp tục lái xe nữa.

"Con mẹ nó em phục anh rồi, cuối năm cuối tháng, ngộ nhờ xảy ra chuyện thì phải làm sao hả! Em biết bàn giao cho người nhà anh thế nào hả!" Phó Tây Bình vừa tức vừa gấp, "Mấy ngày nữa anh đừng có lái xe, ra ngoài nhất định phải mang theo tài xế cho em!"

Đường Kỳ Sâm dùng sức day ấn mi tâm, anh không lên tiếng, cả người mệt mỏi khó nén.

Phó Tây Bình lái xe về phía Đường gia, "Đưa anh về, cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, cái gì cũng đừng nghĩ, ngủ một giấc là tốt rồi."

Từ nơi này về đến Đường gia rất gần, chưa đến hai mươi phút, đi qua hai cái đèn xanh đèn đỏ đã đến. Phó Tây Bình yên lặng cả một đường, cuối cùng vẫn không nhịn được nói với anh: "Anh còn nhớ thằng em họ Phó Minh của em không?"

Đường Kỳ Sâm nhàn nhạt đáp: "Ừ. Cậu ta làm bên giáo dục."

"Năm ngoái được điều đến địa phương mới, quản lý sở giáo dục ở đó." Phó Tây Bình giảm tốc độ xuống, "Chưa nói với anh, cậu ta ở ngay tỉnh H."

Da mặt Đường Kỳ Sâm giật giật, nhưng cũng không có quá nhiều kinh ngạc. Nếu lựa chọn làm trong cơ quan nhà nước thì không phải mấy năm rèn luyện cơ sở là xong, năm này ở đây năm sau ở kia, ít ngày nữa lý lịch hoàn thiện cũng có thể tìm cơ hội nhảy lên trên.

"Lúc trước mẹ anh đi tìm cậu ta." Phó Tây Bình chậm rãi kể lại mọi chuyện cho anh: "Nói là để giải quyết một người. Huy biên chế của cậu ta, là một giáo viên dạy thể dục ở một trường đại học địa phương, dạy bóng rổ."

"Cậu ta nghỉ Tết về Thượng Hải có thắc mắc với em một câu. Vị thầy giáo kia rất trẻ, theo lý thuyết lẽ ra sẽ không liên quan gì đến phía chúng ta bên này. Có phải người bên cạnh cậu ta đã đắc tội với ai hay không?"

Lời của Phó Tây Bình đã nói đến rõ ràng, nhưng Đường Kỳ Sâm ngồi phía sau xe trước sau đều không có động tĩnh.

Phó Tây Bình buồn bực quay đầu liếc nhìn, trái tim trong nháy mắt nhảy lên.

Sắc mặt Đường Kỳ Sâm vui lấp trong ánh sáng u ám, tức giận sắc bén không có chút nào muốn giấu đi tràn giữa hai hàng lông mày. Tựa như chấn động trước khi núi lửa phun trào, lại tựa như sức mạnh tích trữ nhiều năm từng chút từng chút một phình ra, nứt toác, chỉ chờ một giây sau liền triệt để bạo phát.

Trở lại Đường Trạch, Cảnh An Dương đang sắp xếp di giúp việc trong nhà bày trái cây ra đĩa, biệt thự xa hoa đèn đuốc sáng choang, cửa lớn treo hai câu đối hiện ra không khí vui mừng. Bà nhìn thấy Đường Kỳ Sâm trở về sớm như vậy, vừa bất ngờ lại vừa vui vẻ, "A, năm nay về sớm thế? Di Chu, luận cho Kỳ Sâm mấy cái sùi cào."

Sắc mặt Đường Kỳ Sâm kém đến cực hạn, không có bất kỳ uyển chuyển nào làm nèn, ngay trước mặt trực tiếp chất vấn Cảnh An Dương: "Lý Tiểu Lượng là mẹ tìm cách gây khó dễ phải không?"

Cảnh An Dương hơi sững sốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục vẻ uy nghiêm của bậc trưởng bối, "Kỳ Sâm, thái độ này của con là sao hả?"

Đường Kỳ Sâm lạnh giọng, "Mẹ hi vọng con phải có cái thái độ gì đây?"

Cảnh An Dương nở nụ cười châm chọc, "Rồi sao, nhịn không được nên đến chỗ con cáo trạng?"

Đường Kỳ Sâm run lên, trái tim chấp vá tựa tảng băng trôi bỗng nứt toác, vết thương chia năm xẻ bảy, đến cả xương cốt cũng không còn lành lặn. Hóa ra cho đến tận bây giờ mẹ anh vẫn có thành kiến như vậy với Ôn Dĩ Ninh, ngoài đau lòng cũng chỉ có chết lặng, cắn răng nhả ra từng chữ:

"Cô ấy đã chia tay với con rồi, mẹ còn chưa hài lòng sao? Mẹ sợ cái gì vậy? Sợ cô ấy đến tìm con, quấn lấy con, sợ cô ấy vương vấn không dứt được với con? Vậy nên mẹ thả dùng phương thức như vậy, bắt lấy người bên cạnh để uy hiếp cô ấy? Sai rõ ràng là mẹ, đến bây giờ mẹ lại chụp cái mũ đó lên đầu cô ấy. Làm sao? Hợp lại bắt nạt cô ấy không thể phản kháng cũng không thể trả đũa đúng không? Ý vào con tôn trọng mẹ rồi cuối cùng sẽ vẫn phải thỏa hiệp, được một tác rồi lại lần thêm một thước, có đúng không? ----- Có đúng không hả?!"

Một tiếng rống giận cuối cùng này dọa cho Cảnh An Dương kinh hãi đến mức bả vai run rẩy kịch liệt.

Bà mấp máy môi, ngực tắc nghẽn, nhìn con trai mình đứng trước mặt với bộ dạng tựa như mất khống chế lại tựa như tan vỡ, vừa vô lực lại vừa phẫn uất, dùng sức lớn tiếng đáp lại một câu: "Mẹ đều là vì muốn tốt cho con!"

"Vì muốn tốt cho con?" Đường Kỳ Sâm nở nụ cười uy nghiêm mà đáng sợ, cười đến mức khoeo mắt đuôi lông mày đều dương cao, cười đến mức trên

mặt đều là bi thương. Cuối cùng ánh mắt anh thẳng tắp nhìn về phía bà, hàn ý u tối trong nháy mắt tỏa ra, "Mẹ, mẹ thật sự cho rằng con hiếm lạ mấy thứ này?"

Cảnh An Dương choáng váng, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, "Kỳ Sâm, không được tùy hứng."

Đường Kỳ Sâm nhìn bà, dáng vẻ cao ngạo lại lãnh huyết, "Con không cần Á Hối, cũng không muốn làm tổng giám đốc gì cả, cổ phần trong tay con ai muốn thì cứ việc lấy đi. Mẹ cho rằng con không bỏ xuống được tất cả những thứ này? Mẹ, mẹ có tin hay không chỉ cần con muốn đại nghịch bất đạo thì ai cũng sẽ không ngăn được!"

Những câu nói này không nghi ngờ gì đã biến thành mũi dao đâm mạnh vào tim Cảnh An Dương, một nữ chủ nhân kiên cường như vậy, đến lúc này lại che mặt khóc nức nở, "Con thật sự muốn dang cơ nghiệp của Đường gia cho kẻ khác thật sao? Trách nhiệm cũng không muốn chịu nữa? Mẹ cũng chỉ có một đứa con trai này, con không thể độc ác như vậy với ba mẹ được!"

Yết hầu Đường Kỳ Sâm khề lẩn, "Vì thế nên mẹ mới nhấn tâm với con?"

Khắp nơi trên cơ thể Cảnh An Dương đều đau đớn như kim châm, nước mắt theo từng hàng từng hàng rơi xuống.

Anh lại nở nụ cười tự giễu, "Mẹ thật sự cho rằng con gái nhà người ta hiếm lạ chút tiền của mẹ? Không lẽ cứ là mẹ có tiền có quyền thì những người tiếp cận con trai mẹ đều phải có mưu đồ? Mẹ muốn môn đăng hộ đối, đó là mặt mũi của mẹ, không phải điều con muốn! Con chịu thỏa hiệp với mẹ, không phải con sợ mẹ, là..... con không nỡ nhìn thấy Niệm Niệm chịu khổ."

Nửa câu nói cuối cùng, giọng của Đường Kỳ Sâm đã hoàn toàn lạc hẳn đi, anh đè nén, cổ họng lại như có tảng đá chồng lên, nói một chữ thôi cũng đau không muốn sống. "Không phải là mẹ chúng mắt cô ấy nên chúng con mới kết thúc, là gia đình chúng ta không xứng với con gái nhà người ta."

Câu nói này giống như vượt phải cái vẫy ngược của Cảnh An Dương, bà cảm chiếc chén sứ trên bàn ném về phía Đường Kỳ Sâm. Tức thì tức, nhưng Cảnh An Dương cũng không nỡ làm con trai mình bị thương. Thế nhưng Đường Kỳ Sâm lại thẳng tắp đứng đó, trốn cũng không trốn. Cái chén sượt qua mặt anh rồi rơi xuống đất, cuối cùng đập lên mặt đá vỡ tan.

Má phải Đường Kỳ Sâm nổi bật một đường rạch, dòng máu đỏ tươi nóng bỏng chậm rãi rỉ ra, nhìn mà giật mình.

Cảnh An Dương hoảng loạn, "Con, sao con không tránh đi?!"

Đường Kỳ Sâm chết lặng, vết thương trên mặt không cảm giác được chút nào đau, bụng căng trướng cũng không cảm giác được, trái tim phảng phất không còn là của mình. Anh nghiêng mặt lại, xoay người muốn đi. Thế nhưng vừa bước lên được một bước, bụng như có một cái mũi khoan kim cương không ngừng đục khoét, đau đến mức một hơi cũng thở không ra.

Bước chân anh lao đảo, cơ thể lung lay, dạ dày giống như có một túi máu căng lúc nào cũng có thể nổ tung, men theo cột sống của anh kích thích đến từng dây thần kinh mẫn cảm nhất.

Mồ hôi lạnh từng hạt từng hạt lớn lăn xuống, một màn ký ức cuối cùng trước khi anh mất đi tri giác là cảnh Cảnh An Dương nghẹn ngào gào lên, là bảo mẫu Chu tan vỡ khóc rống.

Đêm giao thừa, bệnh viện Hoa x Thượng Hải.

Mấy giáo sư chuyên gia suốt đêm hội chẩn, lại xem xét chỗ hồ sơ bệnh án ít ỏi bao nhiêu năm qua của Đường Kỳ Sâm lưu giữ trong bệnh viện, lão Trần nhận được tin tức vội vàng phi thân chạy tới, đem toàn bộ những bản báo cáo bên này của mình theo, rồi cuộc toàn bộ những người họ lúc này mới biết được tình hình thật sự gần đây của Đường Kỳ Sâm.

Đường gia một đêm đại loạn, giống như trái tim duy trì sự sống của gia đình đã ngừng co bóp.

Cảnh An Dương lên tinh thần, dặn dò không cho tin tức lộ ra ngoài, đặc biệt là phía truyền thông, chỉ được cho mấy người họ hàng gần của Đường gia đến bệnh viện trông coi.

00 giờ 00 phút, cả đất nước ngập tràn trong bầu không khí đón năm mới.

Bác sĩ giỏi nhất Thượng Hải từ trong phòng đi ra, Cảnh An Dương là người đứng lên đầu tiên, "Giáo sư Tề, tình hình của Kỳ Sâm thế nào rồi?"

Vị bác sĩ tóc hoa râm mang theo sắc mặt nặng nề đi thẳng vào vấn đề: "Bước đầu chẩn đoán thịt thừa trong dạ dày lở loét sinh mủ, xuất huyết tuy không quá nhiều nhưng bởi vì mức độ viêm quá nghiêm trọng nên dẫn đến lở loét lan rộng, phải tập tức làm giải phẫu, sau đó lấy một bộ phận thịt thừa tiến hành sinh thiết bệnh lý, phụ nhân..... xin phụ nhân hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Hai chân Cảnh An Dương mềm nhũn, may mắn có di Chu đứng bên cạnh lập tức đỡ lấy. Sắc mặt bà trắng bệch, ánh mắt cũng mất đi tiêu điểm. Vài giây sau, bà run rẩy hỏi: "Kha Lễ đang ở đâu rồi?"

"Vừa mới gọi điện thoại tới, ở sân bay Phụng Hoàng chuẩn bị đăng ký, khoảng ba giờ sau sẽ đến sân bay Phố Đông."

Cánh môi Cảnh An Dương run rẩy, "Nói cậu ta đi tỉnh H, tỉnh H ấy, đưa con bé đến, đưa ngay đến đây!!" Tâm tình hoàn toàn bị ép vỡ, bà thất thanh khóc rống: "Xin cô bé đến, không, là cầu xin, cầu xin cô bé ấy đến đi!!!"

Chương 59: Tỉnh mộng thấy em (2)

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Nhưng chuyện này cuối cùng vẫn không thể như ý nguyện của Cảnh An Dương.

Lúc gọi điện lại cho Kha Lễ, máy bay từ Tam Á đã cất cánh.

Đêm giao thừa, toàn bộ những người đàn ông của Đường gia đều không ở nhà, lão gia từ đi Tây Sơn uống trà với ông bạn già. Ba của Đường Kỳ Sâm theo lãnh đạo Bộ giáo dục tiến hành công tác thăm hỏi an ủi. Với những chuyện xảy ra bên trong đều không biết gì cả. Chờ đến khi bọn họ nhận được thông báo chạy đến bệnh viện, bác sĩ đã ở trong phòng của Đường Kỳ Sâm làm kiểm tra trước khi phẫu thuật. Người nằm trong phòng cấp cứu hiện giờ đã hoàn toàn lâm vào trạng thái hôn mê, lần mới nhất y tá đo nhiệt độ cho anh là 42 độ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đến hai cánh môi mòng cũng không còn màu máu.

Đường lão gia từ suy tụt chút nữa không đứng vững, sự quan trọng của đứa cháu nội này chính là so với bất kỳ ai đều cao hơn vài bậc, là người ông hết lòng nâng đỡ dẫn dắt từ khi anh còn rất nhỏ.

Ba Đường có thể tính là bình tĩnh hơn một chút. Ông là giáo sư Hán ngữ của đại học X, cả một đời nho nhã phiến phiến, đối nhân xử thế ôn hòa thiện tâm. Một phần tính cách tình nghĩa sâu nặng bên trong của Đường Kỳ Sâm cũng có tới chín phần là di truyền từ người ba này.

Lão gia từ ở trong phòng khám của bác sĩ tìm hiểu tình huống. Ba Đường nghiêm nghị nhìn sang vợ vài lần, tại thời điểm này nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là chuyện vô bổ. Thế nhưng Cảnh An Dương lại càng lúc càng trở nên sợ hãi mất cảm, thật giống như cảm xúc và oan ức trong lòng không sớm thì muộn cũng cần được bạo phát. Bà níu lấy cánh tay chồng, khóc lóc: "Anh đừng ánh mắt đó nhìn em là sao hả? Lễ nào em muốn nhìn thấy Kỳ Sâm như vậy lắm sao? Em đã làm gì sai chứ, em, em còn không phải là vì cái nhà này sao!"

Ba Đường không lập tức phản bác, chờ đến khi vợ bình tĩnh lại được đôi chút mới nghiêm mặt nói: "Anh đã nói với em rất nhiều lần, đừng can thiệp quá nhiều vào cuộc sống riêng của Kỳ Sâm. Thăng bé là con trai em, không phải món hàng. Từ nhỏ đến lớn thăng bé đã biểu hiện đủ ưu tú lắm rồi, em không thể để cho thăng bé thờ một chút sao?"

Cảnh An Dương khóc lóc đau khổ, từ lâu đã không để ý đến dáng vẻ đoan trang thường ngày. Ba Đường nói: "Thôi, cái tính của em mãi là như vậy, xuất phát từ ý tốt nhưng phương thức thể hiện lại sai lầm. Chúng ta là vợ chồng, đời này dù chuyện gì xảy ra cuối cùng anh đều có thể bao dung cho em, nhưng con trai mình không giống vậy, thân thể và linh hồn của thăng bé nên được tự do."

Là một người chồng, những đạo lý này Đường Lãm đã nói với Cảnh An Dương mấy chục năm nay, nhưng con người bà bướng bỉnh không dễ dàng thay đổi, chung quy cũng phải chậm đến thời điểm sinh tử mới bắt đầu biết hối hận.

Không lâu sau, lão gia từ và bác sĩ cùng nhau đi ra, sắc mặt ông trầm trọng, giữa lòng mày không ngừng tỏa ra sát khí.

Ba Đường đi tới, "Ba, ba đừng....."

Hai chữ "sốt ruột" còn chưa nói hết, Đường lão gia từ đã giơ tay giáng cho Đường Lãm một cái tát. Toàn bộ những người có mặt đều kinh hãi, những người đứng xung quanh vội vàng lên can lại, Cảnh An Dương run rẩy liên hồi, một mực ôm lấy chồng.

Ánh mắt Đường lão gia từ sớm đã bùng lên hai ngọn lửa, gây chống gờ cộc cộc lên sàn nhà, "Sức khỏe của Kỳ Sâm kém như vậy, anh làm ba cái kiểu gì đấy hả! Vô trách nhiệm, làm ba mà quá vô trách nhiệm!"

Lời nói mang theo thâm ý, một cái tát này giáng xuống cũng là đánh cho Cảnh An Dương nhìn. Lão gia từ chắc chắn sẽ không hướng về phía bà khai đao, nhưng là đang cho bà một cái hành động thực tế áp đảo tinh thần.

Ba Đường thay vợ nhận một trận giáo huấn này, miễn cưỡng chịu đựng. Người đàn ông hơn năm mươi tuổi, tại thời khắc này viên mắt cũng đã ửng đỏ.

- ----

Đêm giao thừa của Ôn gia năm nay đặc biệt náo nhiệt. Phong tục ngày đầu năm mới của nơi này vốn đã đủ tung bừng vui vẻ, năm nay nhận thêm sự chú động của Giang Liên Tuyết lại càng khiến nó có không khí hơn. Thời gian quay về mấy tiếng trước, hai mẹ con Giang Liên Tuyết và Ôn Dĩ Ninh cùng nhau làm một bữa cơm cúng tất niên.

Kỳ thực Giang Liên Tuyết lúc đó cũng bị kinh hãi không thôi, "Rốt cuộc con có phải do mẹ sinh ra không vậy? Biết làm cơm ngon như vậy?"

Ôn Dĩ Ninh không nhịn được lườm bà một cái, "Nếu chỉ trông mong vào mẹ thì con và Dĩ An đều đã sớm chết đói từ hồi tiểu học rồi."

Giang Liên Tuyết hiềm thấy không đấu võ miệng với cô, người đến cái độ tuổi trung niên đối với những chuyện cũ hòng trần mỗi khi nhớ lại đều sẽ có tâm ý sám hối. Bà thở dài cảm khái: "Khi đó mắt mù mới chọn ba con. Bởi vậy nên con người ta không nên yêu đương quá sớm, khi còn trẻ gặp được cho rằng đó chính là chân mệnh thiên tử, cuối cùng vẫn là ngu dốt không hiểu chuyện mà thôi."

Ôn Dĩ Ninh hơi rướn mặt lên nhìn bà, "Ồi chao, nhìn đáng cay nhớ ngọt bùi đây mà."

"Nhớ ngọt bùi à..." Giang Liên Tuyết nghiền ngẫm hai chữ này, bỗng nhiên bật cười tự giễu, "Có cái gì ngọt đâu chứ."

Ôn Dĩ Ninh đặt đĩa thịt cuối cùng lên bàn, "Cuối năm rồi, nói những thứ tốt đẹp."

Giang Liên Tuyết cười hi hi nói: "Được thôi, vậy con mau mau tìm đối tượng đi, biết đâu mẹ còn có thể nhìn thấy con kết hôn."

Ôn Dĩ Ninh không hề ngờ vực gì lời nói của bà, sửa lại: "Cái gì mà biết đâu? Rủa con đấy à?"

Giang Liên Tuyết ngồi xuống, thần sắc an nhiên yên tĩnh, cười nói: "Ăn đi."

Hơn bảy giờ tối, người thăm hỏi đến rồi lại đi. Giang Liên Tuyết lẫn lộn trong giới mặt chực vài chục năm, bạn bè bằng hữu một đồng lớn, đến nhà cần hạt dưa một hồi, cuối cùng chúc vài câu Cát Tường rồi đi. Dương Chính Quốc hôm nay vẫn phải chạy taxi, hết cách rồi, công ty dù là ngày Tết cũng phải làm việc, giao phiên cho người nào thì chính là người đó. Ôn Dĩ Ninh rất có tâm, gọi điện thoại chúc Tết, còn nói đã để lại xôi bát bửu và sủi cảo, khi nào giao ban có thể tiện đường qua lấy.

Những chuyện này Ôn Dĩ Ninh đều không nói với mẹ cô, nhưng lúc cô trốn trong phòng ngủ nói chuyện điện thoại vẫn bị Giang Liên Tuyết đi ngang qua nghe được. Bà không lên tiếng, nhưng lúc xoay lưng lại con mắt đã đỏ hồng.

Lý Tiểu Lượng hơn chín giờ tới đây, trên đường đã gọi trước để cô chuẩn bị đi xuống dưới dân. Ôn Dĩ Ninh đợi không lâu thì xe Lý Tiểu Lượng đến, anh ta lấy từ trong xe ra hai thùng pháo hoa, sau đó cười híp mắt vẫy cô tới, "Ninh nhi! Dẫn cậu ra bờ sông xem pháo hoa!"

Ôn Dĩ Ninh lập tức vui vẻ, loại thích thú thời con nít này dù là bao nhiêu năm cũng không thể bỏ.

Hai người ngồi trên bờ sông, Lý Tiểu Lượng nói với cô, "Chuyện của tớ ở trường đã được giải quyết rồi, qua nghỉ lễ lại đi làm bình thường. Học kỳ sau còn để cho tớ kiêm vai trò huấn luyện viên của đội bóng rổ ở trường, mùa hè sang năm sẽ tham gia Giải bóng rổ các trường đại học trong thành phố."

Ôn Dĩ Ninh cũng không quá ngạc nhiên. Đối phương làm như vậy chỉ vì muốn cho cô từ chức mà thôi. Nhưng hiện tại nhớ đến người kia, trong lòng vẫn không nhịn được một hồi đau xót. Pháo hoa cấm trên đất được châm lửa, nhánh dây ánh bạc theo đốm sáng di chuyển dần tan ra, chiếu sáng con mắt Ôn Dĩ Ninh. Lúc Lý Tiểu Lượng quay đầu, nhìn thấy rõ ràng trong đôi mắt cô là nhớ nhung da diết.

Anh ta trầm mặc nửa giây, cuối cùng nói: "Ninh nhi, nếu thật nhớ cậu ta như vậy thì gọi điện thoại đi."

Pháo hoa nổ rộ, sau đó tan theo gió, trong không khí mỏng manh len lỏi mùi khói thuốc. Ôn Dĩ Ninh ngồi xổm trên đất chọn một cái trong hộp giấy, thấp giọng nói: "Không gọi, mình không mang điện thoại."

"À, vậy cho cậu mượn này." Lý Tiểu Lượng lấy điện thoại từ trong túi áo ra.

Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu nhìn anh ta, cười cười: "Thật sự không cần đâu."

Không phải cô gạt Lý Tiểu Lượng, điện thoại cô tối qua xem phim Mỹ đã tiêu hao hơn nửa pin, ban ngày lại bận rộn quay cuồng nên không kịp nạp điện, lúc đi ra ngoài không nghĩ sẽ chơi lâu nên cũng không mang theo.

Đốt xong pháo hoa hai người lại đi tụ hội với đám bạn học cũ. KTV đêm cuối năm làm ăn rất tốt, giờ khắc bước sang năm mới, phảng phất như cả thế giới xung quanh đều ngập trong không gian reo hò náo nhiệt. Mọi người chơi hết mình, say hết mình, chỉ có Ôn Dĩ Ninh như người trên mây ngồi một góc ghế sofa, không biết có phải là vì ăn phải thực phẩm hỏng không mà trong lòng cô như có ngọn lửa cháy âm ỉ, đốt không ngừng. Lý Tiểu Lượng đưa người về đến nhà, nhìn thấy sắc mặt đỏ của cô thì không khỏi lo lắng dặn dò: "Cậu thật không sao hả? Có muốn uống thuốc gì đó không? A, phi phui cái mồm! Tết nhất không được uống thuốc."

Ôn Dĩ Ninh cười anh ta cở hủ lạc hậu, hất một bên khăn quàng cổ lên, nói tạm biệt, khéo môi mang theo ý cười đi lên.

Kết quả vừa mới vào cửa liền nhìn thấy Giang Liên Tuyết hoang mang hoảng loạn từ phòng ngủ của cô đi ra, trong tay cầm điện thoại của cô, dây sạc còn chưa rút, cục sạc bị kéo lê trên đất. Ôn Dĩ Ninh không hiểu ra làm sao, "Làm sao thế? Lại muốn lén dùng điện thoại của con mua đồ trên mạng hả?"

Giang Liên Tuyết như bị cắt mất lưỡi, nói cũng không còn lưu loát, ngón tay run run chỉ vào điện thoại nói: "Mau, con mau gọi lại, từ Thượng Hải tới."

Ôn Dĩ Ninh ngăn ra.

"Họ Kha, cậu ấy nói, cậu ấy nói Đường Kỳ Sâm đang trong phòng phẫu thuật." Giang Liên Tuyết không dám để nửa câu sau "sống chết không rõ" kia ra khỏi miệng. Nhưng Ôn Dĩ Ninh nhìn sắc mặt bà, trong lòng đã đoán được bất thường.

Kha Lễ tự mình gọi đến lúc này chỉ có một khả năng duy nhất, tình hình đã xấu lắm rồi.

Ôn Dĩ Ninh vội vàng gọi điện cho Kha Lễ, bên kia rất nhanh ấn nghe, giọng nói trầm thấp mệt mỏi, "Dĩ Ninh!"

"Xảy ra chuyện gì?" Ôn Dĩ Ninh vội hỏi.

Chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi nhưng đã đủ để Giang Liên Tuyết thấy được ánh mắt cô trở nên trống rỗng mờ mịt, đến cả hô hấp cũng như lạc vào hư vô. Kha Lễ đợi mấy giây không nghe được cô đáp lại, vội gọi: "Dĩ Ninh? Dĩ Ninh?"

Ôn Dĩ Ninh nuốt xuống nghẹn lại trong cổ họng, lúc lên tiếng một lần nữa đã mang theo nước nờ nghẹn ngào, "Tôi gọi xe đuổi về phía Bắc, nhờ tài xế Dư chờ ở khu phục vụ Tân Kiều."

Kha Lễ nghe hiểu, đây là cách tiết kiệm thời gian nhất.

Anh ta vừa xuống máy bay đã nhận được chỉ thị, kỳ thực không cần Cảnh phu nhân mở miệng, dù có là trời anh ta cũng sẽ phải trời Ôn Dĩ Ninh mang về Thượng Hải. Lão Dư cũng không bận tâm hiện tại có phải cuối năm sum họp gia đình hay không, không một phút chậm trễ lập tức lái xe như bay đuổi về phía Nam.

Giang Liên Tuyết không hỏi nhiều lập tức cầm điện thoại gọi đi, chuông điện thoại bên kia vang lên không lâu thì có người tiếp nghe. Giang Liên Tuyết nghiêm mặt nói: "Lão Dương, anh nhất định phải giúp tôi một chuyện này."

Dương Quốc Chính vừa mới kết thúc ca đêm, không nói hai lời liền lái xe đến đón người. Ôn Dĩ Ninh một đường điện thoại đều đặt bên tai, Kha Lễ thật sự hiếm khi có những lúc nặng nề như vậy. Anh ta đã đến bệnh viện, bầu không khí nơi đây quá mức ép người, nhưng chuyện của Đường gia đã được lão gia từ trần thủ kiểm soát nên bên trong không quá đến nỗi hoảng loạn. Anh ta là thư ký riêng của Đường Kỳ Sâm, nhiều năm quan hệ với bên ngoài, mối liên kết với khắp nơi đều nắm trong tay. Anh ta ở đây thứ nhất là để lão gia từ yên tâm, sau đó là vạn nhất thật sự có biến cố gì trong tập đoàn cũng không tránh khỏi một trận đảo nghiêng, cần đến anh ta giúp sức.

Kha Lễ liên tục gọi điện hỏi xem cô đã đi đến đâu. Ôn Dĩ Ninh run rẩy hỏi: "Anh ấy thế nào rồi?"

"Còn đang trong phòng mổ. Không cần lo lắng, chỉ cần người nhà của ngài ấy đều ở đây thì sẽ không có ai dám không phối hợp." Kha Lễ tận lực khiến cho ngữ khí của mình nhẹ nhàng bình tĩnh nhất có thể, một phần là vì không muốn gây áp lực quá lớn cho Ôn Dĩ Ninh, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn không được, chỉ có thể khắc chế nói: "Dĩ Ninh, cầu xin cô."

Càng sợ cái gì thì cái đó sẽ càng nhanh tới, trong lúc bọn họ đang căng thẳng lo lắng đoạn đường G1230 lại tắc nghẽn nghiêm trọng. Điện thoại của lão Dư đúng lúc này gọi tới, ngược lại với bọn họ, nói mình đã thuận lợi đến khu phục vụ hẹn trước. Hàng xe phía trước nhìn không thấy điểm cuối, Ôn Dĩ Ninh vội vàng hỏi: "Chú Dương, từ đây đến Tân Kiều còn cách xa lắm không?"

Dương Chính Quốc nhìn hướng dẫn, nói: "Hai cây số nữa."

Nhưng phía trước đã xảy ra tai nạn nghiêm trọng, năm chiếc xe đâm vào đuôi nhau, khiến cho đoạn đường trong nhất thời không thể nhúc nhích được. Ôn Dĩ Ninh buộc lại khăn quàng cổ, cầm túi xách và di động, đẩy cửa bước xuống xe.

"Tiểu Ôn! Ôi không được đâu! Tiểu Ôn!" Đợi đến khi Dương Chính Quốc phản ứng lại, bóng người màu trắng đã nhanh chóng chạy vào dòng xe đông đúc.

Xung quanh đoạn đường này đều là núi hoang, rạng sáng nhiệt độ càng thấp hơn, gió Tây lạnh buốt không ngừng thổi tới, có cảm giác như thấu thấu tận xương. Ôn Dĩ Ninh chạy như điên trên làn xe khẩn cấp, nhưng vẫn có những chiếc xe không tuân thủ theo luật đi lấn vào làn đường này, tốc độ xe nhanh, thậm chí còn bấm còi inh ỏi, tối muộn tầm nhìn lại không tốt nên nhiều lần đều suýt qua người cô, mỗi lần cũng đều là tránh được nguy hiểm trong tích tắc. Ôn Dĩ Ninh chạy một hồi đã không còn khí lực, dưới chân bỗng nhiên giẫm lên một cái ổ gà, ngã dúi dụi. Thế nhưng cô cũng không kịp để ý đến cổ chân vô cùng đau đớn tiếp tục chạy về phía trước, mùa đông lạnh lại nhận ra lớp áo trong đã ướt đầm mồ hôi.

Chạy hai cây số đến khu phục vụ Tân Kiều rốt cuộc cũng gặp được lão Dư. Lão Dư nhìn thấy người, giật mình hoảng hốt, "Ôn tiểu thư, cô, cô không sao chứ?"

Chiếc áo khoác trắng của cô sau cú ngã vừa rồi đã lấm lem đầy bùn đất, một mảng quần ở đầu gối bạc đi, bộ dạng vô cùng chật vật. Ôn Dĩ Ninh ngồi vào xe, "Không sao, tài xế Dư, phiền ngài lái xe đi ạ."

Lão Dư dĩ nhiên không dám chậm trễ, lập tức lái xe về phía trước, từ lối ra đường cao tốc gần nhất đi xuống quốc lộ, tránh đoạn đường kẹt xe này rồi tiếp tục lên cao tốc hướng về Thượng Hải. Tốc độ chiếc Bentley lên đến 170km/h, như một con cự thú phóng như bay trong đêm tối, mang theo một xấp xỉ thối nát bất an cách Thượng Hải ngày càng gần.

Bốn giờ sáng, ca phẫu thuật đã tiến hành ròng rã ba tiếng đồng hồ.

Lão gia tử tuổi tác đã cao, thân thể tuy là khỏe khoắn nhưng lúc trước cũng đã từng làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành, không thể chịu nổi một đêm thức trắng như vậy. Mấy người tiểu bối Đường gia liên tục khuyên ông về nhà nghỉ ngơi, nhưng lão gia tử không chút lung lay, hơn bảy mươi tuổi mà sống lưng vẫn thẳng tắp ngồi đó. Kha Lễ dẫn dò bảo mẫu trong nhà làm chút gì đó rồi sai người đưa tới. Bát cháo nóng hồi đưng trong hộp giữ nhiệt, Kha Lễ bung một phần cho Cảnh An Dương, thấp giọng khuyên nhủ: "Phu nhân canh giữ cả một buổi tối rồi, phải bảo trọng thân thể."

Cảnh An Dương đã bị bi quan chiếm lấy, lắc lắc đầu.

Điện thoại của Kha Lễ đúng lúc vang lên, Cảnh An Dương ngẩng phắt đầu, trong ánh mắt không giấu được mong chờ. Kha Lễ nhìn thấy tên hiển thị lập tức đi ra ngoài, vừa đi vừa nghe: "Đến rồi đúng không? Được, ở ngoài cửa chờ tôi, tôi lập tức qua đón."

Ôn Dĩ Ninh mang theo một thân gió tuyết sương đêm đi vào.

Cô vừa xuất hiện, người nhà họ Đường đều nhìn sang, lão gia tử vẫn là khuôn mặt ngay ngắn nghiêm khắc, chỉ khẽ gật đầu coi như gặp mặt. Ba Đường tiến lên đón, vô cùng áy náy hồ thẹn nói, "Ôn tiểu thư, khổ cực rồi."

Kha Lễ nhẹ giọng nói với cô: "Ba của Đường tổng."

Ôn Dĩ Ninh kéo kéo khoe miệng, "Bác trai." Sau đó chuyển tầm mắt lên người Cảnh An Dương, có một khoảnh khắc muốn lùi lại, nhưng vẫn cố lễ phép chủ động lên tiếng, nhỏ giọng chào: "Bác gái."

Cảnh An Dương đề xuống tâm tình phức tạp trong lòng, thời khắc này cũng không nhớ đến phải duy trì dáng vẻ thân phận trưởng bối mà nghiêng đầu đi, lệ trào khoe mắt.

Trái tim Ôn Dĩ Ninh co rút, cánh cửa phòng phẫu thuật kia ép cho cô không thở nổi. Kha Lễ dẫn cô ngồi xuống ghế nghỉ ngơi. Trên hành lang dài dằng dặc, bầu không khí ngột ngạt tĩnh lặng như không có hơi thở của người sống. Mãi đến mấy phút sau, di Chu theo Cảnh An Dương đi tới, giọng nói ảm áp: "Ôn tiểu thư, chân cô bị thương rồi, để tôi đưa cô đi gặp bác sĩ đi."

Hành động này của di Chu dĩ nhiên là do Cảnh An Dương gợi ý. Ôn Dĩ Ninh vừa xuất hiện bà đã nhìn thấy đầu gối của cô gái nhỏ có dấu vết trầy xước, bên ngoài thậm chí không ít vết máu đỏ tươi. Tư thế bước đi của Ôn Dĩ Ninh cũng không quá đúng nên bà đoán cổ chân có lẽ cũng đã bị trật.

Ôn Dĩ Ninh nghe vậy thì khẽ gật mình, quả thực là một đường đến đây không được xử lý nên lúc ngồi trên ghế cổ chân không ngừng lan ra đau buốt, nhưng cơn đau này khi đối mặt với trái tim ê ẩm lại từng chút một biến thành tê dại, bởi vậy đến chính cô cũng gần như đã quên mất.

Ôn Dĩ Ninh và di Chu là lần đầu tiên gặp nhau, Kha Lễ sợ cô mất tự nhiên nên tự mình đưa cô đi. Một người đàn ông tí mĩ như vậy vừa rồi lại không hề chú ý tới bất thường này, có thể thấy được trong đầu có chứa bao nhiêu sự tình. Bác sĩ chụp phim cổ chân của Ôn Dĩ Ninh, tổn thương đến gân cốt, lại bởi vì không được xử lý kịp thời nên đã sưng phồng. Kha Lễ tự mình hồ thẹn, trong lòng cũng loạn thành một đoàn, thấp giọng nói: "Dĩ Ninh, xin lỗi."

Ôn Dĩ Ninh cúi đầu, đau sao? Một chút cũng không cảm giác được.

Cô duy trì tư thế này rất lâu, loại ngột ngạt thấu xương kia tràn ngập trong không khí, cũng quán lấy cô gắt gao, đến cả phổi cũng không cảm nhận được còn có không khí tràn vào hay không. Một lúc sau, cô khàn giọng hỏi: "Sẽ chết sao?"

Kha Lễ ngẩn ra, cô quá mức bình tĩnh, giọng nói phát ra lại mỏng như tờ giấy.

Một từ "chết" như cái chốt mở ra toàn bộ tâm tình kích động, vạch ra hết thấy những yên tĩnh giả tạo mấy tháng qua. Nếu không phải vì yêu sâu sắc, có ai lại nguyện ý phải chịu đựng những vui buồn hợp tan này đây? Ôn Dĩ Ninh rất cuộc nhìn không được, che mặt bắt đầu khóc ròng. Cô khóc đến khàn cả giọng, nước mắt như đã tích từng ấy năm toàn bộ trào xuống, tiếng nước nở khiến cho câu chữ không còn hoàn chỉnh, "Nói cùng anh ấy tách ra, là vì không muốn anh ấy và người nhà căng thẳng bế tắc, nói cùng anh ấy tách ra, là bởi vì biết anh ấy không phải chỉ là Đường Kỳ Sâm của riêng tôi, nói cùng anh ấy tách ra, là vì không muốn để anh ấy phải khó xử..... Nhưng vẫn khiến anh ấy khó xử. Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi..... Tôi nên chăm sóc cho anh ấy thật tốt, sinh lão bệnh tử, tôi đều đồng ý..... Chỉ cần anh ấy khỏe lên tôi sẽ lại theo đuổi anh ấy một lần, sẽ không bao giờ buông tay nữa."

Ôn Dĩ Ninh tan vỡ khóc thất thanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt. Kha Lễ yên lặng đứng bên cạnh, cuối cùng không nhìn được ngoảnh mặt đi, trong lòng chua xót khó nhịn.

Mà ngoài cửa phòng, Cảnh An Dương đứng đó thật lâu, sau khi nghe được lời của Ôn Dĩ Ninh lại giống như sau một đêm già đi chục tuổi. Bà đứng bên ngoài thêm một lúc nữa, cuối cùng yên lặng rời đi.

Bầu trời u ám dần chuyển sáng, ngày đầu tiên của năm mới đã bắt đầu.

Đường Kỳ Sâm được đẩy ra khỏi phòng mổ, trên người phủ một chiếc chăn mỏng, gương mặt nhợt nhạt sớm đã rơi vào trạng thái ngủ say.

Bác sĩ mổ chính là giáo sư Tề, cũng coi như làm khó người già hơn bảy mươi tuổi nửa đêm nhọc lòng đến đây. Ông ấy lấy khẩu trang xuống, nói với lão gia tử: "Phẫu thuật thuận lợi, chờ ngày mai có kết quả sinh thiết bệnh lý rồi lại điều chỉnh phương án trị liệu tiếp theo."

Tàng đá lớn treo trong lòng mọi người nhất thời buông lỏng phần nửa.

Cánh An Dương không đứng vững, mắt thấy lại sắp ngã, ba Đường đứng bên cạnh vội đỡ lấy, "Đều đã qua, Kỳ Sâm không sao rồi."

Lão gia tử cũng bình tĩnh đi rất nhiều, cùng giáo sư Tề nói về tình hình của Đường Kỳ Sâm, "Ngày mai mấy giờ có thể ra kết quả?"

"Nhanh thôi, ba rưỡi chiều."

Người nhà họ Đường hỏi: "Bây giờ có thể đi thăm cậu ấy chưa?"

Giáo sư Tề lắc đầu, "24 tiếng sau khi phẫu thuật vẫn cần quan sát thêm, để đảm bảo thì vẫn là nên ở lại ICU."

Tình hình dần dần ổn định, những người một đêm không nghỉ ngơi đều được sắp xếp trở về nhà. Kha Lễ vẫn ở lại chỗ này, nghĩ một lúc vẫn là quay sang nói với Ôn Dĩ Ninh: "Đề tôi nói lão Dư đưa cô đến khách sạn, khi nào Đường tổng tỉnh lại rồi báo với cô, có được không?"

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu từ chối, kiên định đáp: "Tôi muốn ở đây trông chừng anh ấy."

Kha Lễ cũng không khuyên nhủ nữa.

Mười hai tiếng sau, tình hình sau phẫu thuật của Đường Kỳ Sâm chuyển biến tốt đẹp, từ ICU chuyển vào phòng bệnh thường. Trước đó thuốc gây mê hết tác dụng nên anh có tỉnh lại một lần. Bác sĩ cho anh uống thuốc, sau đó lại mê man thiếp đi. Kha Lễ và Ôn Dĩ Ninh tiến vào phòng bệnh đã là chiều tối, thức ăn Đường gia đưa tới đặt trên bàn, mà Ôn Dĩ Ninh một thìa cũng không động.

"Cô cũng bị thương rồi, lại một ngày một đêm không ngủ, thân thể sẽ không chịu được đâu." Kha Lễ khuyên cô: "Đường tổng tỉnh lại còn cần người chăm sóc đấy, cô như vậy sao được?"

Một câu nói này đánh trúng tâm lý Ôn Dĩ Ninh, cô không gắng gượng nữa, múc vài thìa bỏ vào miệng.

Lần phát bệnh này của Đường Kỳ Sâm không quá thuận lợi, nhìn tình trạng này thì xem ra sau nghỉ lễ khó mà có thể lập tức đến công ty làm việc. Thái độ của Hội đồng quản trị bên kia sau đó sẽ như thế nào Kha Lễ không dám chắc, đi ra đi vào, điện thoại liên tiếp gọi đến, sợ ảnh hưởng đến Đường Kỳ Sâm nên cũng không ở trong phòng bệnh chờ.

Ôn Dĩ Ninh ngồi bên cạnh, khung cảnh trong phòng VIP khá tao nhã, trên đất phủ thảm trải sàn dày mịn, dưới chân cửa đặt hai chậu lan chuông. Monitor theo dõi vững vàng chuyển động, chiếc bình treo trên cao chậm rãi chảy. Đường Kỳ Sâm chỉ giống như là ngủ thiếp đi mà thôi, đến cau mày một cái cũng không có.

Ôn Dĩ Ninh ngồi bên giường bệnh lẳng lặng ngắm nhìn, nhìn anh trong một khắc nào đó mí mắt khẽ động, sau đó chậm rãi mở ra. Vết mổ trên bụng vẫn rất đau, sau khi tỉnh lại càng cảm nhận được rõ ràng đau đớn sắc nhọn này đang không ngừng đâm vào từng dây thần kinh não bộ khiến anh không nhận được nhũ nhũ mây. Chờ đến khi nhìn thấy cái bóng nho nhỏ bên giường, hàng lông mày của anh nhíu lại càng sâu.

Ôn Dĩ Ninh nắm chặt ga trải giường, trong lúc chờ đợi anh đã nghĩ đến vô số cảnh tượng khi anh tỉnh lại, nhưng khi thời khắc này thật sự đến, trong lòng bỗng nhiên yên tĩnh lại. Cô không khóc, cũng không vui vẻ đến mức khoa trương. Chỉ ghé sát vào hơn một chút nữa để anh có thể nhìn cô càng rõ hơn.

Ôn Dĩ Ninh lên tiếng, trong giọng nói mang theo run rẩy rất nhỏ: "Lão bản, năm mới vui vẻ."

Đường Kỳ Sâm yếu ớt nằm đó, dưới lớp da trắng bệch có thể nhìn thấy mao mạch xanh tím, ánh mắt anh có một khắc hoang mang, sau khi lấy lại ý thức, lại như có ngọn lửa nhỏ không ngừng thiêu đốt.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, thế sự xoay vần, sinh tử vô biên.

Trước mắt Ôn Dĩ Ninh hoàn toàn mơ hồ, bà vai run rẩy, nước mắt từng chuỗi rơi xuống mu bàn tay anh.

Bàn tay Đường Kỳ Sâm như bị thanh sắt nung chọc phải, bỏng rát, ngón tay theo bản năng co vào trong. Lúc anh nói chuyện, hơi thở mỏng manh, phát ra một tiếng cực nhẹ: "Niệm Niệm, năm mới vui vẻ."

Kha Lễ nói chuyện điện thoại xong đi vào phòng bệnh, nhìn thấy người đã tỉnh, gánh nặng trên vai cũng thoáng chốc nhẹ đi hơn nửa. Sau đó bác sĩ y tá vào làm kiểm tra cho anh, đo nhiệt độ cơ thể, lại căn cứ tình hình điều chỉnh lượng thuốc. Trên bụng Đường Kỳ Sâm có vết dao mổ, một đường rất nhỏ, kỹ thuật khâu đẹp đẽ, sau khi tháo chỉ cũng không lo ảnh hưởng đến mỹ quan. Sau khi tỉnh dậy y tá có thay thuốc cho anh một lần, 24 tiếng sau khi phẫu thuật cũng có thể ăn chút thức ăn lỏng rồi.

Kha Lễ gọi điện về Đường Trạch báo bình an, thời gian quá muộn nên người trong nhà quyết định ngày mai mới lại đến thăm.

Một giờ sáng Đường Kỳ Sâm lại phát sốt một lần, ba mươi chín độ. Cũng là phản ứng bình thường sau khi phẫu thuật, nhưng Ôn Dĩ Ninh lại lo lắng cuống cuồng, ở bên cạnh trông nom một đêm, đến tận khi trời sáng con sốt hạ nhiệt mới nằm ngoài bên giường ngủ gật. Đường Kỳ Sâm còn chưa hồi phục sinh lực, nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng, cô gắng nâng chiếc tay không bị cấm kim tiêm lên, kéo một góc chăn của mình nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Một lần động toàn thân liền khiến cho vết mổ trên bụng như nứt ra, đau đến mức mồ hôi lạnh đầy đầu.

Hơn bảy giờ sáng Cánh An Dương dẫn theo di Chu đến, bà đẩy cửa phòng bệnh, nhìn thấy chính là một cảnh này.

Di Chu theo sát phía sau, chưa xót trong lòng xông thẳng một đường lên mắt, lệ lại trào ra.

Ôn Dĩ Ninh gần như là trong nháy mắt khi chiếc chăn kia đắp lên tỉnh dậy, vành mắt đen lại sâu, khuôn mặt phờ phạc lo lắng. Nhìn thấy Đường Kỳ Sâm nhìn đau đớn theo bản năng muốn đứng dậy đi gọi bác sĩ. Kết quả vừa quay người lại liền đụng phải Cảnh An Dương.

Hai người đều lúng túng không biết phải đối mặt thế nào.

Cảnh An Dương yên lặng mất hơn chục giây, cuối cùng lên tiếng: "Quần áo bẩn rồi, đi thay bộ mới đi."

Bà đến đây, ngoại trừ mạng đồ ăn cho con trai còn cầm theo một chiếc túi giấy, bên trong là bộ quần áo mới tinh. Ôn Dĩ Ninh dè dặt nói cảm ơn, nhận lấy rồi đi ra ngoài, cô chân cô vẫn còn băng bó, bước đi khắp khệnh.

Cảnh An Dương không ở lại phòng bệnh quá lâu, quan hệ mẹ con của bà và Đường Kỳ Sâm vẫn còn đang trên điểm giới hạn, với nhau đều có cảm xúc khó nói.

Cả một buổi chiều, mấy người có quan hệ thân thiết ở Đường gia đều đến một chuyến, tinh thần của Đường Kỳ Sâm đã tốt hơn rất nhiều, chỉ có sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ. Đến trưa, Ôn Dĩ Ninh cho anh ăn cháo, từng thìa từng thìa vô cùng kiên trì. Thìa sứ dè lên cháo mềm, cải xanh được băm nhỏ, Đường Kỳ Sâm vẫn chưa thể ngồi dậy, chỉ lót dưới đầu lên cao một chút.

Ăn được mấy thìa, anh bỗng nhiên lên tiếng: "Niệm Niệm, tay em run đấy hả?"

Ôn Dĩ Ninh giả vờ trấn định, "Đầu có run."

Đường Kỳ Sâm hỏi: "Sợ kết quả bệnh lý chiều nay sao? Sợ tôi mắc bệnh ung thư?"

Cổ tay Ôn Dĩ Ninh run lên, cháo trong thìa suýt thì rơi xuống. Cô cúi đầu, quật cường nói: "Anh biến thành thế nào em cũng sẽ nuôi anh."

Trái tim Đường Kỳ Sâm như được ngấm vào hũ mật, cười vui vẻ.

Nụ cười đã lâu không gặp rốt cuộc cũng hiện lại lên khuôn mặt tuần tú kia, Ôn Dĩ Ninh nhìn anh chăm chú, viền mắt đều đã đỏ hồng.

Gần ba giờ chiều giáo sư Tề đích thân đến phòng bệnh thông báo cho anh, kết quả khả quan, không phát hiện ra tế bào ung thư. Nhưng vẫn không quên cảnh tỉnh anh, sau lần phẫu thuật này ngàn vạn lần không được chạm vào rượu còn thuốc lá. Giáo sư Tề lại nói tình hình vết mổ của anh, cả một vài báo cáo xét nghiệm vừa có.

May mắn may mắn, hữu kinh vô hiểm.

Giáo sư Tề đi rồi, Ôn Dĩ Ninh suýt chút nữa thì ngã khụy xuống. Đường Kỳ Sâm nở nụ cười nhàn nhạt nhìn cô, không quá nghiêm chỉnh hỏi: "Còn nhớ buổi trưa đã nói gì không?"

Ôn Dĩ Ninh nhìn trái nhìn phải, "Em đo lại nhiệt độ cho anh một lần nữa."

Đường Kỳ Sâm cầm lấy ngón tay nhỏ bé của cô, không buông.

Mu bàn tay anh vẫn còn châm kim, Ôn Dĩ Ninh đứng im không dám động dậy. Rốt cuộc bị ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn đến mức cả người mất tự nhiên, cô mím mím môi, hơi cúi xuống, bên tai anh nhẹ giọng nói: "Lão bản, Niệm Niệm nuôi anh."

Ngày thứ bảy sau khi phẫu thuật, Đường Kỳ Sâm đã có thể xuống giường đi lại, từ ngày thứ tư là mười phút, bây giờ tăng lên một tiếng. Thân thể anh khôi phục được 7, 8 phần, tinh thần cũng dần trở lại bình thường. Trong nhà phái người đến chăm sóc Đường Kỳ Sâm đều không cho, chỉ giữ một mình Ôn Dĩ Ninh bên cạnh. Tuy là Cảnh An Dương lo lắng, nhưng bà cũng không muốn quan hệ của mẹ con lại căng thẳng, coi như ngầm đồng ý.

Ngày hôm nay trời đẹp, hai người đi một vòng trong vườn hoa nhỏ dưới sân, quá lâu không nhìn thấy ánh mặt trời, Đường Kỳ Sâm nhất thời không thích ứng, cả người đều dựa vào Ôn Dĩ Ninh. Trở lại phòng bệnh, Ôn Dĩ Ninh rất không còn gì để nói hỏi anh: "Nơi này đâu còn có mặt trời nữa, anh có thể đứng thẳng đi lại không hả?"

Đường Kỳ Sâm vươn tay vòng qua cổ cô ôm chặt, khí thế hùng hồn nói: "Không thể."

Ôn Dĩ Ninh hừ hừ bất mãn: "Vô lại!"

Đường Kỳ Sâm lập tức vô lại triệt để đặt toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người cô, "Dù sao cũng là em phải nuôi tôi."

Ôn Dĩ Ninh bật cười, vẫn không đẩy anh ra, bệnh nhân là số một, hầu hạ chính là đại gia.

Hai người dưới ánh nắng ấm ngày đông lặng lẽ ôm nhau hai phút.

Khoang mũi Đường Kỳ Sâm đều là mùi hương trên người cô, trong lòng son hải núi đồi gì đều trở thành phẳng lặng, thậm chí có ảo giác bản thân chính là người sống sót cuối cùng sau cơn hoạn nạn.

Ôn Dĩ Ninh dựa đầu về sau hõm cổ anh, đột nhiên nói: "Xin lỗi."

Người khác không hiểu, nhưng Đường Kỳ Sâm vừa nghe liền hiểu. Một tiếng xin lỗi này, là ân hận của cô với lần tách ra kia.

Trầm mặc trong chốc lát, Đường Kỳ Sâm nói: "Niệm Niệm, ông trời cho tôi cái gì tôi đều không có lựa chọn khác. Dù em đưa lựa chọn gì tôi đều hiểu được, đó là tôi nên bị như vậy, không phải lỗi của em. Bất cứ lúc nào tôi cũng tôn trọng quyết định của em."

Ôn Dĩ Ninh nghe được tiếng vọng của sóng lên triều xuống trong lòng.

"Nhưng tôn trọng không có nghĩa là tôi đồng ý." Đường Kỳ Sâm chuyển đề tài, ngữ khí cũng thay đổi, "Nhiều nhất là cho em bay nhảy thêm một năm nữa, sau đó tôi sẽ đi tìm em, trời cũng phải trời em lại mang về."

Ôn Dĩ Ninh ngẩn người, lúc phản ứng lại đôi mắt đã chưa xót lợi hại, một bên má áp sát hõm cổ anh. Đường Kỳ Sâm nhéo nhéo eo cô, trêu chọc: "Áp sát như vậy là muốn làm gì hả?"

Ôn Dĩ Ninh vậy mà theo lời anh tiến thêm một bước, cánh môi trực tiếp đập xuống vành tai anh.

Hô hấp của Đường Kỳ Sâm có hai tiếng gấp gáp, Ôn Dĩ Ninh trêu chọc xong liền bỏ chạy, ý mình còn đang khỏe mạnh từ trong lồng ngực anh trốn ra, đáng vẻ hoạt bát lanh lợi nhảy ra xa mấy bước, cười xấu xa nhìn anh.

Đường Kỳ Sâm đưa ngón trỏ chỉ về phía cô, giữa không trung chỉ chỉ, "Ngày hôm đó em nói với Kha Lễ cái gì đã quên rồi sao?"

"Em có nói gì hả?"

Đường Kỳ Sâm nhíu mày, "Là ai khóc lóc nói, chỉ cần tôi khỏe lên, nhìn thấy tôi một lần sẽ đuổi theo tôi một lần hả?"

Gò má Ôn Dĩ Ninh trong nháy mắt bị hun đỏ ba phần.

Đường Kỳ Sâm ngồi xuống giường, hai tay miến cưỡng vòng trước ngực, hơi nghiêng đầu nhìn về phía cô, đuôi mắt cong cong, ánh mắt như cái lò nung, đem ba phần đỏ nung đỏ thành chín phần.

Đường Kỳ Sâm bật cười, thu lại đáng vẻ đùa giỡn, sau đó gọi cô: "Ôn Dĩ Ninh."

Gọi cả họ tên, nghe ra có chút trịnh trọng.

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng ngẩng đầu, "Hả?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Tôi yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Tỉnh mộng thấy em (3)

Bộ dạng ốm yếu sau khi vượt qua con thập tử nhất sinh của người đàn ông gần như đã biến mất không còn, trên người mặc bộ quần áo bệnh nhân trắng xanh đan xen, mái tóc mềm mại buông xuống trán. Rút đi một thân bụi trần lại trở về với hình dáng ban đầu, trong giây lát này, trong mắt anh chỉ còn lại thứ chân tình sạch sẽ không nhiễm bụi bẩn, từ trên người đàn ông 36 tuổi thành thực ngơ ngác nhìn thấy dáng dấp ngông cuồng của cậu nhóc thiếu niên.

Đó là thứ tình cảm chân thành nhất đời người, cũng là phương thức biểu đạt nóng bỏng nhất.

Cách đó hai mét, Ôn Dĩ Ninh cầm một quả táo trên tay nhìn người đàn ông của mình nở nụ cười.

Buổi chiều Phó Tây Bình đến thăm Đường Kỳ Sâm. Người còn chưa có đi vào mà đã có thể nghe được tiếng nói oang oang của cậu ta từ ngoài hành lang truyền tới, "Y tá nhỏ, vị bệnh nhân đẹp trai nhất tầng này của mấy cô ở phòng nào thế?"

Đường Kỳ Sâm nằm trên người nhắm mắt giải lao, mũi kim dài còn đâm sâu vào mu bàn tay, bình nước thuốc đang truyền còn dư một nửa. Anh mở mắt, liếc ra cửa một cái, "Cái tên vừa ồn ào vừa phiền phức đến rồi."

Ôn Dĩ Ninh đặt quyển sách trong tay xuống, đứng lên đi mở cửa, bàn tay còn chưa chạm tới tay nắm cửa, cánh cửa đã bị đẩy ra từ bên ngoài. Đột nhiên không kịp chuẩn bị khiến Ôn Dĩ Ninh phải vội vàng lùi về sau một bước, suýt chút nữa bị đập trúng. Đường Kỳ Sâm cau mày không vui, ánh mắt ghét bỏ rơi xuống người Phó Tây Bình, "Có biết gõ cửa không hả?"

Phó Tây Bình vừa ló mặt đã trúng một trận trách móc, vô cùng không tình nguyện: "Hơ hơ, em đến thăm anh đấy, đây là thái độ đối với khách mời nên có của anh sao?"

Hoắc Lễ Minh theo phía sau cũng xuất hiện, bình tĩnh nói: "Tây Bình ca, anh sai thật rồi, cánh cửa suýt chút nữa thì đập phải cô ấy."

Phó Tây Bình bị hai người này một trước một sau giáp công, trong lòng phiền muộn không chịu được, "Cậu đúng là phát ngôn viên chính thức của anh ấy, Đường Kỳ Sâm nói cái gì cậu cũng ủng hộ vô điều kiện như vậy à?"

Hoắc Lễ Minh bày ra vẻ mặt đây là chuyện đương nhiên.

Ôn Di Ninh có chút ngại ngùng nhường đường, "Tây Bình ca, vào ngồi đi."

Phó Tây Bình cười nói: "Thật ngại quá Niệm Niệm, vừa rồi vội vàng nên suýt chút nữa đụng phải em." Nói xong liền thay đổi vẻ mặt, giọng điệu mang theo chế nhạo hướng về phía Đường Kỳ Sâm nằm trên giường bệnh nói: "Người anh em cũng đủ thời thượng nhỉ, để người ta phải đến tận bệnh viện chúc Tết. Có thể để cho người khác bớt lo một chút hay không?"

"Tay không đến chúc Tết còn có mặt mũi nói nhiều như vậy?" Đường Kỳ Sâm lạnh lùng đáp, ngữ khí đều là ghét bỏ.

"Không tệ lắm, còn có sức lực nói chuyện, có thể thấy vẫn chưa phế được." Trêu chọc hai câu, Phó Tây Bình ngồi xuống mép giường, gác chân, cười híp mắt nhìn anh.

Đường Kỳ Sâm a một tiếng, "Cậu không diễn vai sát thủ biến thái thật đáng tiếc."

Phó Tây Bình cười mắng, "Ha, nhìn đâu có ra bệnh? Vẫn ác miệng như cũ."

Hiện tại dĩ nhiên là thân thể an khang nên mấy người bạn lâu năm mới trêu chọc vài câu, đặt trong lòng Phó Tây Bình dĩ nhiên vẫn hiểu rõ. Bệnh này của Đường Kỳ Sâm không phải chỉ mới ngày một ngày hai, tính tình con người này cũng quá giỏi nhẫn nhịn, dùng tục ngữ mà diễn tả thì chính là đa mưu túc trí, tâm sâu không thấy đáy. Là người thâm tình, thế nhưng trên chuyện tình yêu luôn chẳng ra đâu vào đâu, lúc nào cũng là kết thúc chóng vánh, một thân một mình cho đến hiện tại. Nói dễ nghe một chút là thâm tình, kỳ thực cũng không phải là cái gì mà dài hay không, anh với chuyện tình cảm này cơ hồ là mỏng như cánh ve. Từng ấy năm, bao nhiêu người phụ nữ tiếp cận anh, lấy lòng anh, nhưng nơi thế gian phồn hoa lại như không có duyên phận với anh, suối âm không được trái tim này.

Phó Tây Bình luôn cảm thấy anh sớm muộn cũng có ngày xảy ra chút chuyện, mà không, bây giờ là xảy ra thật rồi.

"Mấy ngày vừa rồi em đi Nam Mỹ chơi, hôm qua trở về mới nghe được phong thanh." Phó Tây Bình nghĩ lại mà sợ, "Người anh em, sau này đừng chơi cái trò này nữa."

Đường Kỳ Sâm vẫn còn khá yếu, giọng nói cũng nhẹ, "Lão gia tử đề xuống tin tức, chủ không biết cũng là chuyện bình thường."

"Phía tập đoàn không sao chứ?"

"Có Kha Lễ rồi, hẳn là không đến nỗi."

Thân thể của Đường Kỳ Sâm cũng không thể tốt hoàn toàn được trong mười ngày nửa tháng, tự nhiên là trong thời gian ngắn không thể trở về công ty. Giấu quá lâu cũng sẽ lộ, dứt khoát cứ công bố tình hình thực tế, bệnh tình tạm thời giấu đi là được. Chỉ nói là làm cái tiểu phẫu, cần thời gian tĩnh dưỡng. Á Hối là doanh nghiệp phát hành cổ phiếu, mọi cử động của Hội đồng quản trị đều bị theo dõi sát sao. Tin tức này vừa phát ra, giá cổ phiếu của Á Hối ngay trong ngày liền giảm xuống bốn điểm.

Lòng người bất ổn, lo lắng đến tái mặt mày.

Đường Kỳ Sâm có thể ngồi vững cái ghế này nhiều năm như vậy, sức ảnh hưởng của bản thân đã là không thể nghi ngờ.

Chuyện công việc Phó Tây Bình cũng chỉ nói đến đây rồi thôi, bộ dạng ngược lại có vẻ háo hức, "Anh nên nghỉ ngơi từ lâu rồi." Sau đó ý tứ sâu xa liếc nhìn Ôn Di Ninh, cười ha ha nói: "Niệm Niệm, quả táo này là gọt cho Tây Bình ca hả?"

Bọn họ tán gẫu, Ôn Di Ninh ngồi một bên yên lặng gọt quả táo vừa cầm trên tay. Sự chú ý của mọi người trong nháy mắt chuyển sang, nhưng cô vẫn khá thoải mái đưa ra, "Tây Bình ca ăn táo đi."

"Ngoan, ngoan." Phó Tây Bình cầm lấy, vừa muốn cắn một miếng lớn....

"Đặt xuống." Đường Kỳ Sâm thành linh cất ngang.

Phó Tây Bình không để ý lắm, "Bây giờ anh vẫn chưa ăn được mấy thứ đồ này đâu, đừng lãng phí."

Miệng anh ta há rộng, bàn tay Đường Kỳ Sâm cầm kim nên không tiện đưa ra, nhưng chân vẫn có thể phát huy tác dụng. Bàn chân từ trong chăn duỗi ra, đập mạnh vào eo anh ta một cái, trên mặt viết rất rõ ràng: "Dù có lãng phí cũng không cho nhà người ăn."

Ôn Di Ninh đỏ mặt, nhỏ giọng phê bình Đường Kỳ Sâm: "Đừng nghịch." Sau đó cười xin lỗi nói với Phó Tây Bình, "Chắc là buổi trưa anh ấy quên uống

thuốc rồi, Tây Bình ca, em gọt cho anh quả khác."

Phó Tây Bình cười vang, hai vai rung lên, đến cả Hoắc Lễ Minh đứng một bên cũng không nhịn được cong khóe miệng.

"Sáng khoái quá sáng khoái quá, sớm muốn thấy anh ấy ăn quả đáng rồi. Quá sáng khoái!" Tinh tinh Phó Tây Bình thoải mái, luôn có thể làm cho bầu không khí náo nhiệt vui vẻ, nói xong lại quay sang Ôn Dĩ Ninh: "Sau này em cứ thẳng tay trị anh ấy cho anh! Tên Đường tổng này quá kiêu ngạo, đánh bài cũng thắng không ít tiền của anh, bây giờ còn muốn ăn quả táo giấm. Trước đây tụi anh cùng xem ảnh, sở thích của anh ấy thật sự là vô cùng khác người."

Đường Kỳ Sâm vừa nghe đến đây liền thấy được bất ổn. Giọng nói hơi cao hơn một chút, "Phó Tây Bình."

Nhưng Phó Tây Bình đời nào chịu dừng. Kỳ thực lời này là Hoắc Lễ Minh tự nhận về mình, đàn ông có ai không có thú vui của riêng mình chứ, sớm đã tập mãi thành quen. "Người khác đều chỉ nhìn ngực, xem chân, nhìn eo. Có biết anh Kỳ Sâm của em có tình cảm đặc biệt với bộ phận nào không? ----- - bắp đùi. Thích đến mức ánh mắt như phát sáng luôn ấy. Em nói có kỳ lạ không, ôi ôi Kỳ Sâm, anh đúng là có cái ham mê đặc biệt."

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng nhìn sang Đường Kỳ Sâm, khóe miệng Đường Kỳ Sâm không khỏi giật giật, bị ánh mắt không thể tin này của cô nhìn cho lão đảo muốn ngã.

Đường Kỳ Sâm lạnh mặt, trực tiếp phân phó Hoắc Lễ Minh, "Ném cậu ta ra ngoài."

Phó Tây Bình nghe được anh không vui thì vô cùng thức thời ngậm miệng. Thời gian cũng không còn sớm, dù sao mục đích ban đầu đến đây cũng chỉ để nhìn một cái, thấy anh không sao thế này anh ta cũng yên tâm rồi. Phó Tây Bình rất tự giác xéo đi, "Được thôi, anh nghỉ ngơi cho tốt, hồi phục chúng ta lại tụ tập."

Hoắc Lễ Minh và anh ta cùng rời đi, xe đi trên đường, Phó Tây Bình càng nghĩ càng thú vị, nhắc mấy hồi tiểu Hoắc gia bên cạnh, "Đừng nói là anh ấy và Niệm Niệm vẫn còn chưa ở chung đấy nhé?"

Hoắc Lễ Minh sắc nước bọt, nhìn không được ho khan, ho đến mức cả tai cũng đỏ lên. Phó Tây Bình lại hiểu lầm, chắc lưỡi một cái rồi nói, "Sao cậu lại cũng ngây thơ như thế này, thật uống công trái thanh long phải bạch hổ đều đã xấm đủ."

Đường Kỳ Sâm hoàn thành toàn bộ kiểm tra đi ra ngoài, giáo sư Tề cẩn thận xem xét tình trạng của anh một lần nữa, sau đó nói anh ngày mai có thể xuất viện rồi.

Trong lúc anh nằm viện Cảnh An Dương có đến mấy lần, mỗi lần đến Ôn Dĩ Ninh đều rất tự giác đi ra ngoài, để lại thời gian riêng cho hai mẹ con. Nhưng Cảnh An Dương cũng chưa từng ở lại quá lâu, tuy sắc mặt không quá kém, nhưng chán chường và sa sút xen lẫn bày ra trên khuôn mặt, nhìn tới cũng khiến người ta động lòng trắc ẩn. Ôn Dĩ Ninh đứng ngoài cửa, mỗi lần chạm mặt bà đều khó tránh khỏi lúng túng. Cảnh An Dương nhìn thấy người, tâm tình liền rất nhanh thu lại, lại trở về là dáng vẻ cao quý ung dung. Qua mấy lần, đều là Ôn Dĩ Ninh chủ động lên tiếng chào: "Bác gái."

Cảnh An Dương chỉ hơi gật đầu xem như chào hỏi, trò chuyện gì cũng không có, cứ như vậy đi thẳng. Rồi bỗng dưng lần cuối cùng hai người gặp mặt ở bệnh viện, Cảnh An Dương bỗng nhiên nói: "Vất vả rồi."

Ôn Dĩ Ninh ngớ người, thật sự không lĩnh hội được ý tứ trong lời nói này. Cô cảm xúc nước đi vào phòng bệnh, Đường Kỳ Sâm liếc cô một cái, "Nghĩ gì thế?"

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu.

Cô đối với Cảnh An Dương vẫn có chút kiêng kỵ, có thể thấy Cảnh An Dương cũng là như vậy.

"Đúng rồi, ngày mai anh xuất viện rồi thì về thẳng nhà bên đó dưỡng bệnh đi, đừng về căn hộ kia nữa. Người nhà anh nhiều, đến bệnh viện chỗ này cũng thuận tiện, tóm lại cần có người chăm sóc." Ôn Dĩ Ninh nhúng khăn mặt vào chậu nước, sau đó vắt khô.

Đường Kỳ Sâm ngẩng đầu lên, ngữ khí bình bình: "Về bên kia yên tĩnh, không phải có em chăm sóc rồi hả?"

"Nhà anh nhiều người vậy còn chưa đủ? Em đi nhiều ngày vậy rồi, hôm qua mẹ em còn gọi điện mắng một trận." Ôn Dĩ Ninh nghĩ lại cũng tự thấy áy náy, "Nhà mới mà lại để bà ở nhà một mình ăn Tết." Cô đưa khăn lông nóng tới, Đường Kỳ Sâm không nhận mà nắm chặt cổ tay cô, thuận thế kéo người vào lòng ngực. Ôn Dĩ Ninh sợ đụng phải vết thương nên vội vàng lùi về sau, "Em đè lên anh mất."

"Không sao, không đau." Đường Kỳ Sâm cọ cọ cái cằm trên đỉnh đầu cô, đột nhiên nói: "Niệm Niệm, xin lỗi."

Trái tim Ôn Dĩ Ninh không nhịn được đau xót, thả tay ôm lấy eo anh, "Tên lừa đảo nhà anh. Đã đồng ý sẽ tự chăm sóc cho chính mình, thế mà hay thật, chăm sóc lên đến bàn phẫu thuật luôn. Em đã sớm muốn nói anh rồi, lật lọng, không đáng tin." Oan ức và sợ hãi tích tụ liền mấy ngày một mạch phát tiết ra, nhưng đến lúc này vẫn là không nỡ nói nặng lời, cuối cùng đôi mắt cũng khô khốc cả lên, khăn giọng nói: "Lão bản, không được có lần sau."

Đường Kỳ Sâm hôn lên mặt cô một cái, "Tháng sau tôi đến gặp mẹ em."

Ôn Dĩ Ninh không để ý lắm, "Hai người cũng gặp nhiều lần rồi."

Đường Kỳ Sâm nhẹ giọng nói: "Lần này phải chính thức hơn một chút."

Mấy ngày nghỉ Tết còn lại Đường Kỳ Sâm vậy mà lại nghe lời cô xuất viện về Đường Trạch nghỉ ngơi dưỡng bệnh thật. Bác sĩ gia đình khoảng thời gian này cũng có mặt 24/24 giờ tiện cho việc chăm sóc theo dõi tình trạng bệnh của anh. Lần phẫu thuật này gây ra thương tổn rất lớn, Cảnh An Dương không dám khinh thường, mấy ngày đều đích thân xuống bếp nấu ăn cho con trai. Ông ngoại ở Nam Kinh cũng tự mình đến Thượng Hải một chuyến, cậu hai của Đường Kỳ Sâm đã nhận được công văn điều lệnh chính thức thăng cấp, tháng ba sẽ bắt đầu nhiệm kỳ mới, trước đêm tổ chức hội nghị cũng bí mật đến thăm cậu cháu trai. Dù để thấy nhà mẹ của Cảnh An Dương đối với đứa cháu ngoại này yêu thương cưng chiều thế nào.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng công việc đầu năm của tập đoàn, Kha Lễ vẫn bị lão gia tử giáng cấp. Lão gia tử đây là đang trách tội. Kha Lễ ở vị trí quan trọng như vậy, Đường Kỳ Sâm đổ bệnh dĩ nhiên cũng không thể chối bỏ trách nhiệm. Kha Lễ tiếp nhận trừng phạt không một lời oán trách, anh ta và Đường Kỳ Sâm đã ăn ý nhiều năm, cân nhắc thiệt hơn, Đường Kỳ Sâm dĩ nhiên cũng sẽ không đi tìm ông nội tranh luận.

Ôn Dĩ Ninh sau khi về tỉnh H quả nhiên trong dự liệu nhận liên tiếp từng tràng mắng chửi thậm tệ của Giang Liên Tuyết. Công lực mắng người của Giang Liên Tuyết theo thời gian không hề giảm sút, thậm chí còn có xu hướng mèo già thành cáo, khốc lốc om sòm, loại ngôn từ khó nghe nào cũng có thể mắng ra khỏi miệng. Ôn Dĩ Ninh thường ngày miệng mồm lạnh lợi, hiện tại ở tỉnh thể đuối lý cũng chỉ có thể đứng nghe mắng, một câu cũng không cãi lại. Đến khi nước bọt trên mặt đầy đủ một thước, cô bỗng nhiên sinh cảm khái, chẳng trách khi đó quan hệ ba mẹ bất hòa, với cái miệng lưỡi như thế này thì dù là ai cũng không chịu được.

Chín giờ tối, Đường Kỳ Sâm theo lệ gọi điện thoại tới, Ôn Dĩ Ninh cả ngày nhịn một bụng oan ức dĩ nhiên cũng cần nơi để xả. Đường Kỳ Sâm kiên trì nghe, cuối cùng hỏi cô: "Mẹ nói thế nào về tôi?"

Ôn Dĩ Ninh bóp mũi, bắt chước theo giọng điệu của Giang Liên Tuyết, "Đường Kỳ Sâm! Có tiền cũng chẳng phải thứ tốt lành gì! Mẹ nhờ vào! Cái tên đàn ông ngang tàng từ đâu đến không biết!"

Đường Kỳ Sâm trầm thấp nở nụ cười, "À? Đàn ông ngang tàng?"

Ôn Dĩ Ninh đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, "Khoan đã, anh vừa nói cái gì? Mẹ? Đây này Đường Kỳ Sâm, ai chung mẹ với anh hả!"

Người đàn ông cười lớn, tiếng cười thiêu đốt lỗ tai Ôn Dĩ Ninh, lan tràn tới hai bên gò má. Cười đủ rồi, bên kia lại truyền đến giọng nói dịu dàng: "Sắp rồi."

Cuối tháng ba, nhiệt độ không khí vẫn còn khá thấp, mưa ẩm ướt liên miên không ngớt, tiếng sấm của tiết xuân lên sân khấu. Sau cơn mưa trời lại sáng, cây hoa quế ngoài tiểu khu đâm ra những chồi non xanh mơn mẫm, lặng lẽ làm rực sáng cả một trời xuân cho khu vườn.

Thứ bảy Đường Kỳ Sâm từ Thượng Hải đến.

Từ lần phẫu thuật kia đã qua hơn hai tháng, cơ thể của anh sau khi được gia đình cẩn thận chăm sóc cũng đã hoàn toàn hồi phục. Một tháng trước bắt đầu xử lý chuyện làm ăn của công ty, tuy anh không đến công ty nhưng mỗi ngày đều có Kha Lễ mang đến những hạng mục quan trọng cần anh đưa ra quyết sách, cuộc họp thường lệ mỗi tuần cũng sẽ tổ chức bằng hình thức gọi video. Đường Kỳ Sâm duy trì chế độ làm việc và nghỉ ngơi hợp lý, trong quá trình thân thể hồi phục mỗi ngày lượng công việc Kha Lễ sắp xếp cho anh đều tuyệt đối không vượt quá sáu tiếng. Bảo mẫu trong nhà cũng tích cực vô cùng, đúng giờ giục ăn cơm uống thuốc, chỉ thiếu chưa chính xác đến từng giây thôi.

Cứ như vậy, Đường Kỳ Sâm của hiện tại so với một thời gian trước khí sắc đã tốt lên không dùng ở một chút rồi.

Mái tóc vuốt keo đầy tinh thần, lại lộ ra cái trán tinh anh nhẵn mịn. Ngũ quan của anh nổi bật nhất chính là đôi mắt, khỏe mắt khê cong, mày kiếm nhí nhảnh lên, toàn bộ dáng vẻ quyết đoán nghiêm nghị đều đã trở về.

Đường Kỳ Sâm tự lái một chiếc Porsche Cayenne SUV, sau xe chất đầy quà tặng dành cho người ở độ tuổi trung niên. Ôn Dĩ Ninh đứng ngoài cửa tiểu khu chờ sẵn, cứ như vậy khi anh đến nơi liền có thể thấy được cô gái nhỏ đứng dưới cây hoa quế mầm non xanh biếc, mặc chiếc váy dạ ngắn màu trắng làm lộ ra đôi chân thẳng tắp thon dài, từ xa đã cười với anh.

Tốc độ xe chậm lại, Đường Kỳ Sâm cách cửa sổ xe nhìn tới, có ảo giác như cảnh tượng phía trước là phản chiếu ra dưới ống kính quay phim, khiến cho trái tim anh mềm nhũn.

Dừng xe, Ôn Dĩ Ninh chủ động giúp anh mở cửa xe, làm động tác xin mời, sau đó cười xinh đẹp nói: "Đường trưởng lão đường xa lặn lội đến, vất vả rồi và rồi."

Đường Kỳ Sâm nhìn cười, nhướn mày nói: "Không vất vả, buổi tối chờ tôi tắm rửa sạch sẽ, em lại nấu một nồi nước là có thể ăn thịt Đường Tăng."

Dứt lời, anh thoáng nghiêng đầu, giọng điệu thật thà ở bên tai cô nói nhỏ: "Mặc cho tiểu yêu tinh Niệm Niệm xử trí."

Vành tai Ôn Dĩ Ninh đỏ lên, rồi lại như ngọn lửa nhỏ không ngừng lan ra.

Đường Kỳ Sâm không trêu cô nữa, cầm tay cô đi về sau xe, "Mẹ em có nhà không? Mấy lần trước đến đều mạo muội, là tôi thất lễ. Lần này có mang theo chút quà biếu, cũng không biết bà thích gì nên mỗi loại chọn một cái."

Cốp xe mở ra, Ôn Dĩ Ninh sợ hết hồn.

Đây mà gọi là "mang theo chút" quà hả? Không gian lớn như vậy, từ gầm xe đến nóc xe đều bị anh chất đầy luôn rồi. Nước hoa, khăn lụa, áo choàng,

Ôn Dĩ Ninh thậm chí còn mơ hồ thấy được mấy hộp nhân sâm. Hai người đi thang máy lên trên, cửa thang máy vừa đóng được một nửa Đường Kỳ Sâm đã ôm người vào trong ngực, cúi đầu, nụ hôn cũng theo đó đáp xuống.

Ôn Dĩ Ninh vội đẩy anh, "Này! Có camera."

Đường Kỳ Sâm nâng mặt cô, qua loa nói: "Nói bảo an tắt đi."

Ôn Dĩ Ninh cười ra tiếng, "Anh tưởng mình đang ở Á Hối đấy à?"

Đường Kỳ Sâm cũng bật cười, cuối cùng chỉ mỗ nhẹ lên môi cô một cái, "Tôi quên mất."

Vào cửa, nhà đã được dọn dẹp qua, trên bàn còn xếp một đĩa trái cây, nhưng Giang Liên Tuyết ngồi trên ghế sofa cắn hạt dưa nghe thấy tiếng động cũng không quay đầu. Trên tivi đang chiếu một bộ phim, Đường Kỳ Sâm liếc mắt, trong lòng nhất thời trầm xuống. Đó là bộ phim thể loại tranh đấu đoạt quyền chiếu rạp vào năm ngoái, doanh thu phòng vé vượt 1 tỉ, chất lượng phim của đạo diễn Trương Tần luôn được đảm bảo, mà nữ chính trong đó anh không thể quen thuộc hơn.

An Lam

Giang Liên Tuyết không giống như sẽ xem được mấy thể loại phim này, mà có xem cũng không hiểu. Để bộ phim chiếu trên màn hình tivi 60 inch rộng rãi thông thoáng này cũng là có ý đồ riêng.

Đường Kỳ Sâm cung kính lên tiếng chào hỏi: "Bác gái."

Ánh mắt của Giang Liên Tuyết lúc này mới chậm rãi chuyển lên người anh, "A, Đường tiên sinh đến rồi đấy à?"

Ôn Dĩ Ninh không hiểu bà lại đang bày cái trò gì, không khỏi trừng mắt nhắc nhở.

Động tác cắn hạt dưa của Giang Liên Tuyết vẫn không ngừng, âm thanh tanh tách vang lên, tùy tiện chỉ tay, "Ngồi đi."

Đường Kỳ Sâm cũng vẫn tính là thông dong, đặt quả lên mặt bàn, "Bác gái, mỗi lần đến đây đều mang phiền phức cho bác, thật xin lỗi, những chỗ không chu đáo mong bác lượng thứ. Lần này đến mang theo chút quà, hi vọng bác thích."

Giang Liên Tuyết quét mắt một cái, xẹt qua chưa đến một giây rồi về chỗ cũ, khóe miệng nhếch lên, "Ồ, lần này không có túi xách à?"

Ôn Dĩ Ninh đi vào bếp rót nước, Đường Kỳ Sâm một người một ngựa cũng không cảm thấy quá khó ứng phó, gấp chiếu phá chiếu từ tốn đáp: "Là cháu sơ sót, nếu bác gái thích cháu sẽ nhờ nhân viên cửa hàng lấy bộ sưu tập mới nhất của năm nay đóng gói rồi lập tức gửi về cho bác, bác thích nhãn hiệu nào để cháu nói với họ."

Giang Liên Tuyết mở miệng đều là tùy tiện: "Hơn 20 vạn một cái túi bạch kim là nhãn hiệu nào?"

Ôn Dĩ Ninh rót cốc nước ấm đi ra đúng lúc nghe thấy câu nói này, "Túi bạch kim gì cơ?"

Giang Liên Tuyết tiếp tục cắn hạt dưa, hai chân bắt chéo, chủ đề thảo luận thoát cái lại chuyển về phim ảnh, "Cái cô diễn viên này rất xinh, gọi là An... Cái gì An ấy nhỉ?"

Đường Kỳ Sâm không kiêng kỵ, bình tĩnh đáp: "An Lam."

Giang Liên Tuyết trước sau đều nhìn anh, cười hi hi nói: "Cậu là fan của cô ta hả? Đến cả Dương Chính Quốc cũng thích kiểu tướng mạo như thế này đấy."

Còn muốn nghe không ra là đang cố ý làm khó dễ cũng quá khó rồi. Đụng tới cái đề tài này, đặt trong lòng Ôn Dĩ Ninh vẫn là thứ quần chân không lớn cũng không nhỏ. Cô không chú ý, nhưng ít nhiều cũng có chút không dễ chịu. Giả như thời gian đó của cô ta và Đường Kỳ Sâm, tuy không đến nỗi có nội dung thực chất gì nhưng cũng là quãng thời gian không có sự tham dự của cô, là mấy chục năm tình cảm chỉ thuộc về Đường Kỳ Sâm và An Lam.

Loại thời gian tích lũy dài mà vững chắc thế này, thế gian này mấy người có người có thể ở trong cuộc sống của anh trải ra quỹ đạo sâu và rộng như vậy đây?

Ôn Dĩ Ninh giống như chim sợ cành cong, sợ hãi không phải vì không tin nhiệm Đường Kỳ Sâm mà sinh sôi, mà là thứ tự đến trước đến sau, mặc kệ trước đây là loại thân phận hay loại tình cảm nào.

Thấy cô trầm mặc, sắc mặt của Giang Liên Tuyết lại càng không vui, bản năng tự nhiên bao che con cái càng quyết liệt hơn một bậc. Vừa muốn tiếp tục chế nhạo, Đường Kỳ Sâm đã chủ động nói: "Cháu và An Lam là người quen cũ, An Lam trong lĩnh vực này quả thật có cơ hội phát triển rất tốt, bác gái, nếu bác và bạn mình thích thì trợ lý của cháu có thể giúp bác tìm thử những hoạt động liên quan, lần sau nếu có buổi lễ ra mắt phim mới thì giúp bác lấy một tấm vé đến gặp người thật ngoài đời."

Không có những lời màu mè hoa mỹ, không có giấu diếm hay né tránh. Đường Kỳ Sâm chưa bao giờ phủ nhận tầng quan hệ này, một người ăn ngay nói thật, những lúc quang minh lỗi lạc cũng không cần sợ hãi bất kỳ một ngôn ngữ hay ánh mắt soi mói nào.

Giang Liên Tuyết không còn gì để nói.

Đường Kỳ Sâm tiến thêm một bước, gấp cái mụn nhọt vẫn ở trong lòng họ ra, lột gân rút xương vắn đề, thẳng thắn nói: "Không chỉ là An Lam, bao gồm cả người nhà của cháu đều đã gây ra không ít phiền nhiễu và thương tổn cho Dĩ Ninh và bác. Bác gái, là cháu nợ hai người, là thực thẹn trong lòng, đều là lỗi của cháu khi không xử lý tốt tầng quan hệ này. Nếu Dĩ Ninh chú ý, cháu đồng ý với cô ấy sau này tuyệt đối sẽ không có bất kỳ một quan hệ gì với An Lam dù chỉ là bạn bè."

Trái tim Ôn Dĩ Ninh nhảy lên một cái, ánh mắt mờ mịt nhìn sang anh.

Cô hiểu, giọng điệu nghiêm túc thành khẩn này đặt trên người Đường Kỳ Sâm chính là một lời hứa rất trịnh trọng. Ý tứ cũng rõ ràng, anh sẽ chặt đứt tất cả những loại giao tình trước đây đã có với An Lam. Trước đây có, sau này sẽ không có nữa. Đường Kỳ Sâm dùng phương thức trực bạch như vậy, không thể nghi ngờ gì chính là vì muốn cho cô một viên định tâm hoàn.

Lần này Giang Liên Tuyết có chuẩn bị mà đợi, mài sẵn lưỡi dao sắc nhọn cắt trong người, thế nhưng thời khắc này lại quên mất phải tiếp tục tấn công. Bà nhìn Đường Kỳ Sâm không chớp mắt, nỗ lực từ trong thần sắc của anh bó rả ra một điểm sơ hở nào đó. Đường Kỳ Sâm thân nhiên tiếp nhận ánh mắt trắng trợn đó của bà, vàng trán như có vạ cái kính cần.

Một lúc lâu, ánh mắt của Giang Liên Tuyết mới nhẹ đi, nhắc cằm về phía đám quả kia, "Cái đó là nhân sâm hả?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Là bạn cháu từ nước ngoài mang về. Bác gái có thể dùng nấu súp uống, bồi bổ thân thể."

Giang Liên Tuyết nhếch mép, "Tôi thấy cậu khá thích hợp cái này đây."

Đường Kỳ Sâm hơi sững sốt. Lại nghe thấy bà tiếp tục: "Năm nay Đường tiên sinh bao nhiêu tuổi ấy nhỉ?"

"..... 36 ạ."

Giang Liên Tuyết cười tươi rói, hỏi: "Cậu đoán xem tôi bao nhiêu tuổi?"

Đường Kỳ Sâm rút cuộc bị bà dồn cho bắt đầu lộ ra sắc mặt hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn duy trì lễ phép đáp, "Bác gái nhìn rất trẻ."

Giang Liên Tuyết nhướn mày, "Không phải nhìn trẻ, mà chính là trẻ thật! Tôi chỉ lớn hơn cậu có chín tuổi mà thôi! Bác gái gì mà bác gái? Gọi chị gái nghe còn hợp lý! A, đúng không nhỉ, Ôn Dĩ Ninh?"

Bà làm khó dễ Đường Kỳ Sâm lâu như vậy Ôn Dĩ Ninh đã sớm không vui, tức giận nói: "Gi mà chị, gọi mẹ một tiếng em gái Giang luôn đi được không?"

Giang Liên Tuyết trừng cô, "Sao không dám? Để cho cậu ta gọi đi!"

Đường Kỳ Sâm nằm không trúng đạn, thu lại tâm tình, một mực cung kính: "..... Bác gái."

Giang Liên Tuyết xì một tiếng lại vui vẻ lên, tâm tình nói thay đổi liên thay đổi, nhất thời lại ân cần vô cùng, nhiệt tình trò chuyện: "Tiểu Đường, nào, ăn chút hoa quả đi. Nhà này không có nhân sâm, nhưng sâm sữa thì vẫn phải có(*), ăn đi ăn đi, ăn sâm sữa, đau dạ dày sẽ mau cuốn xéo đi." Sau đó chuyển kênh sang một bộ phim gia đình hào môn máu chó, dành toàn bộ sự tập trung vào bộ phim trên màn hình tivi.

(*) nhân sâm là 人參 sâm sữa hay dưa pepino là 人參果

À, tên Sâm của Sâm ca là chữ khác nhé:3

Ôn Dĩ Ninh đúng là hết cách với bà rồi, chỉ có thể bất đắc dĩ nhún nhún vai với Đường Kỳ Sâm. Anh mỉm cười ra hiệu không sao cả, vô cùng kiên trì theo Giang Liên Tuyết xem tivi.

Sau bữa cơm tối, Giang Liên Tuyết như mọi khi đi ra ngoài tản bộ, Đường Kỳ Sâm còn hỏi theo: "Bác gái, có cần cháu đi cùng không ạ?"

Giang Liên Tuyết hiển nhiên là bị câu nói này của anh dọa sợ, vừa mới thoáng nghĩ qua thôi, đám bác gái mấy chục tuổi nói chuyện củi gạo dầu muối, để cho một người đàn ông ngọc thụ lâm phong như vậy đi theo sau, chỉ bằng phong thái này thôi đã đủ ép người ba phần. Hình ảnh kia cũng quá quý dị rồi, Giang Liên Tuyết vội từ chối, "Không cần không cần, cho hai đứa không gian riêng tâm sự với nhau đấy."

Người đi rồi, Ôn Dĩ Ninh nhìn không được bật cười, lắc đầu nói: "Đúng là giỏi dẫn dắt nhau."

Cô đang ở trong bếp rửa bát đĩa, bên hông đột nhiên có cánh tay vòng lấy, eo bị Đường Kỳ Sâm ôm chặt. Cái mũi cao thẳng của người đàn ông còn cố ý cọ cọ vào cổ cô, Ôn Dĩ Ninh hơi ngửa, vừa cười vừa trốn anh, "Đừng nghịch, đang rửa bát đấy."

Đường Kỳ Sâm theo động tác tránh né của cô thay đổi góc, tiếp tục cọ cọ mũi.

Ôn Dĩ Ninh rửa bát xong, lau khô tay rồi xoay người lại, bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy cằm anh, "Đường Kỳ Sâm, anh là tên vô lại."

Tên vô lại lập tức cúi đầu hôn lên môi cô.

Đầu lưỡi ẩm áp đầu tiên thăm dò trên cánh môi cô, lại theo môi cô di chuyển, sau đó nhẹ nhàng cạy mở hàm răng. Hai người nhanh chóng quán lại một chỗ, tất cả yêu thương nhung nhớ trong nháy mắt nổ tung, tình cảm nồng đậm đổ ập xuống, tất cả đều theo răng môi tràn trọc.

Một trận triển miên trường chừng không có điểm dừng, là dùng hết toàn bộ ôn nhu của Đường Kỳ Sâm mà dồn vào đó.

Lúc tách ra, Ôn Dĩ Ninh ôm cổ anh, chớp mũi chống đỡ chớp mũi, cô nhìn thấy anh cúi đầu khẽ mỉm cười.

Đường Kỳ Sâm lại chợt nghiêng đầu dùng sức ngậm vành tai cô, bên tai lập tức như có dòng điện cao áp chạy dọc từ vành tai đến các tế bào, Ôn Dĩ Ninh nghe được tiếng nổ không ngừng trong cơ thể.

Nhưng trong trường hợp này, tia lửa có lớn đến mấy cũng vẫn phải dừng lại, thật không dám nổ tung tại chỗ. Bình thường Giang Liên Tuyết cũng chỉ đi dạo nửa tiếng là về, Ôn Dĩ Ninh đưa Đường Kỳ Sâm vào phòng mình nghỉ ngơi. Lúc cô đi ra ngoài bật nước nóng quay lại, Đường Kỳ Sâm đang đứng cạnh tủ lật xem một quyển "Thánh kinh" bản gốc.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Em ít đọc lắm, thi thoảng mới lật vài trang."

Đường Kỳ Sâm nhìn thấy trên này còn có mấy dòng chú thích, trên tủ sách hầu hết đều là sách bản nguyên gốc tiếng Anh, có thể thấy được bản lĩnh trước đây của cô với chuyên ngành này vẫn rất mạnh. Trong lòng anh không khỏi lo lắng, nhưng có một số việc cũng không thể nhất thời vì gấp mà hỏng việc, sau này lại tìm cơ hội khuyên nhủ đi vậy.

"Đến giờ uống thuốc rồi, anh để thuốc ở đâu? Em giúp anh lấy." Ôn Dĩ Ninh hỏi.

Đường Kỳ Sâm đứng trước bàn đọc sách không nhúc nhích, chỉ chỉ chiếc vali, "Trong đó, mật mã 1923."

Ôn Dĩ Ninh mở vali ra, ánh mắt lập tức giống như phát hiện ra đại lục mới. Trong vali của Đường Kỳ Sâm có một cái túi nhỏ trong suốt, có thể nhìn thấy bên trong đều là đủ loại mỹ phẩm dưỡng da nam, còn có hai tấm mặt nạ màu đen. Nhân hiệu này Ôn Dĩ Ninh biết, là một nhãn hiệu xa xỉ của Na Uy, bởi nó đắt cùng cực nên cũng có rất ít người sử dụng.

Mấy thứ nước xịt khoáng và lotion này đều có dung tích trọng lượng nhất định, cô vịn nắp một cái ra ngửi thử, "Lão bản, hóa ra anh sống cũng thật tinh tế."

Đường Kỳ Sâm bắt đầu dĩ nhiên nói: "Không dám không tinh tế, mẹ em mỗi lần gặp đều nhắc nhở số tuổi của tôi, nói thật là tôi hơi sợ bà."

Ôn Dĩ Ninh cười nói: "Xin lỗi nhé, bà ấy chính là người như vậy đấy, ác miệng nhưng dễ mềm lòng, bản chất không xấu."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, "Bà đau lòng em"

Ôn Dĩ Ninh lấy thuốc rồi thúc giục anh uống, lại lấy cho anh nước ấm. Nghĩ đến Giang Liên Tuyết túm lấy tuổi tác của anh mà trêu chọc, rồi anh lại không thể làm gì được thì không nhịn được đau lòng. Tuy Đường Kỳ Sâm không nói rõ nhưng anh có vẻ như đã chú ý đến chuyện này, cũng để tâm đến từ rất lâu, bởi bộ bảo dưỡng trước mắt cô thật sự được chuẩn bị rất chỉnh tề.

Ôn Dĩ Ninh ngồi xuống, nắm chặt hai tay anh, Đường Kỳ Sâm cụp mắt, tầm mắt với cô giao nhau.

Ánh sáng chiếu lên một nửa khuôn mặt cô, đôi mắt lấp lánh ánh nước như sóng gợn trên mặt hồ thu, cô nhấc tay lên, tỉ mỉ dùng nó vẽ ra ngũ quan Đường Kỳ Sâm, mũi, cánh môi mỏng, cuối cùng dừng lại nơi yết hầu của người đàn ông. Ôn Dĩ Ninh nghe được tiếng anh nuốt xuống, yết hầu lặn, trong lòng bàn tay cô rung lên nhẹ nhẹ.

Nụ cười của cô dịu dàng mà chân thành, bỗng nhiên lớn tiếng gọi: "Đường Kỳ Sâm!"

Đường Kỳ Sâm bật cười, cảnh tượng ngày ấy phảng phất tái hiện trong não bộ, anh hỏi: "Câu tiếp theo là muốn nói 'em yêu anh' hả?"

Ôn Dĩ Ninh cẩn thận suy nghĩ một chút, lại đột nhiên đứng lên, cho anh một cái ôm không để lại chút gì. Bàn tay cô đặt trên lưng Đường Kỳ Sâm khẽ vuốt ve, nghiêm túc mà chân thành nói: "Em sẽ yêu anh mãi không thôi, cũng có thể gánh chịu tất cả những thứ phía sau chữ 'anh' này."

Đường Kỳ Sâm vuốt nhẹ mái tóc cô, "Ừ?"

"Em yêu anh 30 tuổi, cũng yêu anh 36 tuổi, anh 96 tuổi em cũng yêu, em yêu sự khắc chế của anh, yêu toàn bộ những tính xấu của anh, yêu khuôn mặt này, cũng có thể chịu đựng được sự cô độc của anh. Đường Kỳ Sâm, năm em hai mươi hai tuổi yêu anh, cho đến bây giờ chưa từng hối hận, vẫn như trước đây toàn tâm toàn ý."

Đường Kỳ Sâm ngẩn người, chốc lát tỉnh táo đến lạ, "..... Niệm Niệm, đây là lời tuyên thệ hả?"

Ôn Dĩ Ninh hào phóng nói: "Được thôi, vậy thêm cái người tuyên thệ người nữa đi ----- Xem nào, người tuyên thệ -----"

Ba chữ "Ôn Dĩ Ninh" còn chưa kịp ra khỏi miệng.

Đường Kỳ Sâm đã giành trước một bước thay cô đáp: "Người tuyên thệ. Đường phu nhân."

Chương 61: Tỉnh mộng thấy em (4)

Dịch: CP88

Ôn Dĩ Ninh bị một tiếng "Đường phu nhân" chọc cười, cảm giác kỳ quái, không thể nói là cảm động, chỉ cảm thấy cái danh xưng rất xa lạ. Cánh tay Ôn Dĩ Ninh như có một dòng điện chạy qua, da gà nổi lên tầng tầng, cuối cùng nhịn không được nữa rồi cuộc phi một tiếng bật cười.

Đường Kỳ Sâm bắt đầu nói: "Thế này là sao hả?"

Ôn Dĩ Ninh thật thà đáp: "Ừm, có hơi già chút chút."

Không khí ấm áp tới đây đứt cái phứt, đường cong rất nhỏ trên khóe miệng Đường Kỳ Sâm cũng thu về. Anh rất ít khi để lộ vui buồn ra mặt, nhưng Ôn Dĩ Ninh biết đây là mất hứng. Cô ôm cổ anh, khẽ cắn môi anh một cái, hàm răng day day bờ môi, thoáng kéo một chút rồi lại thả ra, bỗng nhiên giả vờ kinh ngạc nói: "Môi anh thật mỏng nha, cắn vậy mà không sưng chút nào nè!"

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm tối tăm không rõ, nhéo eo cô một cái rồi thấp giọng nói: "Đừng làm rộn."

Ôn Dĩ Ninh nghe hiểu, trong nháy mắt khiếp đảm từ trong lồng ngực anh chui ra ngoài. Cô gãi gãi đầu, nhanh như bay chạy đi lấy trái cây cho anh. Bưng một đĩa táo từ trong bếp đi ra, Ôn Dĩ Ninh nhìn thấy Đường Kỳ Sâm đứng trong phòng ăn, hơi ngửa đầu nhìn bức ảnh trên tường. Là ảnh của Ôn Dĩ An.

"Ăn táo đi." Ôn Dĩ Ninh đặt đĩa trái cây xuống, không nhiều lời.

Tầm mắt của Đường Kỳ Sâm từ trong tấm ảnh chuyển sang cô, "Em gái rất giống em."

Ôn Dĩ Ninh không tiếp lời anh, lấy ra mấy cái đĩa đặt bên cạnh. Đường Kỳ Sâm rút một nén nhang châm lửa, cắm vào lư hương. Ngoại trừ cú lạy với tổ tiên của Đường gia, Đường Kỳ Sâm không tin lắm những thứ này, để tâm làm lễ tiết cũng coi như đã hết tâm ý.

Anh đi đến bên cạnh Ôn Dĩ Ninh, hai người yên lặng rất lâu, cuối cùng anh nói: "Chuyện của em gái em, đừng cứ mãi giấu trong lòng rồi một mình chịu đựng, muốn nói có thể nói với tôi."

Ôn Dĩ Ninh không đáp, cúi đầu, tóc dài che đi hơn nửa khuôn mặt, cái chóp mũi cao cao khắc họa ra đường nét xinh đẹp. Đường Kỳ Sâm gạt mấy lọn tóc loạn của cô ra sau tai, ngón trỏ thuận chà chọc chọc cái má cô.

Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu cười với anh, giống như bản thân đã hoàn toàn ung dung không có vướng mắc, ẩn nhẫn cũng bị giấu xuống tận sâu nơi đáy mắt.

Đường Kỳ Sâm không tiếp tục truy hỏi nữa, chủ đề trở về chính mình, "Tôi sinh ra ở Hồng Kông. Bởi hồi đó chuyện làm ăn trong nhà còn đang đặt ở bên kia nên khi còn nhỏ tôi thường xuyên phải di chuyển giữa Hồng Kông và Quảng Châu. Sau khi lên tiểu học mới đến Thượng Hải."

Trong ấn tượng của Ôn Dĩ Ninh, đây là lần đầu tiên anh kể về gia đình mình, cũng là những chuyện riêng tư đối với những người trong các gia tộc lớn luôn được giữ bí mật tuyệt đối. Ôn Dĩ Ninh cũng là lần trước nghe Trần Táp nói mới mơ hồ biết tình huống của nhà ông ngoại anh ở Nam Kinh. Đường Kỳ Sâm xuất thân từ gia đình giàu có, tập đoàn Á Hối cũng là kiệt xuất trong ngành, thế nhưng những năm này anh rất hiếm khi lên báo, đến cả baidu cũng không thể tìm được thông tin, trên mấy phương tiện truyền thông gần như là không tìm được những chuyện cá nhân của anh. Hiện tại anh chủ động đề cập đến như vậy không khỏi khiến Ôn Dĩ Ninh ngỡ ra.

"Nguyên tắc sống ông nội tôi một đời tôn thờ chính là thiết huyết(*), đối với tôi rất nghiêm khắc, năm tôi ba tuổi đã mang tôi đi học cưỡi ngựa. Ngựa trong sơn trang thấp nhất cũng phải cao chừng này....." Đường Kỳ Sâm đặt ngang lòng bàn tay ở vị trí eo rồi nói tiếp: "Có một lần tôi từ trên lưng ngựa ngã xuống, chân trái và tay trái đều gãy, sau khi bình phục mẹ luôn có ý định ngăn cản, nhưng ông nội lại kiên trì để tôi tiếp tục. Ký ức tuổi thơ của tôi rất căn cổ, ngoại trừ một vòng bạn với Phó Tây Bình thì căn bản là không tiếp xúc với người bên ngoài. Hồi tiểu học tôi học ở lớp quốc tế, ở trong ký túc, gần như là không có thời gian chơi đùa."

(*) ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh

Ôn Dĩ Ninh nghe thôi cũng cảm thấy ngọt ngào, loại nhần nại người thường không thể có được này, có thể mới biết phía sau phong quang là bao nhiêu khổ sở và nỗ lực luôn bị khán giả bỏ qua.

"Trong thư phòng của ông nội đến tận bây giờ vẫn còn bày những quy tắc vụn vặt dành riêng cho tôi khi còn bé, nói là nhìn đáng cay nhớ ngọt bùi, sau trưởng thành rồi nhìn vào để không quên đi mất." Đường Kỳ Sâm bình thản nở nụ cười, "Nói là bóng ma trong lòng tôi thì đúng hơn, khi ấy tay tôi còn bị ông đánh đến chảy máu."

Ôn Dĩ Ninh không nhịn được cau mày, "Anh cũng đã xuất sắc như vậy rồi, vì sao còn phải đánh nữa chứ?"

"Không luyện được chữ nhĩ (儿), để một giọt mực rơi trên giấy." Đường Kỳ Sâm nhớ lại, đáng về vẫn ôn hòa bình tĩnh, "Lão gia từ có một câu nói, hoành chiết thụ loan câu(*), cũng giống như đối thân xử thế, đã hạ bút rồi thì không thể đổi ý, vậy nên mỗi một bước đều tuyệt đối không được phạm sai lầm."

(*) các nét cơ bản của chữ hán: hoành (ngang), chiết (gập), thụ (sổ), câu (móc)

Ôn Dĩ Ninh dần hiểu ra tính cách nội liễm trầm ôn bên trong của anh là từ đâu mà tích tụ lại rồi.

"Mẹ tôi....." Đường Kỳ Sâm nhìn cô một cái, trong khoảnh khắc ngăn ngừi dừng lại, vừa là thăm dò, cũng là trung cầu. Dù sao chuyện Cảnh An Dương từng làm đặt trong lòng ai cũng đã trở thành cái hồ sâu khó mà bước qua được. Thấy ánh mắt của Ôn Dĩ Ninh hơi lóe lên, nhưng cuối cùng vẫn nén xuống. Đường Kỳ Sâm được cô ngầm đồng ý mới tiếp tục: "Mẹ tôi là người Nam Kinh, là cô con gái duy nhất trong nhà. Sau khi tốt nghiệp trường đại học Bắc Kinh thì gả cho ba tôi, từ đó về sau từ bỏ cơ hội công việc, một tay lo liệu toàn bộ những chuyện vụn vặt cho cả một đại gia đình. Bà cũng rất vất vả, tính cách dần trở nên cứng rắn cực đoan. Dĩ Ninh, lần trước là tôi bất cẩn nên mới để em và mẹ vô duyên vô cớ chịu thiệt thòi. Áy náy đến mấy thì chuyện đã qua có thể nào cũng không thể bù đắp được, tôi chỉ có thể đảm bảo sau này nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt."

Ôn Dĩ Ninh nhảm tính, đây đã là lần thứ ba anh tự trách bản thân vì sự kiện này rồi. Khi đó đúng là có ghi oán, nhưng thực ra hiện tại cô đã có thể sẵn lòng hướng đến con đường hòa giải, thân là người mẹ, yêu con nên mới sốt ruột, điều này cô cũng hiểu. Chỉ là mỗi khi nghĩ đến khuôn mặt thương tâm tựa già nua đi cả chục tuổi ngày ấy của Giang Liên Tuyết, Ôn Dĩ Ninh lại không có cách nào thuyết phục chính mình.

Cô cầm cái đĩa chọc vào miếng táo, chọc rồi lại chọc, mắt tập trung.

Đường Kỳ Sâm nắm chặt tay cô, sau đó nhấc miếng táo kia lên, cầm theo cả bàn tay cô đưa miếng táo vào miệng mình. Ôn Dĩ Ninh bị động tác này của anh chọc cười, căng thẳng trên mặt dần dần ra, mùi mật trong lòng yên lặng gỡ xuống. Đường Kỳ Sâm nói nhiều chuyện trong nhà với cô như vậy, sao cô có thể không hiểu dụng ý của anh chứ? Đường Kỳ Sâm chỉ muốn cho cô biết, bất đắc dĩ và vui buồn trên đời đều tồn tại công bằng, dù gia thế của anh là như vậy thì cũng có những gian khổ mà người khác không biết. Tất cả những bất hạnh xảy ra trong gia đình cô không phải duy nhất, càng không phải là căn cứ mang ra để xác định ai kém hơn ai hẳn một bậc.

Anh hi vọng cô nghĩ thoáng ra một chút, vui vẻ hơn một chút, chỉ ít là bây giờ cô không phải đang trong tình trạng là-vì-không-thể-lùi-được-nữa.

Đường Kỳ Sâm nguyện ý làm đường lui của cô.

Câu chuyện bị Giang Liên Tuyết đi tản bộ trở về cắt đứt giữa chừng. Trong tay xách theo một cái túi nhựa rất nhỏ, hai tay vòng trước ngực, lưng thoáng cong, nhìn qua không có tinh thần gì hết. Đường Kỳ Sâm lễ phép chào một tiếng: "Bác gái."

Thế nhưng Giang Liên Tuyết cũng không liếc anh lấy một cái, bước chân vội vàng đi vào phòng ngủ, khóa cửa lại.

Ôn Dĩ Ninh nhìn theo bóng lưng của bà, hơi nhú mày đi tới gõ cửa, "Mẹ làm sao thế? Ra quảng trường nhảy nhót đến vẹo cả eo rồi à?"

Không trả lời.

"Mẹ đừng có nhịn, bây giờ vẫn còn sớm, con đưa mẹ đến bệnh viện kiểm tra."

Cách một cánh cửa, Giang Liên Tuyết bực bội gào lên: "Đừng có ầm ĩ! Có để cho người ta ngủ không hả!"

Ôn Dĩ Ninh không hiểu ra làm sao, "Gi chứ, bây giờ mới có mấy giờ?"

"Loảng xoảng!" Một tiếng vang rất lớn, là tiếng đồ vật nện lên cửa. Ôn Dĩ Ninh cũng phát hỏa, "Mặc kệ mẹ đấy! Không quản nữa!"

Hai mẹ con luôn có thể trong hai câu nổi lên chiến tranh, không có gì đáng kinh ngạc.

Đường Kỳ Sâm đứng cạnh Ôn Dĩ Ninh, vỗ vỗ vai cô, "Được rồi được rồi, đừng chấp nhặt với mẹ em làm gì."

Ôn Dĩ Ninh yên lặng một lát, cuối cùng cũng không để trong lòng. Dù sao hơn hai mươi năm qua đều như vậy, tập mãi thành quen. Nửa tiếng sau Giang Liên Tuyết lại từ trong phòng ngủ đi ra, tươi cười rạng rỡ, vui vẻ ngâm nga một khúc ca nào đó. Đường Kỳ Sâm ngăn người, có lẽ là đã bị đáng về trở mặt nhanh còn hơn lật bánh tráng này của bà làm cho chấn động rồi.

Giang Liên Tuyết tô một lớp son môi, mái tóc lượn sóng phong tình vạn chủng, đáng người thon gầy, quần áo đẹp để mặc trên người càng làm tôn lên khí chất. Bà xách một thùng dụng cụ ra, cười híp mắt nói với Đường Kỳ Sâm: "Có biết đối vôi nước không?"

Ôn Dĩ Ninh liếc nhìn bà một cái, "Hóng vôi nước? Để con làm cho."

Cô vừa muốn đứng dậy, đã bị Đường Kỳ Sâm nhanh hơn một bước chặn trước người, "Để tôi làm được rồi."

Ôn Dĩ Ninh lập tức vui vẻ, nhỏ giọng hỏi: "Lão bản, anh có phân biệt được cờ lê và tước nơ vít không đấy?"

Đường Kỳ Sâm cười nói, "Không rõ lắm." Biểu hiện vẫn rất ung dung.

Anh vừa đi vừa xắn tay áo lên, "Bác gái, cần đổi chỗ nào ạ?"

Giang Liên Tuyết chỉ chỉ nhà bếp, "Vòi nước nóng bên kia."

Ôn Dĩ Ninh vẫn vô cùng không yên tâm, chạy tới sẵn sàng cứu trận bất cứ lúc nào. Nhưng không nghĩ tới vậy mà Đường Kỳ Sâm có thể ứng phó thành thạo, ngón tay thon dài đi với khớp xương cân xứng kia cô vốn chỉ gặp khi anh cầm cây bút vàng ký tên, dáng vẻ tuất dật thư thái, làm thế nào cũng không ngờ được lần vào cuộc sống bình thường củi gạo dầu muối vẫn có thể hài hòa đến mê người thế này. Đường Kỳ Sâm đổi ốc vít, vặn vòi nước, cuối cùng lại dùng keo dán bóp lên hai vòng chỗ chấp nối. Giang Liên Tuyết tròn trĩnh mắt nhìn theo, đúng là ai cũng khó mà ngờ được mười ngón tay không dính nước mùa xuân(*) của người đàn ông này lại có thể làm cả những việc tầm thường nơi nhấm nháp lửa nhân gian.

(*) đại loại là những người ba tháng mùa xuân nước rất lạnh không cần phải giặt quần áo, sau đó rộng hơn là những người có điều kiện gia đình tốt không cần làm việc nhà, quen sống trong nhung lụa

Dĩ nhiên cái cụm này có từ xa xưa, cái thuở mà giặt quần áo bằng bàn giặt gi đó ấy, chứ bây giờ nghĩ theo nghĩa rộng là được rồi haha ~

Đường Kỳ Sâm rửa tay xong xuôi, đầu ngón tay vẫn còn có nước chảy xuống, "Còn cần đổi cái gì không ạ?"

Giang Liên Tuyết bĩu môi, lạnh nhạt nói: "Hết rồi."

Hiện tại đã là hơn tám giờ tối, bà suy nghĩ một chút, lại đổi sang khuôn mặt tươi cười, thanh lịch nói một câu: "Cái đó, tiểu Đường à, lát nữa để Dĩ Ninh đưa cậu đến khách sạn nghỉ ngơi sớm một chút đi. À, sáng mai nhất định phải qua đây cùng ăn sáng đấy."

Lời nói bình thường như không thể bình thường hơn, ngắm nghĩ một hồi vẫn là hợp tình hợp lý, thế nhưng lại thành công khiến Đường Kỳ Sâm ngượng ngùng lúng túng một hồi. Cũng không phải do lời này ngược lại với tâm tư của anh, mà là thái độ đó của Giang Liên Tuyết. Lần này anh đến đây cũng coi như là chính thức ra mắt người lớn, thế nhưng từ các loại biểu hiện của Giang Liên Tuyết, thái độ đối với anh hình như vẫn không quá rõ ràng.

Đường Kỳ Sâm là người thành thạo điều luyện như vậy, thời khắc này trong lòng cũng bắt đầu có tia hoang mang.

Ôn Dĩ Ninh ngồi một bên không phát biểu ý kiến, vẻ mặt bình thường, không nhìn ra là thất vọng hay bằng lòng.

Đường Kỳ Sâm đáp lại Giang Liên Tuyết, thông thả đứng lên, "Là lỗi của cháu không để ý đến thời gian, bác gái, vậy cháu xin phép đi trước, bác cũng nghỉ ngơi sớm đi ạ."

Giang Liên Tuyết cười khoe ra hàm răng trắng tấp, thoải mái đáp: "Tốt."

Đường Kỳ Sâm lại nhìn sang Ôn Dĩ Ninh, "Đưa tôi đi nhé?"

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, nhanh chóng đứng dậy, "Đi thôi."

Kéo theo vali đi xuống, sau khi lên xe hai người đều đồng thời bật cười.

Đường Kỳ Sâm cực kỳ bất đắc dĩ, "Sớm biết đã không kéo theo cái vali này."

Ôn Dĩ Ninh cười đến mức hai vai run rẩy, "Lúc đó rốt cuộc anh nghĩ như thế nào vậy, nhìn thấy anh đến vui quá nên em cũng không để ý."

"Còn cười được?" Sao có thể không uất ức chứ, Đường Kỳ Sâm rướn người qua, một tay nâng cái cằm nhỏ của cô, sau đó mạnh mẽ hôn lên. Ôn Dĩ Ninh hóa bị động thành chủ động, với anh trên miên một nụ hôn sâu. Hai đôi môi chậm rãi tách ra, lại không nhịn được giương lên tạo thành một đường cung rất nhẹ.

Hồ hấp của Đường Kỳ Sâm nặng nề gấp gấp, tia sáng vốn đang ảm đạm đi trong đôi mắt chợt lóe lên ngọn lửa như từ chốn u minh thăm thẳm. Ôn Dĩ Ninh bị anh nhìn đến mức cả người không tự nhiên, cúi đầu, một loại ngậm ngùi ý nào đó trong im lặng từng bước lan tràn. Cô đang khấn nguyện, ngón tay theo bản năng kéo kéo váy, nhẹ giọng hỏi: "Lái xe đi, vẫn ở khách sạn lần trước hả?"

Đường Kỳ Sâm nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, đặt tay trên vô lăng, "Nội thất mới, nặng mùi lắm."

Ôn Dĩ Ninh sau đó định dẫn anh đến một nơi xa hơn nhưng có đẳng cấp cao hơn, Đường Kỳ Sâm lại nói nơi này cách gần chỗ cô, ở tạm đi vậy. Trong lúc làm thủ tục, lấy thẻ phòng, đưa người vào đến phòng Giang Liên Tuyết gọi đến thúc giục liền ba cuộc. Lý do đều là những chuyện vặt vãnh.

Đường Kỳ Sâm vừa mới mở được cửa phòng ra, điện thoại của Giang Liên Tuyết lại gọi đến một lần nữa, vừa ấn nghe liền lập tức ào ào tấn công: "Sao vẫn còn chưa về? Mau về giúp mẹ sửa lại dây mạng, đang đến đoạn gay cần."

Ôn Dĩ Ninh không còn gì để nói, Đường Kỳ Sâm mấp máy môi, dùng khẩu hình nói với cô: "Về đi."

Vị mẹ vợ này so với những vấn đề đau đầu trong kinh doanh thương mại còn khó đối phó hơn.

Ôn Dĩ Ninh cũng không biết hôm nay Giang Liên Tuyết bị trúng tà gì, từ hành vi đến thái độ đều vô cùng khác thường, sau khi về đến nhà, quả đúng như dự đoán, Giang Liên Tuyết đang ưu nhã ngồi trên ghế sofa căn hạt dưa xem phim.

"Không phải nói hỏng dây mạng hả?" Ôn Dĩ Ninh ngồi xuống cạnh bà, cực kỳ buồn bực.

"Ô, thất vọng hả?" Giang Liên Tuyết cười nói: "Làm hỏng chuyện tốt của hai đứa rồi?"

"Bớt nói linh tinh." Ôn Dĩ Ninh bắt mẫn nói, nhưng tâm tình vẫn tỉnh là vững vàng, im lặng một hồi, cuối cùng hỏi: "Rốt cuộc là mẹ làm sao vậy?"

Ngón tay Giang Liên Tuyết đột nhiên cuộn lại, hiểu được ý của cô, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh nói: "Có thể làm sao? Thử cậu ta một chút thôi."

Ôn Dĩ Ninh trêu chọc: "Có tiền chính là đại gia, lời này là ai nói vậy?"

Giang Liên Tuyết lườm cô một cái, "Bớt lảm lòi."

Yên tĩnh chốc lát, Ôn Dĩ Ninh lại hỏi: "Mẹ, mẹ có gì không hài lòng về anh ấy hả?"

Một ngày huyên náo cuối cùng cũng dừng tại chủ đề chính, bộ phim gia đấu trên tivi ồn ào náo nhiệt tới một câu anh một câu. Giang Liên Tuyết nhìn thẳng về phía trước, nhưng tâm tư lại không đặt trên đó, mỗi khi trong lòng bà có chuyện sẽ yên tĩnh đến kỳ lạ, thậm chí trong nháy mắt nào đó Ôn Dĩ Ninh còn cảm nhận được mấy phần cô độc tịch liêu.

Cô hạ âm thanh tivi xuống thấp, sau đó cầm luôn điều khiển trong lòng bàn tay. Giang Liên Tuyết nghiêng đầu sang, nhìn thẳng vào mắt cô con gái, "Cậu ta đối với con rất tốt, nhưng con theo cậu ta sẽ phải đối mặt với cả cái gia đình phía sau kia. Mẹ của cậu ta quả nhiên lợi hại, mà mẹ cũng không phải không hiểu được. Nhà người ta tầng tầng lớp lớp đều là quan to, làm cái gì cũng phải chú ý mặt mũi."

Ôn Dĩ Ninh mím môi, bởi vì không quá muốn khiến bà lo lắng nên theo bản năng hướng về phía lạc quan nói: "Rất nhiều chuyện không vội vàng được, cứ từ từ đi vậy."

Giang Liên Tuyết ngược lại tán thành với câu này của cô, "Con đã quyết tâm theo người đàn ông này rồi thì cũng chỉ có thể từ từ mà đi thôi." Nói xong, bà cười cười, chợt cảm thán: "Kể ra số phận của mẹ con ta đều không có ai thuận được một chút. Dĩ An thì không nói nữa, đi sớm rồi, mẹ đây, tuổi trẻ đối nghịch với ông ngoại, đoạn tuyệt quan hệ vẫn khur khur cố chấp gả cho Ôn Mạnh Lương. Cái loại súc sinh như lão ta có thể khiến cho mẹ sinh con đường cái giúp lão chính là phúc phận trời ban cho lão rồi, hừ! Chết thì chết, chỉ ít còn có mẹ giúp lão ta duy trì cái giống nòi. Còn con, a, con thì nhất rồi!"

Ngữ khí của Giang Liên Tuyết yên tĩnh dị thường, bà rất ít khi có loại tâm tình như thế này, như một tấm lưới mơ hồ không thấy được không sờ được, nhưng phần ngọt ngào này lại lặng yên không tiếng động giam cầm con người, nhất là khi thứ cảm giác đó càng lúc càng trở nên chân thật đến đáng sợ. Trong lòng Ôn Dĩ Ninh không nhìn được khó chịu, nhẹ giọng hỏi: "Nếu đã sống không tốt như vậy, vì sao năm đó không ly hôn với ba?"

Giang Liên Tuyết nguyền cô một cái, "Ly hôn rồi con với Dĩ An trở thành cô nhi chắc? Loại căn bã như Ôn Mạnh Lương, bán con đến khu đèn đỏ cũng làm được. Nếu không có mẹ, sao con có thể tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng? Con có thể thuận lợi lớn lên sao? Năm mơ đi!"

Ôn Dĩ Ninh im lặng.

"Mẹ cũng chẳng sợ đắc tội người ta đâu, hiện tại là làm cái uy hạ đi khí thế của tên Đường Kỳ Sâm đó thôi, cho cậu ta biết con cũng không phải đứa nhỏ dễ ức hiếp. Nhớ kỹ, sau này con và Đường Kỳ Sâm sống với nhau rồi, gặp vấn đề lớn thế nào cũng phải ngồi xuống từ từ nói chuyện, tuyệt đối không được cãi vã rồi chiến tranh lạnh. Thứ gọi là cảm tình này, mới bắt đầu là dựa vào cảm giác và duyên phận, lâu hơn một chút nữa thì phải cẩn thận tính toán từng bước. Còn có bà mẹ ghê gớm kia của cậu ta nữa, sau đó không biết được sẽ dùng cách gì gây khó dễ cho con, thôi thì nhìn được bao nhiêu thì nhìn đi. Sau này mẹ có đi rồi, nếu bị khi dễ nhiều quá cũng đừng sợ, căn nhà này để tên con, cũng coi như con vẫn có nơi mà về."

Ngữ điệu dàng hoàng trịnh trọng như vậy xưa nay chưa từng thấy qua, Ôn Dĩ Ninh muốn cười, "Cái gì mà đi rồi chứ, à, con hiểu rồi, mẹ sắp gả cho chú Dương hả?"

Sắc mặt Giang Liên Tuyết như thường, liếc xéo cô một cái rồi nói, "Lão nương du sơn ngoạn thủy không được à?!"

Được được, câu nói này lại đậm chất Giang Liên Tuyết rồi.

Ôn Dĩ Ninh đứng lên, chậm rãi xoay người, nhìn thấy trên đỉnh đầu Giang Liên Tuyết có mấy sợi tóc bạc liền thuận tay giúp bà nhổ lên, theo động tác của cô không ngờ có mấy sợi tóc khác trượt xuống, Ôn Dĩ Ninh chắc lưỡi, "Mẹ bị rụng tóc rồi đây này, lúc trước con cũng bị rụng khủng khiếp, mẹ có thể thử loại dầu gội đầu của con xem."

Giang Liên Tuyết ghét bỏ nghiêng đầu đi, đẩy cánh tay của cô ra, "Đừng có làm xù tóc người ta."

Ôn Dĩ Ninh xì một tiếng, chuẩn bị về phòng tắm rửa.

Vừa mới xoay người, Giang Liên Tuyết bỗng gọi giật lại, "Ôn Dĩ Ninh."

"Dạ?" Cô ngoảnh đầu.

"Đám giấy tờ và thẻ tiết kiệm lần trước mẹ đưa cất đi đâu rồi?"

"Trong ngăn kéo đó."

"Đều cất cẩn thận rồi phải không?"

"Khóa cẩn thận luôn."

"Đọc lại mật mã của tấm thẻ PSBC kia xem nào."

Ôn Dĩ Ninh thật sự phục bà rồi, "Làm gì chứ?"

Giang Liên Tuyết nhếch mép, "Không phải tốt nghiệp Phục Đán hả, tưởng thông minh lắm chứ?"

Ôn Dĩ Ninh bực mà cười, "Cái lý do rách nát gì thế?"

"Có đọc không hả?" Giang Liên Tuyết chợt nổi tính bướng bỉnh.

Ôn Dĩ Ninh không muốn bị bà quán mãi, vừa đi vào phòng ngủ vừa vờn vai, lớn tiếng đọc, "896521, của Ngân hàng Công thương là ngược lại."

Cô trả lời xong, Giang Liên Tuyết liền yên tĩnh.

Phòng khách to lớn chỉ còn lại một mình bà, ánh sáng từ màn hình chiếu ra lúc sáng lúc tối, bộ phim truyền hình có đến hơn trăm tập này Giang Liên Tuyết đã xem được đến tập thứ 75, nội dung vừa đến phần sinh lý tử biệt của nam nữ chính. Ánh mắt bà lạnh xuống, dần trở nên khô khốc, một đời bị số mệnh chơi đùa, đến hiện tại, với bà cũng chỉ còn lại ưu sầu trầm mặc không thể dùng lời để nói ra.

- - - - -

Sáng sớm tỉnh dậy, Ôn Dĩ Ninh lái xe đến khách sạn đón Đường Kỳ Sâm. Người này ngày hôm qua cũng thật đủ sức lực, nhất định muốn cô lái xe về, để cô ngày hôm sau đến đón anh. Tâm tư đàn ông quá khó đoán, Ôn Dĩ Ninh hỏi anh vì sao, Đường Kỳ Sâm đáp: "Xe ở chỗ em rồi, như vậy người sẽ không đi."

Đây là cái lý do quái đản gì vậy? Ôn Dĩ Ninh bối rối, bắt lực trong việc lý giải.

Đường Kỳ Sâm như người không liên quan bỗng nhiên tỉnh ngộ: "A, nghĩ nhiều rồi, cũng không phải đang ở Finland."

Ôn Dĩ Ninh lúc đó thật sự không còn gì để nói, ai nói đàn ông không thù dai chứ? Nhìn bề ngoài thì như mây gió, kỳ thực đã hoàn toàn ghim sâu vào lòng, chỉ cần lộ ra cái cơ hội là sẽ tóm lấy đâm chọc người ta. Cô cười vuốt ve khuôn mặt anh, "Lão bản thật ầu trĩ."

Đến khách sạn, Đường Kỳ Sâm đã dậy, trên người khoác chiếc áo choàng màu hạnh nhân, bên trong là chiếc áo len cổ cao màu xanh đậm. Bên ngoài ào ạt cái lạnh của tháng ba, tỉnh H gần sông, Ôn Dĩ Ninh sợ anh ra ngoài bị nhiễm lạnh, liền lục trong vali của anh lấy một cái khăn quàng cổ mỏng rồi quần lên cho anh.

Cô lái xe đưa anh đến gần trường trung học trước đây của mình ăn sáng. Sau khi ăn xong lại đưa Đường Kỳ Sâm đi dạo vài vòng, chợt nhận ra bảng danh dự trên bức tường bên phải đến tận bây giờ vẫn còn giữ cái tên Ôn Dĩ Ninh.

Hàng thứ nhất, cột thứ hai, đại học Phục Đán.

Ảnh dán là khi cô học cấp ba, tấm ảnh chụp tốt nghiệp phổ thông trung học, phông nền đỏ, cô mặc đồng phục trường, tóc dài vén gọn về sau tai lộ ra gương mặt trắng nõn tinh xảo. Nụ cười rạng rỡ, trong mắt giống như có hàng vạn vì sao tinh tú. Đường Kỳ Sâm nhìn một chút, bỗng nhiên cong môi. Giống như là cách thời không cùng với cô gái nhỏ của anh gặp mặt.

Hiện tại cô gái nhỏ đã trở thành người yêu của anh, quanh thân Đường Kỳ Sâm giống như có một loại ánh sáng ấm áp kỳ diệu bao phủ.

Hai tay Ôn Dĩ Ninh ôm hộp sữa đậu nành, cái miệng nhỏ xinh xinh đang cắn ống hút, cùng anh sóng vai, bỗng nhiên cười xinh đẹp hỏi: "Muốn nói gì đó với tiểu mỹ nữ này hay không?"

Nụ cười của Đường Kỳ Sâm lại càng sâu hơn, ánh mắt dừng trên tấm ảnh kia, anh nói: "Rất vui được gặp em, cuộc sống sau này, xin được em chiếu cố nhiều hơn."

Ôn Dĩ Ninh ngoắc ngoắc ngón tay út của anh, Đường Kỳ Sâm liền mở ra nắm trọn bàn tay nhỏ của cô, siết lấy thật chặt.

Buổi trưa hai người cũng ăn ở bên ngoài, ngày hôm nay ánh mặt trời ấm áp, chiều tối lại đến công viên ngoài thành Tây đi dạo. Ôn Dĩ Ninh đưa anh đi xem núi Mạc Phủ, đưa anh đi du sông ngoạn thủy, đưa anh đi vào trong đám đông, cảm thụ cảnh ngày xuân tại thành phố nhỏ phương Nam này. Nơi đây có rất ít những tòa cao tầng, cũng không có lắm những cầu vượt thành thị chồng chất đan xen, nó giản đơn vậy thôi, trời quang mây tạnh, không gian thoáng đãng.

Hơn bốn giờ Lý Tiểu Lượng gọi điện tới, rất không nghiêm chỉnh nói: "Ninh nhi, mang người bạn kia đến ra mắt nhà mẹ đẻ đi nào, đừng có giấu giấu diếm diếm mãi thế nữa, có phải đàn ông không vậy chứ."

Bởi vì kiêng kỵ giao tình của cô và Lý Tiểu Lượng nên lúc nhận điện Ôn Dĩ Ninh đã để chế độ rảnh tay, cũng bởi vậy mà toàn bộ những lời này Đường

Kỳ Sâm đều nghe được.

Cô nhú mảy, nghiêng đầu sang coi như hỏi ý kiến của Đường Kỳ Sâm. Đường Kỳ Sâm chỉ hơi trầm ngâm, vỗ vỗ mu bàn tay cô.

Ôn Dĩ Ninh nhất thời hơn hớn mặt mày, vui vẻ không giấu được, "Đến thì đến, nhưng mà nói trước nhé, nhà mẹ đẻ là phải tỏ ra lễ độ đấy."

Lại hàn huyên thêm vài câu, Ôn Dĩ Ninh và Lý Tiểu Lượng đã quen thuộc thân thiết đến mức tự nhiên, nghe được ra một loại giao tình chân thành không chút giả tạo. Trò chuyện kết thúc, Đường Kỳ Sâm thỉnh thoảng nói: "Cậu ta vẫn còn dám hẹn gặp tôi, xem ra là lần trước vật tay như vậy còn chưa đủ."

Ôn Dĩ Ninh vui vẻ, "Lão bản, anh đúng là tốt nghiệp từ Thanh Hoa đấy à?"

Đường Kỳ Sâm đánh mắt nhìn sang, lãnh lãnh đậm đậm, "Mua tiền thôi, thật ra là tốt nghiệp trường song ngữ quốc tế X Thượng Hải."

Ôn Dĩ Ninh ngẩn người, "Hả?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Trường mầm non."

Ôn Dĩ Ninh cười không đứng lên nổi, ngồi xồm trên mặt đất, hai vai run rẩy. Đường Kỳ Sâm nhin cười, đi về phía cô rồi đưa tay ra, Ôn Dĩ Ninh nắm lấy nhưng chơi xấu không chịu đứng lên, ngoẹo cổ cười với anh: "Em muốn chơi trượt ván."

Đường Kỳ Sâm hơi dùng sức, trực tiếp kéo cô trượt lết xệt trên đường gạch trơn.

Tiếng cười như chuông bạc, tựa như có trăm hoa cùng nở rộ, loại niềm vui nhỏ bé này theo ánh mặt trời hòa tan, lặng yên nhập vào sinh mệnh của nhau.

Đến chỗ ăn cơm, mấy người chơi thân với Ôn Dĩ Ninh đều đã đến đông đủ. Lý Tiểu Lượng nhìn thấy người cũng không có loại tâm tình thù sâu đại hận gì. Kỳ thực nếu bình tĩnh mà đánh giá thì loại quan hệ của Lý Tiểu Lượng và Ôn Dĩ Ninh đã vượt qua cả người yêu tình nhân, là một loại thân thiết giữa những người bạn thân mong đối phương được hạnh phúc, vẫn là vui mừng nhiều hơn tiếc nuối.

Đường Kỳ Sâm ngồi mấy phút cũng đã nhận ra bữa tiệc này có mục đích hữu hảo, không phải Hồng Môn Yến.

Anh đối với loại trường hợp này cũng coi như có thể xử lý thành thạo điêu luyện, đạo lý đối nhân xử thế được luyện đến mức vượt xa cả thông thấu, dù thật sự có người cố tình làm khó cũng có thể ung dung ứng đối. Ôn Dĩ Ninh sau khi tốt nghiệp đại học rất ít khi về nhà, mấy năm qua ở ngoài cả ngày quay cuồng trong công việc cũng có rất ít mối quan hệ gọi là bạn bè thân thiết. Đường Kỳ Sâm có thể nhìn ra, cô với những người bạn ở quê nhà này có quan hệ rất tốt. Một người gọi là Lục Lục rất có năng khiếu khuấy động bầu không khí, cầm rượu lão đảo đi về phía Đường Kỳ Sâm, "Người anh em thật tài tình, vậy mà là theo đuổi được hoa khôi của lớp tụi này. Hiện tại tôi chính thức tuyên bố, anh chính là kẻ thù chung của toàn thể nam sinh lớp ba!"

Ôn Dĩ Ninh che chở anh, đưa tay cản lại, cười nói: "Anh ấy không thể uống, mình uống với cậu."

Lục Lục liền làm cái vẻ mặt vô cùng đau đớn, hướng về chính mình làm động tác cắt cổ, trước khi ngã xuống còn rất có dáng có vẻ trấn trối lời cuối cùng nước lức lâm chung với Lý Tiểu Lượng: "Hức, con gái lớn đến lúc phải gả đi không thể giữ mãi trong nhà, thầy giáo Tiểu Lượng, vĩnh biệt."

Ôn Dĩ Ninh đi tới đập anh ta một cước, lại hướng về phía anh ta làm động tác nổ súng: "Cạch! Ta tuyên bố người sống lại."

Lục Lục trong nháy mắt ngồi dậy, làm động tác chào cờ, "Tuân lệnh!"

Bầu không khí như được nung nóng dưới ánh nắng mặt trời, Đường Kỳ Sâm từ đầu đến cuối đều yên tĩnh ngồi đó nhìn bọn họ náo nhiệt, nhìn một mặt mở rộng lòng khác của Ôn Dĩ Ninh. Hôm nay cô cũng uống không ít, rượu xông lên mặt, làn da trắng nõn nhiễm ánh nắng chiều nhìn vô cùng mê người. Thức ăn bày đầy một bàn, anh tự nhiên gấp đặt vào bát cô. Đường Kỳ Sâm không nhiều lời, chỉ khi nào Ôn Dĩ Ninh uống rượu quên ăn mới dùng tay chọc vào eo cô, nhắc nhở cô lót cái bụng.

Lý Tiểu Lượng một chút cũng không làm cái vẻ mặt nam vai phụ khổ lụy vì tình, ngược lại rất tự giác đóng vai một người bạn tốt cười cười nói nói với đám bạn bè xung quanh, phong thái uống rượu cũng rất phóng khoáng.

Cả một tối anh ta đều không rời rượu Ôn Dĩ Ninh, dành nghi lễ này cho mục cuối cùng.

Lý Tiểu Lượng tự rót cho mình đầy một chén, lại rót vào chén của Ôn Dĩ Ninh, "Ninh nhi, hai chúng ta về công về tư đều phải uống với nhau một chén."

Ôn Dĩ Ninh ý cười nhàn nhạt, "Được thôi."

Hai người cách một bàn nhìn nhau, trong mắt có tia sáng lấp lánh.

Lý Tiểu Lượng nâng chén rượu, cách một khoảng đưa về phía cô, "Chén thứ nhất, hi vọng Ninh nhi một đời bình an, phải luôn thật vui vẻ!"

Sau đó ngửa đầu uống vào, tiếp tục rót đầy chén thứ hai, "Chén thứ hai, chúc Ninh nhi một đời không thiếu tiền tiêu, sống lâu trăm tuổi!"

Ôn Dĩ Ninh nghe đến vui vẻ, còn quay đầu về phía Đường Kỳ Sâm nói: "Lời chúc kiểu này em thích."

Đường Kỳ Sâm vất cánh tay trái trên lưng ghế, chân bắt chéo, ngón tay như có như không gõ lên lớp đệm sofa, anh không nói gì, dung túng để cho cô

uống xong chén thứ hai.

Lý Tiểu Lượng uống là Ngũ Lương Dịch, hai chén vào miệng nhưng sắc mặt cũng không thay đổi, ngược lại ánh mắt nhìn tới càng lúc càng sáng. Anh ta rót chén thứ ba, sau đó đứng lên. Thân thể hơi nghiêng ngả, men rượu xộc lên, vội chống tay trên mép bàn. Ánh mắt sáng rực lại chân thành tuyệt đối rơi trên người cô, thanh âm bị men rượu bào khàn, "Chén cuối cùng này, Ninh nhi, chúc cậu một đời hạnh phúc. Nhất định phải hạnh phúc cho tớ."

Cổ họng Ôn Dĩ Ninh nghẹn lại, chén rượu nắm trong tay cũng hơi nghiêng. Vừa muốn đáp lại, lòng bàn tay bỗng trống trơn, thoáng cái đã bị Đường Kỳ Sâm cầm đi.

Đường Kỳ Sâm đứng lên, trong phòng mở điều hòa nên anh đã sớm cởi áo khoác, chiếc áo len cao cổ ôm lấy người lộ ra vòng eo thon chắc, làm nổi bật lên vóc người đầy tinh thần. Giọng anh nhàn nhạt, nói với Lý Tiểu Lượng: "Chén này để tôi kính cậu."

Nói xong, rượu đã đổ vào miệng.

Bầu không khí có một chút vô cùng nhỏ biến đổi, mọi người tưởng đang say lại giống như chưa say, nhưng cũng rất tự nhiên làm nhạc đệm cho bầu không khí, trong giây phút tiếp tục gào thét náo nhiệt.

Cơm nước xong lại kéo nhau đi hát, Ôn Dĩ Ninh vào tận phòng KTV vẫn còn chưa yên tâm, chén rượu kia vừa rồi thật sự dọa cho cô tái mét mặt mày, dù sao anh mới chỉ làm phẫu thuật được hai tháng. Đường Kỳ Sâm nói: "Yên tâm, của em là rượu đỏ, cũng chỉ có một chén, không cần lo lắng."

Ôn Dĩ Ninh vẫn oán trách anh một hồi lâu. Đường Kỳ Sâm sau đó thật sự không nhìn được nữa, nắm lấy cảm cô hôn một cái, "Nói thêm một câu nữa liền nhận thêm một cái hôn. Tôi không ngại đâu, vừa vặn cho mấy người bạn giới tính nam kia của em nhìn thấy."

Gò má Ôn Dĩ Ninh nóng lên, vội chạy đi, trước khi đi còn giấu đầu hờ đuôi ném lại một câu: "Bài em chọn đến rồi!"

Đường Kỳ Sâm nhướn mày, ung dung mặc cho cô trốn trong đám người.

Ôn Dĩ Ninh quả thực không nói dối, bài tiếp theo đúng là của cô.

Đây cũng là lần đầu tiên Đường Kỳ Sâm nghe cô hát.

Khúc nhạc dạo vừa vang lên cả phòng bao lập tức yên lặng, một người bạn của cô ngồi bên cạnh anh nói nhỏ: "Dĩ Ninh hát rất êm tai."

Câu đầu tiên hát lên, Đường Kỳ Sâm liền rõ ràng là loại êm tai nào.

Ôn Dĩ Ninh học chuyên ngành ngôn ngữ, khả năng cảm nhạc không hề tệ, bài hát này cũng rất hợp với cô, giai điệu mềm mại uyển chuyển, giọng hát chân thành ấm áp, hình ảnh chiếu phía sau lưng cô là vùng sông nước Giang Nam rất có ý thơ.

Cái hôn vừa rồi phải chăng anh cũng thích?

Nếu không sao anh nắm chặt tay em mãi chẳng buông

Anh nói anh rất muốn đưa em trở về quê nhà

Nơi ngói xanh gạch đỏ

Có liễu và rêu xanh

Quá khứ và hiện tại vẫn không hề thay đổi

Anh nói rằng anh cũng sẽ như vậy

Chăm chậm thích anh

Chăm chậm trở nên thân thuộc

Chăm chậm kể về bản thân mình

Chăm chậm sánh bước bên anh

Chăm chậm mong bản thân hợp với anh hơn

Chăm chậm trao cho anh cả bản thân mình

* Hi hi, bài này tên là Chăm chậm thích anh nhé, ta lười quá nên lấy bản dịch của nhà Mê Mụi.

Thật ra với cảm giác của ta thì ta nghĩ giọng của Niệm Niệm sẽ giống với bản của Châu Nhị Kha cover hơn đó kkk

Sau đó mỗi lần hát lên câu "Chậm chậm...." Ôn Dĩ Ninh đều sẽ đưa mắt về phía Đường Kỳ Sâm. Cách giữa họ là một khoảng không, một tầng sáng, cách đây đủ bảy năm duyên phận ràng buộc, đến cuối cùng Ôn Dĩ Ninh cảm giác được viên mắt mình nóng lên, cảm giác được mọi thứ tựa như giấc mộng, trong mộng không có anh, nhưng lúc tỉnh mộng đã có anh ở ngay bên cạnh.

Vui chơi kết thúc đã là mười một giờ đêm.

Đường Kỳ Sâm trầm mặc lái xe, hai người một đường đều không nói chuyện.

Anh lái xe về khách sạn, sau đó trầm mặc nắm tay cô đi lên, mở cửa vào phòng.

Tiếng cửa đóng lại, cách, giống như chìa khóa tra vào ổ, kích thích hiểu ngầm giữa hai người.

Hơi thở của Đường Kỳ Sâm nóng lên, đẩy cô về sau cánh cửa, cúi đầu nhẹ nhàng liếm cái tai nhỏ của cô. Giọng nói vững vàng quanh quẩn, chỉ phát ra duy một âm tiết cực nóng: "Hửm?"

Ôn Dĩ Ninh mím môi ngược mắt nhìn anh, cuối cùng khẽ cười, biết rõ còn hỏi, "Hửm gì mà hửm?"

Ngữ khí của Đường Kỳ Sâm cực kỳ nghiêm túc, ép cô càng sát hơn, "Bài hát buổi tối hát cho tôi nghe, lời hát trong đó tính thể nào đây?"

Ôn Dĩ Ninh vòng tay ôm lấy cổ anh, ánh mắt giải hoạt, "Câu nào nhỉ?"

"Em nói, chậm chậm thích tôi, chậm chậm..... trao bản thân mình cho tôi." Đường Kỳ Sâm ôm lấy eo cô, ngón tay gãi nhẹ.

Ôn Dĩ Ninh xoay người đi nơi khác, ý cười thấp thoáng, "Lời hát không phải như vậy, không phải 'trao anh cho em'."

(*) Ngày trước hay có cái trò mà nếu có đứa bạn nói "Bà điên à" chẳng hạn, ta sẽ đáp lại "Hả? Bà bị điên á?")

Mọi người có hiểu ý ta là gì không? Vì xưng hô tiếng Trung nó chỉ như tiếng Anh là I với You ấy, không có anh em em vừa phiền phức vừa rõ phân biệt như chúng ta hì hì

Tiểu hồ ly cổ lý.

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm trầm xuống, theo cô, "Ừ, là 'trao tôi cho em'."

Ý cười trên khóe môi thu lại, Ôn Dĩ Ninh hôn lên môi anh, lời nói mơ hồ giữa kẽ răng: "Rất tốt, lão bản, em muốn anh."

Mọi chuyện sau đó tiếp diễn như một điều tự nhiên nhất.

Hai người động tình động tâm, rốt cuộc đã đến lúc lấy một loại hình thức khác trong cuộc sống để bộc lộ tình cảm với đối phương. Ôn Dĩ Ninh sợ đau, nhiều lần bấm vào vai anh chống cự, Đường Kỳ Sâm nhìn đến mức trên trán đều là mồ hôi, cuối cùng nẩy ra sáng kiến giả vờ đau nói: "Ngoan, đừng lộn xộn, vết mổ của tôi hơi đau rồi."

Trong mắt Ôn Dĩ Ninh lấp lánh nước mắt trong suốt, cuối cùng vẫn không nỡ buông lỏng tay.

Mãi đến sau nửa đêm, nước mắt không nhịn được rơi xuống, lúc này mới chợt nhận ra Đường Kỳ Sâm rõ là đang dùng khổ nhục kế.

Một đêm kiểu diễn, đến cuối cùng cái chân của Ôn Dĩ Ninh đau đến mức không còn cảm giác được là của mình nữa rồi.

Cùng với nước mắt và mồ hôi mơ hồ hòa vào nhau ngủ thiếp đi, cô chợt nhớ đến những lời ngày đó Phó Tây Bình nói nhảm.

..... A, vẫn nên được tính là lời nói thật.

Ba giờ sáng, sau hai lần thỏa mãn Đường Kỳ Sâm vẫn chậm chạp không có tâm tư đi ngủ. Trên giường bừa bãi ngổn ngang, trong không khí còn có mấy phần mùi vị nhàn nhạt sau cuộc mây mưa, đầu giường bật một chiếc đèn ngủ, ánh đèn chính xuống mức thấp nhất. Cả người Ôn Dĩ Ninh chìm sâu trong đông chần đềm, khuôn mặt chôn trong gối lại càng nhỏ nhắn hơn. Cô gái nhỏ một thảm, khóe mắt còn mang theo dấu tích ướt át nước.

Đường Kỳ Sâm nằm đó ngắm nhìn cô một hồi lâu, cúi đầu đặt xuống trán cô một nụ hôn.

Sau đó lấy điện thoại ra, người đàn ông vạn năm không có một chút tin tức về cuộc sống riêng bỗng trong một đêm lặng như tờ phát lên dòng trạng thái mà chỉ cần là người trong vòng bạn bè đều có thể thấy được.

Chỉ bốn chữ -----

"Một đời đáng giá."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tỉnh mộng thấy em (5)

Dịch: CP88

Sáng sớm, gió nhẹ mon man len lỏi qua cánh cửa sổ khép hờ cuốn bay một góc rèm lụa trắng. Ngày xuân quang cảnh tươi mát đầy sức sống, trên tường trắng có thể nhìn thấy bóng của những tán lá khẽ đong đưa, bầu không khí bên trong gian phòng vô cùng ôn hòa yên tĩnh.

Đồng hồ sinh học của Đường Kỳ Sâm vốn được duy trì rất tốt, trước đây có làm việc khuya đến thế nào thì ngày hôm sau vẫn cố định là sáu giờ rưỡi thức dậy. Nhưng ngày hôm nay lại thả một lần, khi mở mắt đã là hơn tám giờ.

Sáng sớm nay nhện không được lại muốn làm một lần, Ôn Dĩ Ninh bị dọa cho tỉnh, một muốn một không muốn, cuối cùng không hiểu vì sao chuyển thành lờ lờ kéo kéo, gối bay chấn rưng, một trận não loạn, cuối cùng hai người quần quýt lấy nhau không hẹn cùng bật cười. Bầu không khí mờ ám mang theo chút tình thú, cô gái của anh bỗng nhiên trở nên chủ động. Đường Kỳ Sâm nhìn thân thể cô chập trùng lên xuống, mái tóc xõa ra thả rơi vài sợi lướt nhẹ qua mặt anh, ánh mắt tựa bầu trời đêm ngàn sao lấp lánh khiến trái tim Đường Kỳ Sâm khẽ run lên một cái. Cuối cùng, Ôn Dĩ Ninh giống như siêu thoát nằm ngoài dưới thân anh, mơ màng hỏi: "Lão bản, anh có đúng là người sắp lên đầu bốn rồi không thể?"

Khen ngợi còn không quên tiện thể đâm một dao vào lòng người, Đường Kỳ Sâm nhận câu trêu chọc sắp lên đầu bốn này của cô, cười khô.

Ngoại trừ eo có chút mỏi thì vết mổ trên bụng cũng không quá đau. Ôn Dĩ Ninh đến giờ còn chưa tỉnh, tư thế ngủ của cô không tốt lắm, cả người nép vào một bên giường, chân trùn kín đầu, lỗ mũi cũng không lộ ra. Đường Kỳ Sâm vốn muốn ôm cô ngủ, nhưng cô gái nhỏ này tựa như lại không quá nhiệt tình với cái tư thế thân mật kia, rì rầm tránh né không cho anh chạm. Đường Kỳ Sâm sợ cô nhện hồng rồi, liền kéo chân xuống cho cô thông chút khí.

Không còn chắn che chắn, Ôn Dĩ Ninh bị ánh sáng chiếu chói mắt thì hơi nhủu mày, khuôn mặt nhỏ bí xì biểu thị bất mãn, sau đó xoay người nằm úp sấp, đầu lại vùi vào trong gối.

Đường Kỳ Sâm nổi tính gian tà thò tay vào trong chăn, sau đó ngón tay vẽ vòng trên cái mông tròn vênh lên của cô. Anh có thể cảm nhận được rõ ràng thân thể của cô theo bàn năng vận vẹo, Ôn Dĩ Ninh không chỉ sợ sáng mà còn sợ buồn, cuối cùng bị anh giầy vò phải tỉnh lại, xoay mặt qua, ánh mắt mang theo tám phần oán giận phóng thẳng về phía anh.

Đường Kỳ Sâm cười cười ôm cô vào ngực. Ôn Dĩ Ninh trong lòng anh dụi dụi, giọng nói khàn khàn: "Lão bản, chào buổi sáng."

Đường Kỳ Sâm hôn lên tóc cô, "Chào buổi sáng."

Ôn Dĩ Ninh mò điện thoại nhìn thời gian, toàn bộ buồn ngủ thoáng chốc bay biến, "Không còn sớm, em dẫn anh đi ăn sáng." Cô vẫn khá lo lắng cho cái dạ dày của anh, hơn nữa tối qua hoạt động mạnh như vậy, cũng không biết có ảnh hưởng gì hay không.

Thói quen rời giường của Đường Kỳ Sâm khá tốt, tỉnh liền ngồi dậy, động tác lưu loát vươn mình xuống giường. Ôn Dĩ Ninh vội nâng tay che mắt, tuy nói phi lễ chó nhìn nhưng cuối cùng vẫn nhện không được tách ngón tay ra thành một cái khe hở nhỏ, lén lút thưởng thức quang cảnh có một không hai trước mắt.

Đường Kỳ Sâm thông thả mặc từng thứ một lên người, áo phông trắng ngắn tay cổ V, sau đó là áo len, phía dưới vẫn còn để trần. Đôi chân kia quả thực rất bỏ mắt, thẳng tắp cân xứng, không có cơ thịt dư thừa, cũng không có lông chân rậm rạp khủng bố, da trắng như sứ, từ vân da đến đường nét tràn đầy mỹ hoặc vui tìm vui mắt.

Quần ngoài của anh ở bên kia Ôn Dĩ Ninh, Đường Kỳ Sâm quỳ một gối trên giường, đưa tay qua túm lấy. Thuận tay kéo bàn tay không giấu được đầu cũng chẳng giấu được đuôi của cô ra, "Cũng không phải không cho em xem."

Ôn Dĩ Ninh bị anh bắt ngay tại trận, gò má ửng hồng, mím môi cười trộm.

Đường Kỳ Sâm vừa đi về phía phòng tắm vừa mặc quần, cặp quần đưa đến dưới mông, anh thoáng thẳng cái eo để cái quần hoàn toàn lên đến thắt lưng.

Một động tác vô thức nhưng lại có thể trêu chọc cho cái khuôn mặt nhỏ của Ôn Dĩ Ninh đỏ đến tận mang tai.

Ôn Dĩ Ninh vui đầu vẹo, trước mũi là mùi đặc trưng nào đó phát ra từ chiếc chăn, không thể nói là mùi hương, nhưng rất có tính xâm lược, cũng là mùi vị của Đường Kỳ Sâm. Trái tim Ôn Dĩ Ninh bùng tỉnh, như là nắng ấm lượn lờ giữa ngày xuân, chồi non xanh biếc mới nhú, vụn vụn hồi sinh.

Trong nhà tắm, Đường Kỳ Sâm đang cạo râu thỉnh linh nói vọng ra ngoài: "Theo tôi về Thượng Hải."

Ôn Dĩ Ninh: "Vì sao?"

"Còn hỏi vì sao?" Anh đi ra, tinh thần sáng láng hẳn, "Không muốn sống cùng tôi sao?"

Ôn Dĩ Ninh vậy mà lại thật sự chống cảm nghiệm tức suy nghĩ, còn chưa chần chừ được ba giây đã bị ánh mắt lên án của Đường Kỳ Sâm chọc cho bật cười: "Cái mặt đó là sao hả?"

Ôn Dĩ Ninh hướng về phía anh làm mặt quỷ.

Đường Kỳ Sâm cầm khăn lau nước đọng trên mặt, vừa nhặt lọ xịt khoáng rơi trên đất lên vừa nói: "Ngày mai tôi phải về công ty, nghỉ quá lâu cũng không thích hợp."

Ôn Dĩ Ninh hiểu, tập đoàn Á Hối nghiệp vụ chồng chất, CEO vắng mặt quá lâu sẽ kéo theo vô số móc nối liên quan bị ảnh hưởng theo. Tính sơ qua cũng hơn hai tháng rồi, tối qua cô đã chú ý đến vết mờ trên bụng của Đường Kỳ Sâm, kỹ thuật khâu quả nhiên rất tốt, đến giờ chỉ còn lại một đường mờ mờ.

Cô hỏi: "Anh không về nhà hả?"

Đường Kỳ Sâm bình thản nói: "Ở nhà xa không tiện, tôi về căn hộ kia."

Trước đây cô không hiểu, lấy thân phận là người đứng xem một chuyện cũng không liên quan đến mình mà phán xét hành động của người khác, cái này không đúng, cái kia không được, cần phải đổi. Nhưng ở với nhau đến bây giờ, Ôn Dĩ Ninh càng ngày càng hiểu rõ nỗi khổ tâm của Đường Kỳ Sâm, hiểu được những lúc anh bận rộn công việc căn bản là không thể nghỉ ngơi. Phía sau ba chữ Đường Kỳ Sâm kia có vô số trách nhiệm và áp lực, không phải anh không nghĩ, mà là ngồi ở vị trí này, anh cũng có những lúc lực bất tòng tâm.

Buổi trưa cơm nước xong xuôi, một mình Ôn Dĩ Ninh về nhà.

Về đến nhà, Giang Liên Tuyết đang ngồi trên ghế sofa xem phim, vẫn là bộ phim gia đình kia, Ôn Dĩ Ninh không xem nổi mấy thứ này, nhưng bởi vì gần như mỗi ngày đều thấy Giang Liên Tuyết chăm chú theo dõi nên cũng biết đại khái mỗi yêu hận tình cừu trong đó. Vừa vào đến cửa, cô liền ngạc nhiên chỉ lên màn hình hỏi: "Sao nữ chính lại kết hôn với nam phụ rồi?"

Giang Liên Tuyết có vẻ rất tập trung, trên bàn còn có mấy cục khăn giấy vo tròn, "Con có thể im lặng chút không? Nam chính sắp đến cướp dâu rồi."

Ôn Dĩ Ninh nghe được, cũng đi tới ngồi lên ghế sofa, yên lặng cùng bà xem hết tập phim này. Đoạn nhạc cuối phim vang lên, Giang Liên Tuyết mới quay đầu sang nhìn cô, "Tối qua cậu ta có mang bao không thể?"

Ôn Dĩ Ninh suýt chút nữa bị lời này của bà chặn cho cơ tim tắc nghẽn, mặt nóng đến mức có thể rán bánh, "Mẹ, mẹ....."

Về mặt Giang Liên Tuyết lại không thể tự nhiên hơn nữa, "Có chuyện nào mẹ dạy con có thể nhớ lâu hơn một chút không hả?"

Trên người Ôn Dĩ Ninh có ngọn lửa nhỏ cháy bập bùng, mẹ con vốn không quá thân mật, nói đến loại quan hệ này khó tránh khỏi lúng túng. Nhưng Ôn Dĩ Ninh vẫn tính là hiểu rõ tính cách của Giang Liên Tuyết, chuyện kinh thiên động địa gì cũng đã từng làm qua, nói ra mấy lời dọa cho quỷ thần khóc thét cũng không quá mấy kỳ quái.

Cái loại nhạc đệm này nhanh chóng bị cô ném sang một bên, chuyển chủ đề đến chuyện đi Thượng Hải.

Giang Liên Tuyết hỏi: "Cứ đến rồi đi vậy thôi à?"

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, "Phải về thôi, anh ấy đã nghỉ một thời gian sau khi phẫu thuật, đến lúc phải đi làm rồi."

Giang Liên Tuyết lại hỏi: "Vậy con phải sống chung với mẹ cậu ta sao?"

"Không cần, anh ấy có một căn hộ gần công ty." Ôn Dĩ Ninh nói: "Hai tuần nữa con về, phòng trọ của con cũng đã đến kỳ rồi, thuận tiện trả lại phòng."

Giang Liên Tuyết không nói nữa, ngồi một lúc thì đi vào phòng ngủ lấy một tờ danh thiếp đưa cho cô, "Phòng trước vô hại."

Danh thiếp là phương thức liên lạc với hiệu trưởng một trường trung học, Ôn Dĩ Ninh dùng hai ngón tay kẹp lấy, nhìn một chút, "Hả?"

"Nếu con còn muốn về làm giáo viên thì có thể nói Dương Chính Quốc dẫn đi tìm ông ấy, bọn họ là bạn bè thân thiết, quan hệ rất tốt, có thể giúp con thu xếp." Giang Liên Tuyết không quá có tinh thần, thờ dãi một cái, "Quên đi, mẹ thấy con cũng sẽ không về lại cái địa phương nhỏ này nữa đâu."

Ôn Dĩ Ninh cười cười, cẩn thận cất danh thiếp vào trong ví, cuối cùng vẫn không quên chế nhạo bà: "Giang Liên Tuyết nữ sĩ, quan tâm của mẹ với con trong thời gian này có vẻ vượt xa hai mươi bảy năm qua rồi đấy."

Giang Liên Tuyết nhếch miệng, vẽ ra một đường cong rất nhạt.

"Con phát hiện dạo này mẹ rất ít ra ngoài đánh bài." Ôn Dĩ Ninh đã sớm thấy lạ, nhưng gần đây có nhiều chuyện xảy ra nên cô cũng không quá để trong lòng. Lúc đứng dậy đi thu dọn đồ đạc, đột nhiên đi về phía sau ghế sofa xoa bóp vai cho Giang Liên Tuyết, nhẹ giọng khuyên: "Đừng có suy nghĩ cả ngày nữa, mẹ thích cái gì thì cứ làm cái đó đi. Tiền trong nhà vẫn đủ cho mẹ dùng. Còn nữa, lời của mẹ con đều nhớ kỹ. Yên tâm, là con cam tâm tình nguyện, cũng sẽ tự bảo vệ tốt chính mình."

Nói xong, Ôn Dĩ Ninh quay vào phòng ngủ.

Giang Liên Tuyết ngẩng người ngồi đó, theo bản năng nhấc tay sờ sờ bả vai vừa được Ôn Dĩ Ninh xoa bóp, rất mềm, rất nóng, bỗng đến mức thôi thúc dòng máu chảy bên dưới không ngừng tăng nhanh tốc độ, Giang Liên Tuyết quay đầu, nhìn chằm chằm cánh cửa phòng ngủ đóng chặt của cô, viên mắt nóng lên.

Trước khi về Thượng Hải, Đường Kỳ Sâm giữ lễ đến chào tạm biệt Giang Liên Tuyết, một xe quà tặng chiếm nửa góc trước cửa, Giang Liên Tuyết thậm chí còn thấy được một cái hộp đựng túi bạch kim trước đó bà tùy tiện nhắc tới.

Con người Đường Kỳ Sâm làm việc gì cũng chu đáo tỉ mỉ, lời nói cung kính, rất dễ thu được yêu thích của các bậc trưởng bối. Giang Liên Tuyết lướt nhẹ ánh mắt qua khuôn mặt anh, bà biết Đường Kỳ Sâm đối với Ôn Dĩ Ninh là thật sự có lòng. Giang Liên Tuyết tìm lý do đuổi Ôn Dĩ Ninh đi, Đường Kỳ Sâm liền biết bà có lời muốn nói riêng với mình.

Giang Liên Tuyết không còn ngênh ngang sắc bén như thường ngày nữa, biểu hiện ôn hòa, đến cả xưng hô cũng mười phần nghiêm túc, bà lên tiếng trước: "Đường tiên sinh."

Đường Kỳ Sâm cung kính đáp: "Bác gái."

Giang Liên Tuyết cười cười, khóe mắt cong lên, đại khái là nói đến chuyện của Ôn Dĩ Ninh nên giọng nói cũng mềm mỏng đi rất nhiều, "Dĩ Ninh ấy mà, kỳ thực từ nhỏ đã chịu khổ rất nhiều. Tôi và ba con bé đều không mấy quan tâm đến hai chị em nó, là tôi không làm tròn bổn phận của một người mẹ, nhưng con bé cũng rất ngoan ngoãn, thậm chí còn thi đỗ được vào một ngôi trường đại học tốt như vậy." Nói đến đây, ý cười trên môi Giang Liên Tuyết lại càng sâu hơn, "Sau đó con bé tốt nghiệp, công tác, đều không khiến tôi phải nhọc lòng suy nghĩ bao giờ. Nhà đầu này có những lúc rất buồn bình, nhưng tôi cũng hiểu, nếu như con bé không buồn bình một chút thì cũng không thể được như hiện tại."

Đường Kỳ Sâm nói: "Dĩ Ninh rất tốt."

Giang Liên Tuyết cúi đầu, lúc ngẩng đầu lên trong mắt rõ ràng mang theo tâm ý kỷ gửi phó thác. "Đường tiên sinh, sau này con bé có làm ra chuyện gì sai xin cậu hết lòng bao dung. Sống lâu với nhau khó tránh khỏi những lúc cảm tính lấn áp lý trí, nhưng nói như vậy không có nghĩa là con bé không hiểu chuyện, mà là bởi có rất nhiều thứ tôi không dạy cho con bé. Lần đầu tiên con bé đến kỳ kinh nguyệt tôi cũng không biết, cuối cùng vẫn là tự con bé đập heo, lấy chút tiền nhỏ tiết kiệm bao nhiêu lâu đi mua đồ."

Giọng nói của Giang Liên Tuyết trở nên nghẹn ngào, rất ít những chuyện bây giờ nhắc đến, cảm thấy tình ngộ, nhưng hối hận đã hoàn toàn không còn kịp. Những trách nhiệm thiếu hụt không làm được ở ngày tháng sau đó sẽ hóa thành cây châm dãi, đâm ra tất cả những tiếc nuối hối hận.

Đường Kỳ Sâm bình tĩnh nghe bà nói, cũng không cười Giang Liên Tuyết thất thố, thậm chí đáng về còn trở nên trịnh trọng hơn, lời nói ra thành khăn vũng vàng, lời hứa đáng giá nghìn vàng: "Bác gái, cháu sẽ chăm sóc thật tốt cho Dĩ Ninh, bác yên tâm."

Giang Liên Tuyết bức cho nước mắt trở về, sau vài giây yên lặng lại thoát trở về bộ dạng tùy tiện bữa bãi, khẽ mỉm cười với anh.

Ôn Dĩ Ninh mua ba chai nước đi tới, đưa một chai cho Giang Liên Tuyết.

Giang Liên Tuyết tức giận nói: "Nói vậy thôi mà lại đi mua thật à, đúng là lãng phí tiền của!"

"Hai đồng bạc lãng phí cái gì, mẹ không uống thì trả đây!" Ôn Dĩ Ninh cũng tức muốn xì khói, "Lần sau còn mua cho mẹ nữa con là heo."

Giang Liên Tuyết cười lạnh, "Cút ngay đi!" Sau đó quần một lọn tóc trên tay, hất cầm đi vào trong.

Bóng lưng Giang Liên Tuyết hao hao gầy, nhìn từ xa cái váy kia tựa hồ cũng rộng hơn một vòng. Trong lòng Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên sinh ra loại ảo giác phiên lòng quần riết, chỉ trong vài giây, hô hấp cũng trở nên ngột ngạt.

Cô theo bản năng gọi: "Mẹ!"

Bước chân Giang Liên Tuyết hơi chậm lại, nhưng vẫn như cũ không quay đầu.

"Ăn uống đầy đủ, đừng giảm béo!"

- ----

Trở lại Thượng Hải, căn hộ ở Tomson Riviera đã được dọn dẹp đổi mới hoàn toàn, lão Dư mang quần áo và máy tính của anh từ nhà cũ qua đây. Về đến nơi cũng đã hơn bốn giờ nên Đường Kỳ Sâm không đến công ty nữa. Tủ quần áo trong phòng ngủ của anh để trống một nửa, là dành ra cho Ôn Dĩ Ninh.

Bên trái là sơ mi củ anh, sắp xếp theo màu từ đậm đến nhạt, mỗi chiếc áo đều được là phẳng phiu, bên phải là cà vạt, một hộp nhưng hình chữ nhật, bên trong lại chia ra làm mười mấy ô vuông nhỏ, kiểu dáng gì cũng có. Ôn Dĩ Ninh nhìn hồi lâu, Đường Kỳ Sâm từ phía sau vòng tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, thấp giọng hỏi: "Thích hả?"

Ôn Dĩ Ninh cong môi, "Ừm, anh đeo cà vạt rất đẹp mắt."

Đường Kỳ Sâm hơi cúi người, cắn cắn vành tai cô, "Buổi tối dùng nó để trói em, càng đẹp mắt."

Ôn Dĩ Ninh đỏ mặt đẩy anh, "Đáng ghét!"

Khóe mắt Đường Kỳ Sâm tràn ra ý cười, nhìn thế nào cũng không nghiêm chỉnh.

Muộn hơn một chút, Kha Lễ đến báo cáo công tác, nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh thì cười tí, "Dĩ Ninh, đã lâu không gặp."

Ôn Dĩ Ninh nói: "Đến thật đúng lúc, cùng ăn com nhé."

Kha Lễ không đáp ngay, quay sang nhìn ông chủ.

Đường Kỳ Sâm nói: "Ăn cùng đi."

Lúc này mới vui vẻ nói, "Vậy thì vất vả cho Dĩ Ninh rồi."

Hai người ngồi trên ghế sofa trong phòng khách bàn bạc công việc, lần này sổ văn kiện Kha Lễ mang đến có nhiều hơn một chút, sắp cuối tháng ba, một quý lại qua rồi. Các loại bảng khai báo cáo tài vụ đều phải để Đường Kỳ Sâm xem qua, đều không có vấn đề gì, quan trọng nhất là một vài kế hoạch hạng mục cho quý hai, Đường Kỳ Sâm đối với chuyện này đặc biệt đề tâm, anh không mở máy tính mà cầm bút trực tiếp nhận xét trên giấy. Anh và Kha Lễ trong công việc đều có hiểu ngầm, không cần thao thao bất tuyệt, có những lúc chỉ một cái gạch chân, hay là một cái vòng tròn ở từ then chốt Kha Lễ liền ngay lập tức lĩnh hội được ý của anh.

"Ngày hôm qua trên buổi họp thông lệ Trần tổng và Tần tổng vì vấn đề với ngân hàng mà xảy ra tranh chấp, sáng sớm tôi gặp Tần tổng, xem chừng tức giận từ ngày hôm qua sẽ không thể tiêu trong thời gian ngắn. Đầu năm Đường Diệu có đến tham gia họp Hội đồng quản trị một lần, sau đó cũng biệt tăm biệt tích luôn. Người hiện tại đang ở Bắc Kinh, nghe nói là có hứng thú với một hạng mục hàng không." Kha Lễ lần lượt báo cáo, mọi tình huống của người và việc trong công ty đều tường tận rõ ràng.

Đường Kỳ Sâm nói: "Lão Tần là người của lão gia tử, tính khí cũng được chân truyền hoàn hảo. Cậu nói với Trần tổng một tiếng, chuyện này tiếp tục đúng mực đề lên, không giải quyết được nữa lão Tần sẽ tự biết đến tìm tôi."

Nội bộ bên trong Kha Lễ hiểu rõ.

"Còn Đường Diệu." Đường Kỳ Sâm chợt trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói: "Đi thăm dò tình hình hạng mục mà cậu ta cảm thấy hứng thú kia."

Kha Lễ vâng dạ.

Không lâu sau, Ôn Dĩ Ninh dọn bàn com xong xuôi, từ trong gọi vọng ra: "Đường Kỳ Sâm, ăn com!"

Kha Lễ bị cái danh xưng này làm cho kinh ngạc tròn tròn mắt, gọi thẳng tên của ông chủ như thế này cũng thật hiếm thấy, lại quay sang nhìn về mặt của ông chủ mấy cái, sau đó cúi đầu cười cười.

Đường Kỳ Sâm đánh mắt sang, "Có việc?"

Kha Lễ dĩ nhiên không dám ăn ngay nói thật, chỉ kín đáo nói: "Đường tổng, chúc mừng."

Hầu hết là các món ăn thanh đạm, làm theo khẩu vị của Đường Kỳ Sâm, chỉ có thêm duy nhất hai món cay Tứ Xuyên, Ôn Dĩ Ninh xếp đĩa, nháy mắt với Kha Lễ, "Lễ ca, chúng ta có thể ăn cay."

Một chữ "ca" và hai chữ "chúng ta" kia quá chói tai, Đường Kỳ Sâm ngồi xuống, cực kỳ nhặt nhẹo nói một câu, "Kha Lễ không ăn cay."

Ôn Dĩ Ninh bất mãn nói: "Đâu có, lúc trước chúng em còn cùng đi ăn ở một quán Tứ Xuyên mới mở mà."

Không nói câu này còn yên bình, lời vừa ra khỏi miệng, về mặt của Đường Kỳ Sâm lại càng nhặt nhẹo, bướng bỉnh lặp lại, "Kha Lễ không ăn cay."

Ôn Dĩ Ninh không phản ứng anh, trực tiếp nhìn sang Kha Lễ.

Kha Lễ vội cúi đầu, ngồi bên cạnh ông chủ áp lực thật sự quá lớn, hắng giọng một cái rồi nói: "Vâng vâng Đường tổng, Kha Lễ không ăn cay."

Ăn xong, bọn họ lại quay về phòng khách tiếp tục đàm luận, Ôn Dĩ Ninh ngồi một góc ghế sofa nghịch điện thoại. Cô và Giang Liên Tuyết chat với nhau, một tiếng trước hỏi bà đã ăn com chưa, đến tận bây giờ mới trả lời lại, ăn rồi. Giang Liên Tuyết vẫn cứ như vậy, đối với quan tâm của người khác đều chẳng buồn đề tâm. Ôn Dĩ Ninh nghĩ tới bóng lưng ngày hôm qua, trong lòng tự nhủ mình nghĩ nhiều mà thôi.

Nửa tiếng sau, công sự nói xong.

Ôn Dĩ Ninh canh thời gian mang thuốc và nước ấm đến cho Đường Kỳ Sâm. Đây là thuốc và dầu cá bôi bổ cơ thể, sau khi phẫu thuật cũng không cần uống thuốc giảm đau nữa rồi. Kha Lễ ba bốn lần bày ra dáng vẻ muốn nói lại thôi, biểu hiện không quá rõ ràng, nhưng Ôn Dĩ Ninh vẫn chú ý tới.

Cô định tránh đi, lại bị Đường Kỳ Sâm kéo tay ép ngồi xuống cạnh mình.

Kha Lễ hiểu ý, cũng không kiên đề nữa liền nói: "Trình tổng của Đông Hoàng giải trí ngày hôm qua có ý hỏi tôi, đạo diễn Trương Tề có một bộ phim mới sang năm khai máy, kịch bản rất được, đoàn đội chế tác cũng không tầm thường. Trình tổng hỏi ngài có muốn đầu tư hay không, nếu có thì ngài ấy có thể để cho An Lam đi thử vai nữ chính."

Kha Lễ không hoàn toàn nói trắng ra, nhưng ý tứ vẫn rất rõ ràng. Đường Kỳ Sâm không quá liên quan đến lĩnh vực giải trí, nhưng một trong những sản phẩm riêng không liên quan đến tập đoàn Á Hối của anh lại có đặt chân vào phương diện này. Mấy năm qua giúp đỡ An Lam không ít, cũng tranh thủ được cho cô ta không ít kịch bản chất lượng.

Nghe đến đó, Ôn Dĩ Ninh cũng đoán được đại khái. Kỳ thực cô đối với những chuyện này không quá chú ý, tình cảm không phải để ích kỷ giữ lấy, cô cũng không muốn Đường Kỳ Sâm vì mình mà phải từ bỏ bất kỳ thứ gì. Tâm như mặt nước phẳng lặng, chỉ là sau đó lại nghe được Đường Kỳ Sâm nói: "Trả lời Trình tổng, lần này tôi không tham dự, sau đó cũng sẽ không. Nếu anh ta cần trợ giúp thì tôi có thể giới thiệu vài người có ý định đầu tư."

Sắc mặt Kha Lễ không đổi, vẫn tính là bình tĩnh, nhưng trong lòng không khỏi lặng xuống.

Mỗi lần Đường Kỳ Sâm đưa ra quyết định đều không để cho lời nói ra quá mức góc cạnh sắc bén, bình dị tỏ rõ lập trường, rất đơn giản cũng rất quyết liệt. Tầng quan hệ này với An Lam, Đường Kỳ Sâm dùng một loại phương thức gây tổn thương lòng nhất từng lớp từng lớp cạo ra.

Mười giờ tối, cửa phòng tắm mở ra, Đường Kỳ Sâm mang theo một thân bọc hơi nước ấm đi tới. Ôn Dĩ Ninh ngồi khoanh chân trên giường cầm ipad của anh xem phim, trực tiếp xem bản gốc mà không cần phụ đề. Cô ấn nút tạm dừng, sau đó ngẩng đầu hỏi anh: "Tôi nay anh bị làm sao thế? Rõ ràng là Kha Lễ ăn được cay."

Đường Kỳ Sâm cầm khăn bông lau tóc, phía trên để trần, bên hông buộc một chiếc khăn tắm màu xanh lam, nói như thể là đạo lý hiển nhiên, "Món ăn em làm riêng cho cậu ta, cậu ta không được ăn."

Ôn Dĩ Ninh bực mà cười, nhều mày nhìn anh, "Loại giấm này mà anh cũng ăn?"

Đường Kỳ Sâm vắt khăn bông lên lưng ghế, sau đó đi tới giữ lấy cái gáy của cô, để cô ngửa mặt lên nhìn mình, "Không ăn giấm, ăn em."

Nhiệt độ trong phòng nhất thời tăng cao, Ôn Dĩ Ninh bị anh đặt dưới thân, ngây ngốc nhìn anh tắt đèn, lúc quay lại trên tay không biết từ bao giờ đã có thêm một chiếc cà vạt đen tuyền.

Đường Kỳ Sâm là người đàn ông rất biết kiềm chế, từ khi dậy thì đã có vô số nữ sinh ra các loại ám chỉ với anh, nhưng con người anh trời sinh đã lãnh tình khắc chế, phương diện tình cảm lại nhạt nhẽo, đối với việc được theo đuổi cũng không mấy nhiệt tình. Đường nhiên cũng không phải chưa có những lúc buông thả, cùng mấy người anh em Phó Tây Bình tụ tập một chỗ, đàn ông trưởng thành sao có thể không có mấy loại ham mê gì đó, Phó Tây Bình lại rất giỏi tìm ra các loại tài nguyên. Giải khát nhất thời, nhưng nói tóm lại tính tình Đường Kỳ Sâm vẫn tương đối lạnh, thêm cả gia phong nghiêm khắc của Đường gia, tuyệt sẽ không cho phép lộ ra một điểm yếu gì cho kẻ khác thêu dệt thành tin, Đường Kỳ Sâm giữ được tâm, ổn định được dục vọng.

(*) chắc là cho mấy em gái đến bồi rượu, với tính cách của Sâm ca thì 100% ảnh không đi sờ người ta, nhưng chắc cũng bị người ta sờ đùi sờ tay mấy cái. Vẫn tính là bình thường thôi:))))

Nhưng trên người Ôn Dĩ Ninh, anh tìm được lạc thú từng ấy năm không có.

Sức hấp dẫn nguyên thủy nhất giữa đàn ông và phụ nữ hóa ra chỉ cần tìm được đúng người bầu bạn sẽ lại càng mê người như vậy.

Tối thứ ba, Đường Kỳ Sâm trở về nhà một chuyến.

Nửa tháng không lộ diện, lần này vẫn phải là lão gia từ ngã bệnh anh mới chịu trở về. Vào đến nhà, bảo mẫu trong nhà tỉ mỉ chăm sóc, bưng trà dâng nước thêm canh, lúc thì nói thiếu gia gầy, khi thì lại nói sắc mặt anh không tốt. Kỳ thực đều là vì đau lòng, cái gì cũng được, chỉ cần là lý do để anh thường xuyên về nhà thôi.

Đường Kỳ Sâm vẫn luôn rất kính trọng bảo mẫu Chu, chưa bao giờ y vào thân phận mà phân ra trên dưới, ôn hòa nghe bà lái nhai, cũng không tỏ ra thiếu kiên nhẫn. Nói xong lời cuối cùng, dì Chu rơm rớm nước mắt, nhỏ giọng nói: "Phụ nhân cũng rất đáng thương, thiếu gia đừng trách móc bà nữa."

Chỉ là nói tới đây, sắc mặt mới ấm lên của Đường Kỳ Sâm lại dần hạ nhiệt. Giữa hai hàng lông mày chậm chậm hiện ra làn lạnh bạc tình, đáng vẻ từ chối gần người mướn dấm.

Cảnh An Dương từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy con trai trong lòng rớt cuộc vẫn là không nở, vừa trách cái tính tình quật cường của Đường Kỳ Sâm, lại ảo não chính mình lúc trước nên tìm phương thức xử lý khéo léo hơn. Cũng sẽ không khiến cho hòa khí giữa hai mẹ con bị thương tổn đến mức độ này. Mấy tháng nay Đường Kỳ Sâm thờ ơ, không mặn không nhạt, lễ nghi vẫn chu toàn, thể nhưng không như người thân, cũng chẳng giống khách tới thăm nhà.

Cảnh An Dương ngồi xuống ghế sofa, Đường Kỳ Sâm ung dung thông thả uống canh gà. Món canh này của dì Chu là dùng tâm nấu ra, gà hầm làm sao mà phải vừa vào miệng liền tan, ngoại trừ chút muối làm gia vị, cái gì khác cũng bỏ. Một bát vào bụng, ấm áp dễ chịu.

Cảnh An Dương cũng không cố tìm đề tài, chỉ dặn dò dì Chu, "Lát nữa chuẩn bị thêm một phần bỏ vào cặp lồng giữ nhiệt."

Đường Kỳ Sâm uống xong, nhẹ nhàng đặt bát thìa xuống, nhận giấy ăn lau lau miệng, "Hầm nhiều vậy à?"

Cảnh An Dương bình tĩnh nói: "Không phải bên đó còn giấu một người nữa à?"

Đường Kỳ Sâm nhìn bà một cái, không tiếp lời.

Ôn Dĩ Ninh ở Thượng Hải chăm sóc anh đã hơn một tháng nay, Cảnh An Dương dĩ nhiên là biết. Hiện tại bà cũng đã không dám lại gây sự nữa, khi trước là đánh giá thấp phân lượng của cô gái nhỏ này trong lòng con trai mình mới gây ra chuyện lớn. Nháo trò một hồi như vậy bà cũng sợ, cũng hối hận, kiêu ngạo như bà dĩ nhiên không thể ăn nói khép nép hay mở lời xin lỗi trước, nhưng về mặt thái độ đã rõ ràng cho thấy ngênh hợp và ngậm thừa nhận, đây cũng coi như cứu vãn lớn nhất của vị nữ chủ nhân khí thế này rồi.

Thế nhưng trái tim Đường Kỳ Sâm so với bất kỳ ai đều lạnh hơn, động vào vậy ngược của anh, loại bướng bỉnh kiên trì kia trừ phi là chính anh nhả ra, bằng không dù là ai cũng nung không nóng, hóa không chảy.

Cảnh An Dương đau đầu vô cùng, con trai hiện tại dăm ba câu liền kết thúc, nhiều một câu cũng không buồn tiếp tục, bà có thể không lo lắng sao?

Bình tĩnh lại rồi, Cảnh An Dương mở miệng: "Sắp xếp thời gian dẫn người về nhà ăn một bữa cơm, con cứ cất giấu che chở như vậy cũng không ổn. Có suy nghĩ có kế hoạch thì cũng phải có cái lễ nghi chính thức."

Đường Kỳ Sâm không hoảng không loạn, cực kỳ bình thản nói: "Để sau đi."

Cảnh An Dương nói: "Cái gì mà để sau đi? Căn hộ kia con mua bao nhiêu năm rồi? Nếu thật muốn hai người cùng sống thì phải thay căn mới, rộng rãi một chút, sống cũng thoải mái hơn, không phải sao?"

Lời này đã rất rõ ràng, nhưng sự chú ý của Đường Kỳ Sâm lại lệch khỏi quỹ đạo. Lời này vừa dứt, Đường Kỳ Sâm thầm nghĩ căn nhà này đúng là hơi nhỏ, ôm người từ ghế sofa ngoài phòng khách vào đến phòng khách cũng chỉ có mấy chục bước, mấy chục lần dạo đầu như thế, Ôn Dĩ Ninh hẳn là cũng chán muốn chết rồi. Đường Kỳ Sâm lơ đãng, trong đầu đã nghĩ đi xa lắm, cuối cùng không được tự nhiên run run khóe miệng.

Mà về mặt này của Đường Kỳ Sâm rơi vào mắt Cảnh An Dương lại biến thành thiếu kiên nhẫn. Bà bị ngăn đến á khẩu không nói tiếp được, trong lòng cũng uất ức lên vài phần, muốn nói lại thôi vài lần, cuối cùng thờ dãi thật sâu một cái, "Thôi đấy, tùy con muốn làm sao thì làm."

Đường Kỳ Sâm trở lại đã là mười giờ tối, vừa vào đến nhà liền nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh đang thu dọn đồ đạc, vali mở ra đặt trên đất, là cái cô mang đến kia.

Anh lập tức cau mày, thay giày đi tới, "Giày này?"

Ôn Dĩ Ninh cuộn tóc lên rồi dùng cây bút vàng của anh cố định lại, vài lọn rừ xuống bên mặt, trên người mặc chiếc hoodie rộng thùng thình, nhìn trẻ trung như sinh viên đại học. Cô nói: "Mai em phải về nhà một chuyến."

Đường Kỳ Sâm không quá mong muốn chuyện này, "Lại về à?"

"Ừ." Ôn Dĩ Ninh gấp từng cái từng cái áo bỏ vào vali, "Gần đây mẹ em trả lời tin nhắn rất ít, gọi cũng không được."

"Không cần lo lắng, chẳng phải em nói bà thích đánh bài hả? Có lẽ là bận chơi bài không để ý."

Cũng có khả năng này, dù sao chuyện như vậy trước đây xảy ra không ít. Nhưng trong lòng Ôn Dĩ Ninh vẫn có loại bất an không tên, cảm giác lần này quá mãnh liệt, chẳng hiểu sao như là mỗi bước đều giẫm vào hư không, không chân thật chút nào cả.

"Em nhất định phải về một chuyến, cũng đã quá nửa tháng rồi. Đều tại anh!" Nói đến chuyện này lại bất mãn bĩu môi một cái, vốn đã nói sẽ chỉ ở lại chăm sóc anh nửa tháng, nhưng Đường lão bản quá giỏi dùng khổ nhục kế, luôn tìm đủ lý do ngăn cô lại không cho đi. Tháng tư rồi, không quá mười ngày nữa sẽ là lập hạ.

Ôn Dĩ Ninh nói: "Em mua phiếu sáng mai, tám rưỡi sáng."

Đường Kỳ Sâm không nở, ngồi trên giường cầm đầu ngón tay cô, "Ồ lại chăm sóc tôi."

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu.

"Vậy em đi bao lâu nữa thì về lại đây?"

Như là phát hiện ra đại lục mới, ánh mắt Ôn Dĩ Ninh lấp lánh, cười hỏi: "Vì sao em phải về đây chứ? Đây cũng không phải nhà của em."

Đường Kỳ Sâm vậy mà lại không có cách nào phản bác, bị hồ ly nhỏ tìm được chỗ trống chơi đùa, quan hệ bạn trai bạn gái, anh tình tôi nguyện, không có cái gì bị ràng buộc với anh cả. Ánh mắt Đường Kỳ Sâm sầm hơn một chút, bông hoa ăn thịt người trong lòng lại sắp muốn há cái miệng.

Ôn Dĩ Ninh không có tâm tư đùa giỡn, nhưng cuối cùng vẫn nâng mặt anh hôn chụt chụt lên năm, sáu cái, "Thôi nào thôi nào, không cần quá nhớ em đâu."

Đường Kỳ Sâm bật cười, lắc lắc đầu, vẫn là không thể làm gì cô.

Ngày tiếp theo, Đường Kỳ Sâm lái xe đưa cô đi ga tàu sắt cao tốc, chỉ giống như một buổi sáng bình thường nào đó. Loại hạnh phúc bình lặng an ổn này chậm rãi thâm nhập vào cuộc sống của anh, mà anh dù thế nào cũng nghĩ không ra, hạnh phúc hóa ra lại có thể liên tục biến đổi như vậy, mỗi một mặt đều có thể khiến con người ta thăng hoa.

Anh từ rất sớm đã nói, Ôn Dĩ Ninh dù làm cái gì cũng đều là tự do của cô. Anh cũng không phải loại đàn ông có ý muốn khống chế mạnh mẽ kia, chỉ cần cô luôn nằm trong tầm mắt của anh, để anh đảm bảo có thể bảo vệ cô bình yên vô sự là được, những chuyện khác đều có thể chiều theo cô vui vẻ. Ga tàu không tiện dừng xe, Ôn Dĩ Ninh cũng không để cho anh đưa vào trong, tự mình mang vali xuống.

Đường Kỳ Sâm cách cửa sổ xe, từ thật xa còn gọi cô lại, "Niệm Niệm."

Ôn Dĩ Ninh ngoái đầu lại, "À? hả!"

Anh cười, "Về đến nhà nhớ báo bình an."

"Gửi tin nhắn nhé." Cô quơ quơ cái điện thoại trong tay.

Nhìn theo đến khi bóng lưng hoàn toàn khuất dạng, Đường Kỳ Sâm mới lái xe phóng về công ty.

Chín giờ sáng anh có hội nghị cần mở, đồng sự cao tầng và người phụ trách của các công ty con ở nước ngoài đều đến tham dự, loại hội nghị đưa ra quyết sách chiến lược kiểu này vẫn tương đối quan trọng. Điện thoại Đường Kỳ Sâm để chế độ yên lặng, để cho Kha Lễ quản lý, không phải cuộc gọi từ người quan trọng sẽ không tiếp.

Hơn mười giờ, Kha Lễ im lặng ra khỏi phòng hội nghị, điện thoại cầm trong tay vẫn còn sáng lên.

Hai phút sau thì nhìn thấy anh ta đi vào, vẻ mặt hoang mang hoảng loạn, bước nhanh đến trước mặt Đường Kỳ Sâm, khom người thấp giọng nói ra hai câu.

Đường Kỳ Sâm đột nhiên ngăn ra.

Hội nghị lập tức gián đoạn, toàn bộ đồng sự nhìn theo hướng anh vội vã đi ra ngoài. Kha Lễ giúp anh cầm áo khoác, chìa khóa xe, vừa bước nhanh lên ấn nút thang máy. Đường Kỳ Sâm vừa đi vừa hỏi: "Bệnh viện nào?"

"Lúc người ngất xỉu nhân viên tàu liền đưa đến bệnh viện nhỏ gần nhất, sau đó lại chuyển đến bệnh viện chăm sóc sức khỏe cho thai phụ và trẻ nhỏ." Kha Lễ nói: "Điện thoại cúp gấp nên tạm thời chỉ biết những chuyện này."

Tiến vào thang máy, Đường Kỳ Sâm hít sâu một hơi, loại vui sướng điên cuồng và cảm xúc phức tạp xoắn xuýt trộn lẫn nhau, cơ hồ muốn đảo loạn lục phủ ngũ tạng của anh.

Thang máy từ tầng năm mươi đi xuống, đến tận khi xuống đến tầng thứ tám anh mới dần tỉnh táo lại, quay sang dặn dò Kha Lễ: "Cậu giúp tôi gọi cho mẹ, để bà liên hệ với dì Phó."

Dì Phó là bạn thân của Cảnh An Dương, cũng là chuyên gia khoa sản nổi tiếng trong nước. Kha Lễ tỏ vẻ đã hiểu, cười nói: "Đường tổng, lần này thật sự phải chúc mừng ngài rồi."

Mười lăm phút sau tại Đường gia.

Cảnh An Dương nhận được điện thoại, trái tim theo từng câu chữ nghe được run rẩy. Cả người như có một dòng điện chạy vụt qua, bà cực lực duy trì trấn định, nhưng điện thoại nắm trong tay vẫn không khắc chế được run lên liên tục, chỉ có giọng nói vẫn tỉnh là vững vàng: "Được, tôi sẽ liên lạc ngay."

Kha Lễ vừa muốn cúp điện thoại, Cảnh An Dương đã không nhịn được lên tiếng: "Khoan! Kha Lễ!"

"Dạ? Phu nhân?"

Cảnh An Dương trịnh trọng giao phó: "Kỳ Sâm lái xe quá nhanh, không ổn. Cậu nói với nó, tài xế trong nhà cũng sẽ đuổi về phía đó, phải để cho nó đi chậm một chút."

Kha Lễ mơ hồ mỉm cười, đáp: "Phu nhân yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Nguyên cùng người già đi (1)

Tàu sắt cao tốc từ Thượng Hải xuất phát được khoảng nửa tiếng, Ôn Dĩ Ninh đứng dậy đi vào phòng rửa tay, sau đó té xỉu.

Hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu và phản ứng khó chịu nào, từ trong phòng rửa tay đi ra chuẩn bị trở về chỗ ngồi Ôn Dĩ Ninh thành linh ngã phịch xuống đường đi. Ôn Dĩ Ninh chỉ nhớ trong nháy mắt nào đó từ bụng trào ra một con đau cực kỳ kịch liệt, sau đó trước mắt tối sầm, toàn thân mất đi tri giác.

Nhân viên phục vụ dùng loa phát thanh hỏi xem có ai trên tàu là bác sĩ hay không, thỉnh cầu sự trợ giúp, may mắn sau đó thật sự có một vị khách nữ tuổi trung niên tự xưng là bác sĩ chạy đến toa xe của Ôn Dĩ Ninh.

Ôn Dĩ Ninh hôn mê mấy phút thì được cô ấy bấm vào huyệt nhân trung tỉnh lại, thế nhưng toàn thân không có khí lực. Bác sĩ hỏi cô có chỗ nào không thoải mái hay không, Ôn Dĩ Ninh chỉ biết là đau bụng, như loại đau đến tháng kia.

Mười phút sau đến ga Lạc Sơn, nhân viên trên tàu nhanh chóng đưa người vào một bệnh viện gần đó, báo sơ qua tình huống rồi tiếp tục đưa người đến khoa phụ sản làm kiểm tra.

Ôn Dĩ Ninh được lấy máu, sau đó mang theo trí óc hỗn loạn tiếp tục được đưa đi lấy nước tiểu. Ôn Dĩ Ninh nhìn chằm chằm que thử thai hiện lên hai vạch đỏ, ngăn ra một hồi lâu.

Cô mang thai.

Tính nhầm một chút, thì có lẽ đã trúng từ ngay lần đầu tiên với Đường Kỳ Sâm.

Khoa phụ sản đông người nên không có giường trống, y tá đối với tình huống này cũng không cảm thấy kinh ngạc, trực tiếp đưa cô ra ngoài ngồi chờ kết quả xét nghiệm máu. Lúc Đường Kỳ Sâm phóng xe tới nơi, nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh một mình ngồi trên hành lang bệnh viện, bóng dáng nho nhỏ, ánh mắt mòng mị mờ mịt.

"Ôn Dĩ Ninh! Ôn Dĩ Ninh đâu?" Y tá cầm một tập phiếu xét nghiệm, sau đó đọc lần lượt từng người một.

Đường Kỳ Sâm vừa ló mặt nghe được liền nhanh chân đi tới: "Tôi là người nhà của cô ấy."

Y tá đưa phiếu xét nghiệm máu cho anh, "Vợ anh mang thai rồi!"

Đường Kỳ Sâm vẫn tính là bình tĩnh, chăm chú đọc mấy con số ghi bên trên, sau đó xoay người đi đến bên người Ôn Dĩ Ninh, đem tay cô bao bọc trong lòng bàn tay mình, cảm giác được đầu ngón tay cô đều đã lạnh lẽo, bèn siết chặt hơn một chút rồi mới nhìn cô nói: "Em vất vả rồi."

Trước khi lên tiếng vốn đã có vô số cái ý nghĩ trong đầu, nhưng khi nói ra rồi lại chỉ có một câu này là cảm thấy chuẩn xác nhất. Đường Kỳ Sâm kéo bà vai cô để cô dựa vào ngực mình, đẩy lồng trào lên sóng ngầm mãnh liệt.

Ôn Dĩ Ninh ngây ngốc phản ứng lại, bỗng nhiên sợ hãi, "Có phải cảm nhầm phiếu xét nghiệm rồi không?"

Đường Kỳ Sâm lại gật đầu theo cô, "Có thể, về Thượng Hải kiểm tra lại một lần nữa."

Chóp mũi Ôn Dĩ Ninh chưa xót, giọng nói khàn khàn: "Đường Kỳ Sâm, nhờ đâu không phải của anh thì sao?"

Đường Kỳ Sâm bức mà cười, cánh tay ôm bà vai cô siết chặt, "Em còn có ai nữa hả?"

Đầu óc Ôn Dĩ Ninh vẫn còn ngẩn ngơ, tứ chi cứng ngắc.

Đường Kỳ Sâm xoa đầu cô, nhẹ giọng nói: "Được rồi được rồi, Ngô Ngạn Tổ đóng phim ở nước ngoài, Lương Triều Vỹ còn đang ở Trường Xuân tuyên truyền phim mới, không có phần của bọn họ, đều là của tôi, như vậy được chưa nào?"

Cảm giác vô cùng quái dị, tựa như quanh thân có những sợi bông bao lấy bông bênh trong gió xuân, trôi nổi giữa không trung vô cùng không chân thật, ngỡ là mộng cảnh, nhưng sau khi được anh trấn an lại quay về là bụi trần ai, rơi xuống rồi đậu trong lòng bàn tay anh, chân đặt trên mặt đất, cảm giác an toàn bao bọc lấy thân thể.

Ôn Dĩ Ninh chậm rãi lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn cái bụng của mình một chút, ngón tay như muốn sờ nhưng lại không dám, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Đường Kỳ Sâm, cười ngốc nghếch.

Đường Kỳ Sâm nắm tay cô rồi xoay người, nói: "Đi thôi, về nhà."

Ôn Dĩ Ninh lúc này mới nhớ đến chính sự, "Không đúng, em còn phải về nhà nhìn mẹ em một cái."

Đường Kỳ Sâm dĩ nhiên là không đồng ý, "Về Thượng Hải để đi Phó xem kỹ cho trước rồi nói tiếp, được không? Mẹ em vẫn sống như vậy mấy chục năm nay, không đến nỗi lạc mất được phải không nào?"

Tài xế Đường gia phải tới cũng đã chờ sẵn ngoài cổng bệnh viện, Ôn Dĩ Ninh cân nhắc nặng nhẹ, cuối cùng đồng ý với anh sẽ về Thượng Hải trước.

Giáo sư Phó xem phiếu xét nghiệm máu, nói là mang thai, nhưng trị số hơi thấp một chút, nếu không có gì bất thường thì chờ một thời gian nữa rồi đi siêu âm thử. Tin tức này truyền về Đường gia, Cảnh An Dương liền yên tâm. Bảo mẫu trong nhà vui mừng phát khóc, nói rằng cuối cùng cũng có hi vọng rồi.

Đường Kỳ Sâm hai tháng nữa sẽ bước sang tuổi 37, về tình về lý đều nên lập gia đình rồi. Người Cảnh An Dương nhắm trước, hài lòng, con trai lại không thích. Sau một trận náo loạn âm ỉ rồi cuộc bà cũng đã thỏa hiệp. Bây giờ lại truyền đến tin tức Ôn Dĩ Ninh mang thai, mụn nhọt nào cũng đều không còn nữa.

Chuyện như vậy không che giấu nổi, Đường lão gia tử rất nhanh liền biết tin. Mấy chuyện nữ nhi tình trường trong nhà ông không bao giờ nhúng tay, chỉ giao lại cho Cảnh An Dương một câu: "Thủ tục gì cần làm thì vẫn phải làm, đừng để mất thể diện gia đình."

Cảnh An Dương cũng có ý này, nghĩ lão gia tử lên tiếng rồi thì bản thân cũng sẽ bớt chút sức lực. Chỉ là không ngờ Đường Kỳ Sâm vẫn cứ lạnh nhạt, cũng chỉ "Vâng" một tiếng rồi thôi, chẳng biết trong đầu anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì, muốn thế nào.

Cảnh An Dương sốt ruột, đừng phải cái đình không mềm không cứng này cũng phát bực, dứt khoát nói: "Con bận rộn công việc thì không cần quản nữa, nhà bên này sẽ giúp hai đứa chuẩn bị, khách mời đến tiệc cưới dự tính là sẽ rất nhiều, không nhanh đăng lên báo hàng ngày sẽ không được. Con chỉ cần nói con bé đưa danh sách khách mời bên đó cho mẹ là được."

Nói đến đây, trong lời nói thậm chí mang theo mấy phần hạ mình.

Tháng tư rồi nhưng bởi vì Đường Kỳ Sâm không chịu được lạnh nên trong nhà vẫn bật máy sưởi. Khách quan mà nói Cảnh An Dương dù là làm chuyện gì cũng chu toàn thỏa đáng, tạm bỏ qua những suy nghĩ phân biệt bướng bỉnh kia, phần lớn thời điểm đối với đứa con trai này đều là cung chiêu sủng nịnh, mọi chuyện đều thuận theo ý anh.

Đường Kỳ Sâm vẫn chưa có thái độ rõ ràng, bắt chéo chân, rót trà, sắc mặt sâu xa tĩnh lặng.

Di Chu đứng một bên thấy vậy cũng không nhịn được đỡ lời: "Phu nhân cũng là vì muốn tốt cho Ninh Ninh thôi, đã có em bé rồi, con đi làm sẽ rất bận rộn, để con bé ở nhà một mình cũng không yên tâm đúng không?"

Đường Kỳ Sâm rũ mắt, động tác ung dung thong thả dùng nắp chén gạt nhẹ, từng sợi nhiệt khí lượn lờ, hương trà nhàn nhạt lượn lờ trong mũi.

Cảnh An Dương chợt thương tâm, vành mắt đỏ lên, ngữ điệu mang theo nước nở: "Con còn không chịu tha thứ cho mẹ sao?"

Đường Kỳ Sâm bình tĩnh nói: "Không có, đều qua rồi."

Cảnh An Dương bị quan tử tận sâu trong lòng, cũng vô cùng âm ỉ, "Nếu thật đã qua thì con đã không như thế này. Đúng là mẹ có chỗ không đúng, nhưng đứng trên lập trường kia đều là vì muốn tốt cho con. Tuy biết lời này con không thích nghe, nhưng mẹ, nhưng mẹ....."

Cảnh An Dương che mặt khóc nước nở, cổ họng nghẹn ứ.

Đường Kỳ Sâm cũng không phủ nhận, đúng là anh để bụng. Loại tính cách độc đoán này của mẹ anh không phải chỉ mới ngày một ngày hai, anh cũng có lòng riêng, nếu chính mình không giữ vững lập trường, một lần cương quyết đến cùng thì sợ rằng sau này chính anh cũng không thể đảm bảo Ôn Dĩ Ninh ở cái nhà này sẽ không bị ăn thiệt thòi. Đối với Cảnh An Dương mà nói, cái gì cũng không thể lay động đến bà, chỉ có đứa con trai này mới khiến cho bà dễ tâm nhất.

Đường Kỳ Sâm cũng là dùng chính mình để đánh cược, đánh cược mẹ anh sẽ không lại chĩa mũi nhọn vào Ôn Dĩ Ninh.

Chờ tâm tình Cảnh An Dương bình tĩnh lại đôi chút Đường Kỳ Sâm mới đứng lên, giọng nói hơi mềm xuống, "Con biết tâm ý của mẹ, nhưng mẹ cũng đừng lấy phần tâm ý này làm lý do ép buộc người. Mẹ làm ra chuyện đó, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của người khác, không chút kiêng kỵ buông ra toàn bộ những lời nói khó nghe. Nhưng mẹ có bao giờ nghĩ tới hay không? Rằng cuối cùng toàn bộ tổn thương đều là con phải gánh chịu. Có bao giờ mẹ thấy con tùy tiện đưa người đến gặp mẹ hay không? Ai nói cũng không tính, con nhận mới tính."

Cảnh An Dương gạt lệ, không nghĩ ngờ gì một lần nữa bị những lời của con trai đâm vào lòng, tự lại thành không cam lòng và oan ức. Nhưng bà không dám lại đối chọi gay gắt với anh rồi làm tổn thương đến tình cảm mẹ con. Cũng chỉ có thể cựa mạnh bám vào chút lí lẽ cuối cùng kháng nghị: "Vậy nên bây giờ mẹ mới phải hạ mình làm vừa lòng hai đứa đây, cái mặt lãnh đạm đó của con là thái độ nên có với trường bối đây hả? Di Chu nói sai sao? Con bé bây giờ đã là phụ nữ có thai, ở bên ngoài sao có thể chăm sóc tốt? Hai đứa đều là người trẻ tuổi không có kinh nghiệm, mang thai quan trọng như thế nào con có biết không? Con bé cần được chăm sóc bồi dưỡng thân thể."

Nói một vòng trở về, Cảnh An Dương vẫn là hi vọng mau chóng có thể tổ chức lễ cưới.

Đường Kỳ Sâm là trưởng tử trưởng tôn, chuyện kết hôn sinh con của anh có bao nhiêu con mắt đang nhìn vào. Đây có thể coi là hi sự vô cùng trọng đại, nhận tổ quy tông là phương thức không thể bình thường hơn được nữa.

Nhưng đáp lại bà cũng chỉ có im lặng và im lặng, đột nhiên anh nở nụ cười, bất đắc dĩ nói: "Con muốn cưới, nhưng cô ấy chưa chắc đã đồng ý gả đây."

Cảnh An Dương bị dọa đến mức mặt mũi trắng bệch, bộ dạng nửa nghiêm túc nửa tự giễu này của anh quấy loạn lòng bà. Không để ý tới dè dặt và thân phận nữa, nhanh chóng bắt lấy cánh tay Đường Kỳ Sâm, "Như vậy là thế nào? Không lấy chồng? Vậy con bé muốn làm gì? Con cũng có rồi lại còn nổi tính trẻ con gì nữa?"

Người quỳnh lên dễ dàng tự dọa chính mình, Cảnh An Dương bỗng nhiên ngẩn người, rồi lại thấp thỏm, giọng nói cũng cao hơn một chút, "Chẳng lẽ con bé không muốn đưa con này? Không thể được! Đây là đứa chất đầu tiên của Đường gia, không thể để xảy ra sai lầm!"

Đường Kỳ Sâm vốn là không có gì, nhưng bị thái độ gấp gáp của Cảnh An Dương ảnh hưởng, trong lòng cũng sinh ra thấp thỏm.

Ngày biết được tin cô mang thai, Đường Kỳ Sâm quả thực đã nói với Ôn Dĩ Ninh chuyện kết hôn.

Chuyện này cuối cùng vẫn là do anh không chu toàn nên mới khiến cô gái nhỏ chưa kết hôn đã có con, tuy trong lòng anh đã sớm nhận định, nhưng nợ một cái thân phận luôn khiến anh cảm thấy áy náy không thôi. Làm thế nào cũng không ngờ được sau đó Ôn Dĩ Ninh lại do dự. Không từ chối cũng không đáp ứng, chỉ qua loa đáp: "Chờ làm xong kiểm tra rồi nói sau đi."

Tuy lúc đó Đường Kỳ Sâm có chút không vui, nhưng chỉ nghĩ là do cô căng thẳng nên vẫn thuận theo cô, cho cô chút không gian và thời gian.

Cảnh An Dương quỳnh lên, đi Chu đứng bên cạnh cũng đỏ ửng hai má, Đường Kỳ Sâm nói: "Sẽ không, mẹ đừng nghĩ nhiều."

Lúc anh rời khỏi, Cảnh An Dương đi cùng ra, một cốp xe chất đầy tổ yến được bà chuẩn bị sẵn. Bà vẫn không yên lòng, liên tục dặn dò: "Có thời gian thì dẫn con bé về ăn cơm, không thì mẹ để đi Chu qua đó chăm sóc trước, đừng ăn mãi cơm ngoài."

Đường Kỳ Sâm mang theo một xe tâm ý thao thao bất tuyệt của bà trở về căn hộ của mình.

Ôn Dĩ Ninh cuộn người trong chăn ngủ một mạch liền mấy tiếng, thế nhưng nghe thấy tiếng động lại đặc biệt dễ tỉnh, ngo ngắc ngồi dậy, giọng nói hơi khàn: "Anh về rồi à."

Đường Kỳ Sâm ngồi xuống mép giường, xoa đầu cô, "Ngủ thẳng đến bây giờ đây à?"

Buổi chiều gọi điện về đã nghe được giọng nói mơ màng ngái ngủ của cô bên này. Ôn Dĩ Ninh day day mi tâm, mệt mỏi chưa tan đi, "Ngủ không tỉnh."

Đường Kỳ Sâm nhìn dưới mi mắt của cô có quầng thâm nhân nhợt, xem chừng chất lượng giấc ngủ cũng không quá tốt. Anh đau lòng ôm người vào trong ngực, lại nhẹ nhàng xoa huyết thái dương cho cô, "Cứ ngủ như vậy cũng không được, cố định thời gian, ban ngày vẫn là ngủ ít thôi, đi lại nhiều một chút. Nếu không đồng hồ sinh học loạn lên, thời gian ngủ tuy dài nhưng lại không phải là phương pháp dưỡng thần tốt."

Ôn Dĩ Ninh ừm một tiếng, được lòng bàn tay của anh vỗ về đến khi cả người thoải mái, đầu dụi dụi vào ngực anh, nhỏ giọng nói: "Lão bản, em đói rồi."

Lúc về nhà cũ Cảnh An Dương đã chuẩn bị sẵn một phần canh gà để trong cốp lồng giữ nhiệt, hiện tại vừa vặn có thể mang ra cho cô. Đường Kỳ Sâm dắt tay Ôn Dĩ Ninh đi ra ghế sofa, sau đó lại vào nhà tắm cầm khăn lông nhúng nước ấm, lúc đi ra liền thấy mấy ngón tay Ôn Dĩ Ninh đang gõ chữ như bay trên màn hình điện thoại.

Cô và Lý Tiểu Lượng đang chat với nhau, nội dung cũng không ngại để Đường Kỳ Sâm nhìn thấy. Tin nhắn mới nhất của Lý Tiểu Lượng là: "Yên tâm đi, bây giờ mình lập tức lái xe qua nhà cậu."

Ôn Dĩ Ninh nói cảm ơn, tay cầm điện thoại, tâm tình không tốt lắm.

Hai ngày nay cô đều không thể liên lạc với Giang Liên Tuyết, gọi điện lại có giọng nói báo máy bận. Ba ngày trước còn chịu trả lời tin nhắn của cô, tuy là chậm nhưng tốt xấu gì cũng có tung tích. Ôn Dĩ Ninh càng nghĩ càng nóng lòng, đành nhờ Lý Tiểu Lượng qua nhà cô một chuyến. Đường Kỳ Sâm ngồi cạnh không phát biểu ý kiến, khi mà người ta đang tâm tâm niệm niệm một chuyện gì đó trong lòng, dù có an ủi nhiều hơn bao nhiêu đi chăng nữa cũng vô dụng.

Anh đặt bát canh gà vào lòng bàn tay cô, còn mình thì bật máy tính xử lý công việc. Ôn Dĩ Ninh ngồi dựa lưng trên một chiếc gối ôm, thi thoảng lại liếc nhìn điện thoại.

Nửa tiếng sau điện thoại gọi tới, cô vội vàng ấn nghe: "Thầy giáo Tiểu Lượng"

Giọng nói của Lý Tiểu Lượng còn mang theo thở gấp, "Yên tâm đi Ninh nhi, đèn trong nhà còn sáng rực đây, có người ở nhà."

Ôn Dĩ Ninh nhất thời thả lỏng, "Vậy thì tốt vậy thì tốt. À này Lượng Lượng, cậu có gõ cửa không? Có nhìn thấy bà trong nhà không?"

Người khác nói nhất định cô sẽ không tin, nhưng lời nói của Lý Tiểu Lượng với cô vẫn rất có phân lượng. Hai người lại hàn huyên vài câu, Lý Tiểu Lượng nói đến một giáo viên nữ dạy lịch sử về thể thao phương Tây mới tới, tuổi trẻ nhưng tính tình lại cực kỳ xấu. Trong lúc kể lẽ còn không ít lần nhỏ nước bọt bất mãn. Ôn Dĩ Ninh vừa nghe vừa cười, "Người ta làm gì cậu thế?"

Nhắc đến lại bức mình, Lý Tiểu Lượng nói liền một mạch, "Chưa gặp ai lấy việc công trả thù riêng như vậy, lên giấu quần huấn luyện của mình đi. Hôm qua chỉ có mười độ thôi đây, cuối cùng mình chỉ mặc một chiếc quần đùi thể thao, một đường đông lạnh về đến nhà. Đậu xanh rau má! Chưa từng gặp người nào khủng bố như vậy!"

Đường Kỳ Sâm nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó không quá khách khí ôm vai cô, giọng nói trầm thấp rơi xuống bên tai: "Cậu ta nói xong chưa vậy?"

Âm thanh phát ra không thể coi là nhỏ, còn sát ngay bên tai, Ôn Dĩ Ninh sợ bị Lý Tiểu Lượng nghe thấy, liền che tay ở vị trí mic rồi trừng anh một cái.

Nhưng sau đó Ôn Dĩ Ninh cũng không còn hứng thú mà nói nhiều nữa, nhanh chóng cúp điện thoại, bắt mắt nói với Đường Kỳ Sâm: "Gọi điện anh cũng muốn quên."

Tầm mắt Đường Kỳ Sâm đã trở về màn hình máy tính, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, trầm giọng đáp lại, "Quản."

Dáng vẻ này của anh thật sự quá mê người, nghiêm chỉnh ngồi đó, âu phục thẳng tắp, ánh sáng phát ra từ chiếc đồng hồ bạch kim trên cổ tay thoáng ẩn thoáng hiện, cả người toát ra hơi thở cấm dục. Ôn Dĩ Ninh nổi lên ý xấu, hôn mạnh lên má anh một cái, đầu lưỡi lướt xuống trêu chọc cánh môi mỏng của anh. Cuối cùng buông người ra, ánh mắt giảo hoạt khê đảo, cười he he nhìn anh.

Câu dẫn khiêu khích trắng trợn như vậy, mà Đường Kỳ Sâm lại vẫn rất dĩnh chiều này. Gần tháng nay đều hưng hăng làm, quân vương không lâm triều, mấy lần đến công ty mở họp đều canh đúng giờ tiến vào phòng hội nghị. Thân thể của hai người có một loại hòa hợp nguyên thủy, buổi tối làm cô không ít lần, hiện tại nghĩ lại cũng có chút nghĩ mà sợ. Đường Kỳ Sâm học động tác của cô, lơ đãng mím môi, đầu lưỡi liếm nhẹ khóe miệng rồi nhanh chóng thu về, sau đó đôi mắt trầm lắng như mặt hồ tĩnh lặng câu ra một độ cong rất nhẹ, hàm súc mà thâm tình nhìn Ôn Dĩ Ninh. Chỗ chết người nhất chính là anh còn gió tay kéo nhẹ cổ áo sơ mi, cảm khẽ nâng, yết hầu trượt lên lại trượt xuống về ra một hình cung rất nhỏ.

Ôn Dĩ Ninh dời mắt đi, gò má khô nóng bỏng rát.

Đường Kỳ Sâm khi nổi lên ý xấu muốn câu dẫn người thật sự là yêu nghiệt, cuối cùng lại chính là anh tự bật cười, sau đó đưa ngón trỏ ra không trung chỉ chỉ như là nhắc nhở, sau đó nhanh chóng vùi đầu trở lại công việc.

Trong vòng của anh ngoại trừ Kha Lễ thì người biết sớm nhất tin Ôn Dĩ Ninh mang thai chính là Phó Tây Bình.

Chuyên gia khoa sản lần trước giúp cô xem phiếu xét nghiệm, Giáo sư Phó chính là cô ruột của Phó Tây Bình. Phó Tây Bình không phải người nóng nảy hấp tấp, tuy là biết tin từ sớm, nhưng cũng chỉ hiểu ý khẽ cười cảm khái, không quá sốt sắng muốn đào bới tận gốc. Giao tình bao nhiêu năm, đều là người đã vượt qua ngưỡng 35 tuổi, đối với tình cảm và hôn nhân đều đã nhìn thấu triệt. Từ lần Đường Kỳ Sâm đưa Ôn Dĩ Ninh ra mắt anh ta đã đoán ra, một đời một kiếp một người, đây đều là số mệnh an bài sẽ phải cùng nhau đi đến cùng trời cuối đất.

Buổi tụ tập của một tuần sau đó, Phó Tây Bình thấy người liền trêu chọc vài câu, "Tốc độ này của Đường tổng quả nhiên là cười tên lừa, bảo dưỡng không tệ nha."

Người gặp việc vui, tinh thần dĩ nhiên sẽ phơi phới lồng lộng, Đường Kỳ Sâm gác đôi chân thon dài, dáng vẻ thong dong lười biếng ngồi trên ghế sofa, cười như gió xuân ấm áp.

"Nhất anh rồi." Phó Tây Bình thật lòng mừng cho Đường Kỳ Sâm, "Kỳ Sâm, chúc mừng! Hôn lễ khi nào cử hành đây?"

Nói tới đây cũng là chuyện phiên lòng duy nhất, Đường Kỳ Sâm nói: "Còn phải xem khi nào cô ấy đồng ý."

"Ôi ôi ôi!" Phó Tây Bình vui vẻ, "Cuối cùng cũng đến lượt anh bị người ta kén rồi à, Dĩ Ninh làm hay lắm!"

Đường Kỳ Sâm không để ý đến anh ta, vẻ mặt vui sướng dần trở nên bình tĩnh, ý cười cũng thu về nhàn nhạt, lơ đãng hỏi, "Chú tư của chú đã có lệnh điều động chưa?"

"Tháng năm, nhưng tin tức vẫn được ép xuống, không tiết lộ ra bên ngoài." Phó Tây Bình hỏi: "Sao thế?"

Người chú tư này của Phó Tây Bình làm ở công an tỉnh, lý lịch hoàn thiện, mấy năm qua xoay vòng từ Hoa Nam đến Đông Nam(*). Đường Kỳ Sâm nói: "Giúp anh một việc."

(*) Tên các khu vực địa lý thời, các tỉnh, khu hành chính đặc biệt và khu tự trị cụ thể bao gồm trong đó thì ta không chắc chắn lắm haha

"Anh nói đi."

"Giúp tôi tìm người ở tỉnh B."

Động tác hút thuốc của Phó Tây Bình hơi dừng lại, nửa đoạn xì gà ngậm trong miệng, đôi mắt híp lại: "Có địa phương cụ thể không?"

Đường Kỳ Sâm không đáp.

Phó Tây Bình lại hỏi: "Có manh mối gì không?"

Đường Kỳ Sâm yên lặng trong chốc lát, "Không có."

Cũng đã nói đến vậy rồi, xem ra trước đó anh cũng đã thử điều tra qua. Trong lòng Phó Tây Bình sáng tỏ, nhưng vẫn ăn ngay nói thật: "Anh còn tìm không được thì tỷ lệ người khác tìm được người đó càng nhỏ hơn. Ài vậy? Nợ anh tiền?"

Đường Kỳ Sâm không trả lời, một mực trầm mặc.

Trong lòng Phó Tây Bình bỗng sinh thấp thỏm không tên, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, "Đúng rồi, cho anh xem cái này."

Anh ta lấy điện thoại ra rồi mở một email trong máy, bên trong là một đoạn video dài gần năm phút. Đường Kỳ Sâm xem xong đoạn video này thì khề cau mày. Người trong video anh chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra, An Lam và Ôn Dĩ Ninh. Là trong một quán cà phê nào đó, tầng thứ hai, hình ảnh rõ ràng là quay trộm. Nhưng nội dung nói chuyện rất rõ ràng, là An Lam quần lấy nài nỉ Ôn Dĩ Ninh, thậm chí còn uy hiếp đe dọa, mục đích chỉ có một, là để cô từ bỏ Đường Kỳ Sâm.

Đoạn video này đã được xử lý qua hậu kỳ, bởi vì phía dưới còn có cả phụ đề cuộc trò chuyện của hai người.

Không khó tưởng tượng đoạn video này một khi bị phát tán sẽ gây ra sóng gió lớn như thế nào. Nó quá chân thực, không có bất kỳ một khả năng nào để chứng minh là dàn dựng. Lại nhớ đến sự kiện lần trước An Lam trượt tay ấn thích, ngay cả việc thanh minh sau đó cũng không trọn vẹn, đặt mình vào vị trí người vô tội, dùng đôi ba câu tự giải vây cho mình, cuối cùng cũng chỉ có Ôn Dĩ Ninh vô duyên vô cớ chịu áp lực.

Đường Kỳ Sâm xem hai lần, một chữ cũng không nói.

Từng cái vẻ mặt, động tác của An Lam đều là điểm đậm đáng yêu, ánh mắt cũng như được tỉ mỉ thiết kế từ trước. Cô ta có chuẩn bị mà đến, đấu với Ôn Dĩ Ninh không có nửa sức đánh trả.

Phó Tây Bình nhìn vẻ mặt trầm mặc của anh, trong lòng hơi sợ hãi, liền vội vàng quơ tay lấy điện thoại về, tắt đi rồi mới nói: "Tuần san Tâm Ngu chuẩn bị lập một tài khoản tiếp thị giải trí, định dùng video này khai đao hút về một lần sóng lưu lượng. Em nói không phải chứ, cái biện pháp này thật sự là vô cùng khéo, An Lam hiện tại nhân khí(*) cực cao, chỉ cần có cái tên là đủ khẳng định giá trị rồi."

(*) độ nổi tiếng

Đường Kỳ Sâm đương nhiên là biết. Lưu lượng(*) của nữ minh tinh, dùng để tài để gánh. Hướng về nội dung thảo luận là màn máu chó cầu xé giữa hai cô gái được quần chúng đã biết đến rộng rãi từ trước, lại kéo thêm Á Hối vào làm phong nền, bao nhiêu văn chương cũng có thể viết ra.

(*) giá trị thương nghiệp

Nửa đoạn xi gà cuối cùng đã hết, Phó Tây Bình thuận tay dí xuống cái gạt tàn, hỏi: "Anh tính thế nào?"

Đường Kỳ Sâm nói: "Xóa đi."

Phó Tây Bình thở ra một hơi nhẹ nhõm, "Đúng đấy, một khi video này bị lộ ra, hình tượng của An An cũng sẽ bị tổn hại nghiêm trọng, người không được cái gì lại còn chọc phải một đồng phiền phức. Nha đầu này đúng là đầu óc bị ném cho chó ăn rồi, chuyện như vậy từ ban đầu đã không nên nghĩ tới, đến cả một cái quán cà phê gần ga tàu sắt cao tốc cũng dám đi. Thật sự cho rằng sẽ không xảy ra chuyện sao? Cái máy quay này nhất định là nhân viên cửa hàng lén đặt vào từ trước, anh ta nhận ra An An, sau đó dùng video bán đi với giá cao. Sau khi một người bạn nói với em chuyện này, em cũng đã tận lực để xuống, nhưng ép hoàn toàn thì hẳn là không được."

Phó Tây Bình và làng giải trí không có nhiều liên kết, thật sự giải quyết được cũng chỉ có Đường Kỳ Sâm. Đường Kỳ Sâm chỉ cần thả xuống một câu, Trần Táp dĩ nhiên sẽ có năng lực để giải quyết.

Hiện tại có được một câu nói tỏ rõ thái độ của anh, Phó Tây Bình cũng yên tâm, "Em biết mà, dù sao anh vẫn chú ý đến giao tình với An An từ nhỏ đến lớn, không nỡ để An An gặp phiền toái."

Thế nhưng Đường Kỳ Sâm lại đột ngột nhắc mắt, ánh mắt sắc bén mà lạnh lẽo chuyển qua, giọng nói trầm xuống mấy phần, tuy dễ nghe nhưng lại không mang theo chút nhiệt độ nào, anh nói: "Anh nỡ."

Phó Tây Bình sửng sốt.

"Chuyện này nếu như chỉ nhằm vào mình An Lam thì anh không có gì không nỡ cả. Video phát tán ra ngoài, An Lam gặp khổ, gặp khó, gặp phiền phức, đều là tự An Lam chuốc lấy, làm việc không suy nghĩ đến hậu quả." Đường Kỳ Sâm mơ hồ tức giận, ánh mắt tối tăm, "Lén gắp Dĩ Ninh sau lưng anh, mà đây cũng chỉ là một phần trong đó. Lời nói khó nghe như vậy, cũng không biết những phần anh không nghe được còn bản đến mức nào nữa."

Phó Tây Bình triệt để trầm mặc, xét theo góc độ đạo đức lễ nghi thì đúng là như vậy.

"Anh không cho cái video rách này phát tán ra ngoài là bởi vì không muốn Dĩ Ninh lại phải chịu thêm bất kỳ một ủy khuất nào nữa. Từ đầu đến cuối có ai biết được cô ấy vì anh mà đập phải bao nhiêu cái vũng nước bẩn đây?" Giữa hai hàng lông mày hiện lên mây đen, trái tim đau nhói vì một người. Anh để xuống nội tâm khổ sở, đem tâm tư bày rõ ràng trước mắt Phó Tây Bình, "Kinh nghiệm lẫn lộn của An Lam so với chú và anh cũng không hề ít hơn, trưởng thành trong cái vòng danh lợi này, những gì đã làm, làm sai thì phải do chính mình chịu trách nhiệm."

Phó Tây Bình nghe được lời này trong lòng không khỏi lạnh xuống, sợ hãi vây lấy toàn thân, "Kỳ Sâm, đừng như vậy, dù sao cũng đã cùng nhau lớn lên."

"Anh đã từng tôn trọng chiều theo, mà An Lam thì sao? An Lam có từng tôn trọng anh hay không?" Đường Kỳ Sâm lạnh lùng hỏi ngược lại, "Lấy yêu làm lý do chuyển thành mũi nhọn tấn công, tổn thương người của anh còn muốn anh nể giao tình cảm trước đây tha thứ? Ở đâu ra cái đạo lý này vậy?"

Phó Tây Bình á khẩu không trả lời được.

Đường Kỳ Sâm bị nội dung trong video kia quấy nhiễu trong lòng, đau mà nặng nề, hết thấy cuối cùng hóa thành phần nộ.

Phó Tây Bình không khuyên nữa, bất chấp lý lẽ mà giúp người, loại thái độ này anh ta cũng không làm được. Nhưng vẫn không nhịn được nói: "Anh đừng ép An An quá, tính cách đó không phải anh không biết. Vạn nhất liều mạng cùng chết rồi cho phát tán video đó ra, rồi kéo những kẻ nặc danh xông vào mắng chửi, chịu khổ cuối cùng vẫn là người phụ nữ của anh, đến lúc đó anh có thể nói gì được nữa?"

Nói thế nào? Ánh mắt Đường Kỳ Sâm như dao, nhếch miệng, cực kỳ khinh thường mà nhìn anh ta, "Sẽ tổ chức lễ cưới nhanh thôi, một tiếng Đường phu nhân này có đủ hay không?"

Phó Tây Bình nghe lời này có chút nhói tai, cười cười bật ngón tay trở với anh, "Phục anh rồi."

Thứ tư Ôn Dĩ Ninh nhận được điện thoại từ một cơ quan chính phủ của tỉnh H, phía kia sau khi xác nhận họ tên và số chứng minh thư của cô, liền đi thẳng vào vấn đề: "Ôn tiểu thư, hi vọng cô muợn nhất là sáng mai đến cục xây dựng nộp giấy tờ nhé, không ghi danh là phí bồi thường theo đầu người sẽ không lấy được đâu."

Ôn Dĩ Ninh không biết mấy chuyện phá dỡ này, mọi chuyện vẫn luôn do Giang Liên Tuyết tự tay xử lý. Cô nhất thời không nghĩ sâu, kỳ quái nói: "Xin lỗi nhé, tôi hiện không ở tỉnh H. Nhưng có mẹ tôi ở nhà, anh có thể liên hệ trực tiếp với bà ấy."

Đầu kia có chút mất kiên nhẫn nói: "Đã sớm liên lạc rồi. Bà Giang Liên Tuyết phải không?"

Ôn Dĩ Ninh: "A, đúng."

"Nhưng bà ấy không nhận điện thoại! Sau đó phải cho người hỏi thăm mới lấy được số điện thoại của cô. Ôn tiểu thư, phiền cô nhớ kỹ chuyện này, muợn nhất là sáng mai phải mang tư liệu giao cho văn phòng ở tầng hai."

Trò chuyện kết thúc, Ôn Dĩ Ninh ngồi thử một hồi lâu. Tác dụng của viên định tâm hoàn là cuộc điện thoại của Lý Tiểu Lượng cách đây hai ngày dần mất tác dụng, cô càng nghĩ càng không đúng, nhớ tới mấy lần sau đó gọi cho Giang Liên Tuyết, ban đầu còn có chuông nhưng không có người nhận, sau đó cô phát hiện ra, số điện thoại đó đã hoàn toàn không gọi được nữa.

Đột nhiên có cảm giác lạnh buốt chạy từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, một loại khủng hoảng hư vô nhanh một cách chóng mặt bao trùm lấy cô, không ngừng đè ép. Ôn Dĩ Ninh ngậy ngẩn ngồi đó, trái tim sắp vọt đến cuống họng, lúc cô bấm số thậm chí mấy ngón tay đều run rẩy.

"A lô, dì Trần ạ, chào dì, con là Dĩ Ninh đây, gần đây dì có đánh mặt chược với mẹ con không?"

"Chú Nghiêm! Mấy hôm nay chú đi tản bộ ngoài tiểu khu có gặp mẹ con không ạ?"

Tất cả câu trả lời đều là không.

Ôn Dĩ Ninh càng nghĩ càng sợ, cô lật tung cái danh bạ lên, nhưng lúc này chợt phát hiện ra phương thức liên lạc với những người có liên quan với Giang Liên Tuyết ở trong máy cô cần cỗi đến đáng sợ.

Cuối cùng, cô gọi cho Dương Chính Quốc.

"Chú Dương." Ôn Dĩ Ninh vừa mở miệng, không hiểu vì sao giọng nói bỗng trở nên nghẹn ngào, "Xin hỏi, xin hỏi gần đây chú có gặp mẹ cháu không ạ?"

Trong điện thoại nghe được tiếng còi ô tô inh ỏi, Dương Chính Quốc rất lâu sau mới đáp: "Xin lỗi nhé tiểu Ôn, chú đang làm ca đêm, không tiện nói chuyện, chú cúp trước nhé."

Thế nhưng trong giọng nói chất phác bình tĩnh kia, Ôn Dĩ Ninh cứ thế cảm giác được mấy phần khắc chế kim nén.

Cánh tay buông thõng, cả cơ thể đều là lạnh lẽo.

Ngày tiếp theo, Đường Kỳ Sâm như bình thường lái xe đến công ty, lúc anh đi Ôn Dĩ Ninh còn chưa dậy. Cũng đã quen, gần đây cô ngủ rất nhiều, có khi nằm cả ngày, không phải là cố ý bám lấy cái giường không buông, mà là cả người lúc nào cũng mệt mỏi rã rời. Ban ngày Đường Kỳ Sâm không ở nhà, nhưng đúng giờ sẽ gọi điện về nhắc nhở cô rời giường đi lại một chút, hoặc sẽ có lão Dư lái xe đưa cơm đến, không để cô đói bụng.

Tiếng đóng cửa vừa vang lên, Ôn Dĩ Ninh lập tức từ trong chăn thò đầu ra, xuống giường rồi nhanh chóng thu dọn vài thứ đồ đơn giản, bắt xe đi ra ga tàu.

Vé đã mua từ tối qua, cô không nói trước với Đường Kỳ Sâm bởi vì không hỏi cũng biết anh nhất định sẽ không yên tâm để cho cô đi một mình. Nhưng ngọn lửa trong lòng Ôn Dĩ Ninh càng lúc càng cháy mạnh, ngày hôm nay dù thế nào cũng phải về nhà một chuyến. Không phải cô không lo cho thân thể, mà ngày hôm qua đã đến bệnh viện kiểm tra lại một lần, kết quả xét nghiệm máu không tệ, các trị số chỉ tiêu tương ứng đều rất tốt. Đích thân giáo sư Phó xem cho cô, khi đó còn ý tứ sâu xa nói thêm một câu, "Rất tốt, đủ tám tuần nhỉ? Có thể đi siêu âm thử rồi."

Ôn Dĩ Ninh làm kiểm tra, trong quá trình kiểm tra bác sĩ chắc chắn sẽ không nói quá nhiều, chỉ thông báo ngày hôm sau đến nhận kết quả.

Giữa trưa Đường Kỳ Sâm có một cuộc họp, trong lòng để tâm đến chuyện này, nhưng cũng không quá lo lắng. Đã có giáo sư Phó ở đó, có chuyện gì nhất định sẽ lập tức thông báo cho Cảnh An Dương.

Hơn mười giờ, điện thoại nhà gọi tới.

Cảnh An Dương rất ít khi gọi điện đến liên tục trong giờ làm việc như vậy, một lần rồi lại một lần, mang theo gấp gấp bất an. Cuộc họp đang tiến hành đến đoạn tổng kết, Đường Kỳ Sâm kiên nhẫn thêm hai mươi phút mới gọi lại cho bà.

Cảnh An Dương vừa vội vừa tức, điện thoại vừa tiếp nghe liền không nhịn được trách móc một trận: "Tổ tông ạ, cuối cùng cũng chịu nhận điện! Vợ con đâu rồi hả?"

Đường Kỳ Sâm cau mày, "Chắc là chưa dậy."

"Cái gì mà chưa dậy, mẹ đang ở ngay trong phòng con đây! Con bé căn bản là không có ở nhà!" Ngữ khí Cảnh An Dương nặng nề, nghe được trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

Nhưng Đường Kỳ Sâm vẫn rất ổn định, bình tĩnh hỏi: "Sao mẹ lại đến chỗ con? Đừng có dọa cô ấy. Có thể là cô ấy đi đâu đó một chút, con còn chưa lo lắng, mẹ khẩn trương như vậy làm cái gì?"

Cảnh An Dương thật sự không nhịn được nữa, hét to: "Di Phó của con đã gọi cho mẹ, kết quả siêu âm hôm qua đã có rồi, bà ấy nghi ngờ là mang thai song sinh!"

Đường Kỳ Sâm triệt để sửng sốt, chiếc bút trong tay không kiểm soát được lực, trực tiếp ở trên bàn họp đồng rạch ra một đường.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nguyên cùng người già đi (2)

Dịch: CP88

Đầu óc Ôn Di Ninh mơ màng, nửa mơ nửa tỉnh ngồi trên tàu.

Bắt đầu từ mấy ngày trước chất lượng giấc ngủ của cô đã trở nên vô cùng tệ, có khi ngồi một chỗ bất động, cả người hoảng hốt quên chính mình lúc trước muốn làm gì, chỉ cần ngăn ra hơn hai phút là có thể ngay trong cơn hỗn loạn ngủ thiếp đi. Thân thể biến đổi sau khi Ôn Di Ninh mang thai người ngoài không nhìn ra, nhưng chính cô có thể cảm giác rõ ràng. Cô không nôn nghén, duy nhất chỉ có ngủ, ngủ lâu nhưng không bỏ ích gì cho cơ thể, mỗi lần tỉnh dậy trái tim đều thỉnh thoảng thỉnh thoảng nháy loạn.

Tuần trước, điện thoại của Đường Kỳ Sâm có người gọi đến, tiếng chuông vừa vang, Ôn Di Ninh ngủ trên giường bị dọa ngồi bật dậy, dồn dập thở gấp, dọa cho anh sợ hết hồn. Từ sau một lần đó, Đường Kỳ Sâm mỗi khi ở nhà đều chuyển điện thoại về chế độ im lặng, thậm chí nếu Kha Lễ có đến nhà báo cáo công tác cũng bị anh yêu cầu chính âm thanh cuộc gọi xuống thấp nhất.

Ôn Di Ninh luôn mơ thấy những giấc mộng cổ quái lạ kỳ, ngay cả thần thú thượng cổ cũng xuất hiện rồi. Mỗi lần tỉnh dậy đều gần như tan vỡ, thật sự vô cùng khó chịu.

Điện thoại để chế độ yên lặng trong túi xách, Ôn Di Ninh căn bản không lấy ra. Chờ đến khi cô xuống đến ga tàu mới nhìn thấy trên đó có ba cuộc gọi nhờ của Đường Kỳ Sâm, sau đó là tin nhắn wechat.

Anh hỏi cô đi đâu.

Ôn Di Ninh trả lời anh, về nhà.

Lúc cô chờ taxi, Lý Tiểu Lượng gọi tới, nghe ra ung dung bình thường nhưng hai câu phát ra liền tiếp liền không giấu được ngữ khí khẩn trương, "Ninh nhi, cậu đang ở ga tàu sắt đấy à? Hình như tớ nhìn thấy cậu, xoay cái đầu tớ xem nào."

Ôn Di Ninh theo bản năng xoay người.

Lý Tiểu Lượng: "Hơ hơ! Đúng cậu này!"

Sau đó nghe được tiếng còi ô tô, chiếc xe màu đen của Lý Tiểu Lượng ngay ở khu vực bên phải khách xuống tàu, cánh tay thò qua cửa sổ vẫy vẫy, "Cậu đi lên một chút đi, tớ vòng qua, chỗ này không cho dừng xe."

Không lâu sau, Ôn Di Ninh ngồi yên vị trên xe anh ta, cười thăm dò: "Thầy giáo Tiểu Lượng, trùng hợp ghê."

Lý Tiểu Lượng vô cùng vui vẻ, "Vừa vặn hôm nay tớ đưa đi đến. Một mình cậu về à?"

"Ừ." Trên mặt Ôn Dĩ Ninh mang theo vẻ ưu lo, "Điện cho mẹ mình không được, không biết bà lại đang giờ trò quý gì."

Lý Tiểu Lượng phì một tiếng bật cười, mở cần gạt nước rồi nói: "Cậu cũng quá đa nghi rồi, ài, không có chuyện gì đâu. Gần đây công ty du lịch Liên Đông tổ chức chuỗi hoạt động ưu đãi, 288 nguyên bảy ngày du lịch Hồng Kông. Nhiều người đi lắm, chắc là đi Giang cũng đi rồi."

Ôn Dĩ Ninh ngoái đầu qua nhìn anh ta, vẻ mặt bình tĩnh đến mức không thể tin tưởng, "Sao cậu biết?"

Lý Tiểu Lượng rõ ràng run lên một cái, sau đó nhanh chóng dùng nụ cười hề hề che đi, "Tớ đoán thế. Đứng rồi, đến giờ ăn cơm rồi, Ninh nhi, cậu qua nhà tớ ăn cơm luôn đi."

Thầy giáo Tiểu Lượng luôn là người nhiệt tình như vậy, nhưng lần này Ôn Dĩ Ninh thật sự không có lòng dạ gì, nhàn nhạt đáp, "Không đi, cậu thuận đường thì đưa mình về nhà, không tiện thì dừng xe, mình tự gọi taxi."

Lời này vừa nghe đã biết cô giận rồi, Lý Tiểu Lượng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn trầm mặc, một đường không nói gì đưa người về tiểu khu.

Ôn Dĩ Ninh không cho anh ta đi theo, còn cố nài đi theo ngược lại tỏ ra có chuyện rồi. Lý Tiểu Lượng thật sự không biết phải làm sao, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cho quay xe rồi chậm rãi rời đi.

Dùng chìa khóa mở cửa, Ôn Dĩ Ninh phát hiện rõ ràng là ban ngày mà đèn phòng khách lại sáng. Cô theo bản năng nhìn tủ giày, thuận tay tắt đèn đi. Giày trong tủ không thiếu một đôi, ngay cả đôi Giang Liên Tuyết thích nhất cũng vẫn còn nguyên. Cửa sổ phòng khách mở ra, chốc chốc lại có cơn gió lạnh lùa vào trong, căn nhà thu dọn đến chỉnh tề, trên bàn còn nửa bình đựng hạt dưa và kẹo, điều khiển từ xa đặt bên phải, dề lên một quyển tạp chí thời trang cũ.

Hết thấy điều y như trước khi Ôn Dĩ Ninh đi Thượng Hải.

Thế nhưng chính bởi vì quá gọn gàng ngay ngắn nên mới càng cảm thấy không đúng. Loại yên tĩnh này làm cho người ta lẫn lộn giữa thoải mái chân thật và bất an sợ hãi. Phòng ngủ Giang Liên Tuyết mở rộng cửa, vỏ chăn giường không phải cái lần trước, tủ quần áo, ngăn kéo, mỗi một món trang trí trên bàn trang điểm đều y nguyên. Ôn Dĩ Ninh lại đi ra, cả người mờ mịt luống cuống.

Điện thoại Giang Liên Tuyết vẫn báo là số không tồn tại, Ôn Dĩ Ninh ngồi trong căn nhà mới, cầm điện thoại nửa ngày không biết phải làm gì tiếp theo. Chờ đến khi cô phục hồi tinh thần, lại tốn thêm cả tiếng đồng hồ lật tung cái nhà lên, dầu trong bếp còn lại nửa chai, nước trong ấm điện đã sớm lạnh thấu, cô lục một lượt từ trên xuống dưới, không tìm được chứng minh thư và ví tiền của Giang Liên Tuyết.

Ôn Dĩ Ninh bắt đầu triệt để hoảng hốt, thậm chí trong đầu nảy ra một suy nghĩ, Giang Liên Tuyết đánh bạc thiếu nợ! Chắc là đã trốn đi đâu đó rồi!

Cái suy nghĩ này ngược lại khiến cô vui mừng trở lại, tự mình trấn an xuống khó chịu quanh quẩn mãi không rời đi, thậm chí mong muốn thực tế chính là như vậy. Ôn Dĩ Ninh chạy vào phòng ngủ mở tủ quần áo, sau đó quỳ trên mặt đất cẩn thận từng li từng tí nhập mặt nã kết sắt. Cửa mở, mong mỏi của cô triệt để bị dập tắt. Giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà ở, vài tấm thẻ ngân hàng, còn có một vài món trang sức đều nguyên xi không ai động tới nằm im lìm bên trong.

Ôn Dĩ Ninh lại gọi cho những người bạn của Giang Liên Tuyết, điện thoại gọi đi một vòng đều nói đã một thời gian dài không liên lạc gì rồi. Những người đều là hàng xóm trong khu nhà trước đây, sau khi phá dỡ mỗi người lại chạy đi một nơi, duyên phận đến đó cắt đứt, muốn tụ tập lại cũng rất khó. Cuộc gọi với người quen cũ cuối cùng kết thúc, cả tinh thần cô rơi vào hư không, ký ức lại đột nhiên trôi dạt đến một vài mẫu vận vận trước đây, bây giờ Ôn Dĩ Ninh mới chậm chậm ý thức được, tựa như từ rất rất lâu Giang Liên Tuyết đã không còn thường xuyên ra ngoài chơi mạt chược như trước nữa.

Ôn Dĩ Ninh ôm ấp một tia hi vọng cuối cùng gọi điện cho Dương Chính Quốc, nhưng đối phương lần này trực tiếp cúp máy. Cứ như vậy lặp lại ba lần, Ôn Dĩ Ninh nhìn lại thân thể không khỏe quyết định đi tìm ông ấy. Từ cửa thang máy đi ra, Lý Tiểu Lượng chạy đến trước mặt cô, hơi căng thẳng chặn người lại, "Ninh nhi, cậu muốn làm gì?"

Ôn Dĩ Ninh không cảm thấy lạ vì sao Lý Tiểu Lượng còn chưa đi, nghiêm mặt, biểu hiện rõ ràng là nổi giận, trong lòng chán nản lại bất lực, cuối cùng lạnh lẽo phun ra ba chữ: "Cậu gạt mình."

Lý Tiểu Lượng bị ba chữ này đánh cho tan rã, bao nhiêu năm tình cảm, từng ấy năm quan tâm giờ khắc này tựa như vẽ ra một đường thẳng ngắn đôi. Trong lòng khó chịu giãy vò, nhưng không lý lẽ cũng không phản bác, thậm chí tại bước ngoặt này một chữ cũng không dám nói lung tung. Lý Tiểu Lượng vốn không phải người giỏi khoa môi múa mép, hiện tại lại không dám đề cô xảy ra chuyện, chỉ có thể liều mình chặn người lại, "Cậu đừng kích động Ninh nhi, tuyệt đối đừng hù dọa chính mình, chưa biết chừng thật sự chỉ là đi ra ngoài du lịch mấy ngày nữa sẽ trở về thôi."

Ôn Dĩ Ninh đẩy anh ta, giữa hai hàng lông mày là gió bão cuộn cuộn, càng nghe trong lòng càng nóng nảy như có lửa đốt, tông giọng cũng lên cao: "Cậu tránh ra!"

Lý Tiểu Lượng sợ đụng phải cô nên tay chân không dám dùng sức, đi theo phía sau khổ sở nài nỉ: "Được rồi được rồi, cậu bình tĩnh lại một chút, muốn đi đâu tớ đưa cậu đi có được không?"

Anh ta nhanh chóng mở khóa cửa, đỡ bà vai cô cho người ngồi vào ghế phụ, Ôn Dĩ Ninh thở hắt hắt, nhưng cũng không giãy giụa nữa. Lý Tiểu Lượng không dám lại làm trái ý cô, nói hướng nào liền ngoan ngoãn đi theo hướng đó. Cả một con ngõ nhỏ trong đường Thanh Dân đều là quán ăn và quán ven đường, người đến ăn cơm phần lớn là những công nhân trên công trường gần đó và những tài xế taxi, tám đồng một hộp cơm, vài cái bàn gỗ nhỏ ngồi đầy người, cuộc sống không dễ dàng, cũng không thiếu người khó khăn.

Ôn Dì Ninh tìm tới đúng lúc Dương Chính Quốc vừa ăn xong miếng cơm cuối cùng, người đàn ông trung niên cao lớn thật thà này nhìn thấy Ôn Dì Ninh phản ứng vẫn tính là bình thường, thậm chí còn có cảm giác lạnh lùng. Ôn Dì Ninh gọi một tiếng chú Dương, nhưng ông ấy một câu cũng không đáp lại đi thẳng ra thanh toán tiền.

Ôn Dì Ninh giành trước một bước muốn giúp ông trả, "Đề cháu."

Dương Chính Quốc cản lại, "Không cần."

Ôn Dì Ninh kiên trì, nói với ông chủ quán cơm: "Lấy của tôi đi, có tiền lẻ sẵn đây."

Không ngờ Dương Chính Quốc so với cô còn bướng bỉnh hơn, khí lực lại lớn hơn rất nhiều, cứ như vậy dùng sức đẩy người sang một bên. Ông vốn không có ý, nhưng bởi chiều cao cân nặng này nên một động tác nhỏ thôi sức lực cũng đủ lớn, vừa vặn Ôn Dì Ninh đứng bên cạnh một cái bậc thang tam cấp, người nghiêng ngã suýt chút nữa ngã nhào. May mà Lý Tiểu Lượng đứng bên cạnh nhanh tay đỡ lấy, một phen bị hù dọa gần chết, không không chế được lửa giận quát lên với Dương Chính Quốc: "Đừng có đấy! Cậu ấy đang mang thai đấy!"

Dương Chính Quốc ngẩn người, môi run run, nói chuyện đứt quãng, "Thật sự xin lỗi."

Ôn Dì Ninh cũng không bận tâm đến chuyện này, trong lòng chỉ tâm niệm duy nhất chuyện của Giang Liên Tuyết, vội hỏi: "Chú Dương, mẹ cháu mất tích rồi, chú có biết bà ấy đi đâu rồi không?"

Hàng lông mày dài dầu sương gió của Dương Chính Quốc dựng thẳng, vẻ mặt lại trở về lãnh đạm, ông hỏi ngược lại: "Con gái bà ấy còn không biết được thì tôi có cái tư cách gì mà biết đây?"

Lời này không thể nghi ngờ gì là con dao đâm vào lòng Ôn Dì Ninh, không ngừng xoay tròn khiến cô choáng váng.

Cô gái nhỏ có nỗi khổ khó nói, phiền muộn không thể tả, toàn bộ kim nén đều viết trên mặt. Dương Chính Quốc yên lặng dờn tầm mắt, mũi giày dùng sức đá một viên đá nhỏ trên mặt đất, thỉnh thoảng nói: "Mẹ cháu lừa tôi."

Ôn Dì Ninh ngẩng đầu lên.

Giọng nói của Dương Chính Quốc lạnh băng băng, thậm chí có thể nghe được tiếng mặt băng nứt ra, "Bà ta vốn không muốn chung sống với tôi, người phụ nữ này lòng dạ quá độc ác, thích chơi đùa người khác trong lòng bàn tay mình. Bà ta tiếp cận tôi cũng chỉ vì muốn lợi dụng tôi mà thôi."

Ôn Dì Ninh bưng tỉnh, "Lợi dụng cái gì?"

Dương Chính Quốc nhìn cô: "Bà ta biết tôi có thể tìm quan hệ, bà ta muốn tôi giúp cháu xin vào làm giáo viên trung học."

Ôn Dì Ninh kiên quyết phản bác, "Mẹ cháu không phải người như thế."

Dương Chính Quốc nở nụ cười bi thương, còn có khắc chế và ảm đạm, nhưng cũng không nói thêm lời thừa thãi nữa: "Cháu không hiểu."

Đây là chuyện của riêng ông và Giang Liên Tuyết, đều già cả rồi, không còn như thế hệ tuổi trẻ tính toán mấy thứ yêu hận tình thù nữa. Nửa thân vùi vào đồng đất vàng, có thể có được người chân thành bầu bạn thì là cái duyên, không phải cũng không thể cưỡng cầu rồi. Dương Chính Quốc đối với Giang Liên Tuyết là thật lòng, ông cảm thấy dù không về cùng một nhà thì thẳng thắn nói ra cũng chẳng sao cả, hai vai của người đàn ông cũng không phải không thể gánh nổi một chuyện này. Thế nhưng Giang Liên Tuyết lại cố ý dùng phương thức si nhục người nhất cắt đứt suy nghĩ của ông. Hơn một tháng trước, bà kéo tay một người đàn ông trẻ tuổi màu mè đồm dáng, nghênh ngang mà tàn nhẫn nói với ông bản thân lúc trước cũng chỉ là thấy ông thật thà nên mới nhất thời nổi hứng, vốn nghĩ có thể lợi dụng quan hệ của ông giúp con gái giữ một suất công tác giáo viên, hiện tại không còn cần thiết nữa rồi, bà nói con rể mình có tiền, hai người sau đó sẽ về Thượng Hải, Dương Chính Quốc đã không còn giá trị lợi dụng gì nữa.

Hình ảnh khi đó cho đến hiện tại vẫn còn rõ ràng như ở ngay trước mắt, mỗi lời nói cừ chi của người phụ nữ tên Giang Liên Tuyết đều như mang theo chất kịch độc không ngừng ngấm vào dòng máu nóng.

Dương Chính Quốc vốn nghĩ bản thân đã trải qua không ít những chìm nổi tạo ngộ của thế gian, đối với nhiều chuyện đã sớm coi nhẹ như lông hồng, nhưng đối diện với chuyện của Giang Liên Tuyết hóa ra vẫn là tự mình làm mình tổn thương.

Đương nhiên những lời này ông sẽ không nói với Ôn Dì Ninh, nói ra làm gì chứ, chỉ có thể khiến cho bản thân thêm đáng thương khổ sở mà thôi.

Dương Chính Quốc nhân lúc Ôn Dì Ninh còn đang sờ muốn đi, một người đàn ông chân thành chất phác khi biểu hiện ra cô đơn lại như tòa núi lớn đang sụp đổ. Thế nhưng Ôn Dì Ninh lại bắt lấy tay ông như túm lấy ngọn rom cứu mạng cuối cùng, "Chú Dương, lần cuối cùng chú gặp mẹ cháu là khi nào?"

Dương Chính Quốc không muốn trả lời.

Ôn Dì Ninh ghen ngào, "Cầu xin chú nói cho cháu biết, bà ấy mất tích rồi, thật đấy, cháu không lừa chú, bà ấy thật sự mất tích rồi."

Dương Chính Quốc cau mày, tựa như đang cân nhắc độ tin cậy trong lời nói của cô.

Ôn Dĩ Ninh chớp mắt một cái, nước mắt liền theo đó rơi xuống.

Ông nhìn Ôn Dĩ Ninh một hồi lâu, cuối cùng vẫn không tin được hỏi lại, "Thật, thật không thấy sao?"

Ôn Dĩ Ninh sau đó từ chỗ Dương Chính Quốc biết được lần cuối cùng ông nhìn thấy Giang Liên Tuyết là một tháng trước, lần này cũng không có cách nào giấu diếm, chỉ có thể kể lại toàn bộ những lời nói lúc trước của Giang Liên Tuyết với cô. Ôn Dĩ Ninh đứng nghe, mặt không cảm xúc, thoát nhìn là an nhiên vô sự, nhưng trong lòng Lý Tiểu Lượng lại không ngừng run rẩy.

Cô càng bình tĩnh, thì càng là điềm báo trước cho một cơn bão táp sắp tới.

Lý Tiểu Lượng run run gọi cô: "Dĩ Ninh, cậu, cậu đừng suy nghĩ nhiều quá."

Ôn Dĩ Ninh chậm rãi lắc đầu, sau đó xoay người.

Dương Chính Quốc từ phía sau gọi lại, "Tiểu Ôn, cháu thật sự không cần tự mình áp lực vì chuyện này, mẹ cháu cũng không nợ chú cái gì cả. Cuộc sống mà, hợp thì ở cùng, không hợp thì ai cũng không ai cần phải phụ trách phần trách nhiệm kia. Chuyện này càng không liên quan gì đến thế hệ con cháu, cuộc sống vốn là như vậy mà."

Ôn Dĩ Ninh như người mất hồn đi về phía trước, không biết có nghe thấy lời đó hay không.

Lý Tiểu Lượng rốt cục cuống lên, đuổi theo cô, "Cậu đừng như vậy mà, nói một câu có được không? Cứ tích tụ buồn bực như vậy sẽ nổ óc mất."

Thầy giáo Tiểu Lượng thẳng thắn quen rồi, không giỏi mấy thứ uyển chuyển khéo léo, nghĩ cái gì thì nói cái đó. Hơn nữa một khi sốt ruột lời nói ra sẽ không quá êm tai, vừa định nói cậu mà cứ như vậy tớ cũng không có cách nào báo cáo kết quả với người đó ----- thì Ôn Dĩ Ninh đột nhiên quay đầu nhìn anh ta, đôi mắt trong veo lạnh lùng, "Vì thế nên, ngày đó vì sao phải gạt mình?"

Lý Tiểu Lượng cắn phải lưỡi, thềm kêu không ổn, sao lại quên mất chuyện kia rồi.

Ôn Dĩ Ninh cũng không tiếp tục truy hỏi, bởi vì từ trên nét mặt của thầy giáo Tiểu Lượng cô đã có thể lấy ra được câu trả lời.

"Cậu đừng có kéo mình." Cô hất tay anh ta ra.

Lý Tiểu Lượng do dự một chút, không buông lỏng.

"Đừng có kéo mình!" Âm điệu lên cao vút, gương mặt vừa có phần nộ lại có cả bất lực, giữa lông mày đều là đau xót.

Lý Tiểu Lượng chỉ có thể buông tay, yên lặng đi theo sau cô.

Ôn Dĩ Ninh lại về nhà, lần này không được tỉnh mạch như lúc trước, cô đem toàn bộ ngăn kéo ngăn tủ trong nhà lật tung lên. Bởi là nhà mới nên cũng không có quá nhiều đồ đạc, vài tờ ngân phiếu định mức và sách hướng dẫn rơi đầy trên đất, phòng khách soát qua một lượt, cô lại đi vào phòng ngủ của Giang Liên Tuyết, tủ quần áo có hai ngăn nhỏ phía dưới, cô liền quỳ cả hai đầu gối lên mặt đất lạnh lẽo, khom lưng kiểm tìm.

Lý Tiểu Lượng nhìn không được nữa, nắm lấy bả vai cô muốn kéo người từ trên sàn nhà đứng dậy, "Cậu có thể lo cho chính mình một chút được không hả? Há?! Trên đất lạnh lắm cậu có biết không?"

Ôn Dĩ Ninh giãy dụa, "Thả mình ra, thả ra!"

Lý Tiểu Lượng sắp bị cô dẫn vật đến chết, không dám dùng khí lực quá mạnh, cũng không dám buông tay, giằng co một lúc sau lưng đã bốc ra một tầng mồ hôi lạnh. "Được rồi, Ninh nhi, cậu là tổ tông tớ được chưa, tớ cầu xin cậu bình tĩnh lại một chút có được hay không?"

Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên ngoan ngoãn trở lại, thật sự không giãy dụa nữa, mượn lực đỡ của Lý Tiểu Lượng ngồi lên mép giường.

Lý Tiểu Lượng thở hổn hển, hai tay ôm lấy vai cô cô nửa ngày sau vẫn không thả xuống, sau khi xác định cô không có uy nghĩ cực đoan nữa mới thở nhẹ một hơi ngồi xuống bên cạnh. Yên lặng một lúc, anh ta chủ động nói thật: "Nửa tháng trước tớ đã phát hiện ra không bình thường. Có lần trường học phát cho hai thùng cam đỏ, bởi vì ba mẹ tớ không thích ăn mấy thứ chua ngọt nên tớ mới mang qua cho dì Giang. Nhưng gõ cửa hồi lâu mà không có tiếng đáp lại, gọi điện thì báo là đã tắt máy. Ba ngày sau đó tớ đều tới, nhưng vẫn không có ai."

Lý Tiểu Lượng thở dài, trong lòng cũng ngọt ngào vô cùng, "Không dám nói cho cậu là bởi vì sợ cậu sốt ruột. Nhưng lúc tớ đi báo cảnh sát họ lại nói không đủ điều kiện. Bởi vì số điện thoại của dì Giang vẫn có lịch sử trò chuyện đứt quãng, người cũng không phải ở trạng thái mất tích, không cho lập án."

Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên tỉnh ngộ, ngẫm nghĩ một lúc, kỳ thực từ tuần trước Giang Liên Tuyết đã bắt đầu rất kiêng lời với cô, chỉ là bởi vì mỗi lần trả lời lại đều rất muộn nên cô mới không chủ động gọi lại.

"Điện thoại là gọi cho dì Tú Tùng, tớ đã hỏi thử, dì Tú Tùng đã chuyển đến ở với con trai và con dâu ở Quảng Châu từ rất sớm, dì Giang gọi điện chỉ đơn giản là để hỏi thăm, cái gì khác cũng không nói."

Ôn Dĩ Ninh biết dì Tú Tùng này, từ khi còn rất nhỏ đã từng thấy, hàng xóm lúc trước của bọn họ. Là một người rất hòa nhã tốt bụng, cũng là một trong

những người bạn hiếm hoi có giao tình tốt với Giang Liên Tuyết. Bà từ lâu đã rời xa cố hương, đến một nơi có hoàn cảnh tốt hơn đường già. Huyết thái dương trên trán Ôn Dĩ Ninh căng đau, đầu như bị cây rìu bổ đôi, cả người đều vô cùng khó chịu.

Cô gần như đã sắp đi đến giới hạn, bàn tay cuộn lại thành quyền, không ngừng vò đầu. Lý Tiểu Lượng ngồi bên cạnh muốn nói lại thôi, cảm giác nói thêm gì nữa cũng vô nghĩa.

Bầu không khí trong căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Lý Tiểu Lượng chốc chốc lại nhìn sang, cuối cùng không nhịn được nhắc: "Điện thoại vang rất nhiều lần rồi."

Điện thoại đặt ở đầu giường, màn hình không ngừng sáng lên.

Ôn Dĩ Ninh làm như không nhìn thấy, trạng thái mơ hồ hỗn loạn. Cô cúi đầu, hai mắt nhắm chặt, giữa hàng lông mày càng lúc nhíu càng sâu. Điện thoại cuối cùng cũng không gọi đến nữa, cô đột nhiên mở mắt, quay đầu nhìn về một hướng khác.

Đó là một ngăn kéo nhỏ dưới bàn trang điểm, Ôn Dĩ Ninh nhớ ngăn này luôn bị khóa lại, Giang Liên Tuyết không ít lần cảnh cáo cô không được động vào, nói tiền riêng của mình đều khóa trong đó. Ôn Dĩ Ninh rời nhà đi mấy năm nay, đối với những chuyện này cũng không quá để bụng, thêm cái bản tính nói hươu nói vượn của Giang Liên Tuyết, một câu nói tám phần giả hai phần thật, căn bản không đáng tin. Ôn Dĩ Ninh mở tủ quần áo, trong một cái hộp nhung chứa đồ lặt vặt lấy ra một chùm chìa khóa, sau đó thử lần lượt từng cái một.

Đến chìa thứ ba thì khớp, khóa mở ra, Ôn Dĩ Ninh kéo mở ngăn tủ, bàn tay run rẩy lấy ra một chiếc túi nhựa.

Trong túi lộn xộn đều là thuốc. Ba cái hộp bị bóp xẹp xuống, một đồng bình thuốc màu nâu kích cỡ to nhỏ không đều nhau. Hướng dẫn trên đó đều là tiếng Anh, Ôn Dĩ Ninh liếc mắt một cái liền hiểu. Mấy chữ kia giống như lưỡi dao treo trên đầu, hiện tại đây thừng đột nhiên đứt phụt, cây đao lạnh lẽo xuyên qua đỉnh đầu đâm vào thân thể cô.

Bàn tay Ôn Dĩ Ninh run rẩy kịch liệt, ánh mắt chăm chú đọc từng chữ trên tờ giấy hướng dẫn sử dụng. Thuốc còn sót lại non nửa bình, Giang Liên Tuyết cũng không mang đi. Cô cúi đầu, mái tóc dài trượt xuống hai bên má che đi khuôn mặt nhỏ, Lý Tiểu Lượng không nhìn thấy được vẻ mặt của cô, chỉ cảm giác trạng thái của người ngồi trước mắt càng lúc càng bất ổn.

"Ninh nhi?" Lý Tiểu Lượng vừa lên tiếng gọi tên cô, Ôn Dĩ Ninh liền triệt để tan vỡ.

Cô quay mặt qua, viền mắt đỏ lên như nhiễm máu, khiếp sợ và bị thương trộn lẫn, thế nhưng nước mắt lại không tài nào chảy ra được.

Lý Tiểu Lượng bị dọa, "Trời, làm sao thế này? Thuốc này, thuốc này làm sao hả?"

Giọng nói của Ôn Dĩ Ninh đã trở nên khàn đặc, như khóc lại không giống khóc, từng chữ từng chữ như là bị cây búa lớn nện mạnh, "Thuốc này, thuốc này là Imatinib Mesylate."

Lý Tiểu Lượng triệt để bối rối.

Hai người đến bệnh viện nhân dân tỉnh H, Ôn Dĩ Ninh lấy số ở khoa huyết học, kỳ thực cái gì cũng đã rõ ràng, nhưng vẫn cố chấp muốn lấy một câu trả lời chắc chắn. Bác sĩ khám là phó chủ nhiệm khoa, vừa nhìn liền khẳng định: "Dùng để trị ung thư máu hoặc là u máu, xem lượng còn lại này thì liều lượng bệnh nhân uống vào hẳn không quá lớn."

Lý Tiểu Lượng sợ Ôn Dĩ Ninh sụp đổ mất, bàn tay đặt trên bả vai cô, vội vàng hỏi bác sĩ: "Bệnh này có thể trị không?"

"Còn phải xem tình hình cụ thể, phương pháp phổ thông nhất là hóa trị liệu, phối hợp với uống thuốc giúp không chế, còn việc có cần chờ ghép tủy hoặc những phương thức chữa trị khác hay không thì phải tùy theo từng người. Nhưng bệnh này cần trường kỳ kháng chiến, bản thân bệnh nhân trong quá trình trị liệu nhất định sẽ rất thống khổ, chu kỳ trị liệu cũng dài, chi phí tốn kém, muốn tiến hành phẫu thuật thì cần chuẩn bị tâm lý với số tiền chi phí càng không lồ hơn sẽ phải bỏ ra."

Bác sĩ vừa nói xong thì cánh cửa phòng khám bị đẩy ra.

Lý Tiểu Lượng quay đầu lại, suýt chút nữa quỵ xuống đất mà vái lạy, "Thiên địa ạ, cuối cùng cũng đến rồi!"

Đường Kỳ Sâm mang theo một thân phong trần, hô hấp gấp gáp, áo khoác vắt trên cổ tay, áo sơ mi trắng mờ mờ ướt một mảng lớn sau lưng. Tầm mắt anh quán triệt lấy Ôn Dĩ Ninh, nóng nực và lo âu như muốn phát điên. Non nửa ngày gọi điện thoại đều không có người nghe, anh có thể không lo lắng được sao! Buổi chiều vốn dĩ là tiếp đón lãnh đạo của cục đất đai đến thị sát, loại gặp mặt này vốn Đường Kỳ Sâm không thể vắng chỗ, nhưng cuối cùng vẫn là bởi vì không yên tâm mà chạy đến.

Dù người có trầm ổn đến thế nào cũng ép không được loại lo lắng không đâu trong lòng này, mà một khắc nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh kia, Đường Kỳ Sâm có cảm giác như trái tim được gột xuống một tầng thịt thừa. Không phải không có để bụng, không phải không có hòa khí, tình huống như thế này bất luận là người làm chồng nào cũng không thể chịu được. Nhưng sắc mặt của Ôn Dĩ Ninh quá kém, càng khiến cho anh đau lòng chính là, rõ ràng cô đã nhìn thấy anh, thế nhưng lại lạnh lùng dời mắt đi.

Đường Kỳ Sâm nén lại ngọt ngào nơi đáy lòng đi tới, nhẹ giọng nói với cô: "Niệm Niệm, em ra ngoài quá lâu rồi, cả một ngày chạy qua chạy lại, em cần phải nghỉ ngơi."

Ôn Dĩ Ninh cũng không chống cự, thế nhưng ngồi trên băng ghế không đứng dậy.

Đường Kỳ Sâm tiếp tục kiên nhẫn khuyên nhủ, "Em còn gì muốn hỏi nữa, theo tôi về Thượng Hải trước, tôi và em đến chỗ lão Trần hỏi có được không?"

Ôn Dĩ Ninh ngậy ngốc ngồi đó, ánh mắt trống rỗng vô hồn.

Đường Kỳ Sâm nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của cô, trái tim không ngừng chìm sâu hơn, giọng điệu vẫn một mực kiên trì, "Em đang mang thai, tiếp tục ở lại bệnh viện không tốt cho thân thể. Tôi chăm sóc lo lắng em, không cần xin em cũng chăm sóc lo lắng tôi, nhưng coi như tôi cầu xin em, em có thể lo lắng cho tiểu Đường một chút hay không?"

Có lẽ là một tiếng tiểu Đường này đã chạm đến dây thần kinh cảm xúc của Ôn Dĩ Ninh. Cô thuận theo anh đứng lên, Đường Kỳ Sâm bảo vệ cô trong lòng ngực đi ra khỏi bệnh viện.

Lão Dư lái xe công vụ đến sân bay đón khách hàng, Bentley đã đưa đi bảo dưỡng, chiếc Land Rover hôm nay là Kha Lễ lái đến, hiện tại đã chờ sẵn bên ngoài. Ôn Dĩ Ninh như đứa trẻ bị bỏ rơi không nơi nương tựa, ngồi trên ghế phụ xui xẻo như một nhánh thực vật khô héo không còn sự sống. Đường Kỳ Sâm ngồi vào một bên khác, theo bản năng muốn nắm tay cô. Thế nhưng tay còn chưa có đụng tới thì đã khựng lại giữa không trung, bởi Ôn Dĩ Ninh đã giấu tay của chính mình vào túi áo khoác rồi.

Cô không cho anh chạm.

Đường Kỳ Sâm mím môi, không nói gì nữa, nhích sang một chút muốn ôm cô. Thế nhưng Ôn Dĩ Ninh trầm mặc tựa người sang cửa xe bên cạnh, lần này còn cô tình coi như không nhìn thấy cũng khó rồi.

Khí áp trong xe trầm trọng xuống thấp, đến cả Kha Lễ giỏi tìm đề tài điều hòa bầu không khí cũng không dám mở miệng.

Trầm mặc một đường, ba tiếng sau xe tiến vào Thượng Hải.

Sắc mặt Đường Kỳ Sâm như băng sương, ngọt ngào đã khắc chế đến cực hạn, anh nghiêng đầu qua chỗ khác, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ nói: "Em thật không định nói với tôi một câu sao?"

Sắc mặt Ôn Dĩ Ninh trắng bệch, không chút nào có ý định đối diện với anh, "Có cái gì để nói đây? Nói anh dùng cách nào giấu em, dùng cách nào lừa em, dùng cách nào ngăn cản em về nhà sao?"

Đáy lòng Đường Kỳ Sâm chìm xuống, cố gắng đè ép bức bách trong lòng mềm mỏng nói, "Niệm Niệm, có chuyện gì từ từ nói."

"Có cái gì để nói đây, hả? Em nói câu nào sai sao?" Đầu óc Ôn Dĩ Ninh loạn thành một đoàn, một ngày hôm nay cô đã phải tiếp thu một lượng tin tức quá lớn, tác nghẽn nặng nề khiến cô hít thở không thông. Cô không có cách nào tháo gỡ, không tìm được đầu mối, không kéo lên được dù chỉ là một chút sức lực, tích tụ trong ngực thành một bãi bùn nhão, đặc quánh, ngăn chặn hết thấy tâm tình, lý trí sụp đổ, chỉ muốn tìm lối thoát nào đó để phát tiết.

Hiện tại cô đã không thể nào giữ bình tĩnh, bất luận một thứ ngôn ngữ nào cũng có thể quạt gió thổi lửa khiến cho cô nổi tung.

Đường Kỳ Sâm chắc chắn sẽ không tranh cãi với cô, anh chỉ lo lắng cho tình hình thân thể của cô, có thêm bao nhiêu chỉ trích đi chăng nữa cũng có thể hướng về phía anh đâm tới, anh sẽ tận lực đón lấy, chỉ cần cô thoải mái hơn.

Thế nhưng tình huống của Ôn Dĩ Ninh so với tưởng tượng của anh còn kịch liệt hơn nhiều, trong mắt cô trào lên oán giận, một mạch phát tiết: "Anh và Lý Tiểu Lượng thông đồng với nhau giấu em, lừa em, kỳ thực hai người đã sớm biết cả rồi có đúng hay không? Em muốn về nhà, anh ngăn không cho, mỗi lần em cảm thấy không đúng, anh lại nói em suy nghĩ nhiều mà thôi, anh chính là có ý đồ riêng!"

Đường Kỳ Sâm khắc chế, nén lại đau đớn trong lòng: "Được, là tôi sai, tôi xin lỗi em, là tôi không đúng, là tôi không suy nghĩ chu đáo, là lỗi của tôi không nên tự ý làm chủ. Tôi không đúng, hiện tại tôi xin em tha thứ cho tôi, chỉ cần em đừng kích động như vậy, có được không?"

Kha Lễ ngồi ghế tài xế sợ run. Anh ta đi theo Đường Kỳ Sâm mười năm, dù là công tác hay sinh hoạt, thậm chí đối với người thân, Đường Kỳ Sâm cũng chưa từng có những lúc hạ thấp mình đến mức này.

Đáng tiếc Ôn Dĩ Ninh lại không hề tỏ ra cảm kích, khi con người ta đã rơi vào bước đường cùng sẽ nhất thời trở nên mất khống chế và tan vỡ, cô bắt đầu khóc, nhìn lâu như vậy rồi cuộc thì cũng đã đến lúc nước tràn bờ đê, "Anh dựa vào cái gì mà không nói cho em? Anh dựa vào cái gì cho rằng mình mới làm đúng?"

Đường Kỳ Sâm đau lòng sắp không xong, đưa tay muốn ôm cô.

Thế nhưng Ôn Dĩ Ninh dùng sức đẩy ra, khóc không thành tiếng hét lên: "Đó là mẹ em, là mẹ em! Bà ngã bệnh rồi anh có biết không hả?!"

"Tôi biết, tôi biết." Đường Kỳ Sâm dùng sức ôm người vào trong ngực, lòng bàn tay ấm áp vỗ về trên lưng cô.

"Biết mà anh còn gạt em!" Trên mặt Ôn Dĩ Ninh tèm lem nước mắt, lúc đầy lúc vò chiếc áo sơ mi của anh. Cô hiện tại đang ở trung tâm phong bạo, đầu óc hỗn loạn, căn bản không có cách nào tiếp thu sự thật này. Cô không để tâm xem mình đang nói cái gì nữa, bắt đầu tìm cơ lung tung, "Em không nên

về Thượng Hải với anh, lẽ ra không nên về Thượng Hải, như vậy mẹ sẽ không đi! Đều tại anh, đều tại anh! Em không cần anh nữa, cái gì cũng không cần nữa!"

Thân thể Đường Kỳ Sâm run lên, dù biết đây là lời nói không suy nghĩ, nhưng trái tim vẫn bị đâm một cái rất đau. Anh dùng lực hơn, ôm chặt người trong lòng không để cô mất lý trí làm chính mình bị thương, cánh môi nhẹ nhàng hôn lên cái trán nhỏ, đôi mắt tem tem, chiếc mũi lạnh toát, hàm súc ôn nhu, như một viên thuốc an thần trấn an lòng người. Ôn Dĩ Ninh chôn mặt trong lòng anh, nước mắt lại dần dụa.

Thanh âm đầy từ tính như phát ra từ những nốt trung trầm ấm của cây đàn vĩ cầm, chìm sâu bên trong còn có một tia bi thương đau đớn, "Em hận tôi oán tôi đều được, nhưng Niệm Niệm, em có biết không, chúng ta có hai đứa nhỏ rồi."

Ôn Dĩ Ninh không đáp lời.

Cô nằm trong ngực anh, khóc một rồi ngủ thiếp đi.

Về đến căn hộ của anh, từ xa đã nhìn thấy một chiếc Rolls-Royce màu đen đứng bên đường, Cảnh An Dương và di Chu đã xuống xe, lo lắng căng thẳng nhìn về phía này.

Rốt cuộc vẫn là không yên lòng.

Xe dừng lại thì Ôn Dĩ Ninh cũng tỉnh, bước chân tê dại xuống xe, được Đường Kỳ Sâm đỡ phía sau. Đến gần, Cảnh An Dương vừa nhìn thấy tình trạng của cô liền hít một hơi thật sâu, sau đó lo lắng cau mày, vừa muốn lên tiếng đã bị Đường Kỳ Sâm đánh gãy: "Mẹ, mẹ về trước đi. Người con mang về được rồi, để cho cô ấy nghỉ ngơi một chút."

Ý tứ của con trai Cảnh An Dương tự nhiên rõ ràng, tuy là không yên tâm, nhưng cũng lo lắng cho mối quan hệ thật vất vả mới phục hồi đến hiện tại, cũng chỉ có thể thuận theo ý anh.

Trước khi đi còn nói tài xế chuyển xuống mấy túi lớn, đều là đồ ăn dinh dưỡng, lại không nhìn được dặn dò: "Kỳ Sâm, đừng cãi lộn với con bé, phụ nữ mang thai tính khí rất không tốt, con nhất định phải nhường nhịn con bé, làm chồng phải có phong thái làm chồng, dáng vẻ của người làm cha."

Đường Kỳ Sâm cũng thật bất đắc dĩ, không phải người trong cuộc vĩnh viễn sẽ không hiểu được.

Cảnh An Dương đi rồi, anh và Ôn Dĩ Ninh đi vào trong nhà. Thời gian một đoạn đường này Ôn Dĩ Ninh cũng đã tỉnh táo lại rất nhiều. Hai người một trước một sau đi vào trong, chỉ có thứ duy nhất không đổi là bàn tay từ đầu đến cuối vẫn nắm lấy tay cô kia của Đường Kỳ Sâm. Đi được mấy bước, Đường Kỳ Sâm bỗng nhiên xoay người nhìn cô một cái, ánh mắt thâm thúy ôn hòa, nói: "Tôi ôm em lên."

Lần này không chờ cho Ôn Dĩ Ninh phản ứng, Đường Kỳ Sâm đã trực tiếp bế ngang người lên, ánh chùng một chút sức nặng trên cánh tay, lại ôm chặt hơn một chút mới thấp giọng nói: "Nhẹ quá."

Về đến nhà, Đường Kỳ Sâm nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc ghế sofa, sau đó quỳ một chân xuống đất, hết sức tự nhiên đổi giày cho cô. Ôn Dĩ Ninh rừ mi mắt nhìn người đàn ông trước mặt, bờ vai rộng, mái tóc tinh tế tỉ mỉ, cùng với dấu vết màu đỏ do móng tay bầu chặt trên đó. Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên đau lòng, Đường Kỳ Sâm không ngẩng đầu, động tác dịu dàng vô ngần giúp cô tháo dây giày, trầm giọng nói: "Tôi biết em rất khó chịu, nhưng có một số việc em phải cho tôi thời gian, tôi nhất định cho em một câu trả lời."

Một Đường Kỳ Sâm được bao bởi ôn nhu như vậy, cả người trở nên ôn hòa trầm tĩnh, là dùng toàn bộ mạnh mẽ bảo vệ chu toàn cho cô, "Tôi không nói với em là bởi vì sợ em không chịu nổi. Có vài thứ, em cho rằng tôi ích kỷ cũng được, có ý đồ riêng cũng được, em chỉ cần biết rằng trong lòng tôi vị trí thứ nhất vĩnh viễn là em. Tôi sợ em mang thai khổ cực, sợ em suy nghĩ nhiều. Những gì có thể làm tôi đều đã thay em làm trước. Nếu kết quả đã xác định là như vậy, thì quá trình gian khổ đó một mình tôi chịu đựng là đủ rồi."

Viên mắt sưng đỏ của Ôn Dĩ Ninh lại bắt đầu nổi lên thủy triều.

Đường Kỳ Sâm cởi giày cho cô, lại tỉ mỉ xỏ đôi dép bông màu hồng nhạt vào chân cô. Sau đó ngẩng đầu nhìn Ôn Dĩ Ninh, trong mắt như có biển rộng trời xanh khiến người ta nhìn thấy trời đất rộng rãi cùng với một thứ cảm giác an toàn vô hạn.

Anh nói: "Dĩ Ninh, tương lai sau này, mỗi một ngày, mỗi một quá trình tôi đều muốn em sẽ mang theo tôi, em là người bên cạnh tôi, cũng là người bên gối của tôi. Em tức giận có thể phát tiết lên tôi, nhưng có mấy lời tôi không cho phép em nói nữa. Em nói em không muốn tôi, cái gì cũng không muốn nữa. Lời này làm tổn thương tôi, lúc tôi đau em có biết hay không?"

Nước mắt lăn xuống thành từng hàng, rơi xuống mu bàn tay anh, mỗi viên đều là một viên trân châu nóng bỏng.

Đường Kỳ Sâm thẳng lưng, ôm người con gái vào lòng, hôn lên mái tóc cô, chút oan ức cuối cùng nhất thời tan thành mây khói, anh cam chịu nói: "Em đừng khóc, em khóc tôi cũng rất đau..... Niệm Niệm ngoan."

Ôn Dĩ Ninh nghẹn ngào nói: "Em không ngoan chút nào cả."

Đường Kỳ Sâm bất đắc dĩ thở dài, cánh môi hôn lên khóe mắt cô, chặn lại tất cả nước mắt tràn ra, giọng nói trầm ấm vững vàng: "Không ngoan thì không ngoan đi, có chồng em ở đây rồi, Niệm Niệm không cần phải sợ gì cả."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Nguyên cùng người già đi (3)

Người đang ở trạng thái không cân bằng sẽ rất khó lĩnh hội lương khô đựng tâm trong một câu nói.

Đường Kỳ Sâm vốn cũng không quá thích loại phương thức biểu đạt ấy, nhưng rốt cuộc vẫn là đặc biệt dụng tâm cho phần tình cảm này. Con người anh theo phái thiết thực, làm đến nơi đến chốn vĩnh viễn đặt trên lên trên lời nói ngoài miệng. Thời buổi này thể non hèn biến đến rốt cục cũng chỉ có thể là đề lừa dối những trái tim ngây thơ. Nhưng thời khắc này anh là thật có chút không nhận được, hóa ra khi yêu một người, loại lý trí nguyên tắc gì cũng đều bị dẹp sang một bên.

Ôn Dĩ Ninh tự giầy vò cả một ngày, khóc mệt, bị một lần biến cố này khiến cho tâm nhọc lực cạn. Cô được Đường Kỳ Sâm ôm lên giường, trọn tròn đôi mắt mê man trống rỗng, Đường Kỳ Sâm đến đắp bông cũng không xò, chân đất trực tiếp đặt trên thảm trải sàn đi ra kéo rèm cửa, tia sáng bị chặn lại, căn phòng rơi vào bóng tối, trái tim Ôn Dĩ Ninh cùng lúc run lên, nỗi cô độc và sợ sệt không tên trong lòng một lần nữa không ngừng sinh sôi. Cô nức nở một tiếng, rất nhanh lại cảm giác được đệm giường hơi lún xuống, sau đó cả người rơi vào vòng tay của Đường Kỳ Sâm.

Bên tai là thanh âm hàm súc ôn nhu, còn có lòng bàn tay ấm áp vỗ về lưng cô, "Ngủ đi, có tôi ở bên em đây rồi."

Gió bụi đầy trời trong nháy mắt hóa thành hạt bụi trần ai, Ôn Dĩ Ninh ôm lấy cánh tay anh, như chim mới bay về tổ, như con thuyền lạc lối tìm được ngọn hải đăng, Đường Kỳ Sâm chính là cảng tránh gió của cô.

Đường Kỳ Sâm tắt chiếc điện thoại thường dùng kia, điện thoại riêng cũng chuyển về yên lặng, số riêng này của anh chỉ có Kha Lễ và một số ít người biết, trừ phi có việc gấp nếu không sẽ không tìm đến. Ôn Dĩ Ninh rất nhanh ngủ thiếp đi, nhưng cũng ngủ không sâu, ôm lấy cánh tay Đường Kỳ Sâm không hề buông lỏng. Đường Kỳ Sâm duy trì một tư thế lâu tay chân cũng tê, liền hơi động người, vậy mà Ôn Dĩ Ninh đột nhiên run lên, cau chặt mày, nghẹn ngào nức nở.

Đường Kỳ Sâm đau lòng, liền không động nữa.

Ôn Dĩ Ninh tỉnh lại đã là chín giờ tối, vừa mở mắt liền nhìn thấy Đường Kỳ Sâm nằm bên mép giường, đầu nghiêng qua một bên nhắm mắt giải lao. Cả phòng ngủ chỉ còn lại ánh sáng nhạt màu ấm áp từ một ngọn đèn nhỏ không quá chói mắt, khuôn mặt tuấn lãng của Đường Kỳ Sâm vùi dưới tầng ánh sáng đó, yên bình trước mắt khiến Ôn Dĩ Ninh lại không nhận được muốn khóc. Ôn Dĩ Ninh khịt khịt cái mũi nghẹt, tiếng hít thở có chút nặng nề, Đường Kỳ Sâm tỉnh rất nhanh, đôi mắt hẹp dài khẽ mở, giọng nói của anh có chút khàn, "Còn muốn ngủ nữa không?"

Tâm tình của Ôn Dĩ Ninh đã ổn định rất nhiều, lác đác.

Đường Kỳ Sâm lúc này mới thay đổi tư thế, rút cánh tay trái tê cứng không còn tri giác ra. Anh đi xuống giường trước, không quá tự nhiên hoạt động cổ tay, "Em nằm thêm một lúc đi, tôi nói lão Dư đi mua đồ ăn."

Lão Dư nửa tiếng sau đến, mang theo một túi đồ ăn lớn, Đường Kỳ Sâm liếc mắt một cái liền biết không phải mua ở bên ngoài.

Lão Dư nói: "Ngài gọi điện thoại tới đúng lúc tôi giúp Kha Lễ mang đồ đến cho lão gia tử, phu nhân nghe được nên nói tôi mang mấy thứ này đến, đều là trong nhà dụng tâm làm, còn có một bình nước cam ép phu nhân cô ý chuẩn bị trước, còn nói về đến đây nước cam hẳn bị lạnh rồi, dặn dò ngài hâm nóng lại rồi hẵng cho Ôn tiểu thư uống."

Lão Dư đi rồi, Đường Kỳ Sâm chiếu theo đó mà làm, chờ đến khi Ôn Dĩ Ninh từ phòng ngủ đi ra, bàn ăn đã bày kín những đĩa thức ăn tinh xảo. Cảnh An Dương không biết khẩu vị của cô nên mỗi loại sẽ chuẩn bị một chút. Ôn Dĩ Ninh không ăn được nhiều, gấp hai đĩa rồi không động nữa, chỉ ôm cốc nước cam nhấp từng ngụm từng ngụm. Đường Kỳ Sâm cũng không ép cô, chỉ đưa điện thoại tới ra hiệu cô xem.

Trên màn hình là một bức ảnh siêu âm, do giáo sư Phó gửi đến.

Giữa một mảng đen thui lù, hình dáng của thai nhi như hai hình bầu dục nho nhỏ nằm cạnh nhau, phía trên còn có hai màu đỏ xanh hiển thị mạch máu. Ôn Dĩ Ninh nhìn ở cột kết quả, song thai khác trứng, thai sống, khoảng 10 tuần +2.

Nước mắt lại trào ra.

Đường Kỳ Sâm bưng bát canh, đưa tay qua mặt bàn, múc một thìa đưa đến bên môi cô, bình tĩnh nói: "Là hai đứa nhỏ, Niệm Niệm, em vất vả rồi."

Đây là lần thứ hai anh nói với cô câu này.

Từ đầu đến cuối, điều luôn được anh đặt trên cùng đều là cảm thụ của Ôn Dĩ Ninh. Làm cha dĩ nhiên vui sướng vô hạn, đối với đứa nhỏ chưa ra đời luôn cảm thấy chăm sóc chưa đủ, nhưng mười tháng mang thai này anh cũng hiểu, khổ nhất vẫn là cô gái nhỏ của anh.

Không cần nhiều lời, cũng không cần tràng giang đại hải khuyên giải an ủi, Ôn Dĩ Ninh không phải người không hiểu chuyện, một câu "khô cực" đã đủ

rồi. Sa vào bị ai làm loạn có thể thông cảm được, nhưng trong bụng cô hiện tại đã có hai sinh mệnh bé nhỏ, chúng sống sờ sờ ở đó, là máu mủ ruột thịt của cô, và lẽ ra nên được nâng niu quý trọng. Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu, qua làn nước mắt nhìn Đường Kỳ Sâm, thấy được chính mình trong ánh mắt bao dung mang theo cảm giác an toàn của anh.

Cô ngâm thìa canh rồi nuốt xuống, sau đó chủ động nhận lấy chiếc bát, ăn sạch sẽ phần còn dư lại.

Một hồi lâu sau, Đường Kỳ Sâm mới nở một nụ cười phát ra từ tận sâu trong nội tâm.

Trên đầu hai người là chùm đèn pha lê thiết kế theo phong cách châu Âu, ánh sáng lấp lánh chiếu xuống, đem bóng dáng hai người hòa lại làm một.

Đợi cho Ôn Dĩ Ninh khôi phục lại trạng thái lý trí có thể nói chuyện, Đường Kỳ Sâm mới yên tâm lên tiếng.

"Đúng là tôi phát hiện ra chuyện mẹ em mất tích từ trước đó, hai tuần trước Lý Tiểu Lượng gọi cho tôi, nói đã ba ngày liền đến gõ cửa nhưng mẹ em đều không có nhà. Khi đó tình hình vẫn chưa rõ ràng nên cậu ta cũng không dám tùy tiện nói với em, sợ lại khiến em lo lắng không đâu."

Ôn Dĩ Ninh gật đầu, giọng nói khàn khàn, "Thầy giáo Tiểu Lượng vẫn luôn suy nghĩ cho người khác như vậy."

Đường Kỳ Sâm nói: "Sau đó tôi nhờ bạn mình ở bên đó đi xác nhận, mẹ em đúng là đã rời khỏi nhà. Bà sinh bệnh, tôi đoán là vì không muốn liên lụy em."

Ôn Dĩ Ninh trầm mặc, vẻ mặt không có biến hóa gì lớn.

"Sau đó tôi cho người đi tra camera giám sát chính ở ga tàu sắt cao tốc và trạm xe buýt, nhưng đều không tìm được mẹ em. Vốn là muốn dần dần tìm cơ hội nói cho em biết, nhưng khi đó lại vừa vận biết được tin em mang thai." Yết hầu của Đường Kỳ Sâm hơi lăn, thẳng thắn nói: "Là tư tâm của tôi, tôi sợ em lo lắng, lo cho thân thể của em, sợ em xảy ra chuyện. Dĩ Ninh, đây là lỗi của tôi, tôi xin lỗi em"

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu một cái, không buông tha cho một tia hi vọng cuối cùng, cô mang theo may mắn trong lòng nói ra nghi vấn của mình với anh, "Nhưng bà vẫn liên lạc qua wechat với em mà!" Sợ anh không tin, Ôn Dĩ Ninh vội lấy điện thoại ra, ngón tay hơi run rẩy, mở khóa màn hình mấy lần đều sai. Đường Kỳ Sâm nắm lấy tay cô, dùng sức nắm thật chặt để cô bình tĩnh lại.

Trái tim Ôn Dĩ Ninh mềm nhũn lại trống rỗng, như chân bước phải cái hố sâu, lao đảo suýt ngã. Cô nhìn anh, ánh mắt thê lương khổ sở, từng chữ từng chữ nói ra đều không phải sự thật cô muốn tin tưởng, "Bà ấy giấu em? Người liên lạc với em thật ra không phải là bà có đúng không?"

Đường Kỳ Sâm suy nghĩ chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định nói cho cô biết chân tướng, "Đúng, mấy phương thức liên lạc này kỳ thực đã sớm cắt đứt, trước đó bà tùy tiện tìm một người, nói sẽ cho anh ta chút tiền, chỉ cần em nhắn tin tới sẽ đề cho anh ta trả lời, điện thoại cũng không cần, trực tiếp để lại cho người kia."

Ôn Dĩ Ninh nhìn rồi lại nhìn, khuỷu tay chống trên mặt bàn, bàn tay hung hăng vò mái tóc.

Cô đã không nói ra được là cái cảm giác gì, bị thương đi qua, tay chạm đến chân tướng, tất cả đều nghe như hoang đường không thể tin nổi, nhưng bình tĩnh mà ngẫm lại, bất luận là bị ẩn nào cũng có thể móc nối ra với đáp án rồi. Tính tình Giang Liên Tuyết vẫn luôn sáng khoái đến thoải mái như vậy, năm đó mười tám tuổi sinh con, vì theo đuổi ái tình mà trở mặt thành thù với người trong nhà, đầu cho cuối cùng chỉ là một giấc mộng Hoàng Lương(*) thì cũng không ưu buồn không sợ hãi. Tùy tiện sống đến bây giờ, mỗi phút mỗi giây đều là ngàn vàng khó mua được tình nguyện của bà. Cho đến tận bây giờ cũng chưa từng một lần oán than số phận, cũng không trốn tránh tội danh là bậc cha mẹ vô trách nhiệm khi đứng trước mặt mọi người, thậm chí bà vẫn luôn nói với tất cả mọi người, Ôn Dĩ Ninh trở thành như bây giờ, bất luận là ưu tú hay sa đọa đều không có nửa điểm quan hệ với bà.

(*) giấc mộng đẹp nhưng ngắn ngủi

Tính mạng của bà xưa nay vẫn nằm trong lòng bàn tay bà, chỉ cần bà muốn, liền có thể người không biết quý không hay rời đi, không để lại dù chỉ một chút tung tích.

Ngày hôm sau, Đường Kỳ Sâm để lão Trần đến nhà một chuyến. Tuy là anh đã tra được mọi thứ kỹ càng, nhưng vẫn để một vị bác sĩ chuyên nghiệp đến nói cho cô hay, cho cô tin tưởng.

Lão Trần ngồi trên ghế sofa, cặp đùi vắt lên thành ghế ở một bên, lọ thuốc mang về từ tỉnh H đặt trên mặt bàn. Lão Trần nói với Ôn Dĩ Ninh: "Hiện tại mấy loại u ác tính đều không quá lạm dụng loại thuốc này nữa, công dụng rõ rệt nhất của nó là ức chế tế bào ung thư phát triển thêm, chủ yếu là phụ trợ trị liệu ung thư máu cấp tính. Loại thuốc này nhất định phải uống đều đặn, đủ lượng thì mới có thể phát huy hiệu quả, một khi dừng thuốc tốc độ biến đổi bệnh lý cũng sẽ theo đó tăng lên."

Ôn Dĩ Ninh mặt mày rũ rượi, hỏi, "Bác sĩ Trần, nhưng bệnh này cũng có khả năng chữa khỏi đúng không?"

Lão Trần gật đầu, lời nói thẳng thắn khách quan: "Tiếp thu phương án trị liệu một cách có hệ thống, ung thư máu cũng không đáng sợ như vậy, rất nhiều bệnh nhân có khả năng duy trì thậm chí còn có thể khỏi hẳn bệnh. Trừ phi chính bản thân người bệnh không muốn đối mặt với quá trình này. Dù sao trị liệu là xác định sẽ vô cùng khổ sở đau đớn. Dĩ Ninh, tôi đã in cho cô một vài tư liệu liên quan, hẳn sẽ có thể giải đáp toàn bộ những nghi vấn của cô. Cuối cùng chỉ muốn nói, tôi theo nghề y hơn mười năm, đã gặp vô số cuộc sinh ly tử biệt, cũng tại bước ngoặt này cô sẽ hiểu thêm được tính mạng là thứ độc lập, nó vốn là một tờ giấy, ở trong thế gian này mỗi bước đi lại được vẽ lên vô số màu sắc. Lấy sinh mệnh hoàn lại sinh mệnh, bất luận người trong cuộc làm ra quyết định gì, đều là giá trị của chính sinh mệnh đó."

Tấm lòng người thầy thuốc, những lời này của lão Trần nói đến thẳng thắn vô tư lại mang theo nhân từ, Ôn Dĩ Ninh chậm chậm cúi đầu, đưa tay che mặt.

Đường Kỳ Sâm đặt cánh tay lên bả vai cô, dịu dàng vỗ về.

Lần này Ôn Dĩ Ninh không khóc.

Cô chỉ nghe thấy tiếng vọng truyền ra từ đáy lòng trống trải, một tiếng rồi lại một tiếng, tựa như lời từ biệt, lại tựa như đang dần tiếp thu sự thật này.

Cô không phải người bướng bỉnh sa vào u mê rồi không muốn thoát ra, sau khi bình tĩnh lại, đứng sai phải trái nặng nhẹ trong lòng đều trở nên rõ ràng. Đến Đường Kỳ Sâm còn không tìm được người, cô còn cậy mạnh rồi sinh sự thì có tác dụng gì? Sinh mệnh bạc bẽo, Giang Liên Tuyết không muốn bản thân phải chịu khổ thêm, cả đời đã đủ qua loa cầu thả rồi, hà tất phải tự dòn mình vào cảnh họa vô đơn chí(*) thêm nữa? Ôn Dĩ Ninh tựa như hiểu lại tựa như không hiểu, điều duy nhất hiện tại cô biết được chính là, cái tên Giang Liên Tuyết này, sợ rằng một thời gian lâu sau sẽ chỉ còn là một đoạn quá khứ.

(*) hết khổ này lại đến khổ khác, tổn hại ngày càng nặng nề

Đường Kỳ Sâm giữ lão Trần ở lại ăn tối, đều là thức ăn do tài xế mang từ Đường Trạch tới. Bên trong hộp giữ nhiệt tầng tầng lớp lớp, có thể sánh với thực đơn của nhà hàng. Bên trong phòng bếp không nhiễm một hạt bụi, Đường Kỳ Sâm lỏng lỏng lại chậm chậm đồ thức ăn ra bát, lão Trần đứng một bên rút cuộc nhìn không nổi nữa, xắn tay áo tự mình động thủ, "Đường lão bản, cậu vẫn chỉ nên tập trung kiếm tiền thôi."

Lão Trần so với Đường Kỳ Sâm giống với người trần mắt thịt hơn, sống cũng thành thoi thoải mái hơn. Đàn ông độc thân nhưng tinh thần rất tốt, xử lý mấy chuyện bếp núc trong nhà thuận tay thuận chân hơn rất nhiều. Dọn xong bàn, ba người cùng ngồi xuống ăn cơm. Mùi vị không tệ, phối hợp mặn ngọt đều đặn hết tâm tư. Cái bẹ xanh non tươi bằm nhỏ, bên trên phủ một tầng trứng sữa, di Chu sợ cô ngại thấy vị tanh nên còn vắt thêm vài giọt nước chanh. Nhưng khẩu vị của Ôn Dĩ Ninh không tốt, gấp mấy bữa rồi không còn muốn ăn nữa rồi.

Lão Trần hỏi cô: "Dĩ Ninh ăn không vào hả? Là phản ứng ghen hay không hợp khẩu vị?"

Ôn Dĩ Ninh lễ phép nở nụ cười, không lên tiếng mà chỉ lắc lắc đầu.

Lão Trần lại quay sang nói với Đường Kỳ Sâm: "Cậu làm việc bận rộn như vậy, để Dĩ Ninh ở nhà một mình cũng không yên tâm. Còn bắt tội chú Dư mỗi ngày vòng vèo giữa hai nơi đưa cơm, đến khi bụng cô ấy lớn hơn một chút sẽ càng có nhiều chuyện cần người để mắt chăm sóc."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, "Tôi biết."

Lúc đi, lão Trần ôn hòa nhã nhặn khuyên nhủ Ôn Dĩ Ninh, "Làm mẹ rồi, tâm tình cởi mở một chút mới có lợi cho hai đứa nhỏ. Sinh ra rồi sẽ chỉ cười đùa vui vẻ thôi."

Ôn Dĩ Ninh nghi ngờ nhìn anh ta.

Lão Trần cười nói: "Không tin cứ thử xem, cười nhiều một chút, sau này bọn nhỏ nhất định đều sẽ có lúm đồng tiền."

Bác sĩ Trần là người tốt, quen mặt tâm nhiệt, dù là đồ dành cũng có thể nói đến thấu tình đạt lý.

Khoảng thời gian này Đường Kỳ Sâm để trống ra rất nhiều thời gian trong lịch trình làm việc, chỉ cơ bản giữ lại những nghiệp vụ lâu dài. Những năm này rất nhiều xã giao không cần thiết đều được hạn chế đi, bây giờ lại tiếp tục giảm xuống, một tuần nhiều nhất là hai cái xã giao. Tuy tin tức không công bố ra bên ngoài, nhưng đều được ngầm hiểu ý là giữ bí mật. Những buổi xã giao hiện tại Đường Kỳ Sâm có thể tham gia đều chỉ ở một cấp độ nhất định, ngồi cùng một bàn cũng đều là những vị khách quý có thân phận đặc biệt, tình cờ vài câu chúc mừng cũng là phát ra từ chân tâm.

Biết gia đình Đường tổng của tập đoàn Á Hối có tin vui, nhưng lại không biết được phu nhân là vị nào. Những đồn đại trên mạng cũng thật thật giả giả, khó ai có thể đoán được chắc chắn.

Ngoại trừ chuyện kiểm soát hạng mục chủ chốt vẫn do tầng quản lý nắm quyền quyết định, những sự vụ còn lại Đường Kỳ Sâm đều đã lên kế hoạch chậm rãi ủy quyền xuống. Kha Lễ là người bận rộn nhất hiện tại, cũng may anh ta đã nhậm chức ở Á Hối hơn mười năm, đã có đầy đủ năng lực một mình chống đỡ một phương, có anh ta ở đây Đường Kỳ Sâm cũng yên tâm phần nào.

Trung tuần tháng năm vừa qua, đầu hạ mạnh mẽ húc cái đuôi của ngày xuân đi mà thế chỗ, ánh mặt trời áp ủ, gió cuốn mây bay.

Thai nhi tròn ba tháng, Ôn Dĩ Ninh tiến hành kiểm tra lần thứ hai, giáo sư Phó tự mình giúp cô siêu âm, vui mừng nói: "Bé cưng phát triển rất tốt, có thể nhìn thấy bàn tay và bàn chân nhỏ rồi. Bé cưng bên phải nằm úp sấp không cho chúng ta xem chính diện, lần sau thử làm lúc bốn giờ chiều xem sao. À, hai người phải nói chuyện nhiều với chúng hơn, để bọn nhỏ ngoan một chút, sau đó còn có thể giữ lại mấy tấm ảnh làm kỷ niệm"

Giáo sư Phó hiền lành ôn hòa, đầu dò sóng âm ở trên bụng Ôn Dĩ Ninh nhẹ nhàng chậm rãi di chuyển, gel siêu âm rất lạnh, khiến cho xúc cảm trở nên nhạy bén hơn. Ôn Dĩ Ninh nằm trên giường lắng nghe, trong lòng nổi lên ảm áp. Mà Đường Kỳ Sâm đi cùng cô từ đầu đến cuối đều đứng bên cạnh giáo sư Phó, tuy trên màn hình là một mảnh đen thui, không phải người chuyên nghiệp sẽ khó mà nhìn ra như những gì bác sĩ nói, nhưng khóe miệng anh vẫn cong cong, nét mặt dịu dàng đến tận cùng.

Trên đường trở về, Đường Kỳ Sâm lái xe rất chậm, từ đường vòng đi xuống, anh nói: "Niệm Niệm, chúng ta thương lượng một chuyện."

Ôn Dĩ Ninh cùng lúc mở miệng: "Em có chuyện muốn nói với anh."

Phía dưới bị chặn lại bởi một dòng xe cộ tấp nập, tốc độ xe càng ngày càng chậm.

Đường Kỳ Sâm gật đầu, "Được, em nói trước đi."

"Em muốn về nhà ở một thời gian ngắn."

Ôn Dĩ Ninh dứt lời, mười mấy giây sau Đường Kỳ Sâm đều không nói một câu. Anh không biểu hiện ra tâm tình vui buồn, vẻ mặt vẫn là bình tĩnh thông dong, không có một câu trả lời hoàn chỉnh, cũng không cự tuyệt.

Lái qua ngã tư đường đông nghịt phía trước, từ bốn lần xe chuyển thành tám lần Đường Kỳ Sâm mới nhẹ giọng hỏi: "Là vì ở đây không quen sao? Không sao, tôi đổi cho em một căn khác."

Lời giải thích này cũng quá khiên cưỡng rồi. Thật ra mà nói, Ôn Dĩ Ninh từ khi lên đại học đã ở lại Thượng Hải, quang cảnh quen thuộc mười năm, Thượng Hải thậm chí so với tỉnh H lại càng quen thuộc với cô hơn. Cũng chính là tại lỗ hổng này, Ôn Dĩ Ninh nhìn ra Đường Kỳ Sâm không quá tán thành ý kiến của cô. Nhưng lòng cô đã quyết, bình tĩnh mà kiên định, "Không phải không quen, chỉ là muốn về nhà nhìn một cái."

Đường Kỳ Sâm im lặng không nói gì, suy nghĩ rất lâu, rất cẩn thận. Sau khi suy nghĩ xong xuôi, anh hỏi: "Em muốn về bao lâu?"

"Thượng Hải quá nóng."

Vậy chính là qua mùa hạ.

Đường Kỳ Sâm lại hỏi: "Khám thai thì phải làm thế nào?"

"Gần đó có một bệnh viện phụ sản, rất thuận tiện."

Xem ra đã quyết định rồi.

Đường Kỳ Sâm im lặng một hồi lâu, giọng nói đã trầm xuống hai phần, "Tôi chăm sóc em không tốt sao?"

Ôn Dĩ Ninh nhìn ra ngoài cửa xe, lại chuyển tầm mắt về khuôn mặt anh, vẻ mặt tự nhiên thông dong, tâm tình cũng rất vững vàng. Không giống như nhất thời nổi hứng hay câu kính, cô nhìn anh chăm chú, nhẹ giọng nói: "Kỳ Sâm, em nhớ nhà."

Xe đi qua rào chắn tự động nhận diện, chậm chậm lái vào bãi đỗ xe, sau khi xe dừng hẳn, Đường Kỳ Sâm bế cô lên, rất bình tĩnh đáp ứng, "Được."

Ôn Dĩ Ninh nằm trong lòng ngực anh nhắm mắt lại, nhịn lại ảm ướt nơi khóe mắt.

Chuyện anh vốn muốn thương lượng chính là hỏi ý kiến cô, để cho di Chu đến nhà phụ trách sinh hoạt thường ngày của cô. Nhưng Ôn Dĩ Ninh lại lên tiếng yêu cầu trước, hoàn toàn trái ngược lại với dự định ban đầu của anh. Anh đồng ý, nhưng Cảnh An Dương lại rất không vui.

"Một mình về làm cái gì? Kỳ Sâm, con cũng quá tùy hứng rồi, tình huống nhà con bé như vậy, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao!" Cảnh An Dương hể suốt ruột là sẽ nổi giận, đi tới đi lui trước mặt con trai, lại đi thêm mấy cái vòng, chiếc áo khoác trên vai trượt xuống lúc nào cũng không hay.

Đường Kỳ Sâm không phải nghe không lọt, lời của mẹ anh dĩ nhiên có cái lý của nó, nhưng anh càng không nỡ nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh sầu não không vui.

"Cô ấy ở Thượng Hải không quen, trạng thái cũng không quá tốt. Mẹ đừng ép cô ấy, con sẽ tự có chừng mực." Đường Kỳ Sâm cuối cùng vẫn là muốn che chở cho người phụ nữ của mình, bao nhiêu tăng áp lực có thể ngăn tại chỗ của anh đều nỗ lực ngăn lại.

Đường Kỳ Sâm khẳng khẳng như vậy thật ra cũng là vì có thể đảm bảo được mọi chuyện có thể làm tốt. Nhưng Cảnh An Dương lần này đã bùng nổ thật rồi, nổi giận bùng bùng lên lâu, "Dần vật lung tung, mẹ cũng không quản nổi chuyện của vợ con nữa đâu!"

Thế nhưng ngày Ôn Dĩ Ninh đi, Cảnh An Dương vẫn để cho tài xế trong nhà chở một xe đồ đến, có đồ ăn bổ dưỡng cho Ôn Dĩ Ninh, cũng có một đồng lớn quà tặng. Tài xế truyền lời: "Phu nhân nói mấy thứ này là để biếu cho hàng xóm bạn bè của Ôn tiểu thư, nhờ bọn họ chăm sóc giúp đỡ."

Nhưng hươu tổ yến hơn vạn một hộp, dùng hết tám tư.

Đường Kỳ Sâm đã tập mãi thành quen với sự chu đáo này của bà, nghe vậy cũng không nói gì. Chỉ có Ôn Dĩ Ninh đứng sau anh do dự hồi lâu, cuối cùng trước khi tài xế trở về nhỏ giọng gọi lại, sau đó nhẹ nhàng nói: "Phiền bác giúp cháu nói một tiếng cảm ơn với bác gái."

Xe đưa cô về tỉnh H, lần thứ hai bước vào nhà mới, bên trong không nhiễm một hạt bụi, mọi thứ đều đã được thu dọn xong xuôi.

Đường Kỳ Sâm ở với cô hai ngày, phát hiện trạng thái của cô khi ở đây tốt hơn khi ở Thượng Hải rất nhiều. Nói như thế nào nhỉ, người trở nên vô cùng thông thả ôn hòa, tuy phần lớn thời gian trong ngày vẫn là yên tĩnh, nhưng cảm giác có tinh thần hơn nhiều, không thường phải nhìn thấy đôi mắt trống rỗng vô hồn của cô nữa.

Anh đã sớm nói với cô, chỉ cần trong khả năng anh có thể làm, chỉ cần là điều cô muốn thì anh đều có thể tận lực chiều theo tâm ý của cô. Chỉ là anh không thể ở lại đây luôn, Kha Lễ đã gọi điện tới rất nhiều lần, công vụ chồng chất, Đường Kỳ Sâm đành xác nhận với anh ta sẽ trở về Thượng Hải vào

sáng sớm ngày thứ ba.

Ôn Dĩ Ninh được phó thác cho Lý Tiểu Lượng, phía Lý Tiểu Lượng cũng vô cùng đề tâm chăm sóc, mỗi ngày đều mang theo bạn bè thân thiết đến tán gẫu với cô. Thầy giáo Tiểu Lượng coi như chuyên nghiệp trong việc báo cáo nhật trình, tám giờ tối mỗi ngày sẽ đúng giờ gửi tin nhắn cho Đường Kỳ Sâm

"Ngày hôm nay mang cho cô ấy một phần gà quay, là tự tay mẹ tôi làm, cô ấy đều ăn hết."

"Đã đặt ngoài cửa một thùng táo Tân Cương."

"Chuyển phát nhanh của anh thật con mẹ nó nặng chết lão tử rồi."

Đều là chuyện vặt vãnh hàng ngày, không lớn không nhỏ.

Hơn một tháng làm nhân viên tình báo như vậy, Lý Tiểu Lượng rốt cuộc bắt đầu thấy phiền.

"Mỗi ngày đều như trâu như ngựa, con mẹ nó anh nhất định phải phát tiền lương cho tôi!"

Đây vốn là nói đùa cho vui, thế nhưng Đường Kỳ Sâm lại nhanh như chớp chuyển qua cho anh ta 5 lượt, mỗi lượt 20 ngàn, tròn trình mười vạn.

Lý Tiểu Lượng bị dọa rớt hàm, trong lòng thầm nghĩ thế giới của người có tiền anh ta không thể hiểu được. Cuối cùng lần lượt từ chối, còn khí thế ngất trời gửi lại một tin nhắn thoại: "Bệnh thần kinh à!"

Bản về sự quyết đoán, Đường Kỳ Sâm từ trước đến giờ chưa bao giờ thiếu.

Anh rất nhanh trả lời lại, chỉ hai chữ, nhưng là chân tâm thật lòng:

"Cảm ơn."

- - - - -

Ngày thường việc Ôn Dĩ Ninh làm nhiều nhất là yên tĩnh ngồi đọc sách, giờ giấc nghỉ ngơi và làm việc bắt đầu đâu ra đấy, mỗi ngày ngủ sớm dậy sớm, cũng không sợ phải ra ngoài gặp người, ăn cơm xong thì ra ngoài tiểu khu tản bộ. Thường xuyên đụng phải người quen ở quê cũ, thời gian dài, dù là chuyện gì cũng không giấu nổi nữa. Mọi người thôn thức cảm thấy thế sự không ai biết trước, sau đó lại càng thêm thương tiếc Ôn Dĩ Ninh, gặp mặt đều nhiệt tình bắt chuyện, "Tiểu Ninh đây à, đi dạo phải cẩn thận đường đi nhé, mấy cái bậc thang bên kia trơn lắm đấy, phải cẩn thận biết không?"

Giọng nói uyển chuyển dịu dàng vùng Giang Nam vang lên bên tai, mang theo thứ thân thiết đặc biệt của cô hương

Cái thai đầy năm tháng bắt đầu nhô lên, dù sao cũng là mang thai song sinh, ngày hè quần áo mỏng manh không giấu được. Gió thổi nhẹ qua, vòng eo vẫn mảnh khảnh, cái bụng nhô lên lại như một gò núi mềm mại, như rừng cây non được bàn tay của mấy cô cậu nhỏ tuổi vun đất.

Đường Kỳ Sâm tuy phải ở lại Thượng Hải làm việc, nhưng mật độ về đây vẫn rất dày đặc. Có khi vừa tan việc liền lái xe lên đường cao tốc, phong trần mệt mỏi, đi sớm về khuya, cũng chỉ vì muốn nằm ôm cô một đêm. Ngày hôm sau mở hội nghị video lúc chín giờ, chưa đến năm giờ sáng đã phải dậy phóng xe về Thượng Hải, vui vẻ chịu đựng, không quản mệt nhọc.

Giữa Cảnh An Dương và Ôn Dĩ Ninh, vẫn là chưa từng có giao lưu trực tiếp.

Một sợ, một e, ai cũng không dám tiến thêm một bước.

Cảnh An Dương chỉ có thể từ chỗ con trai biết được tình trạng gần đây của cô, nhưng Đường Kỳ Sâm quá bận, mỗi lần đều là đáp qua loa. Cảnh An Dương sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, mỗi ngày đều đếm tuần của thai nhi. Đầu tháng tám rốt cuộc có một lý do danh chính ngôn thuận, nghiêm nghị mười phần nhắc nhở con trai: "Lúc trước đã nói chỉ đi ba tháng, thời gian sắp đến rồi. Không phải thúc giục con bé về, nhưng mà cũng sắp 24 tuần, đi Phó nói với mẹ ba tháng cuối có thể siêu âm doppler màu 4D, kiểm tra cũng rất quan trọng, nhất định phải về đây làm."

Đường Kỳ Sâm sao có thể không nghe ra chủ định của mẹ mình chứ, mỉm cười đáp lại, "Được, chờ xong cuộc họp nhân viên cấp cao vào thứ bảy này con sẽ đi đón cô ấy về."

Tình trạng cơ thể của Ôn Dĩ Ninh vẫn rất ổn định, ăn uống ngủ nghỉ đều đặn. Thể chất của cô cũng tốt, vóc người duy trì không có mỡ thừa, so với trước khi mang thai cũng chỉ tăng lên năm cân, có thể coi như toàn bộ dồn về bụng rồi(*). Ngày đó tắm rửa, Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên nhìn thấy chính mình trong gương, người phụ nữ 28 tuổi mang theo nét ngây ngô và thuần thực, khí chất trên người tỏa ra cũng trở nên cao cấp hơn.

(*) thật ra thì theo kinh nghiệm của ta khi bà chị gái ta mang thai ấy, mang thai không cứ phải béo ục ịch mới là tốt, ăn uống mà toàn là chất béo vào người mẹ mới là không tốt, lựa chọn chuẩn thực phẩm bồi bổ cho thai nhi, vì không phải cứ ăn cái gì vào thai nhi cũng hấp thụ được

Ôn Dĩ Ninh không nhìn được, dùng khăn tắm che lại những vị trí riêng tư, sau đó đứng trước gương chụp một tấm ảnh gửi cho Đường Kỳ Sâm

Đường Kỳ Sâm đang tham gia diễn đàn kinh tế Á Âu ở Hàng Châu, vừa ra khỏi phòng hội nghị liền nhận được tấm ảnh này. Khi đó anh ngây ngẩn cả người, giống như lần đầu tiên trong cuộc đời được nhìn thấy một vẻ đẹp đầy đặn như vậy.

Anh yêu cô gái nhỏ này, cũng yêu cả hai đứa nhỏ còn đang thai nghén của bọn họ.

Bàn tay Đường Kỳ Sâm cầm điện thoại hết siết chặt rồi lại nói lỏng ra, trong lòng lặng yên rót xuống một mảnh ôn nhu.

Anh bắt đầu tin tưởng, xác định, khẳng định Ôn Dĩ Ninh đủ mạnh mẽ đối diện với chuyện này, cô trở về cố hương cũng không phải để tức cảnh sinh tình, trái lại bầu không khí thân thuộc nơi đây càng khiến cô tự tại và thoải mái. Loại ngầm xác định này khiến cho Đường Kỳ Sâm dần dần yên tâm.

Thứ sáu, mẹ của Lý Tiểu Lượng mời Ôn Dĩ Ninh đến nhà ăn cơm.

Bà ngoại của Lý Tiểu Lượng ở nông thôn gửi gà ta chính tông lên, hương vị tươi ngon thơm nức mũi, mẹ của Tiểu Lượng đặc biệt hầm một nồi canh gà giúp Ôn Dĩ Ninh bồi bổ thân thể. Tình cảm nhiều năm như vậy, không làm được người một nhà nhưng Ôn Dĩ Ninh cũng coi như nửa con gái của bọn họ. Mẹ của Tiểu Lượng gián dị lại chân thành, đối với cô là thật tâm thật lòng, không ngừng gấp thức ăn cho cô: "Ninh Ninh phải ăn nhiều một chút, sinh đôi sẽ rất cực khổ đấy, canh để đó chờ nguội đã, con ăn trước cái đùi gà này đi."

Lý Tiểu Lượng vừa muốn đưa đùi gấp miếng thịt gà, đã bị ba Lý xoay đầu đùi gỗ cốp cốp lên mu bàn tay, "Xê ra, xê ra! Cái này để dành cho Ninh Ninh!"

Thầy giáo Tiểu Lượng buồn bực muốn chết rồi, "Vậy con ăn cái gì?"

Có lẽ ba Lý nghĩ lại cảm thấy mình cũng quá thiệt thòi con trai, liền cười híp mắt gấp miếng phao câu thả vào bát anh ta, "Nào, bồi bổ thân thể."

Ôn Dĩ Ninh nén cười, ánh mắt lấp lánh nhìn Lý Tiểu Lượng.

Thầy giáo Tiểu Lượng quá đổi thương tâm, "Con cũng không cần bồi bổ cái này."

Mẹ của Tiểu Lượng là một vị nữ chủ nhân rất có khí khái, cũng giỏi giữ tâm tình, thế nhưng khi nhìn khuôn mặt tươi cười đã lâu không gặp của cô, trong mấy giây ngắn ngủi bỗng nhiên không nén được xót xa. Bà xoay người, hơi cúi đầu lén lút lau nước mắt.

Cơm nước xong xuôi, mẹ Tiểu Lượng giao cho anh ta lái xe đưa Ôn Dĩ Ninh về nhà, lúc hai người xuống lầu thầy giáo Tiểu Lượng còn dặn đi dặn lại, lái nhai không dứt: "Ngày mai về Thượng Hải rồi, trở về nhớ phải dưỡng thai cho tốt, nghe nói mấy tháng cuối thai nhi sẽ phát triển rất nhanh, có ảnh thì chụp phát vào vòng bạn bè, để mấy người tui tở còn nắm được tình trạng gần đây của cậu."

Ôn Dĩ Ninh đáp, "Được."

Ngày hôm nay bãi đỗ xe không còn chỗ trống, xe của thầy giáo Tiểu Lượng đậu ở lề đường ngoài tiểu khu. Anh ta cầm chìa khóa xe đi phía trước, bấm mở khóa cửa, vừa muốn nói lên xe đi, bóng người Ôn Dĩ Ninh đã từ bên cạnh vụt qua.

Sau lưng Lý Tiểu Lượng nhất thời túa ra mồ hôi lạnh, rống to: "Ôn Dĩ Ninh!!!"

Ôn Dĩ Ninh xông qua đường cái chạy sang phía đối diện, bất ngờ không kịp trở tay, là kích động nhất thời, là phản ứng theo bản năng.

Có xe đi tới, bấm còi inh ỏi. Lý Tiểu Lượng đuổi theo, tim cũng sắp rụng xuống rồi, khàn cả giọng nhưng vẫn gào lên: "Đứng lại! Dĩ Ninh!!!"

Ôn Dĩ Ninh như bị ma nhập mạo hiểm xuyên qua đường lớn, thẳng về phía người đi ở phía đối diện kia. Chạy quá nhanh, sau đó không biết đập phải cái gì, cả người mất trọng tâm ngã xuống đất. Cô run rẩy năm đó, chậm chạp không thể đứng lên.

Sắc mặt Lý Tiểu Lượng trắng bệch, dùng tốc độ chạy trăm mét vọt lên trước, người đàn ông cao lớn một mét chín suýt chút nữa bật khóc tại chỗ, "Con lạy đại gia ngài! Mẹ kiếp! Ngã rồi đấy có biết không hả!"

Ôn Dĩ Ninh ngẩng đầu, ánh mắt mất tiêu cự lại trống rỗng ghim trên bóng lưng người kia. Bởi vì động tĩnh bên này quá lớn nên người kia tò mò quay đầu lại, một gương mặt xa lạ tràn ngập hiếu kỳ.

Không phải bà.

Không phải là mẹ.

Ôn Dĩ Ninh rũ đầu, vô vọng nhắm mắt lại.

Lý Tiểu Lượng thật sự bị dọa sợ rồi, trách nhiệm này anh ta gánh không nổi, đầu tiên là đưa người đến bệnh viện kiểm tra, sau khi bác sĩ xác định tạm thời không có chuyện gì, anh ta không nói hai lời liền lái xe suốt đêm đưa người về Thượng Hải.

Đường Kỳ Sâm nhận được tin tức, cũng lập tức từ Hàng Châu trở về.

Cảnh An Dương là người đầu tiên chạy đến, sắc mặt khi đó thật sự là trắng bệch như tờ giấy. Nhưng bà cũng không nói một câu nặng lời nào, sau khi đón người về Đường Trạch, lại mời giáo sư Phó đến nhà xem giúp. Giáo sư Phó kiểm tra nhịp tim thai, có chút nhanh, hơi vượt ra khỏi con số bình thường. Trấn an bọn họ không cần quá gấp, ngày mai đến bệnh viện kiểm tra lại một lượt, sẽ không xảy ra chuyện lớn gì.

Ôn Dĩ Ninh nằm trong phòng ngủ của Đường Kỳ Sâm, Cảnh An Dương không muốn tạo áp lực cho cô nên sau khi vào xem qua hai lần, thấy người đang ngủ liền không quấy rầy nữa.

Bây giờ tối, Đường Kỳ Sâm sầm mặt về đến nhà. Quần áo dự hội thảo trên người còn chưa kịp đổi, âu phục ba tầng vest ngoài gi lê sơ mi vẫn để nguyên, chiếc nơ ngay ngắn chỉnh tề trên cổ, khuôn mặt giống như băng sương. Kha Lễ đi theo phía sau, một đường về đến đây đều không dám nói lời nào, thấy Cảnh An Dương thì vội ném tới ánh mắt cầu cứu. Cảnh An Dương nhận được tín hiệu, trái tim không khỏi nhảy lên một cái.

Trong một khắc, toàn bộ người trong phòng đều theo bản năng cản lại đường đi của Đường Kỳ Sâm, di Chu chỉ thiếu chưa quỳ trên đất thôi, "Thiếu gia à! Tô tông à!"

Cảnh An Dương nghiêm nghị đứng đó, cả người toát ra phong độ nghiêm chỉnh của đường gia nữ chủ nhân: "Kỳ Sâm! Bình tĩnh một chút!"

Ngon lửa trong lòng Đường Kỳ Sâm càng bị quạt lên cháy bùng bùng, dù có là lão Thiên Vương cũng không ngăn được. Anh không còn giữ được khách sáo nữa, đẩy di Chu ra, sau đó mang theo một thân gió lửa lên lầu.

Ôn Dĩ Ninh đã tỉnh lại, ngồi bên giường chuẩn bị đứng dậy.

Đường Kỳ Sâm đẩy cửa ra, ánh mắt rét lạnh nhìn cô, ngữ khí lạnh lẽo cứng rắn: "Ôn Dĩ Ninh, em có muốn cái gì mà tôi không thuận theo em hay không? Nhưng em đang làm cái gì? Em đối xử thế nào với tôi hả?"

Ôn Dĩ Ninh ngơ ngác, ngẩng ra nhìn anh.

Ngon lửa trong lòng hoàn toàn bùng lên, đốt sạch lý trí của anh, anh nổi điên, anh oán giận, trong nháy mắt nhận được điện thoại này, cả người giống như sắp vỡ vụn. Anh bước từng bước đến gần, trong mắt như đang bị một ngọn lửa đốt lên đỏ rực, giọng nói run run, sắc mặt từng chút từng chút một trắng bệch, "Em để tâm chuyện mẹ em, để tâm đến người nhà của em, khư khư với chấp niệm của em, vậy em có bao giờ để tâm đến tôi dù chỉ một lần? Em có từng để tâm đến con của chúng ta hay không?"

Đôi mắt của Ôn Dĩ Ninh dần bị lệ nhòa phủ kín.

Giọng nói anh nghèn nghẹn, ánh mắt sắc bén lại tan nát cõi lòng, "Sau khi xảy ra chuyện, em cái gì cũng không chịu nói với tôi. Tôi là người sẽ theo em cả một đời này, không lẽ tôi lại không có một chút tin cậy nào đáng để em giao phó? Em tình nguyện giấu nhem trong lòng cũng không chịu mở lòng với tôi. Tôi thật con mẹ nó moi tìm moi gan đối xử với em, nhưng em đến cùng có tôi hay không? Há?!"

Cảnh An Dương từ ngoài cửa xông vào, tiến lên kéo Đường Kỳ Sâm lại, "Con cảm niệm cho mẹ!"

Thế nhưng đã chậm, câu nói tiếp theo của anh nhanh chóng thoát ra khỏi miệng ----- "Hai đứa nhỏ trong bụng em rốt cuộc em đâu có cần!"

"Bốp -----!" Trên má anh hiện lên năm ngón tay đỏ hồng, Cảnh An Dương quát lên: "Con bé là vợ con đây. Đây là thái độ và giọng điệu của người làm chồng, làm cha nên có sao!"

Câu nói kia của Đường Kỳ Sâm quá nặng nề.

Nhất định sẽ làm tổn thương cô.

Một cái tát này của Cảnh An Dương hạ xuống, tất cả mọi người đều sợ hãi cúi đầu.

Đường Kỳ Sâm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó là mờ mịt, lửa giận xông lên não, con người khi mất đi kiểm soát và lý trí hóa ra có thể nói ra những lời tàn nhẫn như vậy. Anh được cái tát này làm cho tỉnh táo, nóng nảy và hoảng sợ từng chút một bốc lên, đáy mắt chỉ còn trống trải và bóng tối vô biên. Anh nhìn sang Ôn Dĩ Ninh, trong lòng đan xen cả hối hận và tức giận, tâm tình phức tạp không ngừng quán lấy, huyết thái dương giật giật, đau.

Đường Kỳ Sâm trầm mặc xoay người, lẳng lặng kiên quyết bước ra khỏi căn phòng.

Bão táp hạ xuống, bầu không khí trở lại tĩnh mịch, nhưng ngọt ngào khiến người ta ngộp thở.

Lòng bàn tay Cảnh An Dương vẫn còn khê run, nhưng bà không hối hận. Giọng nói bình tĩnh nói với Ôn Dĩ Ninh: "Kỳ Sâm lo lắng cho con nên mới bị dọa sợ. Nhưng cách thức bày tỏ của nó đúng là sai, là lỗi của nó. Yên tâm, ở cái nhà này bác vẫn có thể vì con làm chủ." Sau đó hít vào một hơi, bắt đầu nói: "Nghỉ ngơi đi, không quan tâm đến đứa nhỏ thì cũng phải lo cho thân thể của chính mình."

Cửa đóng lại, căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Không lâu sau, Ôn Dĩ Ninh bỗng mê mê tỉnh tỉnh đứng lên, đến giày cũng không đi, bước nhanh ra ngoài.

Đường Kỳ Sâm giam mình trong thư phòng, một mình ngồi ở đó, đầu cúi thấp, hai tay xuyên vào tóc, hơi thở nặng nề mà gấp gáp. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh mệt mỏi nghiêng mặt sang. Ánh mắt của hai người chạm nhau, hổ thẹn và lo lắng chất đầy ứ trong lòng, nhưng lại chỉ có thể giương mắt nhìn mà không dám tới gần.

Đường Kỳ Sâm không lên tiếng, đầu càng chôn sâu hơn.

Mấy giây sau, Ôn Dĩ Ninh đi đến trước mặt anh, cô đưa tay ra, chậm rãi ôm lấy anh.

Cánh tay ấm áp vòng về sau ôm lấy cổ anh, để khuôn mặt anh dựa vào cái bụng nhô lên của mình. Ôn Dĩ Ninh nhẹ nhàng xoa tóc anh, ngăn ngừn, vẫn còn keo vuốt tóc, có chút đậm tay.

Tai phải của Đường Kỳ Sâm dán trên bụng cô, anh chậm rãi nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Xin lỗi."

Gần như là cùng một lúc, Ôn Dĩ Ninh cũng nói: "Xin lỗi."

Hai vai Đường Kỳ Sâm run lên, giọng nói khàn khàn, "Một khắc nhận được điện thoại đó tôi thật sự muốn chết quách đi cho rồi."

Nói xong, nước mắt chảy xuống.

Người đàn ông hơn ba mươi tuổi, hiện tại lại ở trước mặt cô lặng lẽ rơi lệ, tan nát cõi lòng như đứa nhỏ suýt chút nữa mất đi trên bão.

Ôn Dĩ Ninh cái gì cũng không nói, chỉ càng ôm anh chặt hơn.

Hai người kẻ sát chia sẻ cho nhau hơi ấm, đất trời rộng lớn, trong khoảnh khắc đều trở thành cảng tránh gió của đôi phương.

Thật lâu sau, cái bụng của Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên khẽ động, rất rõ ràng, rất lạ lẫm, như là một con cá nhỏ từ sát bên mặt Đường Kỳ Sâm lướt qua, cách một lớp da tặng cho anh một nụ hôn kín đáo ngượng ngùng.

Đường Kỳ Sâm sững sờ, thỉnh linh ngẩng đầu.

Ôn Dĩ Ninh cũng cực kỳ kinh ngạc cùng anh trao đổi ánh mắt.

Một mảng yên tĩnh.

Mười mấy giây sau, lại thêm một con cá nhỏ lướt qua, lần này là từ phương hướng ngược lại, nụ hôn thứ hai.

Ôn Dĩ Ninh chợt hiểu ra, nói: "Bọn nhỏ đang động đấy, chào hỏi đi nào."

Trong mắt Đường Kỳ Sâm vẫn còn mấy sợi tơ đỏ, dùng toàn bộ ôn nhu mình có khàn giọng nói: "Ba ba sẽ dùng một đời bảo vệ ba người, ba yêu mẹ của các con ----- rất rất yêu."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Nguyện cùng người già đi (4)

Dịch: CP88

Cửa thư phòng không đóng, cách một cánh cửa sáng tối giao hòa, tựa như phân ra thành hai thế giới.

Cảnh An Dương đứng bên ngoài, bởi vì vừa rồi nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh chạy vào đây, sợ hai người lại cãi vã nên mới theo tới, hiện tại nhìn cảnh hai người ôm nhau, xem ra là không cần bà phải bước ra khuyên nhủ nữa rồi.

Một khắc xoay người đi, Cảnh An Dương vội vàng nâng tay lau đi một giọt lệ vừa lăn ra khỏi khóe mắt.

Buổi tối hai người ngủ lại trong nhà, Đường lão gia từ đi Tây Sơn có lẽ phải nửa tháng nữa mới về. Ba Đường hơn tám giờ tối từ trường học trở về, mặc một chiếc áo polo ngắn tay có cổ, trên chóp mũi gác chiếc kính mắt không gọng, nho nhã phiến phiến. Thái độ rất hòa khí, một tiếng "Chào Dĩ Ninh" gọi ra hồn hậu tự nhiên, như một làn gió ấm ôn hòa của ngày đông, cuốn đi toàn bộ căng thẳng trong lòng cô.

Càng khiến cô bất ngờ chính là khung cảnh vợ chồng phi thường hòa hợp của ông và Cảnh An Dương.

Cảnh An Dương đối diện với chồng cũng bớt đi vài phần nghiêm khắc thường ngày, dịu dàng ôn hòa, lúc nói chuyện cũng không tự giác được thả mềm về mặt.

Đến khi quay đầu lại nhìn thấy Đường Kỳ Sâm đang đưa mắt về phía mình, liền lặng yên không một tiếng động thu lại khóe miệng cong lên, vô cùng kỳ diệu.

Đường Lâm ngồi xuống, nói với Ôn Dĩ Ninh: "Là Kỳ Sâm tức giận làm lớn chuyện, bất luận như thế nào nó cũng không được nổi nóng với con như vậy." Dứt lời, ông hơi nghiêng đầu, về mặt và giọng điệu nghiêm túc hơn mấy phần nói với Đường Kỳ Sâm: "Thân phận bây giờ của con không giống như trước

nữ, tính nết cũng nên thu lại một chút, dù có là hiểu lầm lớn hơn thế nào đi nữa cũng không được dùng phương thức này. Tôn trọng tình cảm lại tôn trọng đến thân thể, con là đàn ông, là trụ cột của cả gia đình, là chỗ dựa sau này của Dĩ Ninh, phần trách nhiệm này con bắt buộc phải gánh vác lấy, đã hiểu chưa?"

Đường Kỳ Sâm đặc biệt kính trọng người ba này, gật đầu rồi đáp, "Con biết rồi."

Ba Đường là người trải đời, tích lũy nhiều kinh nghiệm, ăn nói có chừng mực cũng có phép tắc, sẽ không để cho người khác cảm thấy áp lực, nhưng đạo lý vẫn sẽ nói rõ đến thấu triệt. Trên người Đường Kỳ Sâm vô cùng ít xuất hiện bản tính hung hăng càn quấy hay gần gũi lơ lửng như những con cháu thế gia bình thường quá nửa là từ phẩm chất của ba mình mà thấm đẫm lan sang. Ôn Dĩ Ninh đứng cạnh nghe, vành tai hơi nóng, hồ thẹn trong lòng rất cuộc nhẹn lại không được. Rõ ràng không phải như vậy, nhưng trước mắt toàn bộ lại thành lỗi của Đường Kỳ Sâm.

Cuối cùng cô chủ động lên tiếng: "Bác trai, là lỗi của cháu, là cháu khiến anh ấy lo lắng."

Cảnh An Dương nấu một bình trà hoa quả, sau đó tự mình bung ra, nghe thấy lời này cũng không mượn đề tài nói chuyện của mình, vẫn là câu nói kia: "Phụ nữ mang thai rất khổ cực, không liên quan đến những nguyên nhân khác, chăm sóc thân thể của mình cho tốt là được rồi."

Bà rót trà vào một cái cốc nhỏ rồi đẩy đến trước mặt cô, lời nói mang theo hàm ý sâu xa: "Uống đi, dưỡng thần."

Ôn Dĩ Ninh bung cốc, rử mi mắt, đôi con ngươi bị khí nóng bay lên hun chảy cả nước mắt.

Sợ cô ngồi không dễ chịu nên chỉ trò chuyện thêm chưa đến năm phút Đường Kỳ Sâm đã đưa cô về phòng.

Trong phòng khách còn lại đôi vợ chồng già ngồi trên ghế sofa.

Cảnh An Dương lúc này mới khẽ than ra nỗi bất an vẫn quanh quẩn trong lòng thật lâu, "Làm em sợ muốn chết, chạy như vậy ngộ nhờ bị xe đụng phải thì làm sao bây giờ?" Chỉ nghĩ tới thôi là sợ hãi, bà đặt tay lên ngực rồi thở hắt ra một hơi, "Lần này ngã là Bò Tát phủ hộ không xảy ra chuyện gì, nếu thật bị làm sao....."

Ba Đường ngắt lời bà, thản nhiên nói: "Nếu thật bị làm sao, thì đó cũng là số mệnh của Kỳ Sâm."

Cảnh An Dương không nói nữa, dù sao cũng quá không may mắn rồi, bà lại nghĩ đến một chuyện phiền lòng không hết, "Hai đứa nhỏ này thật là, con cũng có rồi, lại không chịu nói năng gì chuyện cưới hỏi. Người bên ngoài mỗi lần gặp tôi đều dò hỏi này nọ, bên ngoài đang nhìn chăm chăm vào, thế nhưng mỗi lần tôi mở lời hỏi Kỳ Sâm nó đều ngậm miệng kín như bưng. Đây là sao hả? Người khác không biết còn tưởng Đường gia chúng ta bạc đãi cô gái nhỏ nhà người ta, nói Cảnh An Dương em đối xử hà khắc với con dâu."

Đường Lâm nghe vậy thì mỉm cười, "Nói đúng quá rồi còn gì."

Cảnh An Dương giận đùng đùng, trừng mắt nhìn ông: "Nói vậy!"

"Thế nào lại đối tính rồi? Lúc trước người ngăn cản dữ dội nhất cũng là em đấy." Đường Lâm khách quan nói.

Lời này vừa nói ra, Cảnh An Dương lại như quả bóng cao su xì hơi, có chút bất đắc dĩ mỗi khi nhớ lại, cuối cùng thở dài nói: "Em có thể làm gì đây? Điều là vì muốn tốt cho Kỳ Sâm, nhưng thằng bé lại không muốn. Không muốn thì không muốn thôi, còn không biết tính tình của mẹ nó hay sao, nài nỉ thêm vài lần nữa chẳng lẽ em lại có thể tiếp tục không đồng ý? Tiêu cực, quá tiêu cực rồi. Biến chính mình thành cái bộ dạng như vậy!"

Nhớ lại ngày đó ở bệnh viện, Cảnh An Dương lại không nhìn được bị thương trong lòng, vẫn là nghĩ đến thôi cũng sợ hãi. Bà lắc lắc đầu cho hình ảnh đó tan đi, cam chịu nói: "Vừa rồi em nhìn thấy hai đứa trong thư phòng, thật sự quá xót xa. Thôi thôi, vợ là nó tự chọn, sống cùng nhau cũng là chuyện của hai đứa nhỏ."

Đường Lâm cười, "Sớm phải giác ngộ như thế này rồi, anh cũng bớt lo hơn."

Cảnh An Dương lại quay sang trừng mắt với chồng, "Anh mang tiếng là người làm ba mà không chịu khuyên nhủ! Hôn nhân đại sự, dù có không làm tiệc cưới thì cũng phải đi đăng ký kết hôn đi chứ! Còn chiều theo cái tính tùy tiện này của thằng bé nữa chắc lời của em trong cái nhà này có ngày biến thành gió thoảng mất thôi."

Đường Lâm ngược lại có cái nhìn rất thoáng, "Chỉ cần hai người hướng về nhau, trời nam đất bắc đều có thể vượt qua, người đã không có cảm tình, dù có mui cái khóa cũng không khóa lại được. Hơn nữa trong nhà Dĩ Ninh cũng đang xảy ra chuyện như vậy, con bé không có lòng dạ nào nghĩ đến cũng là chuyện bình thường. Bà nghe tôi khuyên một lần đi, đừng can thiệp vào làm gì."

Dù Cảnh An Dương không cam tâm, nhưng cũng không thể nói gì được nữa rồi.

Đây là lần đầu tiên Ôn Dĩ Ninh đến Đường gia, buổi tối đương nhiên sẽ không chạy loạn bên ngoài. Đường Kỳ Sâm tắm xong đi ra, nửa trên để trần, nước theo tóc nhỏ xuống. Đúng lúc điện thoại gọi đến, anh vừa cầm điện thoại vừa cầm khăn lau tóc. Ôn Dĩ Ninh bèn đi tới, yên lặng cầm lấy chiếc khăn, ra hiệu để cô lau cho anh.

Đường Kỳ Sâm thuận theo ngồi xuống, nghe Kha Lễ báo cáo công sự với anh.

Động tác của Ôn Dĩ Ninh rất nhẹ nhàng, lau được một hồi thì đổi qua mặt bên kia, tiếp tục lau. Cô rất thích tóc của Đường Kỳ Sâm, từ chất tóc đến kiểu

tóc, gợn găng ngay ngắn, cảm giác sờ vào rất khoan khoái. Cô bỗng nhiên nổi hứng chơi xấu, lòng bàn tay quệt nhẹ trên đỉnh đầu anh một cái, sau đó lắc lắc tay để nước nhỏ xuống mặt anh. Đường Kỳ Sâm nghiêng đầu tránh đi, "Cơ cấu tổ chức nhân sự của Thịnh Thông không ổn....."

Điện thoại vẫn còn tiếp tục, anh không chút biến sắc nắm lấy ngón tay cô đưa vào miệng mình, mút nhẹ.

Một dòng điện chạy vụt qua, nửa người Ôn Dĩ Ninh tê rần.

Thế nhưng người này lại vẫn nghiêm chỉnh ngồi đó, phong thái tinh anh trên người duy trì không đổi một li.

Ôn Dĩ Ninh tự biết không phải đối thủ của anh, bèn không quấy rầy anh nữa, một mình đi tới ngồi xuống giường. Kỳ thực căn biệt thự này của Đường gia cũng chưa ở được lâu cho lắm, Tô Giới Pháp(*) bên kia còn một tòa biệt thự để không. Tô tiên của Đường gia di chuyển khắp nơi, đông tây nam bắc đều lưu lại dấu chân, đến nay ở Vịnh Nước Cạn tại Hồng Kông cũng còn giữ lại mấy tòa bất động sản. Sản nghiệp của cái của cả một gia tộc có thể khiến người ta kinh ngạc, thế nhưng lại khá khiêm tốn, mọi thứ đều phôi ra ở một cảnh giới nhất định, trong vòng danh lợi mờ nhạt chỉ tập trung phát triển thực nghiệp, theo đuổi cái lợi lâu dài bền vững.

(*) khu Tô Giới Pháp ở Thượng Hải

Phòng ngủ này của Đường Kỳ Sâm cũng rất đơn giản, ngoại trừ một cái giường và một cái tủ sách cỡ trung đều không có mấy thứ rườm rà phiền phức khác. Ôn Dĩ Ninh tiện tay rút một quyển trên giá sách xuống. Cái bụng chứa song thai hơn năm tháng so với đơn thai cũng không khác biệt quá lớn, khoác lên chiếc áo của Đường Kỳ Sâm lại càng nhìn ra vóc dáng mảnh khảnh thon gầy.

Đường Kỳ Sâm vừa nghe điện thoại vừa mặc quần áo tử tế đi tới, sau đó nằm phịch xuống giường, gói đầu lên đùi cô, hỏi, "Bọn chúng còn động không? Cho tôi nói chuyện một lúc nào."

Ôn Dĩ Ninh cười, "Bọn chúng lười lắm, thật sự rất ít động."

"Lười giống em rồi." Đường Kỳ Sâm áp mặt vào bụng cô, bàn tay xoa nhẹ.

Từ góc độ này có thể nhìn thấy nửa mặt bên trái của anh còn lại vết ửng đỏ, một cái tát này của Cảnh An Dương thật sự là dùng hết sức lực. Trong lòng Ôn Dĩ Ninh nổi lên chua xót, theo bản năng vuốt ve khuôn mặt anh, nhỏ giọng hỏi: "Còn đau không?"

Đường Kỳ Sâm nắm cổ tay cô kéo xuống, đặt trên vị trí trái tim, trong giọng nói mang theo ý cười, "Không đau bằng nơi này."

Một hồi lâu sau, Ôn Dĩ Ninh nói: "Anh đứng lên đi."

Đường Kỳ Sâm nghe lời ngồi dậy, "Hửm?"

Sống lưng hơi thẳng lên, sau đó sà vào lòng anh, giọng nói mơ hồ thay đổi, "Lão bản, ôm ôm"

Đường Kỳ Sâm hơi sững sốt, rất nhanh ôm lấy cô, thấp giọng nói: "Được, ôm ôm"

Hai người lẳng lặng tựa sát.

Ôn Dĩ Ninh hít vào mùi hương sữa tắm khoan khoái thanh nhả trên người anh, hô hấp dần trở nên vững vàng. Thanh chắn cửa rỉ sét trong lòng mơ hồ bắt đầu buông lỏng, oán hận và yêu ghét cất giấu dưới đáy lòng lũ lượt phá kén chui ra, chậm rãi kể lể nỗi lòng của mình. Ánh mắt cô nhìn chằm chằm về nơi hư không phía trước, giống như là xuất thần. Cô nói: "Khi còn trẻ mẹ với ba chính là nhất kiến chung tình, thật ra ba em cũng không quá đẹp trai, chỉ là bà nhìn một cái liền chọn trúng, liều mạng đẩy nửa đời mình vào đó. Ba em không có tiền, ý vào gương mặt và cái mã ngoài không tệ kia lừa gạt người mẹ ngốc nghếch bị tình yêu làm cho mù quáng của em. Em nhớ khi còn bé bọn họ chẳng ngày nào là không đánh nhau, hơn nữa còn đánh rất hăng. Mẹ em nhìn thì gầy yếu vậy thôi, mỗi lần đánh người đầu là liều mạng không muốn sống. Một chiếc dao dài như thế này....." Ôn Dĩ Ninh đưa hai tay ra ánh chừng một đoạn, "Sau đó xông về phía ba em muốn chém cổ ông. Anh đoán ba em đối phó thế nào? Ông ấy bị dọa sợ khiếp vía, kéo luôn em đang đứng bên cạnh chắn trước mặt ông. Lưỡi dao đó xoẹt qua cắt đứt một lọn tóc bên trái, suýt chút nữa cái đầu em cũng bị gọt đi rồi."

Tay Đường Kỳ Sâm hơi run lên, sau đó miễn cưỡng ổn định lại, vuốt ve đỉnh đầu cô, chậm rãi đều đều.

Giọng nói của Ôn Dĩ Ninh ngược lại càng lúc càng trở nên thần nhiên, từng câu từng chữ đều mang theo bình tĩnh, "Sau đó mỗi lần bọn họ cãi nhau em sẽ dắt theo em gái trốn đi. Hồi trung học cơ sở kết quả học tập của em rất kém, bởi vì về sau thật sự không chịu đựng được nữa mới thề với trời sẽ cố gắng học hành rồi rời khỏi căn nhà này, sẽ không để cho bản thân bị hủy diệt tại đây. Ba năm cấp ba chính là mang theo quyết tâm và áp lực như vậy học ra. Năm em học đại học năm hai, ba em gặp tai nạn lao động rồi chết ở trạm thủy điện, điện cao áp rò rỉ dẫn tới hỏa hoạn, lúc được đưa ra thì thể ông đã biến thành cục than đen. Đơn vị bồi thường một chút tiền, nhưng mẹ em vẫn đối với em không nóng không lạnh. Bà thích đánh mặt chườm, bắt đầu bài bạc không cần biết là ngày hay đêm. Quan hệ giữa em và mẹ từ nhỏ đã không tốt, em còn từng hận bà."

Ôn Dĩ Ninh nói đến đây, chậm rãi nhắm mắt lại.

Cô dừng lại, Đường Kỳ Sâm cũng không lên tiếng, kiên trì chờ cô, bao bọc cô, lòng bàn tay thì thoảng lại xoa xoa mu bàn tay lạnh lẽo.

"Em hận bà liều lĩnh, hận bà thô lỗ, hận bà là kẻ nghiện cờ bạc, hận bà chơi bồi lêu lổng, em không thích bà dùng bài bạc kiếm tiền, cũng căm ghét những người bạn chơi bài kia của bà. Em không muốn về căn nhà kia, không thích không khí hôi hám đầy mùi khói thuốc trong nhà. Vậy nên dù là nghỉ hè hay nghỉ đông em đều ở lại Thượng Hải liều mạng làm công kiếm tiền, không phải do em chịu khó, chỉ là em búống bình muốn chứng minh cho bà thấy, rằng

không có bà em vẫn có thể sống tốt, thậm chí là vui vẻ hơn."

Lời nói dần mang theo tiếng nước nở, thế nhưng trong mắt vẫn khô ráo, không có một chút ướt át. Cô vốn cho rằng bản thân đã sớm quên đi những ngày tháng kia, quên đi những con người và sự việc cô bài xích nhất, quay đầu lại mới phát hiện ra, sự thật là chúng đã sớm khắc sâu vào sinh mạng của cô, trở thành một dấu ấn đeo bám suốt cả một đời. Bộ não như một cuộn băng phát lại những bộ phim ngày xưa cũ, xước xước, vỡ vụn, thi thoảng phát ra những âm thanh chói tai, thế nhưng lại không đành lòng đập bể. Mỗi cảnh mỗi cảnh đều là từ trong máu thịt gân cốt rút ra, là con đường trưởng thành trên phần thịt thừa thối rữa của cô.

"Em gái em, em gái em....." Ôn Dĩ Ninh nghẹn ngào không nói ra lời, cuống họng như bị đồ chì, một điểm thông khí cũng không có. Kéo căng thật lâu, cuối cùng cô cũng có thể đem lời nói ra đầy đủ, "Em gái em mắc bệnh trầm cảm, trị nửa năm mới miễn cưỡng có thể trở về trường tiếp tục học, thế nhưng con bé lại bị một tên con trai lừa. Cậu ta lừa cho con bé yêu mình, sau đó lại xua đuổi nó. Em gái em chịu không nổi kích thích nên mới từ trên tầng cao nhảy xuống. Cao hơn hai mươi mét, người chết ngay bên chân em, từ phần đầu chảy ra máu lênh láng, cơ thể còn không ngừng co giật, đôi mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt."

Ôn Dĩ Ninh lại giống như rơi vào ác mộng, cả người bắt đầu run rẩy. Đường Kỳ Sâm ôm chặt cô, liên tiếp hôn lên mắt cô, chóp mũi cô, để cô cảm giác được sự tồn tại của chính mình, sau đó trầm giọng trấn an: "Được rồi, được rồi, Niệm Niệm, đều đã qua rồi."

Tâm lòng son sắt, nhiệt tình lại nóng bỏng, Ôn Dĩ Ninh nằm trong lồng ngực anh, tâm tình bỗng nhanh chóng trở lại yên tĩnh.

"Sau khi con bé tự sát, em tìm được cuốn nhật ký của nó, bên trong ghi chép lại đầy đủ quá trình cùng tên con trai kia yêu đương. Khi đó em cảm nhận ký đến đưa cho cảnh sát, nhưng họ lại nói thứ này vốn chẳng thể chứng minh được điều gì. Nói vậy! Em gái em chết đều là nhờ kẻ kia ban tặng, cậu ta dựa vào cái gì được nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, không phải gánh chịu phán xét của luật pháp chứ!" Nói đến đây, trong lời nói của cô đã mang theo oán hận và không cam tâm, "Em chỉ biết tên đó là người Thượng Hải, có ba mở công ty quảng cáo. Em muốn tìm ra cậu ta, nhất định phải tìm được cậu ta!"

Đường Kỳ Sâm chợt bừng tỉnh, hiểu ra vì sao cô đột nhiên nhảy việc, vứt bỏ công việc lý tưởng ở quê nhà rồi bắt đầu lại từ đầu, chịu đựng mọi quấy rầy khó dễ vẫn kiên trì không đi, còn có cả khi ở Bắc Kinh, trận tai nạn xe cộ không hiểu ra làm sao của cô. Hết thầy giống như đã có đáp án.

Phản kháng bình và kiên trì này càng khiến cho cô có chỗ chấp đến mê muội. Nội tâm Đường Kỳ Sâm khẽ động, thật lâu không nói gì, chỉ là trong lòng có một thứ vô lực và đau lòng không ngừng sinh sôi.

Ôn Dĩ Ninh tiếp tục rì rầm kể hết câu chuyện của mình, sinh mệnh hóa ra là một tấm lưới lớn bị rối làm thế nào cũng gỡ không được. Cô nói về gia đình, nói về người ba đã mất, nói về tuổi ấu thơ, nói đến thầy giáo Tiểu Lượng đã từng mang đến ấm áp cho cô, nói đến phần nợ và lực bất tòng tâm của chính mình. Cô như một con ruồi không xác định được phương hướng và đập loạn xạ xung quanh, mà bốn phương tám hướng đều là tường đồng vách sắt, mỗi lần đụng phải là một lần vỡ đầu chảy máu, cuối cùng chỉ có thể duy trì chút hơi tàn.

Đi một vòng lớn chủ đề lại quay về Giang Liên Tuyết, Ôn Dĩ Ninh trở nên tinh táo lạ thường, tần suất chớp mắt cũng chậm đi, ánh mắt trống rỗng mà tê dại, "Lần đầu tiên bà tới Thượng Hải không phải vì tới thăm em, mà là muốn lên lút đến bệnh viện làm kiểm tra, bà nhờ thầy giáo Tiểu Lượng mua thuốc, lần anh đau dạ dày đó lại có thuốc giảm đau cho anh. Bà để lại thẻ ngân hàng, sổ tiết kiệm, và cả giấy chứng nhận sở hữu nhà ở, toàn bộ những gì mình có đều đưa cho em, bà đòi em đọc mặt mã thẻ, sau đó càng ngày càng ít ra ngoài đánh bài. Kỳ thực bà đã chuẩn bị mọi thứ từ rất sớm, thế nhưng em lại không phát hiện ra dù chỉ một chút."

Ôn Dĩ Ninh nói đến đây, rốt cuộc không nhịn được bắt đầu tan vỡ khóc lớn.

Cô cắn láp áo trước ngực anh, ân hận trong lòng như vừa chạy qua ba con sóng lớn, toàn bộ đều cần có chỗ phát tiết ra ngoài.

Đường Kỳ Sâm lặng yên không một tiếng động ôm lấy cô, không khuyên nhủ, không dỗ dành, cũng không ngăn lại. Anh hiểu, những năm lẻ ra là ký ức đẹp nhất của một người con gái lại thấm đẫm bi thương, còn không cho cô phát tiết, nhất định sẽ có một ngày cô không xong mắt.

"Khóc đi, khóc hết là lại ổn cả thôi." Anh cúi đầu, chóp mũi cọ cọ trên hờm cổ cô, vành tai cô, cuối cùng áp trán lên trán cô, để cho khuôn mặt của hai người sát gần nhau.

Ôn Dĩ Ninh sau đó không nói nữa, khóc đến khi mí mắt sưng đỏ. Đường Kỳ Sâm ôm lấy cô, hô hấp vững vàng có tiết tấu, anh không nói lời nào, cứ như vậy ở bên cô. Tiếng khóc của Ôn Dĩ Ninh dần nhỏ đi, sau đó dưới sự dẫn dắt của Đường Kỳ Sâm hô hấp dần theo nhịp với anh. Mái tóc ẩm nước mắt ướt át dính dớp bên khóe miệng, quần áo cũng bị mồ hôi thấm ướt.

Ôn Dĩ Ninh lắng lắng cảm thụ sức mạnh sau sự trầm mặc thu liễm, trong nhịp đập vững vàng của anh.

Một khắc nhắm mắt lại, chuyện cũ âm âm sụp đổ, đầy trời khói bụi lắng lắng chìm xuống.

Chờ đến khi cô ngủ thiếp đi, Đường Kỳ Sâm mới rón rén đứng lên, chỉnh đèn trong phòng chỉ còn một tầng sáng lơ mơ, sau đó ra khỏi phòng gọi điện.

Hoắc Lễ Minh tiếp máy rất nhanh.

Một nửa cơ thể Đường Kỳ Sâm bị cắt ra một cái bóng thật dài, anh đứng chấp tay, trầm giọng nói: "Giúp anh tìm một người."

- - - - -

Thứ tư giáo sư Phó phải đi Bắc Kinh tham gia một diễn đàn học thuật, liền hẹn với Ôn Dĩ Ninh đến khám thai trước một ngày. Bốn giờ chiều hôm đó, đã có thể xem xét toàn bộ tình trạng phát triển của thai nhi. Giáo sư Phó đeo kính, cẩn thận kiểm tra cho cô, nửa tiếng sau bà vui vẻ nói: "Mẹ rất khỏe, nuôi hai đứa nhỏ rất tốt."

Ôn Dĩ Ninh thở nhẹ một hơi, ý cười tràn ra.

Y tá đỡ cô ngồi dậy, lại giúp cô cầm khăn giấy mềm lau lớp gel siêu âm trên bụng. Giáo sư Phó đứng lên, suy nghĩ một chút rồi ôn tồn hỏi: "Tiểu Ninh, muốn biết giới tính của hai đứa nhỏ không?"

Ôn Dĩ Ninh không hề do dự, bình thản thông dong lác đầu, lễ phép nói: "Cảm ơn đi Phó, không nên phiền phức đi ạ."

Giáo sư Phó nghe hiểu, cũng tôn trọng ý kiến của cô: "Rất tốt." Sau đó bỗng mỉm cười, cảm thấy rất trùng hợp, "Hôm qua đi cũng hỏi bà Cảnh, bà ấy trả lời giống với con như đúc."

Ôn Dĩ Ninh ngẩn người, sau đó cúi đầu mỉm cười, vuốt ve cái bụng căng tròn, cả người tản ra vàng sáng dịu dàng, "Để lại làm niềm vui bất ngờ đi ạ, là trai hay gái con đều thích."

Giáo sư Phó gật đầu, "Trạng thái tinh thần không tệ, như vậy sẽ rất tốt cho quá trình phát triển của hai đứa nhỏ. Tiểu Ninh, con phải tăng cường dinh dưỡng hơn nữa, đi lấy cho con thuốc bổ và dầu cá, trở về nhớ ăn đều, lần sau đến sẽ kiểm tra tim thai, song thai bình thường sẽ không đợi đến ngày dự sinh, có thể sinh tự nhiên hay không đến lúc đó còn phải xem xem vị trí của hai đứa nhỏ và điều kiện thân thể người mẹ như thế nào. Mọi chuyện đều không cần miễn cưỡng, sinh mổ thì sinh mổ thôi, đi mổ chính cho con."

Tháng tám trôi qua, uy lực của cái nắng gắt tháng chín cuối thu lại không hề giảm.

Ôn Dĩ Ninh vẫn ở lại căn hộ của Đường Kỳ Sâm tại Tomson Riviera, từ tận đáy lòng cô vẫn có chút sợ hãi Cảnh An Dương. Hơn nữa căn biệt thự đó còn có Đường lão gia tử sống, vô cùng áp lực và không tự nhiên. Lần này Cảnh An Dương cũng không bắt mẫn, dễ dàng thông cảm, ngầm đồng ý cho bọn họ ở riêng, chỉ có một điều kiện duy nhất là phải sắp xếp một người đến chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho Ôn Dĩ Ninh. Vốn là tính sẽ để cho đi Chu qua, nhưng Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên nghĩ đến một người.

Khi trước cô ở Bắc Kinh xảy ra tai nạn xe, sau đó bị Đường Kỳ Sâm cưỡng chế ở lại nhà anh một tuần lễ, một tuần này đều là di Triệu chăm sóc cô, vẫn có thể tính là duyên chóp mắt.

Chuyện này sắp xếp rất thỏa đáng, Đường Kỳ Sâm đưa ra mức tiền lương hậu hĩnh, cư xử cũng khách khí. Di Triệu là người thật thà chất phác, ngó ra mấy giấy liên xua tay lia lịa tỏ ý không cần tăng tiền lương, và hứa vẫn đảm bảo sẽ hết lòng với phận sự và trách nhiệm của mình.

Có di Triệu ở đây Đường Kỳ Sâm cũng yên tâm hơn, khoảng thời gian này ở công ty rất bận rộn, Ôn Dĩ Ninh cũng hiểu, chưa bao giờ giờ giấc trẻ con dính người, không có người đàn ông của mình bên cạnh bồi tiếp cũng vẫn có thể thông dong tự tại đọc sách xem phim đi dạo mua sắm, sinh hoạt tùy ý. Đường Kỳ Sâm cũng không quá cảm kích cho cô biết chuyện kinh doanh của anh, thậm chí còn rất chủ động kể cho cô nghe về hướng mở rộng sản nghiệp liên quan đến sản phẩm trí năng vừa mới cất bước của tập đoàn, kể cả quá trình khảo sát sàng lọc để lựa chọn ra những hạng mục có tiềm năng. Một trong số đó là nghiên cứu phát minh lĩnh vực kỹ thuật hàng không, đoàn đội nghiên cứu về lĩnh vực này có chút đặc thù, thành viên chủ chốt đều là sinh viên trẻ tuổi của Bắc Hàng(*). Dĩ nhiên là đã có công ty hợp tác, Đường Kỳ Sâm là muốn bọn họ tham gia để cân đối thời.

(*) Beihang University - Đại học hàng không vũ trụ Bắc Kinh, cái trường này công nhận đặt tên tiếng anh rút gọn thú vị haha

Ôn Dĩ Ninh đối với mấy chuyện công tác hay quyết sách kinh doanh gì đó của tầng cấp cao đều không hiểu lắm nên rất ít khi lên tiếng. Nhưng cô mơ hồ nghe được một vài đồn đãi tranh luận, rằng hạng mục này Đường Diệu cũng muốn tranh thủ. Đường Kỳ Sâm là việc cần làm thì làm, xem ra cuộc chiến trong tối giữa hai người càng lúc càng kịch liệt rồi.

Đường Kỳ Sâm thứ tư bay đến Bắc Kinh, Kha Lễ cũng đi, là một buổi hiệp đàm liên quan đến thủ tục đầu tư. Đối phương là một vị lão tổng xinh đẹp trẻ tuổi, mồm miệng khéo léo, mạch lý luận rõ ràng, là hết sức tranh thủ để đạt được lợi ích tốt nhất. Tiểu hồ ly dụng phải lão hồ ly, cuối cùng quyền chủ động vẫn không chịu nhường cho Đường Kỳ Sâm. Cuối cùng không đi đến kết quả gì, nhưng Đường Kỳ Sâm cũng không thất vọng, ngồi máy bay trở về Kha Lễ còn mồm miệng khen ngợi hai lần, xem chừng rất thích thú vị lão tổng xinh đẹp kia.

Đường Kỳ Sâm đánh mắt sang, "Muốn theo đuổi?"

Kha Lễ cười đến thẳng thần vô tư, phát phát tay, "Đường tổng ngài lại không nắm bắt được tin tức rồi, Ninh tổng và chủ lực của đoàn đội nghiên cứu phát minh kỹ thuật, tên là Nghênh Cảnh, bọn họ là quan hệ tình nhân đấy."

Đường Kỳ Sâm hơi nhú mày, "Ai?"

Kha Lễ đáp: "Nghênh Cảnh, sinh viên năm tư Bắc Hàng, đoạt giải nhất cuộc thi khoa học kỹ thuật hàng không toàn quốc của năm nay."

(*) Nghênh Cảnh là em trai của Nghênh Thần, cô gái lúc trước Sâm ca thích đơn phương 8 năm)))))) Bạn Cảnh này thú vị cực, phát minh ra một loại robot (hay là gì đó đại loại vậy), người bạn ấy thích sẽ tặng con nỏ ra kẹo, ghét người ghét sẽ tặng con nỏ ra mực, lau không sạch. Lúc trước Sâm ca cũng được tặng một con, là nỏ ra kẹo kkk~

Còn vị Ninh tổng kia thì không nhớ lắm là ai rồi haha

Máy bay cất cánh, bên trong hơi chấn động, sau đó khí lưu ổn định, theo tuyến đường đi quen thuộc vững vàng phi hành.

Đường Kỳ Sâm lúc này mới phản ứng lại, lắc lắc đầu, sau đó hiểu ý mỉm cười.

Bây rười máy bay hạ cánh ở Thượng Hải, bởi vì lão gia tử có chuyện muốn bàn bạc nên Đường Kỳ Sâm về nhà một chuyến. Đề là hỏi han về công việc gần đây của tập đoàn, kỳ thực cũng là làm cho đúng thủ tục, Đường Thư Vành hiểu rõ, bản thân chung quy cũng đã già, giang sơn dễ đánh khó thủ, đứa cháu đích tôn này lại có thể thủ tòa giang sơn của Đường gia hoàn mỹ đến như vậy, ông hoàn toàn không còn gì để chê trách nữa rồi. Biết anh nhớ nhưng vị kia trong nhà, liền không giữ lại lâu, chưa đến nửa tiếng đã thả cho người rời đi.

Xuống lầu, đúng lúc Cảnh An Dương từ bên ngoài tản bộ trở về, thấy người thì ngạc nhiên, "A, con ở đây à?"

Bà nhấn mạnh một chữ "đây" không khỏi khiến Đường Kỳ Sâm nổi hứng trêu đùa, "Nếu không thì mẹ nghĩ con ở đâu?"

Lão gia tử cũng là làm thời nãy ra ý định mới gọi Đường Kỳ Sâm đến, vậy nên Cảnh An Dương mới không biết. Bà trừng mắt nhìn con trai, không hiểu sao bỗng nhiên căng thẳng, "Trước khi mẹ ra ngoài Đường Diệu cũng cùng lúc đi."

Đường Kỳ Sâm cau mày, "Cậu ta cũng tới đây?"

"Từ Bắc Kinh tới, biểu ông nội con mấy chai rượu, lúc đi còn nói có cả quà cho con, tiện đường mang qua đưa con luôn."

Trong lòng Đường Kỳ Sâm trầm xuống, cầm chìa khóa đi nhanh về phía cổng.

- - - - -

Lúc bảo an ngoài cổng gọi điện thoại tới di Triệu đã đi siêu thị mua vài thứ vật dụng hàng ngày, Ôn Dĩ Ninh ở nhà một mình, nhận được điện thoại thì có hơi sững sốt, cuối cùng vẫn đồng ý: "Vâng, người quen, phiền bác để cho anh ta vào đi."

Ôn Dĩ Ninh mở cửa, lúc Đường Diệu nhìn thấy cô trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng cũng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, "Dĩ Ninh."

Ôn Dĩ Ninh nhường đường, lễ phép nói: "Chào Diệu tông."

Cô lấy dép lê trong tủ giày, định cúi người đặt xuống thì Đường Diệu chặn lại, sau đó nói: "Thân thể cô cử động không tiện, để tự tôi làm đi."

Ôn Dĩ Ninh đáp lời rồi nhường đường, cánh cửa mở rộng không đóng lại.

Đường Diệu ngồi trên ghế sofa, sống lưng thẳng tắp, từ lúc vào cửa ánh mắt đã rất quy củ, cũng không cố ý đánh giá những chi tiết nhỏ trong căn phòng, chỉ đưa mắt về phía mấy hộp quà đặt trên bàn: "Rượu đặc cung(*), biểu một phần chỗ ông nội, đây là cho anh cả."

(*) đại loại là rượu được cung cấp đặc biệt gì đó, ta không rành về rượu nên không rõ lắm haha

Ôn Dĩ Ninh: "Khách sáo rồi, còn làm phiền ngài đích thân đến đây một chuyến."

Khuôn mặt anh tuấn của Đường Diệu lộ ra nụ cười suy xét khó xác định, anh ta không đổi giọng, cũng không giả vờ khách khí, rất thẳng thắn nói: "Lúc trước quả thật tôi không nghĩ hai người sẽ đến được với nhau, nhưng xem ra lần này đoán sai rồi, Dĩ Ninh, chúc mừng."

Ôn Dĩ Ninh vâng một tiếng, không tiếp lời.

Đường Diệu nhìn cô, tựa như xem xét, tựa như nghiên cứu, lại tựa như suy ngẫm, như muốn từ chỗ cô gái nhỏ này nhìn ra đầu mối nào đó. Cuối cùng, anh ta tự mình mỉm cười, chân thành nói: "Lúc trước tiếp cận cô quả thật là có lòng riêng, nhưng tôi đối với cô không có ý xấu. Hiện tại nghĩ lại một chút, tôi vẫn có chút hâm mộ anh cả."

Đường Diệu hơi thu lại thần sắc trên mặt, yết hầu khẽ lặn, hình như có thất vọng mơ hồ, "Anh ấy may mắn hơn tôi."

Ôn Dĩ Ninh vẫn không tiếp lời.

Đường Diệu nhìn cô rất lâu, sau đó nhẹ nhàng thở dài, "Dĩ Ninh, sau này ngoại trừ phải gọi một tiếng chị dâu, chúng ta còn có thể trở thành bạn bè không?" Hỏi xong, anh ta lại rất nhanh tự đưa ra đáp án cho chính mình, "Được rồi, không quấy rầy cô nữa. Một thùng này là anh đào thượng hạng không biết cô có thích ăn không, nhưng coi như là một phần tâm ý đi. Chăm sóc bản thân cho tốt, tôi chờ tin vui của hai người."

Dứt lời, Đường Diệu đứng dậy muốn đi.

Ôn Dĩ Ninh cũng không giữ lại, lúc đưa người đến cửa bỗng nhiên gọi: "Anh hai."

(*) có anh cả thì có anh hai ấy, không phải anh hai như các bạn miền Nam gọi thay anh cả đâu ~

Bà vai Đường Diệu đột nhiên run lên, cánh tay buông xuống bên chân cũng khẽ run.

Giọng nói của Ôn Dĩ Ninh nhàn nhạt ôn hòa, như là giữa người nhà thăm hỏi lẫn nhau, nhưng dòng nước ấm này lại dễ dàng len lỏi, chính là ầm áp hiểm

thấy trong cuộc đời cô quanh của chính mình Đường Diệu khi còn sống gặp được.

Cô nói: "Cuộc sống của anh không dễ dàng gì, tôi cũng có thể hiểu được. Nói nhiều lại thành ra kỳ quặc, nhưng tôi muốn nói cho anh biết, rất nhiều thứ là do số mệnh an bài, sinh ra trên đời, gia thế, ba mẹ, ánh mắt của người khác, những thứ này đều là số mệnh, ông trời đã muốn con người ta phải chịu đau khổ gì thì có chạy thế nào cũng không thoát. Thế nhưng xuân đến, cây cối đâm chồi nảy lộc, anh lại có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Người sống trên đời đều có nỗi khổ của chính mình, không ai so với ai hạnh phúc hơn, cũng không có ai so với ai kém hơn một bậc. Con đường phía trước còn rất dài, hướng hồ anh lại ưu tú như vậy, buông xuống chấp niệm trong lòng, cảm nhận những điều tốt đẹp cuộc sống ban cho, anh sẽ sớm cảm thấy vui vẻ ngay thôi."

Yết hầu Đường Diệu hơi động, toàn bộ những oán hận nham hiểm mà lạnh lẽo trong lòng phảng phất như được một cốc nước nóng đổ lên, chậm rãi hóa thành ấm áp.

Anh ta vẫn luôn oán hận con đường trưởng thành gập ghềnh lởm chởm đầy gai góc của chính mình, đều là con cháu Đường gia, thế nhưng số mệnh lại quá khác biệt, anh ta cứ mãi là kẻ vĩnh viễn bị lãng quên. Loại nhận thức quái dị này trong lòng như tào biển không ngừng quán chặt, ngày càng dày đặc, thi thoảng sẽ lại điên cuồng sinh ra ý nghĩ muốn trả thù.

Tình huống của Ôn Dĩ Ninh anh ta cũng đã nghe nói, mẹ của cô không từ mà biệt, trong thoáng chốc như hoàn toàn bốc hơi khỏi thế gian, đối với cô không thể nghi ngờ cũng chính là một đả kích to lớn.

Loại đồng bệnh tương liên này là thứ cảm giác đặc biệt dễ dàng cảm hóa lòng người.

Đường Diệu đề xuống cảm xúc chấp chùng trong lòng, khắc chế "ừ" một tiếng, sau đó trịnh trọng nói: "Cảm ơn."

Anh ta xoa người lại, Ôn Dĩ Ninh hướng về phía anh ta nở một nụ cười thiện ý.

Đúng lúc này cửa thang máy gần đó tinh một tiếng mở ra, Đường Kỳ Sâm lòng như lửa đốt chạy tới, nhìn thấy hai người liền theo bản năng chặn lại trước mặt Đường Diệu, chặn Ôn Dĩ Ninh ở phía sau, một tư thế bảo vệ tuyệt đối. Sắc mặt anh nhìn qua vẫn ôn hòa, nhưng ý cười lại không chạm tới đáy mắt, "Trên đường kẹt xe nên về trễ. Đây là chuẩn bị về hả? Vội như vậy, vào trong trò chuyện một lúc đi."

Đường Diệu hơi hắt hàng lông mày, cố ý để cho nụ cười của mình mang theo thâm ý, nhẹ như mây gió để lại một câu: "Không được, em còn phải tranh thủ trong tối nay bay về Bắc Kinh. Anh cả, có thời gian lại gặp."

Người đi rồi, nhưng một cái nhếch mày cuối cùng kia quấy cho Đường Kỳ Sâm tâm thần bất định.

Cả đêm nôn nóng như lửa cháy đến mờ, muốn hỏi nhưng lại không dám, hỏi ra lại sợ Ôn Dĩ Ninh cảm thấy là anh không tín nhiệm cô.

Đến lúc ngủ, Ôn Dĩ Ninh rốt cuộc không nhịn được nữa cười ra tiếng, nghiêng nghiêng cái đầu, cười giảo hoạt nhìn Đường Kỳ Sâm, sau đó thỉnh thoảng gọi anh ----- "Sườn xào chua ngọt."

Đường Kỳ Sâm vốn là cảm thấy không có gì, bị cô gọi như thế, trong nháy mắt có cảm giác vừa bị một thùng giấm ủ lâu năm dội đầy đầu.

Ghen tuông đúng là có chút đậm.

Sợ cô hiểu lầm, anh theo bản năng giải thích: "Tôi không có không tin tưởng em."

Thế nhưng Ôn Dĩ Ninh căn bản là không quan tâm, vẻ mặt như tiểu hồ ly cười cười nhìn anh, "Có muốn biết em nói gì với anh ta không?"

Đường Kỳ Sâm mở to mắt.

Cô nở nụ cười xán lạn, mắt ngọc mảy mai, giọng nói trong veo như tiếng chuông bạc: "Em nói với anh ta ----- em yêu chồng em chết mất thôi!"

Đường Kỳ Sâm ngẩn người, hai giây sau phản ứng lại, linh hồn cũng được gọi về.

Toàn bộ thời gian mang thai sau đó của Ôn Dĩ Ninh đều thuận lợi, thể chất của cô rất tốt, cân nặng tăng chậm, nhưng thai nhi phát triển vẫn đúng theo tiêu chuẩn. Tháng mười thu vàng, dịp nghỉ lễ Quốc Khánh cô còn quán lấy Đường Kỳ Sâm đến sông Tiền Đường xem triều cường. Nước sông đầy ắp, cô đội chiếc mũ đi mưa hình con vịt, chạy theo sóng triều lên xuống, hưng phấn la hét.

Đường Kỳ Sâm đau đầu, có phụ nữ mang thai nào lại có cái thú vui hiếm có như vậy hay không?

Thu đi đông tới, trải qua hai đợt không khí lạnh, Thượng Hải coi như chính thức vào đông.

Một lần khám thai cuối cùng, giáo sư Phó nói với cô, nước ối hơi đục một chút, vị trí của thai nhi cũng không chính xác, bởi vậy chỉ có thể lựa chọn mổ đẻ. Sau khi nhận được tin tức, Cảnh An Dương tự mình bay về Hồng Kông một chuyến, ở chỗ người quen bên đó xem ngày sinh tháng đẻ hoàng đạo chọn ra mấy ngày lành. Đường Kỳ Sâm không tin mấy thứ này, nhưng xem xét đến tín ngưỡng của trưởng bối cũng tùy cho bà muốn làm gì thì làm.

Ngày hai mươi hai tháng giêng, bệnh viện Trung Sơn, Thượng Hải.

Ôn Dĩ Ninh từ tám giờ sáng đã được đẩy vào phòng mổ, hai giờ sau hai đứa nhỏ thuận lợi được lấy ra.

Anh trai năm cân hai lạng.

Em gái năm cân tám lạng.

Song chi cạnh tú, bích hợp liên châu.(*)

(*) đại loại là câu nói chúc mừng sinh đôi, giải thích cụ thể ra có hơi kỳ quái nên thôi mn cứ biết vậy là được haha

Đường Kỳ Sâm ở tuổi 37 rốt cuộc được làm ba.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Nguyễn cùng người già đi (5)

Dịch: CP88

Nam nữ song toàn, Ôn Dĩ Ninh là dùng một đời yêu thương tặng cho anh chữ "hảo".(*)

(*) từ hảo này mang nhiều ý nghĩa lắm, tốt lành này, đẹp đẽ này, hòa hợp này, bla bla.. nên ta để nguyên luôn hơ hơ

Nhưng lần mổ đẻ này của cô cũng không quá thuận lợi, nước ối rất đục, vị trí của hai đứa nhỏ cũng không chính xác. Trước khi phẫu thuật tiêm thuốc tê ở trên lưng, Ôn Dĩ Ninh phản ứng cực kỳ kịch liệt, bắt đầu không ngừng nôn khan. Lúc giáo sư Phó mang hai anh em ra, cái bụng đột nhiên trống rỗng, cả nhịp tim và huyết áp của Ôn Dĩ Ninh đều tăng vọt, mắt trợn trắng hai lần suýt chút nữa thì ngất đi. Lượng xuất huyết là 1000 ml, cũng có thể coi như đại xuất huyết rồi.

Bọn nhỏ được hộ sinh bế ra trước, chiếc khăn mềm mại bao bọc lấy hai sinh mệnh nhỏ bé, trên cổ tay là chiếc vòng đeo tay nhựa, phía trên đó ngay ngắn viết:

Mẹ: Ôn Dĩ Ninh

Ba: Đường Kỳ Sâm

Cảnh An Dương khó nén được vui vẻ, nước mắt suýt chút nữa thì không kiềm lại được, bà bế bé gái vào lòng trước, hai tay đều run rẩy.

Đường Kỳ Sâm một đứa nhỏ cũng không ôm, vội chạy tới hỏi một người y tá vừa ra khỏi cửa: "Người bên trong thế nào rồi?"

Y tá đơn giản thuật lại tình huống, lòng này Đường Kỳ Sâm càng lúc càng nhúu chặt, trái tim cũng thất lại.

Sau khi tác dụng của thuốc tê đã hết, Ôn Dĩ Ninh tỉnh lại, mang theo bom truyền dịch giảm đau được đẩy ra khỏi phòng mổ. Trên chiếc váy kẻ trắng xanh dính một chút máu, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt tràn đầy mệt mỏi. Tồn thương nguyên khí, một chút tinh thần cũng không có. Viên mắt Đường Kỳ Sâm ướt át, khom lưng cúi xuống, ở bên tai cô nói: "Cực khổ rồi."

Ôn Dĩ Ninh mất máu rất nhiều, tiểu cầu lại không tăng được, giáo sư Phó không cho xuất viện, mãi đến ngày thứ mười sau khi sinh mới được duyệt cho về nhà.

Bọn nhỏ theo mẹ về, mỗi ngày lại có một chút thay đổi, non nửa tháng trôi qua, lớp tóc máu dính vào mặt của anh trai đã bong ra, bệnh vàng da của em gái sau mấy lần chiếu đèn xanh cũng đã khôi phục về bình thường, hai cái cục cưng nho nhỏ bắt đầu dễ nhìn hơn. Tháng cử của Ôn Dĩ Ninh đã quyết định sẽ ở tại Đường gia, Cảnh An Dương mời một nhóm hộ sinh chuyên nghiệp từ Hồng Kông đến, thực đơn dinh dưỡng khoa học, không áp đặt những quan niệm cổ hủ lạc hậu của những thế hệ trước, Ôn Dĩ Ninh được chăm sóc rất tốt.

Lượng công việc của Đường Kỳ Sâm gần như là giảm xuống mức thấp nhất trong vòng mười năm này, sau ngày hai đứa nhỏ được sinh ra, lúc anh trở về tập đoàn rồi đi ngang qua nhân viên, quản lý, bọn họ đều tươi cười chúc mừng anh. Ngày đó Kha Lễ ở tổng cục tham gia một cuộc họp liên quan đến thuế, về đến văn phòng đã là buổi chiều, Đường Kỳ Sâm ngồi trước bàn làm việc, nhìn anh ta xách trên tay linh kinh đủ thứ đồ thì hơi cau mày hỏi: "Cái gì đây?"

Kha Lễ luôn trầm ổn lúc này bỗng nhiên cũng trở nên lấp bắp, "Cái đó, Đường tổng, chúc mừng ngài. Mang gửi ngài chút quà cho bọn nhỏ."

Suy nghĩ của người đàn ông độc thân kim cương này rất trực tiếp, giao tình mấy năm của Đường Kỳ Sâm và anh ta vừa là thầy cũng vừa là bạn, không thể không bày tỏ cái gì được. Bởi vậy ngày hôm nay sau khi mở hộp đã cố tình lượn quanh trung tâm thương mại một vòng, Kha Lễ cũng chưa từng làm ba, hoàn toàn không có kinh nghiệm với trẻ nhỏ, đơn giản nói với nhân viên bán hàng mang món đồ đắt nhất ở nơi này cho mình xem, một bộ, không, hai bộ.

Giờ tan ca, Kha Lễ và Đường Kỳ Sâm cùng đi ra bãi đỗ xe, hai người đàn ông ngọc thụ lâm phong xách theo mấy túi lớn nhỏ toàn là đồ dùng cho trẻ con, hình ảnh này thật sự khiến người ta vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Đường gia đối với công tác nghề nghiệp đón hai sinh mệnh nhỏ này đã chuẩn bị vô cùng hoàn thiện, vậy nên cứ theo đó mà làm, một chút cũng không loạn. Bọn nhỏ có đội ngũ chăm sóc hùng hậu, lại có cả Cảnh An Dương và dì Chu một bên quản lý giám sát, ngoại trừ cho bú thì căn bản đều không cần Ôn Dĩ Ninh phải bận tâm. Đường lão gia tử tuy đối với chuyện này không biểu hiện ra quá nhiều quan tâm, nhưng khi chọn tên cho đứa nhỏ vẫn lặng lẽ lấy một tờ giấy ra tự tay viết chữ tiểu triện, tất cả đều là những cái tên đã được ông lựa chọn tỉ mỉ. Sau đó lại tìm trường bói trong nhà đến, cùng nhau xem xét nghiên cứu một lượt, cuối cùng lấy một chữ "Tây" làm tên lót.

Tiểu Ca Nhi - Đường Tây Triết, em gái Đường Tây Đóa, nữ danh tiểu Đóa Nhi.

Thế nhưng trong tháng này bỗng nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thời điểm nửa tháng Ôn Dĩ Ninh đột nhiên bị viêm tắc tuyến sữa, còn bị sốt cao, rạng sáng được đưa vào bệnh viện treo nước tiêu viêm. Đây là chuyện không có cách giải quyết, không cần thuốc cũng không cần đến người lớn chăm sóc, tiếp ba ngày nước thì xuất viện, chỉ là sữa mẹ không còn, tiểu Ca Nhi và tiểu Đóa Nhi chỉ có thể uống sữa bột.

Cảnh An Dương vẫn khá ổn với chuyện này, có thể thông cảm được. Thế nhưng khó tránh khỏi mấy lời lâm nhảm riu rít từ phía nữ quyền của Đường gia, mấy nhóm đến thăm sau đó khi ngồi riêng với Cảnh An Dương đều nói: "Sữa mẹ quan trọng lắm, không được bú sữa mẹ đứa nhỏ sẽ không phát triển hoàn thiện được."

Hay là: "Trong tháng sao lại đẻ cho nhiễm trùng thế? Người vợ này của Kỳ Sâm xem ra thể chất vẫn chưa đủ tốt, nhìn còn gầy gò yếu ớt, nhất định là vì muốn giữ dáng không chịu bồi bổ cơ thể."

Cảnh An Dương ban đầu còn khách khí đáp lời, đối với khách khứa đến chơi cũng không thể quá thất lễ. Thế nhưng có một vị bác họ của Đường Kỳ Sâm từng công tác ở Văn phòng Nghiên cứu Chính sách Trung ương hiện tại đã về hưu, rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên số lần đến đây cũng nhiều hơn bình thường. Sau đó Cảnh An Dương thật sự nghe phát phiền, không quá vui vẻ nói: "Con bé ngã bệnh thì có cách gì được đây? Không bú sữa mẹ thì không bú thôi, thiếu gì đứa nhỏ uống sữa bột lớn lên mà vẫn phát triển bình thường?"

Lúc đó vừa vặn Ôn Dĩ Ninh định xuống lầu lấy đồ, nghe được lời này đến đồ cũng không lấy, lặng lẽ trở về phòng ngủ.

Buổi tối có chút việc gấp nên Đường Kỳ Sâm không thể không đi, hơn chín giờ mới về đến nhà. Dì Chu mở cửa cho anh, trên người mặc một chiếc áo khoác len dài, động tác nhanh nhẹn vào phòng bếp bưng ra một bát cháo nóng cho anh, sau đó lại nhận lấy chiếc áo khoác anh vừa cởi ra, "Phu nhân nghỉ ngơi từ sớm, tiểu Ca Nhi và em gái cũng rất hiểu chuyện, ăn no rồi ngủ."

Đường Kỳ Sâm ngồi trên ghế sofa húp xong bát cháo mới đi lên lầu, kết quả lúc mở cửa ra lại nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh một mình buồn bã trốn trong chăn khóc.

Cô kéo chăn che kín đầu, chỉ lộ ra mười ngón tay giữ chiếc chăn, tự ép chính mình ngột ngạt bên trong, tiếng nức nở thì thoảng lại khe khẽ phát ra. Phát hiện thấy có người vào, cô vội vàng dừng khóc, giả vờ đã ngủ say. Đường Kỳ Sâm đi tới kéo chăn ra, gương mặt Ôn Dĩ Ninh đầy nước mắt, mí mắt cũng sưng vù.

Đường Kỳ Sâm vừa rồi ở dưới lầu đã nghe được dì Chu kể lại chuyện ban sáng, trong lòng nhất thời hiểu ra. Anh nhẹ nhàng gạt đi mấy sợi tóc dính sát bên má cô, nhẹ giọng nói: "Không bú sữa mẹ cũng không sao cả, Niệm Niệm đừng tự tạo áp lực cho mình."

Ôn Dĩ Ninh lắc đầu, tiếng nức nở lại không giữ được phát ra.

Đường Kỳ Sâm ôm cô vào trong lòng, trên khóe môi là ý cười nhân nhật, "Em là người mẹ tốt nhất trên đời này, em đã cố gắng lắm rồi."

Ôn Dĩ Ninh vẫn không lên tiếng.

Thật lâu sau đó Đường Kỳ Sâm mới như hiểu ra. Hẳn là cô tức cảnh sinh tình, nhớ đến Giang Liên Tuyết.

Sau đó một lần vị bác gái kia lại đến tìm Cảnh An Dương tán gẫu, nhai lại mấy lời cảm ràm cũ rích trùng hợp lúc Đường Kỳ Sâm từ trên thư phòng đi xuống, nghe bà ta trách móc Ôn Dĩ Ninh quá gầy không chịu bổ sung dinh dưỡng, ngọn lửa trong lòng anh nhất thời bị thổi bùng lên, mấy câu nói ra không nặng nhưng cũng không nhẹ, "Đó là vợ con, cô ấy thích làm cái gì thì làm cái đó, con sẵn lòng cung chiều cô ấy, bác nhắc mãi làm gì ạ?"

Bác gái kia ngượng ngập dừng lại, lén lút liếc nhìn Cảnh An Dương hi vọng bà nói đỡ mình một câu, nhưng Cảnh An Dương ngay ngắn ngồi đó bày ra cái dáng vẻ không liên quan đến mình, cuối cùng vẫn là che chở con cái.

Người đi rồi, Cảnh An Dương dĩ nhiên vẫn phải mắng Đường Kỳ Sâm vài câu, "Vừa rồi tự nhiên kích động thế làm cái gì? Cũng chỉ là một lão phu nhân miệng rảnh rồi không chịu nổi, nước đổ đầu vịt, ai sẽ nghĩ là thật chứ?"

Đường Kỳ Sâm lạnh giọng, "Người là của con, ai cũng không được chê trách."

Cảnh An Dương tóm ngay lấy câu này của anh, vương mắc bấy lâu nay trong lòng có cơ hội thoát ra, tức giận móc mĩa: "Vâng, người của con! Cái gì của con chứ? Giấy chứng nhận kết hôn còn chưa có, sau đó người chạy mất rồi mẹ xem con đi đâu nói lý lẽ!"

Con đã sinh ra, hai người lại chậm chạp không chịu chứng thực danh phận.

Cũng may Đường gia có quan hệ và tài nguyên, nếu không tiểu Ca Nhi và em gái đến cả giấy khai sinh cũng không làm được.

Cảnh An Dương có lần nhìn không được, con trai không khuyên được, vậy thì đi khuyên con dâu đi. Bà mang sổ hộ khẩu của Đường Kỳ Sâm đến, giao cho Ôn Dĩ Ninh rồi nói: "Thằng bé là chủ gia đình, lẽ loi một mình mãi cũng không được, bây giờ có cả tiểu Đóa Nhi và Tây Triết, cột người mẹ này cứ để trống mãi vậy cũng không đẹp."

Ôn Dĩ Ninh dĩ nhiên hiểu, gật đầu nhận lấy, nhưng sau đó vẫn bỏ đó mặc kệ sống chết.

Sau đó vẫn là ba Đường phải khuyên nhủ Cảnh An Dương, lời nói mang theo hàm ý sâu xa: "Quê của con bé có một tập tục cũ, nếu ba mẹ bất ngờ tạ thế thì trong vòng một năm con cái sẽ không làm hi sự. Con bé là giữ trọn đạo hiếu, thay thông gia tuân thủ thôi."

Cảnh An Dương ngăn người, sắc mặt từng chút từng chút một tái đi, còn có thể nói cái gì nữa đây.

Bởi vì bệnh vàng da của em gái tiến triển nặng nên tiểu Ca Nhi và em gái đều không tổ chức tiệc đầy tháng, bận rộn gần nửa tháng mới khỏi hẳn.

Buổi tiệc tổ chức bù sau đó cho hai đứa nhỏ, bạn bè họ hàng của Đường gia đều đến.

Đây cũng coi như là lần đầu tiên chính thức ra mắt của Ôn Dĩ Ninh, cô ôm tiểu Đóa Nhi, Đường Kỳ Sâm ôm tiểu Ca Nhi, một nhà bốn người đứng chỗ đó thật sự là lấn át mọi phong cảnh tuyệt mỹ. Cô em họ lần này quả nhiên mang đến một bao lì xì cực lớn, "Đây, nói lời giữ lời nhé!"

Đường Kỳ Sâm cười vui vẻ, quang cảnh xung quanh cũng theo đó mà ngập trong ý xuân, chộc cho Ôn Dĩ Ninh đứng một bên xấu hổ không ngẩng đầu nổi.

Mấy người đến sau đó Ôn Dĩ Ninh đều biết, đám người Phó Tây Bình này cũng không mấy ngay ngắn, rêu rao bày cả hàng xe trước cửa hội sở, sau đó mỗi người bước xuống đều mang theo cảm phần sục sôi, "Kẻ lớn tuổi nhất ngược lại cười cô vợ nhỏ tuổi nhất, hôm nay không vết cạn ví Đường tổng thì đám anh em độc thân chúng ta quá có lỗi với chính mình rồi."

Thế nhưng khi nhìn thấy người, từng người từng người đều là vui cười hơn hở, thật lòng thật dạ chúc mừng: "Anh có thể lập gia đình, anh em tụi này cũng coi như yên tâm!"

Thật tổn thọ, cứ như bàn giao hậu sự.

Phía Á Hối cũng có người đại diện đến, trong lúc Ôn Dĩ Ninh còn kiêm chức có quan hệ khá tốt với mấy cô gái trong cùng phòng ban, sau khi cô nghĩ việc bọn họ vẫn thường xuyên hỏi han ân cần. Trần Táp lần này cũng đặc biệt đề tâm, mang theo mấy người Dao Dao đến cùng. Dao Dao nhìn thấy Đường Kỳ Sâm vẫn sẽ không nhận được hồi hộp, thường ngày anh luôn là ông chủ lạnh như băng, quan hệ cấp trên cấp dưới phân ra rõ ràng. Thế nhưng hôm nay rõ ràng đã ôn hòa đi không ít, khách khí lịch sự bày tỏ sự cảm kích với bọn họ. Mấy cô gái tức thì đều cảm thán trong lòng, Dĩ Ninh vẫn là lợi hại nhất, có thể thu phục ông chủ ngoan ngoãn như mèo con.

Đón tiếp xong khách mời, mấy vị bảo mẫu đến đón hai đứa nhỏ đi. Phó Tây Bình vẫn luôn đứng bên cạnh, nhìn thấy Đường Kỳ Sâm cẩn thận từng chút một đặt tiểu Ca Nhi vào lòng bảo mẫu, xì một tiếng rồi nói, "Đường tổng của chúng ta xem ra rất thích con trai."

Đường Kỳ Sâm không phủ nhận, thẳng thắn nói: "Anh thích con trai."

Ôn Dĩ Ninh đứng bên cạnh liếc anh một cái.

Phó Tây Bình ái chà chà, lập tức tóm lấy câu này, "Tiểu Đóa Nhi thật đáng thương."

Đường Kỳ Sâm bình tĩnh nói: "Con gái của anh, chú có tư cách gì mà xót thương? Anh thích con trai bởi vì Tây Triết giống mẹ."

Bởi vì con trai giống em, nên tôi mới càng thích.

Dư vị ngấm thật lâu không tan đi, Phó Tây Bình chặc lưỡi, càng xót rồi, là xót cho chính mình.

Buổi tối, Ôn Dĩ Ninh dỗ hai đứa nhỏ ngủ rồi mới trở lại phòng ngủ. Đường Kỳ Sâm mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu xám, bên ngoài là chiếc áo len sọc đen rộng rãi, đang ngồi ở bàn làm việc, trước mặt đặt chiếc notebook. Kha Lễ gửi cho anh vài bản báo cáo, có một vài cái là hạng mục nền tảng ở nước ngoài, bởi vì lệch múi giờ nên anh nhất định phải lập tức trả lời email này. Những phương diện liên quan hơi nhiều, Đường Kỳ Sâm vừa nhìn điều khoản vừa đánh chữ trả lời đúng là vẫn có chút vất vả. Ôn Dĩ Ninh đứng bên cạnh bình tĩnh xem một lúc, sau đó nhẹ giọng nói: "Anh nói đơn giản cho em, em giúp anh trả lời."

Căn cơ tiếng Anh của Ôn Dĩ Ninh đủ vững vàng, dù phức tạp lạ lẫm thế nào cô cũng có thể dịch ra một cách trôi chảy. Có vợ hiền ở bên hỗ trợ, hiệu suất quả nhiên cao hơn rất nhiều, cuối cùng Đường Kỳ Sâm soát lại một lượt, sửa hai cái ty lệ phần trăm rồi gửi đi cho công ty con bên kia.

Công việc hoàn thành, Ôn Dĩ Ninh đứng lên duỗi eo, vừa muốn xoay người đi ngủ thì bị Đường Kỳ Sâm đang ngồi đưa tay ôm lấy.

Ôn Dĩ Ninh mặc bộ đồ ngủ bằng lụa, dây chun quần khá lỏng, bị anh kéo tới liền bị tụt xuống một đoạn ngắn. Da thịt trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, rung động rất nhỏ, thế nhưng lực xung kích đến thị giác lại lớn vô cùng.

Đường Kỳ Sâm vẫn luôn cảm thấy đường nét thân thể cô đặc biệt có mùi vị phụ nữ trưởng thành. Đặc biệt là sau khi làm mẹ, khí chất trở nên ý nhị mà phong tình, khiến anh say mê không muốn thoát ra.

Ôn Dĩ Ninh ngồi trên đùi Đường Kỳ Sâm, thân thể của hai người vẫn luôn hòa hợp mười phần, rất nhanh làm thức tỉnh ký ức của đối phương.

Đường Kỳ Sâm khi nổi lên ý nghĩ làm chuyện xấu rất có dáng vẻ của một tên du côn, anh đẩy chiếc notebook sang một bên, ôm người đặt trên chiếc bàn rộng lớn. Ôn Dĩ Ninh bị anh rướn người áp tới, cười đến mức cả hai vai đều run rẩy. Bóng đêm ngày một dày đặc, đêm xuân xinh tươi vô hạn.

Sau khi thỏa mãn, trên trán hai người đều phủ một tầng mồ hôi li ti, Đường Kỳ Sâm ôm cô điều hòa nhịp thở, nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Dĩ Ninh, trở về làm việc nhé? Về chỗ Trần Táp hoặc muốn chuyển đi phòng ban nào đều được."

Ôn Dĩ Ninh im lặng, không nói gì.

Đường Kỳ Sâm hôn lên tóc cô, "Không vội, đều theo ý em."

Ôn Dĩ Ninh lúc này mới ừ một tiếng, rất nhẹ.

Đường Kỳ Sâm để trần xuống giường đi rửa mặt, lúc đưa lưng về phía cô còn để lại một câu: "Đúng rồi, sáng mai tôi mang em đi gặp một người."

Chiều ngày hôm sau, Đường Kỳ Sâm đưa cô ra ngoại ô, xe đến trước một căn biệt thự tinh mịch vắng vẻ thì dừng lại. Nơi đó đã có sẵn Hoắc Lễ Minh đứng chờ, thấy người thì vẫy tay ra hiệu, "Anh, chỗ này."

"Người đến rồi?" Đường Kỳ Sâm đi tới.

Hoắc Lễ Minh gật đầu, "Đều đã đến."

Ôn Dĩ Ninh vẫn chưa hiểu ra làm sao, liếc nhìn Đường Kỳ Sâm. Đường Kỳ Sâm mỉm cười, nhẹ vỗ lên mu bàn tay cô, sau đó cầm tay cô đi vào căn biệt thự.

Bên trong đang nấu trà, hương trà nhàn nhạt phiêu đảng trong không khí, gió đầu hạ mang theo sức sống mãnh liệt của sinh mệnh xuyên qua cánh cửa sổ mở một nửa len lỏi vào bầu không gian bên trong. Nơi đó có hai người đang ngồi, một già một trẻ. Lớn tuổi là một người trung niên khoảng bốn mươi, trên người vận kiểu áo Tôn Trung Sơn, toát ra khí chất nho nhã lễ độ, chớp mắt đặt chiếc kính gọng đen càng làm nổi bật lên khí tiết chính trực. Trẻ tuổi là một nam sinh, Ôn Dĩ Ninh vừa nhìn liền chắc chắn, trong nháy mắt hai chân như đổ chũm chũy lại.

Cô liếc một cái là nhận ra đây chính là kẻ khả nghi năm đó, cũng chính là vai nam chính dẫn đến án tử sát của Ôn Dĩ An trong cuốn nhật ký của con bé, theo đuổi con bé, đùa giỡn con bé, cuối cùng lại vứt bỏ không chút thương tiếc.

Trút bỏ hơi thở thiếu niên, hiện tại đã là một thanh niên trẻ tuổi mi thanh mục tú.

Hoắc Lễ Minh đứng giữa hai bên, giới thiệu: "Đây là Trương Thần, vị này là luật sư Tần. Vị này, Ôn Dĩ Ninh."

Luật sư Tần bước lên trước, chủ động đưa tay ra, "Ôn tiểu thư, xin chào."

Ôn Dĩ Ninh vẫn còn ngây ngốc đứng đó, nửa ngày không phản ứng lại. Đường Kỳ Sâm đứng bên cạnh tự nhiên thay cô bắt tay, nắm gọn lại mạnh mẽ, "Luật sư Tần."

Năm người ngồi xuống, ấm trà bốc lên từng sợi khói trắng, kéo ra một đoạn dài mà không tan, mỏng manh quán quýt. Ôn Dĩ Ninh lấy lại tri giác, ánh mắt dần nổi lên hận thù, nhìn chằm chằm Trương Thần không rời.

Trương Thần được luật sư Tần ra hiệu bằng ánh mắt, gạt đầu rồi quay sang đối mặt với Ôn Dĩ Ninh, thản nhiên không giả dối nói: "Chị Dĩ Ninh, em cũng là sau khi từ Anh về mới biết chị vẫn luôn tìm em. Hóa ra hiểu lầm giữa chúng ta đã kéo dài nhiều năm như vậy."

Ánh mắt Ôn Dĩ Ninh hiện ra sắc bén, cứng rắn hỏi vặn, "Hiểu lầm?"

Trương Thần hơi mím môi, giữa hai hàng lông mày cũng là vạn phần bất đắc dĩ, "Em không biết trong nhật ký của bạn học Ôn Dĩ An đã viết về em như thế nào, nhưng xin chị hãy tin tưởng, em và cô bạn ấy gần như là người xa lạ, trước ngày hôm nay em thậm chí còn không nhớ được tên của bạn ấy."

Ôn Dĩ Ninh nổi giận, kích động muốn đứng dậy. Nhưng Đường Kỳ Sâm ngồi bên cạnh đã kịp thời kéo lại tay cô, dùng sức nắm chặt.

Cô lại như con rối bị điều khiển, mềm nhũn ngồi về chỗ cũ.

"Năm em tốt nghiệp cấp ba có cùng bạn bè đến Giang Nam chơi, cũng coi như đó là trạm đầu tiên chuyến du lịch sau khi tốt nghiệp, chúng em đón một người bạn ở tỉnh H, sau đó lại ngồi tàu cao tốc đi Thẩm Quyển, thời gian em ở lại tỉnh H thậm chí còn chưa quá 12 tiếng. Nếu chị không tin em có thể cho chị xem ghi chép lại về tàu em đã mua năm đó, thời gian đến, thời gian đi, mấy thứ này hoàn toàn không thể làm giả."

Trương Thần mở điện thoại ra, tìm tấm ảnh chụp tin nhắn đặt vé qua mạng rồi đưa đến trước mặt cô.

"Tháng trước bác Tần đột nhiên nói với em chuyện này, em cũng rất mờ mịt. Em không quen biết bạn học Ôn Dĩ An, sao có thể theo đuổi bạn ấy được

chứ? Nói chuyện yêu đương càng là lời nói vô căn cứ." Trương Thần khách quan nói ra sự thật, "Để làm rõ chân tướng, em đã liên hệ với những người cùng em đến tỉnh H năm đó, biết được Ôn Dĩ An là bạn cùng lớp với người bạn chúng em cần đón đi. Khi ấy chúng em chờ cậu ấy ngoài cổng trường, có thể trùng hợp gặp Ôn Dĩ An đi ngang qua và thấy được em." Trương Thần áy náy nói: "Chị Dĩ Ninh, xin lỗi, đây là mối liên kết duy nhất em có thể nghĩ tới."

Ôn Dĩ Ninh còn đang nhìn thông tin vé tàu trên điện thoại của cậu ta, hết lần này đến lần khác, từng câu từng chữ trong lời của cậu ta cũng không thiếu mất một chữ hướng về màng nhĩ của cô mà đâm xuyên.

Cô muốn phủ nhận, muốn chỉ trích, muốn tìm ra sơ hở trong lời nói của cậu ta, thế nhưng cô hoàn toàn bất lực.

Luật sư Tần tiếp lời, giọng nói hờn hậu mộc mạc, "Ôn tiểu thư, đầu tiên là phải xin lỗi cô, nhắc lại chuyện thương tâm này cũng không phải điều chúng tôi mong muốn. Nhưng cô yên tâm, Đường tổng và tôi đã hợp tác nhiều năm, sau khi nhận được ủy thác của ngài ấy tôi đã lập tức bắt tay vào việc điều tra. Sự thật đúng là như vậy, Trương Thần chỉ đi qua tỉnh H một lần, sau đó không hề quay lại. Còn về em gái của cô, khi đó căn bệnh trầm cảm đã rất nghiêm trọng, hẳn là đột nhiên nảy sinh hảo cảm với Trương Thần nên mới tự mình tưởng tượng, hư cấu ra một quá trình luyến ái biệt ly hoàn chỉnh, trong khi trên thực tế Trương Thần hoàn toàn không hề biết gì cả."

Luật sư Tần là Chủ tịch Hội luật sư hình biện toàn quốc, trong lĩnh vực tố tụng này có uy danh cực kỳ cao, trên người toát ra chính khí, mỗi một câu nói ra đều mang theo phân lượng.

Ôn Dĩ An vốn chỉ đặt bản thân trong cái thế giới tinh thần giả lập của chính mình.

Toàn bộ nội dung trong cuốn nhật ký đó, Trương Thần theo đuôi, nói chuyện yêu đương, lên giường, lừa yêu, chia tay, bức di thư cuối cùng bởi vì không chịu được đã kích "thất tình" kia, hết thấy đều là Ôn Dĩ An đơn phương ảo tưởng vẽ ra huyền hoặc chính mình.

Chỉ có tự sát là thật.

Ôn Dĩ Ninh chậm rãi chấp nối đám đầu mối hỗn độn lại thành một câu chuyện hoàn chỉnh, đầu óc mờ mịt trống rỗng. Tựa như chiếc tivi đột nhiên mất tín hiệu, màn hình phủ kín những chùm hoa tuyết khô khan đơn điệu. Cô cúi đầu, khuỷu tay chống đầu gối, những ngón tay hung hăng day nếm tâm của chính mình. Sự thật là thế! Vậy mà lại là như thế! Từng ấy năm cố chấp, từng ấy năm kiên trì, hiện tại nhìn lại đều là ảo cảnh, thoát cái tan đi như bong bóng xà phòng. Cô kiên trì ở lại Thượng Hải to lớn này, không ngừng phấn đấu vươn lên, mài giũa và chạm, đẩy bản thân chịu khổ cực trong một ngành nghề hoàn toàn không có chút kinh nghiệm, tất cả đều là vì một thứ chấp niệm mà người khác không thể hiểu nổi.

Cơ thể cô như một quả bóng không ngừng bị bom căng, bỗng bành mồm mịt giữa không trung, cuối cùng bụp một tiếng nổ tung, tự do rơi xuống, cuối cùng ngã phịch xuống mặt đất, mất đi phương hướng.

Cô khép lại đôi mắt khô cạn không chảy ra nổi một giọt nước mắt.

Lúc đi, Trương Thần lấy từ trong balô một quyển sách dày cộp lại cứng ngắt, sau đó đi đến trước mặt Ôn Dĩ Ninh ngồi xổm xuống, ánh mắt sạch sẽ tràn ngập cảm thông thương xót, cậu ta đặt cuốn sách đó vào lòng bàn tay Ôn Dĩ Ninh, "Chị, cầu cho chị tương lai đều tốt đẹp."

Đó là một quyển Thánh Kinh.

Trên đường trở về, Ôn Dĩ Ninh ngồi trên ghế lái phụ không nói một câu. Không khóc cũng không nháo, thậm chí một chút cảm xúc bi thương cũng không nhìn ra, lúc sắp lái vào nội thành đi ngang qua một cái đập nước, Ôn Dĩ Ninh đột nhiên kêu dừng.

Đường Kỳ Sâm dừng xe.

Xuống xe, mái tóc của Ôn Dĩ Ninh lập tức bị gió thối năm thổi loạn, cô bước nhanh đến trước lan can, đầu tiên chỉ chống hai tay, sống lưng hơi cong. Nhưng dần dần không chịu nổi, đầu gối khuỷu xuống quỳ trên mặt đất. Cô ôm ngực bắt đầu nôn khan, trong dạ dày không ngừng cuộn trào lên, bụng co giật, thậm chí mỗi động tác đều động đến vết mổ nhưng cũng không thể dựa xuống khó chịu nơi dạ dày. Cái gì cũng không nôn ra được, nhưng cô hoàn toàn không khống chế được thân thể, cả người co quắp một chỗ. Mãi đến khi Đường Kỳ Sâm từ phía sau ôm lấy cô, lòng bàn tay ấm áp vén vạt áo cô lên, đặt trên bụng xoa nhẹ theo quy luật.

Hô hấp dần thông thuận trở lại, chậm chậm trở về bình thường.

Đường Kỳ Sâm im lặng ở một bên, cuối cùng nhẹ giọng nói: "Muốn khóc thì khóc đi, khóc xong rồi sẽ dễ chịu hơn nhiều."

Thế nhưng Ôn Dĩ Ninh lại cực kỳ yên tĩnh, cô nhìn chằm chằm mặt nước và những rặng núi phía xa, ánh mắt u tối mà tiêu tụy. Lần này từ đầu đến cuối cô đều không khóc, thỉnh thoảng hỏi: "Anh tin vào số mệnh không?"

Đường Kỳ Sâm bình tĩnh trả lời, "Trước đây không tin, nhưng sau khi gặp em tôi đã tin."

Ôn Dĩ Ninh khẽ chớp mắt, trầm thấp đáp một tiếng, "Mỗi người sinh ra trên đời đều đã được nó an bài xong xuôi, trắng đen đúng sai, chưa đi đến cuối cùng ai có thể nói chính xác được chứ? Vận mệnh tràn ngập biến số, cũng có vô vàn bi thương."

..... Vậy là đủ rồi.

- - - - -

Tháng tám ở Thượng Hải vô cùng nóng, thêm chuyện bọn nhỏ từ sau khi sinh vẫn chưa từng về tổ gia ở Hồng Kông, Cảnh An Dương liền nhân cơ hội này mang theo tiểu Ca Nhi và tiểu Đóa Nhi về Hồng Kông một thời gian.

Tâm tư của Cảnh An Dương tỉ mỉ, bà là nữ chủ nhân có thừa khả năng ra quyết định, cũng không vừa ý cho người trẻ tuổi chăm sóc trẻ nhỏ không quen tay, vì lẽ đó trên căn bản mọi việc đều là do bà quản lý trông nom. Cảnh An Dương đối với người ngoài nghiêm khắc, nhưng lại vô cùng bao che khuyết điểm cho người mình, thậm chí có thể gọi là nuông chiều. Chăm sóc con nhỏ rất vất vả, còn khiến người nhanh già, bởi vậy bà chưa từng để Ôn Dĩ Ninh phải mệt nhọc, bà vù được thuê về chăm sóc cho hai đứa nhỏ đều đã được đào tạo và nhận bằng chứng nhận ở nước ngoài, ai cũng bớt lo.

Mấy ngày nay nhiệt độ đã vượt ngưỡng 40 độ C, tập đoàn Á Hối quyết định cho toàn bộ nhân viên một kỳ nghỉ, tính cả thứ bảy chủ nhật là năm ngày, không dài không ngắn.

Đường Kỳ Sâm hỏi Ôn Dĩ Ninh muốn đi đâu chơi.

Ôn Dĩ Ninh chần chừ rất lâu, cuối cùng nhỏ nhẹ nói: "Em muốn về nhà."

Do dự và rụt rè thể hiện quá rõ ràng, trái tim Đường Kỳ Sâm hơi thất lại, sau đó nắm chặt tay cô, mỉm cười đáp ứng: "Được, về nhà. Còn có, Niệm Niệm, ở trước mặt tôi không cần giấu diếm bất cứ điều gì cả, có yêu cầu gì cứ nói với tôi."

Trưa thứ tư lái xe về tỉnh H, được Lý Tiểu Lượng đón gió tẩy trần, nhiệt tình mời hai người đi ăn. Có điều không còn mãi là một mình như trước nữa, bởi lần này bên cạnh thầy giáo Tiểu Lượng đã có thêm một người. Đường Kỳ Sâm và Ôn Dĩ Ninh từ xa đi tới đã thấy hai người ngồi trong xe nhiệt tình đầu vô miệng không ngừng. Ôn Dĩ Ninh chăm chú nhìn kỹ, người bên cạnh là một cô gái, tóc ngắn ôm lấy khuôn mặt nho nhỏ, làm nổi bật lên đôi mắt linh động sáng lấp lánh.

Đến trước mặt, Lý Tiểu Lượng không nhịn được giải bày khổ tâm chất chứa với Ôn Dĩ Ninh, "Rốt cuộc kiếp trước tớ tạo phải cái nghiệt gì mà kiếp này ngu ngốc dính phải cô ấy vậy chứ!"

Cô gái kia đẩy anh ta một cái, "Chắc chắn rồi, làm bậy quá nhiều nên trời cao mới phái em đến thu thập anh đấy." Nói xong, cô ấy hào phóng hoạt bát tự giới thiệu bản thân, "Xin chào, tôi là Tề Yên."

Một bữa cơm trưa hòa hợp, thầy giáo Tiểu Lượng và Tề Yên đôi ba câu lại chạnh chọc, người cũng như tên, riu ra riu rít, cả người đầy sức sống. Cơm nước xong xuôi, Tề Yên thấp giọng hỏi Lý Tiểu Lượng, "Đây là cô gái anh thích đấy hả?"

Lý Tiểu Lượng vội che miệng cô ấy, tức nổ phổi: "Đừng có nói linh tinh! Người ta đã kết hôn rồi đấy! Đừng có để ông chồng đó hiểu lầm!"

Đường Kỳ Sâm đi phía trước mấy bước nghe được thì mỉm cười, thỉnh thoảng quay đầu lại, nhàn tản nói: "Yên tâm, tôi không hiểu lầm."

Lý Tiểu Lượng ngơ ngác, ách?! Cái tên nhà giàu xấu xa này lại đang khoe khoang đấy hả! Sớm biết lúc trước đã thu của anh mười vạn tiền lương!

Buổi chiều lại tụ tập với mấy người bạn thân của Ôn Dĩ Ninh, Đường Kỳ Sâm làm tròn vai sứ giả hộ hoa, cao lớn anh tuấn, một thân trang phục mùa hè nhạt màu là mẫu mới nhất năm nay của Armani, khiến cho anh lại càng thêm trầm ổn và có khí chất. Mái tóc vuốt ngược lên, ngọc thụ lâm phong đứng ở chỗ đó, cho cho hội chị em một trận hai mắt hiện ra hình trái tim.

Đường Kỳ Sâm ở bên ngoài rất cho Ôn Dĩ Ninh mặt mũi, làm gì cũng ôn nhu chăm sóc, vô cùng tự giác đi tính tiền từ sớm, thấy cô thích ăn bánh ngọt dâu tây kia còn đóng gói một phần mang về.

Ôn Dĩ Ninh ngoài miệng không nói gì, nhưng khóe mắt đã giật giật mấy lần, đàn ông lúc muốn nhấn mạnh thân phận của bản thân thật sự là muốn chặn cũng không chặn nổi.

Về đến nhà đã là hơn tám giờ tối.

Nơi này vẫn có Lý Tiểu Lượng giúp cô chăm nom, một tuần dọn dẹp qua một lần, trời quang sẽ mở cửa cho thông thoáng, duy trì chút hơi thở cuộc sống. Tủ giày của Giang Liên Tuyết một đôi cũng không xê dịch, nguyên xi đặt ở đó, Ôn Dĩ Ninh lấy một chiếc khăn lau sạch sẽ đôi giày cao gót lúc trước bà thích nhất kia.

Toàn bộ quá trình đều vô cùng bình tĩnh thản nhiên, đã một năm trôi qua, cũng không có gì là không thể tiếp nhận nữa rồi.

Sau khi hết bận, Ôn Dĩ Ninh lại vào bếp gọt mấy quả táo rồi bung ra, cầm đĩa cắm vào một miếng rồi đút vào miệng Đường Kỳ Sâm.

Đường Kỳ Sâm há miệng cắn một đầu của miếng dưa, nhưng không ăn vào miệng mà vòng tay phải về sau đầu cô kéo người về phía mình, sau đó áp sát mặt tới, đặt đầu kia của miếng táo bên môi cô. Ôn Dĩ Ninh không tránh kịp, chỉ có thể thuận theo anh cắn lấy. Đường Kỳ Sâm chậm rãi nhai, càng ngày càng gần, cuối cùng mỗi chạm môi, nụ hôn mang theo vị táo mát lạnh.

Khóe môi Ôn Dĩ Ninh mang theo ý cười, sóng mắt lưu chuyển.

Cô bước lên một bước, ngồi trên đùi Đường Kỳ Sâm, vừa muốn ôm cổ anh giao lưu sâu hơn thì bị Đường Kỳ Sâm đẩy ra, cả người cũng theo đó ngã ra sau, hất cằm nuông nài, bày ra cái vẻ mặt phi thường mê người.

Anh cố ý câu dẫn cô.

Ôn Dĩ Ninh đưa tay ổng, đặt trên chiếc cúc áo sơ mi đầu tiên.

Nhưng không thực hiện được, bởi cổ tay đã bị anh bắt lấy.

Đường Kỳ Sâm bày ra dáng vẻ quân tử chính trực không nhiễm bụi trần, "Ôn tiểu thư, em không cho tôi danh phận, tôi không thể để cho em chạm được."

Ôn Dĩ Ninh bật cười, ngón tay dí dí giữa trán anh, "Anh còn muốn danh phận gì nữa hả? Tiểu Ca Nhi và tiểu Đóa Nhi đều là sinh cho anh rồi."

Trong giọng của Đường Kỳ Sâm thoát cái mang theo ám ức, rất nhẹ nói một câu, "Tôi muốn danh phận chồng của Ôn Dĩ Ninh, có thể không hả?"

Ôn Dĩ Ninh ngẩn người, đã bị người ôm lấy.

Sức lực rất lớn, như muốn đem người nhập vào máu xương. Đường Kỳ Sâm không nhìn được, lúc cô ngẩng cái cổ thon dài lên thỉnh thoảng cắn một cái không nặng không nhẹ, trầm giọng nói: "Ôn Dĩ Ninh, bao giờ em mới chịu đi đăng ký kết hôn với tôi? Hà?"

Ôn Dĩ Ninh bị anh vừa cắn vừa mút cười ha hả, nghiêng đầu né tránh, vui vẻ nhảy xuống ghế sofa, như cười mà như không cười nhìn anh.

Đường Kỳ Sâm ngồi tại chỗ duỗi ngón tay trở dùng sức chỉ chỉ cô, thật sự là không biết phải làm sao với cô.

Có mấy lời không cần lặp lại nhiều lần, ý tứ ai cũng đã rõ ràng, trong lòng đều có chừng mực. Đề tài này nhắc lên rồi tự nhiên hạ xuống như thế, hai người tằm xong, mỗi người chia ra làm chuyện của mình. Đường Kỳ Sâm ngồi trong phòng khách xem một bộ phim Đan Mạch, khả năng suy luận của anh không tệ, nội dung dù có khó hiểu đến mấy cũng có thể từ một suy ra hai, thậm chí biết được kết cục cuối cùng. Ôn Dĩ Ninh ở trong phòng ngủ của mình thu dọn đồ đạc, thuận tiện sắp xếp lại tủ sách một lượt, sau đó bởi vì muốn tra vài thứ nên đi mở chiếc máy tính bàn đã lâu không dùng kia ra.

Lâu rồi không dùng đến..... hẳn là đã hơn một năm.

Ôn Dĩ Ninh còn lo lắng nó quá cũ kỹ không thể khởi động, may là vẫn được, chỉ hơi chậm một chút.

Chờ cô thay xong ga trải giường thì máy tính cũng khởi động xong xuôi. Cô nhìn màn hình, bỗng nhiên sững sờ dừng tầm mắt lại ở một tập tin video yên tĩnh nằm trong góc.

Ôn Dĩ Ninh chớp mắt, theo bản năng cầm con chuột mở ra.

Máy thật sự quá chậm, tải một hồi lâu mới phát ra được video kia. Sau mấy giây ổng kính nghiêng ngả, cuối cùng mới trở về rõ ràng, bóng người Giang Liên Tuyết hiện lên.

Có lẽ bà dùng điện thoại của mình quay lại, khuôn mặt xinh đẹp phong tình kia vẫn giống hệt như trong quá khứ, giọng nói của Giang Liên Tuyết lại như từ kiếp trước xuyên đến kiếp này, hướng về phía ổng kính cười cười, câu nói đầu tiên là: "Cũng không biết nha đầu thối có thể tìm được đoạn video này không..... Hoặc là chờ đến khi con thấy được thì chúng ta cũng đã không gặp mặt nhau một thời gian rất lâu rồi....."

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Nguyên cùng người già đi (6)

Video này Giang Liên Tuyết quay rất gượng gạo, hẳn là sau nhiều lần chỉnh chỉnh sửa sửa mới hơi hài lòng một chút. Bởi vì sau khi bà nói hai câu này bỗng nhiên tạm dừng, đưa tay xua xua trước màn hình, sau đó lầm bầm: "Không thể nào, lại không có in tờ nét rồi? Cái điện thoại dòm gì thế không biết, mấy thứ đồ miễn phí quả thật không dễ xài!"

Ôn Dĩ Ninh nghe vậy, khóe miệng hơi giương lên.

Mạng ở nhà vẫn là từ hồi đó dọn nhà được một công ty di động mời chào, nộp hai trăm đồng là có thể miễn phí dùng mạng hai năm. Khi đó cô đã khuyên Giang Liên Tuyết, nói nhà thầy giáo Tiểu Lượng cũng đã lắp rồi, nhưng tín hiệu kém vô cùng, bà đừng có tham rẻ làm gì. Nhưng Giang Liên Tuyết sao có thể không tham chứ? Kết quả chứng minh cô hoàn toàn đúng, có lúc xem một bộ phim truyền hình thôi cũng phải dừng lại đến mấy lần, chọc cho bà cáu đến mức chửi má nó.

Giang Liên Tuyết trong video lại đứng dậy, đi đến trước ổng kính hươ hươ tay.

Đúng lúc này Đường Kỳ Sâm đi vào, nhìn thấy thì khựng lại.

Cuối cùng cũng được.

Giang Liên Tuyết ngồi về ghế sofa, không được tự nhiên mím mím môi, sau đó gạt một lọn tóc về sau tai, mắt nhìn thẳng về phía này.

Bà kéo ra một nụ cười, sau đó gọi một tiếng, "Con gái ngoan."

Viên mắt nóng lên, Ôn Di Ninh thấp giọng đáp một tiếng: "Vâng."

Sau đó, Giang Liên Tuyết im lặng một thời gian rất dài. Bà chăm chú nhìn về phía ông kính, mi mắt khẽ động, mấy lần muốn mở miệng nhưng cuối cùng đều mím môi nuốt về.

Đường Kỳ Sâm ngồi xuống bên cạnh Ôn Di Ninh, sợ cô mất khống chế nên lặng lẽ nhẹ nhàng nắm lấy bà vai cô.

Giang Liên Tuyết đan mười ngón tay lại với nhau rồi đặt lên đầu gối, bà đã trang điểm, màu son đỏ tươi, thế nhưng vẫn không thể giấu đi nét mắt mắt trên khuôn mặt xinh đẹp đó. "Vốn không định quay cái video này đâu, nhưng mẹ biết với cái tính cách đó của con hẳn là sẽ không dễ dàng thả xuống, chưa biết chừng sau lưng còn mắng mẹ không ra gì đây. Vậy thì cứ mắng đi, nếu mắng ra khiến lòng con thoải mái hơn một chút thì mẹ cũng nhẹ lòng."

Giang Liên Tuyết thở hắt ra, tựa như hơi căng thẳng, nhưng rất nhanh lại thần nhiên can đảm thừa nhận: "Là mẹ tự mình muốn đi, không liên quan gì đến con, bản thân mẹ không muốn điều trị. Con người bây giờ thật kỳ lạ, những căn bệnh cổ quái kỳ lạ có trị cũng như không nhưng lại vẫn cứ cố trị, đều đáng thương. Aiz, đây nhất định là báo ứng của mẹ rồi, tuổi trẻ không hiểu chuyện nên mới đi đoạn tuyệt quan hệ với ông ngoại con, còn chọc cho bà ngoại tức giận đến mức bệnh tim tái phát rồi đột tử, mấy chục năm trôi qua, mẹ còn cho rằng cuộc đời mình rất cuộc sắp đến hồi tốt đẹp, kết quả, đã là món nợ thì không thể thiếu một phần. Hừ, tất cả đều tại ông bố ma quỷ Ôn Mạnh Lương kia của con! Tên cận bà súc sinh không có gì tốt!"

Một khi con giận có được cơ hội thoải bùng, liền cứ như vậy xả ra một trận đã đời. Khí thế của Giang nữ sĩ so với năm đó vẫn không hề giảm, ba Ôn đã rời khỏi nhân thế được gần chục năm hẳn cũng không nghĩ đến bản thân khi còn sống bị người ta ghim tên, chết rồi vẫn có người nhớ mãi không quên như vậy.

Nghịch duyên cũng là duyên, một đời ngắn ngủi này của ông coi như không lỗ vốn.

Giang Liên Tuyết một khi mắng người sẽ hung hăng không cần mạng nên hơi thở cũng gấp gấp theo, bà nghỉ một hồi lấy hơi, sau khi kéo về chút sức lực mới nói tiếp: "Không biết bao giờ con mới phát hiện ra cái video này, nhưng nếu thấy được rồi, con gái ngoan, đừng tìm mẹ nữa. Sống cuộc sống của mình cho thật tốt. Từ khi con còn nhỏ mẹ đã không dạy dỗ được con bao nhiêu, con sống ra làm sao, sống như thế nào đều là của chính con, là phúc cũng là theo lẽ dĩ nhiên nên được hưởng. Vì thế nên sau này mẹ chết đi rồi, dù con có không lo ma chay cho mẹ thì mẹ cũng sẽ không trách con."

Giang Liên Tuyết bỗng nhiên cười cười, ánh mắt bình thản trấn định, không tìm được trong đó một chút gì gọi là do dự và không nở buông bỏ, giọng nói êm tai đều đều, tựa như đang kể về chuyện cũ của một người khác, "Mẹ đã từng đến một bệnh viện ung thư xem những người chữa bệnh bằng hóa chất, tóc đều không còn, vành mắt lõm sâu, miệng há lớn, máu thịt lẫn lộn cũng phải làm như không thấy. Mẹ đứng trên hành lang, nghe thấy từ bốn phương tám hướng đều là tiếng kêu rên thảm thiết, sống sót thống khổ như vậy, cần gì chứ?"

Ôn Di Ninh nhìn chằm chằm màn hình, nước mắt một giọt rồi lại một giọt nhỏ xuống, thế nhưng từ đầu đến cuối không phát ra một tiếng nức nở, hết mực yên tĩnh.

Đường Kỳ Sâm vỗ vỗ vai cô, cũng mím môi không nói.

"Có thể để lại cho con mẹ đều đã để lại cả rồi, à, trên bàn trang điểm của con có một hộp mỹ phẩm bỏ đó đã lâu không thấy con dùng, trong đó có một thỏi son màu rất đẹp nên mẹ lấy rồi nhé. Tiền tiết kiệm trong nhà gửi đi cũng có mấy trăm ngàn, con giữ lại, cũng là để cho mình một đường lui. Thứ này đừng cho Đường Kỳ Sâm xem, tránh để cậu ta trách cứ. Lời mẹ nói luôn không êm tai mà." Giang Liên Tuyết lại nở nụ cười phong tình rồi yên lặng một hồi, bà cầm hộp thuốc lá bên cạnh lên, rút một điếu đặt bên khóe miệng, tiếng bật lửa khẽ vang lên, khói thuốc lượn lơ vô định, đầu thuốc lóe lên rồi lại vụt tắt.

Thời gian nửa điếu thuốc.

Giang Liên Tuyết ho khan vài tiếng, sau đó híp mắt nhìn lên trần nhà, "Còn có Dương Chính Quốc, ông ấy là người đàn ông hoàng, cũng tốt bụng. Là mẹ có lỗi với ông ấy, mẹ càng không thể đẩy gánh nặng này cho ông ấy, đây là số mệnh của mẹ, là tội lỗi ông ấy không đáng phải chịu liên lụy. Sau hai lần tiếp xúc mẹ cũng đã nhìn ra, Dương Chính Quốc là người vừa có tình lại vừa có nghĩa, nhưng mẹ không có cái phúc khí này. Người này và con thật giống nhau, đều không có mắt, không làm nghiêm trọng lên một chút đều sẽ không chịu thừa nhận. Cứ coi như mẹ là một con đàn bà lừa đảo đi, à nhưng mà, đừng phải người mẹ xinh đẹp này của con rồi, sau đó sợ là cả đời ông ấy sẽ không vừa mắt thêm ai nữa đâu ha ha ha. Đúng rồi, mẹ còn mua mấy túi lớn quần áo cho ông ấy, già đầu như vậy rồi mà không chịu chăm chút hình tượng một chút, đứng bên cạnh mẹ thật sự quá lệch tông. Đáng tiếc, không có cơ hội đưa cho ông ấy."

Bà cười cười, khóe mắt đuôi lông mày đều đọng đầy đura tình, thế nhưng đôi mắt trống rỗng, chốc lát mới có ánh sáng lóe lên.

"Còn con nữa, con nhỏ chết tiết không có lương tâm! Từ cái ngày con quyết định đến Thượng Hải làm việc mẹ đã biết con sẽ không về nữa mà! Cái mệnh này của mẹ không có gì tốt, khi còn trẻ gặp phải kẻ cận bà, còn đang độ xuân xanh thì chồng chết, trung niên lại mất con, mẹ kiếp, ông trời đúng là có mắt như mù! Nhưng cũng may là nhà đầu con không chịu thua kém ai...." Giang Liên Tuyết cúi đầu, hai bà vai gầy gò liền một đường với cổ, trong khoảnh khắc bỗng nhìn ra lưu luyến không rời bị bà ăn giấu đi, giọng nói trở nên nghẹn ngào: "Mẹ con từng ấy năm, duyên phận đến đây cũng không xé xích gì nhiều. Mẹ không muốn trị bệnh, điên đại nửa đời rồi, hiện tại mẹ chỉ muốn xinh đẹp tiêu sái sống cho xong quãng đời còn lại. Thôi thì kiếp sau đừng có làm con của mẹ, đừng phải người như mẹ cũng chịu tội theo."

Con gái, đời này con cũng cực khổ rồi."

Cảm xúc của Giang Liên Tuyết gần như đã chạm đến ranh giới mất khống chế, ở ngưỡng cuối cùng mấy ngón tay bám mạnh lên mu bàn tay, thân cô lang bạt nơi hồng trần nhưng vẫn bước bình ngẩng cao đầu, giữ lấy một thân phong thái cao quý, dù bị đẩy vào đường cùng ngõ cụt cũng không oán không hận.

Cuối cùng, bà khẽ hất cằm, lại trở về là dáng vẻ xinh đẹp hoa ghen liễu hờn, kiều ngạo tùy tiện nói với ông kính: "Lão nương muốn đi du sơn ngoạn thủy rồi! Trạm đầu tiên sẽ là bánh ngon và hoa tươi của Vân Nam Đại Lý! A, sẽ không nói gặp lại với con đâu, quãng đường còn lại tự con đi đi thôi."

Sau đó bà mang theo ý cười diễm lệ trên khóe môi đi đến, bóng người cách ông kính càng ngày càng gần.

Ôn Dĩ Ninh theo bản năng đưa tay lên, muốn giữ lấy bà.

"Tạch" một tiếng vang lên, màn hình chuyển đen, video kết thúc.

Tay Ôn Dĩ Ninh bắt vào khoảng không, rốt cuộc không nhận được nữa khóc lớn, hai tay che mặt, bà vai run rẩy, trong cổ họng phát ra tiếng nức nở vỡ vụn. Viên mắt Đường Kỳ Sâm cũng ẩm ướt, chỉ biết ôm chặt lấy cô, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc cô, nhẹ giọng an ủi: "Con đường đó là do chính mẹ em lựa chọn, bà vui vẻ là tốt rồi."

Ngày hôm sau, Ôn Dĩ Ninh đi tìm Dương Chính Quốc.

Đến nơi, Dương Chính Quốc đang ngồi xỏm bên cạnh chiếc taxi của mình nâng một tô mì vùi đầu ăn, trên người ông mặc chiếc sơ mi trắng cộc tay, quần tây màu xám đen. Nhìn thấy Ôn Dĩ Ninh, trong ánh mắt của ông vẫn là phức tạp né tránh, khóe miệng hơi hạ xuống, không mặn không nhạt xem như đã chào hỏi. Đường Kỳ Sâm ngồi trên chiếc Land Rover màu đen cách đó không xa, anh không đi xuống, nhưng ánh mắt cách một cửa sổ xe vẫn luôn dừng trên người Ôn Dĩ Ninh.

Như là một loại bảo vệ che chở trong yên lặng, khiến cho Ôn Dĩ Ninh cũng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Cô đi đến bên người Dương Chính Quốc, sau đó theo ông ngồi xỏm xuống.

Dương Chính Quốc nhanh chóng húp một hớp lớn nước mì, lau miệng muốn đứng dậy.

"Chú Dương." Ôn Dĩ Ninh gọi giật lại, "Cháu muốn cho chú xem thứ này."

Cô đưa điện thoại tới, cho video chạy.

Dương Chính Quốc nhìn thấy khuôn mặt trên màn hình, trong thoáng chốc ngẩn ra.

Đoạn video kia của Giang Liên Tuyết một lần nữa tái lại từ giây đầu tiên, trong mười mấy phút này có hơn năm mươi giây bà nói về Dương Chính Quốc. Mười giờ sáng, ánh nắng hè đã rất gay gắt rồi, cái nóng bỏng rát phả lên hai người. Bàn tay cầm điện thoại của Ôn Dĩ Ninh đưa ra rồi giữ yên không nhúc nhích, mồ hôi từ lỗ chân lông chậm rãi thoát ra, phủ một lớp lấm tấm.

Nội dung liên quan đến Dương Chính Quốc đã kết thúc, nhưng ông vẫn không nhúc nhích. Tầm mắt buông xuống, ngây ngẩn ngồi đó, tinh thần phảng phất lâm vào cõi mộng. Mãi đến tận khi video kết thúc, cánh tay Ôn Dĩ Ninh rũ xuống, cũng không thấy ông nói một lời.

Lòng bàn tay cô nhấp nháy mồ hôi, bầu không khí nóng bức như một cái lồng hấp, lại len lỏi với mùi mì cay nóng, ép cho người ta không thở nổi.

Ôn Dĩ Ninh liếc mắt nhìn Dương Chính Quốc, nhìn ông trước sau vẫn trầm mặc, trong lòng cũng hiểu ra. Ân oán lựa chọn giữa người lớn không nên có cô dính dáng vào, hơn nữa trong chuyện này, không cần biết là Giang Liên Tuyết có nỗi khổ tâm gì trong lòng thì phương thức giải quyết của bà vẫn là sai lầm. Trong lòng Dương Chính Quốc có oán hận cũng không thể bình thường hơn được nữa, cô chỉ muốn để cho Dương Chính Quốc biết được nỗi lòng thật sự của bà mà thôi.

Ôn Dĩ Ninh đứng lên đi về xe, đúng lúc Đường Kỳ Sâm từ trên xe đi xuống, lấy ra ba cái túi lớn từ hàng ghế phía sau. Ôn Dĩ Ninh xách theo chúng một lần nữa trở lại trước mặt Dương Chính Quốc, nhẹ nhàng đặt ba chiếc túi xuống bên chân ông, bình tĩnh nói: "Chú Dương giữ gìn sức khỏe nhé, sau này có chuyện gì cần giúp đỡ cháu nhất định sẽ tận lực."

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Đường Kỳ Sâm giúp cô mở cửa ghế phụ, nhẹ nhàng đặt tay trên bả vai cô, che chở người ngồi vào xe.

Bỗng nhiên, tiếng khóc ngọt ngào nức nở truyền đến, ban đầu còn có thể cực lực nhẫn xuống, đáng tiếc một khi đã để nó phát ra rồi thì muốn ngăn cũng không thể nữa.

Dương Chính Quốc cúi gằm ngồi tại chỗ, tư thế không hề đổi, ánh mắt ông dừng lại trên ba chiếc túi quần áo xuân hạ thu đông bốn mùa đều không thiếu, người đàn ông cường tráng kiêu ngạo từ phương Bắc này nhất thời lệ tuôn như mưa.

Ôn Dĩ Ninh và Đường Kỳ Sâm ở lại tỉnh H ba ngày, trước khi đi, hai người đến chùa Dạ Lan cầu nguyện cho Giang Liên Tuyết.

Mỗi điện thờ trong chùa Ôn Dĩ Ninh đều công đức tiền hương hỏa một lần, sau đó Đường Kỳ Sâm sẽ giúp cô để lại tên của Giang Liên Tuyết vào sách ghi tên công đức.

Cuối cùng, cô quỳ gối trước Quan Âm Bồ Tát, thành kính dập đầu lạy ba cái. Đường Kỳ Sâm đứng ngoài đại điện, lẳng lặng dõi theo cô. Cho đến tận khi xuống núi anh cũng không hề hỏi cô cầu nguyện cái gì, thanh đăng cổ Phật, hồng trần như sương, thế gian đã định là sẽ như vậy, gió mưa gian khổ không thể biết trước, có duyên thì sẽ gặp lại, hạnh phúc và kiếp số đều là số mệnh an bài.

Trên đường trở về Thượng Hải, Ôn Dĩ Ninh lái xe, điện thoại của Đường Kỳ Sâm reo liên tục, có vài cuộc gọi đường dài từ nước ngoài về đều là dùng tiếng Anh trao đổi. Xe đi ngang qua khu phục vụ Ôn Dĩ Ninh cho xe dừng, sau khi đi nhà vệ sinh quay lại đã thấy Đường Kỳ Sâm ngồi trên ghế lái. Anh đeo chiếc kính râm đen, một tay gác trên cửa sổ xe, một tay đặt trên vô lăng, thấy cô thì nói: "Đề tôi lái, em nghỉ ngơi đi."

Ngày hè ánh nắng mặt trời mãnh liệt hơn bao giờ hết, như một tấm phản quang thiên nhiên, Đường Kỳ Sâm đặt mình trong đó, quanh thân đều phát ra ánh sáng. Ôn Dĩ Ninh cực kỳ thích dáng vẻ khi anh đeo kính râm, có nét nghiêm túc cũng có chút tùy tiện, ngũ quan nổi bật, khiến người ta nhìn qua một lần là sẽ không quên được.

Ôn Dĩ Ninh ngồi vào xe, khoe môi mang theo ý cười.

Đường Kỳ Sâm quay đầu liếc cô một cái, "Hửm?"

Ôn Dĩ Ninh vui vẻ khen ngợi, "Lão bản, anh thật soái."

Nhưng Đường Kỳ Sâm cũng không có mấy biểu cảm rõ ràng, khởi động xe, quay vô lăng một vòng cho xe lái ra khỏi vị trí, sau đó mới không mặn không nhạt đáp lại một câu: "Soái hả?"

Cô gật đầu, "Soái."

"Vây em còn không mau buộc chặt lắy, tính để tôi không danh không phận như thế này đến bao giờ đây?" Ngữ khí của anh thường thường không có gì đặc biệt, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe thì nhất định sẽ nghe ra âm ức thấp thoáng.

Ôn Dĩ Ninh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vờ như cái gì cũng không nghe thấy.

Đường Kỳ Sâm cũng đã quá quen với cách phản hồi này của cô rồi, không thể nói là thất vọng. Anh hiểu tâm tư của cô, tuân thủ ước định một năm, không cần biết kết quả sẽ thế nào thì đều là một phần tận hiếu tâm với Giang Liên Tuyết.

Tiểu Ca Nhi và tiểu Đóa Nhi sẽ còn ở lại Hồng Kông đến cuối tháng tám, không chỉ có Cảnh An Dương và di Chu, mấy người em họ bên kia đều rất thường xuyên gửi video cho Đường Kỳ Sâm. Hai bé con hơn nửa tuổi ngũ quan bắt đầu rõ ràng hơn, tiểu Ca Nhi lớn hơn một chút trở nên không quá giống mẹ nữa, cái mũi cao cao giống với Đường Kỳ Sâm như đúc. Tiểu Đóa Nhi có mái tóc rất dày, sau khi tỉnh ngủ lại như sư tử nhỏ tức giận, đôi mắt hai mí to tròn lấp lánh, nét mặt cũng có mơ hồ bóng dáng của Ôn Dĩ Ninh hơn.

Về đến Tomson Riviera, Đường Kỳ Sâm cho xe dừng, ngồi lại trên xe xem video một hồi lâu, cuối cùng thu được một cái kết luận, "Tôi quyết định vẫn là sẽ yêu thương tiểu Đóa Nhi nhiều hơn một chút."

Ôn Dĩ Ninh nghe được thì phì cười, lườm anh một cái, "Có thấy ấu trĩ không hả?."

Về đến nhà, cánh cửa vừa đóng lại, Đường Kỳ Sâm lập tức bày ra toàn bộ mặt ấu trĩ của người đàn ông xấp xỉ đầu bốn. Con người anh cũng khá chấp niệm, đối với chuyện làm tình có tư thế yêu thích của chính mình. Một trận mây mưa kết thúc, bắp đùi Ôn Dĩ Ninh đau dữ dội, trong lòng cô thâm nghĩ, sau này già rồi mà bị phong thấp nhất định cô sẽ tính sổ với Đường Kỳ Sâm.

Sau khi sinh con, thể giới của hai người cũng không có khác biệt quá lớn, buổi tối không có xã giao Đường Kỳ Sâm đều sẽ về nhà đúng giờ, hoặc là xử lý công việc lật vạt, hoặc là theo cô ra ngoài đi dạo.

Tình cảm của hai người không thể hiện ra quá mức phô trương, cũng không tính là đặc biệt dính lấy nhau, bình bình đạm đạm, thế nhưng nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, lâu mà bền bỉ.

Bận rộn nửa buổi tối, hai người đều thờ hồng hộc. Ôn Dĩ Ninh mềm nhũn nằm ngoài trên người anh, mồ hôi theo trên trán chảy xuống dưới, tụ lại ở chóp mũi. Đường Kỳ Sâm vươn đầu lưỡi ra, nụ hôn lướt qua nhẹ như cánh bướm, chọc cho cơ thể Ôn Dĩ Ninh một lần nữa nổi lên dòng điện chạy thẳng qua. Cô dùng ngón trỏ vẽ loạn trên ngực anh, cuối cùng hỏi: "Đoán xem em vẽ cái gì?"

Đường Kỳ Sâm nhắm mắt giải lao, dư âm trong cơ thể sau một trận quần loạn vẫn như còn mơ hồ rung động, bình tĩnh trả lời: "Chó."

Ôn Dĩ Ninh cười đến mức cả hai vai đều run rẩy, nằm trong lòng ngực anh dụi qua dụi lại.

Bàn tay đặt trên hông cô tức thì bóp nhẹ một cái, Đường Kỳ Sâm ung dung thông thả nói: "Xem ra vẫn còn sức lực."

Chiếc chăn lén một vòng, đệm giường lún xuống, Ôn Dĩ Ninh trong nháy mắt lại bị anh đặt dưới thân.

Trong phòng ngủ thoang thoảng mùi hương ôn nhu, yên thương mãnh liệt, ánh đèn vàng cam ấm áp chiếu lên bức tường xám trắng cũng trở nên kiều diễm

hon.

Ngày hôm sau, đúng sáu rưỡi Đường Kỳ Sâm tỉnh dậy, thế nhưng bên cạnh đã trống trơn, Ôn Dĩ Ninh vậy mà còn dậy sớm hơn cả anh. Cô ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng, lúc anh đi vào đang thuận thực đồ sữa đậu nành ra cốc. Quay đầu lại nhìn thấy anh liền mỉm cười dịu dàng, "Dậy rồi à, đi đánh răng rửa mặt đi."

Đường Kỳ Sâm đặc biệt nghe lời, không lâu sau lại ngâm bàn chải đánh răng đi ra, "Sao không ngủ thêm một lát nữa?"

"Tôi qua quên không kéo rèm cửa, sáng sớm ánh nắng chiếu vào mắt, tỉnh dậy rồi cũng không ngủ được nữa." Ôn Dĩ Ninh vừa nói vừa bưng hai cốc sữa ra bàn, một thoáng lướt qua, hương sữa đậu nóng sục sục qua mũi Đường Kỳ Sâm.

"Sáng nay đi Chu gửi video cho em, tiểu Đóa Nhi và tiểu Ca Nhi được đưa đến công viên tắm nắng, con gái của anh có vẻ rất thích hoa."

Đường Kỳ Sâm rửa mặt cạo râu xong đi ra, nhận lấy chiếc điện thoại cô đưa tới, tiểu Đóa Nhi trong video cười khanh khách, anh cũng cười theo, khoe miệng cong lên, ôn nhu sủng nịnh.

Ôn Dĩ Ninh ngồi xuống ăn sáng, nói: "Buổi sáng em muốn đến thư viện một chuyến, xe cho em mượn đi. lát nữa em và anh cùng đi, đưa anh đến công ty trước."

Đường Kỳ Sâm nháp một hộp sữa đậu nành, "Được."

Ăn xong bữa sáng, Đường Kỳ Sâm đi vào phòng thay đồ, Ôn Dĩ Ninh cũng đi theo vào trong, đặc biệt chọn cho anh một chiếc sơ mi trắng, "Đây, cái này."

Quần áo mặc khi đi làm của anh đều là một kiểu cơ bản, không có quá hình thức, nhiều nhất chính là khác nhau về màu sắc. Đường Kỳ Sâm thay xong, lại chọn một cặp khuy tay áo bằng bạch kim. Lúc ra cửa anh mới phát hiện ra Ôn Dĩ Ninh hôm nay cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng.

Xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe, lúc ngang qua trạm bảo an, người trực bên trong rất cung kính chào một tiếng, "Đường tiên sinh."

Đường Kỳ Sâm gật đầu coi như chào hỏi, sau đó cho cửa xe đi lên.

Thời gian còn sớm nên xe cộ lưu thông trên đường cũng không lớn, đô thị phồn hoa mang theo sức sống bùng bùng, như ánh nắng sớm mát mẻ tươi mới. Xe đi qua ngã tư đường Phụ Nam, Đường Kỳ Sâm mãi đọc email vừa nhận được nên không để ý. Chờ đến khi anh ngẩng đầu lên nhìn đường liền khẽ nhíu mày, lên tiếng nhắc nhở: "Nhầm đường rồi. Đến công ty không phải hướng này."

Ôn Dĩ Ninh không lên tiếng, theo đúng con đường này lái đi.

Đường Kỳ Sâm còn muốn lên tiếng, cô đã quay đầu, ánh mắt sáng quắc, "Không cho nói chuyện!" Đúng là khiến người ta giật mình một phen.

Xe đi qua hai cái đèn xanh đèn đỏ, lại đi lên đường trên cao, Đường Kỳ Sâm mới dần mơ hồ ý thức được đường này là đi đến đâu.

Ôn Dĩ Ninh cho xe dừng lại trước cửa Cục dân chính.

Cô nghiêng đầu qua, cười vui vẻ nhìn anh: "Lão bản, lên nhảm thuyền giặt rồi~"

Đường Kỳ Sâm ngẩn ra nửa ngày không nhúc nhích, cứ như vậy nhìn cô.

Ôn Dĩ Ninh từ trong ngăn chứa đồ lấy ra hai cuốn sổ hộ khẩu, lại xuống xe vòng sang ghế lái phụ, sau đó nắm tay Đường Kỳ Sâm muốn kéo anh xuống. Đường Kỳ Sâm phản ứng lại, ngược lại không thuận theo, khí lực cũng hơi lớn không để cho cô toại nguyện. Tuy trong đầu đã loạn thành một đoàn nhưng vẫn tỏ ra thông dong nhìn cô, giọng nói trầm khàn: "Ôn Dĩ Ninh, nghĩ thông rồi?"

Ôn Dĩ Ninh cười vỗ đầu anh, "Có đi không hả?"

Đường Kỳ Sâm kéo cô ngã vào lồng ngực mình, sau đó nâng mặt cô hôn một cái thật kêu. Anh không lập tức đứng dậy mà ôm lấy cô, khuôn mặt chôn trong hõm cổ cô.

Hai người đến sớm nên không cần xếp hàng. Nhận lấy mẫu điền, tách ra mỗi người một bản, Ôn Dĩ Ninh nhớ dãy số trong chứng minh thư của anh, tốc độ viết rất nhanh.

Lúc nộp lại, Đường Kỳ Sâm vẫn là không nhận được, không yên tâm nói: "Đưa tôi."

"Hả?"

"Để tôi kiểm tra lại một lần nữa, nhờ đâu em điền sai chứng minh thư."

Ôn Dĩ Ninh ghé sát đến trước mặt anh, cười hi hi: "Sợ em giả nhảm người hả?"

Đường Kỳ Sâm bắt đắc dĩ nói: "Sợ tôi cười nhảm người."

Thủ tục xong xuôi, con dấu đóng xuống, hai cuốn sổ đỏ cứ như vậy trao đến tay hai người.

Tấm ảnh trên giấy chứng nhận kết hôn, hai người đều mặc sơ mi trắng, Đường Kỳ Sâm anh tuấn bức người, mày rậm mắt sâu. Ôn Dĩ Ninh cười tươi, đôi mắt cong cong, đầm đìa ôn hòa.

Ra khỏi Cục dân chính, ánh mặt trời lừng lờ giữa không trung, vạn vật như trong thoáng chốc tươi tắn rạng ngời.

Hai người đi xuống bậc thang, Ôn Dĩ Ninh bỗng nhiên kéo ống tay áo Đường Kỳ Sâm, anh nghiêng đầu, "Sao thế?"

Cô nhón chân, ghé đến bên tai anh nhẹ giọng nói: "Đường tiên sinh, chúc mừng anh chuyển chính thức nhé."

Đường Kỳ Sâm cũng cười, bày ra bộ dạng khách khí nói: "Mừng quá, cảm ơn Đường phu nhân."

Hai người cứ như vậy chẳng nói chẳng rằng đi đăng ký dọa cho Cảnh An Dương sợ hết hồn, sau đó lại buồn bực sao tự nhiên lại chịu rồi? Sau đó nữa lại nghĩ, Đường Kỳ Sâm đối với người vợ này cũng quá cưng chiều rồi, cô nói cái gì cũng nghe theo. Tuy trong lòng vẫn có lo lắng lâm râm, nhưng nghĩ lại một lần nữa, quan hệ mẹ chồng nàng dâu của bà và Ôn Dĩ Ninh vốn không quá thân thiết cũng là bởi vì những chuyện bà làm năm đó quá tuyệt tình, không phải mụn nhọt không thể cạy đi, nhưng là chuyện thương tình của con người, trong lòng vẫn có để tâm là không thể tránh được. Cảnh An Dương tự biết mình đuối lý trước, con người một khi đã mất đi quyền chủ động sẽ trở nên mất dũng khí. Nhưng bà cũng không phải không biết nhìn người, theo thời gian đã có thể nhìn ra Ôn Dĩ Ninh hiểu chuyện, cũng có tính tình trầm tĩnh hiếm có.

Tiệc cưới đương nhiên phải làm, nhưng lúc đi xem thấy, nói là trong tháng này đều không có ngày thích hợp, chỉ có thể dời đến tháng mười.

Đường Kỳ Sâm không phản đối, sau đó hỏi Ôn Dĩ Ninh: "Có muốn đi tuần trăng mật sớm không?"

Ôn Dĩ Ninh vui vẻ, "Được."

"Em muốn đi đâu?"

"Muốn đi đâu chơi?"

Câu tiếp theo, hai người trăm miệng một lời nói ra.

Đối diện một giây, lại đồng thời nói ra đáp án:

"Finland."

"Xem cực quang."

Nói xong, hai người nhìn nhau mà cười, hiểu ngầm giữa họ đã quá rõ ràng.

Cuối cùng, ngày đi du lịch quyết định là đầu tháng mười.

Sân bay quốc tế Phố Đông, hai người ngồi trong phòng chờ VIP, trên màn hình vừa vận chiếu tin tức giải trí của đài X, về buổi lễ ra mắt bộ phim « Khi đó trắng sáng ở đây ». An Lam cùng với đạo diễn Tề Vi Dân nhận phòng vẫn, đáng vẻ nhiệt tình tự nhiên, trên người mặc chiếc váy trắng cúp ngực đoan trang nhã nhặn, cảm giác ống kính rất tốt, khi nào cần mỉm cười, khi nào cần nhíu mày, tình xảo khéo léo đặt ra trước ống kính máy quay.

Có phóng viên hỏi: "An An, người hâm mộ của bộ phim đều rất quan tâm đến chuyện tình cảm của cô, nói một chút về tiêu chuẩn kén chồng được không nhỉ?"

Mỗi lúc An Lam cười lên, trong mắt đều thu về vô số những vì tinh tú, tự nhiên hào phóng không tránh né, cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó ung dung nói: "Trước đây ấy, thích người có thể mang đến cảm giác an toàn cho tôi."

Phóng viên: "Người có cảm giác an toàn là như thế nào?"

Ý cười trên môi An Lam hơi thu lại, nhưng ngữ khí vẫn rất thân thiện, "Tôi khá thích người lớn tuổi hơn mình, sau đó là đã có quen biết, biết gốc biết rễ, giống như kiểu anh trai lớn hàng xóm ấy."

Một phóng viên khác nói xen vào: "Vậy bây giờ thì sao? Hiện tại thích kiểu như thế nào?"

Nụ cười trên khóe môi lại trở về, lần này là nhất quán với tự tin và kiêu ngạo trong mắt, mười phần sức sống nói: "Hiện tại ấy à? Tôi không cần thích ai nữa rồi. Cảm giác an toàn tôi có thể tự cho mình, hưởng thụ cuộc sống, hưởng thụ công việc, nỗ lực vì người hâm mộ và bạn bè mang đến những tác phẩm xuất sắc hơn nữa."

Đèn nháy chiếu sáng nửa hội trường, phóng viên còn muốn tranh nhau đặt câu hỏi nhưng nhân viên đã lên trước ngăn cản, còn bảo an thì hộ tống An Lam nhanh chóng rời khỏi.

Đường Kỳ Sâm xem xong, sắc mặt vẫn không có lấy một chút thay đổi, Ôn Dĩ Ninh cũng không lên tiếng. Cùng với lúc loa phát thanh vang lên tiếng

nhắc nhở, nhân viên bên ngoài đẩy cửa đi vào trong: "Đường tiên sinh, Đường phu nhân, có thể lên máy bay rồi."

Đường Kỳ Sâm cầm tay Ôn Dĩ Ninh, hai người đi vào lối VIP.

Sau gần hai năm trở lại, vẫn là Lapland, nhưng tâm tình đã khác.

Đường Kỳ Sâm cố ý đặt phòng ở khách sạn lần trước. Nơi này từ tháng chín đã bắt đầu mùa đông, tuyết rơi liên mấy tháng, khoác lên một chiếc áo bạc rực rỡ. Ông già Noel trong truyền thuyết chính là từ nơi này ngồi xe bắt đầu chu du khắp thế giới, trao quà Giáng Sinh cho đám trẻ. Quầy lễ tân vào khách sạn có cung cấp thiệp miễn phí, bên trên chính là bức tranh ông già Noel.

Ôn Dĩ Ninh lấy một cái, cúi đầu viết chữ.

Đường Kỳ Sâm làm xong thủ tục đi tới, "Gửi cho ai thế?"

"Thầy giáo Tiểu Lượng." Ôn Dĩ Ninh nói: "Rất trẻ con, đến giờ vẫn tin là có ông già Noel tồn tại."

Đuôi lông mày của Đường Kỳ Sâm hơi giương lên, sau đó không chút biến sắc tiêu sái đi ra cửa, lấy điện thoại chụp mấy tấm ảnh phong cảnh gửi wechat cho Lý Tiểu Lượng, kèm theo một dòng chữ, "Nơi khởi nguồn của thần tượng nhà cậu đấy."

Lý Tiểu Lượng rất nhanh liền phản hồi: "!!! Chụp nhiều một chút!!!"

Ặc, hai người đàn ông ấu trĩ.

Tuyết trắng bao quanh căn phòng bằng kính, một lớp kính thủy tinh ngăn cách ra hai thế giới. Ôn Dĩ Ninh đứng bên cửa sổ sát đất ngắm tuyết rơi, Đường Kỳ Sâm từ phía sau vòng qua ôm lấy eo cô, cánh môi chạm rai hôn lên vành tai, hờm cổ, cuối cùng vron đầu lưỡi vron ra liếm nhẹ.

Trời đã về đêm, nhưng tuyết bên ngoài lại tựa như mang theo ánh sáng, chiếu xuống một khoảng an bình tĩnh lặng.

Cánh tay ôm eo cô siết chặt hơn, sau đó bàn tay len lỏi vào vạt áo bắt đầu làm chuyện xấu, Đường Kỳ Sâm lên tiếng, giọng nói khàn khàn: "Đường phu nhân, yêu đi."

Quần áo trên người từng cái rớt xuống, bóng dáng hai người rất nhanh quán quýt lại một chỗ, lần này kịch liệt lại thỏa thích, phảng phất như bù đắp cho cái gì, lại giống như trở lại chôn cũ, đặt một dấu chấm tròn cho tất cả những thống khổ đau đớn từng có tại nơi đây.

Bọn họ ở nơi này chia tay, chịu đựng bất đắc dĩ trước mặt đối phương. Hiện tại, người bên cạnh vẫn là như thế, thậm chí sẽ cùng nhau trải qua quãng đời còn lại.

Ôn Dĩ Ninh ôm lấy Đường Kỳ Sâm cùng chìm nổi, bên ngoài cửa sổ thủy tinh, bầu trời sáng lên rồi lại ám xuống, trong nháy mắt đó, đầu tiên là ánh sáng xanh ngập tràn, rồi từng chút từng chút một đổi sang đỏ rực.

Cực quang ôn nhu bao phủ, mỗi nét vẽ đều mang theo hơi thở trong suốt tĩnh lặng.

Sau nửa đêm, hai người khoác tấm chăn mỏng ngồi trên giường ngắm sao trên đỉnh đầu. Ôn Dĩ Ninh tựa vào lồng ngực anh, ánh sáng trước mắt từng chum từng chum, giống như hết thấy những vì sao này đều thu vào trong mắt cô.

Lặng lặng tựa sát hồi lâu, Ôn Dĩ Ninh chợt nói: "Em nhớ mẹ."

Đường Kỳ Sâm ừm một tiếng, "Tôi biết."

Sinh mệnh ngắn ngủi không thể biết trước, giống như vượt núi băng đèo, sau khi trải qua sinh ly tử biệt mới chợt tỉnh ngộ, rằng hóa ra trên trời dưới đất, cái gọi là nhân quả chẳng qua là do chính mình thu lấy thời.

Trong phòng phủ đầy áp ôn nhu, ngoài phòng tuyết rơi đàng đẵng.

Tựa như cô đã chờ đợi thời khắc hạnh phúc an bình này đã rất lâu rồi.

Khoang mũi đều là mùi hương thoang thoảng trên người Đường Kỳ Sâm, núi đá gồ ghề gì trong lòng cũng đã trở thành bình nguyên phẳng lặng, rộng rãi mênh mông.

Cô gọi: "Đường Kỳ Sâm"

Đường Kỳ Sâm áp khuôn mặt mình bên mái tóc cô, sau đó dịu dàng ma sát, nhẹ giọng đáp, "Tôi ở đây."

Giọng nói của cô cực nhẹ, cực thấp: "Ừ" một tiếng.

Sau đó nằm trong lồng ngực anh, chậm rãi nhắm mắt lại.

- - - chính văn hoàn - - -

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Phiên ngoại Kha Lễ

Dịch: CP88

Mang đi nơi khác không xin phép không sao nhưng vui lòng ghi rõ tên dịch giả hoặc dẫn link. Đây là sự tôn trọng tối thiểu bạn nên làm dành cho dịch giả. CP88 xin chân thành cảm ơn!

Trong một quán cà phê bên bờ sông Hoàng Phố, bởi vì còn đang là thời gian làm việc nên khách mời cũng không có nhiều.

Kha Lễ đã gọi đến cốc nước cam thứ hai, thế nhưng đối tượng xem mặt của ngày hôm nay vẫn chưa đến.

Anh ta nhấc tay nhìn đồng hồ, so với giờ hẹn đã muộn hơn 15 phút. Chỉ là cũng không phải có ý đến muộn, bởi đối phương đã gửi tin nhắn wechat cho anh ta, nói là trên đường kẹt xe.

Bây giờ tối Kha Lễ còn phải chạy về công ty mở họp, vì lần kết thân này mà anh ta cũng coi như đã ép cho lịch trình công việc ngày hôm nay không còn một chỗ trống. Lúc vào văn phòng của Đường Kỳ Sâm xin nghỉ, bởi vì công tác còn chồng chất rất nhiều mà suýt chút nữa Đường Kỳ Sâm không phê chuẩn cho anh ta. Đổi lại là trước đây thì có tới hay không cũng không quan trọng như vậy, nhưng người này là bác cả của anh ta giới thiệu. Vị bác cả này là giáo sư của học viện ngoại ngữ Thượng Hải, nho nhã chính phái, thường ngày rất ít đề ý đến những chuyện của bậc gia trưởng, lần này chủ động giới thiệu như vậy thật sự là muốn không coi trọng cũng không được.

Có người nói cô gái kia là con gái của một vị hiệu trưởng nào đó, du học về nước, tướng mạo và học thức đều rất tốt.

Hai năm qua giới thiệu cho Kha Lễ kiểu người nào cũng có, mỗi người mang đến đều khen lên tận trời, trong lòng Kha Lễ đã hoàn toàn bình tĩnh như nước, nghĩ thâm, nếu đôi cách miêu tả khác, tỷ như: ngoại hình của người này cũng chỉ thường thường, tốt nghiệp một trường đại học phổ thông, điều kiện gia đình tầm trung..... Có thể anh ta còn có chút hứng thú hay chờ mong.

Lúc cốc nước cam thứ hai nhìn thấy đầy, đối tượng hẹn hò rốt cuộc cũng khoan thai đến muộn.

Áo khoác gilê lông nữ màu xanh lá cây phủ ngoài chiếc áo len cao cổ màu đen, chân đi đôi boots da cao đến đầu gối, mái tóc uốn xoắn dài đến eo có mấy sợi nhuộm highlight tím, đủ mê.

"Thật ngại quá, tôi đến muộn rồi." Cô gái lên tiếng, giọng nói mềm mại không có chút luống cuống, nhàn nhã ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Kha Lễ lịch sự cười, "Không sao, uống chút gì không?"

Bài mở màn nghìn năm không đổi, anh ta đã thuộc đến mức không thể thuộc hơn.

Hai tách Cappuccino được gọi ra, cô gái này yêu cầu khá kỹ lưỡng, đường trắng chỉ cho nửa thìa, nhiều hơn một chút cũng không được, còn cần thêm ba thìa sữa. Người phục vụ ghi lại rồi rời đi, sau đó cô ấy mới nói với Kha Lễ: "Tôi rất thích uống cà phê ở đây, anh thì sao? Anh thích không?"

Kha Lễ nói: "Cũng tạm, những lúc công việc bận rộn sẽ uống một tách để nâng cao tinh thần."

"Anh làm ở tập đoàn Á Hối hả? Xí nghiệp lớn đấy, làm trợ lý cho ông chủ có phải rất vất vả không?"

"Trong lúc bận rộn sẽ không cảm giác được nhiều lắm." Trên mặt Kha Lễ mang theo ý cười nhàn nhạt.

Cô gái lại rất có tinh thần, "Đãi ngộ của tập đoàn có tốt không? Nhân viên bình thường thì lương bao nhiêu một tháng?"

Kha Lễ đáp ngắn gọn: "Lương mỗi cấp bậc phòng ban sẽ không giống nhau."

"Cấp bậc nhân viên như anh có được khoảng 20 ngàn không?"

Kha Lễ ôn hòa nở nụ cười.

Nhìn thấy nụ cười của anh ta, đối phương càng thêm mơ màng, nóng lòng hỏi: "Vậy lương của anh không phải càng cao hơn sao?"

Kha Lễ rõ ràng hơi khựng lại, nhưng không chịu được kiên trì của đối phương, chỉ có thể uyển chuyển nói với cô ấy: "Tôi không rõ lắm."

Cũng không phải không rõ, thu nhập của anh ta chủ yếu là lấy từ ăn chia cổ tức, Kha Lễ từ sau khi tốt nghiệp đại học đã đến Á Hối công tác, mười năm trôi qua chính thức trở thành cánh tay phải đắc lực của Đường Kỳ Sâm. Nhưng những thứ này đều là việc tư, Kha Lễ được truyền thụ hoàn hảo từ Đường Kỳ Sâm, là người nội liêm, khiêm tốn, biết thu mình.

Cô gái kia nhận được đáp án thỏa mãn, hứng thú trò chuyện rõ ràng cũng tăng lên vùn vụt. Từ những trải nghiệm ra nước ngoài du học, đến chuyện mình đã từng đi qua những quốc gia nào, lan man dài dòng đến tận những hàng hiệu và mỹ phẩm cô ấy yêu thích, đúng là muôn vàn chủ đề liên miên như không có điểm dừng. Toàn bộ quá trình này Kha Lễ đều rất kiên trì lắng nghe, tình cờ nhấp một ngụm cà phê, thi thoảng lại đáp vài câu, giữ trọn lịch sự và khách khí.

Thời gian một tách cà phê kết thúc, toàn bộ thỏa mãn của cô gái kia đối với Kha Lễ đều viết lên trên mặt.

Năm rưỡi Kha Lễ phải về công ty, thời gian của anh ta trước giờ sắp xếp rất ổn thỏa, trước năm phút lên tiếng cáo từ, chuyện này đã nhắc đến trước cuộc hẹn ngày hôm nay, nên cũng không có gì là thất lễ cả. Kha Lễ đã thanh toán hóa đơn từ trước đó, hai người ra khỏi quán cà phê cô gái kia liền nhìn thấy chiếc Audi Q7 im lìm nằm đó, thân xe đen phối hợp hoàn hảo với chiếc áo choàng hôm nay anh ta mặc. Kha Lễ lịch sự hỏi: "Cô đi đâu? Tôi đưa."

"Không cần, tôi cũng lái xe đến đây."

Kha Lễ cười cười, sau đó mở cửa xe ngồi lên, thông dong cho xe chạy.

Xe ra khỏi bãi đỗ, cô gái kia vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Đến khi bóng dáng hoàn toàn biến mất trên gương chiếu hậu, Kha Lễ mới khẽ thở ra một hơi. Nhiệt độ trong xe có chút cao, anh ta nói lỏng cả vạt một chút, hoạt động bả vai.

Thứ năm, Kha Lễ về nhà một chuyến.

Bác sĩ Kha đang tưới hoa trong vườn, thấy người đi vào liền ồ một tiếng, thật ngạc nhiên, "Hiếm thấy nha, chim bay mồi thì tìm về tổ, đồng chí tiểu Kha đã ăn cơm chưa?"

Kha Lễ gác tay trên cánh cửa sắt thấp đi vào vườn, tay còn lại xách theo một túi hoa quả, "Đã về nhà thì sao có thể ăn cơm bên ngoài được chứ, mà không, là chờ được cô giáo Lý cải thiện khẩu phần ăn cho con." Nhìn một vòng không thấy người khác trong vườn, liền hỏi: "Cô giáo Lý đâu ạ?"

Bác sĩ Kha đặt bình tưới nước lên mặt đất, có lòng tốt nhắc nhở một câu: "Đang ở trong nhà nấu cơm đấy, cẩn thận nhé, tâm trạng hai ngày nay của mẹ con không tốt đâu, lát nữa nhất định sẽ tra khảo con một trận."

Kha Lễ cau mày, rất nhanh lại dân ra, cũng biết là vì chuyện gì rồi.

Cô giáo Lý nghe tiếng tiếng nói chuyện bên ngoài, quả nhiên liền từ trong nhà gọi vọng ra, "Đừng nghĩ lấy một túi hoa quả là có thể hối lộ mẹ, hai ba con các người lúc nào cũng thật biết liên thủ bắt nạt tôi, cá mè một lứa."

Lão Kha và Tiểu Kha liếc mắt nhìn nhau, có miệng khó nói.

Vào nhà, trên bàn đã bày ra hai đĩa thức ăn, chân giò kho tàu và tôm bóc vỏ chiên cùng trứng, đều là món ăn yêu thích của Kha Lễ. Cô giáo Lý lau tay xong đi ra, thấy con trai lập tức sùng sồ, nghiêm mặt nói: "Con và Thẩm Lâm Lâm là sao hả?"

Thẩm Lâm Lâm chính là đối tượng hẹn hò lần trước của Kha Lễ, sau một lần hẹn đó cô gái liền vô cùng chủ động liên lạc với anh ta, hẹn xem phim, ăn cơm, thế nhưng Kha Lễ đều uyển chuyển cự tuyệt.

Phóng chừng đã tỏ khổ với ba mình, ba của người ta lại ý tứ chuyển lời về bác trai của Kha Lễ, cô giáo Lý theo lẽ dĩ nhiên không vui vẻ.

Kha Lễ cũng không vòng vo, thân nhiên nói: "Con cảm thấy cô gái này không thích hợp."

Cô giáo Lý thấu tình đạt lý nói: "Chỉ gặp một lần sao biết là có hợp hay không? Ít nhất cũng phải tiếp xúc thêm mấy lần nữa đi chứ! Con đó, qua năm nay cũng 31 rồi, đối với chuyện của mình sao lại không để tâm chút nào thế?" Người mẹ yêu con sốt ruột, khó tránh được oán thán một câu: "Hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp!"

Kha Lễ mỉm cười, "Ai là thái giám thế ạ?"

Cô giáo Lý càng tức giận, "Bữa tối chỉ cho con ăn một bát cơm!"

Kha Lễ đặt tay lên bả vai bà, ý cười ôn hòa nói: "Mẹ phạt cái khác được không, cơm cô giáo Lý nấu ít nhất con phải ăn ba bát, nếu không mai con không đi làm được mất."

Cô giáo Lý vẫn bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nhưng giữa hàng lông mày rõ ràng đã hơi giãn ra, "Đừng có tỏ vẻ nghèo đói với mẹ!"

Đề tài ngày thường đã sớm nhàm tai, mở màn và kết thúc cơ bản cũng chỉ có vậy. Cô giáo Lý vô cùng bất mãn, nhưng đối với con trai bảo bối hết mực cưng chiều lại không thể làm gì hơn.

Kha Lễ sắp 31 tuổi, cái tuổi lơ lửng chông chênh. Gia đình họ cũng coi như là thư hương thế gia, bác sĩ Kha và cô giáo Lý tương thân tương ái mấy chục

năm, Kha Lễ là con một, nhưng từ nhỏ đối với anh ta cũng không có yêu cầu gì quá mức khiếm khác. Kha Lễ khi còn bé cũng không tính là đặc biệt xuất chúng, từ tiểu học đến lớp 11 kết quả học tập đều bình thường. Khi đó bọn họ còn nghĩ có thể vào được một trường bình thường nào đó là tốt rồi, không ngờ hai năm cuối cùng Kha Lễ bỗng nhiên học như liều mạng, cuối cùng đỗ vào Đại học Bắc Kinh.

Sau khi tốt nghiệp chuyên ngành Kinh tế loại giỏi, Kha Lễ nhận được lời mời làm việc tại tập đoàn Á Hối, từ nhân viên bình thường phấn đấu mấy năm ròng, mãi đến khi CEO hiện tại nhậm chức, anh ta mới coi như bắt đầu càng lúc càng leo lên vị trí cao hơn. Nếu như nói bởi Kha Lễ có rất nhiều ưu điểm vượt trội thì cũng không hẳn. Nhưng ngồi ở vị trí này, chu đáo tỉ mỉ mới là quan trọng hơn cả. Đường Kỳ Sâm có con mắt nhìn người đặc biệt, cũng rất ít khi bày tỏ quan điểm về một ai đó. Nhưng anh có một lần từng khen ngợi Kha Lễ rất rõ ràng, nói anh ta là người khôn ngoan không thứ gì có thể quấy nhiễu, rất hiếm có.

Nhưng dù có tình anh như vậy, thì đời sống tình cảm vẫn không được thuận buồm xuôi gió.

Hồi đại học đúng là từng có bạn gái, đáng tiếc người ta đại học năm ba đi Mỹ làm sinh viên trao đổi, nơi đất khách quê người vất vả duy trì được một năm, cuối cùng vẫn kết thúc bằng biệt ly.

Kha Lễ đối với đoạn tình cảm này cũng đã bỏ ra rất nhiều, rất nhiều năm sau đều không thể thu về được khổ sở trong lòng anh ta. Lại giống như miếng vết thương lâu ngày, hễ có chút gió thổi mưa rơi sẽ lại tái phát, đau âm ỉ. Sau đó cô gái ấy gả cho một người ngoại quốc, sinh được hai đứa con lai, đoạn tình yêu không có hiểu lầm vướng mắc gì đến lúc này rốt cuộc có cái hạ màn.

Những năm này, không phải Kha Lễ không muốn nói chuyện yêu đương, mà là bởi vì công việc quá bận rộn, cũng là không gặp được người thích hợp.

Trước đây có lần bác sĩ Kha từng trêu ghẹo con trai mình: "Đường tổng làm ăn lớn như vậy hẳn là giao thiệp cũng rất rộng, sao lại không thấy giới thiệu vài người cho con vậy?"

Kha Lễ còn chưa có lên tiếng, cô giáo Lý ngồi một bên đã xì một tiếng, "Thôi đi, ông chủ của nó thế kia, còn giới thiệu thế nào được? Chính mình cũng sắp ế già rồi."(*)

(*) Lúc này có lẽ là hồi Sâm ca 34, 35 tuổi, còn đang vật vã đấu với Niệm Niệm kkkkk

Bác sĩ Kha không còn gì để nói.

Cô giáo Lý biết ăn nói, còn có óc hài hước, đeo kính lão ngồi trên ghế sofa đan áo len, vô cùng thảnh thơi nói: "Hai người này nhất định là đã cấu kết với nhau xong rồi, sau này làm cái gì cũng có thể đi theo nhóm nhận chiết khấu, không thiệt thòi."

Thế nhưng nói đi nói lại, người làm cha làm mẹ, ngày thường tỏ ra chỉ là chuyện vặt vãnh không đáng để ý, kỳ thực trong lòng đã sớm sôi ruột muốn chết.

Kha Lễ nghĩ lại, nửa đầu năm nay anh ta cũng đã được giới thiệu đến mỗi thứ năm rồi. Mỗi lần đều rất được các cô gái thỏa mãn và sau đó là chủ động hẹn gặp lại, nhưng với Kha Lễ lại luôn có cảm giác gì đó thiếu vắng không thể nói rõ.

Ăn xong cơm tối, Kha Lễ giúp cô giáo Lý dọn bàn, bác sĩ Kha buột miệng vui vẻ rửa bát trong bếp. Cô giáo Lý đang gọt trái cây chợt nói, "Kha Lễ, đừng làm nữa, để đó cho mẹ đi. Mang chỗ trái cây này sang cho hàng xóm trước đã."

Bàn đã thu dọn sạch sẽ, Kha Lễ đi vào rồi đứng lại trước cửa, "Dạ?"

Cô giáo Lý nói: "Sáng sớm nay có hàng xóm chuyển đến, tặng cho chúng ta một hộp bánh ngọt. Coi như đáp lễ, con cầm qua đi."

Trái cây đặt trong hộp giữ tươi, cô giáo Lý cắt gọt rất đẹp đẽ, quả dưa còn cắt tía thành hình hoa tuyết, xem ra cũng rất để tâm. Cô giáo Lý là người có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, cũng là một lão phu nhân rất văn minh, trả lễ chưa bao giờ để thất lễ. Kha Lễ xách theo chiếc túi đi ra ngoài, dù sao cũng gần nên anh ta không khóa cổng.

Căn biệt thự này là ba năm trước Kha Lễ mua cho ba mẹ ở, năm ngoái đã thanh toán xong xuôi. Chuyện này một phần cũng là nhờ có ông chủ hào phóng của anh ta, chưa bao giờ bạc đãi người mình. Ánh sáng từ đèn đường của tiểu khu không được sáng cho lắm, đông lạnh thờ ra là khói trắng, anh ta ra ngoài quên mất không mặc áo khoác, đi được mấy phút đã lạnh đến mức đông cứng cả người. Vòng qua một đoạn đường đá thì đến nơi, anh ta nhấn chuông cửa, tiếng thứ ba vang lên thì cánh cửa cũng mở ra.

Một cô gái trẻ tuổi đứng sau cánh cửa, cô ấy hơi ngửa đầu, trên mặt mang ý cười, ánh mắt với Kha Lễ nhàn nhạt giao nhau, sau đó khẽ chớp mắt một cái, sau đó ý cười càng sâu, "Xin chào."

Kha Lễ ngẩn người, có lẽ là vì không ngờ lại là một cô gái trẻ như vậy.

Lập tức kéo khóa miệng, ý cười lộ ra, "Xin chào, tôi là hàng xóm bên cạnh, cảm ơn đã mang bánh ngọt tặng chúng tôi. Mẹ tôi có chút hoa quả muốn đáp lễ."

Kha Lễ đưa hộp giữ tươi qua, lịch sự nói: "Sau này cần giúp gì thì cứ nói, hàng xóm với nhau giúp đỡ là chuyện nên làm."

Cô gái hé miệng mỉm cười, giọng nói rất êm tai, đôi mắt cong cong, cũng rất sáng. Cô ấy nói: "Cảm ơn."

Kha Lễ không có chút do dự, ung dung hào phóng nói: "Kha Lễ."

Cô gái cũng cười, mềm mại nói: "Rất vui được gặp, tôi là Triệu Tây Di."

Về nhà vẫn là đường cũ, Kha Lễ đi trong gió lạnh, tâm tình bỗng nhiên chuyển tốt, cảm thấy thời tiết cũng không có lạnh lẽo như vậy rồi.

Mở cửa bước vào nhà, cô giáo nhìn thấy một thân phong phanh của anh ta thì không nhịn được quở trách: "Sao lại không mặc áo khoác? Hôm nay chỉ có tám độ thôi đấy."

Kha Lễ đứng ngoài cửa đổi giày, "Không lạnh."

Cô giáo Lý mặc không thêm quần nữa, tiếp tục đan áo len. Kha Lễ ngồi xuống cùng hai người xem tivi, đến tám giờ thì đứng lên. Ở khu Dương Phố anh ta cũng có một căn hộ nhỏ, là phúc lợi thưởng từ mấy năm trước của tập đoàn, từ nhà đến công ty khá thuận tiện, bình thường cũng chỉ có một mình anh ta ở đó.

"Ba, mẹ, con đi đây."

Bác sĩ Kha ừ một tiếng: "Chú ý sức khỏe nhé."

Cô giáo Lý hà một tiếng, "Ây dà, rốt cuộc cũng đi, không khí tươi mát hơn nhiều rồi."

Kha Lễ cười vui vẻ, từ phía sau bóp vai cho bà, "Biết rồi mà cô giáo Lý, chuyện cá nhân sẽ thật chú ý."

Sắc mặt của cô giáo Lý lúc này mới hòa hoãn lại được đôi chút, đặt chiếc áo len xuống rồi vỗ vỗ mu bàn tay anh ta, "Đi đi, lái xe chậm một chút."

Xe của Kha Lễ đậu ngoài khu biệt thự, lúc cầm chìa khóa đi ra đúng lúc nhìn thấy phía trước có một chiếc Audi màu trắng đang sang xe. Cũng chỉ còn một chỗ trống duy nhất, trước sau đều đã lấp đầy, trong đó có một chiếc còn không ngay ngắn trong ô của mình, lớp xe đè lên vạch trắng. Chỗ cho xe vốn đã nhỏ, hiện tại độ khó càng khó hơn nữa. Chiếc Audi màu trắng dịch chuyển hai lần vẫn không vào được. Kha Lễ liếc mắt một cái sau đó cũng không đặc biệt chú ý, mở khóa xe, chỉ là bàn tay vừa mới đặt trên cửa xe thì cửa sổ của chiếc Audi trắng đã trượt xuống, theo đó là một khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc hiện ra.

Cô gái nhà hàng xóm, Triệu Tây Di.

Động tác mở cửa xe của Kha Lễ tạm dừng, theo bản năng bước trở về một bước, sau đó đi về phía đó.

Triệu Tây Di cũng đã nhìn thấy anh ta, cười khổ nói: "Kỹ thuật không được tốt cho lắm."

Kha Lễ không tiếp lời, tính tình của anh ta là vậy, không ở lúc người khác gặp khó khăn biến mình thành thuyết khách, chỉ hơi khom lưng hỏi: "Cần giúp một tay không?"

Triệu Tây Di thật sự không cho xe vào được, cảm kích còn không kịp, vội nói: "Cảm ơn nhé!"

Kha Lễ tốt nghiệp cấp ba đã thi lấy bằng lái xe, là lão tài xế lành nghề. Anh ta lái xe ra xa hơn một chút, sau đó căn chỉnh lùi về sau, chỉ là chỗ này thật sự rất khó dừng, anh ta cũng phải thử hai lần mới đỗ vào được. Sau khi xuống xe, Kha Lễ rất bất đắc dĩ nói: "Người anh em này thật không có nghĩa khí, tôi thật sự muốn trừ điểm cậu ta."

Triệu Tây Di liền không nói hai lời móc một tập ghi nhớ nhỏ ra, cầm bút rồi viết lên đó ba chữ lớn: - 100 điểm. Sau đó dán lên tấm kính chắn gió của chiếc xe kia.

Hai người nhìn nhau, sau đó cùng bật cười.

Triệu Tây Di cũng chỉ đùa chút thôi, sẽ không tức giận thật mà làm thế, xé tờ giấy nhớ kia xuống rồi vo tròn bỏ vào túi xách, thật lòng cảm ơn Kha Lễ: "Kha tiên sinh, cảm ơn anh nha."

Kha Lễ nói khách sáo rồi, chỉ là một cái nhắc tay thôi mà, sau đó ngồi lên xe của mình.

Lúc anh ta cho xe đi ra, Triệu Tây Di không rời đi ngay mà đứng đó giúp anh ta nhìn, mãi đến khi xe hoàn toàn ra khỏi ô mới cười vẫy vẫy tay, "Tạm biệt!"

Kha Lễ đập phanh, ừm một tiếng, "Gặp lại."

Sau khi về đến nhà, Kha Lễ tắm rửa sạch sẽ đi ra, bỗng nhiên nảy ra suy nghĩ, cầm điện thoại mở wechat.

Wechat của anh ta hầu như là dùng cho công việc, kể cả là bạn bè hay bạn cũ, nhóm chat đều liên quan đến công việc. Đầu năm nay bác sĩ Kha và cô giáo Lý đến Maldives du lịch, quản lý của khu ghi tên những người đăng ký, cô giáo Lý liền đề Kha Lễ đi báo danh cho mình, thuận tiện kéo anh ta vào nhóm chat. Nhóm chat này ngày thường đều rất náo nhiệt, nhưng Kha Lễ đã sớm ẩn đi. Bây giờ anh ta mới nhớ ra tìm vào, sau đó mở danh sách thành viên, từ dưới cùng tìm lên.

Quả nhiên thấy được, trong đó ghi chú tên là: khu 3 số nhà 102 - Triệu Tây Di.

Kha Lễ mở ảnh chân dung của cô ấy, là một bức tranh vẽ quả dưa hấu. Khóe miệng bất giác kéo ra ý cười, ngón tay hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn ấn xuống nút thêm bạn tốt.

Thêm bạn tốt cần phải nghiệm chứng, anh ta suy nghĩ một chút, sau đó viết hai chữ: tài xế.

Gần mười phút sau nhận được thông báo xác nhận của Triệu Tây Di, kèm theo là một cái mặt cười.

Kha Lễ ứng với tình hình, nhấn lại một cái icon xe hơi.

Mấy giây sau, hai người đồng thời giống hệt nhau gửi ra ----- bắt tay.

Ngày hôm sau, còn chưa đến bảy giờ Kha Lễ đã có mặt ở công ty.

Tiểu Đóa Nhi mấy ngày nay sốt cao nên ông chủ đã xin nghỉ, rất nhiều công việc theo lẽ hiển nhiên rơi xuống người anh ta. Trưa hôm nay Lục tổng của Lục thị đến Thượng Hải, Kha Lễ nhất định phải đích thân tiếp đón. Buổi chiều dẫn Lục tổng đi tham quan tập đoàn, lại chuẩn bị bữa tiệc tối phong phú thịnh soạn, đến tối muộn mới rời khỏi tiến vào phòng bao riêng, đoán chừng đến nửa đêm mới có thể về nhà. Vị Lục tổng này tên đầy đủ là Lục Hân Kiêu, hiền hòa gần gũi, lúc trò chuyện tán gẫu cũng không hề tỏ ra kiêu căng ngạo mạn, chuyện gì cũng có thể nói rất vui vẻ.

Kha Lễ và anh ta lần đầu tiên gặp nhau, nhưng bất ngờ là khá hợp rơ. Lục tổng là người phong lưu phóng khoáng, cũng rất biết vui đùa, không quá đặc biệt quý cù, ngược lại còn có thể tùy tiện tự mình bắt chuyện.

Kha Lễ đã rất lâu rồi không gặp một buổi xã giao nhẹ nhàng như vậy, trong lòng khẽ thở phào một hơi, sau đó liền tùy cơ ứng biến, cũng tự cho mình một khoảng trống giải sầu.

Phòng bao của bọn họ ở tầng hai, tầng một là sân nhảy. Ánh đèn lóa mắt, người đông nhốn nháo, ánh sáng đủ loại biến ảo, hừ hừ thật thật khó mà phân biệt rõ ràng. Nhìn không rõ ràng mới tốt, như vậy người trên sân nhảy mới có thể thả lỏng mà hết mình nhập vào cuộc vui. Kha Lễ cởi áo khoác, cũng mở khuy tay áo, vừa xắn tay áo vừa đi về phía sân nhảy.

Nói công tác thường ngày không áp lực là không thể nào, hơn nữa ngồi ở cái ghế thư ký riêng này, mọi việc đều phải cẩn trọng. Kha Lễ đương nhiên cũng có phương pháp thả lỏng của chính mình. Con người anh ta có năng lực đối mặt với áp lực công việc cực mạnh, cũng hiểu được cách tùy cơ ứng biến, giữa công việc và cuộc sống có thể tự tìm cho mình một điểm thăng bằng, sống đến thân nhiên rõ ràng.

Vừa vặn lúc này DJ đổi sang bài mới, khúc dạo là một trận nhịp trống sục sôi, sau đó là tiếng gầm rú của một giọng nam, bầu không khí toàn trường trong nháy mắt nóng lên.

Kha Lễ theo âm nhạc lắc lư, nhiều người, người này chạm phải người kia, thân thể không tránh khỏi một vài lần tiếp xúc. Nhưng anh ta cũng là người rất lạc quan, những lúc chơi sẽ tự thả cho mình tự do hơn một chút, cánh tay giờ lên, theo tiếng nhạc sôi động xoay một vòng. Đang chìm đắm trong tiếng nhạc, trên bả vai bỗng nhiên trĩu xuống, có người từ phía sau đập lên vai anh ta.

Kha Lễ tự nhiên quay đầu lại, vậy mà lại là Triệu Tây Di.

Ngày hôm nay Triệu Tây Di trang điểm đôi chút, son đỏ trên môi đặc biệt làm nổi bật lên khí chất, khóe mắt đuôi lông mày cong cong cười với anh ta, "Hi!"

Có lẽ là bởi vì bầu không khí làm kích thích đến con người, Kha Lễ phát hiện ra trái tim mình tự bao giờ đã cùng một nhịp với tiết tấu nơi này.

Còn chưa kịp bắt chuyện, DJ đã lại đổi đĩa, tiếng saxophone trữ tình như từ nơi rất xa xói vọng tới, lại tựa trời quang và cầu vồng sau một trận bão táp, có chút khiến người ta phản ứng không kịp. Chỉ là đám người xung quanh thích ứng nhanh hơn họ nhiều, vừa rồi còn nhảy múa điên cuồng, hiện tại đã nhanh chóng ôm eo khoác vai, cũng không quan tâm có quen biết nhau hay không, khác phái hay cùng phái, chậm rãi đưa theo điệu nhạc.

Bên cạnh Triệu Tây Di có một người anh em mập mạp, tóc cạo nửa đầu, dáng vẻ say khướt. Người này vừa muốn cầm lấy tay Triệu Tây Di, Kha Lễ đã nhanh chóng ôm lấy cô, một tay vòng về sau cổ, một tay hững hờ ôm lấy eo, sau đó dời đi một đoạn, âm thầm cản lại người kia.

Triệu Tây Di ngửa mặt, khóe miệng mang theo ý cười nhẹ nhàng, nhìn anh ta không lên tiếng. Triệu Tây Di có một làn da trắng nõn, được ánh đèn chiếu lên liền tựa như phủ thêm một tầng sáng mỏng manh nhu hòa. Ánh mắt Kha Lễ dần trầm xuống, hai người nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng anh ta hơi cúi đầu, hơi thở ấm nóng phả bên tai Triệu Tây Di, "Một mình đến hả?"

Tiếng là tiếng nhạc quá lớn nên Triệu Tây Di không nghe rõ, liền theo bản năng nghiêng gò má, ý muốn hỏi lại anh ta vừa nói gì.

Vừa vặn có một đôi thanh niên ôm ấp nhún nhảy đi qua, bởi vì không tập trung mà vô tình đụng phải cô. Động tác của Triệu Tây Di liền bị khuếch đại lên, đầu nghiêng sang một bên, cánh môi vừa vặn chạm phải cằm Kha Lễ.

Một cái chạm rất nhẹ, như cánh hoa rơi rồi theo gió bay lượn, cuối cùng từng cánh từng cánh chậm chậm chạm đến mặt đất.

Mùi hương trên người cô gái nhỏ không quá nồng nàn, nhưng nhẹ nhàng mà len lỏi vào khoang mũi, vừa rồi chỉ mới khiến cho trái tim run rẩy, giờ khắc này đã triệt để biến thành đất trời rung chuyển ào ào.

Triệu Tây Di hơi ngại ngùng kéo dài khoảng cách, cúi đầu không lên tiếng.

Kha Lễ cũng có chút không tự nhiên, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: "Có bạn bè đến cùng không?"

Triệu Tây Di gật đầu, "Có."

Anh ta cười cười, "Vậy thì chơi vui nhé."

Trên người còn công việc nên Kha Lễ vẫn rất có chừng mực, lại nói, vừa rồi lúng túng như vậy, cũng phải để cho cô gái nhỏ chút không gian. Kha Lễ lịch sự tiêu sái rời khỏi sàn nhảy, quay về phòng bao trên tầng hai.

Triệu Tây Di đến đây cùng bạn học cũ, họp lớp sau ba năm tốt nghiệp. Năm nay cũng là năm đầu tiên cô ấy chính thức theo ba đến Thượng Hải định cư, nên bữa tiệc này một nửa cũng coi như là đón gió tẩy trần. Hơn mười một giờ, cậu bạn đi tính tiền vừa đi đã trở về, bối rối hỏi: "Ai đã thanh toán rồi vậy?"

Hai mặt nhìn nhau, đầu có ai.

Đúng lúc này, giám đốc của quán bar đi tới, khách khí nói: "Là Kha tiên sinh thanh toán hóa đơn, nghe nói là bạn của Kha tiên sinh nên hai chai rượu vang này coi như món quà bày tỏ tâm ý, hoan nghênh các vị lần sau lại ghé chơi."

Triệu Tây Di phản ứng lại, mi mắt khẽ chớp, sau đó cúi đầu, khước miệng hơi giương lên.

Cô ấy lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Kha Lễ, "Cảm ơn chú tài xế."

Rất nhanh bên kia đã nhắn lại, Kha Lễ không gõ chữ, chỉ gửi một cái nhãn dán ông già râu bạc.

Từ sau đêm đó, mối quan hệ của hai người cũng trở nên tự nhiên hơn.

Cô giáo Lý sau đó thậm chí còn nói, "Gần đây con về nhà hơi nhiều nhỉ?"

Kha Lễ cảm miếng cam cắt sẵn cho vào miệng, "Nhớ nên về thăm mẹ và bác sĩ Kha nhiều hơn chẳng lẽ cũng không được?"

Cô giáo Lý đang ngồi trước bàn ăn lột đậu, bày ra vẻ mặt không tin, xì một tiếng rồi nói, "Tin con chỉ bằng mẹ đi tin Kha Kiến Quốc."

Bác sĩ Kha nằm không cũng trúng đạn tháo kính xuống, từ trong tờ báo ngẩng đầu lên, "Sao có thể so sánh nó với anh chứ?"

Cô giáo Lý cười hơ hơ, "Đúng là không thể so sánh, quên mất cha con hai người kẻ tám lạng người nửa cân."

Kha Lễ ngồi đó, chỉ cảm thấy cam này rất ngọt, không hề chua chút nào.

Cô giáo Lý lúc này mới đột nhiên nhớ đến chính sự, "Đúng rồi, di hai của con hôm qua kể với mẹ một người bạn học của di ấy có một cô con gái, điều kiện học vẫn khá ổn, chưa kết hôn lại đang độc thân, 29 tuổi, tuổi tác với con khá hợp nhau đấy. Mấy ngày nữa sắp xếp thời gian đi gặp con bé đi."

Kha Lễ trong lòng thầm khâm phục hiệu suất làm việc của nữ quyền trong nhà, một Thẩm Lâm Lâm ngã xuống, liền có vô số Thẩm Lâm Lâm khác đứng lên.

Chẳng qua anh ta cũng hiểu được suy nghĩ của cô giáo Lý, kỳ thực đây đều không phải chủ ý của người làm mẹ là bà đây, nhưng có rất nhiều khi ân tình lễ nghi không phải dễ từ chối, con gái nhà người ta đã chủ động, dù thế nào cũng phải phối hợp một chút mới được. Lại nói, điều kiện của Kha Lễ đặt ở đó, tính sơ qua thu nhập một năm cũng tới mấy triệu, đáng đáp ngoại hình lại trẻu ghẹo người như vậy. Trong nhà đều là giới trí thức, bối cảnh sạch sẽ, dùng lời giải thích hơi tục một chút thì chính là kim cương lão ngẫu Kha(*).

(*) đàn ông độc thân nhiều tiền

Kha lão ngẫu tính tình ôn hòa, đối với ý kiến của trưởng bối trước giờ luôn tôn trọng, nhưng lần này đột nhiên không tỏ rõ thái độ, hàm hồ đáp rồi lui đi.

Cô giáo Lý không hiểu ra làm sao, nói với theo, "Con có đi hay không đây?"

Thế nhưng Kha Lễ đã ra khỏi cửa rồi. Lúc đi qua nhà Triệu Tây Di, anh ta đứng bên ngoài hồi lâu, sau đó lấy điện thoại gửi tin nhắn đi: "Dưa hấu nhỏ."

Dưa hấu nhỏ trả lời rất nhanh: "Đây đây, chú tài xế có gì phân phó?"

Kha Lễ nhú mày trả lời: "Sáng mai tôi phải đi xem mặt, hỏi em cái này, mấy cô gái các em thích đàn ông mặc đồ theo phong cách gì?"

Lần này thời gian chờ hơi lâu, bên kia rốt cuộc mới đáp: "Bộ lần trước anh giúp em đậu xe rất đẹp đấy."

Chắc, gián tiếp khen ngợi là đây sao, Kha Lễ còn đang suy nghĩ tiếp lời thế nào, dưa hấu nhỏ bên kia đã lại gửi một tin nhắn đến: "Đúng lúc, sáng mai em cũng phải đi xem mặt. Cũng hỏi anh cái này, mấy vị tài xế các anh thích con gái mặc theo phong cách gì vậy?"

Nói chuyện hăng say, Kha Lễ liền tùy tiện ngồi xuống ven đường, rất chuyên tâm trả lời: "Chính là cái lần tôi giúp em đậu xe đó, bộ quần áo đó rất đẹp."

Triệu Tây Di nói: "Đã hiểu, cảm ơn chú."

Kha Lễ hỏi: "Dưa hấu nhỏ sẽ đi đâu xem mặt thế?"

Dưa hấu nhỏ nói: "Vậy còn phải xem chú tài xế đi đâu xem mặt rồi. [đầu chó][đầu chó]"

Nắng ấm ngày đông dịu dàng đến tận cùng, thế giới sáng choang, cây hoa quế trong tiểu khu cũng phảng phất tràn ra hương thơm làm lay động lòng người. Tình cờ có một người phụ nữ đi ngang qua, tay dắt một bé gái tầm ba, bốn tuổi. Trẻ nhỏ thật thà nghĩ sao nói vậy, giọng nói trong veo lanh lút vang lên: "Mẹ, cái chú ngồi xôm ở ven đường kia cười thật ngốc."

Mẹ của cô bé vội cười lúng túng tỏ ý xin lỗi với Kha Lễ, sau đó nắm tay con mình bước nhanh đi, "Không phải chú đang cười ngốc, là vì chú tìm được bảo bối nên vui vẻ đấy."

Bây giờ tối thứ sáu, trong một nhà hàng cơm Tây, Kha Lễ đến từ sớm, chiếc áo khoác dạ đen làm nổi bật lên vóc dáng ngọc thụ lâm phong.

Trong phòng ăn có một đội nhạc đang diễn tấu, tiếng đàn du dương và ánh đèn mềm mại làm tăng độ ấm cho căn phòng. Không lâu sau, cánh cửa mở ra, theo đó là một vị khách đi vào, nhân viên phục vụ thân thiện dẫn đường đi trước, lịch sử hỏi: "Xin hỏi tiểu thư có mấy người?"

Sau đó là giọng nói ôn nhu mang theo ý cười, "Cảm ơn, chúng tôi đã đặt trước chỗ rồi."

Kha Lễ đứng lên, từ xa cười với cô ấy.

Triệu Tây Di ngày hôm nay để tóc dài xõa vai, trang sức nhã nhặn, dáng vẻ cũng là tí mỉ chải chuốt. Cô ấy đi tới, đôi mắt lấp lánh xinh đẹp nhìn Kha Lễ, "Thật trùng hợp nhỉ chú Kha!"

Kha Lễ mỉm cười đáp lại, "Thật trùng hợp."

Triệu Tây Di nhìn anh ta, "Đối tượng xem mặt của anh còn chưa tới hả?"

Kha Lễ không trả lời, khoé mắt hơi giương lên, ánh mắt dừng trên khuôn mặt cô, thấp giọng hỏi: "Vậy đối tượng của em đã đến chưa?"

Triệu Tây Di giả bộ rù rù lắc đầu, "Không thấy nữa."

Kha Lễ rù rù mắt, lúc đưa lên một lần nữa ý cười đã thu lại, dáng vẻ nghiêm túc, "Vậy thì thật tốt, chỉ bằng chúng ta ghép lại cho đủ đôi?"

Triệu Tây Di tự nhiên hào phóng ngồi xuống, khuỷu tay chống trên mặt bàn, bàn tay đỡ cằm của chính mình, "Được đó, anh mời em ăn cơm, ăn cơm xong em lại mời anh đi xem phim, nha?"

Kha Lễ gật đầu, sau đó trịnh trọng đưa tay ra, ý cười ôn hòa chân thành: "Rất vui được gặp, giới thiệu một chút ----- Xin chào Triệu tiểu thư, tôi là Kha Lễ."

Triệu Tây Di học theo dáng vẻ của anh, thậm chí vẻ mặt nghiêm túc bày ra còn lấn áp cả Kha Lễ, "Xin chào Kha tiên sinh, tôi là..... Triệu dưa hấu."

Hai bàn tay giao nhau nơi chính giữa mặt bàn, sau đó chậm rãi thay đổi khí lực và góc độ, cuối cùng chuyển thành nắm tay. Ánh mắt hai người chạm vào nhau, dần dần hòa làm một -----

Tựa một bức tranh phong cảnh vừa hoàn thành, đậm nhạt vừa đủ.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Phiên ngoại Đường Kỳ Sâm (1)

Dịch: CP88

Lễ cưới của Đường Kỳ Sâm và Ôn Dĩ Ninh được tổ chức ngay sau khi hai người từ Finland trở về.

Cảnh An Dương đã sớm lo liệu thỏa đáng, các loại thủ tục đều do một tay bà tỉ mỉ chu đáo chuẩn bị ổn thỏa, phong bao đỏ, thiệp cưới và hộp quà đều có hai loại, chữ trong thiệp vàng còn là Đường lão gia tử tự mình hạ bút. Áo cưới và lễ phục cũng được chuẩn bị thành hai kiểu, kiểu truyền thống Trung Quốc và theo phong cách phương Tây, chỉ còn chờ hai người trở về để đến cửa hàng mặc thử nữa thôi. Vô số người vây quanh, chỉnh chỗ này rồi lại

sửa chỗ kia, từng chi tiết nhỏ nhất thậm chí là vật nhỏ xiu dính trên váy cũng được cẩn thận kiểm tra qua một lần.

Kỳ thực Ôn Dĩ Ninh không quá thích ứng với sắp xếp kiểu này, nhưng cô sẽ không nói. Bởi vì cô cũng hiểu, lễ cưới này không phải là chuyện của riêng mình cô.

Lễ cưới không tính là bảo mật, nhưng cũng không tuyên truyền quá mức, địa điểm tổ chức là tại căn biệt thự do Đường Kỳ Sâm đứng tên ở vùng ngoại ô, phong cảnh sông núi nên thơ hữu tình. Lễ cưới tổ chức vào ngày hai mươi hai tháng mười, cánh phóng viên nhà báo đến cũng không ít. Dù gì cũng là chuyện vui, Đường gia trước nay luôn lo liệu chu đáo mọi chuyện, mỗi người đến đều được phát một phần phong bì đỏ và một phần quà cưới.

Thế diện của Trần Táp trong vòng truyền thông rất lớn, đối với nhiệm vụ giao thiệp tiếp đón những người này cũng đầu vào đầy không gặp chút trở ngại, vừa hỗ trợ phát li xì vừa đáp lại những cái bắt tay lấy may mắn: "Các vị vất vả rồi, phía chủ rể có thể chụp sao cũng được, nhưng mong mọi người hãy hạ thủ lưu tình với cô dâu!"

Dĩ nhiên trong lòng họ phải tự hiểu được Trần Táp là lựa theo chiều dễ nghe nhất chọn lời nói ra, chỉ cần không ngốc thì sẽ nghe ra được ý tứ trong đó, rằng dù trong số họ không may có người cố tình truyền ảnh lên các trang mạng đi chăng nữa thì tập đoàn Á Hối cũng sẽ có cách dùng quan hệ xã hội dễ dàng dọn đi. Mất công còn mất cả bát kiếm cơm, đắc tội với Đường gia tất không có kết quả tốt, theo lẽ dĩ nhiên cũng sẽ không có ai ngu ngốc muốn đi dò xét đường giới hạn của đối phương.

Trang viên này của Đường Kỳ Sâm đủ lớn, bãi cỏ được dành riêng để tổ chức lễ cưới, trang trọng nhưng cũng mang theo ấm áp. Gần một trăm khách mời đến đây đều là thân hữu chí giao, cũng sẽ là nhân chứng sống cho thời khắc hạnh phúc nhất của cặp đôi trời sinh này.

Lực lượng phía nhà trai hùng hậu như vậy, thầy giáo Tiểu Lượng cũng rất tự giác dẫn theo toàn bộ những bạn bè thân thiết của hai người.

Ba Ôn Dĩ Ninh đã qua đời, mẹ lại mất tích, thầy giáo Tiểu Lượng dĩ nhiên sẽ xót người, trước đó đã nói: "Có lẽ cái mạng già này cũng phải tới làm chỗ dựa cho cậu. Ninh nhi không cần sợ, tớ chính là nhà mẹ đẻ của cậu, anh ta dám ức hiếp cậu, tớ tuyệt đối sẽ là người đầu tiên không bỏ qua."

Ôn Dĩ Ninh nghe vậy thì không nhịn được rung rung nước mắt, cũng không biết là cảm động hay là tự mình tức cảnh sinh tình, dọa cho mấy thợ trang điểm làm tóc được mời đến vội vây quanh không ngừng dỗ dành khuyên bảo, nói rằng khóc sẽ trôi mất lớp trang điểm, rồi sẽ không đẹp nữa.

Vốn dĩ là lời khuyên thiện ý, thế nhưng thầy giáo Tiểu Lượng đứng bên cạnh lại như còn mèo bị giẫm phải đuôi, nhạy cảm quá mức phản bác, "Nói nào hả? Cậu ấy không trang điểm cũng đủ xinh đẹp nhất chỗ này!"

Ôn Dĩ Ninh bật cười, cầm chiếc khăn giấy ấn lên hai khóe mắt vẫn còn đỏ ửng, lại áy náy xin lỗi thợ trang điểm: "Chúc thêm phiền phức cho mọi người rồi."

Đường phu nhân vừa xinh đẹp lại vừa có khí chất, đối nhân xử thế dịu dàng mà ôn hòa, thế diện Đường gia trong mắt người ngoài cũng theo đó tăng lên vùn vụt.

Lễ cưới diễn ra vô cùng thuận lợi, theo thủ tục thì sẽ là khoác tay ba Ôn bước lên lễ đài, sau khi cân nhắc đến tình cảnh hiện tại và cảm nhận của cô, Đường gia vốn định sẽ bỏ đi thủ tục này. Thế nhưng bất ngờ là Ôn Dĩ Ninh phản đối, cô nói: "Để thầy giáo Tiểu Lượng thay thế đi ạ."

Đường Kỳ Sâm ngồi trên ghế sofa, hai chân bắt chéo, trong lúc cầm điện thoại lướt xem tin tức cổ tay áo trượt lên một đoạn làm lộ ra chiếc đồng hồ đeo tay bằng bạch kim sáng lấp lánh. Nãy giờ anh vốn không lên tiếng ý kiến gì, thế nhưng sau câu nói này của Ôn Dĩ Ninh lại bất chợt ngắt đầu, trong mắt có ánh sáng lóe lên, "Hỏi cho cậu ta quá rồi, không được."

Ôn Dĩ Ninh nghiêng đầu qua, mím môi nhìn anh. Một câu xin xỏ cũng không có, thế nhưng chỉ vài giây như vậy cũng đủ đòi mạng anh rồi, Đường Kỳ Sâm đề lại trái tim loạn nhịp, nhanh chóng đáp: "Không gì là không thể."

Hành khúc đám cưới vang lên, thầy giáo Tiểu Lượng kéo tay cô dâu chậm rãi bước lên con đường hoa.

Ôn Dĩ Ninh không vấn tóc, mái tóc đen dài xõa ngang vai, tóc mai hai bên được uốn nhẹ. Tựa như cô công chúa nhỏ khoác trên mình bộ váy cưới, khăn voan đơn giản nhưng tinh tế buông dài theo làn váy. Đường Kỳ Sâm đứng cách đó không xa, chiếc vest đen đuôi tôm được thiết kế cắt may tỉ mỉ khiến vóc người hoàn mỹ của anh càng trở nên nổi bật hơn bao giờ hết, anh tuần bực người.

Anh nhìn về phía cô dâu của mình, trong nhất thời bị sự kinh diễm choán ngập tâm mắt.

Giây phút giao Ôn Dĩ Ninh cho Đường Kỳ Sâm, bàn tay vẫn luôn nắm lấy tay cô của thầy giáo Tiểu Lượng chợt run lên, trong thoáng chốc nắm lại thật chặt. Một đời tình nghĩa có vô số yêu và trân trọng, anh ta đã nghĩ mình sẽ không khóc, thế nhưng không hiểu sao trong chốc lát bỗng không nhịn được hai mắt đều đỏ lên.

Đường Kỳ Sâm nắm tay Ôn Dĩ Ninh đi về phía lễ đài, pháo giấy và tiếng vỗ tay chúc mừng liên tiếp vang lên, kéo dài tựa như không có điểm dừng. Đứng trước người làm chứng, một câu "Con đồng ý" với nhau đã mở ra một hành trình hoàn toàn mới cho đoạn tình cảm của hai người.

Ngày hôm nay tiểu Ca nhi và tiểu Đóa nhi cũng được bảo mẫu diện cho những bộ lễ phục theo phong cách hoàng tử và công chúa, nằm trong vòng ôm của các dì mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn lên ba mẹ đứng trên đài.

Sự xuất hiện của hai bé con xinh đẹp như được trạm ra từ ngọc càng khiến cho khung cảnh trở nên hài hòa ấm áp. Trẻ con thích mút tay, nước dãi đôi khi cũng không tự kiểm soát được chảy xuống. Tiểu Đóa nhi cúi đầu nhìn thứ lấp lánh trên chiếc váy công chúa, chợt bật cười khanh khách.

Khách mời bị bé con chọc cười đều không nhận được cong khoe miệng, gió xuân tươi mát lượn quanh, thật sự là khung cảnh hiếm có trong cuộc đời của một con người.

Đường Kỳ Sâm từng phải làm phẫu thuật nên lẽ ra không được uống rượu, thế nhưng ngày hôm nay thật sự quá vui vẻ, hơn nữa anh còn bị đám bạn thân Phó Tây Bình vây quanh ồn ào, gần nửa ly rượu đều đã nuốt xuống bụng. Phó Tây Bình cũng rất biết lựa thời thế, câu kết với Lý Tiểu Lượng rắp tâm cùng nhau phá đám tân hôn của vị Đường tổng kiều ngạo này.

Hiếm khi Đường Kỳ Sâm gỡ xuống thứ khí chất thái tử bảo thủ dày mà nặng trên người, để cho dáng dấp bất lương tùy tiện của một vị công tử quần áo lượt là lũ lượt phát ra, đám người bọn họ càng không mềm lòng với chủ rể. Hình thức chơi đùa trêu chọc kiểu gì cũng có, chỉ có không hề dù chỉ một chút làm khó dễ cô dâu và mấy người phù dâu. Mấy người đàn ông trưởng thành nhưng thích nghịch dại âm ỉ một hồi, cuối cùng không biết là ai nảy ra ý tưởng so cơ bụng. Rằng nếu như cơ bụng của Đường Kỳ Sâm không thể xếp trong ba vị trí đầu thì đêm động phòng của ngày hôm nay cũng khỏi cần đi thôi.

Rượu vào bụng, lí trí cũng rơi rụng là tả hết.

Mấy người đàn ông hơn ba mươi, ai ai cũng là người có thân phận có tên tuổi, thế nhưng hiện tại lại như mấy cậu thiếu niên mới lớn, ngông cuồng làm liều. Đường Kỳ Sâm không chút nghĩ ngợi gạt chiếc áo sơ mi trắng dắt trong quần ra, vạt áo vén lên, cái bụng phẳng lì cứ như vậy từng chút từng chút một lộ ra trước bàn dân thiên hạ. Bởi vì được bảo dưỡng rất tốt nên một chút mỡ thừa cũng không có, cơ nào ra cơ đó, vân da rõ ràng đẹp mắt, đường nhân ngư nổi lên một đường xuống đến phía dưới, thật sự là chưa từng gặp một người đàn ông nào có eo đẹp như vậy.

Vị trí dạ dày của Đường Kỳ Sâm còn có một vết sẹo mờ sau khi mổ lưu lại, như ẩn như hiện, vô cùng gợi cảm.

Đám người Phó Tây Bình lập tức gào rú điên cuồng: "Tâm cơ! Quá tâm cơ! Anh gạt tụi này đi tập thể hình phải không hả?!"

Đường Kỳ Sâm cười đến vô cùng vui vẻ, khoe mắt đuôi lông mày đều giương cao, "Anh đây vốn thừa khả năng đánh bại mấy chủ!"

Bản chất cảm thú một khi để cho thoát ra sẽ đặc biệt có cảm giác lóa mắt.

Trong mấy người phù dâu còn có cả nhân viên của Á Hối, bàn tay cảm điện thoại của Dao Dao đã run rẩy được một hồi lâu, mặt đỏ ửng liên tục chụp trộm mấy tấm. Dáng vẻ này của ông chủ thật sự là cực phẩm nhân gian hiếm có khó tìm, trăm năm chỉ có thể gặp một lần!~

Đám anh em không chịu thả người, so xong cơ bụng rồi lại ra vẻ muốn bắt lấy Ôn Dĩ Ninh trêu chọc. Đường Kỳ Sâm cười đến mức mày kiếm đều bay lên, chặn người phía sau rồi nhắc nhở: "Phu nhân anh đẹp như thế, mấy chú đứng đó nhìn vài cái cho bồ mắt là được, không cho trêu."

Thầy giáo Tiểu Lượng lập tức bắt được cơ hội giễu cợt: "Phu nhân gì của anh chứ! Còn chưa thấy anh tỏ ra tình nồng ý đậm với người ta bao giờ!!"

Lang sói bắt tay làm việc xấu, đám bạn vô lại ở một bên lập tức phụ họa: "Đúng rồi! Không! Hề!! Thấy!!!"

Ôn Dĩ Ninh bật cười, hai má ửng đỏ, lòng bàn tay cũng nổi lên một tầng mồ hôi. Đường Kỳ Sâm nắm lấy tay cô, thân nhiên đón lấy thế tấn công ào ào của bọn họ: "Ngày hôm nay sẽ cho mấy người mở mang tầm mắt."

Nói xong liền đi về phía ban nhạc ở đằng xa, nói vài câu gì đó với bọn họ, sau đó thấy mấy người đó tỏ ra đã hiểu mỉm cười gật đầu.

Đường Kỳ Sâm quay lại, đối diện với khách mời phía dưới, dáng vẻ ung dung không chút lo lắng bất an. Bởi vì mic hơi thấp nên anh chỉnh cho cao hơn một chút, sau đó mới wei hai tiếng kiểm tra mic.

Ôn Dĩ Ninh đã thay sang một thân lễ phục trắng nhạt điểm đậm ôn hòa đứng lẫn trong đám người phía dưới. Tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung, một cao một thấp, không một tiếng động chậm chậm giao hòa.

Ngăn cách khỏi đám đông ồn ào náo nhiệt, chính là thế giới họ thuộc về nhau.

Một ánh mắt này chính là sự hiểu ngầm, thiên ngôn vạn ngữ đều không cần phải nói ra khỏi miệng.

Chuẩn bị xong xuôi, Đường Kỳ Sâm ngoảnh đầu lại gạt nhẹ một cái ra hiệu cho ban nhạc bắt đầu. Khúc nhạc dạo nhẹ nhàng hân hoan kết thúc, Đường Kỳ Sâm đưa một tay đỡ chiếc mic, ngồi trên ghế cao bắt đầu cất tiếng hát trầm ấm.

Là một bài hát bằng tiếng Anh.

Cũng là lần đầu tiên anh hát tặng cô gái nhỏ của mình.

Giọng hát của người đàn ông như tiếng đàn Cello du dương, mỗi âm tiết phát ra đều như còn đọng lại dư âm thật lâu. Phát âm tiếng Anh của Đường Kỳ Sâm rất có cảm giác, cũng là nhờ những năm du học kia giúp anh tự mình đã mang theo một thứ khí chất ưu nhã của con người nơi xứ sở sương mù.

.....

I could search the world from south to north

But I've already found what I'm looking for

I was born to love you

.....

Bài hát chuyển đến phần cao trào, lặp lại một lần rồi lại một lần.

Đường Kỳ Sâm lấy mic xuống, thả cho bản thân tự do hòa với dòng cảm xúc của bài hát. Mà trong phần ca từ này, mỗi một câu "Born to love you" vang lên, ánh mắt anh lại mang theo lửa tình cháy hừng hực vượt qua biển người chật trùng tìm đến Ôn Dĩ Ninh.

Phương thức khẳng định này quá mãnh liệt, kích động đến cả những khách mời trong hội trường tổ chức lễ cưới.

Phó Tây Bình cuối cùng thật sự không chịu nổi nữa, cười mắng: "Con mẹ nó buồn nôn chết nhau rồi!"

Trên đài, Đường Kỳ Sâm chuyển sang tông giọng trầm mang theo vô vàn thâm tình kết thúc bài hát một cách hoãn mỹ. Phía dưới, tiếng hò hét càng lúc càng chói tai, đến cả Trần Táp cũng không nhịn được đưa tay gạt giọt lệ nơi khóe mắt.

Đúng lúc này, từ đám người vang lên giọng nói sang sảng: "Đường Kỳ Sâm! Mỗi thù đoạt vợ này vĩnh viễn không đội trời chung!"

Đám đông lập tức cười ầm lên, chính thức đẩy bầu không khí lên đỉnh điểm.

Thầy giáo Tiểu Lượng nhún vai, tiếng cười không có chút tạp niệm, một tiếng gào này của anh ta, ách, xem ra cũng điên không kém gì Đường Kỳ Sâm.

Bài hát tiếng Anh này tên là《Born to Love You》，mà mỗi lần Đường Kỳ Sâm hát đến câu này sẽ lại đưa ánh mắt thâm tình về phía phu nhân của chính mình.

I was born to love you

Anh được sinh ra là để yêu em.

(*) mọi người trở về đầu chương để nghe bài hát nhé, bài này hay thật sự, má Bình còn miêu tả Sâm ca tháo mic như trong video luôn ^^~

Khoảng mười giờ khách mời lục tục rời đi. Mấy người Phó Tây Bình náo loạn cả một buổi tối đã tự biết điều dừng lại, náo loạn cũng là để kiểm mặt mũi cho anh em, cũng không thể chiếm cả thời gian ở riêng của vợ chồng nhà người ta được. Từ đám công tử nhỏ nhăng trở về là những người đàn ông lịch thiệp, thậm chí còn không bắt Đường Kỳ Sâm tiễn khách, ba bốn chiếc xe thể thao ngênh ngang lái khỏi khách sạn trở về địa phận tụ tập của mình. Ông chủ Đường có tiền, bọn họ ngày hôm nay chỉ việc chơi, thanh toán đã có anh rồi.

Một ngày dài kết thúc, cả Đường Kỳ Sâm và Ôn Dĩ Ninh đều mệt mỏi, đêm tân hôn không ai nghĩ đến chuyện vận động mạnh nữa. Hai người tám xong nằm ôm nhau nghỉ ngơi trên giường. Đường Kỳ Sâm bật máy chiếu lên, chọn bộ phim 《Sleepless in Seattle》để hai người cùng nhau xem.

Hình ảnh vừa chiếu lên, Ôn Dĩ Ninh chợt bật cười, Đường Kỳ Sâm hôn chụt lên má cô một cái, "Sao thế?"

Ôn Dĩ Ninh nói với anh: "Đây là bộ phim tình yêu em thích nhất hồi học đại học, cũng vì nó mà từng ước được đi Mỹ, tham quan Seattle. Nhưng dĩ nhiên khi đó chỉ là sinh viên, tiền tiêu còn chẳng đủ huống chi là mơ mộng chuyện viễn vông như thế. Tốt nghiệp rồi, có tiền nhưng trong nhà lại xảy ra nhiều chuyện, sau đó cũng không có tâm tư mà nghĩ đến nữa."

Đường Kỳ Sâm nói: "Có chồng ở đây rồi, em có nguyện vọng gì tôi sẽ giúp em thực hiện. Muốn đi Seattle phải không? Sáng mai lập tức đặt vé, tôi đi cùng em."

Ôn Dĩ Ninh cười, "Anh không cần đi làm nữa à?"

"Tuần trăng mật, không đi." Đường Kỳ Sâm nói như chuyện đương nhiên.

"Lại còn tuần trăng mật nữa." Ý cười trên khóe môi Ôn Dĩ Ninh càng lúc càng sâu, đã lan sang cả đáy mắt, "Mới từ Finland về đấy."

Đường Kỳ Sâm tám xong, tinh thần và khí lực đều khôi phục, mùi hương của người con gái trong ngực càng lúc càng khiến anh không thể bình tĩnh, đầu mỗi lúc cúi một thấp hơn, cánh môi sượt qua gò má cô, khóe miệng cô, cuối cùng đi xuống, tiến vào trong chân, môi mọng đầy mở cô chiếc áo ngủ rộng rãi của cô, dùng mấy sợi râu lún phún ma sát trên da thịt cô.

Thứ khiêu khích như gần như xa này quá mức câu dẫn, Ôn Dĩ Ninh bị anh làm trêu chọc cho cả người mềm nhũn không còn chút sức lực: "Đừng nghịch, còn chưa đủ mệt à?"

Đường Kỳ Sâm đưa tay mở cúc áo cô, con thú trong người đã thức tỉnh, giọng nói cũng theo đó dần trở nên trầm khàn, "Trên thân em, tôi chưa từng biết đến mệt mỏi."

Ôn Dĩ Ninh á một tiếng, nhanh chóng bị anh nhào tới đè lên.

Đĩ nhiên vẫn xứng danh là bậc thầy lão luyện, Đường Kỳ Sâm sau vài lần đã thành công trên chọc cho cô cả người ngửa ngáy, nộ hôn nồng đậm tình ý liên tiếp rơi xuống.

Đường Kỳ Sâm vừa muốn tiếp tục, lại bị Ôn Dĩ Ninh cản, lo lắng hỏi: "Tối nay Phó Tây Bình cũng bắt nạt anh quá rồi, dạ dày anh vẫn ổn chứ?"

Đường Kỳ Sâm cười cười, "Thế này vẫn chưa đủ chứng minh hả?"

Ôn Dĩ Ninh đỏ mặt, nhu tình trong mắt thoáng chốc phiêu tán tứ phía, phảng phất như sóng nước có thể chìm chết anh trong đó.

Cô mím môi, ngượng ngùng ôm cổ anh, sau đó bất thành linh rướn người ghé sát bên tai anh nói ra một câu.

Ánh mắt Đường Kỳ Sâm thoáng sẫm lại, theo bản năng siết chặt vòng tay.

Mọi chuyện sau đó như một lẽ tự nhiên, Ôn Dĩ Ninh không phải người bảo thủ, hưởng thụ khoái cảm hai người mang đến cho nhau, bởi dù là phương thức nào thì đó cũng là một phần của "Yêu". Chiếc chăn mỏng mềm mại phủ lên hai người, bàn tay Đường Kỳ Sâm đỡ lấy đầu cô, thân thể hai người theo tiếng hô hấp dần nặng nề gấp gáp cùng run rẩy.

Một màn kiều diễm qua đi, hai người ôm lấy nhau cùng thờ dốc.

Trên trán Ôn Dĩ Ninh phủ một tầng mồ hôi lấm tấm, chợt nói: "Kỳ Sâm."

Đường Kỳ Sâm đáp lời: "Ừ, tôi đây."

"Em không đi Seattle nữa." Cô nói.

"Được, em muốn đi đâu?"

Căn phòng sau một trận mây mưa trở về với yên tĩnh yên bình ấm áp vốn có, Đường Kỳ Sâm hỏi ra câu này, trong nhất thời không nghe được Ôn Dĩ Ninh trả lời.

Cánh cửa sổ khép hờ thả cho từng đợt gió thu mang theo quyến luyến mát mẻ xen lẫn hương hoa nhàn nhạt len lỏi vào trong, thuận đà cuốn lên một đoạn rèm cửa.

Một hồi lâu sau, cô nói: "Em muốn đi Vân Nam, Đại Lý Vân Nam."

Đường Kỳ Sâm lập tức hiểu.

Video Giang Liên Tuyết lưu lại trong máy tính của cô, địa danh bà nhắc tới trong phần cuối chính là Đại Lý. Hai người dĩ nhiên hiểu, một người một khi đã muốn rồi đi chắc chắn sẽ không tiết lộ nơi mình sẽ đến. Bà cũng chỉ thuận miệng nhắc tới như vậy, còn chưa biết được có thật sự đến hay không.

Nhưng đối với Ôn Dĩ Ninh mà nói, đây chính là đầu mối duy nhất có liên quan đến Giang Liên Tuyết.

Cũng là chấp niệm hiện tại của cô.

Cuối cùng Đường Kỳ Sâm vẫn theo cô tới đó.

Ôn Dĩ Ninh không có mục đích đi dạo vòng quanh, ngắm nhìn phong cảnh hữu tình nơi này, sau đó hai người đi tìm tiểu Chiêu là bạn đại học của Ôn Dĩ Ninh. Tiểu Chiêu là người Vân Nam, năm tháng mải mơn con người, gờ xuống non nớt và ngô nghê, rồi lại khoác lên cho họ thứ mùi vị trưởng thành nhàn nhạt. Tiểu Chiêu đưa cô đến một làng dân tộc, rồi lại nhiệt tình dẫn hai người lên núi tuyết Ngọc Long.

Chuyến đi này cũng rất thông thả an nhiên.

Suốt cả một chặng đường Ôn Dĩ Ninh đều không mua quà lưu niệm gì, chỉ duy nhất một lần dừng lại mua hai chiếc bánh hoa tươi của một bà lão.

Đường Kỳ Sâm không ăn được đồ ngọt nên cũng chỉ có một mình cô ăn, chậm chạp nhai nuốt từng miếng. Đường Kỳ Sâm đứng một bên trước sau chưa từng dời mắt khỏi cô, đến khi ăn đến miếng thứ hai, anh ở một bên chợt nhẹ nhàng ôm lấy bà vai cô.

Sắc mặt và dáng vẻ của Ôn Dĩ Ninh vẫn không có mấy thay đổi, từ đầu đến cuối một mực trầm mặc. Ánh mắt đó bình tĩnh như hồ nước, lại tựa như đã chứa đủ sóng gió bập bùng. Trưởng thành không dừng lại ở khi người ta không còn trẻ con, chỉ cần sinh mệnh còn tiếp tục, thì trưởng thành vẫn từng giờ từng khắc tiếp diễn.

Sinh ly cùng với từ biệt.

Vui buồn cùng với hợp tan.

Thế gian đủ mối duyên tụ duyên tán, vốn không thể cưỡng cầu.

Ôn Dĩ Ninh ăn hết hai khối bánh hoa, bỗng thật sự muốn trách mắng Giang Liên Tuyết mấy câu. Mẹ thật ngốc, du sơn ngoạn thủy gì mà không chịu mang

theo nhiều tiền một chút.....

Có lẽ đây cũng chính là tiếc nuôi duy nhất rồi.

Đồng qua xuân tới, một năm bốn mùa cảnh sắc vẫn xinh đẹp như vậy, mẹ cứ ngắm nhìn cho kỹ, từ từ thưởng ngoạn nhé.

Còn bánh hoa tươi mẹ nói đến kia, Niệm Niệm đã giúp mẹ nếm thử rồi.

- -----

Hai người ở lại Vân Nam ba ngày rồi trở về, sau đó theo quy củ của gia tộc trở về tổ gia ở Hồng Kông một chuyến.

Đường lão gia tử có sáu người chị em, bác cả và bác ba định cư ở Canada, bốn người còn lại đều ở lại Hồng Kông nhận nhiệm vụ kế nghiệp giữ đất tổ, trong từng ngành nghề lĩnh vực đều có một vị trí nhất định. Cặp vợ chồng son trở về, quả nhiên cảm giác lễ nghi càng đậm hơn, gần như là làm lại lễ cưới một lần. Ở Thượng Hải là đám cưới kiểu phương Tây, về đến đây chính là đám cưới chuẩn theo nghi lễ truyền thống Trung Quốc. Ôn Dĩ Ninh mặc chiếc sườn xám đã được đặt cất may riêng, chân thật linh hội một lần cái sức nặng cùng lúc của mười mấy chiếc vòng tay vàng Long Phụng, trên đầu còn đội một bộ vương miện lấp lánh ánh vàng, vô cùng chói mắt.

Ngày hôm đó, cô rốt cuộc không nhịn được lên hỏi Đường Kỳ Sâm: "Anh không có mặc một chiếc áo giáp vàng bên trong đấy chứ?"

Đường Kỳ Sâm khẽ cười, nắm lấy tay cô rồi nói: "Đều là lễ vật trường bối tặng em, trao bao nhiêu cứ nhận bấy nhiêu thôi."

Đêm đó, hai người nghỉ ngơi tại một căn biệt thự ở vịnh Thiên Thủy.

Ôn Dĩ Ninh thật sự sợ rồi, "Lão bản, rốt cuộc là anh có bao nhiêu cái nhà thế?"

Đường Kỳ Sâm vậy mà lại thật sự cẩn thận suy nghĩ một hồi, "Đều giao cho phía công ty quản lý tài sản, tính cả những món quà ông ngoại tặng cho từ khi còn nhỏ thì anh cũng không nhớ lắm."

Ôn Dĩ Ninh nổi lên hứng thú, ngồi khoanh chân trên ghế sofa, kéo anh ngồi xuống đối diện.

"Có ở Tô Châu không?"

"Có."

"Thành Đô? Thiên Tân? Đài Loan?"

"Đều có."

"Vậy Bắc Kinh thì sao? Tam Á? Thổ Nhĩ Kỳ?"

Đường Kỳ Sâm bật cười, "Khoanh vùng của em cũng lớn quá rồi."

Đôi con ngươi của Ôn Dĩ Ninh lập tức giao hoạt đảo một cái.

Đường Kỳ Sâm bắt lấy một lọn tóc trước ngực cô đùa nghịch, "Em thích Thổ Nhĩ Kỳ?"

Cũng chỉ là đọc vắn nên cô thuận miệng nói ra thôi.

Vậy mà Đường Kỳ Sâm sau một cái chớp mắt liền nhẹ nhàng nói: "Em thích, tôi mua."

Ôn Dĩ Ninh giả vờ kinh ngạc, hai tay che miệng kích động reo lên: "Trời ạ! Ông chủ Đường anh cũng soái quá rồi đó!"

Đường Kỳ Sâm khẽ cong ngón trở gờ nhẹ lên chớp mũi cô, ra vẻ không vui thấp giọng hỏi: "Gọi tôi là cái gì cơ?"

Ôn Dĩ Ninh chớp mắt mấy cái, cuối cùng áp môi sát bên tai anh, giọng nói ngọt lịm tràn vào tận sâu trái tim anh, "..... Chồng, em yêu anh lắm luôn ấy!"

Đường Kỳ Sâm nằm tựa lưng trên chiếc gối kê cong môi, ý cười thật lâu không tan đi.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Gặp Lại Nhau Ngày Hoa Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.